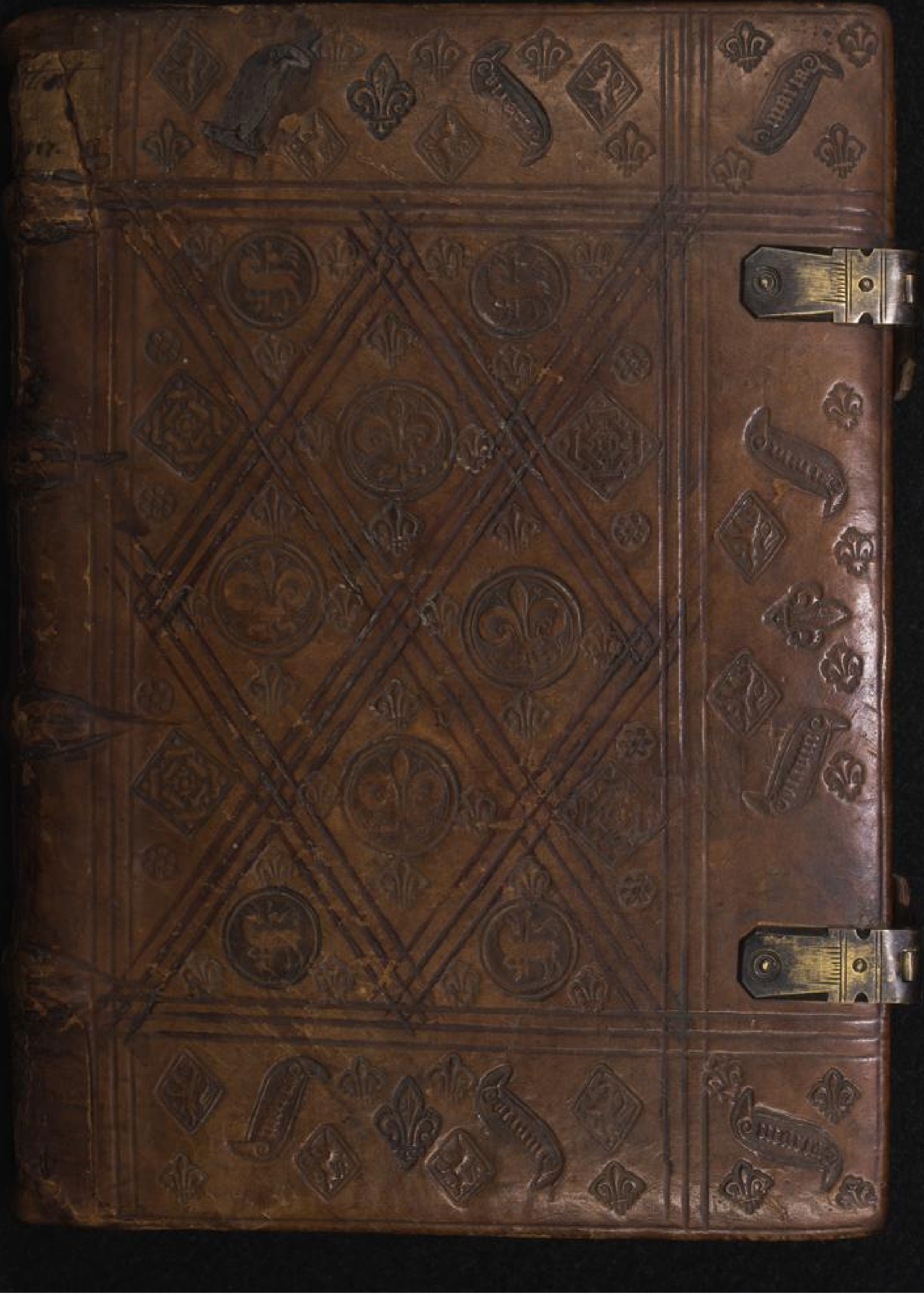

Cenio repedra Guellelmi mereß

ptinet Cruciferis in Duysseldorp:- Ex parte f. wilhelmi Moersensis:-

Gregoriana ſuper nouum teſtamētum

Ex operibus beati

Gregorij glorioſiſſimi pape et
cōfeſſoris: inſigne: pium ac religioſum ex=
ceptionum opus ſuper nouum teſtamē
tum ab Alulpho egregio mo=
naſtice profeſſiōis diui
Bñdicti viro (cuius
fuit ⁊ diuus Gre
gori⁹) collectū

fr guillielmus putgen Moersensis

Anno dñi. M.D.XVI.

20 P. Eccl. 126a
VD16
1408 597 01

¶ Præſtantiſſimo grauiſſimoq; patri Gofrido Boſſardo ſtudij Pariſienſis cancellario meritiſſimo: Bertholdus Rembolt. S.P.D.

SOlent non vulgares modo: verumetiam qui gradu inſigniori cæteros antecellunt humaniſſime pater: xeniola quedaz ijs quos obſeruant: colunt: demirantur: nouo ineunte anno tranſmittere. vt vna cum renouato tempore: animus illorũ imdiu partam ex munuſculo tranſmiſſo declaret innouatã & nunquaz emorientem beniuolentiam. Tu vero is in primis maxime omniũ viſus es: cui id facere deberẽ/cui xeniolum nouum trãſmitterem. nam & de me optime meritus es: & abs te non pauca ſuſcepi beneficia: q̄rum me minime decet eſſe immemorem. Paraui itaq; paternitati tuæ: nõ ſolum de me (vt iam dixi) ſed de toto noſtro clariſſimo Pariſienſi ſtudio optime meritæ xeniolũ: compendiũ videlicet omniũ librorum Diui patris: ſummiq; olim põtificis Gregorij a ſtudioſo patre Alulpho Tornacenſi monacho: multa vtilitate ac dignitate collectum: quod ex omnib⁹ ipſius diui Gregorij operibus ſecundũ varia argumentoruz genera excerpſit: & trib⁹ digeſſit voluminibus. quæ nihil aliud: quã merã pietatẽ: religionẽq; redolent. Probatur Florus: probatur Beda & vterq; monachus: q͛ ex libris diui p̄ris auguſtini egregium in beatiſſimi Pauli epiſtolas texuerit cõmentariũ. & id quod a Beda eleboratum eſt: tua diligentia: tuaq; recognitiõis grauiſſima cenſura: noſtri typi ad omnes tranſmiſerũt. Probatur Eugipius: q͛ quippiã ſimile ex operibus Auguſtini ſelegerit: quale hic Alulphus ex Gregorij. Quare non dubitauerim te hoc opus ꝓbaturum: & omnes qui pio & docto (vt tu) præditi ſunt ingenio. Accipe igitur pollicitum deuotumq; tibi initialis anni munuſculum noſtrum: in quo agnoſce animum noſtrũ tibi ſemper promptiſſimũ: & adeo quod etiam ex munere nunq̄; ſatis expromi poſſit. Tuus fuit Bertholdus: tuus eſt: tuuſq; manebit. Nec vero dignũ fuerit: vt is cuius opa atq; beneficio opus hoc eximiũ conſecutus ſum/merita laude fraudetur. Is re vera fuit Reuerendus in Chriſto pater/omni vitæ ſyncæritate/& probitate cõmẽdatus. D. Ludouicus Pinellus Meldenſis epiſcopus. qui ea dignitate in hoc preclariſſimo bonarum litterarum gymnaſio prius fulgebat/qua tu nunc clares atq; micas. Tu eius in ea cancellariatus dignitate proxim⁹ es ſucceſſor. dignus igitur vel maxime omnium vnus es/cui hoc beneficij eius opus ſuccedat/cui etiam proxime dirigatur. Vale ergo ſemper ſucceſſu proſpero/noſtro ſtudio noſtriſq; ſtudioſis auſpicatiſſimus Pariſijs. Pridie Calendas Ianuarias. M.D.xv.

Tabula Exceptionum.

Sequūtur exce-

ptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis ē euāgelo ſm Mattheum.

Sequitur tabula.

Liber generatōis Jeſu xp̄i filij Dauid. j
Jechonias genuit Salathiel. ij
Nō cognouit Joſeph Mariam donec. ⁊c. iij
Herodes q̄rit vbi xp̄s naſceret. iiij
Poſt baptiſmum ductus eſt Jeſus in deſertum. v
Dic vt lapides iſti panes fiant. vj
Aſſūpſit euz diabolus in montē. vij
Angeli acceſſerunt ⁊ miniſtrabāt ei. (viij
Vidit Petrum ⁊ Andream ⁊ vocauit eos. ix
Beati pauperes ſpiritu. x
Beati qui lugent. xj
Vos eſtis ſal terre. xij
Videant opera veſtra bona/⁊ glorificent patrē vr̄m qui eſt. xiij
Nolite putare q̄m veni ſol. legē. xiiij
Qui ſoluerit vnū ē mādatꝫ iſtis. xv
Qui iraſcitur fratri ſuo reus erit iudicio xvj
Si offers mun⁹ tuuz ad altare. xvij
Qui viderit mulierem ad cōcupiſcēdum eam. xviij
Si ocul⁹ tu⁹ dext̄ ſcādalizat te. xix
Si quis tulerit tibi tunicam da ei et pallium. xx
Attendite ne iuſticiam veſtram faciatis coram hominib⁹. xx
Cum facis elemoſynam neſciat ſiniſtra tua. xxij
Amen dico vobis receperunt mercedem ſuam. xxiij
Tu autem cum oraueris intra in cubiculum. xxiiij
Diligite inimicos veſtros. xxv
Orate pro perſequentibus ⁊ calūniantibus vos. xxvj
Exterminant facies ſuas vt pareāt hominibus ieiunātes. xxvij
Attendite a falſis ꝓphetis xxviij
A fructib⁹ eorū cognoſcetꝫ eos. xxix
Non omnis qui dicit mihi dn̄e. xxx
Fiat voluntas tua ſic̄ in celo ⁊c. xxxj
Panem noſtrum quotidianum da nobis hodie. xxxij
Dimitte nobis debita noſtra. xxxiij
Ne nos īducas in tēptationē. xxxiiij
Si enim dimiſeritꝫ hominibus peccata eorum. xxxv
Querite primū regnū dei. xxxvj
Dn̄e domine nonne in nomine tuo prophetauimus. xxxvij
Neſcio vos vnde ſitis. xxxviij
Dn̄e puer me⁹ iacꝫ paralitic⁹. xxxix
Ceci illuminati diffamauerunt Jeſum. xl
Eſtote prudentes ſicut ſpentes. xlj
Que dico vobis in tenebris dicite i lumine. xlij
Inimici hominis domeſtici ei⁹. xliij
Qui recipit ꝓphetam in nomine ꝓphete. xliiij
Quid exiſtis in deſertū videre. xlv
Dico vobis ⁊ pluſq̄ ꝓphetam. xlvj
A diebus Joannis baptiſte/regnū celorum vim patitur. xlvij
Nō qđ itrat in os coinq̄nat hoiez. xl (viij
Si q̄s vult poſt me venire. xlix
Angeli eoꝝ ſemꝑ vidēt faciem pa. l
Si in tyro ⁊ ſydone facte fuiſſēt virtutes. lj
Cōfiteor tibi pater dn̄e celi ⁊ t̄re. lij
Venite ad me omnes q̄ laboratꝫ. liij
Tollite iugum meuz ſuper vos. liiij
Diſcite a me quia mitis ſum. lv

Tabula Exceptionum.

Malus hõ de malo theſauro p̲ꝛ lxj
fert mala.
De oĩ vbo ocioſo reddẽdã rõnẽ. lxj
Colligite zizania ꝛ ligate ea. lxij
Mittet fili⁹ hoĩs angelos ſuos lx
Simile eſt regnũ celoꝝ ſagene lx
miſſe in mare.
Dñs ambulauit ſupra mare: lxj
Quodcũqꝫ ligaueris ſup terrã. lxij
Abſit a te dñe: nõ erit tibi hoc. lxiij
Reges t̃re a quib⁊ accipiũt tri lxiiij
butum.
Non omnes capiũt verbũ hoc. lxv
Vos q̃ reliq̃ſtis oĩa/ꝛ ſecuti lxvj
eſtis me.
Qui q̃ reliquerit domũ vł f̃res. lxvij
Operatores vinee denario re lxviij
munerantur.
Nõne ex denario ꝯueniſtĩ mecũ. lxix
Jeſus ſtãs duos cecos illũinauit lxx
Ligatĩ manib⁊ ꝛ pedib⁊. m. e. ꝛc̃. lxxj
Que dicũt facite q̃ ãt faciũt ꝛc̃ lxxij
Omnia opera ſua faciunt. lxxiij
Liquãtes culicẽ camelũ glu lxxiiij
tientes
Ve vob̃ ypocrite ſiſ'es ſep. dal. lxxv
Orate ne fiat fuga vr̃a hyeme lxxvj
vel ſa.
Si dixerint ecce in deſerto eſt lxxvij
nolite exire.
Sicut fulgur erit ab oꝛiẽte. lxxviij
Quiſputas eſt fidelis ſeruus. lxxix
Fatue vgines non ſumpſerũt lxxx
oleum ſecum.
Date nobis de oleo veſtro. lxxxj
Dñe dñe aperi nobis. lxxxij
Amẽ dico vobis neſcio vos. lxxxiij
Cũ venerit filius hominis lxxxiiij
in maieſtate ſua.
Venite benedicti patris mei. lxxxv
Hoſpes fui ꝛ ſuſcepiſtis me. lxxxvj
Quãdiu feciſtis vni de his lxxxvij
fratribus meis:
Tũc dicet ꝛ his q̃ a ſiniſtris lxxxviij
eius erunt.
Ite maledicti in ignẽ eternũ. lxxxix
Eſuriui ꝛ nõ dediſtis mihi man xc
ducare.
Ibũt impij in ſuppliciũ eternũ. xcj
Pater ſi poſſibile ẽ trãſeat a me xcij
calix iſte.
Judas laqueo ſe ſuſpẽdit. xciij
Multa paſſa ſũ p̲ viſũ p̲p̃ eũ. xciiij
Velum templi ſciſſum eſt. xcv
Multa coꝛpa ſctõꝝ ſurrexerũt. xcvj
Erat aſpect⁹ ãgeli ſic fulgur. xcvij
De reſurrectiõe domini. xcviij

Sequuntur exceptiones ex opuſcu
lis beati Gregorij pape in ſubiectis
capitulis d̃ euãgelio ſm̃ Marcum.

Erat Joãnes veſtitus pilis j
camelorum.
Joannes locuſtas ꝛ mel ſilueſtre ij
edebat:
Spiritus ſanctus in colũba ſup iij
dñm deſcendit.
Tu es filius me⁹ dilectus/in te iiij
mihi ꝯplacui.
Erat Jeſus docẽs quaſi poteſta v
tem habens.
Quid nobis ꝛ tibi fili dei: vj.
Clamãs ꝛ multum diſcerpens vij
exijt ab eo.
Surge tolle grabatum tuum. viij
De electiõe duodeciꝫ apoſtoloꝝ. ix
Q, Jeſus apoſtolis ĩpoſuit nõia. x
Venerũt volucres celi ꝛ comede xj
runt ſemen.
Sole oꝛto aruerũt ſemina. xij
Oꝛtũ ſemẽ ſpine ſuffocauerũt xiij
Aliud cecidit in terrã bonam. xiiij
Qui habꝫ aures audiẽdi audiat. xv
Sic eſt regnũ dei queadmodũ ſi xvj

Tabula Exceptionum.

Simile eſt regnū celoꝝ grano ſinapis. (faciat: xvij
Si eiicis nos mitte nos i poꝛ. xviij.
Vade in domū tuā ꝛ ānūcia ꝛc. xix
Turbe te cōpmūt ꝛ affligūt. xx
Reſuſcitauit Jeſus filiā pncipis. xxj
Herodes decollauit Joānem. xxij.
Date vos illis māducare. xxiij
De quinqꝫ panibꝫ ſatiauit dn̄s quinqꝫ milia hominum. xxiiij
Abijt Jeſus in mōtē ſolꝰ oꝛare. xxv
Adducūt ad ieſū ſurdū ꝛ mu. xxvj
Miſereoꝛ ſuper turbam. xxvij
Video homines velut arboꝛes ambulantes. xxviij
De trāſfiguratiōe dn̄i in mōte. xxix
Facta ſūt veſtimēta eiꝰ candida. xxx
Faciamꝰ hic tria tabernacula. xxxj
Helyas cū venerit ꝯſtituet oīa. xxxij
Credo domine adiuua incredulitatem meam. xxxiij
Comminatus Jeſus immundo ſpiritui. xxxiiij
Et factus eſt velut moꝛtuus. xxxv
Qui ſcandalizauerit vnum de puſillis iſtis: xxxvj
De eodem. xxxvij
Habete ſal in vobis: ꝛ pacem habete inter vos. xxxviij
Magiſter bone quid faciendo vitā eternam poſ. xxxix
Nemo bonus niſi vnus deus. xl
Difficile intrabunt in regnum dei: qui pecunias habent. xlj
Facilius eſt camelum per foramen acus tranſire. ꝛc. xlij
Poteſtis bibere calicem quem ego bibiturus ſum: xliij
Stās Jeſus cecū illuminauit. xliiij
Dominꝰ ſedēs ſup aſinā venit. in hieruſalem. xlv
Cathedras vendentium columbas dominus euertit. xlvj
Erit tunc tribulatio qualis non fuit xlvij
Dabūt pſeudo ꝓphete ſigna ꝛ prodigia xlviij
Adoleſcēs ſeqbatꝰ amictꝰ ſyn. xlix
Inuenerūt hominem cyreneum. l
De paſſione domini. lj
De reſurrectione domini. lij

Sequuntꝰ exceptiōes ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis de euāgelio ſm Lucam.

Erant iuſti ambo ante deū. j
Ipſe precedet ante illum in ſpiritu ꝛ veritate. ij
Miſſus eſt angelus gabriel. iij.
Virtꝰ altiſſimi obumbrabit tibi. iiij
Quod naſcetꝰ ex te ſanctum vocabitur filius dei. v
Vn̄ h mihi vt veniat mater ꝛc. vj
Preibis an̄ faciē dn̄i para. vi. eiꝰ. vij
Illuminare his q in tenebris ꝛ vmbra moꝛtis ſedent. viij
Ad dirigēdos pedes nr̄os in viā p. ix
Et reclinauit eum in pſepio. x
Paſtoꝛibus angelꝰ apparuit. xj
Glia in excelſis deo ꝛ in terra. xij
Paſtoꝛes inueneſt īfātē ī pſepio. xiij
Et tuam ipſius animam pertranſibit gladius. xiiij
Jeſus ſedebat in medio doctoꝝ. xv
Pōt deꝰ de lapidibus iſtis ſuſci. xvj
Securis ad radicem arboꝛis poſita eſt. xvij
Qui habet duas tunicas det nō habenti xviij
Venit foꝛtioꝛ me pꝰ me. xix
Cuius ventilabꝛū in manu eius. xx
Aſcendit Jeſus in vnam nauim q̄ erat Sy. xxj

Tabula Exceptionum

Exi a me q̄a hō pctōꝛ ſum dn̄e. xxij
Que vultis vt faciant vobis homi/
nes/ꝛ vos facite illis. xxiij
Dimittite ꝛ dimittemini/ date ꝛ da
bitur vobis. xxiiij
Quid autem vides feſtucaz in ocu/
lo fratris tui. xxv
Gaudium erit in celo ſuper vno pe
nitente: xxvj
Cōuocatꝭ Jeſus duodeciz ap.xxvij
Vulpes foueas habent:ꝛ volucres
celi nidos. xxviij
Sine vt moꝛtui ſepeliant moꝛtuos
ſuos. xxix
Tu aūt vade ānūcia regnū dei. xxx
Nēo mittēs manū ad aratꝝ ꝛc.xxxj
Miſit illos binos an̄ faciē ſuā.xxxij
Videbā ſathanaz ſicut fulgur de ce/
lo cadentem. xxxiij
Samaritanus vinum ꝛ oleum infu
dit in vulnera. xxxiiij
De Maria ꝛ Martha. xxxv
Inuenit domū ſcopꝭ mūdatā.xxxvj
Vadit ꝛ aſſumit ſeptē alios ſpūs.xx
Nemo accēdit lucernā.xxx viij (xvij
Lucerna coꝛpis tui ē ocu. tuꝰ:xxxix
Decimatis mentam ꝛ anetum. xl
Hominis cuiuſdam diuitis vberes
fructus ager attulit. xlj
Aia habes multa bona repoſita.xlij
Stulte hac nocte aiaz tuā repetēt.x
Sint lūbi vr̄i pcincti.xliiij (liij.
Qd ſi dixerit ſuꝰ ille in coꝛd ſuo. xlv
Seruus qui non facit voluntatem
domini ſui. xlvj
Cui multum datū eſt:multum que
retur ab illo. xlvij
Ignē veni mittere in terrā. xlviij
Dum vadis cū aduerſario tuo.xlix
Contēdite intrare p āguſtā poꝛtā. l
Si quis venit ad me ꝛ non odit pa/
trem ſuum: lj
Niſi qs renunciauerit oib' q̄ poſ.lij
Quanti mercenarij in domo patris
mei abundant panibus liij
Cito pferte ſtolam primam/ꝛ indui
te illum. liiij.
Et date anulum in manu eius. lv
Facite vobis amicos de mammona
iniquitatis. lvj
De hydropico curato. lvij
Quod hominibus altum eſt:abho/
minabile eſt apud deum. lviij
Qeum non timebat ꝛ hominem nō
reuerebatur. lix
De muliere que erat in ciuitate pec/
catrix. lx
Et ſtans retro ſecus pedes domi/
ni. lxj
Remittuntur ei peccata multa. lxij
Fides tua te ſaluam fecit. lxiij
Homo quidam erat diues qui in/
duebatur purpura. lxiiij
Factuz eſt vt moꝛeret̄ mendicꝰ. lxv
Eleuans autem diues oculos cum
eſſet in toꝛmentis. lxvj
Pater Abꝛahaz miſerere mei.lxvij
Memēto fili quia recepiſti bona in
vita tua. lxviij
Rogo te vt mittas eum in domū pa
tris mei. lxix
Itē de eodem diuite ꝛ Lazaro. lxx
Si habueritis fidem tanq̄ꝫ granuz
ſinapis. lxxj
De decem leproſis a domino cura/
tis. lxxij
Vbicunqꝫ fuerit coꝛpus:illuc con/
gregabuntur aquile. lxxiij
Ieiuno bis in ſabbato. lxxiiij
zacheus ſicomoꝛum aſcēdit. lxxv
Dimidium bonoꝛū meoꝛuz do pau/
peribus. lxxvi
Negociamini duz venio. lxxvij

Tabula Exceptionum.

Ecce mna quam habui repoſitaȝ in ſudario lxxviij.
Proijcite eũ i tenebras exteri. lxxix.
In patientia veſtra poſſidebitis animas veſtras. lxxx.
Accepto pane domin⁹ gratias egit et fregit. lxxxi.
Jeſus factus in agonia prolixius orabat. lxxxij.
Amice ad quid veniſti? lxxxiij.
De negatione Petri. lxxxiiij.
Cõuerſus dñs reſpex. petrũ. lxxxv
Spreuit autẽ illũ Herodes. lxxxvi.
Si i viridi ligno hec faciũt. lxxxvij
De crucifixione domini. lxxxviij.
Pater dimitte illis quia neſciũt qd faciunt. lxxxix.
Domine memento mei dũ veneris in regnum tuum. xc.
Hodie mecũ eris in paradiſo. xcj.
De morte ⁊ reſurrectiõe dñi xcij.
Diſcipulis euntib⁹ in emaus dominus apparuit xciij.
Nõne cor nrm ardẽs erat in no. xciiij
De apparitionibus domini poſt reſurrectionem xcv.
Hec ſũt vba q̃ locut⁹ ſũ ad vos. xcvj
Palpate ⁊ videte quia ſpirit⁹ carnẽ ⁊ oſſa non habet xcvij

Sequũtur exceptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis de euangelio ſm Joannem.

In principio erat verbũ j.
Ecce agnus dei: ecce qui tollit peccata mundi. ij.
Super quem videris ſpiritũ deſcendentem. iij.
Vidit ihs nathanael veni. ad ſe. iiij
Implete hydrias aqua. v.
Niſi qs renat⁹ fuerit ex aqua. vj.
Spiritus vbi vult ſpirat vij.
Nemo aſcẽdit in celũ/niſi ⁊c. viij.
Omẽ iudiciũ dedit pr̄ filio: ix.
Qui habȝ ſpõſam ſpõſus eſt. x.
Non quero voluntatẽ meã/ſed eius qui miſit me. xj.
Jeſus cũ cognouiſſet qȝ vẽturi ⁊c. xij.
Querit; me nõ qȝ vidiſtis ſig. xiij.
Eũ q̃ venit ad me nõ eijciã for. xiiij
Flumina de ventre eius fluent aque viue. xv.
Qui ſine peccato eſt primus in eam lapidẽ ⁊c. xvj.
Rabi quis peccauit hic aut parentes. xvij.
Lutũ fecit ex ſputo dñs. xviij.
Omnis qui facit peccatuȝ: ſeru⁹ eſt peccati. xix.
Si vos filius liberauerit/ vere liberi eritis. xx.
Vos ex patre diabolo eſtis. xxj.
Qui non intrat per oſtium in ouile ouium. xxij.
Si qs p me introierit ſaluabit. xxiij
Ptãtẽ habeo ponẽdi aiaȝ me. xxiiij
Fctã ſũt encenia i hieroſolymis. xxv.
Lazare veni foras. xxvi.
Et clarificaui ⁊ iteȝ clarifica. xxvij
Hec dixit Eſaias qñ vi. glo. xxviij
Qui mihi miſtrat me ſequat. xxix
Si exaltatus fuero a terra / omnia traham. xxx.
Dñs lauit pedes diſciplorũ. xxxi.
In hoc cognoſcẽt oẽs qȝ diſcipli xxxij.
In domo patris mei mãſiones multe ſunt. xxxiij.
Ego rogabo patrẽ/⁊ alium paraclitum. xxxiiij.
Qui diligit me/diliget a pře m. xxxv
Si quis diligit me ſermonẽ meũ ſeruabit. xxxvi.
Pacẽ relinq̃ vobis/pa. me. xxxvij

Tabula Exceptionum.

De eodem. xxxviij.
Venit eni͂ ꝑnceps mũdi hui⁹. xxxix
Sine me nihil poteſtis facere xl.
Vos amici mei eſtis ſi feceritꝫ. xlij
Cũ venerit paraclytus. xliij.
Si nõ abiero paraclyt⁹ nõ ve. xliij
Amẽ dico vobis qꝛ plorabitꝫ. xliiij.
Si q̇d petieritꝫ pr̄em in no.m. xlv
Palã de pr̄e annũciabo vo. xlvi.
Jeſus ꝓceſſit ꝛ dixit/ quẽ q̄ritꝫ. xlvij
Adducit̃ Jeſus ad Pylatũ xlviij.
Jeſus nõ reſpõdit pylato xlix.
Nõ haberes in me ꝑtãtem l.
Dñs a iudeis crucifigit̃. lj.
Dñs Jeſus emiſit ſpiritũ lij.
De reſurrectiõe dñi. liij.
Tulerũt dñm meũ. liiij.
Cum fores eſſent clauſe vbi erãt diſcipuli. lv.
Accipite ſpm̄ſanctũ. lvi.
De vltio ꝯuiuio cũ. xij. diſcipul̃. lvij
Simõ ioãnis diligis me. lviij.
Extendes manus tuas; ꝛ alius te cinget. lix.

Sequũtur capitula de epiſtola beati Pauli apoſtoli ad Romanos.

Cum cognouiſſent deũ/ non ſicut deũ glorificauerũt j.
Nam femine eoꝝ immutarũt naturalem vſum. ij.
Ignoras quoniã benignitas dei ad pniam te adducit? iij.
Qui reddet vnicuiqꝫ ſm̄ opa ſ. iiij.
Vt ſit ip̄e iuſt⁹ ꝛ iuſtificãs. v.
Chriſtus reſurgẽs ex mortuis iam non morit̃. vi.
Q. autem mortuus eſt peccato/ mortuus eſt ſemel. vij
Non regnet peccatũ in veſtro mortali corpore, viij.
Humanum dico ꝓpter infirmitatẽ carnis veſtre ix.
Velle adiacet mihi: perficere autem bonũ non inuenio. x.
Video aliã legẽ in mẽbrꝫ me. xi.
Vos autẽ non eſtis in carne/ ſed in ſpiritu. xij
Si q̇s ſpm̄ xp̄i nõ hꝫ ꝛc. xiij.
Nõ accepiſtis ſpm̄ ſuitutꝫ xiiij.
Nõ ſ̄t ꝯdigne paſſiões hui⁹ tp̄is xv.
Vanitati creatura ſubiecta ẽ. xvi.
Ipſa creatura liberabit̃ xvij.
Ip̄e ſpũs poſtulat ꝓ no. ge. in. xviij
Quos p̄ſciuit ꝛ p̄deſtinauit. xix.
Qui etiã interpellat ꝓ nobis xx.
Cert⁹ ſuꝫ qꝛ neqꝫ mors/ neqꝫ ꝛc. xxj
Quoꝝ pr̄es ꝛ ex q̇b⁹ xp̄s xxij
O homo tu quis es: qui reſpõdeas deo. xxiij.
Finis legis chriſtus ad iuſticiã omi credenti. xxiiij.
Cecitas ex ꝑte ꝯtigit in iſrl̃. xxv.
Cõcluſit de⁹ oĩa in icreduli. xxvi
Quonia ex ipſo ꝛ per ip̄m ꝛ in ipſo ſunt omnia. xxvij
Obſecro vos frẽs ꝑ miſcdiaꝫ dei vt exhibeatꝫ cor. vr̄a hoſt. vi. xxviij.
Nõ pl⁹ ſape q̄ꝫ optet ſape xxix.
Nolite eſſe prudentes apud voſmetipſos. xxx.
Si fieri p̄t q̇d ex vobis ẽ cũ oĩb⁹ hominib⁹ pacẽ habẽtes xxxi.
Vis nõ tiere ꝑtãtẽ/ bonũ fac. xxxij.
Nox preceſſit: dies autẽ appropinquauit. xxxiij
Carnis curaꝫ ne feceritis in deſiderijs. xxxiiij.
Item de eodem. xxxv.
Alius iudicat diem inter diẽ. xxxvi
Gentes ſuper miſericordia honorare deum. xxxvij.
Volo vos ſapiẽtes ẽẽ in bo. xxxviij

Tabula Exceptionum.

Sequūtur exceptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis. De pͥma epiſtola ad Corinthios.

In omnibꝰ diuites facti eſtis in illo. j.
Que a deo donata ſūt nobis loquimur. ij
Quis ſcit que ſunt hominis/ niſi ſpiritus hominis. iij.
Nos autē p̄dicamꝰ xp̄m crucifixū. iiij
Nō ei iudicaui me ſcire int vos v.
Quia nō cognouit mundꝰ per ſapientiam deum. vi.
Quod ſtultū eſt dei ſapiētius eſt hominibus vij.
Que ſtulta ſūt mūdi elegit deꝰ viij.
Cū enī ſit int vos zelꝰ ꝛ ꝯtētio ix.
Ego plātaui apollo rigauit x.
Fūdamētū aliud nemo pt ponere. xj
Si qs edificauerit ſup fūdamē. xij.
Cōphēdā ſapiētes in aſtu. eoꝝ. xiij
Mihi ꝓ minimo eſt vt a vobis iudicer. xiiij.
Audit int vos fornicatio xv.
Secularia iudicia ſi habuerit3 xvi.
Quare nō mag3 iniuriā acci. xvij.
Omnia mihi licēt: ſed non oīa expediunt. xviij
Bonū eſt hoī mlierē nō tāgere xix.
Melius eſt nubere q̄z vri. xx.
De ṽginibꝰ p̄ceptū dn̄i nō hēo. xxj.
Reliquū eſt vt q hn̄t vxores. xxij.
Qui autē cū vxore eſt xxiij
Hoc ad vtilitatē vobis dico xxiiij
Sciētia inflat/charitas edifi. xxv.
Qui ſe exiſtimat ſcire aliqd xxvi
Videre ne licentia veſtra fiat offendiculum. xxvij
Si nos vobis ſpūalia ſemi. xxviij.
Factꝰ ſū iudeis tāq̄z iudeꝰ xxix.
Sic curro nō q̄ſi in incertū. xxx.
Caſtigo corpus meū. xxxj
Petra aūt erat chriſtus. xxxij.
Neq3 idolatre efficiamini. xxxiij
Qui ſe exiſtimat ſtare/ videat ne cadat. xxxiiij.
Tentatio vos nō appꝛehendat niſi humana. xxxv.
Fidelis deꝰ q nō patiet vos tē. xxxvi
Si qs videt ꝯtentioſus eē. xxxvij.
Si nos iudicaremus/ nō vtiq3 iudicaremur. xxxviij.
Alij dat ſermo ſapiētie. xxxix
Que inhoneſta ſunt nr̄a ꝛc. xl.
Vos eſtis corpus chriſti ꝛ mēbra de membro. xlj
Si linguis hoim loqr ꝛ ange. xlij
Charitas patiēs eſt/benigna ē. xliij
Videmꝰ nūc p ſpeculū xliiij.
Nūc cogſca3 ſicut ꝛ cognitꝰ ſū. xlv
Lingue ſunt in ſignum. xlvi
Si aūt oēs ꝓphetent xlvij
Ego ſum minimꝰ aploꝝ. xlviij
Gratia dei ſum id qd ſum. xlix
Corrūpūt mores bonos colloquia mala. l.
Sicut portauimꝰ imaginē terreni lj.
Caro ꝛ ſanguis regnū dei poſſidere non poſſunt. lij

¶ Sequūtur exceptiōes ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capl'is. De epl'a ad Corinthios ſcd'a.

Non q2 dn̄amur fidei vr̄e. j.
Gl'ia nr̄a hec ē teſtimoniū ij.
Nunqd leuitate vſus ſum iij.
Cui aliqd donaſtis ꝛ ego. iiij.
Chriſti bonꝰ odor ſumꝰ deo v.
Nō ſumus ſicut plurimi adulterantes ꝛc. vi.
Non ſumus ſufficiētes aliquid cogitare. vij.
Vbi ſpūs dn̄i/ibi libertas viij

Tabula Exceptionum.

Licet is q̄ foris eſt nr̄ hō corrū. ix.
Nolum⁹ expoliari/ſ; ſupueſtiri. x.
Ut abſorbeat q̄d mortl'e ē a vita. xi
De⁹ q̄ dedit nobis pign⁹ ſpūs xij.
Dū ſum⁹ i corpe pegrinamur. xiij.
Uetera trāſierūt ⁊ fcā ſt̄ noua. xiiij
Obſecramus p chriſto reconciliami-
ni deo. xv
Per gloriam ⁊ ignobilitatē xvi
Os nr̄; pt; ad vos o corinthij. xvij
Nō anguſtamini in nobis. xviij.
Cū veniſſem⁹ macedoniā. xix
Foris pugne int⁹ timores xx.
Nō vt alijs ſit remiſſio vobis. a. t. xxi
Epl'e graues ſunt pn̄tia ⁊c̄. xxij.
Cū eſſem apud vos ⁊ egerē. xxiij
Sathanas transfigurat ſe xxiiij.
In q̄ qs audet audeo ⁊ ego. xxv
Damaſci ppoſit⁹ gētis arethe. xxvi
Parco āt ne qs me exiſtimet xxvij
Dat⁹ eſt mihi ſtimul⁹ carnis. xxviij
Factus ſum inſipiēs. xxix.

¶ Sequūtur exceptiōes ex opuſcu-
lis btī Gregorij pape in ſubiectis ca
pitulis de epl'a Pauli ad Galathas.
Si adhuc hominib; placerē/xp̄i
ſeru⁹ nō eſſem. j.
Notū facio vobis euāgeliū. ij.
O inſenſati galathe quis vos faſci-
nauit. iij.
Uiuo āt iā nō ego:ſ; vi. in me. iiij.
Filioli mei q̄s iter; parturio v.
Qui āt ſt̄ xp̄i carnē ſuā cruci. vi.
Si poccupat⁹ fuerit hō in ali. vij.
Inuicē onera vr̄a portate. viij.
Mihi mūdus crucifixus eſt. ix

¶ Sequuntur exceptiones ex opu-
ſculis beati Gregorij pape in ſubie-
ctis capitulis de epiſtola Pauli ad
Epheſios.

Propoſuit inſtaurare omnia in
chriſto. j.
Sup oēm pncipatū ⁊ ptātē. ij.
Cōſedere nos fecit in celeſtib; iij.
Ne deficiatis in tribulatiōib; iiij.
Ut poſſitis cōprehendere. v.
Solliciti ſuare vnitatē ſpūs: vi.
Renouami ſpū mētis vr̄e. vij
Omnis amaritudo ⁊ ira tollatur a
vobis. viij.
Non circūferamur omni vento do-
ctrine. ix.
Ut exhiberet ſibi glīoſa; eccle. x.
Uiri diligite vxores vr̄as. xi.
Gratia eſtis ſaluati p fidē. xij.
Omne quod arguitur a lumine ma
nifeſtatur. xiij.
Redimētes tp̄s qm̄ dies ⁊c̄. xiiij.

¶ Sequunt̄ exceptiōes ex opuſculis
btī Gregorij pape in ſubiect; capl'is
de epl'a btī Pauli ad Philippēſes.
Cupio diſſolui ⁊ cū xp̄o eē. j.
Superiores ſibi inuicem arbi
trantes. ij.
Qui cum in forma dei eſſet iij.
Sed ſemetipm̄ exinaniuit. iiij.
Hebreus ex hebreis ſm̄ legē v.
Ego me nō arbitror cōphēdiſſe vi.
Que retro oblit⁹ in ea que ⁊c̄. vij
Scio hūiliari/ſcio ⁊ abūdare viij
Nr̄a ↄuerſatio in celis eſt. ix.
Qui reformabit corp⁹ ⁊c̄. x.
Non quero datum/ſed requiro fru-
ctum. xi.

¶ Sequunt̄ exceptōes ex opuſculis
beati Gregorij pape in ſubiect; capi-
tulis de epiſtola ad Colloſſenſes.
Siue throni ſiue dn̄atiōes. j.
Ex q̄ totū corp⁹ p nex⁹ ⁊c̄. ij.
Jam ſi corpe abſens ſum. iij.

Tabula Exceptionum.

Que ſꝫ rōem habētia ſapiētie. iiij
Sup oia aūt hec caritatē habete. v
Mortui eſtis ⁊ vita vr̄a ⁊c̄. vj

Capitula de ep̄la ad Theſſalonicenſes

Neqꝫ aliquando fuimus in ſermone adulationis. j
Facti ſumꝯ puuli in medio vr̄m. ij
Voluimꝯ venire ad vos ſed. ⁊c̄. iij
Que eſt noſtra ſpes aut gaudiū. iiij
Nemo moueat̄ in tribulationibꝫ. v
Nolumus vos ignorare de dormientibus. vj
Dies dn̄i ſicut fur in nocte. vij

Capitula de epiſtola ad Theſſalonicenſes ſecunda.

Supercreſcit fides veſtra. j
Suſtinetis in exemplū iuſti iudicij dei/ ij
Ita vt in templo dei ſedeat. iij
Vt reueletur in ſuo tempore. iiij
Nolite vt inimicū illum eſtimare. v

Sequunt̄ exceptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis de epiſtola beati Pauli apoſtoli ad Timotheū. j.

Miſericordiam cōſecutus ſuꝫ quia ignorans feci. j
Non in veſte p̄cioſa. ij
Saluabit̄ mulier p filiorum gn̄ationem. iij
Oportet ep̄m irrep̄henſibilē eſſe. iiij
Magnū eſt pietatis ſacramentū. v
Nemo adoleſcentiā tuā ꝯtēnat. vj
Manꝯ cito nemini impoſueris vij
Radix om̄iū maloꝝ cupiditas. viij
Qui ſolus habet immortalitatē. ix
Et luceꝫ habitat inacceſſibilem. x
Diuitibꝫ p̄cipe nō ſupbe ſapere. xj
Deuita ꝓphanas vocū nouitates. xij
Dum venio attende lectioni. xiij

Sequuntur exceptiones de ep̄la ad Timotheū. ij.

Nemo militans deo implicat ſe negotijs ſecularibus j
Inſta oportune importune. ij
Argue/obſecra: increpa in omni patientia. iij
De reliquo repoſita eſt mihi corona iuſticie. iiij

Capitula de ep̄la ad Hebreos.

Nuſꝗ angelos apprehendit. j
Adhuc in lūbis patris erat. ij
Viuus eſt ſermo dei ⁊ efficax. iij
Neceſſe eſt exēplaria celeſtium. iiij
Nō deſerētes collectionē vr̄am. v
Patres carnis noſtre habuimꝯ eruditores. vj
Sanguineꝫ aſperſionis meliꝯ loquētem ꝗ Abel. vij
Moueho nō ſolū t̄rā ſꝫ ⁊ celū. viij
Ieſus extra portam paſſus eſt. ix
Inuiſibilē tanꝗ videns. x
Eſt aūt fides ſubſtantia reruꝫ. xj
Etenim p paucis ſcripſi vobis. xij

Sequunt̄ capitula in ſubiectis capitulis de actibus apoſtolorum.

Videntibꝫ illis eleuatus eſt. j
Cumqꝫ intuerētur in celum. ij
Iudas poſſedit agrū d̄ mercede. iij
Mathias loco iude ſtatuit̄. iiij
Factus eſt repente de celo ſonꝯ. v
Repleuit totā domū vbi erāt. vj
Apparuerūt illis diſptite lingue. vij
Et ceperūt loq̄ varijs linguis. viij
Muſto pleni ſunt iſti. ix
Petrus iudeos increpat. x
Penitentiam agite. xj

Tabula Exceptionum

De claudo quē Petrꝰ curauit xij.
Obedire oportet plus deo ꝙ̄ hominibus. xiij
De ſancto ſtephano. xiiij
Et teſtes depoſuerūt veſtimēta. xv.
De ſimone mago. xvi.
Pecunia tua tecū ſit in ꝑditōe. xvij
Paulus adhuc ſpirās minaꝝ. xviij
Surgēs ingredere ciuitatē xix.
Erat q̇daꝫ diſcipulꝰ Damaſci xx.
Vade quoniam vas electionis mihi eſt. xxi.
Ceciderunt ab oculis eius tanquam ſquame. xxij.
Paulus multomagis conualeſcebat. xxiij
Paulus in ſporta per murū dimittitur. xxiiij
Erat Paulus cum diſcipul'. xxv
Enea ſanet te dn̄s. xxvi.
De Tabita a ſancto Petro reſuſcitata. xxvij.
Corneliꝰ vidit āgelū in viſu. xxviij
Mitte viros in toppen. xxix.
Animalia in lintheo videntur a Petro. xxx.
Petre occide ⁊ manduca. xxxi.
Ecce viri tres querunt te xxxij.
Surge ne feceris quia ego homo ſum. xxxiij.
Nō eſt pſonaꝝ acceptor deꝰ. xxxiiij
De Paulo in lyſtris lapidato xxxv
Paulꝰ timotheū circūcidit. xxxvi
Apl'i vetant' in aſia ꝑdicare. xxxvij
Mūdꝰ ſuꝫ a ſanguīe oīm xxxviij.
Agabꝰ Paulo ꝓphetat xxxix.
De ſpe ⁊ reſurrectione mortuorum iudicoꝝ. xl.

¶ Sequuntur exceptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis de epiſtola beati Jacobi apoſtoli: que eſt epiſtolarū Canonicarum prima.
Apud quem nō eſt tranſmutatio. j.
Quicunqꝫ totā legem ſeruauerit ij.
Si aūt frater aut ſoror nudi ſ'. iij
Fides ſine operibꝰ mortua eſt iiij
Que deſurſum eſt ſapientia. v.
Petitis ⁊ nō accipitis. vj.
Vita vr̄a vapor ē ad mo.pa.⁊c̄. vij
Quicunqꝫ voluerit amicus eſſe huius ſeculi. viij
Qui ↄuerti fecerit pctōrem ix

¶ Sequuntur exceptiones ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitul' de epiſtola apoſtoli Petri. prima.
In hereditatē incorruptibilē j
In quem deſiderant angeli ꝓſpicere. ij.
Propter quod ſuccincti lūbos mentis veſtre. iij.
Nemo veſtrū patiatur quaſi homicida. iiij.
Vnuſquiſqꝫ ſicut accepit gr̄am v.
Si q̇s loquit' q̄ſi ſmones dei. vi.
Tp̄s ē vt incipiat iudiciū .a.d.d. vij
Paſcite q̇ in vobis ē gregē dei viij

¶ Capitula de epiſtola Petri. ſcd̄a.
Miniſtrate in ſcientia abſtinentiam. j.
Habemus firmiorem propheticum ſermonem. ij.
Deꝰ angel' peccātibꝰ nō pepcit iij.
Loth aſpectu ⁊ auditu iuſtꝰ erat iiij
Q. Balaam aſina corripuit. v.
Paulꝰ ſm̄ datā ſibi ſapiētiā vi.

¶ Capitula de epiſtola Joānis apoſtoli. prima.

Tabula Exceptionum.

Si direrimus quia peccatū non habemus: j.
Aduocatū habem⁹ apud p̄rem ij.
Qui dicit ſe noſſe deum. iij.
Nolite diligere mundū iiij.
Nunc antichriſti multi facti ſ͠t v.
Unctio ei⁹ docet nos de oīb⁹ vi.
Cū apparuerit ſiles ei erim⁹ vij
Si cor nr̄m nō rephēderit nos viij
Deū nemo vidit vnq̄ȝ ix.
Qui non diligit fratrem ſuuȝ quem videt. x.
Qui diligit deum/diligit et fratrem ſuum. xi.
Eſt peccatū ad mortem. xij

¶ Capitula de tertia epiſtola:
Diotrepes nō recipit nos. j.
Nos ſuſcipere debemus eiuſmodi. ij.

¶ Sequuntur exceptiões ex opuſculis beati Gregorij pape in ſubiectis capitulis de libro Apocalypſis beati Joannis apoſtoli.
Joannes ſeptem eccleſijs q̄ ſunt in aſia. j.
Joanni angelus appa. p̄cinct⁹. ij.
Joānes angelis ſeptē eccliaꝝ. iij.
Scio vbi habitas/ vbi ſedes eſt ſathane. iiij.
Habes ibi tenentes doctrinam Balaam. v.
Dabo tibi calculū candidū vi.
Eſto vigilans ꝛ ꝯfirma cetera vij
Qui vicerit faciā illū colūnā viij
Utinā frigid⁹ eſſes aut calid⁹ ix
Dicis ꝙ diues ſuȝ ꝛ locupletat⁹ x.
Suadeo tibi emere a me aurum ignitum xj.
Collirio inunge oculos tuos vt videas. xij.
Ego q̄s amo arguo ꝛ caſtigo xiij.
Qui vicerit dabo ei ſed. mecū xiiij
Et in medio ſedis ꝛ in circuitu quatuor animalia. xv
Et in circuitu ꝛ int⁹ plena ſunt oculis. xvi.
Et requiē non habebant die ac nocte. xvij
Mittebant coronas ſuas ante thronum dei. xviij.
Et vidi librū ſcriptū int⁹ ꝛ forꝭ xix
Nemo poterat apire librū. xx.
Ecce vicit leo de tribu iuda xxj.
Et vidi ꝛ ecce in medio ꝛc̄. xxij
Dign⁹ eſt agn⁹ q̄ occiſus eſt xxiij
Uidi ſub altare dei animas interfectorum. xxiiij
Et date ſ͠t illis ſingule ſtole albe xxv
Et dictū eſt illis vt requieſcerēt xxvi
Fact⁹ eſt ſol vt ſaccus cilicin⁹ xxvij
Palme in manib⁹ coꝝ xxviij
Factū eſt ſilentiū in celo xxix
Poteſtas equorū in ore ꝛ in caudis eorum. xxx
Et habebat in manu ſua libꝝ xxxj
Et iurauit p viuentē in ſec̄la xxxij
Accipe librū ꝛ deuora illū. xxxiij
Et accepi librū ꝛ deuo. illū xxxiiij
Et cum deuoraſſet librum amaricatus. xxxv
Oportet te iterum prophetare gentibus. xxxvj
Atriū qd̄ eſt forꝭ tēplū eijce. xxxvij
Mulier amicta ſole ꝛ luna ſub pedibus eius xxxviij
Cauda draconis trahebat tertiam partem ſtellarum. xxxix
Et draco ſtetit ante mlīerē xl.
Factum eſt p̄lium cum Michaele archangelo. xlj.
Proiectus eſt accuſator fratruȝ noſtrorum. xlij

Tabula Excceptionum.

Ve terre ⁊ mari quia deſcendit diabolus ad vos. xliij
Vidi aliam beſtiam aſcēdentem de terra: xliiij.
Et cātabāt cāticū nouū. xlv
Et habebat in manu ſua falcem acutam. xlvi.
Quartus angelus effudit phialam ſuam in ſolem. xlvij
Ecce venio ſicut fur. xlviij.
Beatus qui vigilat. xlix.
Et cuſtodit veſtimēta ſua. l.
Et videāt turpitudinē eiꝰ lj.
Quantū glorificauit ſe ⁊c. lij.
Beati qui ad cenam nuptiaꝝ liij
Et exercitus qui ſunt in celo liiij.
Habebat in veſtimēto ⁊ in femore lv
Angelus ligauit draconem per mille annos. lvi.
Beatus qui habet partem in reſurrectiōe prima. lvij.
Et regnabūt cū eo mille ānis. lviij
Poſt mille annos ſoluet draco lix
Et diabolus miſſus eſt in ſtagnum ignis. lx.
Libri aperti ſunt: ⁊ liber vite apertus eſt. lxi.
Et vidi celum nouum et terram nouam. lxij.
Et erat ſtructura muri eius ex lapide: lxiij
Menſus eſt muros menſura hominis. lxiiij
Vide ne feceris ꝯſeruꝰ tuꝰ ſuꝫ lxv.
Ne ſignaueris verba prophetie huius. lxvi
Qui nocet noceat adhuc. lxvij
Qui audit dicat veni: lxviij.
Ego ſum ſtella ſplendida lxix.

Finis Tabule.

Epitaphiū beati Gregorij pape.

Suſcipe terra tuo corpꝰ de corpore ſumptum.
Reddere qđ valeas viuificante deo.
Spiritus aſtra petit leti nil iura nocebunt.
Cui vite alteriꝰ mors magiſ iſta via ē.
Pontificis ſummi hoc clauduntur membra ſepulchro.
Qui innumeris vixit ſē vbiqꝫ bōis.
Eſuriem dapibus ſuperauit frigora veſte.
Atqꝫ aīas monitiſ texit ab hoſte ſacriſ
Implebatqꝫ actu quicquid ſermone docebat.
Eſſet vt exēplū myſtica vba loqns.
Anglos ad chriſtum vertit pietate magiſtra.
Acqrēs fideiqꝫ agmina gente noua.
Hic labor hoc ſtudiuꝫ hec tibi cura hic paſtor agebas.
Vt dño offerres plīma lucra gregiſ.
Hiſqꝫ dei ꝯſul factꝰ letare triūphis.
Nam mercedem operum iam ſine fine tenes.

Incipit liber ex

ceptionũ ex opuſculis beati Grego-
rij ſup̱ nouũ teſtamentũ/ De q̃ttuor
euangeliſtis: ⁊ de dño ſaluatore. ⁊ de
omnib⁊ electis per q̃ttuor animalia
deſignat⁊ in Ezechielis homelia ſe-
cunda/tertia ⁊ quarta.

Per ſan-
cta quattuor ania
lia q̃ Ezechieli p̱-
phete oſtẽdunt̃ in
viſione ſunt quat-
tuor euangeliſte.
Mattheus videlicz: Marcus: Lu-
cas ⁊ Joãnes figurant̃: ⁊ ſub euãge
liſtaꝝ p̱ſonis oẽs ſimul p̱fecti ſignifi
cant̃. Nec immerito p̱ euãgeliſtas q̃t-
tuor p̱fectoꝝ oim numer⁹ exp̃mitur:
quia oẽs qui in eccl'a mõ p̱fecti ſunt
perfectiõis ſue rectitudinẽ p̱ eorum
euãgeliũ didicerũt. Sctã itaqꝫ quat
tuor anialia p̱ q̃ quattuor euãgeliſte
ſignificãt̃/ ſubtili narratiõe deſcribũ
Ezech. j. tur ab Ezechiele cũ dr. Quattuor fa
cies vni: ⁊ quattuor pẽne vni. Quid
per faciẽ/niſi noticia? ⁊ q̃d p̱ pẽnã ni
ſi volatus exp̃mit̃. Per faciẽ quippe
vnuſquiſqꝫ cognoſcit̃. p̱ pennã vero in
altum auiũ corpa ſubleuant̃. Facies
itaqꝫ p̱tinet ad fidẽ: penna ad ꝯtẽpla
tionẽ. Per fidẽ nãqꝫ ab oipotẽte deo
cognoſcimur: ſicut ipſe de ſuis ouib⁊
Joan. x. dicit. Ego ſum paſtor bon⁹: ego co-
gnoſco oues meas: ⁊ cognoſcũt me
Joã. xiij. mee. Qui rurſus ait. Ego ſcio quos
elegerim. Per cõtemplationẽ vero q̃a
ſup̱ noſmetipſos tollimur: q̃ſi in aerẽ
leuamur. Quattuor ergo facies vni
ſunt: q̃ ſi req̃ras q̃d Mattheus de

incarnatiõe dñi ſentiat/ h̃ nimirꝫ ſen-
tit qð Marcus: Lucas/ ⁊ Joannes.
Si q̃ras quid Joannes ſentiat: h̃ p̱-
culdubio quod Lucas/ Marcus/ ⁊
Matthe⁹. Si q̃ras q̃d Marcus: h̃
qð Matthe⁹/ Joãnes ⁊ Lucas. Si
queras q̃d Lucas: hoc qð Joannes/
Matthe⁹/ ⁊ Marcus ſentit. Quat-
tuor ergo facies vni ſũt: q̃ noticia fidei
qua cognoſcunt̃ a deo ipſa eſt in vno
que eſt ſimi' in q̃ttuor. Quicq̃d enim
in vno inueneris: hoc in oibus ſimul
quattuor recognoſces. Et quattuor
pẽne vni: q̃ dei oipotentis filiũ dñꝫ
Jeſum chriſtũ ſimi' oẽs ꝯcorditer p̱-
dicãt: ⁊ ad diuinitatẽ ei⁹ mentis ocu
los leuãtes penna ꝯtẽplatiõis volãt.
Euangeliſtaꝝ ergo facies ad huma
nitatẽ p̱tinet: pẽna ad diuinitatẽ. q̃
in eũ quẽ corporeũ aſpiciũt q̃ſi facie
intẽdũt. Sꝫ dũ hũc eſſe incircũſcri-
ptũ ⁊ incorporeũ ex diuinitate annũ
ciant: per ꝯtẽplatiõis pennã quaſi in
aerẽ leuant̃. Quia itaqꝫ ⁊ vna eſt fi-
des incarnationis eius in oib⁊ par
ꝯtẽplatio diuinitatis ei⁹ in ſingulis:
recte dicit̃. q̃ttuor facies vni. ⁊ quat-
tuor pẽne vni. Deinde etiã hec eadẽ Ezech. j.
ſancta aialia ſubtili⁹ deſcribũtur: vt
hec euãgeliſtaꝝ ſignificare perſonas
ipſa nobis ſubtilitas deſcriptõis ape
riat. nihilqꝫ ſermo dei intellectui nr̃o
dubietatis relinquat. Dicit̃ eñ. Si- Ibidem.
militudo vult⁹ eoꝝ facies hois: ⁊ fa-
cies leonis a dextr̃ ipſoꝝ quattuor.
facies aũt bouis a ſiniſtris ipſorum
quattuor. ⁊ facies aq̃le deſup̱ ipſorũ
quattuor. Nõ eñ q̃ttuor hec anialia
pennata ſctõs quattuor euãgeliſtas
deſignẽt: ipſa vniuſcuiuſqꝫ libri euã-
gelici exordia teſtant̃. Nam q̃ ab hu
mana generatiõe cepit iure p̱ hoiem

Matthe⁹. Qꝛ per clamorē in deſerto
recte per leonē Marc⁹. qꝛ a ſacrifi-
cio exorſus eſt/ bñ ꝑ vitulū Lucas.
Qꝛ vo a diuinitate vbi cepit/ digne
ꝑ aquilā ſignificat Johes. q̄ dicens.
Joan. j. In pncipio erat vbū:ꝛ vbū erat apd
deū:ꝛ de⁹ erat vbū: dū in ipam diui
nitatꝫ ſubſtātiā intēdit q̄ſi more aqui
le in ſolē oclos fixit. Sꝫ qꝛ electi oēs
membra ſunt redēptoris nr̄i. ipe aūt
redēptor nr̄ caput eſt electoꝝ oim: ꝑ
hoc ꝙ mēbra ei⁹ figurata ſūt nil ob-
ſtat ſi in his oibꝫ etiā ipe ſignet. Jpe
eñ vnigenit⁹ dei fili⁹ veracit factus
eſt homo: ipe in ſacrificio redēptiōis
nr̄e dignat⁹ mori vt vitul⁹: ipe ꝑ vir-
tutē ſue fortitudinis ſurrexit vt leo.
Leo etiā apertis oculis dormire perhi
bet: qꝛ in ipa morte in q̄ ex humani-
tate redemptor nr̄ dormire potuit: ex
diuinitate ſua imortalis ꝑmanendo
vigilauit. Jpe etiā poſt reſurrectiōeꝫ
ſuā aſcēdēs ad celos: in ſupioribꝫ eſt
leuat⁹ vt aqla. Totū ḡ ſimꝉ nobis eſt
qui ꝛ naſcēdo homo:ꝛ moriēdo vitu
lus:ꝛ reſurgēdo leo/ ꝛ ad celos aſcen
dendo aqla fact⁹ eſt. Sꝫ qꝛ ꝑ hec ani
malia euāgeliſtas q̄ttuor:ꝛ ſub eorū
ſpecie ſiꝉ ꝑfectos oms iam ſupius ſi-
gnificari dixim⁹: reſtat vt qūo vnuſ-
quiſqꝫ electoꝝ iſtis aialiū viſionibꝫ
exprimat oſtēdam⁹. Omis etem ele-
Nota ctus ꝛ in via dñi ꝑfect⁹: ꝛ hō ꝛ vitu-
lus:ꝛ leo ſimulꝛ aqla eſt. Homo eñ
rōnale eſt aial: vitul⁹ aūt in ſacrificio
mactari ſolet. Leo vo fortꝫ eſt beſtia
Prouer- ſicut ſcptū ē. Leo fortiſſim⁹ beſtiarū
bioꝝ. xxx ad nulli⁹ pauebit occurſuꝫ. Aqla ad
ſublimia volat: ꝛ irreuerberatꝫ ocul
ſolis radios intendit. Omis itaqꝫ q̄ in
rōne ꝑfect⁹ eſt/ homo eſt: qm̄ ſemet-
ipſum ab hui⁹ ſeculi voluptate mor-
tificat vitul⁹ eſt. Qꝛ vo ipe ſua ſpon
tanea mortificatiōe ꝯ aduerſa oīa
fortitudinē ſecuritatꝫ hꝫ: leo eſt. Vñ
ſcriptū eſt. Juſtus aūt quaſi leo cōfi Pṽerbioꝝ
dens abſqꝫ terrore erit. Qꝛ vo ſubli- xxviij.
miter ꝯtemplat ea q̄ celeſtia ꝛ eterna
ſunt/ aqla eſt. Jgit qm̄ iuſtus quiſqꝫ
per rōnem. homo ꝑ ſacrificiū morti-
ficationis ſue vitulus. ꝑ fortitudinē
ſecuritatꝫ leo. per ꝯtēplationē vo effi
cit aquila. recte ꝑ hec ſancta aialia
ſignari vnuſq̄ſqꝫ ꝑfectus pt. Nō id-
circo dicim⁹: vt ea q̄ de q̄ttuor aia-
libꝫ dicta ſūt ptinere etiā ad ꝑfectoꝝ
ſinglos demōſtrem⁹. Sꝫ magna no
bis de eiſdē euāgeliſtis ꝛ ſanctꝫ pdi-
catoribꝫ q̄ſtio orit cur homo ꝛ leo a
dextris ipoꝝ q̄ttuor: vitulus vo a ſi-
niſtris ipſoꝝ q̄ttuor eſſe ꝑhibet. Ne-
qꝫ eñ ſine admiratiōe eſt cur duo il-
la a dextris/ ꝛ vnū h eſſe a ſiniſtris di
cat. Et rurſum q̄rendū eſt cur aqla
non a dextris vel ſiniſtris/ ſed deſup
ipſoꝝ quattuor eſſe memoret. Duas
itaqꝫ nobis q̄ſtiones obijcim⁹ quas
oportet vt aperiēte dño diſſoluam⁹.
Homo igit ꝛ leo a dextris: vitul⁹ ve
ro a ſiniſtris eſſe perhibet. A dextris Nota
etem leta/ a ſiniſtris vo triſtia habe-
mus. Vñ ꝛ ſiniſtrū nobis eē dicim⁹
hoc qđ aduerſuꝫ eſſe deputam⁹. Et
ſicut ꝑfati ſum⁹/ per hoiem incarna-
tio. ꝑ vitulū paſſio. per leonē vo au
ctoris nr̄i reſurrectio deſignat. De
incarnatione autē vnigeniti filij qua
redēpti ſumus/ oēs electi letati ſunt.
de morte vo illius ipſi electorū pri-
mi ſancti apoſtoli ꝯtriſtati: qui iterū
de eius reſurrectiōe ſunt gauiſi. Na
ergo ei⁹ ꝛ natiuitas ꝛ reſurrectio le-
ticiā diſcipulis ꝓbuit: quos eius paſ
ſio cōtriſtauit; homo ꝛ leo a dextris

vitulus ⁊o a ſiniſtris fuiſſe deſcribiť
Ipſi nãqꝫ ſancti euãgeliſte de eiꝰ hu
manitate gauiſi ſunt/ de eiꝰ reſurre-
ctione ꝯfirmati: qui de eiꝰ paſſiõe fu
erant contriſtati. Homo ĝ ⁊ leo eis a
dextris eſt: qꝛ redẽptoris nři eos in-
carnatio viuificauit. reſurrectio ꝯfir
mauit. Sed vitulus a ſiniſtris: quia
mors illiꝰ eos ad momẽtum tpis in
infidelitate ꝓſtrauit. Iure aũt locus
aquile nõ iuxta ſed deſuꝑ eſſe deſcri-
biť. qa ſiue per h̄ qḋ eius aſcẽſionẽ ſi-
gnat: ſeu qꝛ verbũ patrꝫ deũ apḋ pa-
trem eſſe denũciat/ ſuꝑ euangeliſtas
ceteros ꝟtute ꝯtẽplatiõis excreuit:
cũ quibꝰ ⁊ ſi ſimuľ de eius deitate loq-
tur: hãc tñ omĩb ſubtiliꝰ contẽplať.
Sꝫ ſi aq̄la cũ alijs trib adiuncta q̄t-
tuor aialia eſſe memorantť. mirꝫ q̄uo
deſuꝑ ipoꝝ quattuor eſſe deſcribatť:
niſi qa Ioãnes per hoc q̄ in ꝑncipio
verbũ vidit etiã ſuꝑ ſemetipꝫ trãſijt.
Nã niſi ⁊ ſe trãſiſſꝫ/ verbũ in ꝑncipio
nõ vidiſſet. Qui ĝ ⁊ ſeipm̃ trãſgreſ-
ſus eſt: nõ iam ſolũmodo ſuper tria/
ſed adiũcto ⁊ ſe ſuper quattuor fuit.
Preterea de eiſdẽ ſctis aialib que-
rendũ eſt cũ ſingulis diſtincta ima-
ginib deſcribãtur: vt aliud homini:
aliud leoni: aliud vitulo: aliud aqui-
le ſimile dicať. q̄d ſit qḋ paulo ſuꝑiꝰ
de omĩb ſimul dicať / ſilitudo hois
Phil. ij. in eis. Sꝫ qs hic homo deſcribiť ni-
ſi ille de quo ſcriptũ eſt. q̄ cũ in forma
dei eſſet/non rapinã arbitratꝰ eſt eſſe
ſe equalẽ deo. ſed ſemetipm̃ exinani-
uit formã ſerui accipiẽs in ſilitudinẽ
hoim factꝰ: ⁊ habitu inuẽtus vt hõ.
Hec itaqꝫ aialia vt ſurgere valeant
ad ſanctitatꝫ virtutẽ: ad huiꝰ homis
tendũt ſilitudinẽ. Sctã em̃ nõ ẽẽnt
ſi huiꝰ hois ſilitudinẽ nõ haberent.

Quicq̄d in eis de viſcerib pietatis:
q̄cquid de mãſuetudine ſpũs. q̄cq̄d
de zelo rectitudĩs. q̄cq̄d de cuſtodia
hũilitatis. q̄cq̄d de feruore charitatꝫ
eſt/hoc ab ipſo fonte miſcḋie/ ab ipſa
radice mãſuetudĩs/ ab ipã ꝟtute iu-
ſticie: id eſt a mediatore dei ⁊ hoium
dño deo traxerũt. Huiꝰ ſe hois ſili-
tudinẽ hĩc ꝑdicator egregiꝰ oſtẽdit
dicẽs. Imitatores mei eſtote/ſicut ⁊ j. Cor. iiij.
ego chriſti. Ad eiꝰ nos ſilitudinẽ ſur et. xi.
gere ammonet cũ dť. Primus hõ de j. Cor. xv
terra terrenꝰ: ſcḋs hõ de celo celeſtis
Sicut portauimꝰ imaginẽ terreni:
portemꝰ ⁊ imaginẽ eiꝰ q̄ de celo de-
ſcẽdit. Sctũs etem̃ q̄ſqꝫ intm̃ ad ſili-
tudinẽ huiꝰ hois duciť inq̄ztũ vitam
ſui redẽptoris imitať. Nã ab eiꝰ mã-
datis ⁊ opib diſcordare q̄d aliud eſt
q̄ꝫ a ſilitudine eiꝰ longe recedere: Ad
huiꝰ ſilitudinẽ hois ſurgere feſtina-
bat ꝓpheta: cũ diceret. In mandatis Ps. cxviij.
tuis exercebor: ⁊ ꝯſiderabo vias tu-
as. Qui em̃ taciꝰ in mente vias dñi
ꝯſiderat/ ⁊ ſeſe exercere in mãdatis il-
lius feſtinat. q̄d aliud in ſemetipo ni
ſi imaginẽ noui hois reformat. Qḋ
qꝛ in ſanctoꝝ cordib inceſſanť agiť:
recte de ſctis aialib dť q̄ in eis eſt ſi-
militudo hois. qꝛ qḋ ſancta/qḋ mira
ſunt: hoc in eis de ſpecie ſilitudinis
eſt/ideſt de virtute imitationis.

De ſancto Mattheo euangeliſta
Moralium libro. xviij.

OMnipotẽs deus occul
to ꝯſilio quoſdã ab ipis
etatis ſue exordijs in-
nocẽtes cuſtodiẽs vſqꝫ
ad virtutũ ſumma pro-
uehit: alios autẽ in exordijs ſuis de-
ſerens ſcaturientib vitijs ire per ab-
rupta ꝑmittit. Plerũqꝫ tamen etiaꝫ

eos respicit: ⁊ ad ſequenduꝫ ſe ſancti amoꝝ igne ſuccēdit: atqꝫ inolitas in coꝝ cordibꝰ prurigines, vitioꝝ vertit in feruorē virtutū: ⁊ eo magis igneſcūt ad deſideriū inq̄rende pietatꝭ dei q̄ magis erubeſcūt ſue memoriā iniq̄tatis. De talibꝰ beatꝰ euāgeliſta Matthe⁹ fuerat: qui terrenis negocijs implicatꝰ/thelonei vſibꝰ ſuiebat Sed cū eū dn̄s ad theloneū ſedentē videret; ⁊ vt ſe ſequeret vocaret: cor eius duꝝ ⁊ frigidum diuini amoris igne tactū ſuccendit: ⁊ a terrena quā prius tenuit actione ſeparat: ⁊ ad ſequendā vitā deſiderioꝝ eſtu roboratur. vt ſicut p̄us durꝰ fuerat in amorem ſeculi/ita poſtmodū ſe fortē exhiberet in amorē dei. ⁊ qđ antea renuebat audire/iam credere inciperet ⁊ p̄dicare. Sancte q̄ppe eccl'ie fortis ꝓpugnator extitit: cuiꝰ videlꝫ lingua q̄ſi acutiſſimo gladio euāgelij amminiſtratiōe dn̄s infideliū corda traſfixit. Qui igit infirmꝰ prius deſpectuſqꝫ fuerat ꝑ terrena negocia: fortꝭ poſtmodū factꝰ eſt ad celeſtia p̄dicamenta. Nō ergo in eo debꝫ deſpici q̄cq̄d fuit: q̄ iam cepit eſſe qđ nō fuit.

Incipiunt excerptiones ex opuſculis beati Gregorij pape de euangelio ſcḋm Mattheum.

Liber generatōnis Jeſu chr̄i filij Dauid: filij Abraam. Abraā genuit Iſaac: Iſaac autē ge. iacob. Jacob autē ge. Judā ⁊ fratres eius. Judas aūt ge. Phares: ⁊ zarā de Thamar. Phares aūt ge. eſrom. Eſrom autē ge. aram. Aram aūt genuit aminadab. Aminadab aūt gen. naaſon. Naaſon aūt ge. ſalmon. Salmon autem ge. booz de raab. Booz autē ge. Obeth ex ruth. Obeth autē ge: Jeſſe. Jeſſe aūt gen. dauid regem. Dauid aūt rex ge. ſalomonē: ex ea q̄ fuit Vrie. Salomō autē ge. roboā. Roboā autē ge. abiam. Abia aūt genuit aſa. Aſa aūt gen. ioſaphat. Joſaphat aūt ge. ioram. Jorā aūt genuit oziā. Ozias aūt ge. ioathan. Joathā autem ge. achaz. Achā aūt genuit ezechiā. Ezechias autē ge. manaſſen Manaſſes aūt ge. amon. Amon autem ge. ioſiam. Joſias aūt ge. iechoniam ⁊ fratres eiꝰ in trāſmigratione babylonis. Et poſt trāſmigratōez babylonis Jechonias genuit ſalathiel. Salathiel aūt gen. zorobabel. Zorobabel autē ge. abiud. Abiud aūt ge. elyachim. Elyachim autem ge. azor. Azor aūt ge. ſadoch. Sadoch auteꝫ ge. achim. Achim aūt ge. eliud. Eliud aūt ge. eleazar. Eleazar autē gen. mathan. Mathan aūt ge. iacob. Jacob autē ge. Joſeph virū Marie: de qua natꝰ eſt Jeſus q̄ vocat chriſtus.

De eo qđ per incarnationē ſuam chriſtꝰ diabolū captiuauit. Moralium libro. xxxiij. Capitulū. j.

Dominꝰ noſter Jeſus chriſtꝰ ad redēptionē hūani generis veniens; velut quēdam de ſe in necē diaboli hamū fecit. Quis enī neſciat ꝙ in hamo eſca oſtēdit/aculeꝰ occultat: Eſca q̄ppe ꝓuocat vt acculeus pungat. Aſſumpſit itaqꝫ dn̄s noſter corpꝰ: vt in eo diabolꝰ quaſi ſuā eſcā mortē carnis appeteret. Quā mortē dū in illo iniuſte appetijt: nos q̄s q̄ſi iuſte tenebat amiſit. In hamo ḡ incarnatiōis eiꝰ captus eſt, q̄ dum in

illo appetit̃ eſcã corpis/tranſfixus eſt
aculeo diuinitatꝫ. Ibi quippe inerat
hũanitas q̃ ad ſe deuoratorẽ duceret:
ibi diuinitas q̃ ꝑforaret: ibi apta in-
firmitas q̃ ꝓuocaret: ibi occulta vir-
tus q̃ raptoris faucẽ tranſfigeret. In
hamo igit̃ captus eſt: q꞉ inde interijt
vnde deuorauit. ⁊ i redẽptore noſtro
duz ꝑ ſatellites ſuos eſcã corpis mo
mordit: diuinitatꝫ illũ aculeꝰ ꝑfora-
uit. quaſi hamꝰ q̃ppe fauces glutien
tis tenuit/ dũ in illo ⁊ eſca carnis pa
tuit quã deuorator appeteret: ⁊ diui
nitãs paſſionis tp̃e latuit q̃ necaret.
In h̃ quippe aquarũ abyſſo.i. in hac
immẽſitate generꝫ hũani ad omniũ
mortẽ inhiãs vitã pene oim vorans.
huc illucqꝫ apto ore cetꝰ iſte ferebat̃
ſꝫ ad mortẽ ceti iſtiꝰ hamꝰ in hec aq̃-
rũ ꝓfũda atqꝫ caliginoſa eſt mira diſ
poſitiõe ſuſpenſus. Huiꝰ hami linea
illa eſt ꝑ euãgeliũ antiq̃ꝝ patrũ ꝓpa-
go memorata. Nã cũ dr̃. Abraam ge
nuit Iſaac: Iſaac genuit iacob. Cũ-
qꝫ ceteri ſucceſſores interpoſito ioſeph
noĩe vſqꝫ ad Mariã ṽginẽ deſcribũ
tur: quaſi q̃daz linea torquet̃: in cuiꝰ
extremo incarnatus dñs.i. hamꝰ iſte
ligaret̃. quẽ in his aquis hũani gene
ris depẽdentẽ apto ore cetꝰ iſte appe
teret: ſed eo ꝑ ſeuitiã ſatellitũ ſuorum
morſo mordẽdi vires vlteriꝰ non ha
beret. Ad mortẽ igitur ceti hũanis
mortibꝫ inſidiãtis/ dñs incarnatum
vnigenitũ filiũ ſuũ miſit: in quo duz
mortalis caro ↄſpicit̃/ ⁊ imortalitatꝫ
potẽtia nõ videt̃: q̃ſi hamꝰ fauces ra
ptoris tenuit/ ⁊ ſeſe mordẽtẽ momor
dit ⁊ inde deuorãtẽ ꝑemit. vñ acumẽ
potentie quo trãſfigeret occultauit.

¶ De lapide angulari q̃ fecit vtraqꝫ
vnũ. Moraliũ lib. xxviij. Cap. ij.

Et poſt trãſmigrationẽ babylo-
nis Iechonias genuit ſalathiel
Pſalmiſta de dño dr̃. Lapidẽ quem
reprobauerũt edificãtes/ hic factꝰ eſt
in caput ãguli. Lapis angularꝫ dñs — Pſ. cxvij.
Ieſus dr̃: vel q꞉ in ſe hinc iudaicũ/ il-
linc gentilẽ pplm ſuſcipiẽs in vna ec
cleſie fabrica q̃ſi duos parietes iun-
xit. vel q꞉ in terra plebi iſraelitice na-
tiões gẽtiũ copulãs: vtrãqꝫ ſil' ange-
lis in celo ſociauit. Huiꝰ lapidis ty-
pũ Iechonias rex tenuit: quẽ Mat-
theus dũ ↄterdenas gñatiões deſcri
beret ſcd̃o nũerauit. Quẽ eñi fini ſe-
cũde/ ip̃m rurſum in initio tertie ge-
neratiõis inſeruit. Ipe nãqꝫ in baby-
loniã cũ iſraelitica plebe migratꝰ eſt
qui dũ ab alijs ad alia ducit̃/ ꝓ vtri-
uſqꝫ parietꝫ latere nõ immerito ſcd̃o
numerat̃. cuiꝰ migratiõis flexus an-
gularẽ lapidez ſignat. Ubi eñi ordo
a rectitudine flectit̃ vt eat in diuerſuꝫ
tãqꝫ angulũ facit. Recte ergo nume
rari bis potuit: q̃a ꝑ vtrũqꝫ parietẽ
quaſi duo in ſe latera oſtendit. Uñ ⁊
eius hñ imaginẽ tenuit q̃ in iudea or
tus gentilitatẽ colligẽs: q̃ſi ab hiero-
ſolymis babyloniã venit. atqꝫ hãc in
ſemetip̃o fidei fabricã ꝑus diſcordie
ſtudioſam arte charitatis intexuit.

¶ De virginitate btẽ Marie Mo-
ralium libro. viij. Capl'm. iij.

Accepit Ioſeph Mariã coniu — Matt. I.
gem ſuã: ⁊ nõ cognoſcebat eam
donec pepit filiũ ſuum ꝑmogenitũ: ⁊
vocauit nomẽ eius Ieſuꝫ. Nõ cogno
uit eã donec pepit filiũ ſuũ ꝑmogeni
tũ. ita dictũ debꝫ intelligi: nõ ꝙ hãc
poſt natiuitatẽ dei cognouerit: ſed ꝙ
neq̃qꝫ illã ↄtigit: etiaz cũ ↄditorꝫ ſui
matrẽ eſſe neſciuit. Nã q꞉ neq̃qꝫ eam
ↄtingere valuit poſtq̃ꝫ redẽptõis nr̃e

ex ei⁹ vtero celebrari myſteriū agno-
uit. de illo pfecto tēpore neceſſe erat
vt euāgeliſta teſtimoniū ferret/ de q̄
ꝓpter ioſeph ignorantiā dubitari po-
tuiſſet. Sic nāq̄ꝫ ⁊ ꝑ pſalmiſtā dicit.
Ps.cix. Dixit dñs domino meo ſede a dex-
tris meiſ. donec ponā inimicos tuos
ſcabellū pedū tuoꝝ: nō quo a dextris
dñi nequaq̄ꝫ dñs ſedeat poſtq̄ꝫ inimi-
cos illi⁹ feriēs eius poteſtati ſubſter-
nit/ ſed quo in eterna cūctis beatitu-
dine preſidet/ ⁊ priuſq̄ꝫ rebelliū ſuoꝝ
corda cōculcet. In q̄ nimirū ſnīa cō-
ſtat q̄a ſubiectis hoſtibꝫ ſine fine et
poſterius regnat.

De loco natiuitatis chriſti. Libro
Moraliū. xxv. Cap. iiij.

In bethleē iude iſraelite pri⁹ do-
minū xp̄ꝫ cognouerūt/ quem in
paſſione ſua poſt quaſi incognitū cō-
tēpſerūt. Nā naſciturū xp̄ꝫ nullus q̄
Mat.ij plene legē didicit ignorauit. Vñ ⁊ he-
rodes rex magorū occurſione pterri-
tus/ ſacerdotes ⁊ pncipes ſtuduit ſol-
lert⁹ inq̄rere vbi xp̄ꝫ naſciturū eſſe p-
ſcirēt. Cui protinus reſponderūt in
bethleē iude. Prius ergo nouerant/
quē paſſionis ſue tempoꝛ eū deſpi-
cerent ignorabant.

De temptatione dñi Moraliū
libro. xxiiij. Ca. v.

Mat.iiij Poſtq̄ꝫ dñs ieſus in iordane bap-
tizatus eſt a iohāne/ duct⁹ eſt in
deſertū a ſpiritu vt tēptaret a diabo-
lo. Hoſtis noſter adhuc in hac vita
nos poſitos/ quātomagis nos ſibi re-
bellare cōſpicit/ tanto amplius expu-
gnare cōtēdit. eos eīm pulſare negli-
git/ quos quieto iure poſſidere ſe ſē-
tit. Cōtra nos vero eo vehemētius
incitat: quo ex corde noſtro q̄ſi ex iu-
re ꝓprie habitationis expellit. Hoc
enim in ſeipō dñs ſub quadā diſpen-
ſatiōe figurauit/ qui diabolū nō niſi
poſt baptiſma ſe tēptare ꝑmiſit/ vt ſi-
gnū nobis quoddā future cōuerſa-
tionis innueret q̄ eius mēbra poſtq̄ꝫ
ad deū pficerēt/ tūc acriores tēptati-
onū inſidias tolerarent.

Item vnde ſupra libro. ij. Mora-
lium. Capitulum. vj.

Si fili⁹ dei es/ dic vt lapides iſti
panes fiant. Antiquus hoſtis Ibidem
redēptorē humani generis debella-
torē ſuū in mūdū veniſſe cognouit
vnde ⁊ ꝑ obſeſſū hoīem in euangelio
dicit. Quid nobis ⁊ tibi fili dei? Ve- Ma.viij
niſti huc āte tp̄s torq̄re nos. Qui tñ
prius eū hūc paſſibilē cerneret/ cum
poſſe mortalia perpeti humanitatis
videret/ oē qd̄ de eius ſuſpicatus eſt
diuinitate ei i dubiū venit ſue faſtu
ſupbie. Nil quippe niſi ſupbū ſapiēs
dū hūc eſſe humilē conſpicit/ deū eſſe
dubitauit. vnde ⁊ ad tēptationū ar-
gumēta ſe cōuertit dicēs. Si filius vt. ſ.
dei es/ dic vt lapides iſti panes fiant
Quia igit̄ paſſibilē vidit/ nō hūc eſſe
deū credēs dubitādo tēptauit. ſꝫ tēp-
tādo cōſciētiā eius penetrare/ men-
tēq̄ꝫ eius temptatiōe turbare nō po-
tuit.

De eadē. Moraliū li. iij.
et. xxxiij. Capitulū. vij.

Iterū aſſumpſit eū diabolus in
mōtē excelſū valde. Nequaq̄ꝫ
ſicut nos q̄ puri hoīes ſum⁹ irruēte
ſepe tēptatione cōcutimur/ ita redē-
ptoris noſtri aīa tēptatiōis eſt neceſ-
ſitate turbata. Hoſtis namq̄ꝫ noſter
cū deū incarnatum eſſe dubitaret/ ⁊
hoc ex peritis miraculis tēptādo co-
gnoſcere vellet/ ⁊ ſi in excelſū mōtē
eū ꝑmiſſus aſſūpſit/ ſi daturū ſe ei re-
gna mūdi ꝓhibuit/ ſi quaſi in panem

vertēdos lapides oſtendit mentem
tū mediatoris dei ꝛ hominū tēptati
one quaſſare non valuit. Sic enī di
gnat⁹ eſt hec exteri⁹ cūcta ſuſcipere/
vt tamē eius mēs interi⁹ diuinitati
ſue inherēs icōcuſſa remāeret. Qui
ꝛ ſiquādo turbat⁹ ſpū infremuiſſe di
cit/ipſe diuinit⁹ diſponebat q̄ꝛtū ipſe
humanit⁹ turbaret ꝗmutabilit̄ oibꝫ
ꝑſidēs ꝛ ſemetipſū mutabilē in ſatiſ
factiōe infirmitatis oſtēdens. Quie
tus ergo in ſemetipſo manens diſpo
ſuit ꝗcquid pro oſtendēda humani
tate quā ſuſceperat etiā turbulēt⁹ fe
In Ezechielis homelia. viij. (cit
De duabꝫ in xp̄o naturis. Ca. viij.
Ecce angeli acceſſerunt/ꝛ mini
ſtrabāt ei. Poſtq̄ꝫ vnigenitus
patris minorat⁹ paulominus ab an
gelis incarnat⁹ apparuit mox deus
homo ꝑ humanitatē poteſtate ſub ā
gelis fuit/q̄ ꝛ priuſq̄ꝫ ꝑ reſurrectiōis
exaltaret glāꝫ diuinitate ſuꝑ āgelos
Mat. iiij fuit. De ipſo quippe āte paſſiōeꝫ ſcrip
tū eſt. Ecce angeli acceſſerūt ꝛ mini
ſtrabāt ei. Sꝫ tamē vt humanitatis
eius infirmitas mōſtraret/rurſū de
Lu. xxij eo ſcriptū eſt. Apparuit illi angelus
de celo cōfortās eū. In documento
ergo vtriuſq̄ꝫ nature/huic ꝛ āgeli mi
niſtrare/hūc ꝛ angelus cōfortare de
ſcribit. Unus quippe in vtraq̄ꝫ na
tura eſt/qm̄ q̄ deus ante ſecula exti
tit homo factus eſt in fine ſeculoruꝫ.
Cui tamē ante paſſionē ſuā ꝛ ange
li miniſtrant ꝛ hūc angelus cōfortat
Poſt paſſionē vero ꝛ reſurrectionē
eius huic angeli miniſtrare poſſunt
ſed iā hūc cōfortare nō poſſūt/q̄a hu
manitatē quā deſcēdendo ſub ange
lis aſſūpſit/aſcendendo ſuꝑ angelos
De vocatione ꝑdi (exaltauit.
catoꝝ. Moraliū li. xxxiij. Ca. ix.
Ambulans Jeſus iuxta mare
galilee/vidit petrū ꝛ ādreaꝫ mit Mat. iiij
tentes rethe in mare/ꝛ ait illis. Veni
te poſt me faciam vos piſcatores ho
minū. Infirmos ꝑdicatores mūdo
domin⁹ exhibuit ꝛ ꝑ eos potētes q̄
uſq̄ꝫ deuicit. Atteſtāte q̄ppe paulo.
Infirma prius mūdi elegit deus vt j. Cori. ij.
poſt cōfūderet fortia/elegit q̄ppe ſtul
ta mūdi vt cōfūderet ſapiētes. Pri⁹
nāq̄ꝫ collegit indoctos/ꝛ poſtmodū
philoſophos. ꝛ nō ꝑ oratores docuit
piſcatores/ſed mira potētia ꝑ piſca
tores ſubegit oratores.
¶ De ſignificatione paupertatis.
Moralium libro. xxvj. Cap. x
Beati pauperes ſpiritu q̄niam Mat. v
ipſoꝝ eſt regnū celorum. Scri
ptura ſacra pleruq̄ꝫ pauperes humi
les vocare cōſueuit/vnde in euange
lio cū adiectione ſpiritus nominant
no. Quia enī diuitie viſibiliter
potentes oſtēdunt/apud ſemetipſos
paupes ſūt q̄ in ſuis cōſcientijs elati
non ſunt.
¶ De fructu ꝯpūctiōis. In homelia
ſuꝑ Aſſumpſit ieſus. xij. di. Ca. xj.
Beati q̄ lugent. Reuocem⁹ fra
tres ante oculos pctā q̄ fecim⁹
ꝯſideremus q̄ꝫ terribilis iudex adue
niet hec punitur⁹: mētē formemus
ad lamenta: vita nr̄a ad tp̄s amare
ſcat in pnīa ne amaritudinē eťnā ſē
tiat in vīdicta. Per flet⁹ quippe ad
gaudia ducimur veritate pollicente
q̄ ait. Beati q̄ lugēt. qm̄ ipi ꝯſolabū Mat. v
tur. Ad fletū vero ꝑ gaudia perueni
tur/hec eadem veritate atteſtante q̄
ait. Ve vobis qui ridetis nunc/quia Ibidem
lugebitis ꝛ flebitis. Si ergo retribu
tionis querimus gaudiuꝫ in peruē

tione/penitentie amaritudinē in via
teneamus.

De doctoribꝫ ſancte eccl'ie. In bo-
melia ſuper Deſignauit dn̄s. Ca. xij

Mat. v. Uos eſtis ſal terre. Cōſideran-
dū nobis eſt fratres chariſſimi
vt qui vna eademqꝫ exhortatiōis voce
non ſufficit cūctos āmonere: ſtudeat
ſinglos inquantum valet inſtruere: pri-
uatis locutionibꝫ edificare. Debemꝰ
nanqꝫ pēſare quod a dn̄o ſanctis dr
apoſtolis ⁊ ꝑ apl'os nobis. Uos eſtꝫ
ſal terre. Si ergo ſal ſumꝰ, ꝯdire mē-
tes fideliū debemꝰ. Uos igit̄ qui pa
ſtores eſtis, pēſate qꝛ aīalia dei pa-
ſcitis: de quibꝫ ꝑfecto aīalibꝫ deo ꝑ
ps. lxvij. Pſalmiſtā dr. Aīalia tua inhabita-
bunt in ea. Et ſepe videmꝰ ꝙ petra
ſalis brutis aīalibꝫ anteponit̄: vt ex
eadē ſalis petra lambere debeant ⁊
meliorari. Quaſi ergo int̄ bruta ani-
malia petra ſalis debet eſſe ſacerdos
in populis. Curare nanqꝫ ſacerdoti
neceſſe eſt q̄ ſingulis dicat. vnūquē-
qꝫ qualit̄ moneat: vt q̄ſquis ſacerdo-
ti iungit̄/quaſi e ſalis tactu eterne vi
Nota. te ſapore ꝯdiat̄. Sal etenī nō ſumꝰ ſi
corda audientiū nō cōdimꝰ. Quod con
dimentū ille primo veraciter impen
dit qui p̄dicationis verbū nō ſubtra
hit. Sed tūc alijs vere recta predica
mus/ſi dicta rebꝫ ⁊ exēplis oſtēdimꝰ
Nullū autē puto fratres chariſſimi
ab alijs maius ꝑiudiciū q̄ꝫ a ſacerdo
tibꝰ tolerat deꝰ quādo eos quos ad
aliorū correctionē poſuit dare ꝺ ſe ex-
empla prauitatꝫ cernit: qn̄ ipſi pecca
mus q̄ cōpeſcere peccata debuimus.
Nulla aīarū lucra q̄rimꝰ: ad noſtra
quotidie ſtudia vacamꝰ. Et quia eo
ipſo quo ceteris p̄lati ſumꝰ ad agen-
da quelibꝫ maiorē licentiā habemꝰ/
ſuſcepte bn̄dictionis miniſteriū ver-
timꝰ ad ambitiōis argumentū. Dei
cauſas relinquimꝰ/ad terrena nego-
cia vacamꝰ. locū ſanctitatꝫ accipimꝰ
⁊ terrenis actibꝫ implicamur. Imple
tū eſt in nobis qđ Hieremias ꝯſide-
rans mortē noſtrā ⁊ deplorās dicit.
Quō obſcuratū eſt aurū/ mutatus ē Tren. iiij.
color optimꝰ: diſꝑſi ſūt lapides ſan-
ctuarij in capite omniū plateaꝝ. Au
rū quippe obſcuratū eſt: qꝛ ſacerdotū
vita quōdā per gloriā virtutū clara/
nūc per actiōes infimas oſtendit̄ re-
proba. Color optimꝰ eſt mutatꝰ. q̄a
ſanctitatis habitꝰ per terrena ⁊ abie-
cta opa ad ignominiā deſpectiōis ve
nit. Lapides vero ſanctuarij intrinſe-
cus habebant̄/nec ſumebant̄ in ſūmi
ſacerdotis corpe: niſi cū ſancta ſctō-
rū ingrediēs in ſecreto ſui cōditoris
apparebat. Nos ergo ſumꝰ frēs cha-
riſſimi: nos ſumꝰ lapides ſanctuarij
qui apparere ſemꝑ debemꝰ in ſecreto
dei: quos nunq̄ꝫ neceſſe eſt foris ꝯſpi
ci. i. nunq̄ꝫ in extraneis actibꝫ videri.
Sꝫ diſperſi ſunt lapides ſanctuarij
in capite omnium plateaꝝ. qꝛ hi qui
per vitā ⁊ orōnē intus ſemꝑ eſſe de-
buerāt/ ꝑ vitā reprobā foris vacant.
Ecce iam pene nulla eſt ſeculi actio
quā nō ſacerdotes nō adminiſtrent.
Dū ergo ī ſancto habitu ꝯſtituti ex-
teriora ſunt q̄ exhibēt: quaſi lapides
ſanctuarij foris iacēt. Quia enī gre-
ca lingua platea a latitudine vocat̄:
ſanctuarij lapides in plateis iacent:
cū religioſi quiqꝫ lata mundi itinera
ſectant̄. Nec ſolū in plateis/ſed in ca
pite plateaꝝ diſperſi ſunt. qꝛ ⁊ ꝑ deſi
deriū huiꝰ mundi opa peragūt: ⁊ tn̄
ꝺ religioſo habitu culmē honoris q̄-
rūt. In capite ergo plateaꝝ diſperſi.

ſunt: quia ꝛ iacēt per miniſteriū ope-
ris: ꝛ honorari volūt de imagine ſan
Eſai. xxiiij. ctitatis. Impletū eſt etiā in nobis qḋ
ſcriptū ē: ꝛ erit ſicut popul⁹ ſic ſacer-
dos. Sacerdos eñi nō diſtat a pplo/
qñ actionē vulgi nllō vite ſue traſcē
dit merito: cui ꝛ exhortatiōis ſale/ ꝛ
exemplo actiōis bone ad vitā eťnam
doctor ꝛ dux debꝫ exiſtere. Quid eñi
anias: niſi cibū dñi dixerim⁹. Que ad
hoc ſunt ꝯdite vt in eius corpe traij-
ciant. idest vt in eterne augmētū ec-
cleſie tendāt. Sed hui⁹ cibi ꝯdimen-
tum nos eſſe debuim⁹. Sicut eñi di
Mat. v. xim⁹/ miſſis pdicatoribꝫ dr. Vos eſtꝫ
ſal terre. Si igit̃ cibꝫ deieſt populus
ꝯdimentū cibi ſacerdotes eſſe debue
runt. Sed qa dum nos ab oratiōis
ꝛ eruditiōis ſancte vſu ceſſam⁹ ſal in-
fatuatū eſt. cōdire nō valet cibū dei:
ꝛ idcirco ab auctore non ſumit̃. quia
exigēte fatuitate nr̃a minime cōdit̃.
Pēſem⁹ eñi qui vnqꝫ per linguā no-
ſtram ꝯuerſi/ qui de ꝑuerſo ſuo ope
noſtra correptiōe correcti pniam ege
runt: qs luxuriaꝫ ex noſtra eruditiōe
deſeruit: qs auaritiā: quis ſupbiam
declinauit. Sic qppe debem⁹ agere
curā noſtri: vt nō negligam⁹ curā p-
ximi: vt qſquis ad nos iungit̃/ ex lin-
gue noſtre ſale ꝯdiat̃. Iſte itaqꝫ q iā
ſanctus eſt/ admoneat̃ vt creſcat: ille
vero q adhuc iniqu⁹ eſt/ ammonea-
tur vt ſe corrigat: quatin⁹ quiſqs ſe
ad ſacerdotē iunxerit/ ſale ſermonis
ipſius cōditus recedat.

¶ De oſtentatione bonoꝝ operum.
Moralium libro. viij. Cap. xiij.

Mat. v. Videant opa veſtra bona/ ꝛ glo
rificent patrē veſtrū q in celis
eſt. Occultanda ſunt bona q agim⁹
ne hec in hui⁹ vite itinere portātes la-
trocinātiū ſpirituū incurſiōe perda-
mus. Et tñ veritas dr. Videāt opa Ibidem.
veſtra bona: ꝛ glorificēt patrē veſtꝝ Nota
qui in celis eſt. Sꝫ aliō eſt ꝑfecto cū
in oſtēſione opis gloria querit̃ largi-
toris. Aliud cū laus ꝑuata ꝯcupiſcit̃
de domo largientis. Vñ ꝛ rurſus in
euāgelio hec eadē veritas dr. Atten Mat. vi
dite ne iuſticiā veſtrā faciatꝫ corā ho
minibꝫ vt videamini ab eis. Opus ḡ
noſtꝝ cū hominibꝫ oſtēdit̃/ in cordis
ꝑus examine pēſandū eſt ꝑ eiuſdem
oſtēſionis ſtudiū qd querat̃. Si eñi
dātis gl'iam querim⁹: etiā publicata
nr̃a opa in ꝯſpectu illius occulta ſer-
uam⁹. Si vo per hec laudē nr̃am cō
cupiſcim⁹: foras ab ei⁹ cōſpectu iam
fuſa ſunt/ etiā ſi a multis honorent̃.
Sed valde ꝑfectoꝝ eſt ſic oſtēſo ope
auctoris gl'am qrere: vt de illata lau
de ꝑuata neſciāt exultatiōe gaudere.
Tūc nanqꝫ ſolū innoxie hoibꝫ lauda
bile opus oſtēdit̃: cū ꝑ deſpectū mē-
tis veraciter laus impēſa calcat̃. quā
qꝛ infirmi quiqꝫ ꝑfecte ꝯtēnendo nō
ſuperāt/ reſtat neceſſe eſt vt bonū qḋ
operant̃ abſcondant.

¶ In Ezechielis homelia. iiij. ſecūde
partis. De diſtantia duoꝝ teſtamen
torum. Capitulum. xiiij.

Mat. v. Nolite putare qm̄ veni ſoluere
legē/ ſed adimplere. Teſtamen-
tū vetus opeꝝ crimina ꝯpeſcuit: da-
ri decimas ꝑcepit: ſed teſtamētū no-
uū cogitatiōes prauas coercuit/ de-
relinqui oñia: ꝛ ꝑ deo vitā corporis
iuſſit cū ꝑſenti ſeclo deſpici. Mino-
ra qppe ꝑcepta iſraelitico pplo per le
gē data ſunt. vnde ꝛ eidē pplo moy-
ſes in cāpo locut⁹ eſt: altiora dñs ſan
ctis aplis dedit: vñ ꝛ eoſdē vite man
datis in mōte docuit. Dum vero re-

demptor noſter per euangeliū dicit.
Ibidem. Nolite putare qm̄ veni ſoluere legē
aut ꝓphetas: nō veni ſoluere legē/ſed
adimplere. Adimplere venerat legē
qui legis iuſticie grāz addidit. vt qđ
illa iubebat in minimis ipſe pfici/ ad-
iuuaret in ſūmis: ⁊ qđ illa coercebat
ab opere/ipſe reſecaret a corde.
¶ Moraliū. libro. xix. ⁊ in homelia
ſup Simile eſt regnū celoꝝ decē ꝟgibꝫ
De his q̄ docēt q̄ nō faciūt. Ca. xv.
De doctoribꝫ male viuētibꝫ dñs
Mat. v. dicit. Qui ſoluerit vnū de man
dat͡ȝ iſtis minimis/⁊ docuerit ſic ho-
mines: minim⁹ vocabit̃ in regno ce-
loꝝ. Mandatuȝ ſoluit ⁊ docet: qn̄ h̄
quiſq̄ȝ voce p̄dicat qđ viuēdo nō im
plet. Sed ad regnū eterne beatitudi
nis puenire nō valet q̄ nō vult opere
implere qđ docet. Quō ergo i eo mi
nimus vocat̃/ qui ad h̄ nullo mō in-
Matth. xiij. trare permittit̃? Regnū itaq̄ȝ celoruȝ
p̄ſentē eccl'iam appellat: de qua ſcri-
ptū eſt. Et colligēt de regno ei⁹ om̄ia
ſcādala. In ſupno em̄ regno ſcanda
la q̄ ex eo colligi debeāt nō habētur.
Qui ḡ mādatū ſoluit ope/⁊ ſic docet
voce: in illo ſupno regno nec etiā mi
nimus erit. in ſctā ꝟo eccl'ia doctor q̄
mādatū ſoluerit minim⁹ vocat̃. quia
cuius vita deſpicit̃/ reſtat vt ⁊ p̄dica
tio contemnatur.
¶ De ſubtili iudicio dei. Moraliū
libro. xxv. Capitulum. xvi.
Qui iraſcit̃ fratri ſuo. Sic dñs
Mat. v. vniuſcuiuſq̄ȝ actiōes iudica-
bit: vt ne minutiſſime q̄dem cogita-
tiones eius iudicio ac verba tenuiſſi
ma que apđ nos vſu viluerūt indiſ-
cuſſa remaneāt. Hinc em̄ dñs dicit
Ibidem. Qui iraſcit̃ fratri ſuo/reus erit iudi-
cio. Qui dixerit fratri ſuo racha: re⁹
erit ꝯcilio. Qui dixerit fatue: re⁹ erit
gehēne ignis. Racha q̄ppe i hebreo
eloq̄o vox interiectiōis eſt. q̄ quidem
animū iraſcētis oſtēdit/nec tñ plenū
verbū iracūdie exp̄mit. Prius ergo
ira rep̄hendit̃ ſine voce: poſtmodum
ꝟo ira cū voce/ ſed necdū pleno ꝟbo
formata. Ad extremū ꝟo cum dicit̃
fatue/ira redarguit̃: q̄ cū exceſſu vo-
cis explet̃ etiā perfectiōe ſmonis. Et
notandū ꝙ in ira ꝓhibet reū eſſe iu-
dicio: in voce ire qđ eſt racha reū cō-
cilio. in ꝟbo vocis qđ eſt fatue/reum
gehēne. Per grad⁹ em̄ culpe creuit
ordo ſentētie: q̄a in iudicio adhuc cā
diſcutit̃: in ꝯcilio autē iam cauſa ſen
tentie diffinit̃: in gehēna ꝟo ignis. ea
que de ꝯcilio egredit̃/ſentēna exple-
tur. Quia ergo humanos act⁹ ſubti-
li dñs examinatiōe diiudicat ira ſine
voce/iudicio: ira ꝟo in voce/ cōcilio.
ira in voce ⁊ ſmone/gehēne ignibus
mancipat̃. Moraliū libro. v.
¶ Sciēdū autē qm̄ ſepe qui ſunt in
p̄tāte ad ſubiectoꝝ ꝯtumelias paſſim
erūpunt: ⁊ h̄ qđ inuigilātes regimi-
ni ſeruiūt/per lingue ꝓcacitatē per-
dūt: minori ſcȝ formidine iudicis ver
ba pēſantes. qꝛ q̄ ſine cā fratrē fatuū
dixerit: gehēne ſe ignibꝫ addicit.
¶ In dialogo libro. iiij. De relaxan-
dis delictis alioꝝ. Cap. xvij.
Si offers munus tuū ad altare. Mat. v.
Sciendū eſt: q̄a ille recte veniā
a dño poſtulat qui p̄us h̄ qđ in ipm
delinquit̃ relaxat. Mun⁹ enim non
accipit̃ niſi ante diſcordia ab aīo ex-
pellat̃: dicēte ꝟitate. Si offers mun⁹ Ibidem.
tuuȝ ad altare/ ⁊ recordat⁹ fueris qđ
habȝ aliq̄d aduerſuȝ te frater tu⁹: re-
linque ibi munus tuū ante altare: ⁊
vade p̄us recōciliari fratri tuo: ⁊ tūc

veniēs offeres mun⁹ tuū. Qua in re
pēſandū eſt cū omnis culpa munere
ſoluat/ q̄z grauis eſt culpa diſcordie
ꝑ qua nec mun⁹ accipit. Debemus
itaq̄z ad primum q̄zuis lōge poſitū/
longeq̄z diſiunctū mēte ire: eiq̄z aīm
ſubdere: humilitate illū ac beniuolē-
tia placare: vt ſcꝫ ꝯditor noſter dū ta
le placitū mētis nr̄e aſpexerit/ a petō
nos ſoluat: quia munus ꝑ culpa ſu-
mit. Veritatꝫ autē voce atteſtāte di
Matth. xviij. dicim⁹. quis ſeru⁹ qui decē milia ta
lenta debebat cū pniam ageret: abſo
lutionē de debito accepit a dn̄o. Sꝫ
cōſeruo ſuo cētū ſibi denarios debē
ti cū nō dimiſit debitū. ꝛ h̄ eſt iuſſus
exigi: qđ ei fuerat iam dimiſſuꝫ. Ex
q̄bꝰ vicꝫ dictis ꝯſtat: q2 ſi h̄ qđ in nos
delinquit ex corde nō dimittimus: ꝛ
illđ rurſus exigit qđ nobis iam ꝑ pe
nitentiā dimiſſuꝫ fuiſſe gaudebam⁹.

De fornicatione ꝛ adulterio. Mo
ralium libro. xxi. Cap. xviij.

Aliquādo a reatu adulterij ne-
quaq̄z diſcrepat culpa fornica
tionis/ cum veritas dicat. Qui viderit
Mat. v. mulierē ad ꝯcupiſcendā eā/ iam me-
chat⁹ eſt eam in corde ſuo. Quia gre
co vbo mechus adulter dr̄: ꝛ cum nō
aliena cōiunx/ ſed mulier videri ꝓhi
betur aperte veritas oſtēdit: quia etiā
ſolo viſu cū turpiter vł innupta con
cupiſcit/ adulteriū perpetrat. Quod
tamē plerūq̄z ex loco vel ordine con
cupiſcētis diſcernit: q̄a ſic hūc in ſa
cro eloquio ſtudioſa ꝯcupiſcentia ſi-
cut illū adulterij inq̄nat culpa. In pſo
nis tā nō diſſimilibus iſdem luxurie
diſtinguitur reatus: in quibꝫ fornica
tionis culpa: q2 ab adulterij reatu di
ſcernitur/ p̄dicatoris egregij lingua
teſtat/ que inter cetera aſſerit dicens.
Neq̄z fornicarij neq̄z idolis ſeruientes:
neq̄z adulteri regnū dei poſſidebūt. j. Co. vi.
Qđ enim diſiuncte reatui ſnie ſubdi
dit: q̄nta valde a ſe diſſidat oſtendit.

De actiua ꝛ contemplatiua vita.
Moralium libro. vi. Capłm. xix.

Si ocul⁹ tu⁹ dexter ſcādalizat te. Mat. v.
Nōnulli hoim ita ocioſe mentis
ſunt/ vt ſi eos labor occupatiōis exci
piat/ in ipſa opis inchoatiōe ſuccum
bāt. ꝛ nōnulli ita inq̄eti ſt: vt ſi vaca
tionē laboris nō habuerint/ grauius
laborēt. q2 tāto dteriores cordis tu-
multus tolerāt/ q̄nto eis licētius ad
cogitatiōes vacat. Vn̄ neceſſe eſt vt
nec q̄eta mens ad exercitatiōeꝫ ſe im
moderati laboris dilatet: nec inq̄eta
ad ſtudiū ꝯtēplatiōis anguſtet. Se-
pe enim q̄ ꝯtēplari deū q̄eti poterāt
occupatiōibꝫ preſſi ceciderūt. ꝛ ſepe
q̄ occupati bn̄ hūanis vſibꝫ viuerēt/
gladio ſue q̄etis extincti ſunt. Hinc Nota.
nāq̄z eſt ꝙ nōnulli inq̄eti ſp̄us dum
plus exquirūt ꝯtemplādo q̄z capiūt
vſq̄z ad ꝑuerſa dogmata erūpunt. ꝛ
dū veritatis diſcipuli eſſe humiliter
negligūt/ magiſtri errorꝫ fiūt. Hinc vt. s.
per ſemetipſaꝫ veritas dicit. Si ocu
lus tuus dexter ſcādalizat te/ erue eū
ꝛ ꝓice abs te. Bonū tibi eſt cū vno
oculo in vitā intrare/ q̄z duos oclos
habētē mitti in gehēnā ignis. Due
quippe vite: actiua videlicꝫ ꝛ contem
platiua duꝫ ſuātur in mēte: q̄ſi duo
oculi habent. dexter enim oculus vi
ta ꝯtēplatiua eſt/ ſiniſter actiua. Sed
ſunt nōnulli (vt diximꝰ) qui diſcrete
intueri ſumma ꝛ ſpūalia neq̄q̄z pn̄t:
ꝛ tamē alta ꝯtemplationis aſſumūt:
atq̄z idcirco in pſidie foueā intellect⁹
prau errore dilabūt. Hos itaq̄z cō-
tēplatiua vita vltra vires aſſumpta

cogit a veritate cadere: quos in ſtatu
ſue rectitudis humilr̄ poterat acti-
ua ſola cuſtodire. quibꝫ recte hoc qḋ
ꝑ̄fati ſum⁹ veritas d̄r. Si ocul⁹ tuus
dexter ſcādalizat te/ erue eum ⁊ ꝓijce
abs te: ac ſi apte diceret. Cū ad con-
templatiuā vitā idonea diſcretiōe nō
ſufficis/ ſolā ſecuri⁹ actiuā tene. Cū-
qꝫ in h̄ qḋ ꝓ magno eligis deficis: co-
ꝯtent⁹ eſto qḋ ꝓ minimo attēdis, vt
ſi ꝑ ꝯtēplatiuā vitā a veritatꝭ cognitōe
cōpelleris cadere regnū celoꝝ ꝑ ſolā
actiuā valeas ſaltim luſcus intrare.

De tēporalibus dānis Moraliū
libro. xxxiij. Capitulum. xx.

Mat. v. Diuina voce ꝑ̄cipit̄. Si qs tule-
rit tibi tunicā/ ⁊ voluerit tecum
iudicio ꝯtendere: dimitte illi ⁊ palliū.
Luce. vj. Et rurſum. Si quis qḋ tuū eſt tule-
rit/ ne repetas. Hypocrite tn̄ prelati
aſſumpto ſancte ꝯuerſatiōis habitu
filioꝝ cuſtodiā deſerunt: ⁊ tēporalia
queqꝫ defēdere etiā iurgijs querunt.
Exēplo ſuo corda diſcipuloꝝ ꝑdere
nō trepidant: ⁊ quaſi per negligentiā
amittere patrimonia terrena formi-
dant: animaꝝ damna equanimit̄ to-
lerant. iacturā reꝝ temporaliū repel-
lere etiā cum ſpūs cōmotiōe feſtināt.
Naꝫ quāto magis terrena diligunt:
tanto ꝑ̄uari eis vehemētius ꝑtime-
ſcunt. Qua em̄ mente in hoc mundo
Nota. aliqd poſſidem⁹ nō docemur niſi cū
amittim⁹. ſine dolore nanqꝫ amittit̄/
quod ſine amore poſſidet̄. Que vero
ardēter diligim⁹ habita: grauit̄ ſuſpi-
ramus ablata. Quis autē neſciat qꝛ
noſtris vſibꝫ res terrenas dn̄s cōdi-
dit: ſuis vero aīas hominū creauit.
Plus ergo deo ſe amare cōuincit̄ q̄
neglectis his q̄ eius ſunt ꝓpria tuet̄.
Perdere nanqꝫ hypocrite ea que dei
ſunt. idest aīas hoīm nō timēt: ⁊ ea q̄
ſua ſunt amittere: vicꝫ res cū mūdo
trāſeūtes q̄ſi diſtricto iudici ꝑ ſitu-
ri rōnes timēt ac ſi placatū inueniāt
cui deſideratis rebꝫ. idest rōnabilibꝫ
ꝓditꝭ inſenſibilia ⁊ nō q̄ſita ꝯſeruāt.

De ꝯtēptu laudis humane in pa-
ſtorali. caplo. lix. Capitulum. xxj.

Attendite ne iuſticiā veſtraꝫ fa- Mat. vj.
ciatis corā hoībꝫ vt videamini
ab eis. Quiſqꝫ laudis ꝯcupiſcētiam
iam ſufficit calcare/ bona q̄ agit non
debꝫ occultare. Hinc nāqꝫ veritas d̄r.
Videāt opa vr̄a bona: ⁊ glorificēt pa- Mat. v.
trem veſtꝝ q̄ in celis eſt. In euāgelio
quoqꝫ illa ſentētia ꝑmit̄/ q̄ lōge aliud
ꝑ̄cepiſſe videt̄ dicēs. Attēdite ne iu-
ſticiam veſtraꝫ faciatis coram hoībꝫ
vt videamini ab eis. Quid ergo eſt
quod opus noſtrū ita faciendū eſt ne
videat̄: ⁊ tamē vt debeat videri ꝑ̄ci-
pitur/ niſi q̄ ea que agimus ⁊ occul-
tanda ſunt ne ipſi laudemur: ⁊ tamē
oſtendēda ſunt vt laudē celeſtis pa-
tris augeam⁹. Nā cū iuſticiā noſtrā
corā hoībꝫ facere dn̄s ꝓhiberet/ ilico
adiūxit vt videamini ab eis. Et cum
rurſus vidēda ab hoibus bona nr̄a
opa ꝑ̄ciperet ꝓtin⁹ ſubdidit: vt glorifi-
cent pr̄em vr̄m q̄ in celis eſt. Qualit̄
igit̄ eſſent vidēda ⁊ qualr̄ nō vidēda
ex ſentētiaꝝ fine mōſtrauit: q̄tin⁹ ope-
rātis mens op⁹ ſuū/ ꝓpter ſe videri
non q̄reret: ⁊ tamē hoc ꝓpter celeſtis
patris gloriā non celaret. Vn̄ fit ple-
rumqꝫ vt bonū opus ⁊ in occulto ſit
cū fit publice: ⁊ rurſus ī publico cū
agitur occulte. Qui em̄ in publico
bono ope nō ſuā ſed ſupni pr̄is gl̄iaꝫ
querit/ qḋ fecit abſcōdit: qꝛ illū ſoluꝫ
teſtē habuit cui placere curauit. Et
q̄ in ſecreto ſuo bono ope depꝛ̄hēdi ac

laudari ↄcupiſcit: licꝫ nullus fortaſſe
vidit qđ exhibuit. tñ hoc corā hoib⁹
fecit: qꝛ tot teſtes ī bono ope ſecū du
xit ꝙt hūanas laudes in corde reqſi-
vit. ¶ In paſtorali caplo. xliiij. ꝛ (uit.
lir. Itē vnde ſup̄ Capitulū. xxij.

De expēſo munere ne trāſito-
ria laus ab alio queraꝛ: a dño
Mat. vi. ꝑcipiꝛ. Cū facis elemoſynā neſciat ſi-
niſtra tua ꝗd faciat dextera tua. idest
diſpēſationi pie nequaꝗꝫ ſe glia vite
ꝑſentis admiſceat: ſed op⁹ rectitudi-
nis appetitio ignoret fauoris. Valde
nanqꝫ bonū ſuū qđ recte agit dījudi-
cat ꝙ ad eius mercedē ſufficere fauo
res hūanos putat. Cum eñ ꝓ recto
ope laus trāſitoria queriꝛ/ eterna re-
tributiōe res digna vili ꝑcio venun-
daꝛ. de ꝙ vīcꝫ ꝑcio ꝑcepto vitas dt.
Amē dico vobis; receperunt merce-
dem ſuam.

¶ De mercede hypocritarꝫ lib. viij.
moralium. Capitulum. xxiij.

Mat. v. AMen dico vobis recepert mer
cedē ſuā. In cunctis opib⁹ ſuis
hypocrita ꝗrit honoris reuerētiam/
laudis gliam/ a melioꝛib⁹ metui/ ſan-
ctus ab oīb⁹ vocari. ſed cū tranſito
rijs fauorib⁹ inhiaꝛ perdit ꝑcipiēdo
qđ laborat: veritate atteſtāte que ait.
vt. s̄. Amē dico vobis receperūt mercedē
ſuā. ſed hec merces teneri diu nō pt:
qꝛ ꝓ oſtēſis opib⁹ honor tribuiꝛ: ſed
vita ad terminū negaꝛ. Laudes reſo
nant: ſed ad finē cū laudib⁹ tpa feſti-
nāt. Neqꝫꝗ ꝗppe mētis ei⁹ intētio in
illa glia figiꝛ/ ꝙ ſine fine poſſideꝛ.

¶ Moralium libro. xij. De oratiōe.
Capitulum. xxiiij.

Mat. vi Tu autē cū oraueris intra in cu
biculū tuū. Intus eſt in deſide-
rio cordis ſecret⁹ clamor oratiōis ꝙ
ad hūanas aures nō ꝑuenit: ꝛ tñ au-
ditū replet ↄditoris. Hinc eſt ꝙ An-
na ad tēplum ꝑgens ore ꝗdē tacuit:
ꝛ tamē tot deſiderij ſui voces emiſit.
Hinc in euāgelio dñs dt. Tu aūt cū
oraueris intra in cubiculūꝫ: ꝛ clauſo
oſtio ora patrē tuūꝫ: ꝛ pr̄ tu⁹ ꝙ videt
in abſcōdito reddet tibi. Clauſo ꝗp-
pe oſtio petit in cubiclo: ꝙ tacēti ore
in ↄſpectu ſup̄ne pietatis fundit affe
ctū mētis. Et vox audiꝛ in abſcōdi-
to: cū per ſctā deſideria ſilēter clama-
tur. Vñ recte ꝑ Pſalmiſtā quoqꝫ dr̄
Deſideriūꝫ pauperꝝ exaudiuit dñs: Pſal. ix.
dſideria cordis eoꝝ audiuit aurꝭ tua
¶ De patiētia Moraliū libro. xviij.
Et in homelia Cū audieritꝭ. ca. xxv.

AVdiſtis qꝛ dictū eſt. Diliges ꝓ-
ximū tuū; ꝛ oderꝭ inimicū tuū. Mat. v.
Ego autē dico vobis. Diligite inimi
cos vr̄os: bñfacite his ꝙ oderūt vos.
In nouo teſtamēto nōnulla facta ꝓ-
hibenꝛ/ ꝛ magne culpe eſſe deputanꝛ
que ſub veteri teſtamēto quandā te-
nere veritatꝭ imaginē videbanꝛ: ꝛ mi
noris culpe forſitan eſſe poterāt atqꝫ
putabanꝛ: in ꝙ teſtamēto ꝑ taurorūꝫ
hircoꝝqꝫ victimas ſacrificiū nō fuit
ipa veritas/ ſed vmbra veritatis. Nā
in nouo teſtamēto ꝑceptis altiorib⁹
manifeſtata per carnē veritate profi
cim⁹: iuſtūqꝫ eſt vt facta ꝗdāꝫ que in
illo pplo veritatꝭ vmbre deſeruierāt
deſeram⁹. Si ꝗs vo per teſtamentū
vetus aliquā ſuā culpā ſicut eſt men
daciūꝫ vult tueri: ꝗa min⁹ illic ꝗbuſ-
dā fortaſſe nocuerit: dicat neceſſe eſt
rerꝫ alienarum raptum retributiōeꝫ
iniurie ꝙ infirmis illic ↄceſſa ſunt no
cere ſibi nō poſſe. Que oīa cūctis
liquet ꝗnta aiaduerſione veritas in-
ſequiꝛ; que nobis iā ſue ſignificatio-

nis vmbra poſtpoſitis in vera carne
declaratur.

In homelia ſuper euangeliū Si-
mile eſt regnū celoꝝ homini regi.

PAtres q̄ppe veteris teſtamenti
per ꝓmiſſione legis acceperāt q̄-
tinus aduerſarios ſuos odij retribu
tione ꝓcuterēt: ſicut in lege ſcꝑtū eſt.
Diliges amicū tuū: ꝛ odies inimicū
tuū. Accepta q̄ppe tūc iuſtis licētia
fuerat: vt dei ſuoſq; aduerſarios q̄n-
ta poſſent ꝟtute cōprimerēt: eoſq; iu
re gladij ferirēt. Qđ in nouo ꝓculdu
bio teſtamēto cōpeſcit̄: cum ꝑ ſemet-
Luce.vi. ipſam ꝑdicat veritas dicēs. Diligite
inimicos vr̄os: bn̄facite his qui ode-
rūt vos. Et ad patiēter toleranda q̄
ab eis inferunt̄ mala/ diſcipulos ſuos
Luc.xxi. alibi cohortat̄ dicēs. In patiētia ve-
ſtra poſſidebit̄ aīas vr̄as. Idcirco
poſſeſſio anie in ꝟtute ponit̄ patiētie
q: radix oīm cuſtoſq; virtutū patiē-
Nota. tia eſt. Per patiētiam ꝟo poſſidem⁹
aīas nr̄as. q: dū nobiſipſi dn̄ari di-
ſcimus hoc ipm incipim⁹ poſſidere
qđ ſumus. Patiētia vera eſt aliena
mala equanimiter ꝑpeti: ꝯtra eū q̄q;
qui mala irrogat nllo dolore morde-
ri. Nā q̄ ſic mala ꝓximi portat vt tn̄
tacitus doleat ꝛ tp̄us digne retribu
tionis querat: patiētiā nō exhibet ſed
I.Co.xiij oſtēdit. Scriptū q̄ppe eſt Charitas
patiēs eſt. Patiēs nāq; eſt vt aliena
mala toleret. Benigna ꝟo ē vt ipſos
etiā q̄s portat amet. Hinc nanq; per
Luce.vi. ſemetipſam veritas dt. Diligite ini-
micos vr̄os: bn̄facite his q̄ vos ode-
rūt orate ꝓ perſequentib⁹ ꝛ calūnian
tib⁹ vos. Virtus itaq; eſt corā hoib⁹
aduerſarios tolerare/ ſed virtus corā
deo diligere. q̄m hoc ſolū de⁹ ſacrifi-
cium accipit qđ ante eius oculos in
altare boni operis flāma charitatis
incendit. Sciendū vero q̄ ideo ple-
rumq; patiētes eſſe videmur: q̄a re-
tribuere mala nō poſſum⁹. Sed qui
malū idcirco nō retribuit: q: nequa-
q̄ valz/ ꝓculdubio patiēs nō eſt. q̄m
patientia nō in oſtēſione inquirit̄/ ſed
in corde. Sciēdū preterea eſt (quod
plerumq; patientib⁹ ſolet euenire) vt
eo quidē tempore quo aduerſa pa-
tiuntur vel ꝯtumelias audiūt: nullo
pulſentur dolore: ꝛ ſic patientiā exhi
beant: vt cuſtodire etiam innocētiā
cordis curent. Sed cū poſt paululū
hec ipſa que ꝑtulerint ad memoriam
reuocant̄/ igne vehemētiſſimi doloꝝ
inſtigant̄. argumēta vltionis exqui-
runt: ꝛ māſuetudinē quā tolerantes
habuerūt in retractatiōe ſua ſemet-
ipſos dijudicātes ꝑdunt. Callid⁹ nā-
q; aduerſari⁹ quietis iam tp̄e ad vi-
ctoris animū redit: ꝛ vel dāna rerū/
vel iniuriaꝝ iacula ad memoriā re-
ducit: cūctaq; que ſibi ſunt illata ve-
hemēter exaggerās/ intolerabilia fu
iſſe oſtendit. Quieſcētis igit̄ animū
tanto furore ꝯturbat: vt plerūq; vir
patiens illa ſe equanimiter toleraſſe
etiā poſt victoriā captiu⁹ erubeſcat.
ſeq; nō reddidiſſe ꝯtumelias doleat:
ꝛ deteriora repēdere ſi ꝓbeat̄ occaſio
querat. Quib⁹ ergo iſti ſunt ſiles/ ni
ſi his qui ꝑ fortitudinē in cāpo ſunt
victores: ſed per negligentiā poſtmo
dū intra vrbis clauſtra capiuntur.
Quib⁹ iſti ſūt ſiles: niſi his quos ir-
ruens grauis lāguor a vita nō ſubtra-
hit: ſꝫ leniter veniēs recidiua febris
occidit: Ille ḡ veraciter patientiam
ſeruat qui ꝛ ad tp̄s aliena mala ſine
dolore tolerat. ꝛ hec eadē retractans
pertuliſſe ſe talia exultat; ne patiētie

bonum quod in perturbationibꝫ cu-
ſtoditur quietis tempore pereat.
De oratiõe Moraliũ libro.xxxiiij.
Et in dialogo libro.iiij. Ca.xxvi.
Rom.xij O Rate ꝓ perſequentibꝫ ⁊ calum
niantibꝫ vos. Libẽtius ſacriſi
nium oratiõis accipit/ cũ in conſpe-
ctu miſericordis iudicis primi dile-
ctione ꝯdit. Qđ tunc veraciter q̄ſq;
cumulat: ſi h̄ etiã ꝓ aduerſarijs im-
pendat. Hinc eſt em̄ q᷑ magiſtra ve-
Ibidem. ritas dr. Orate ꝓ perſequẽtibꝫ ⁊ ca-
lumniantibꝫ vobis. Hinc rurſuꝫ ait.
Mar.xi Cum ſtabitis ad orandũ dimittite
ſi q̄d habetis aduerſus aliquẽ: vt ⁊
pat᷑ veſter q̄ in celis eſt dimittat vo-
bis pctã veſtra. Plus itaq; ꝓ ſe va-
lere p̄ces ſuas efficit: qui ⁊ has alijs
impẽdit. Orant igit᷑ ſcti ꝓ inimicis
ſuis eo tẽpe quo p̄nt ad fructuoſam
pniam eoꝝ corda ꝯuertere/ ⁊ ipa cõ-
uerſione ſaluare. Quid em̄ aliđ pro
inimicis orandũ eſt: niſi hoc qđ ait
ij.Tim.ij aplš. Ut det illis dñs pniam ad co-
gnoſcendã vitatẽ: ⁊ reſipiſcãt a dia-
boli laqueis a q̄ capti tenent᷑ ad ipi⁹
volũtatẽ. Sꝫ facto iudicio cum eos
in inferno ardere viderint: tunc pro
eis non orabũt: q̄a iam nullaten⁹ ad
opa iuſticie ab iniq̄tate cõmutari po
Nota. terunt. Eadẽ itaq; cauſa eſt cur non
orent tunc ꝓ hoibꝫ eterno igne dãna-
tis: que nũc etiã cauſa eſt vt nõ ore-
tur ꝓ diabolo angeliſq; eius eterno
ſupplicio deputatis. Uel q̄ nũc etiã
cã eſt vt nõ orent ſancti hoies ꝓ ho-
minibꝫ infidelibꝫ impijſq; defunctis.
ſcꝫ q2 de eis vtiq; quos eterno depu
tatos ſupplicio iam nouerũt: ante il
luꝫ iuſti iudicis ꝯſpectũ oratõis ſue
meritũ caſſari refugiũt. Qđ ſi nunc
quoq; viuẽtes iuſti mortuis ⁊ dam
natis iniuſtis minime cõpatiunt᷑: q̃n
adhuc aliq̄d iudicabile de ſua carne
ſe ꝑpeti etiã ipi nouerũt: q̃nto diſtri-
ctius tunc iniquoꝝ tormẽta reſpici-
unt q̃n ab omi vitio corruptiõis exu
ti/ ipſi iam iuſticie vicinius ⁊ artius
inherebũt. Sic q̄ppe mentes eoꝝ ꝑ
hoc qđ iuſtiſſimo iudici inherẽt vis
diſtrictiõis abſorbet: vt oino eis non
libeat quicq̄d ab illius interne regu-
le ſubtilitate diſcordat.
Moraliũ libro.viij. ⁊ in homelia
ſupꝫ Si quis vult poſt me venire. De
abſtinentia ſimulata. Cap.xxvij.
C Um ieiunatis nolite fieri ſicut Mat.vj
hypocrite triſtes. Exterminãt
em̄ facies ſuas vt pareãt hoibꝫ ieiu-
nãtes. hypocrite mira abſtinẽtia ple
rumq; ſe affligũt. ieiunijs eoruꝫ ora
palleſcũt/ corp⁹ debilitate quatit᷑: pe-
ctus interrũpentibꝫ ſuſpirijs vrget᷑.
ſicq; morti ꝑ abſtinẽtiã appropiant:
vt pene q̄tidie moriẽtes viuãt. Sed
ad hec hũanos oclos querũt: ammi
rationis gl̄iam expetũt. Abſtinentiã
naq; ꝯcarnis e vicino nõnunq̄ vana
gloria obſidet ⁊ comitat᷑. q2 dum te-
nuitas in corpe/ dum pallor in vultu
reſpicit᷑/ virt⁹ patefacta laudat᷑. ⁊ tan
to ſcelerius foris fũdit: q̃nto ad hu-
manos oclos ꝑ oſtẽſuꝫ pallorẽ erũpit.
Et plerũq; fit vt qđ agi cã dei credi-
tur/ ꝓ ſolis fauoribus hũanis agat᷑.
Qđ bene Simon ille ſignificat: qui Matth.
inuẽtus in itinere crucẽ dñi in anga xxvij.
riã portat. Aliena q̄ppe onera in an- Mar.xv
garia portãt: q̃n per vanitatiſ ſtudiũ
aliq̄d gerit᷑. Qui ergo per Simonẽ
deſignant᷑/ niſi abſtinentes ⁊ arrogã
tes? Qui per abſtinentiã quidem car
nem afficiũt: ſed abſtinentie fructum
interius nõ req̄rũt. Crucẽ ergo dñi

in angaria Simon portat. qꝛ cū ad
opus bonū ex bona volūtate nō du
cit̄: rē iuſti ſine fructu peccatoꝛ ope-
rat̄. Vñ ⁊ iſdē; Simō crucē portat
ſed non morit̄: qm̄ abſtinētes ⁊ arro
gantes ꝑ abſtinentiā quidē corp⁹ affi
ciūt: ſed ꝑ deſideriuꝫ glorie mūdo vi-
uunt: ab oꝛe ꝑximoꝝ ammiratōis ſer
mo querit̄: nihilqꝫ tāto laboꝛe aliud
niſi eſtimatio humana cogitat̄.

In homelia ſuꝑ euangeliuꝫ Deſi-
gnauit dñs. De aſperis rectoꝛibus.
Capitulum. xxviij.

Mat. vij A Ttendite a falſis ꝓphetis q̄ ve-
niunt ad vos in veſtimēt ouiū
intrinſec⁹ aūt ſt̄ lupi rapaces. Mul
ti em̄ regiminis curā ſuſcipiūt: ad la
cerandū ſubditos inardeſcūt: terro-
rem ꝑtātis exhibēt. ⁊ q̄b⁹ ꝓdeſſe de-
buerāt nocēt. Et qꝛ charitatis viſce
ra nō habēt dñi videri appetūt p̄ces
ſe eſſe minime recognoſcūt: humili-
tatis locū in elatione dñatiōis imu-
tant. ⁊ ſi qñ exteri⁹ blādiunt̄: intrin-
Ibidem. ſecus ſeuiūt. de quib⁹ ꝟitas dt. Ve-
niūt ad vos in veſtimēt ouiū: intrin
ſec⁹ autē ſunt lupi rapaces. Qui ꝟo
locū regiminis ſuſcipit: mala inferre
nō debꝫ/ſꝫ tolerare: vt ex ipa ſua mā-
ſuetudine iram ſeuiētium mitiget ⁊
pctōꝝ vulnera in alijs ipe afflictioni
bus vulnerat⁹ ſanet. Quē ⁊ ſi qñ ze-
lus rectitudinis exigit vt erga ſubie
ctos ſeuiat: furoꝛ ipſe d̾ amoꝛe ſit/nō
de crudelitate: quatin⁹ ⁊ iura diſcipli
ne foꝛis exhibeat: ⁊ int⁹ paterna cha
ritate diligat quos foꝛis quaſi inſe-
quendo caſtigat.

Moraliū libꝛo. xxxi. De diſcretio-
ne bonoꝝ ⁊ maloꝝ. Capl'm. xxix.

Mat. vij E X fructib⁹ coꝝ cognoſcetꝫ eos.
Cū vnū eundēqꝫ bonoꝝ ⁊ ma
loꝝ habitū cernim⁹. cū ipam in ele-
ctis ⁊ repꝛobis ſpeciē ꝓfeſſiōis vide-
mus: vñ nōe intelligētie ſuppetat vt
electos a repꝛobis/vt veros a falſ cō
pꝛehēdendo diſcernat. Nō tñ citius
agnoſcim⁹: ſi intima in mēoꝛia p̄ce-
ptoꝛis nr̄i ꝟba pēſamus qui ait. Ex
fructibus eoꝝ cognoſcetꝫ eos. Neqꝫ
em̄ ſunt pēſanda q̄ oſtēdunt in ima-
gine: ſed que ſeruant in actione.

De falſis chr̄ianis. Moralium li-
bꝛo. xxxiij. Capitulum. xxx.

N On omīs qui dt mihi dñe dñe Mat. vij
intrabit in regnū celoꝝ. Anti-
quus hoſtis poſt mediatoꝛis ⁊ redē-
ptoꝛis nr̄i aduentū multos q̄ baptiſ-
matis ſacramēto ſunt ſignati: ⁊ ſub
chr̄ianitatis nomie poſiti. qꝛ recte vi
uere negligūt poſt cognitōēꝫ redem-
ptoꝛis ſuſcepit: poſt lauacri vndā pol
luit: poſt ſacramēta celeſtia ad infer-
ni ꝓfundū rapit. Fidē em̄ tenēt: ſꝫ vi
tam fidei nō tenēt. q̄a aut apte illici-
ta faciūt. aut ex ꝑuerſo coꝛde q̄ agūt
praua ſunt: etiā ſi ſctā videāt̄. Quia
em̄ nōnulli ꝯfitēdo fideles ſūt nō vi-
uēdo. hinc eſt qd̄ veritatꝫ voce dicit̄.
Nō omīs qui dt mihi dñe dñe intra- Ibidem.
bit in regnū celoꝝ. Hinc rurſuꝫ ait.
Quid autē vocatꝫ me dñe dñe: ⁊ nō Luce. vj
facitꝫ que dico? Hinc Paul⁹ ait. Cō
fitent̄ ſe noſſe deū: factis aūt negāt. Titū. j.
Hinc Iohes dt. Qui dt ſe noſſe deū j. Iob. ij.
⁊ mādata ei⁹ nō cuſtodit: mēdax eſt.
Hinc eſt ꝙ d̾ ipa ꝑma ſua dñs plebe
conquerit̄ dicēs. Popul⁹ hic labijs Mat. xv
me honoꝛat: coꝛ aūt coꝝ lōge ē a me.
Hinc Pſalmiſta ait. Dilexerūt eum pſ. lxxvij
in oꝛe ſuo ⁊ lingua ſua mētiti ſunt ei.
Antiqu⁹ itaqꝫ aduerſari⁹ toto nunc
anniſu in illoꝝ moꝛtē ſe erigit: q̄s cō
tra ſe regeneratos habeſcit, et quiſqꝫ

chriſtianus eius ſeruituti totiens ſe ſubijcit: quotiēs ad iniqͣtatē decurrit ⁊ defluit. Si igiť ambulādi cautela negligiť incaſſuꝫ credēdo rectū iter teneť. qm̄ via q̄dem fidei ad celeſtem patriā ꝑficit: ſed offendētes ⁊ recte viuē negligētes mīme ꝑducit.

De oratiōe dn̄ica. Moralium libro. xxvij. Capitulū. xxxi.

Mat. vj ⁊ Luc. xj — Fiat volūtas tua ſicut in celo ⁊ in terra. Aliqn̄ per celos hi q̄ in celeſtibꝰ ſunt cōditi angelici ſpūs pn̄t deſignari. Vn̄ ⁊ in orōne nr̄a dicere voce vitatꝫ inſtruimur. fiat voluntas tua ſicut in celo ⁊ in terra. vt nimiꝝ volūtas dei ſicut a ſuperiore creatura agiť / ita in omnibꝰ etiaꝫ ab humanā infirmitate ſeruetur.

¶ Moralium libro. xv.

Poſſunt etiā in hac orōne ꝑ celū iuſti / ⁊ per terrā peccātores accipi. Vn̄ petimꝰ vt videlicꝫ volūtas noſtri cōditoris ſicut in oībꝰ iuſtis ꝑficiť: ita ⁊ in nobis q̄qꝫ peccatoribꝰ impleať.

Moraliū lib. xxiiij. Cap. xxxij.

Panem nr̄m quotidianū da nobis hodie. Ecce ⁊ nr̄m dicimꝰ ⁊ tn̄ vt deť oramus. Noſter q̄ppe fit cum accipiť qui tn̄ dei eſt: qꝛ ab illo datur. Et dei ergo eſt ex munere: ⁊ noſter fit veraciter per acceptioneꝫ.

In homelia ſuꝑ euangeliū Hoc eſt ꝑceptū meū: Cap. xxxiij.

Dimitte nobis debita nr̄a. Inimicus noſter in nobis deliquit grauiť: damna intulit: iuuātes leſit: amātes ꝑſecutus eſt. retinenda hec eſſent ſi remittēda nobis delicta nō eēnt. Aduocatꝰ eīm noſter ꝑcem nobis in cauſa nr̄a cōpoſuit: ⁊ ip̄e eiuſdeꝫ cauſe iudex ē qui aduocatꝰ. ꝑceci vero quā cōpoſuit cōditionē inſeruit dicēs. Dimitte nobis debita noſtra ſicut ⁊ nos dimittimꝰ debitoribꝰ noſtrꝭ. Qui ergo ip̄e iudex venit qui aduocatꝰ extitit ip̄e ꝑcem exaudit q̄ fecit. Aut igiť nō faciētes dicimus. Dimitte nobis d̄bita nr̄a ſicut ⁊ nos dimittimꝰ debitoribꝰ nr̄is: ⁊ noſmetip̄os hoc dicēdo ampliꝰ ligamꝰ. aut fortaſſe hāc ꝯditionē in orōne intermittimꝰ: ⁊ aduocatus nr̄ ꝑcem quā cōpoſuit nō recognoſcit: atqꝫ apd̄ ſe protinꝰ dicit. Scio q̄d monui: nō eſt ipſa oratio quā feci. Quid ergo nobis agendū eſt niſi vt vere charitatꝭ affectū impendamꝰ fratribꝰ: nulla in corde malicia remaneat. Memētote qd̄ monemur: dimittite ⁊ dimittetur vobis. Ecce ⁊ debeť nobis / ⁊ debemꝰ. Dimittamꝰ ergo qd̄ debeť nobis: vt dimittať qd̄ debeť a nobis.

Moraliū libro. iij. Cap. xxxiiij.

Ne nos inducas in tentationē. Deus in tentationē inducere nos dr̄ cū nos ab aduerſario induci patitur. Vn̄ patrē in oratiōe poſtulamus dicentes. Ne nos inducas in tentationē. Neqꝫ eīm in tentationem dn̄s inducit q̄ ſemꝑ a tentatiōe ſubditos miſericorditer ꝑtegit. Sed tn̄ in tentatione q̄ſi eius inducere eſt: a tentatiōis nos illecebra nō munire. Et tunc nos in tentatiōis laqueū nō inducit: cū tentari vltra q̄ꝫ nō poſſumus non permittit.

De remiſſione peccatoꝝ. Moralium libro. x. Cap. xxxv.

Si eīm dimiſeritis hominibꝰ peccata eoꝝ / dimittet ⁊ vobis pater veſter celeſtis delicta veſtra. Si autem nō dimiſeritis hominibꝰ / nec pater veſter dimittet peccata vr̄a. Ora ui mens noſtra orōnis ſue tēpore cō — Mat. vj

fuſione deprimit᷑: ſi hanc aut ſua ad-
huc opatio inquinat/ aut aliene ma-
licie ſeruat⁹ in corde dolor accuſat.
Quid autē hac doloris malicia repe
riri deteri⁹ poteſt que in cōſpectu iu
dicis charitatē non inquinat/ ſed ne-
cat: Uitā quippe anie quelibꝫ culpa
polluit: ſeruatus ꝟo cōtra primū do
lor occidit. Menti nāqꝫ vt gladius
figitur: ꝛ mucrone illius ipſa viſceꝝ
occulta perforant᷑. qui ſcꝫ a tranſfixo
corde ſi pri⁹ non educit᷑: nihil in ora-
tiōis p̄cibus diuine opis obtinetur.
quia vulneratꝫ membris imponi ſa-
lutis medicamina nequeūt: niſi fer-
Ibidem. ruꝫ a vulnere ante ſubtrahat᷑. Hinc
eſt eni̅ ꝙ per ſemetipam ꝟitas dicit.
Niſi remiſeritꝫ hominibꝫ peccata eo-
rum: nec pater veſter q̄ eſt in celis re-
Mar. xj mittet vobis pctā veſtra. Hinc am-
monet dicēs. Cū ſtabitis ad orādūꝫ
dimittite ſi q̄d habetis aduerſus ali-
quē vt ꝛ par᷑ veſter qui in celis eſt di
mittat vobis pctā veſtra. Hinc rur-
Luce. vj. ſum ait. Date ꝛ dabit᷑ vobis: dimitti-
te ꝛ dimittet᷑ vobis. Hinc cōſtitutiōi
poſtulatiōis ꝯditionem poſuit pieta
Mat. vj tis dicēs. Dimitte nobis debita no-
ſtra ſicut ꝛ nos dimittim⁹ debitori-
bus noſtris. vt pfecto bonū qđ a deo
compuncti petim⁹: hoc primuꝫ cum
primo cōuerſi faciamus. Tūc ergo
vere ſine macula ꝛ cōfuſione faciem
ad deuꝫ in oratione leuamus: cū nec
nos phibita mala cōmittim⁹/ nec ea
que in nos cōmiſſa ſūt ex proprio ze-
lo retinemus.

Moralium libro. xv. De poſtula-
tione. Capitulum. xxxvi.

Mat. vj. Querite primū regnuꝫ dei. Cū
deus in oratiōe nō q̄rit᷑: citius
in oratione anim⁹ laſſatur, quia cum
illa quiſqꝫ poſtulat que fortaſſe iuxta
occultū iudiciū deus tribuere recu-
ſat: ip̄e quoqꝫ venit in faſtidio q̄ non
vult dare quod amat. Sed ſe magis
dn̄s quā ea que condidit vult amari
et̄na potius q̄ꝫ terrena poſtulari: ſi-
cut ſcriptū eſt. Querite pmū regnuꝫ Ibidem.
dei: ꝛ hec oīa adijcient᷑ vobis. Qui
enim nō ait dabunt᷑/ ſed adijcient᷑: p-
fecto iudicat aliud eſſe qđ pncipalit᷑
datur/ aliđ quod ſuperaddit᷑. Quia
enim nobis in intētione eternitas/ in
vſu ꝟo tēporalitas eſſe debet: ꝛ illud
datur. ꝛ hoc nimiꝝ ex abundanti ſu-
peradditur. Et tā̄ ſepe homies duꝫ
bona tpalia poſtulāt/ eterna ꝟo pre-
mia nō reqrūt. petūt qđ adijcit᷑: ꝛ il-
lud nō deſiderāt vbi adijciat᷑. nec lu
crum ſue petitiōis eſſe deputāt ſi hic
ſint tēporalit᷑ paupes/ ꝛ illic beatitu-
dine diuites ſi in eternū viuant.

De miracula facientibꝫ Moraliū
libro. viij. ꝛ in Ezechielis homelia. v.
ſecūde partis Capitulū. xxxvij.

Domine dn̄e nōne in nomie tuo Mat. vij
ꝓphetauimus: ꝛ in noīe tuo de-
monia eiecim⁹: ꝛ in tuo noīe ꝟtutes
mltas fecimus? Plerumqꝫ ſanctos
viros aſpicim⁹ mira agere/ virtutes
multas facere/ leproſos mūdare/ de-
monia eijcere: egritudies corpoꝝ fu-
gare: ꝓphetie ſpiritu vētura predice-
re. Sed aliqn̄ dant᷑ ꝛ reprobis. Unū
vero ſignū eſt electis ſoliditas chari
tatis: ſicut ſcriptū eſt. In hoc ſcietur Ioā. xiij
quia mei diſcipuli eſtis ſi dilectioneꝫ
habueritis adinuicē. Hec aūt mira-
cula cum electi faciāt: longe diſſimi-
liter a reprobis faciūt. quia quod ele
cti ex charitate hoc reprobi ſtudēt p
elatiōeꝫ agere: ꝛ per dona q̄ a dn̄o p-
ceperūt: nō eius gliam/ ſed ꝓpriā ſa

uores querūt. taleſq; ſe eſſe credunt
q̄les ſe p̄dicari foris audiunt. Un̄ fit
plerūq; vt ad supernū quoq; iudiciū
cū fiducia veniāt. q: tales apud eter-
num iudicē ſe credūt/ q̄les ab hoibꝰ
foris habebant̄. Sz cū in terrore di-
ſtricti examinis om̄is ante acte fidu
cia ſctitatis cecideriꝰ/ ꝛ cū alieni oris
teſtimonia ſibi deeſſe cognouerit: ad
ſua ſe opera enumerāda ꝯuertunt in
Mat. vij iudicio dicētes. Dn̄e dn̄e nōne in no
mine tuo ꝓphetauimꝰ: ꝛ in tuo noie
demonia eiecimus: ꝛ in tuo nomine
ꝟtutes mltas fecimꝰ? Sz ꝑ his ope-
ribꝰ nequaq̄ p̄miū recipiūt retribu-
tionis. q: eis reprobatꝫ in iudicio ꝑ-
Ibidem. tinus iudex dr̄. Nunq̄ noui vos di-
ſcedite a me q̄ opamini iniq̄tatē. In-
de ergo eos tūc eo diſtrictioꝛ ſenten-
tia ꝑcutit: q̄ nūc ſupna bonitas etiaꝫ
ingratis ſua dona largius infundit.
fitq; eis amplitudo munerꝫ incremē
tuꝫ damnatiōis. q: per accepta bona
in ſua laude ſe nunc eleuātes. inde cō
tra dātem ſupbiunt: vnde ei amplꝰ
humiles eſſe debuerunt.

Moralium libro. xxiij. ꝛ. xxvij. ꝛ
xxix. ꝛ. xxxiij. De his qui reprobandi
Luc. xiij. ſunt. Capitulum. xxxviij.

Neſcio vos vnde ſitis: diſcedite
a me oēs opariȷ̄ iniq̄tatꝫ. Oēs
arrogātes qui vl̄ ſignis/ vel ſcientia/
vel ꝓphetia/ vl̄ aliquibꝰ magnis ope-
ribus pollent. atq; per hec dona pla-
cere hominibꝰ appetūt: ꝛ in virtutibꝰ
quas accipiunt laudes ab hominibꝰ
querūt. nūc intra ſancte ſinum eccl'ie
dn̄s tolerat ꝛ perfert: ſed in futurum
aperte eȷ̄ciet. cū ſecretis celeſtibꝰ ꝑ
extremū ꝛ publicū iudiciuꝫ repellet.
Ipſi tn̄ reprobādi venientī iudici do-
na ſua ad eiuſdē mēoriā reuocabūt:
ꝛ que in eius fecerūt nomīe replica-
bunt cum dicēt. Dn̄e dn̄e nōne in no Mat. vij
mine tuo ꝓphetauimus/ ꝛ in tuo noie
demonia eiecimꝰ: ꝛ in tuo noie virtu
tes mltas fecimꝰ? Sz quō dn̄s tales
ꝓȷ̄ciēs repellat oſtēdit dicēs eis q̄s
reprobat. Neſcio vos vnde ſitꝫ: diſce-
dite a me oēs opariȷ̄ iniq̄tatꝫ. Scire
dei approbare eſt: neſcire ꝟo reproba-
re. ac ſi apte dn̄s dicat. Ego arrogā-
tes neſcio. i. eoꝝ vitā in ſapiētie mee
virtute nō approbo. quia dū laudibꝰ
inflant̄ humanis/ a vera inaneſcunt
gloria eterne retributionis.

¶ Moralium libro. xi.

Quia enī ſcire dei aliq̄n dr̄ cogno
ſcere aliq̄n approbare/ ꝛ ſcit iniquuꝫ.
quia cognoſcēdo iudicat. neq; enim
iniquū quēpiam iudicaret ſi nequa-
q̄ cogſceret: ꝛ tn̄ iniquum neſcit: qm̄
eius facta nō approbat. Et nouit er-
go quia dep̄hendit/ ꝛ non nouit: qm̄
hunc in ſue ſapiētie ſpecie non reco-
gnoſcit: ſicut de veraci quolibet viro
dr̄ quia falſitatē neſciat: non quia cū Nota.
ab aliȷ̄s falſum dicit̄ hoc rep̄hendere
ignorat/ ſed eandē ipam fallaciam: ꝛ
ſcit in examīe ꝛ neſcit in amore: vt vi
delicet hanc ipe non agat quā actam
ab aliȷ̄s damnat.

In homelia ſuper Erat q̄dam rē
gulus De acceptione perſonarum.
Capitulum xxxix.

Venit ad dn̄m Centurio dicēs Mat. viij.
Dn̄e puer meus iacet paraly-
ticus in domo/ ꝛ male torquet̄. Cui
Jeſus ꝓtinus reſpondit dicēs. Ego
veniā ꝛ curabo eū. Sollerter hic no-
bis eſt intuendū: qđ cū quidā regulꝰ
cuiꝰ filius infirmabatur capharna-
um rogaret dn̄m vt deſcenderet ꝛ ſa
naret eum. R̄ndit ei dicens. Vade fi

Ubi sup̄. lius tuus viuit. Quid est ꝙ regulus
rogat vt ad filiū eius veniat: ⁊ tñ cor-
poralit̄ ire recusat. ad seruū xͦ cen-
turionis non inuitat̄: ⁊ tñ se corꝑalit̄
ire pollicet̄. Reguli filio ꝑ corꝑalem
p̄sentiā nō dignat̄ adesse: cēturionis
seruo n ō dedignat̄ occurrere. Quid
est h̄/ nisi ꝙ suꝑbia nr̄a retundit̄ qui
in hoīb9 nō naturā q̄ ad imaginē dei
facti sunt: sed honores ⁊ diuitias ve-
neramur. Cūqꝫ pēsamus que circa
eos sunt interiora ꝑfecto minime p̄-
uidemꝰ. Dū ea ꝯsideramus q̄ in cor-
poralib9 despecta sunt: negligimꝰ pē
sare qd̄ sunt. Redēptor xͦ noster vt
ostēderet qꝛ q̄ alta sunt hoīm sanctꝭ
despiciēda sūt. ⁊ q̄ despecta sīt hoīm/
deo despecta nō sunt: ad reguli filiū
ire noluit: ad s'uū xͦ cēturionis ire
paratꝰ fuit. Increpata est ḡ nr̄a suꝑ-
bia/ que nescit pēsare hoīes ꝓpter ho
mines: sola vt diximꝰ que circūstant
hoīb9 pēsat. naturā nō aspicit: hono
rem dei in hoīb9 nō agnoscit. Ecce
Nota. nō vult ire filius dei ad filiū reguli: ⁊
tñ ire paratꝰ est ad salutē serui. Cer
te si nos cuiuspiā seruus rogaret vt
ad eū ire deberemus: ꝓtinus nobis
suꝑbia nr̄a in cogitatiōe tacita respō
deret dicēs. Nō eas: qꝛ temetipꝫ de-
generas. honor tuꝰ despicit̄/ locꝰ vi-
lescit. Ecce de celo venit q̄ seruo oc-
currere in terra nō despicit: ⁊ tamen
humiliari in terra cōtemnimus qui
de terra sumus.

De occultatione boni oꝑis. Mo-
ralium libro. xix. ⁊ Dyalogorū libro
primo. Capitulum. xl.

Ceci illuminati diffamauerunt
Jesum. Sanctoꝝ viroꝝ est bo
na que fecerūt occultare: ne ꝯtingat
eis lapsū elatiōis incurrere. Hinc
est ꝙ dñs Jesus duos iuxta viā ce-
cos sedētes illuminās/ p̄cepit dicēs:
Uidete ne q̄s sciat. de q̄b9 illico scri Mat. ix.
ptū est: qꝛ illi abeūtes diffamauerūt
eū ꝑ totā terrā illā. Sed q̄rendū no
bis est: q̄d sit h̄ qd̄ ipse dñs cui hoc ē
velle qd̄ posse ⁊ taceri virtutes suas
voluit: ⁊ tñ ab his q̄ illuminati sunt/
quasi inuitꝰ indicat̄. Nunq̄d nā vni-
genitꝰ filius p̄ris ⁊ sancto coeternꝰ
spiritui hac in re velle habuit/ qd̄ im
plere nō potuit: vt miraculum qd̄ ta
ceri voluit/ minime potuerit abscon
di. Sꝫ redēptor nr̄ ꝑ mortale corpꝰ
omne qd̄ egit h̄ nobis i exēplo actio-
nis p̄buit: vt ꝑ nostraꝝ viriū modu
lo eius vestigia seq̄ntes inoffenso pe
de oꝑis p̄sentis vite carpamꝰ viam.
Miracła nanqꝫ faciēs ⁊ taceri iussit
⁊ tñ taceri nō potuit: vt videlꝫ electi
eius exēpla doctrine illius sequētes
in magnis que faciūt latere q̄deꝫ in
volūtate habeāt: sed vt prosint alijs
prodant̄ inuiti: quatinꝰ ⁊ magne hu
militatis sit ꝙ sua opera taceri appe-
tunt: ⁊ magne vtilitatꝭ sit ꝙ eorum
oꝑa taceri nō p̄nt. Nō ḡ dñs voluit
fieri quicq̄ꝫ ⁊ minime potuit: sed q̄d
velle mēbra eius debeāt: q̄due ꝯ eis
etiā nolentib9 fiat doctrine magiste
rio exemplū dedit. illius igit̄ exēplū
sequētes: ⁊ facta q̄dem sua occultan
do seipos custodiāt. sed dum produt
inuiti bona ad ꝓxīos suos exempla
transmittāt. Occultent̄ ergo studio/
necessitate publicentur: ⁊ eoꝝ occul
tatio sit custodia ꝓpria: eorū publica
tio sit vtilitas aliena.

Moraliū libro p̄mo. Et in pasto
rali caplo. xxxv. et in homelia super
Si quis diligit me. De prudentia ⁊
simplicitate. Capitulū. xlj.

Eſtote prudẽtes ſicut ſerpẽtes
Elaborare debẽt ſimplices vt
ſimplicitatꝫ bono prudentiã adiun-
gant: quatinꝰ ſic ſecuritatẽ de ſimpli
citate poſſideãt: vt circũſpectõez pru
dẽtie nõ amittãt. Hinc ꝑ ſemetipſaꝫ
diſcipulos ſuos veritas admonet di
Matt.x. cens. Eſtote prudẽtes ſicut ſerpen-
tes ⁊ ſimplices ſicut colũbe. Qua in
re notandũ eſt ꝙ diſciplos ſuos nec
de columba ſine ſerpente/nec de ſer-
pente ſine colũba voluit dñs ammo
nere. ſed vtraqꝫ neceſſario cõiũxit in
ammonitiõe. quia videlicꝫ in electoꝝ
cordibꝫ ſimplicitatẽ columbe debet
aſtutia ſerpẽtis acuere ⁊ accendere:
⁊ ſerpẽtis aſtutiã columbe ſimplici-
tas tẽperare: quatenꝰ nec ſeduci per
prudentiã valeãt/nec ab intellectꝰ ſtu
dio ex ſimplicitate torpeſcant. Hinc
j. Corin. xiiij. Paulus ait. Nolite pueri effici ſenſi-
bus. Ecce prudentiã ſerpẽtis audi-
uimꝰ/nunc de ſimplicitate columbe
muniamur: ſed malicia paruuli eſtote.

Moralium libro. xj. ⁊ in Ezechie-
lis homelia. vj. De expoſitione ſcri-
pturarum. Capitulum. xlij.

Matt.x. Quod dico vobis in tenebrꝫ: di
cite in lumine. Cũ aliqua my-
ſtica de occultis ꝓphetarum verbis a
credentibꝫ agnoſcũtur/ quid aliud ꝙ̃
ꝓfunda de tenebris reuelant: Unde
ipſa quoqꝫ veritas diſcipulis in pa-
rabolis loquens ait. Quod dico vo-
bis in tenebris/dicite in lumine. id eſt
aperte exponite que in allegoriaruꝫ
obſcuritatibꝫ audiſtis. Cum em̃ my
ſticos allegoriaruꝫ nodos per expla
nationẽ ſoluimꝰ: in lumine dicimus
quod in tenebris audiuimus.

Moralium libro. iij. De malis ꝑ-
ſuaſoribus. Capitulum. xliij.

Ueni ſeparare hoĩeꝫ aduerſus Ibidem.
patrẽ ſuũ: ⁊ filiã aduerſus ma
trem ſuaꝫ: ⁊ nurũ aduerſus ſocrum
ſuã: ⁊ inimici hoĩs domeſtici eius
Antiquus aduerſariꝰ non ſoluꝫ per
ſemetipſum/ ſed per eos etiam qui no
bis adherent/ ſtatum ſatagit noſtre
mẽtis inclinare. Cũ em̃ cor noſtruꝫ
ſua perſuaſione nõ ſubruit: ad hoc ni
mirũ per linguas adherentiũ repit.
Hinc per ꝓphetaꝫ dicit. Unuſquiſ- Hiere. ix
qꝫ ſe a proximo ſuo cuſtodiat: ⁊ in om-
ni fratre ſuo non habeat fiduciam.
Hinc rurſum ſcriptum eſt. A filijs Eccli. xxxij.
tuis caue: ⁊ a domeſticis tuis attẽde
Callidus nanqꝫ aduerſariꝰ cũ a bo- Nota.
noruꝫ cordibꝫ repelli ſe cõſpicit/ eos
qui ab illis valde diligunt exquirit:
⁊ per eoꝝ verba blandiẽs loquit qui
plus ceteris amant. vt dũ vis amo-
ris cor perforat/ facile ꝑſuaſionis eiꝰ
gladius ad intime rectitudinis mu
nimina irrumpat.

In homelia ſuꝑ ãno quīodecimo Matt.x.
De ſuſceptiõe indigentiũ. Ca. xliiij.

Quanta ſit virtus in ꝯtinentia
⁊ ſuſceptione indigentiũ: oſten
dit redẽptor noſter cũ ait. Qui reci-
pit ꝓphetam in nomĩe ꝓphete: mer-
cedem ꝓphete accipiet. Et q̃ recipit
iuſtuꝫ in nomĩe iuſti/ mercedeꝫ iuſti
accipiet. In quibꝫ verbis notãdũ eſt
quia nõ ait mercedem de ꝓpheta vel
mercedẽ de iuſto: ſed mercedẽ ꝓphe
te/ ⁊ mercedẽ iuſti accipiet. Aliud eſt
enim mercedẽ de ꝓpheta/ aliud mer-
ces prophete. ⁊ aliud merces de iuſto:
aliud merces iuſti. Quid eni eſt di-
cere/ mercedẽ ꝓphete accipiet/ niſi q̃a
is qui ꝓphetam ſua largitate ſuſten
tat: q̃uis ipſe ꝓphetam non habeat/
apud omnipotentẽ tñ dñm prophe

tie p̄mia habebit. Iſte enī ꝓphetie ſpi
ritu plen⁹ eſt: ſed tñ corporeo indiget
alimēto. ⁊ ſi corp⁹ non reficit̄/ certuꝫ
eſt ꝙ vox ip̄a ſubtrahat̄. Qui igitur
alimētū ꝓphete ꝓpter h̄ ꝙ ꝓpheta eſt
tribuit/ ꝓphetie illius vires ad loquē
duꝫ dedit. Cum ꝓpheta ergo ꝓphete
mercedē accipiet: qui ⁊ ſi ſpū prophe
tie plen⁹ nō fuit: hoc tñ ante dei ocu
Nota. los exhibuit qđ adiuuit. Ille fortaſſe
iuſtus eſt: ⁊ quāto in hoc mūdo nihil
poſſidet/ tāto loquēdi ꝓ iuſticia fidu
ciam maiorē habet. Hunc dum ille
ſuſtentat qui in h̄ mundo aliq̄d poſſi
det: ⁊ fortaſſe ꝓ iuſticia adhuc loqui
libere nō p̄ſumit/ iuſticie illius liber
tatēꝫ ſibi participē facit: vt cū eo pa
riter iuſticie p̄mia recipiat: quē ſuſtē
tando adiuuit: quatin⁹ eandeꝫ iuſti
ciam libere loqui potuiſſet.

De Joanne baptiſta Moralium
libro. xxxiij. ⁊ in homelia. ix. ſup Eze
chielem. Capitulum. xlv.

Mat. xj. Quid exiſtis in deſertū videre?
Arundinem vento agitatam.
Hoc in laudē beati Joānis baptiſte
turbis iudeoꝝ a dño dr̄: cum mentis
mobilitas q̄ nōnunꝙ̄ in ſacro eloq̄o
per arundinē deſignari ſolꝫ in eo eſſe
denegat̄. poſt interrogatiōeꝫ enī dñi
ſubintelligit̄ non. Qđ qꝛ negādo di
xerit nō affirmādo/ ſubiūcta v̄ba te
ſtant̄ cū ait. Sed q̄d exiſtis in deſrtū
videre? Hominē mollib⁹ veſtitū? Ec
ce q̄ mollib⁹ veſtiunt̄ in domib⁹ regū
ſunt. Arundo aūt vento agitata mō
flatib⁹ erigit̄/ modo flatib⁹ inclinat̄.
Omīs aūt infirm⁹ anim⁹ q̄ vel dero
gatione deijcit̄/ vel laudib⁹ exaltatur/
arūdo vēto agitata ē. Qđ Johēs nō
erat: qꝛ inflexibilē mētis verticē inter
laudes hominū ⁊ derogatiōes tene

bat: ⁊ eius mentē ſancto ſpū ſolidatū
per diuerſas partes nullus linguaꝝ
flatus inclinabat.

In homelia ſuper Loquēte Jeſu
ad turbas. Capl'm. xlvj.

Quid exiſtis in deſertū videre?
Prophetā? Utiq̄ꝫ dico vobis/
⁊ pluſꝙ̄ ꝓphetā. Joānes req̄ſitus re
ſpōdit dicēs. Nō ſum ꝓpheta. Quia
enī pluſꝙ̄ ꝓphetaꝫ ſe nouerat eſſe/ ꝓ
phetā ſe negabat. Qui idcirco pl⁹ ꝙ̄
ꝓpheta dicit̄. qꝛ ꝓphete officiū eſt ve
tura p̄nunciare/ nō etiam oſtendere.
Joannes v̄o plus ꝙ̄ ꝓpheta eſt: quia
quem v̄bo dixit/ digito oſtendit.

De penitentibus in homelia ſuper
anno quintodecimo Cap. xlvij.

A Dieb⁹ Joānis baptiſte regnū Luce. iij.
celoruꝫ vim patit̄. Turbas que
veniebāt ad ſuuꝫ baptiſmū Joānes
admonebat dicēs. Facite fructus di
gnos penitētie. Et rurſus. Qui ha Ibidem.
bet duas tunicas det nō habēti. Un̄
iam patēter datur intelligi quid ē qđ
veritas dicit. A dieb⁹ autē Joannis
baptiſte vſq̄ꝫ nunc regnū celorū vim
patit̄/ ⁊ violenti diripiūt illud. Que
ſupne verba ſentētie/ nobis ſunt ma
gnopere ꝑſcrutanda. Nam q̄rnduꝫ
eſt quō vim perpeti regnum celoruꝫ
poſſit. Quis enī celo violentiā irro
gat? Et rurſus q̄rēdū eſt. ſi pati vim
regnū celoꝝ pōt/ ⁊ violenti rapiūt il
lud: cur eandē vim a dieb⁹ Joannis
baptiſte/ ⁊ nō etiā ante pertulerit. In
lege v̄o ſcriptuꝫ eſt. ſi quis hec vl' illa
fecerit/ morte moriat̄. Cunctis ergo
legētib⁹ liquet: quia peccatores q̄ſq̄ꝫ
pena ſue ſeueritatis ꝑculit: non autē
per pniam advitā reduxit. Cum v̄o
Joannes baptiſta redemptoris gra
tiam p̄currens pniam p̄dicat; vt pec

catoꝛ qui ex culpa mortu⁹ eſt/per cō-
uerſionē viuat: pfecto a diebus Jo-
annis baptiſte regnū celoꝝ vim pa-
titur. Quid eſt autē regnū celoꝝ: niſi
loc⁹ iuſtoꝝ. Solis em̄ iuſtis celeſtis
patrie pmia debent̄: vt humiles/ ca-
ſti/mites/ ꝛ miſericordes ad gaudia
ſupna perueniāt. Cum vero quis vel
ſupbia tumidus/vel carnis facinore
pollut⁹/vł iracūdia accenſus/vel cru
delitate impius: poſt culpas ad peni
tentiā redit/ꝛ vitā eternā percipit: q̄ſi
ſi in locū peccatoꝛ intrat alienum. A
dieb⁹ ergo Joannis baptiſte regnū
celoꝝ vim patitur/ ꝛ violēti rapiunt
illud. quia qui pniam peccatorib⁹ in-
dixit quid aliud q̄ꝫ celorū regno fieri
violētiā docuit. Recogitemus ergo
fratres chariſſimi mala que fecim⁹:
ꝛ noſmetipſos aſſiduis lamētis atte-
ram⁹. Hereditatē iuſtoꝝ quā nō te-
nuimus per vitā/ rapiam⁹ per peni-
tentiā: vult a nobis om̄ipotēs talem
violentiā perpeti. Nā regnum celorū
rapi vult noſtris fletib⁹/ quod noſtrꝫ
meritis non debetur.

In epiſtola ad Auguſtinū ep̄um
De cogitationib⁹ Capl'm. xlviij.

Mat. xv Non qd̄ intrat in os coinquinat
hoiem. Sicut in veteri teſtamē-
to exteriora opa obſeruant̄: ita in no
uo teſtamēto nō tam qd̄ exteri⁹ agit̄/
q̄ꝫ id qd̄ interius cogitat̄ ſollicita in-
tentiōe attēdit̄ vt ſubtili ſentētia pu-
niat̄. Nam cū multa lex velut im̄mū-
da manducare phibeat: in euangelio
tamē dn̄s dicit. Non qd̄ intrat in os
coinqnat hominē: ſed que exeunt de
corde illa ſunt que coinquinant ho-
minem. Et pauloपोſt ſubiecit expo-
nens/ ꝛ ex corde exeūt cogitatōes ma
le. Ubi vbertim indicatū eſt; quoniā
illud ab om̄ipotente deo pollutū eſſe
oſtendit̄ in ope: qd̄ ex pollute cogita-
tionis generat̄ radice. Un̄ Paulus
quoqꝫ aplūs dt. Om̄ia mūda mūdis Titū. j.
coinqnatis aūt ꝛ infidelib⁹ nihil eſſe
mundū. ꝛ mox eiuſdē cām coinqui-
natiōis annūciās ſubiūgit: coinqna
ta ſunt em̄ eoꝝ mens ꝛ ꝯſcientia. Nō
eſt ergo cib⁹ immūdus ei cui mens
immunda non fuerit.

De mortificatiōe Moraliū libro
xxxiij. ꝛ in homelia. x. ſup Ezechie-
lem. Capitulum. xlix.

Si qs vult poſt me venire abne-
get ſemetipm. Sunt nōnulli q̄
vias veritatꝫ appetētes/ ꝛ eterna cu-
pientes: valde ſe a mūdo alienos red
dunt: dū non ſolū aliena nō appetūt/
ſed etiā ſua derelinquūt. nō ſolum in
eo gliam nō querūt/ ſed hāc cū ſe ob-
tulerit etiā ꝯtēnūt: ꝛ tāto oīpotentis
dei amore replent̄: vt mutata mente
ſibimetipſis extranei eſſe videant̄: im
plentes h̄ qd̄ veritatꝫ voce dr̄. Si qs Luce. ix.
vult poſt me venire abneget ſemet-
ipm. Semetipm eni abnegat q̄ calca
to typo ſupbie ante dei oculos ſe a ſe
alienū eſſe demōſtrat. ſeipꝫ abnegat
qui mutat̄ ad meliora: q̄ incipit eſſe
qd̄ nō erat ꝛ deſinit eſſe quod erat

De angelica natura Moraliūꝫ li-
bro ſecundo. Capitulum. l.

Uidete ne ꝯtemnatis vnū ex his
puſillis. dico enim vobis quia Matth.
angeli eorū in celis ſemp vidēt faciē xviij.
pr̄is mei q̄ in celis eſt. Cum de ange
lis per Paulū dr̄: nōne oēs ſunt ad-
miniſtratorij ſpūs in miniſteriū miſ-
ſi ppter eos qui hereditatē capiēt ſa-
lutis: quomodo videre ſemp faciem
patris pn̄t: ſi ad miniſteriū exterius
p nr̄a ſalute mittunt̄. Qd̄ tamē eius

ſoluimus/ ſi quāte ſubtilitatꝭ ſit an-
gelica natura pēſamus. Neqꝫ eni ſic
a diuina viſione foras exeunt vt in-
terne ꝯtēplationis gaudijs priuenꝫ
qꝛ ſi ꝯditoris aſpectū exeūtes amitte
rent: nec iacētes erigere/ nec ignorā
tibꝫ vera nūciare potuiſſent. fontēqꝫ
lucis quē egredientes ipſi ꝑderent: ce
cis nullatenus ꝓpinarent. In hoc eſt
itaqꝫ nunc natura angelica a nature
nr̄e ꝯditione diſtincta: ꝙ nos ⁊ loco
circūſcribimur/ ⁊ cecitatꝭ ignorantia
coartamur/ angeloꝝ ꝟo ſpūs loco q̄-
dem circūſcripti ſunt. ſed tñ eorum
ſciētie lōge ſuꝑ nos incōparabilit̄ di
latanꝫ. Interius q̄ppe exteriuſqꝫ ſci
endo diſtincti ſunt: qꝛ ip̄m fontē ſci
entie ꝯtēplanꝫ. Quid eni de his que
ſciēda ſunt neſciūt/ q̄ ſciētē oia ſciūt?
Eoꝝ itaqꝫ ſciētia cōparatiōe noſtra
valde dilatata eſt: ſed tñ diuine com
paratiōe ſcientie anguſta/ ſicut ⁊ ipſi
illoꝝ ſpūs cōparatiōe noſtroꝝ q̄deꝫ
corpoꝝ ſunt ſpūs/ ſed comparatione
ſummi ⁊ incircūſcripti ſpūs corpus.
Et faciē ergo pr̄is ſemꝑ vident/ ⁊ tñ
ad nos veniunt: q̄niā ad nos ſpūali
pn̄tia foras exeūt: ⁊ tñ ibi ſe vnde re
ceſſerāt ꝑ internā ꝯtēplatōeꝫ ſeruāt.

De pnia Moraliū. li. xxxv. ca. ij.

Mat. xi. Ciuitati reprobe dñs in euange
lio dt. Si in tyro ⁊ ſydone facte
fuiſſent ꝟtutes q̄ in te facte ſūt/ olim
in cinere ⁊ cilicio pniam egiſſent. In
cilicio q̄ppe aſpitas ⁊ pūctio petōꝝ:
in cinere ꝟo puluis oſtēdiꝫ mortuoꝝ.
Et idcirco vtrumqꝫ h̄ adhiberi ſolꝫ
ad pniaꝫ: vt in pūctiōe cilicij cogno
ſcamꝰ quid ꝑ culpā fecimꝰ/ ⁊ in fauil
la cineris ꝑpendamꝰ quid ꝑ iudiciū
facti ſumꝰ. Cōſiderentur ḡ in cilicio
pungētia vitia/ cōſidereꝫ in cinere ꝑ
mortis ſñiam ſubſequēs pena iuſta
vitioꝝ. qꝛ eni poſt peccatū carnis cō
tumelie ſurrexerūt/ videat homo in
aſꝑitate cilicij ſuꝑbiendo q̄d fecit: vi
deat in cinere vſqꝫ q̄ peccādo ꝑuenit.
Pōt qꝫ cilicio ipa ꝑ recordationē et
pniaꝫ doloꝝ pūctio deſignari. qꝛ q̄ſi
quodā cilicio petōꝛ pūgiꝫ: dū in men
te ſua aſperꝭ redargutionū ſtimulis
confricaꝫ. In cinere qꝫ pniam agit:
qꝛ ex p̄mo peccato q̄d per iuſtuꝫ iudi
ciū factus ſit ſollerter attendit.

Moralium libro. xxv. ⁊ xxvij. De
iudicijs dei. Capitulum. iij.

Dominus ꝑ infirmitate carnis
nr̄is obtutibꝫ apparēs dum ali
os reprobat/ alios vocat: mira iudi-
cia exhibuit: q̄ a nobis ⁊ cogitari pn̄t Joan. ix.
⁊ cōprehēdi nō pn̄t. Ait naqꝫ. In iu
diciū ego in hūc mundū veni: vt qui
nō vidēt videāt: ⁊ q̄ vidēt ceci fiant.
Vñ in euāgelio dñs cū de huius rei Mat. xi.
cā loquereꝫ/ ait. Cōfiteoꝛ tibi pr̄ dñe
celi ⁊ terre q̄a abſcōdiſti hec a ſapiē-
tibꝫ ⁊ prudētibus: ⁊ reuelaſti ea par
uulis. Ita paꝫ atqꝫ mox tāq̄ rōnem
quandā abſcōſionis ⁊ reuelatōis ad-
iungēs ait. quia ſic fuit placitū ante
te. Quibꝫ nimiꝝ ꝟbis exēpla hūilita
tis accipimꝰ: ne temere diſcutere ſu-
perna ꝯſilia de alioꝝ vocatiōe/ alioꝝ
ꝟo repulſione p̄ſumamꝰ. Cū eni in-
tuliſſet vtroꝝqꝫ: nō mox rōnē reddi-
dit/ ſꝫ ſic deo placitū dixit/ h̄ vicꝫ oſtē
dēs qꝛ iniuſtū eſſe nō p̄t q̄d iuſto pla
cuit. Nō aūt ait. Abſcōdiſti hec a ſa
piētibꝫ ⁊ prudētibꝫ ⁊ reliq̄: ſapientes
⁊ prudētes videlꝫ ſuꝑbiētes vocauit
qꝛ nimiꝝ ſuꝑbientibꝫ veritatꝭ cogni-
tio denegatur. Qui eni nō ſubiūxit.
Reuelaſti ea ſtultis ſed paruulis tu-
morē ſe dānaſſe innotuit/ nō acumē.

Qualiter ad deū accedere debea-
mus. Moraliū libro .xxi. Ca. liiij.
Mat. xi. Uenite ad me oēs qui laboratꝭ.
Ad ſe venire nos dñs ꝑcipit:
nimiꝝ nō greſſibꝰ corꝑis/ ſed ꝓfecti-
Joā. iiij. bus cordis. ipē nāqꝫ ait. Ueniet ho
ra qñ neqꝫ in mōte h/ neqꝫ in hieroſo
lymis adorabitꝭ patrē. Et paulo pꝰ.
Ueri adoratores adorabūt patrē in
ſpū ꝛ ꝟitate. Nā ꝛ paṫ tales q̄rit qui
adorent eū. In corde ergo greſſus
eſſe inſinuat/ qñ ꝛ vt veniamꝰ vocat
ꝛ tñ motu corporis nequaq̄ꝫ nos ad
alia trāſire denūciat. In ſcṗtura ita-
qꝫ ſacra nōnūq̄ꝫ appellatiōe greſſuū/
vl' motus mentiū. vel ꝓfectꝰ accipi-
mus meritorū: quibꝰ ꝓfecto greſſibꝰ
ad ſemetipā nos ꝟitas vocat dicēs
Uenite ad me oēs qui laboratis.

Moraliū lib. iiij. ꝛ. xx. ꝛ. xxx. De
abiectōe ſecl'ariū negocioꝝ. Ca. liiij.
Mat. xj. Tollite iugū meū ſuꝑ vos. Ma
gna eſt ſeruitꝰ ſecularium nego-
cioꝝ quibꝰ mens vehemēter atterit̄:
q̄uis in eis ſponte deſudetur. quaſi
eñ quodā iugo ſeruitij ꝑmūt ꝓſpa
dū appetunt̄: ꝑmunt aduerſa dū for
midant̄. Hoc vicꝫ iugū graue ſerui-
tutꝭ vidit dñs ſecl'ariū ceruicibꝰ im-
Ubi ſuꝑ ꝑſſum cū diceret. Uenite ad me oēs
q̄ laboratꝭ ꝛ onerati eſtis/ ꝛ ego refi-
ciā vos. Tollite iugū meū ſuꝑ vos.
Nihil graue mētis nr̄e ceruicibꝰ im
ponit q̄ vitari omne deſideriū qđ ꝑ-
turbat ꝑcipit. Nihil graue ſubiectis
iubet/ q̄ declinare laborioſa huiꝰ mū
di itinera admonet. Iugū eñ meū
ſuaue eſt/ ꝛ onꝰ meū leue eſt. Aſperū
q̄ppe iugū ꝛ dure (ſicut diximꝰ) ſer-
uitutꝭ, podꝰ eſt ſubeſſe tꝑalibꝰ/ ambi-
re terrena/ retinere labētia/ velle ſta-
re i nō ſtātibꝰ: appetere q̄dē trāſito-
ria: ſed cū trāſeuntibꝰ nolle tranſire.
Dū eñ ꝯ votū cūcta fugiūt q̄ prius
mentē ex deſiderio adeptiōis afflixe-
rāt/ poſt ex pauore amiſſiōis ꝑmunt
Hoc etiam iugū ſeruitutꝭ a diſcipl'oꝝ
ceruice ſoluebat dñs cū diceret. At- Luc. xxi.
tēdite vobis ne forte grauent̄ corda
vr̄a in crapula ꝛ ebrietate: illico ſub-
iungēs/ ꝛ curis huiꝰ vite. Amāt eñ Nota.
hoīes ꝓ huiꝰ mūdi glīa etiā tribula-
tiōes: cūctiſqꝫ ꝓ ea ſudoribꝰ libenter
ſeruiūt: ꝛ grauiū laboꝝ iugo deuotiſ-
ſime colla ſubmittūt. Cuiꝰ ſeruitutꝭ
ꝯditiōe ꝛ iugo carere eſt/ iam in mū-
do nihil ꝯcupiſcere. At ſi q̄s ſemel a
dominatiōe deſiderioꝝ tꝑaliū colla
mētis excuſſerit: quadā iam etiā in
hac vita libertate ꝑfruit̄/ dū nll'o de-
ſiderio felicitatꝭ afficit̄/ nullo aduer-
ſitatis terrore coartatur.

De hūilitate ꝛ ſuꝑbia. Moraliū
libro .xxxiiij. Capitulum .lv.
Contra ſuꝑbie peſtē audiamꝰ Mat. xi.
cuncti qđ diſcipl'os veritas ad-
monet dicēs. Diſcite a me: quia mitꝭ
ſum ꝛ humilis corde. Ad hoc nanqꝫ
vnigenitꝰ dei filius formā hūilitatis
nr̄e ſuſcepit. ad h inuiſibilis nō ſolū
viſibilis/ ſed etiā deſpectꝰ apparuit.
ad h cōtumeliaꝝ ludibria/ irriſionū
ꝓbra/ paſſionū tormēta tollerauit: vt
ſuꝑbū nō eſſe hoīem doceret humi-
lis deꝰ. Quāta igit̄ humilitatꝭ ē vir-
tus ꝓpter quā ſolā veraciter edocēdā
is q̄ ſine eſtimatiōe ē magnꝰ/ vſqꝫ ad
paſſionē factꝰ eſt paruꝰ. Quia enim
originē ꝑditioni nr̄e ſe ꝑbuit ſuꝑbia
diaboli/ iſtrumētū redēptōis nr̄e in-
uēta ē hūilitas dei. Hoſtis q̄ppe no-
ſter int' oīa ꝯditꝰ videri voluit ſuꝑ
oīa elatꝰ. Redēptor ꝟo nr̄ magnus
manēs ſupra oīa fieri inter oīa

dignat⁹ eſt paru⁹. Sed melius ⁊ ela-
tiõis cām detegim⁹: ⁊ fūdamēta hu-
militatꝫ apim⁹/ ſi breui ꝯmemoratõe
ꝑſtringim⁹ q̄d mortꝫ auctor: q̄d vite
ſuadeat ꝯditor. Ille nihil aliđ mētes
ſibi ſubditas docet q̄ꝫ celſitudis cul-
mē appetere: cūcta eq̄lia mētis tumo
re trāſcēdere: ſocietatē hoīm alta ela
tiõe trāſire: ac ſeſe ꝯ potētiā ꝯditoris
erigere: ſicut de eis ꝑ Pſalmiſtā dr̄.
Jo. lxxij. Trāſierūt in diſpoſitõe cordis: cogi-
tauerūt ⁊ locuti ſunt neq̄tias. Iniq-
tatē in excelſum locuti ſunt. iſte autē
ad ſputa/ ad palmas/ ad colaphos/ ad
ſpineā coronā/ ad crucē/ ad lanceā ⁊
mortē veniens/ mēbra ſua admonet
Joā. xij. dicēs. Si q̄s mihi miſtrat/ me ſequa
tur. Qr igit̄ redēptor nr̄ corda regit
humiliū: ⁊ mortis auctor rex eſt ſup-
boꝝ/ apte cognoſcim⁹ q̄ ſupbia euy-
dentiſſimū eſt ſignū reproborum: at
ecōtra hūilitas electoꝝ. Cū ḡ quam
q̄ſq; habeat cognoſcit̄/ ſub q̄ rege mi
litet inuenit̄. Unuſq̄ſq; ei q̄ſi quedā
titulū portat op̄is q̄ facile oñdat ſub
cui⁹ ſeruiat ptāte rectoris. Uñ ⁊ per
Mat. vij euāgeliū dr̄. Ex fructib⁹ eoꝝ cognos-
cetis eos. Qui ḡ ſub rege ſupbie mi
litāt/ licꝫ aliq̄ñ ſpeciē humilitatꝫ aſſu
mant: ſemetipos tñ in oīb⁹ celare ne-
quaq̄ꝫ pñt: q̄m eoꝝ ſupbia diu latere
nō ſuſtinēs: cū ex alia tegitur/ ex alia
actiõe nudat̄. Qui vo ſub rege hūili
tatis militāt/ pauidi ſꝑ ⁊ ex omī late-
re circūſpecti aduerſuꝫ elatiõis iacu
la pugnāt: ⁊ q̄ſi ꝯ veniētes ict⁹ ſoluꝫ
magis in ſuo corpe oculū cuſtodiūt:
dū in ſemetipis ꝓncipalr̄ hūilitatem
tuent̄. Cū ḡ dñs oīb⁹ q̄s vocat dr̄.
Mat. xj. Diſcite a me q̄r mitis ſum ⁊ humilis
corde. nihil eſt aliud ſe mitē in magi-
ſterio hūilemq; dicere niſi relictꝫ ex-

ercēde difficultatib⁹ elatõis plana q̄-
dam hūi viuēdi itinera demōſtrare.

Moraliū lib. xi. de illis q̄ audent
docere q̄ facere nolūt. Ca. lvj.

Malus hō de malo theſauro ꝓ- Matth. xij.
fert mala. Plerūq; doctor q̄
audet docere q̄ negligit agere: cum
deſierit hōa loq̄ q̄ cōtēpſit opari: do-
cere ſubiectos incipit praua q̄ agit:
vt iuſto dei omīpotētis iudicio iam
nec in bono linguā hēat/ q̄ bonā vitā
hr̄e recuſat: q̄ten⁹ cū mens terrenaꝝ
amori reꝝ intēdit̄/ de terrenis rebus
ſemꝑ loquat̄. vñ vitas in euāgelio dr̄
Ex abūdātia cordis os loquit̄. Bo- Mat. xij
nus hō đ bono theſauro cordis pro-
fert bona: ⁊ mal⁹ hō de malo theſau
ro ꝓfert mala. Hinc etiā Johes ait.
Ipi de mūdo ſt̄/ ideo đ mūdo loquūt̄ Joh. xv.

De dāno multiloquij. In paſtora
li. caplo. xxxviij. Cap. lvij.

Omne verbū ocioſum q̄ locu
ti fuerint hoīes reddent rõneꝫ
đ eo. Multiloq̄o vacātes: q̄r ꝑ multi-
plicia vba dilabūt̄. plerūq; dū ocio-
ſa cauere vba negligūt/ ad noxia ꝑue
niūt: vt aliēa ꝑus loq̄ libeat. poſtmo
dū detractiõib⁹ eoꝝ vitā de q̄b⁹ loq̄t̄
mordeat. ad extremū vo vſq; ad aper
tas lingua ꝯtumelias erūpat. Hinc Prouer
ſalomō ait. In multiloq̄o peccatū nō biorꝫ. x.
deerit. Hic Jacob⁹ ait. Si q̄s putat Jaco. j.
ſe religioſuꝫ eē nō refrenās linguam
ſuā/ ſꝫ ſeducēs cor ſuū: hui⁹ vana ē re
ligio. hinc rurſus ait. Sit oīs hō ve- Ibidem.
lox ad audiēdū/ tard⁹ aūt ad loquen
dū. Hinc iteꝝ lingue vim diffiniens
adiūgit. Inq̄etū malū/ plena veneno
mortifero. Hinc ꝑ ſemetipam vitas
ammonet dicēs. Dico aūt vobis: q̄a Mat. xij.
omne verbū ocioſum q̄ locuti fue-
rint hoīes reddent rõnē de eo in die

iudicij. Ociosum q̄ppe verbū eſt qḋ
aut rōe iuſte neceſſitat̄/ aut intētiōe
pie vtilitatis caret. Si ergo ratio de
ocioſo ſmone exigit̄: penſem⁹ q̄ pena
multiloquio maneat: in quo etiā per
noxia verba peccatur.

Moraliū lib. ix. ⁊ in dialogoꝝ lib.
iiij. De diſtātia infernaliū torm̄. Ca.
lviij.

Matth. xiij. Colligite zizania ⁊ liga-
te ea in faſciclos ad cōburēduꝫ.
Sicut in domo patrꝭ māſiōes mlte
ſūt ꝑ diuerſitate ꝟtutis: ſic dānatos
diuerſo ſupplicio gehēne ignib⁹ ſub-
ijcit diſparilitas criminis. q̄. ſ. gehenna
licet cūctis vna ſit: nō tn̄ cūctos vna
eadēq̄ꝫ q̄litate ſuccēdit. Nā ſicut vno
ſole oēs tangimur/ nec tn̄ ſub eo vno
ordine oēs eſtuam⁹: q꞉ iuxta q̄litateꝫ
corpis ſentit̄ etiā pōd⁹ caloris. ſic dā
natꝭ vna eſt gehēna q̄ afficit: ⁊ tn̄ nō
vna oēs q̄litate cōburit. q꞉ qḋ h̄ agit
diſpar valitudo corporū/ h̄ illic exhi
bet diſpar cā meritoꝝ. Niſi enim tor
mentoꝝ ſūmā meritoꝝ acta dirime-
rent/ neq̄q̄ꝫ iudex veniēs ad iudiciuꝫ
ſe meſſorib⁹ ꝓhiberet eē dictuꝝ. Col
ligite zyzania ⁊ ligate ea in faſciclos
ad cōburēdū. Meſſores q̄ppe ange-
li zyzania ad cōburēdū in faſciclos li
gant cū eos q̄ eterno igni tradēdi ſt̄.
pares parib⁹ in tormētis ſilib⁹ ſociāt
vt ſupbi cū ſupbis: luxurioſi cum lu
xurioſis: auari cū auaris: fallaces cū
fallacib⁹: inuidi cū inuidis: infideles
cū infidelib⁹ ardeāt. ⁊ vt q̄s ſilis cul
pa inq̄nat/ par etiā pena ꝯſtringat. cū
ergo ſiles in culpa ad tormenta ſilia
ducunt̄: q̄s in locis penalib⁹ eos an-
geli deputāt/ quaſi zyzanioꝝ faſcicu
los ad comburendū ligant

In homelia ſup Si q̄s vult poſt
me venire. ⁊ in homelia ſuper Simile
eſt regnū celoꝝ decem virginib⁹. De
ſignificatiōe regni celoꝝ. Ca. lix.

Mittet fili⁹ hoīs angelos ſuos ⁊
colligent de regno ei⁹ oīa ſcan
dala regnū dei non ſp̄ in ſacro eloq̄o
vētuꝝ regnū dr̄: ſed nōnūq̄ꝫ p̄ſentis
tēporis eccl'ia vocat̄. Neq̄ꝫ enim in il
lo regno beatitudis in q̄ pax ſumma
eſt inueniri aut eē ſcādala poterūt q̄
colligant̄/ vbi reprobi nō admittūt̄.

In homelia ſup Simile eſt regnum
celoꝝ homini regi q̄ fecit ⁊c.

PLerūq̄ꝫ in ſctō euāgelio regnuꝫ
dei vl' regnū celoꝝ p̄ſens eccia
noiat̄. ꝯgregatio q̄ppe iuſtoꝝ regnuꝫ
celoꝝ dr̄. Dr enim ꝑ ꝓphetā dn̄s dt. Eſa. lxvi.
Celū mihi ſedes eſt. ⁊ Salomō ait.
Aīa iuſti ſedes ſapie. Paul⁹ etiā dt j. Cor. j.
xp̄m dei virtutē ⁊ dei ſapiam: liq̄do
debem⁹ colligere q̄ ſi de⁹ ſapia: aīa
ꝟo iuſti ſedes ſapie/ dū celū dr̄ ſedes
dei. celū ḡ eſt aīa iuſti. Hinc ꝑ Pſal ps. xviij.
miſtā de ſctis p̄dicatoribus dr̄. Celi
enarrāt gl'iam dei. regnū ḡ celoꝝ eſt
eccl'ia iuſtoꝝ. q꞉ duꝫ eoꝝ corda nihil
ambiūt in t̄ra per h̄ q̄ ſuſpirāt ad ſu
perna: iam in eis dn̄s q̄ſi in celeſtib⁹
regnat.

Moraliū libro xxxiij.
Itē vnde. ſ. Cap. lx.

Simile eſt regnū celoꝝ ſagene miſ-
ſe in mare/ ⁊ ex oī gn̄e piſciū cō- Matth. xiij.
gregāti. Regnū celoꝝ vocat̄ eccl'ia:
cui⁹ dum mores dn̄s ad ſupna ſuble
uat/ iā hec ip̄a i dn̄o ꝑ celeſtē ꝯuerſa-
tionē regnat. q̄ recte etiā ſagene miſ-
ſe in mare ꝯpat̄ ex oī gn̄e piſciū ꝯgre
gāti. q꞉ miſſa in h̄ gētilitatꝭ ſeculum
nullū reſpuit: ſꝫ malos cū bōis: ſup-
bos cū humilib⁹/ iracūdos cū mitib⁹
bus: ⁊ fatuos cū ſapiētib⁹ capit.

Moraliū libro. xviij. q̄ mare vo-
cetur p̄ſens ſeculū. Capl'm. lxi.

Matth. Q Varta vigilia noctis venit ad
discipl'os dñs ambulans ſup
mare. Nauicl'a aũt in q̃ trãſfretabãt
in medio mari iactabat fluctibꝫ: erat
eñ eis ꝯtrius vẽtus. Beatꝰ Job de
Job. xxvi dño dt. In fortitudine illiꝰ maria ſt
ꝯgregata. Quid ẽ aliud maris noĩe
q̃ꝫ pñſens ſeculũ deſignat: in quo cor-
da hoim terrena q̃rẽtiũ diuerſis co-
gitationũ fluctibꝫ intumeſcũt. Qui
elatiõe ſupbie incitati dũ alterna in-
tẽtione ſe ipetũt: q̃ſi aduerſanti ſe vn-
de collidũt. Sꝫ iã in fortitudine dñi
maria ꝯgregata ſt: qm̃ icarnato dño
diſcordãtia ſeculariũ corda cõcordi-
ter credũt. Jam petrꝰ in maria am-
bulat: q̃a nimirũ xp̃i pdicatoribꝫ illa
quondã tumida humili auditu cor-
da ſubſtrata ſt: vt recte etiã in euan-
gelio huiꝰ mũdi mãſuetudinez figu-
rauerit qđ ꝓcelloſa maris aq̃ dñi pe
dibus preſſo tumore calcata eſt.

In dialogo lib. ſcđo. De ptãte bo-
noꝝ rectoꝝ. Capitulum. lxij.

Matth. xvi. P Etrus ap'lus in hac adhuc car
ne erat q̃ audiebat. Quodcũq̃ꝫ
ligauerꝭ ſup terrã erit ligatũ ꝛ in ce-
lis: ꝛ qđcũq̃ꝫ ſoluerꝭ ſup terrã erit ſo-
lutũ ꝛ in celis. Cuiꝰ nũc vicẽ ligãdi
ꝛ ſoluẽdi obtinent q̃ locũ ſancti regi-
minis fide ꝛ moribꝫ tenẽt: ꝛ adhuc in
hac carne corruptibili degentes ſol-
uere pñt aĩas in illo iam inuiſibili iu-
dicio ꝯſtitutas. Sed vt tanta valeat
hõ de terra, celi ꝛ terre ꝯditor i terrã
venit e celo. Atq̃ꝫ vt iudicare caro ẽt
de ſpiritibꝫ poſſit: hoc eñ largiri di-
gnatꝰ eſt factꝰ ꝓ hoibꝫ caro deus: q̃a
inde ſurrexit vltra ſe iſirmitas nr̃a:
vñ ſub ſe infirmata eſt dei firmitas.

Moraliũ libro. iij. De colloquijs
carnaliũ hoim. Cap'lm. lxiij.

A Bſit a te dñe, nõ erit tibi hoc.
Sciendũ eſt q̃a carnales in ec-
cleſia aliq̃ñ metu, aliq̃ñ vero audacia
ſuadere bonis ꝑuerſa ꝯtẽdũt. Cũq̃ꝫ
ipſi vl' puſillanimitate vl' elatiõe de-
ficiũt: hec iuſtoꝝ cordibus infũdere
quaſi ex dilectiõe moliunt. Carnalẽ
videlicꝫ mentẽ Petrꝰ ante redẽptoris
morte reſurrectionẽq̃ꝫ retinebat
carnali mente Saruie filiꝰ, duci ſuo
Dauid adiunctꝰ inheſerat: ſꝫ tñ vnꝰ
formidine, alter elatõe peccabat. Il-
le q̃ppe magiſtri mortẽ audiẽs dixit.
Abſit a te dñe nõ erit tibi hoc. hic vo
iniurias ducis nõ ferẽs ait. Nunq̃d
ꝓ his verbis nõ occidet Semei qui
maledixit chriſto dñi. Sꝫ illi mox di
citur. Redi poſt me ſathanas: ꝛ hic
cũ germano ꝑtinus audiuit. Quid ij. Regũ
mihi ꝛ vobis filij Saruie: Cur effi- xvi.
cimini mihi hodie in ſathan. Male
itaq̃ꝫ ſuadẽtes angeli apoſtate appel
latiõe cẽſent, qui blãdis verbis ad il-
licita q̃ſi diligẽtes trahũt. Valde vo
deteriores ſunt q̃ huic culpe, non for
midine ſed elatiõe ſuccũbunt.

In homelia. vij. ſup Ezechielẽ: đ
ſcãdalo vitãdo vl' ꝯtẽnẽdo. Ca. lxiiij.

R Eges terre a q̃bꝫ accipiunt tri- Matth.
butum. In nr̃o bono ope aliq̃ñ xvij
cauẽdũ eſt ſcãdalũ, aliq̃ñ voꝓ nihilo
ꝯtẽnendũ. Qđ in ipo nr̃o auctore di
dicimꝰ: q̃ dũ tributuz Petro inq̃ſito
peteret: ꝑus paradigma ꝓpoſuit per
qđ ſe nihil đbere rñdit dicẽs. Reges
terre a q̃bꝫ accipiũt tributũ vl' cẽſuz,
a filijs ſuis, an ab aliẽis. Ilico rñdit.
ergo liberi ſũt filij. Sꝫ poſtq̃ꝫ liberũ
ſe eſſe mõſtrauit: ne fortaſſe ſcãdaluz
cuiq̃ꝫ faceret ſubdidit. Vt aũt nõ ſcã
dalizemꝰ eos, vade ad mare ꝛ mitte
hamũ, ꝛ eum piſcẽ qui ꝑus aſcẽderit

tolle: ꝛ apto ore eius inuenies ſtaterē
illū ſumēs da eis ꝓ me ꝛ te. Qui rur
ſum cū diceret: q̄ꝛ om̄e qđ ī os intrat
nō coinq̄nat hoīez. Tūc accedētes di
ſcipli dixerūt. Scis q̄ꝛ pharisei audi-
Mat. xv. to hoc ỽbo ſcādalizati ſūt. At ille re-
ſpōdēs ait. Omis plātatio quam nō
plātauit pr̄ me⁹ celeſtis/ eradicabit̄.
ſinite illos: ceci ſunt ꝛ duces cecorū.
Ecce magiſtra ỽitas vt nō in q̄rūdā
cordib⁹ ſcādalū gignet̄: qđ nō debuit
tributū dedit. ꝛ q̄ꝛ rurſuz gnari ſcan
dalū in q̄rūdā cordib⁹ ꝯ ỽitatē vidit:
in ſuo eos ſcādalo remanere ꝑmiſit.
Ex q̄ re nobis ꝯſiderādū eſt: q̄ꝛ q̄ꝫtū
ſine peccō poſſum⁹/ vitare ſcādaluz ꝓ-
ximoꝝ debem⁹. Si aūt de ỽitate ſcā
dalum ſumit̄/ vtilius permittit̄ naſci
ſcandalū q̄ꝫ veritas relinquat̄.

De virginitate In paſtorali. capi-
tulo. lix. Capitulum. lxv.

Matth. xix. NOn oēs capiūt verbū h̄. Pec
cata carnis ignorātes [illegible]ito ſol-
licitius debēt p̄cipitem metuere rui
nā quāto alti⁹ ſtant: ꝛ audire q̄d per
ſemetip̄am ỽitas de hac integritate
dicat. Nō oēs capiūt ỽbum h̄. Quod
eo innotuit ſūmū qđ denegauit om-
nium: ꝛ dum p̄dicit q̄a difficile capi-
tur audiētib⁹ innuit cū qua cautela
ceptum teneatur.

Moralium lib. x. ꝛ. xxvi. ꝛ in Eze
chielem homelia. ij. De his qui p deo
oīa deſerunt. Capitulum. lxvi.

OMnes ſancti q̄ mūduz ꝑfecte
reliq̄rūt cū dn̄o veniēt ad iudi
ciū/ ꝛ ei⁹ corpi vniti eius maieſtati cō
iūcti ꝛ ſiml̄ facti cū eo iudices vide-
bunt̄: q̄ modo ꝑfecta opa iuxta euan
gelica p̄cepta ſecuti ſūt. Hinc eſt ꝙ
Matth. xix. ip̄is ſctis aplis d̄r. Uos qui reliq̄ſtis
oīa ꝛ ſecuti eſtꝫ me in regeneratōe cū
ſederit fili⁹ hoīs in ſede maieſtatꝫ ſue
ſedebitꝫ ſup ſedes duodecim iudicā-
tes. xij. trib⁹ iſrl̄. Neq̄ꝫ ei pluſq̄ꝫ duo-
decim iudices illa interni ꝯſeſſus cu
ria nō habebit̄. ſed nimiꝝ duodena-
rio nūero q̄ntitas vniuerſitatꝫ expri-
mit̄: q̄ꝛ q̄ſq̄s ſtimulo diuini amorꝫ ex
citat⁹ hic poſſeſſa reliq̄rit/ illic ꝓcul-
dubio culmē iudiciarie p̄tātis obti-
nebit: vt ſiml̄ tūc iudex cū iudice ve-
niat: q̄ nūc ꝯſideratōe iudiciꝫ ſeſe ſpō
tanea paupꝑtate caſtigat. Hinc eſt eīm
qđ de ſancte eccl̄ie ſpōſo ꝑ Salomo- Prouer. xxxi
nē d̄r. Nobil̄ in portꝫ vir ei⁹ qn̄ ſede-
rit cū ſenatorib⁹ terre. Hinc Eſaias Eſai. iij.
ait. Dn̄s ad iudiciū veniet cū ſeniori-
bus ꝓpli ſui. Hinc eoſdē ſeniores ve-
ritas nō iā famulos/ ſꝫ amicos denū
ciat dicēs: Iā non dicā vos ſuos ſed Ioh. xv.
amicos meos. In extremi ḡ iudiciꝫ
die iuſt⁹ quiſq̄ꝫ q̄ nūc deſpicit̄ quāta
p̄tāte fulgeat demōſtrat̄: tūc eīm iudi
ces cū deo veniūt/ q̄ nūc ꝓ deo iniu-
ſte iudicant̄. Tūc coꝝ lux tāto latius
emicat/ q̄nto nūc eos man⁹ ꝑſequen
tiū durius anguſtat. Tūc reproboꝝ
oculis pateſcet ꝙ celeſti p̄tāte ſubni-
xi ſunt/ q̄ terrena oīa ſpōte reliq̄runt.
Qđ eīm nūc ꝓ ỽitatis amore ſeſe libē
ter humiliāt: tot tūc ī iudicio cū xp̄o
iudices q̄ſi lāpades choruſcāt. Hos
q̄dez q̄ nūc p̄cepta legꝫ ꝑfectōis ỽtu-
te trāſcēdūt: q̄ nequaq̄ꝫ h̄ ſolū qđ cun
ctis lex diuina p̄cipit implere ꝯtenti
ſunt: ſed p̄ſtantiori deſiderio pl⁹ exhi
bere appetūt q̄ꝫ p̄ceptꝫ generalib⁹ au
dire potuerūt. q̄bus dn̄ica voce d̄r.
Uos q̄ reliq̄ſtis oīa ꝛ ſecuti eſtis me: Matth. xix.
cū ſederit fili⁹ hoīs in ſede maieſtatꝫ
ſue/ ſedebitis ꝛ vos ſup ſedes duode
cim iudicātes duodeciꝫ trib⁹ iſrael.
Hi in extremo iudicio nō iudicant̄ ꝛ

regnāt: qa cuꝫ auctore ſuo etiā iudi-
ces veniūt. relinquētes qppe oia pl⁹
prompta deuotione ſecuti ſūt/ quaꝫ
iuberi generalit̄ audierūt. Speciali
nāqꝫ iuſſione paucis perfectioribꝫ ⁊
nō generalit̄ oibꝫ dr̄ h̄ qd̄ adoleſcēs
Mat. xix dimes audiuit. Uade ⁊ vende q̄ ha-
Mar. x. bes ⁊ da pauperibꝫ/ ⁊ habebis the-
Lu. xviij ſauꝝ in celo/ ⁊ veni ſeq̄re me. Si eīm
ſub hoc p̄cepto cūctos iuſſio genera
lis aſtringeret culpa ꝑfecto eſſet ali-
qd nos de hoc mūdo poſſidere. Sꝫ
aliud eſt qd̄ per ſcripturā ſacrā gene
ralē oibꝫ p̄cipit̄/ aliud qd̄ ſpecialiter
ꝑfectioribus iperat̄. Hi ḡ recte ſub
gn̄ali iudicio nō tenent̄/ qa ⁊ p̄cepta
gn̄alia viuendo vicerūt. Sicut eniꝫ
nō iudicant̄ ⁊ pereūt q̄ ſuadente per
fidia legē tenere ꝯtēpnūt/ ita non iu
dicant̄ ⁊ regnant q̄ ſuadente pietate
etiā vltra gn̄alia diuine leg̃ p̄cepta
ꝑficiūt. Hinc eſt ꝙ paul⁹ etiā ſpecia
lit̄ p̄cepta traſcēdens plus opere ex-
hibuit/ q̄ꝫ iſtitutiōe ꝓmiſſionis acce-
pit. Cū eni accepiſſꝫ vt euāgeliū p̄e-
dicās de euangelio viueret/ euange
liū q̄dem audiētibus ꝯtulit/ ⁊ tn̄ euā
gelij ſumptibus ſuſtētari recuſauit.
Cur ḡ iſte iudicet̄ vt regnet/ q̄ min⁹
q̄d ſeruaret accepit/ ſꝫ maius quod
viueret inuenit.

In homelia. vj. ſc̄i ꝑtis ſup Eze
chielē. Item vnde ſupra. ap̄ L. lxvij.

Omnis q̄ reliq̄rit domuꝫ/ vel
Ubi. ſ̄. fratres/ aut ſorores/ aut patreꝫ
aut matrē/ aut vxoreꝫ/ aut filios/ aut
agros ꝓpter nomē meū/ cētuplū ac-
cipiet ⁊ vitā eternaꝫ poſſidebit. Ne-
quaq̄ꝫ ſanctus q̄ſqꝫ ideo t̄rena deſe-
rit/ vt hec poſſidere in h̄ mūdo mul-
tiplici⁹ poſſit/ qa q̄ſq̄s t̄reno ſtudio t̄
rā ſtringit t̄rā n̄ reliq̄t ſꝫ appetit/ nec q̄
vnā vxorē deſerit cētuꝫ recepturus ē.
Sꝫ qa denari⁹ numer⁹ ꝑ ſemetipm̄
multiplicat⁹ in cētenariū ſurgit: re
cte ꝑ cētenariū perfectio magna de-
ſignat̄ per quā etiā vita et̄na ꝓmittit̄.
Quiſq̄s eniꝫ ꝑ dei noīe t̄palia ⁊ ter-
rena ꝯtēnit/ hic perfectionē mentis
recipit/ vt iā ea nō appetat q̄ ꝯtēnit/ ⁊
in ſequēti ſc̄lo ad et̄ne vite gloriam
perueniet. Cēties itaqꝫ recipiet quā
dedit q̄ perfectionis ſpm̄ accipiēs t̄-
renis nō indiget etiā ſi nō habꝫ.
Ille enim pauper eſt qui eget eo qd̄ Nota
nō habꝫ. Nā ⁊ q̄ nō hn̄s h̄r̄e nō appe-
tit/ diues eſt. Paupertas quippe in
opia mētis eſt/ nō in q̄ntitate poſſeſſi
onis. Nā cui cū paupertate bene cō
uenit/ nō eſt pauper

Moralium libro. xxxv. De remu-
neratione bonoꝝ epoꝝ. Cap. lxviij.

Cum veniſſēt operatores vinee
q̄ circa vndecimā horā venerāt mat. xx.
acceperūt ſinglos denarios. Dena-
rius numer⁹ in ſcriptura ſacra per-
fect⁹ eſt/ qa lex in decē p̄cepta ꝯcludi
tur oiſqꝫ culpa nō ampli⁹ q̄ꝫ per de-
ceꝫ v̄ba cohibet̄/ ⁊ enarrāte veritate
operatores vinee denario remune-
rant̄. In denario qppe tria iūgunt̄
ad ſeptē: Homo aūt qa ex aia cōſtat
⁊ corpore in ſepteꝫ q̄litatibꝫ cōtinet̄.
Naꝫ tribꝫ ⁊ ſpiritalr̄ ⁊ q̄ttuor corpo-
ralit̄ viget. In dilectione eteniꝫ dei
tribus q̄litatibus ſpecialr̄ excitat̄ cū
ei per legē dr̄. Diliges dn̄m deū tuū
ex tota mēte tua/ ⁊ ex tota aia tua/ et
ex tota v̄tute tua. Corporalr̄ v̄o q̄t-
tuor q̄litatibus ꝯtinet̄/ qa videlicꝫ ex
materia calida/ ⁊ frigida humida et
ſicca ꝯponit̄. Homo ḡ q̄ ex ſepteꝫ q̄
litatibꝫ conſtat/ denario remunerari
dicit̄/ qa in illa perceptione ſuperne

patrie/ſeptē nr̄a ad tria iū͂gunť eťna.
Ut hō ꝯtēplationē trinitatꝫ accipiat
ꝛ de remuneratiōe opis/ q̄ſi q̄dā de-
nario ꝯſūmatus viuat. Uel certe ꝙ
ſeptē ꝟtutes ſūt q̄bꝫ in hac vita labo
rať/dūq; eis in remuneratiōe ꝯtēpla
tio trinitatꝫ reddiť vita laborantium
denario remunerať. Sȝ ꝑfect⁹ q̄ſq;
etiā in hac vita denariū accipit. dū
eiſdē ſeptē ꝟtutibus ſpem/fidē/cha-
ritatēq; coniungit.

Moraliū lib. xxv. ꝛ. xxxv. De non
diſcutiēdis diuīs iudicijs. Ca. lxix.

Mat. xx. Nonne ex denario ꝯuen i me-
cū? Nemo temere debet ſupna
ꝯſilia ꝛ diuina iudicia diſcutere/ſed
ꝯſiliū ſūme ꝛ occulte ꝟtutis ſatiſfa-
ctio ſit apte ratiōis/q2 iniuſtū eſſe nō
pōt qđ iuſto dn̄o placet. Un̄ ꝛ in vi-
nea mercedē laborātibꝫ reddēs cum
q̄ſdā oparios ineq̄les in ope eq̄ret in
pmio ꝛ plus in mercede q̄reret q̄ la-
bori ampli⁹ inſudaſſȝ ait. Nōne ex de
nario conſueuiſti mecū? Uolo autē
et huic nouiſſimo dare/ſicut ꝛ tibi.
An non licȝ mihi qđ volo facere? In
cūctis igiť q̄ exteri⁹ diſponūť aperta
eſt cā ratiōis/occulte iuſticia verita-
(ca. volū-tatis. tis (Sciendū ꝙ ſola eſt ſācta eccl'ia
in q̄ bonū opus pagiť. Un̄ ꝛ merce-
dē denarij nō acceperunt niſi qui in-
tra vineam laborauerunt.

De duabꝫ in xp̄o naturis Mora-
lium libro. xix. Capitulum. lxx.

Mat. xx. Duo ceci ſedētes ſec⁹ viā vt au-
dierūt q2 ieſ⁹ egrediens ab hieri
co trāſiret clamabāt. Miſerere nr̄i fi
li dauid. Dn̄s nr̄ ieſus xp̄s deo p̄ri
ſuo coeťn⁹ ꝑ hūanitatē đr trāſitū ha
bere/per diuinitatē ꝟo q̄ſi ſtare. In-
de ei nō trāſit/vn̄ eťn⁹ ē: inde ꝟo trā-
ſit; vn̄ ꝓpť nos appuit tpal'. Sic nā

q2 ꝛ in euāgelio ſcp̄tū ē. q̄a egrediens
ab hierico dn̄s trāſibat. Duo āt ceci
ſedētes iuxta viā clamauerūt dicētes.
Dn̄e miſerere nr̄i fili dauid. Ad q̄x
vocē ſic illic ſcp̄tū ē ſtetit ieſ⁹ ꝛ lumē
reddidit. Quid ē āt trāſeūdo audire
ſtādo lumē ꝛſtituere: niſi id ꝙ ꝑ hūa
nitatē ſuā nobꝫ miſť⁹ ē: q̄ ꝑ diuinita
tꝫ potētiā a nobꝫ mētꝫ nr̄e tn̄bras ex-
cluſit. qđ ei ꝓpť nos nat⁹ ꝛ paſſ⁹ ē. qđ
ꝛſurrexit ꝛ aſcēdit i celū q̄ſi trāſijt ieſ⁹
q2 nimiꝝ hec actio tpal' eſt. Sȝ ſtās
eos tetigit ꝛ illūiauit: q2 nō ſic illa diſ
pēſatio tpal': ita ꝟbi eťnitas trāſit/q̄ i
ſe manēs inouat oīa. Stare ei dei ē
icōmutabili cogitatiōe mutabilia cū
cta diſponere. Qui ḡ voces petētiū
trāſiēs audiuit/ſtās lumē reddidit:
q2 ꝛ ſi ꝓpť nos tpalia ꝑtulit/ide tn̄ no
bis lucē tribuit: vn̄ hꝛ mutabilitatꝫ

De his q̄ futura nō (trāſitū neſcit
ꝑuidēt i Ezechiele omel'. ix. Ca. lxxi.

Ligatꝫ manibꝫ ꝛ pedibꝫ mittite Mat. xxij.
eū in tn̄bras exťiores. Quiſq̄s
adhuc p̄n̄ti ſeculo mēte inheret/ꝛ ad
huc ťrenis voluptatibꝫ đlectať: ama
re nō pōt eťna gaudia q̄ iuſtis ꝓmit-
tūť. Cogſcat igiť in volumīe ſcti euā
gelij dānationē repꝓboꝝ q̄ in eo ſcpta
eſt: ꝛ ab aīo ꝑ timorē expellat qđ dili
git vt poſſit ex iudicio celeſtē gl'am
amare quā legit vel audit. Ibi q̄ppe
ſub vni⁹ dānati ſpē m̄ltitudo repꝓbo
rū exp̄miť/cū voce ꝟitatꝫ đr/Ligatꝫ
manibꝫ ꝛ pedibꝫ mittite eū i tn̄bras
exťiores: ibi erit flet⁹ ꝛ ſtridor dētiū
Tūc ei repꝓbi i exťiores tn̄bras cadūt
q2 nūc i inťiores ſua ſpōte ceciderūt
vt ꝟitatꝫ lumē nͤ credēdo nec bn̄ opꝫ
ādo ſeq̄reť. In q̄s ligatꝫ pedibꝫ ꝛ ma
nibꝫ mitti p̄cipiūť: q2 nūc dū tp̄s opꝫ
ādi ꝛ currēdi ē: hꝛ man⁹ ꝛ pedes li-
(beros in ho-

Mat. ix. na actione noluerũt. Ibi etiã de rep
bis ſcriptum eſt. Uermes eorũ non
moriunť: ⁊ ignis eoꝝ non extinguiť

Morali. libro vj. De ma lis docto
Mat. xx iiij. ribus Cap. lxxij:

Que dicũt facite: q̃ autẽ faciunt
nolite facere/ Stult⁹ aliqñ do-
nũ recte intelligentie accipit/ ſc̃pture
ſacre ſẽtẽtijs doceť. bona ſloquiť ſʒ tñ
nullo mõ hoc qð dʒ opať. ṽba dei ꝓ-
fert: nec tñ diligit. laudãdo exaggerat
viuẽdo calcat: Is aũt q̃ ad deũ ꝑ ſã-
cta deſideria ãhelat diſcit qð audit.
agit qð didicerit: ſicut ſuos ṽitas ã-
monebat cũ ꝑ deſideria ſctã flagrãti
bꝫ ð phariſeis p̃cipet dicẽs Que di-
cũt facite: q̃ aũt faciũt nolite facere.

Mora. li. xv. De ypocritꝫ. c. lxxiij.

Omnia opa ſua faciũt vt videať
ab hoibꝫ. Sepe dũ ypocrita ſe
ſctm̃ poſtulat ⁊ iniquum ſe exhibere
minime formidat ab hoibꝫ honorať:
eiq; ſctitatis glĩa deferť ab his q̃ ex-
teriora cernũt/ ſʒ interiora ꝑſpicere
nequeũt. Unde fit vt gaudeat in pri
ma ſeſſione. Hilareſcat in primo re-
cubitu/ inflet in p̃ma ſalutatione.
eleueť in reuerẽti voce obſequẽtiũ ⁊
ſupba cogitatiõe tumeat i famulatu
Math. xxiij. ſubditoꝝ/ ſicut voce q̃q; ṽitatꝫ de ta
libꝫ dʒ. Oia opa ſua faciũt/ vt videã
tur ab hoibꝫ Amãt em̃ p̃mos recubi
t⁹ in cenis/ ⁊ p̃mas cathedras i ſyna
gogis: ⁊ ſalutatiões in foro/ ⁊ vocari
ab hoibꝫ rabbi. Sʒ hec eorũ gaudiĳ
leticia ꝑtranſibit/ ⁊ pena ꝑmanebit.

De iudeis Moraliũ. j. c. lxxiiij.

Math. xxiij. Liquãtes culicẽ/ camelũ glutien-
tes. Cameli noĩe dñs hic deſi-
gnať/ a q̃ hoc iudeis aduerſãtibꝫ dici
tur. Culex em̃ ſuſurrando vulnerat
camelus autẽ ſponte ſe ad ſuſcipien
da onera inclinat. Liquerũt ḡ iudei
culicẽ q̃a ſeditioſũ latronem dimitti
petierũt/ camelũ ṽo glutierũt/ q̃a cũ
q̃ ad ſuſcipiẽda nr̃e mortalitatꝫ one-
ra ſponte deſcenderat extinguere cla
mando conati ſunt.

Moraliũ libro. xviij. Et in paſto
rali. ca. lix. De ſimulatione hypocri-
tarum. Capitulũ. lxxv.

Ue vobis hypocrite. Studiũ hy
pocritarũ eſſe ſolet/ vt ⁊ qð ſũt
ſupp̃mãt/ ⁊ hoc qð nõ ſũt eſſe in ho
minibꝫ innoteſcãt. refugiunt videri
qð ſũt/ ⁊ añ oculos ſupducta q̃dam
innocẽtie honeſtate ſe veſtiũt. Unde
recte ꝑ euangeliũ voce nr̃i redẽpto-
ris increpanť/ cũ eis diciť. Ue vobis
hypocrite q̃ ſimiles eſtis ſepulchris
dealbatis/ que foris apparẽt homini
bꝫ ſpecioſa/ intus ṽo plena ſũt oſſibꝫ
mortuorum/ ⁊ omni ſpurcitia/ Ita ⁊
vos foris apparetis hoibꝫ iuſti/ int⁹
autẽ pleni eſtis rapina ⁊ iniquitate.
Hypocritas ḡ recte ſepulchra deal-
bata/ ſpecioſa exterius ſed mortuoꝝ
oſſibꝫ plena ṽitas vocat: q̃a vitioruʒ
mala intus cõtegũt/ humanis vero
oculis quorũdaʒ demõſtratione ope
rũ de ſolo foris iuſtitie colore blãdiũ vbi. ſ.
tur. Culpas itaq; ſuas occultando
hoibꝫ ṽtuteſq; pandendo/ vnde pu-
niri debeãt abſcõdentes detegunt/ ⁊
vñ remunerari poſſint ðtegẽtes ab-
ſcondũt. Nã dũ occulta mala ſua di
uinis iudicijs/ recta ṽo ſua hũanis
oculis anponũt/ ⁊ ſine teſte eſt bonũ
qð faciunt/ ⁊ nõ ſine eterno teſte eſt
qð latenter delinquunt.

In Ezechielis homelia. ix.

Quod aũt diciť. Ue vobis hypo-
crite/ ſciẽdũ ꝙ in ſcriptura ſacra ve
poti⁹ de eterno luctu q̃ꝫ p̃nti ſolet in

Eſa.iij. telligi. vñ ſcriptũ eſt. Ue ipio in malũ
retributio eni manuũ eiꝰ fiet ei. Et
Job.x. btũs Job loquiť dicẽs. Si impiꝰ fu
ero ve mihi eſt: ſi aũt iuſtꝰ nõ leuabo
caput ſaturatus afflictiõe ⁊ miſeria.
Juſtoꝝ eni afflictio tpalis. Ue ḡ qð
dixit a tpali afflictiõe diſtinxit: qui ⁊
iuſtũ afflictionẽ/ ⁊ impiũ ve hic ꝓhi
buit. Et ꝑ ſemetipam veritas dt. Ue
Matth. mũdo ab ſcãdalis. Et ve vobis q̃ ri
xviij. detis qm̃ flebitis. Et ve pregnãtibꝫ
Matth. ⁊ nutrientibꝫ in illis diebꝫ.
xxiiij. In homelia ſuper Siĺe eſt regnũ
celoꝝ decẽ virginibꝫ. De cõuerſione
nõ differẽda. Caplm.lxxvi.

Matth. O Rate ne fiat fuga vr̃a hyeme vĺ
xxiiij. ſabbato. Sollicite frẽs chariſ-
ſimi cogitare debemꝰ ne nobis in va
cuũ tpa ꝑeant ⁊ tũc q̃ramꝰ ad bñ agẽ
dũ viuere/ cũ iã cõpellemur a corpe
exire: ⁊ meminiſſe debemꝰ q̃d ṽitas
dicat. Orate ne fiat fuga hyeme vel
ſabbato. Per legẽ q̃ ꝑpe mãdatũ am-
bulare lõgiꝰ i ſabbato nõ licꝫ. hyems
quoqꝫ ad ambulãdũ ipedimẽto eſt:
qꝛ greſſus ambulãtiũ torpor frigoꝛꝫ
aſtringit. Ait ḡ. Orate ne fiat fuga
hyeme vĺ ſabbato. Ac ſi aperte dicat.
Uidete ne tũc q̃ratis pctã vr̃a fuge-
re/qñ iam nõ licꝫ ambulare. Jllud ḡ
tpus q̃ fugere nõ licꝫ/mõ dꝫ cogitari
dũ licꝫ. Jlla hora eſt exitꝰ nr̃i ſꝑ me-
tuẽda/iſta redẽptoris nr̃i ammoni-
tio ante mẽtis oclos ſemꝑ ponenda.

De hereticꝫ Moral.li.xx.c.lxxvij.

Matth. SJ dixerint vobis: ecce in deſerto
xxiiij. eſt nolite exire. De hereticis dt
Job.xxx. btũs Job. Qui rodebãt in ſolitudie.
Rodi ſolꝫ qð comedi nõ pt. Hereti-
ci itaqꝫ qꝛ ꝑ ſupnaꝫ gr̃am nõ adiuti/
ſꝫ ſua ṽtute moliũť ſcpturã ſacrã in-
telligere/exteriꝰ illã ꝯtrectãt: ſꝫ ad eiꝰ
interiora ſecreta ſpũalia nõ ꝑueniũt
Et qm̃ ab vniuerſalis eccl̃e ſe diſiũ-
cti ſocietate: nõ q̃ libet rodere memo
rant/ſꝫ in ſolitudine. Ad quã nimirũ
ſolitudinẽ qꝛ p̃dicatores falſi ſeq̃ces
ſuos traherẽt longe ante ṽitas ꝑmo
nuit dicẽs. Si dixerint ecce in deſer Matth.
to eſt/nolite exire. Preterea heretici xxiiij.
clãdeſtinis int̃ ſe ꝯuẽticulis coeũt: vt
errori ſuo reuerẽtiã quã nõ valẽt ex
rõne/p̃beãt ex occultatiõe: ⁊ infirmis
aĩabꝫ prauitatis ſmo tãto reueren
dus appareat/tanto ſecretiꝰ. Uñ per ꝓuerb.ix.
Salomonẽ mulier ex typo hereſeos
ſuadet dicẽs. Aque furtiue dulcio-
res ſunt: ⁊ panis abſcõditꝰ ſuauior.
Et btũs Job dt. Jn deſtis habita- Job.xxx.
bãt ⁊ i cauernis terre. Quid ṽo alið
cauernas terre q̃ꝫ occl̃tas hereticoꝝ
p̃dicatiões accipimꝰ: Que occl̃ta.ſ.
p̃dicamenta deteſtať veritas dicẽs.
Si q̃s vobis dixerit: ecce hic eſt xp̃s Matth.
ecce illic/nolite credere. Et rurſum. xxiiij. Et
Si dixerint vobis: ecce in deſto eſt/ mar.xiij.
nolite exire. Ecce in penetralibꝫ/ no- Matth.
lite credere. Sicut eni fulgur exit ab xxiiij.
oriente/⁊ paret vſqꝫ in occidentẽ: ita
erit ⁊ aduẽtus filij hoĩs. Hoc itaqꝫ ħ
in penetralibꝫ/ qð in Job dr̃ in cauer
nis. Jn cauernis ei heretici habitãt:
qm̃ errorẽ ſuũ plerũqꝫ ſecretis p̃dica
tionibꝫ occultãt: vt quo ſe doctioribꝫ
prudẽtioribuſqꝫ nõ indicãt: eo vehe-
mentius impitos ad ſe trahãt.

De die iudicij in Ezechielis home
lia ſecũda. Capitulũ.lxxviij.

SJcut fulgur exit ab oriẽte: ⁊ pa Matth.
ret vſqꝫ in occidẽtẽ: ita erit ad- xxiiij.
uentꝰ filij hoĩs. Cũ dñs ad iudiciũ
venerit diſtricti iudicij cõcuſſio/ oĩa
ſimul elemẽta ꝑturbabit: ⁊ in illo die
cunctoꝝ qui tũc in carne mortali fu-

d

erint inventi in pavore nimio corda
comouebunt. Cũ em̃ ceperit imple-
Ibidem. ri qd̃ ſcptũ eſt. Sol obſcurabit: ⁊ lu-
na nõ dabit lumẽ ſuũ: ⁊ ſtelle cadent
de celo ⁊ ṽtutes celoꝝ comouebunt:
que mens erit hoĩs eñt iudicis ſen-
tentiã nõ formidãtis. Ibi em̃ ſil' tũc
cũcta pctã ante oclos redeũt: ibi oĩa
que cũ delectatiõe acta ſt' / ad memo-
riã cũ pavore revocãt: ibi caligo co-
gitatiõis miſere ex pena prime dam
natiõis erit. Tũc q̃ppe ex pctõꝝ me-
moria ſenſuz mẽtis dep̃mit caligo ce
citatis: cũ vnigenitũ dei filiuz in for
ma divinitatis ꝯſpicere nõ p̃mittũt
Joã. xix. reprobi. Videbũt em̃ in quẽ tranſfi-
xerũt: ⁊ tollet impi⁹ ne videat gliam
dei. Ignis ẽt ille iudicij q̃ celũ aeriũ
⁊ terram ꝯcremabit: pctõres p̃culdu
bio ꝯſtringet in pena ſue dãnatiõis.
Nã ſicut fulgur exit ab oriẽte ⁊ paret
vſq; in occidentẽ: ita erit aduẽt⁹ filij
hoĩs. vbi nullus a iudicio tũc in ſua
mẽte latere p̃mittit: q2 ip̃o iudicij ful
gore penetratur. ip̃e em̃ angelis ⁊ ar
chãgelis oĩbuſq; ṽtutib⁹ p̃ſidẽs re-
dẽptor nr̃ in ſuo tũc terrore videbit:
eiq; ignis iudicij in reproboꝝ vindi
cta famulabit. Hinc Pſalmiſta ait.
Pſ. xlix. Ignis in ꝯſpectu ei⁹ ardebit: ⁊ in cir
cuitu ei⁹ tẽpeſtas valida. Hinc Pe-
ij. Pe. iij. trus ap̃ls ait. Adueniet dies dñi vt
fur: in q̃ celi magno impetu trãſient
elemẽta vo ignis ardore ſoluent.

De predicatoribꝫ. In paſtorali. ca
pitulo. lxiij. Capitulũ. lxxix.

Matth. xxiiij. Ita queq; debẽt a p̃dicatoribꝫ
audiẽtibus ꝯtingi / ⁊ vix
paucis apiri. Hinc nãq; p ſemetip̃az
ṽitas dt. Quiſputas ẽ fidelis diſpẽ-
ſator ⁊ prudẽs quẽ cõſtituit dñs ſup
familiã ſuã: vt det illis in tẽpe tritici
mẽſurã. Per mẽſurã q̃ppe tritici ex-
primit mod⁹ ṽbi: ne cũ p̃guſto cordi
incapabile aliq̃d tribuit / extra fũdat.
Hinc paul⁹. Nõ potui vobis loq̃ q̃-
ſi ſpiritalibꝫ / ſꝫ q̃ſi carnalibꝫ: tãq; par
uulis in xp̃o lac vobis potũ dedi / nõ
eſcã. Hinc ad beatuz Job dr̃. Quis
dedit gallo intelligentiã. Predicator
em̃ ſctũs. dum caligoſo hꝫ clamat tpe
q̃ſi gall⁹ cãtat in nocte / cũ dt. Hora ẽ
iam nos de ſõno ſurgere. Et rurſus.
Evigilate iuſti ⁊ nolite peccare. Gal
lus cũ iam edere cant⁹ parat / prius
alas excutit: ⁊ ſemetip̃m feriẽs vigi-
lãtiorẽ reddit. q2 nimiꝝ neceſſe ẽ vt
hi qui ſancte p̃dicatiõis ṽba mouẽt /
prius ſtudio bone actiõis evigilent:
prius ſe p ſublimia facta excutiãt: ⁊
tunc ad bñ vivendũ alios ſollicitos
reddãt: p̃us cogitationũ alis ſemet-
ipſos feriant. q̃cquid in ſe inutile de-
prehẽderint / diſtricta aĩaduerſione
corrigãt: ⁊ tũc demũ alioꝝ vitam lo
quẽdo cõponãt. ⁊ anteq̃ ṽba exhor-
tatõis inſonẽt / oĩa q̃ locuturi ſunt
operibꝫ clamẽt. Gallus etiã p̃fundio
ribꝫ horis noctis altos edere cantus
ſolet. cũ ṽo matutinũ iam tp̃s in p-
ximo ẽ / minutas ⁊ tenues voces for
mat. q2 nimirũ qui recte p̃dicat / ob-
ſcuris adhuc cordibꝫ apte nil de oc-
cultis myſterijs indicat: vt tũc ſubti-
liora queq; de celeſtibꝫ audiãt / cũ lu-
ci veritatis appropinquant.

Moralium libro. xxiij. De decem
virginibus bonoꝝ ⁊ maloꝝ ſpeciem
gerentibus. Capitulũ. lxxx.

Predicatores ſancti cũ loquun-
tur / nequaq̃ mentis gaudiũ in
oſtẽſione ponũt diſerte locutõis. ſed
bonũ ſciẽtie in cordis ſecreto medi-
tant. ⁊ ibi gaudẽt vbi hoc percipiũt

Margin notes (right column): j. Cor. iij. — Job. xxxviij. — Ro. xiij. — j. Cor. xv.

nõ vbi inter tot tentationũ laqos in-
noteſcere cõpelluntᷣ. Quis cũ bonuꝫ
quod accipiũt innoteſcũt media in-
teruenĩete charitate ex pfectu audi-
entiũ ⁊ non ex ꝓpria oſtẽſione gratu-
lantᷣ. Arrogãtes eĩm cũ ſciẽtiam acci-
piũt/ nihil ſe accepiſſe eſtimãt: ſi hãc
eos occultã habere contingat. nuſqȝ
quippe ſuũ gaudiũ niſi in ore hoim
Matth. xxv. ponũt. Uñ ⁊ fatue ꝟgines in ſuis va
ſis oleũ non ſumpſiſſe referuntᷣ. quia
arrogãtes om̃es cum ſe ab aliquibꝫ
vitijs fortaſſe cõtinent: bonũ glorie
intra cõſcientias habere nõ poſſunt.
In vaſe autẽ ꝓprio ſumpſerat Pau
ij. Cor. j. lus oleũ/ qui dicebat. Gloria noſtra
hec eſt teſtimoniũ cõſcientie noſtre.
Inane autẽ vaſculũ ferre eſt intꝰ in
corde vacuo foras hũani iudicium
oris q̃rere. q̃a dum glĩa exterius q̃-
ritur/ intra vas oleũ nõ habetᷣ.

De defectu hypocritaꝝ in iudicio
Moraliũ libro. viij. Cap. lxxxi.

Matth. xxv. Date nobis de oleo vr̃o. Hypo-
crita nihil aliud in omne quod
agit niſi opiniõis ſue glĩam cogitat.
nec curat q̃d poſt meritũ dĩ/ ſed q̃d
interim dicatᷣ. Sed laus cũ eius vi-
ta ꝑterit: ⁊ humanꝰ fauor in iudicio
deficit. Uñ ⁊ fatue ꝟgines que oleũ
in vaſis nõ ſumpſerãt: q̃a in alienis
ſcꝫ vocibꝫ glĩam/ ⁊ in ſuis cõſcientijs
nõ hẽbant: turbate ꝑ ſpõſi ꝑſentiã di
cũt. Date nobis de oleo vr̃o: qꝛ lam-
pades nr̃e extinguũtᷣ. Oleũ quippe
a primis petere/ eſt glĩam boni opis
a teſtimonio alieni oris implorare.
Mens etem̃ vacua cũ a cũctis ſuis
laboribꝫ nil ſe intus tenuiſſe inuene-
rit: teſtimoniuꝫ foris q̃rit. Ac ſi apte
fatue ꝟgines dicãt. Cũ nos repelli ſi
ne retributõe ↄgnoſcitꝭ/ dicite in nr̃o
ope q̃d vidiſtis. Sꝫ hypocrite nil in
iudicio atteſtatio hũana ſuffragabi-
tur: qꝛ eandẽ laudẽ quã poſt in teſti-
moniũ erigit/ ꝑius in munere recepit

De multimoda vocatione dei in
homelia ſup Homo q̃daꝫ fecit cenã
magnam. Capitulũ. lxxxij.

Nouiſſime ꝟo veniũt ⁊ relique
virgines dicẽtes. Dñe dñe: ape
ri nob. Ad celeſtis regni gaudia nos
fratres chariſſimi dñs vocat per ſe/
vocat per ãgelos: vocat per patres:
vocat per ꝓphetas: vocat per apoſto
los: vocat per paſtores. Uocat plerũ
qȝ per miracl'a: vocat plerũqȝ per fla
gella. vocat aliqñ per huiꝰ mundi ꝓ-
ſpera: vocat aliqñ ꝑ aduerſa. Sepe
nanqȝ nõnulli hic ꝓficere volentes ⁊
ꝓſperari: cum 'apprehẽdere tpalem
glĩam conantᷣ/ om̃ipotẽte deo eos mi
ſericorditer reſpiciẽte nequeũt: quia
eos in carnalibꝫ ſuis deſiderijs mun
di huiꝰ aduerſitates feriũt. aut enim
egritudine longa tabeſcũt/ aut iniu-
rijs afflicti concidũt: aut grauibꝫ ꝑ-
cuſſi damnis affligũtur/ ⁊ in mundi
dolore vident: q̃a nihil confidere de
eius voluptate debuerũt: ſeqȝ ipſos
in ſuis deſiderijs repꝛhẽdẽtes ad deũ
corda ↄuertũt. Multi igitᷣ huiꝰ mũ-
di aduerſitatibꝫ fracti/ ad dei amorẽ
ſe vocãtis reuertuntᷣ: ⁊ a ꝑſentis vi-
te deſiderijs corriguntᷣ. Nemo ergo
vocantẽ deũ ↄtemnat: ne duꝫ voca-
tus audire ⁊ obedire recuſat/ cũ vo-
luerit intrare non valeat. Audite q̃d Prouer. j.
Sapiã per Salomonẽ dicat. Tunc
inuocabũt me ⁊ nõ exaudiã: mane cõ
ſurgẽt ⁊ nõ inueniẽt me. Hic ẽ qꝫ fa-
tue ꝟgines tarde veniẽtes clamant.
dñe dñe aperi nobis. ſed iã tũc aditũ
querẽtibꝫ dĩ. Amẽ amẽ dico vobis/

neſcio vos. Hãc valde timendã ſen-
tentiã fratres chariſſimi intẽta nũc
aure ꝑcipite: vt tãto eã minꝰ ſentiatis
in examine: q̃nto nũc auditis formi
doloſius in p̄dicatiõe. Si aũt mũdi
cũcta relinq̃re (qḋ paucis datũ ẽ) nõ
poteſtis: ſic tenete q̃ ſr̃ huiꝰ mũdi vt
tñ ꝑ ea in mũdo nõ teneamini vt ter-
rena res poſſideat͛ non poſſideat: vt
ſub v̄r̄e mẽtis ſit dñio qḋ habetis: ne
ſi mens v̄ra terrenaꝝ reꝝ amore vin
cit͛/ a reb' ſuis mag' ipa poſſideat͛.

¶ In paſtorali. Cap. xliiij

¶ De hominib' q̃ vel plura ambiũt/
vel obtinere cũcta q̃ ambierint pñt.

Matth. xvi. Audite q̄d ſcptũ eſt. Quid ꝓdeſt ho-
mini ſi totũ mũdũ lucret͛/ aie vo ſue
detrimẽtũ faciat? Ac ſi apte veritas
Nota. dicat. Quid ꝓdeſt homini ſi totũ qḋ
extra ſe eſt ꝯgregat: ſi hoc ſolum qḋ
ipe eſt dãnat? Sit ergo res tp̄alis in
itinere/ deſideret͛ et̃na in ꝑuentione:
ſic terrena q̃ libent nr̃o corꝑi ſeruiãt
quatinꝰ cordi minime obſiſtãt/ ne nos
ad celeſtẽ patriã q̃ nos vocat dñs p̄-
pediãt. Nihil ſit qḋ deſideriũ noſtre
mẽtis retardet: nulliꝰ nos rei in hoc
mũdo delectatio iplicet. Si bonũ di
ligit͛/ mens in bõis meliorib'. i. in ce
leſtib' delectet͛. ſi malũ metuit͛/ mala
anio et̃na ꝓponant͛. vt dũ illic eſſe cõ
ſpicit ⁊ amplius qḋ diligat/ ⁊ ampliꝰ
qḋ ꝑtimeſcat: hic omino nõ hereat.

Moraliũ lib. ij. c. viij. De repro-
batiõe hypocritaꝝ. Cap. lxxxiij.

AMen dico vobis/ neſcio vos.
Supna diſpẽſatio hypocritis
largit͛ donũ opis: ⁊ ſortem denegat
hereditatis. Operãdi munera cumu-
lat: ⁊ tñ vota operãtis ignorat. q: dũ
perceptũ munꝰ ad laudẽ ꝓpriã trahi-
tur/ in cõſpectu lucis intime vmbra
elatiõis obſcurat͛. Cũ igit͛ a p̄ſentis
vite fauorib' inueniẽte morte fuerit
ſeparatꝰ/ internꝰ eũ arbit͛ negat: ſeq;
cũ neſcire denunciat: q: ſimulatoris
vitã iuſte reprobãdo vitas ignorat:
nec recognoſcit eiꝰ bona q̃ egit: q̄m
hec ex intẽtiõe recta nõ ꝓtulit. Vñ ⁊
fatuis virginib' in iudiciũ veniẽs di-
cet. Amẽ amẽ dico vobis/ neſcio vos
In q̄b' dum corruptõez mẽtis ꝯſide
rat/ carnis etiã incorruptiõez dãnat.
Neſcire aũt dei reprobare eſt. Vñ et
quibuſdã quos reprobat in fine di-
cturꝰ eſt. Neſcio vos vnde ſitis: diſce- Mat. vij
dite a me oẽs operarij iniquitatis. Si-
cut etiã neſcire mẽtiri vir verax dr̃:
qui labi per mẽdaciũ dedignat͛: non
quaſi mẽtiri velit neſciat/ ſed q̃ falſa
loqui veritatis amore ꝯtemnat.

In homelia ſup Simile eſt regnũ
celoꝝ hoi p̄rifamilias q̃ exijt. De di-
ſcretõe bonoꝝ ⁊ maloꝝ. Ca. lxxxiiij.

CVm venerit filiꝰ hois in maie- Matth. xxiiij.
ſtate ſua ⁊ oẽs angeli cũ eo: tũc
ſedebit ſup ſedẽ maieſtatis ſue: ⁊ con
gregabunt͛ ante eũ oẽs gẽtes: ⁊ ſepa
rabit eos ab inuicẽ ſicut paſtor ſegre
gat oues ab hedis: ⁊ ſtatuet oues a
dextris/ hedos aũt a ſiniſtris. Ad ſan-
ctã eccl'iam frẽs chariſſimi q̄z multi
ꝯuenimꝰ/ eccl'e parietes iplemꝰ: ⁊ tñ
nemo nr̃m p̄t ſcire q̄t ſint q̃ in illo ele-
ctoꝝ dei numerent͛ grege. Ecce vox
oim xp̄m clamat: ſ; vita oium nõ cla
mat. pleriq; deũ ſequũt͛ vocib': ⁊ fu-
giũt morib'. Hic etenĩ ad Titũ pau
lus dr̃. Qui ꝯfitent͛ ſe noſſe deum: fa Titum. j.
ctis aũt negãt. Hinc Jacob' ait. Fi- Jaco. ij.
des ſine opib' ocioſa ẽ. Hic igit͛ mul
ti fidelib' ꝑ ꝯfeſſionẽ admiſcent͛: ſ; ꝓ-
pter vitã reprobã in ſorte fideliũ in
die iudicij nũerari nõ merent͛. Hoc

ouile ſācte ecclīe hedos recipit cum
agnis:ſ; atteſtante euāgelio cum iu
dex venerit bonos ſeparat a malis ſi/
cut ſegregat paſtor oues ab hedis.
Neq; etenī; illic in ouiū grege nume
rari poſſūt/q̄ hic carnis ſue volupta
tib; ſeruiūt/illic eos a ſorte humiliū
iudex ſeparat: qui ſe hic in ſupbie cor/
nib; exaltant. Regnū celorꝫ percipe
nequūt qui hic ꝛ in celeſti fide poſi/
ti toto deſiderio terrena querunt.

De extremo iudicio. Moralium
libro. xxvj. Capitulum. lxxxv. — mat. xxv.

Tunc dicet rex his q̄ a dextris
eius erunt. Venite bn̄dicti pa/
tris mei: poſſidete paratū vobis re/
gnū a ꝯſtitutiōe mūdi. Hec ſūt par/
tes electorꝫ ſc; atq; reprobor;: ſ; bini
ordines eiſdē ſingulis partib; conti
nent̄. Alij nanq; iudicant̄ ꝛ regnāt/
alij nō iudicant̄ ꝛ regnāt/alij iudicā
tur ꝛ pereūt/alij non iudicant̄ ꝛ per
eunt. Ex parte q̄ppe electorꝫ iudicā/
tur ꝛ regnāt q̄ vite maculas lachry/
mis tergūt. q̄ mala p̄cedētia factis
ſequētib; redimētes/quicq̄d illicitū
aliq̄n fecerūt ab ocul' iudicis elemo/
ſynarꝫ ſupductiōe cooperiunt: quib;
iudex veniēs in dextera ꝯſiſtētibus
dicit. Eſuriui ꝛ dediſtis mihi man/ — Ibi, ſ.
ducare/ſitiui ꝛ dediſtis mihi bibere
hoſpes eraꝫ ꝛ collegiſtis me: nudus
ꝛ cooperuiſtis me/infirmus ꝛ viſita
ſtis me: in carcere eraꝫ ꝛ veniſtis ad
me. Quibus p̄mittit dicēs. Venite
benedicti patris mei: poſſidete para
tū vobis regnū a ꝯſtitutiōe mundi.
Alij autē; nō iudicant̄ ꝛ regnāt/qui
etiā q; p̄cepta legis ṽtute perfectio/
nis trāſcēdunt: q̄ nequaq̄ hoc ſolū;
qđ cūctis diuina lex p̄cipit implere
ꝯtenti ſūt: ſ; p̄ſtātiori deſiderio pl⁹
exhibere appetūt q̄ꝫ p̄ceptis gn̄ali/
bus audire potuerūt. quibus dn̄ica — Matt. xix.
voce dicit̄. Vos q̄ reliquiſtis om̄ia — iiij. ꝛ xxv.
veſtra ꝛ ſecuti eſtis me: cū ſederit fi/
lius hoīs in ſede maieſtatis ſue ſede
bitis ꝛ vos ſup ſedes. xij. iudicātes.
xij. tribus iſrael. Et de q̄bus p̄pheta
ait. Dn̄s ad iudiciū veniet cū ſenib;
populi ſui. Et de quibus ſalomō cū
de ſancta ecclīa ſpōſo loq̄ret̄ intulit
dicēs. Nobilis in portis vir eius qū — puerb. xx/
ſederit cu; ſenatorib; terre. Hi itaq; — xxj.
extremo iudicio nō iudicantur ꝛ re/
gnāt: q̄a cū auctore ſuo etiā iudices
veniūt reliquētes quippe om̄ia pl⁹
p̄ꝯmpta deuotione executi ſunt/q̄ꝫ iu
beri generaliter audierūt. Speciali
nanq; iuſſione paucis perfectiori/
bus ꝛ non generaliter oībus dr̄: hoc
qđ adoleſcēs diues audiuit. Vade — Mat. xix
vēde que habes ꝛ da pauperibus: ꝛ — mar. . ꝛ
habebis theſaurꝫ in celo ꝛ veni ſeq̄/ — Lu. xviij
re me. Si em̄ ſub hoc p̄cepto cūctos
iuſſio generalis aſtringeret/culpa p
fecto eſſet aliquid nos de hoc mūdo
poſſidere. Sed aliud eſt qđ per ſcri/
pturā ſacrā gn̄aliter om̄ib; p̄cipitur
aliud qđ ſpecialiter pfectioribus im/
patur. Hi ergo recte ſub gn̄ali iudi/
cio nō tenent̄: q̄a ꝛ p̄cepta generalia
viuēdo vicerunt. Sicut em̄ nō iudi
cant̄ ꝛ pereūt qui ſuadente pfidia le
gē tenere contēnunt/ita nō iudican
tur ꝛ regnāt q̄ ſuadente pietate etiā
vltra generalia diuine legis p̄cepta
pficiūt. Hinc eſt q̄ paulus etia; ſpe/
cialiter p̄cepta trāſcendēs plus ope
exhibuit/q̄ꝫ inſtitutione permiſſio/ — Nota.
nis accepit. Cū em̄ accepiſſet vt euā
geliū p̄dicās de euangelio viueret: et
euāgeliū audientibus ꝯtulit/ꝛ tamē
euāgelij ſūptib; ſuſtentari recuſauit

Nota. Juſtũ eſt igiť vt iſte nõ iudiceť ⁊ re-
gnet/ꝙ minus qđ ſeruaret accepit:ſ3
maius qđ viueret inuenit.
In homelia ſuꝑ euãgeliu3. Duo
ex diſcipulis ibant in caſt.
De hoſpitalitate. Capitulũ. lxxxvj.

mat. xxv. Hoſpes fui ⁊ ſuſcepiſtis me. Ho
ſpitalite3 fr̃es chariſſimi diligi
te: opera charitat3 amate. Hic eteni3
ꝑpaulu3 diciť. Caritas fraternitat3
maneat in vobis/⁊ hoſpitalitatẽ no
lite obliuiſci. per hãc eni placuerunt
ꝗdã angelis hoſpicio recept3. Hinc
j. Pe. iiij. petrus ait. Hoſpitales inuicem ſine
murmurationibꝫ. Hinc ip̃a veritas
diť. Hoſpes fui ⁊ ſuſcepiſtis me. Cũ
igiť ante iudiciũ dñs ꝑ mẽbra ſua ſu
ſcipiť in iudiciũ veniẽs ſuſceptores
mat. xxv. ſuos recognoſſet dicens. Qđ vni ex
minimis meis feciſtis: mihi feciſtis.
Pẽſate ergo fratres quãta hoſpita
litatis virtus ſit/⁊ ad hoſpitalitatis
gratia3 ne ſitis pigri. Peregrini ad
hoſpiciũ nõ ſolũ ſũt inuitandi/ſ3 tra
hẽdi. Ad mẽſas v̄ras xp̄m ſuſcipite
vt vos ab eo ſuſcipi ad eterna conui
uia valeatis. Prebete modo peregri
no xp̄o hoſpicium/vt vos in iudicio
nõ quaſi peregrinos neſciat/ſed vt ꝓ
ximos recipiat ad regnum.
In homelia ſuꝑ Homo quidam
erat diues. De miſericordia paupe-
ribus exhibẽda: Cap. lxxxvij.

Tbi. ſ. Quãdiu feciſtis vni de his fratri
bus meis minimis/mihi feci-
ſtis. Ante futuꝝ iudiciũ fratres cha
riſſimi ſollerter agite/ culpaꝝ v̄raꝝ
ĩterceſſores ꝗrite/aduocatos vobis
in die iudicij pauꝑes ꝓcurate. Ecce
importune ſe pauꝑes offerunt/ atq3
his indigẽt/ꝙ nobis ia3 ſatiatis ꝗtti
die de mẽſa cadũt. Ecce nos rogãt
qui tunc pro nobis interceſſores ve
niãt. Certe nos oĩno rogare debui-
m⁹/⁊ tñ rogamur. Videte ſi negare
debem⁹ qđ petimur qñ patroni ſũt
ꝗ petũt. Nolite ergo miſericordie tẽ-
pora ꝑdere: nolite accepta remedia Nota.
diſſimulare: ante ſuppliciũ ꝺ ſuppli
cio cogitate. Cũ quoſlibet in h̄ mun
do abiectos aſpicitis etiã ſi qua coꝝ
reꝑhenſibilia eſſe videanť/nolite de-
ſpicere/q: fortaſſe quos moru3 infir-
mitas vulnerat medicina pauꝑtat3
curat. Quoꝝ ſi qua ſũt talia ꝗ iure
debeãt reprehẽdi/hec ſi vult3 ad vſũ
v̄re mercedis inflectite: ⁊ ex ip̃is coꝝ
vitijs cumulentur vobis incremẽta
pietatis: quatinus pariter panẽ de-
tis ⁊ v̄bũ. panẽ refectiõis cum v̄bo
correptionis/⁊ duo a vobis alimen
ta ꝑcipiat ꝗ vnũ ꝗrebat: dũ exterius
cibo: ⁊ interi⁹ ſatiať eloquio. Pauꝑ
ergo cũ reꝑhenſibilis cerniť/mone-
ri debꝫ ⁊ deſpici nõ debꝫ. ſi vero reꝑ
hẽſiõis nil habꝫ: venerari ſũmopere
ſicut interceſſor debet. Sed ecce mul-
tos cernit3 ꝗs cuius ſit meriti neſci-
tis. Oẽs ergo honorate quos pauꝑ-
es cernitis/⁊ quos foris videtis de-
ſpectos ſeculi int⁹ arbitramini ami
cos dei. Cum his participamini qđ
habet3/vt hoc q̃nq3 qđ habẽt dignen
tur vobiſcu3 participari. Pẽſate qđ
ore magiſtri gentiũ ꝺr. In hoc tẽpo
re veſtra abundãtia illoꝝ inopiã ſup
pleat: vt ⁊ illoꝝ abundantia v̄re ino-
pie ſit ſupplementu3. Penſate quid
ip̃a per ſe veritas dicat. Quãdiu fe-
ciſtis vni de his fratribus meis mi-
nimis mihi feciſtis. Ad tribuendu3
ergo pigri nequaꝗ̃ eſſe debetis quã-
do hoc qđ iacenti in terra porrigitis
ſedenti in celo datis.

Moraliū lib.xxvi. De diſcretiōe iudicādoꝝ Capitulū.lxxxviij.

Tūc dicet ꝛ his q̄ a ſiniſtris ei⁹
Matth. xxv erūt. Ite maledicti in ignē eter
num. Duos ordines pars reproboꝝ
cōtinet. Alij nanqꝫ iudicanť ꝛ ꝑeunt/
alij nō iudicant ꝛ pereūt. q̄bus incla
matione dn̄ica dr̄. Eſuriui ꝛ nō de-
Ibidem. diſtis mihi mādu care: ſitiui ꝛ nō de-
diſtis mihi bibere: hoſpes eram ꝛ nō
collegiſtis me: nud⁹ ꝛ non operuiſtis
me: eger ꝛ in carcere/ ꝛ non viſitaſtis
me. Quib⁹ premittiť. Diſcedite a me
vbi. ſ. maledicti in ignē eternū/ q̄ paratus
eſt diabolo ꝛ angelis eius. Alij vero
in extremo iudicio non iudicātur ꝛ
Pſal. j. pereūt. de quib⁹ ꝓpheta ait. Non re-
ſurgūt impij in iudicio. ꝛ de quibus
Joan. iij. domin⁹ dicit. Qui autē nō credit iā
iudicat⁹ eſt. ꝛ de quib⁹ Paulus ait.
Rom. ij. Qui ſine lege peccauerīt/ ſine lege pe
ribūt. Reſurgent vero etiā om̄es in-
fideles: ſed ad tormentū/ nō ad iudi-
ciū. non enim tunc eoꝝ cauſa diſcu
titur/ q̄ ad cōſpectū diſtricti iudicis
iam cū damnatōe ſue infidelitatꝫ ac-
cedūt. Profeſſionē vero fidei retinē
tes/ ſed ꝓfeſſiōis opa nō habētes/ re-
darguunť vt pereāt. Qui vero nec fi
dei ſacramēta tenuerūt/ increpatio-
nem iudicis in extrema examinatiōe
non audiūt. quia ꝑiudicati infideli-
tatis ſue tenebris eius quem deſpe-
xerant/ inuectione redargui nō me-
rentur. Illi ſaltē verba iudicis audi-
unt: quia eius fidei ſaltem verba te-
nuerūt. iſti in damnatōe ſua iudicis
eterni nec verba ꝑcipiūt: quia ei⁹ re-
uerentiā nec verbotenus ſeruare vo
luerūt. Illi legaliter pereūt: quia ſub
lege poſiti peccauerūt. iſtis in perdi
tione ſua d̄ lege nihil diciť: quia nihil
legis habere conati ſunt. Princeps
nanqꝫ terrenā rem publicaꝫ regens/
aliter punit ciuē interi⁹ delinquen-
tem/ atqꝫ aliť hoſtez exteri⁹ rebellan
tem. In illo iura ſua conſulit: eumqꝫ
ſub verbis digne inuectiōis addicit.
Contra hoſtē vero bellū mouet. in-
ſtrumēta perditionis exercet: digna
qꝫ eius malicie tormēta retribuit. de
malo ꝯo eius q̄d lex habeat nō requi
rit. neqꝫ enim lege neceſſe eſt perimi/
qui lege nūq̄ꝫ potuit teneri. Ita ergo
in extremo iudicio ꝛ legalis illū inue
ctio percutit/ q̄ ab eo quod ꝓfeſſione
tenuit/ actiōe declinauit. ꝛ iſte ſine iu
dicij inuectione premitur/ qui lege fi
dei non tenetur.

¶ Moralium libro. xxxiij.
De damnatione diaboli ꝛ omniū re
proboꝝ. Caplm̄. lxxxix.

Diſcedite a me maledicti i ignē Matth.
eternū. Extremi iudicij die eter xxv.
no iudice tūc terribiliter apparente:
aſtantib⁹ legionib⁹ angeloꝝ: aſſiſtēte
iūcto miniſterio celeſtiū poteſtatū et
electis omnib⁹ ad h̄ ſpectaculū dedu
ctis/ antiqu⁹ hoſtꝫ diabol⁹ in mediū
captiu⁹ deduceť: ꝛ cū ſuo corpe. ideſt
cū reprobis omnib⁹ eternis gehēne
incendijs mācipabiť cū dicetur. Ite vbi. ſ.
maledicti in ignē eternū: qui parat⁹
eſt diabolo ꝛ angelis eius. O quale
erit illō ſpectaculū qn̄ hec immaniſſi
ma belua electoꝝ oculis oſtēdeť: q̄ h̄
belli tp̄e nimis illos terrere potuerat
ſi videreť? Sꝫ occulto ac miro dei cō
ſilio agiť: vt ꝛ nūc per ei⁹ grām a pu
gnantib⁹ nō viſa vincať/ ꝛ tūc a letis
victorib⁹ iā captiua videať. Tūc aūt
iuſti diuio adiutorio q̄tū debitores
ſunt recognoſcunt/ qn̄ tā fortē beſtiā

viderint quã nũc infirmi vicerunt: ⁊
in hoſt̃ ſui imanitate ↄſpiciũt quan
tũ debeãt gratie defenſoris ſui. Re/
deũt enim de hoc ꝑlio tũc milites no
ſtri virtutũ trophea referẽtes: ⁊ rece/
ptis corꝑib᷒ cũ iam in illo iudicio re/
gni celeſtis introitũ ſortiunt᷑: pri᷒ im
maniſſimas vires hui᷒ antiq̃ ſerpen
tis aſpiciũt: vt vile eſtiment q̃d euaſe
rũt. Et videntib᷒ cũctis ꝑcipitabit᷑.
q: viſa mors ei᷒ tũc gaudiũ ei habet:
cuius tolerata vita nũc iuſtis quoti/
die in cruciatib᷒ bellũ mouet.

In paſtorali. capl̃o. xliiij. De ra/
ptoribus. Capitulum. xc.

Omnes qui aliena adhuc intẽ
dunt rapere q̃d dñs in iudicio
reprobis dicat ſollicite debẽt audire
xbi. s. Ait nanq;. Eſuriui em̃ ⁊ non dedi/
ſtis mihi mãducare: ſitiui ⁊ non de/
diſtis mihi potũ ⁊c̃. Quib᷒ etiã pre/
mittit dicẽs. Diſcedite a me maledi/
cti in ignẽ eternũ/ qui parat᷒ eſt dia/
bolo ⁊ angelis ei᷒. Ecce nequaq̃ au
diũt: q̃a rapinas vl̃ quelibet alia vio
lenta cõmiſerũt: ⁊ tñ eternis gehẽne
ignib᷒ mancipant᷑. Hinc ergo colli/
gendu; eſt quãta dãnatione plectẽdi
ſunt qui aliena rapiũt/ ſi tãta aniad/
uerſione feriũt᷑ qui ſua indiſcrete te/
nuerũt. Perpẽdãt quo eos obliget
reatu res rapta: ſi tali ſubijcit pene
Nota. nõ tradita. Perpẽdant q̃d illata me/
retur iniuſticia: ſi tãta ꝑcuſſione di/
gna eſt pietas non impenſa.

De eternis ſupplicijs. Moralium
libro. xxxiiij. Capitulũ. xcj.

Sunt pleriq; qui peccatis ſuis id
circo finẽ ponere negligũt: quia
habere quãq; finẽ ſuper ſe iudicia fu/
tura ſuſpicant᷑. Quib᷒ breuit᷑ reſpon
demus. Si quãq; finiẽda ſunt ſuppli

cia reproboꝝ. quãq; ergo finiẽda ſunt
gaudia beatoꝝ. Per ſemetipſaʒ nãq;
veritas dicit. Ibunt hi in ſuppliciu; vt. s.
eternũ: iuſti autẽ in vitã eternaʒ. Si
igitur hoc verũ non eſt quod mina/
tus eſt. neq; illud verũ eſt q̃d ꝓmiſit.
At inquiunt. Ideo eternã penã pec/
cãtib᷒ minatus eſt: vt eos a peccato/
rum perpetratiõe cõpeſceret: q: crea
ture ſue eterna ſupplicia minari de/
buit nõ inferre. Quib᷒ citius reſpon
dem᷒. Si falſa minatus eſt vt ab in/
iuſticia corrigeret/ etiã falſa pollicit᷒
eſt vt ad iuſticiã ꝓuocaret. Et q̃s hãc
coꝝ veſaniã toleret: qui dum ꝓmiſſi/
onibus ſuis reproboru; ſupplicia fi/
nire aſſerũt: aſſertione ſua etiam ele/
ctorum p̃mia remuneratiõeſq; ↄfun
dunt. Quis hãc coꝝ veſaniã toleret/
qui conant᷑ aſtruere verũ nõ eſſe q̃d
veritas d̃ eterno igne minata eſt. Et
dum ſatagunt dñm ꝓhibere miſeri/
cordem: nõ verent᷑ p̃dicare fallacem.
At inquiũt. Sine fine puniri nõ de/
bet culpa cũ fine. Iuſtus nimirũ eſt
oĩpotẽs deus: ⁊ q̃d non eterno pec
cato cõmiſſum ẽ/ eternũ nõ debet pu
nire tormentũ. Quib᷒ citius reſpon
dem᷒ q̃d recte dicerent: ſi iudex iuſt᷒
diſtrictuſq; veniẽs nõ corda hoium
ſed facta pẽſaret. Iniqui em̃ ideo cũ
fine deliq̃runt: q: cum fine vixerũt:
Voluiſſent q̃ppe ſine fine viuere: vt
ſine fine potuiſſent in iniq̃tatib᷒ per/
manere. Nã magis appetũt peccare Nota
q̃; viuere: ⁊ ideo hic ſemꝑ viuere cu/
piũt: vt nunq̃ deſinãt peccare cũ vi/
uunt. Ad diſtricti ergo iudicis iuſti/
ciam ꝑtinet vt nũq̃ careãt ſupplicio
quoꝝ mens in hac vita nũq̃ voluit
carere peccato. ⁊ nullus det᷑ iniquo
termin᷒ vltiõis. q̃a q̃diu valuit ha/

here noluit terminū criminis. At in-
quiūt. Nullus iuſtꝰ crudelitatibꝫ pa
ſcitur: ⁊ delinquēs ſeruꝰ a iuſto dn̄o
idcirco cedi ꝑcipit̄: vt a nequitia cor-
rigat̄. Ad aliq̄d ergo cedit̄/ cū nō eiꝰ
dn̄s cruciatibꝫ delectet̄. Iniq̄ ꝟo ge-
henne ignibꝫ traditi/ quo fine ſemꝑ
ardebūt? Et quia certū eſt ꝙ pius ⁊
omp̄s deus nō paſcit̄ cruciatibꝫ ini-
quoꝝ/ cur patiant̄ miſeri ſi nō expian
tur? Quibꝫ citius reſpōdemꝰ ꝙ om-
nipotens deus q̄a pius eſt miſeroꝝ
cruciatu nō paſcit̄ quia aūt iuſtꝰ eſt/
ab iniquoꝝ vltione imꝑpetuū nō ſe-
dat̄. Sed iniq̄ om̄s eterno ſupplicio
⁊ q̄dem ſua iniq̄tate puniunt̄: ⁊ tamē
ad aliq̄d concremant̄: ſcꝫ vt iuſti oēs
⁊ in deo videāt gaudia que ꝑcipiūt:
⁊ in iſtis reſpiciāt ſupplicia que eua-
ſerūt: vt tāto in eternū magis diuine
gratie debitores ſe eſſe cognoſcāt: q̄n
to in eternū mala puniri ↄſpiciunt: q̄
eius adiutorio vitare potuerunt.

Moralium libro. xij. De circum-
ſpectione iuſtoruꝫ/ ⁊ de paſſione do-
mini. Capitulū. xcij.

Solent iuſti viri in eo q̄ð ipſi cer
tum ac ſolidū ſentiunt: quaſi ex
dubietate aliq̄d ꝓferre. vt infirmoꝝ
in ſe verba transferant. Sed rurſum
per fortem ſententiā infirmantiū du
bietati om̄imodo contradicūt: qua-
tinus per hoc q̄ð dubie proferre cer
nūtur/ infirmis aliquatenꝰ cōdeſcen
dant. ⁊ per h̄ ꝙ certā ſententiā profe
runt/ infirmoꝝ mētes dubias ad ſo-
liditatē trabant. Quod nimiꝝ dum
faciūt/ exemplū capitis noſtri ſequū-
tur. Paſſioni quippe dn̄s ꝓpinquās:
infirmātiū in ſe vocē ſumpſit dicēs:
Lu. xxij. Pat̄ mi ſi poſſibile eſt tranſeat a me
calix iſte/ coꝝumq̄ꝫ timorē vt abſtra-
heret ſuſcepit. Et rurſus ꝑ obedien
tiā vim fortitudis oſtēdens ait. Ve-
runtamē nō ſicut ego volo/ ſed ſicut
tu. vt cū hoc immineret q̄ð fieri nolu-
mus: ſic per infirmitatē petamus vt
nō fiat. quatinꝰ per fortitudinē para
ti ſumꝰ: vt volūtas conditoris noſtri
etiā cōtra noſtraꝫ volūtatē fiat. Hoc
igit̄ exemplo nōnunq̄ꝫ a fortibꝫ infir
mitatibꝫ verba ſuſcipiēda ſunt: vt ꝑ
eoꝝ poſt ꝑdicamēta fortia infirmoꝝ
corda gratius roborent̄.

Moralium libro. xj. De vinculis
peccatoꝝ. Capitulū. xciij.

Sepe nōnulli exire a prauis acti
bus cupiūt. ſed quia eorūdem
actuū pondere premunt̄ in male con
ſuetudis carcere incluſi: a ſemetipſis
exire nō poſſunt. Et quidā culpas ꝓ-
prias punire cupiētes/ hoc quod re-
cte ſe agere eſtimāt/ in grauioribus
peccatis vertūt. fitq̄ꝫ modo miſerabi
li: vt quod exitū putāt/ hoc incluſio-
nē inueniāt. Sic videlicꝫ reprobus
Iudas cum mortē ſibi cōtra pecca-
tum intulit: ad eterne mortis ſuppli-
cia peruenit: ⁊ peius de peccato pe-
nituit q̄ꝫ peccauit.

Moralium libro. xxxiij. ꝙ diabo-
lus puruꝫ hominē credidit eſſe chri-
ſtum. Capitulū. xciiij.

Antiquꝰ hoſtis q̄uis dn̄m Ie-
ſum chriſtū eſſe filiū dei fuerat
ipe cōfeſſus/ velut purū tamē illum
hominē mori credidit: ad cuiꝰ mor-
tem iudeoꝝ perſequētiū animos cō
citauit. Sed in ipſo traditiōis eius
tēpore tarde iā cognouiſſe intelligi-
tur: ꝙ illa eius morte puniret̄. Vn̄ ⁊ Matth.
Pilati ↄiugē ſomnijs terruit: vt vir xxvij.
illius a iuſti perſecutiōe ceſſaret. Sꝫ
res interna diſpēſatiōe diſpoſita/ nul

la valuit refragari machinatōe. Ex-
pediebat q̄ppe vt peccatoꝝ mortem
iuſte morientium ſolueret mors iuſti
iniuſte morientis.

Moraliū lib. xix. De vinculis hu-
mane mortalitatꝫ per chriſtum diſſo
lutis. Capitulum. xcv.

Matth. xxvij. Et ecce velū tēpli ſciſſum eſt in
duas ptes: ⁊ terra mota ē: ⁊ pe
tre ſciſſe ſunt: ⁊ monumēta apta ſunt
Incarnatꝰ dn̄s q̄ in forma dei eq̄lis
eſt patri: in forma ſerui minor patre
eſt factꝰ: q̄a minor eſt in ſeipo. Natu
ram aūt nr̄am ſuſcipiēs iniq̄tatꝫ iu-
go nullo mō teneri potuit: quē ǵtus
macl'a culpe nr̄e nō attigit: paſſio tn̄
nr̄e mortalitatꝫ aſtrinxit. Quaſi q̄dā
eiꝰ vincl'a habuit ea q̄ nos nequitie
merito patimur: noſtre ſcꝫ mortalita
tis infirma: quibꝰ vſq; ad mortē ſpō
te ligari ſe voluit: ⁊ q̄ p̄ reſurrectionē
mirabilit' ſoluit. Eſurire q̄ppe/ ſitire/
laceſſere/ teneri/ flagellari/ crucifigi:
nr̄e mortalitatꝫ vinculū fuit. Sed cū
expleta morte velū tēpli rūperet'/ ſcin
derent' petre/ monumēta pāderent'/
inferni clauſtra pateſcerēt. q̄d aliud
tot argumētis tāte ꝟtutis oſtendit'/
niſi ꝙ illa infirmitatꝫ noſtre vincula
ſoluebant': vt is q̄ ad ſuſcipiendā ſer
ui formā venerat/ in ip̄a ſerui forma
ab inferni vinculis abſolutꝰ/ ad celū
etiā cū mēbris liber rediret? De q̄bꝰ
eiꝰ vinculis Petrꝰ apl'a atteſtat' di-
Actu. ij. cēs. Quē deꝰ ſuſcitauit ſolutꝫ dolo-
ribꝫ inferni: iuxta q̄d impoſſibile erat
teneri illū ab eo. Vincl'a itaq; eiꝰ tūc
ſoluta ſt': cū infirmitates paſſiōis il-
lius in reſurrectōis gl'ia ſt' ꝯmutate.

Moraliū libro. xiiij. ⁊ in homelia
ſup̄ Maria magdalene. De dn̄ica ⁊
nr̄a reſurrectiōe. Capl'm. xcvi.

Et multa corpa ſanctoꝝ q̄ dor- Matth. xxvij.
mierant ſurrexerunt. Habemꝰ
ſpem noſtre reſurrectiōis/ ꝯſiderata
gl'ia capitis noſtri. Sed ne q̄s vl' co
gitatiōe tacita forſitan dicat ꝙ idcir-
co ille ſurrexit a morte: q̄a vnꝰ idēq;
deus ⁊ homo mortē quā ex humani
tate pertulit/ ex diuinitate ſup̄auit.
nos v̄o q̄ puri homiēs ſumꝰ/ a mor-
tis ſurgere damnatiōe nō poſſumꝰ:
recte in reſurrectiōis eius tp̄e etiam
mltoꝝ corpora ſanctoꝝ ſurrexerūt:
vt in ſe nobis exemplū oſtēderet: ⁊ ꝺ
alioꝝ qui nobis per purā humanita
tem ſimiles fuerūt nos reſurrectione
roborarent. quatinꝰ cū ſe homo deſpe
raret percip̄e q̄d in ſe oſtēderat deus
homo: hoc in ſe fieri p̄ſumeret quod
in ipſis factū cognoſceret: quos pu-
ros fuiſſe hoīes nō dubitaret. Sūt
vero nōnulli qui cōſiderantes ꝙ ſpi
ritus a carne ſoluit'/ ꝙ caro in putre-
dinē vertitur/ ꝙ putredo in puluerē
redigit'/ ꝙ puluis in elementis ſolui-
tur: vt nequaq̄ ab humanis oculis
videat' reſurrectionē poſſe fieri de-
ſperant. ⁊ dum arida oſſa inſpiciunt/
hec veſtiri carnibꝫ/ rurſumq; ad vitā
viridſcere poſſe diffidūt. Qui ſi re-
ſurrectiōis fidē ex obediētia non te-
nent: certe hāc tenere ex ratione de-
buerant. Quid eñi quotidie niſi re-
ſurrectionē noſtrā in elementis ſuis
mundus imitatur? Per quotidiana
quippe momēta lux ip̄a tēporalis q̄-
ſi moritur dum ſupuenientibꝰ noctis
tenebris ea que aſpiciebat' ſubtrahi-
tur: ⁊ quaſi quotidie reſurgit: dū lux
ablata oculis ſuppreſſa iterꝫ nocte re
paratur. Per momēta quoq; tēpo-
rum cernimꝰ arbuſta viriditatē fo-
liorum amittere/ a fructuū platione

poſt largitionē ceſſare: ⁊ ecce ſubito
quaſi ex areſcenti ligno velut quādā
reſurrectiōe veniēte videmus folia
erumpere: fructus grādeſcere: ⁊ to-
tam arborē rediuiuo decore veſtiri.
Indeſinēter cernim⁹ parua arborū
ſemina terre humoribus cōmēdari:
ex q̄bus non longe poſt cōſpicimus
magna arbuſta ſurgere/ folia poma-
q̃ ꝓferre. Conſiderem⁹ ergo paruū
cuiuſlibet arboris ſemē quod in ter-
ra iacitur vt arbor ex illo ꝓducatur:
⁊ compꝛehendamus ſi poſſum⁹ vbi in
illa tanta paruitate ſeminis tā immē
ſa arbor latuit que ex illo ꝓceſſit. vbi
lignū/ vbi cortex/ vbi viriditas folio-
rum/ vbi vbertas fructuū. Nūquid
nam in ſemine tale aliq̄d videbat̄ cū
in terra iaceretur: ⁊ tamē occulto re-
rum omniū opifice cuncta mirabilit̄
ordināte: ⁊ in mollicie ſeminis latuit
aſperitas cortic̄: ⁊ in teneritudine il-
lius abſconſa eſt fortitudo roboris: ⁊
in ſiccitate ei⁹ vbertas fructificatio-
nis. Quid ergo mirū ſi tenuiſſimuz
puluerē/ vl̄ a noſtris oculis in elemē
tis redactū: cum vult in hominē re-
format/ qui ex tenuiſſimis ſeminib⁹
immēſa arbuſta redintegrat? Quia
ergo rationales ſum⁹ conditi: ſpem
reſurrectiōis noſtre ex ipa debemus
rerum ſpecie ⁊ cōtemplatione colli-
gere. Sed quia in nobis ſenſus tor-
puit ratiōis/ acceſſit in exēplo gratia
redemptoris. Venit nāq̃ conditor
noſter/ ſuſcepit mortē/ oſtēdit reſur-
rectionez: vt qui reſurrectiōis ſpem
ex ratione tenere noluimus/ hanc ex
eius adiutorio ⁊ exēplo teneremus.
Beatus quoq̃ Job de reſurrectio-
Job. xix. ne dixit. Scio q̄ redemptor me⁹ vi-
uit: ⁊ in nouiſſimo die de terra ſurre
cturus ſum. Quiſquis igit̄ reſurre-
ctionis virtutē in ſe fieri poſſe deſpe
rat/ verba in gentilitate poſiti viri fi
delis erubeſcat: ⁊ penſet quāte pene
ſit pondere feriēdus ſi adhuc nō cre-
dit ſuam/ qui iam reſurrectionē dn̄i
cognouit factā: ſi et ille ſuaz credidit
qui adhuc dn̄i Jeſu ſperabat eſſe fa-
ciendaz. Ad inſtruendā igitur igno-
rantiā noſtrā ad roborandā infirmi-
tatem noſtraz dn̄s noſter ſue reſurre-
ctionis exemplū nobis ſufficere vo-
luit. Solus q̄ppe illo tēpore mortu⁹
eſt: ⁊ tamē ſolus minime ſurrexit. qꝛ
ſicut ſupius ſcriptū eſt. Multa cor- Matth. xxvij.
pora ſanctorū qui dormierāt ſurre-
xerunt. Ablata ſunt ergo oīa argu
mēta perfidie. Ne q̄s eīn dicat. Spe
rare de ſe nō debet homo/ qḋ in car-
ne ſua exhibuit homo de⁹. Ecce cū
deo homies ſurrexiſſe cognouim⁹/
quos puros homines fuiſſe nō du-
bitamus. Si igitur mēbra noſtri re
demptoris ſum⁹: ꝓſumam⁹ in nobis
quod geſtū ꝯſtat in capite. Si mltū
nos abijcim⁹/ ſperare debem⁹ in no-
bis nos mēbra vltima: qḋ de mēbris
eius ſuperioribus audiuimus

In homelia ſup euangeliū Ma-
ria magdalene. Item de ſolēnitate
dn̄ice reſurrectiōis. Capl'm. xcvij.

MAttheus euāgeliſta angelū q̄
mulieribus ad ſepulcrū venientib⁹
apparuit deſcribēs ait. Erat aſpect⁹ Matth. xxviij.
ei⁹ ſicut fulgur/ ⁊ veſtimēta ei⁹ ſicut
nix. In fulgore eīn terror timoris
eſt: in niue aūt blādimētū cādoris. q̄a
ꝟo oīps de⁹ ⁊ terribil̄ eſt pctōrib⁹: et
bland⁹ iuſtis/ recte teſtiſ reſurrectio-
nis ei⁹ angelus: ⁊ in fulgore vult⁹/ ⁊
in cādore habit⁹ demōſtrat̄: vt ꝺ ipo

ſua ſpē ⁊ terreret reprobos ⁊ mulce ret pios. Recte etiā angelus niueis coopertus veſtimentis apparuit: qꝛ fe ſtiuitatis nr̄e gaudia nūciauit. Can dor etenī veſtis/ſplēdorē nr̄e denūci at ſolēnitatē. Nr̄e dicamꝰ an ſue: ſꝫ vt fateamur veriꝰ: ⁊ ſue dicamus et nr̄e. Illa qppe redēptoris noſtri re ſurrectio ⁊ noſtra feſtiuitas fuit: qa nos ad imortalitatē reduxit: ⁊ ange loꝝ feſtiuitas extitit/qa nos reuocā do ad celeſtia eoꝝ nūerū ipleuit In ſua ḡ ⁊ noſtra feſtiuitate āgelꝰ in ni ueis veſtibꝫ apparuit: qa duꝫ nos ꝑ reſurrectionē dn̄icā ad ſupna reduci mur celeſtis patrie dāna reparanꝭ.

Moraliū libro. xiiij. ⁊ in homelia uper Maria ſtabat. Itez de gloria reſurrectionis. Cap. xcviij.

Matth. xxviij. mar. xvi. Reſpōdēs aūt āgelꝰ dixit mulie ribꝫ. Nolite timere vos. Scio eñ ꝙ ieſū q crucifixus eſt qritiſ. Nō eſt hic/ſurrexit eñ ſicut dixit: Libet ꝯſiderare fr̄es chariſſimi pietatis vi ſcera quā erga nos dn̄s nr̄ habuit/⁊ reſurrectiōis eiꝰ gliaꝫ quā angelus factā mulieribꝫ annūciauit. Condi tor ⁊ redēptor nr̄ dn̄s Ieſus xp̄s pꝰ qꝫ oia creauit/vt nos de captiuitate diaboli redimeret/inꝭ nos icarnatꝰ apparuit/ſuaqꝫ nos paſſiōe a ꝑpetua morte liberauit. Qui ⁊ ſi crucifixꝰ eſt ex infirmitate/ſed viuit ex v̄tute dei. Citiꝰ eniꝫ a morte voluit reſur gere/ne ſi in illo reſurrectio differreꝭ in nobis oīno deſperareꝭ. Citius a morte voluit r̄ſurgere ne noſtra diu ania in fidelitatis remaneret morte. Mortē eñ trāſitorie. i. ad triduū cō tigit/⁊ in eā morteꝫ neqꝫ ſicut nos vſqꝫ ad finē ſeculi remāſit. Corpꝰ q dē dn̄i poſt mortē viuit/ſꝫ noſtra ad huc corpa vſqꝫ in finem mundi a re ſurrectionis differūtur gloria. Nos per mortem carnis vſqꝫ ad fineꝫ mū di remanemus in puluere/ille vero die tertia a mortis viruit ariditate/⁊ diuinitatē ſue potētiā ipa ſue carnis oſtendit innouatione. Dn̄m ergo no ſtrū ieſum xp̄m flagellatū/deriſum/ palmis ceſū/corona ſpinea coronatū ſputis illitum/crucifixum/mortuuꝫ eſſe nouerimus/ſed eūdem ipm qui inter impioꝝ manus occubuit/poſt mortem viuere certa fide credamus libera voce ꝯfiteamur/⁊ per reſurre ctionem eius de noſtre carnis reſur rectione confidamus. Reſurrectio nē eniꝫ quā in ſe q eſt caput noſtrum oſtendit in nobis q ſumꝰ mēbra eiꝰ ſe qnqꝫ facturꝝ eſſe nobis ꝓmiſit dn̄s nr̄ Ieſus xp̄s q reſurgēs ex mortuis iā nō moriꝭ: mors illi vltra nō domi nabiꝭ. qꝺ eñ mortuus eſt pctō mor tuꝰ eſt ſemel: qꝺ aūt viuit viuit deo. Per oīa ſecula ſeculoꝝ. Amen.

Expliciunt exceptiones de euan gelio ſm̄ Matheum.

Incipiūt Excep tiones de euāgelio ſm̄ Marcuꝫ.

Ex cultus precioſarum veſtiū culpa ſit/ ⁊ abiectio vilis indumenti v̄tus ſit. Capitulum pͥmum.

Fuit Io ānes in dſerto bap tizans ⁊ predicans baptiſmum penitē tie in remiſſionem peccatoꝝ/et egrediebatur ad illū Mar. i.

omnis iudee regio/ ⁊ hieroſolymite
vniuerſi: ⁊ baptizabanꝛ ab illo in ior
dane flumiē ɔfitētes pctā ſua/ ⁊ erat
Joannes veſtitus pilis cameli.
¶ In homelia ſup̄ Homo quidam
erat diues:

Sūt nōnulli qui cultū ſubtilium
precioſarūq̄ʒ veſtiū nō putāt eē pec-
catū. q̄ ſi videlicʒ peccatū non eſſet:
nequaq̄ʒ ſermo dei tam vigilāter ex-
primeret q̄ diues q̄ torquebaꝛ apud
inferos/byſſo ⁊ purpura indutus fu-
iſſet. Nemo quippe veſtimēta p̄cipua
niſi ad inanē glīam querit: videlʒ vt
honorabilior ceteris eſſe videaꝛ. Nā
quia ꝓ ſola inani gloria veſtimentū
p̄cioſius queriꝛ/ res ipā teſtaꝛ. qꝛ ne- Nota.
mo vult ibi p̄cioſis veſtibꝫ indui vbi
nō poſſit ab alijs videri. Quā culpā
poſſumꝰ melius etiā ex diuerſo colli
gere. quia ſi abiectio vilis indumēti
virtus nō eſſet/euāgeliſta vigilanter
de Joāne baptiſta nō diceret. Erat
indutus pilis camelorum.

Moraliū libro.xxxi. De cōuerſio-
ne iudeoꝝ ⁊ gentiū   Caplm̄.ij.

Et locuſtas ⁊ mel ſilueſtre ede- vbi.s.
bat. Locuſtaꝝ nomie aliq̄n iu-
deoꝝ populus/ aliq̄n ɔuerſa gentili-
tas deſignaꝛ. Quia em̄ iudeoruʒ po
pulū locuſte opprimāt/vita Joannis
ſignat. d̄ quo ſcriptū eſt. Quia locu-
ſtas ⁊ mel ſilueſtre edebat. Joannes
quippe eū quē ꝓphetie auctoritate ꝓ
nunciat/ etiam ciborū ſpecie clamat.
In ſemetipō em̄ deſignauit dominū
quē preuenit. Qui nimirū in redem-
tionē noſtrā veniēs quia infructuo-
ſe gētilitatis dulcedinē ſumpſit/ mel
ſilueſtre edit. Quia vero iudeoꝝ ple
bem in ſuo corpore ex parte cōuertit:
īn cibo locuſtas accepit. Ipſos nāq̄ʒ
locuſte ſignificāt ſubitos dantes ſal-
tus/ſed ꝓtinus ad terram cadentes.
Saltus enim dabāt cū precepta dn̄i
ſe implere ꝓmitterēt. ſed citiꝰ ad ter-
raʒ cadebāt/cū per praua opera hec
ſe audiſſe denegarēt. Videamus in
eis q̄ſi quendā locuſtarū ſaltū. Om-
nia verba que locutus eſt dn̄s. ⁊ au-
diemus ⁊ faciemus. Videamꝰ autē
quō citius ad terrā ruunt. Utinam Exo.xvi.
mortui eſſemꝰ in egypto/ ⁊ nō in hac Nume.
vaſta ſolitudine. vtinā pereamus/ ⁊ xiiij.
non inducat nos dn̄s in terrā iſtam.
Locuſte ergo erāt quia habebāt ſal-
tum per vocē/ ⁊ caſum per actioneʒ.

In homelia ſecunda ſuper Eze-
chielem. De deſcenſione ſpūs in do-
mino Jeſu.   Capitulū.iij.

Venit Jeſus a Nazareth galy- Marc.i.
lee: ⁊ baptizatus eſt a Joanne
in iordane. Et ſtatim aſcēdēs de aq̄/
vidit apertos celos: ⁊ ſpiritū tāq̄ʒ co
lūbaʒ deſcendentē ⁊ manentē in ipō.
Triceſimo etatis ſue anno dn̄s ad
fluuiū iordanis venit: ibiq̄ʒ celi aper
ti ſunt: q̄a ſpūs in columba deſcēdit.
(In homelia ſuper Si quis diligit
me) Idcirco autē ſpiritusſanctus in
columba mōſtrari voluit: quia om-
nes quos repleuerit ſimplices puri-
tate ⁊ māſuetudinis lenitate trāquil-
los facit. Ideo etiā in redēptore no-
ſtro mediatore dei ⁊ hominū per co-
lūbam apparuit: quoniā vnigenitus
filius iudex eſt humani generis. Sz
quis eius iuſticiam ferret/ ſi priuſq̄ʒ
nos per māſuetudinē colligeret/ cul-
pas noſtras per zelum rectitudīs ex-
aminare voluiſſet. Homo ergo ꝓ ho
minibꝫ factꝰ mitem ſe hominibꝫ pre-
buit/ iudex noſter ſeueritatē ſuā tem

perauit. Noluit peccatores ferire/ſꝫ
colligere: prius voluit manſuete cor
rigere/vt haberet q̄s poſtmodū ſal⸗
uaret. In colūba ergo ſup̄ euꝫ appa⸗
rere ſpūs debuit/q̄ non veniebat vt
ptā iam per zelum percuteret/ſꝫ ad⸗
huc p̄ manſuetudinē parcēdo tolera
(ret.

Moralium libro .ij.

In cūctis autē fidelibꝰ ſpūſſanctꝰ
venit/ſed in ſolo ieſu ſingulariter p̄⸗
manet: q: mediator dei ⁊ hominū ho
mo xp̄s Jeſus in cūctis eū ⁊ ſemp̄ ⁊
ↄtinue p̄ſentē habꝫ: qm̄ ideꝫ ſpūs ex
illo p̄ ſubſtantiā p̄fert. In illo igitur
manet q̄ ſolus ⁊ oīa ⁊ ſemp̄ pōt: et
eius humanitatem nūq̄ʒ deſerit ex
cuius diuinitate p̄cedit: ⁊ a quo per
naturam nunq̄ʒ recedit.

Moraliū libro .xxviij. ⁊ in home⸗
lia .ij. ⁊ .viij. ſuper Ezechielem. De q̄⸗
litate diuine locutionis. Ca .iiij.

Matth. xvij. Et vox facta eſt de celis. Tu es fi
lius meus dilectus: in te cōpla
cui. Aliquando celeſtibꝰ ſubſtantijs
deus loquit̄ ſicut hic baptizato dño
ſcriptū eſt: quia vox d̄ celo ſonuit di
cēs. Tu es filꝰ meus dilectus: in te
ↄplacui. Nō per aliū euangeliſtā ſic
dicit̄. Hic eſt filius meus dilectꝰ: in
quo mihi bene complacui. Quid eſt
quod pater de filio loquit̄ dicēs in q̄
mihi cōplacui? Omnis enim q̄ peni
tēdo corrigit aliqua que fecit/eo ip̄o
q̄ penitet ſe ſibi diſplicuiſſe indicat q̄
emēdat qd̄ fecit. Et q̄a omnipotens
pat̄ ſicut intelligi ab omnibꝰ poterat
humano modo locutus eſt de pecca
Gen. vj. toribꝰ dicens. Penitet me feciſſe ho
minē ſup̄ terrā: q̄ſi ſibimetipſi diſpli
cuit in pctōribꝰ q̄s creauit. In ſolo
aūt ſibi vnigenito dño noſtro Jeſu
xp̄o cōplacuit/q̄a hunc inter hoīes
hominē creaſſe nō penituit/in q̄ pec
catū nullū omnino inuenit: ſicut de il
lo per pſalmiſtā dicit̄. Jurauit dñs ⁊ Ps. cix.
nō penitebit eū: tu es ſacerdos inet⸗
nū ſ̄ꝫ ordinē melchyſedech. In ſolo
ergo redēptore noſtro ſibi cōplacet
pater: q: in eo ſolo nō inuenit culpā
in qua ſe rep̄hēdat q̄ſi per pniam.

Moraliuꝫ libro .xxiij. De ordine
docendi Capitulum .v.

Erat Jeſus docens ſicut pote⸗ Mat. vij ⁊ Mar. j
ſtatem habens. Bene a docto
ribꝰ docet̄ qd̄ p̄us agitur q̄ʒ dicatur.
Nam doctrine ſubtrahit fiduciam
quādo ↄſciētia p̄pedit linguam. Un̄
etiā de dño ſcriptū eſt. Erat eīm do⸗
cens ſicut p̄tātem habens: nō ſicut
ſcribe ⁊ pharifei. Singulariter nāq̄ʒ
⁊ p̄ncipaliter ſolus ex p̄tāte bona lo⸗
cutus eſt: q̄a ex infirmitate mala nul
la ↄmiſit. Ex diuinitatis quippe po⸗
tētia habuit id qd̄ nobis per huma⸗
nitatis ſue innocentiaꝫ miniſtrauit.
Nos enīꝫ q̄a infirmi homines ſumꝰ
cū de deo hoībꝰ loq̄mur: debemus p̄
mū meminiſſe qd̄ ſumus/vt ex p̄o⸗
p̄a infirmitate p̄ēſemus quo docen⸗
di ordine infirmis fratribꝰ ↄſulamꝰ.
Conſideremꝰ igit̄ q̄a aut tales ſumꝰ
quales nōnullos corrigimus: aut ta
les aliq̄n fuimꝰ ⁊ ſi iam diuina gra⸗
tia opante nō ſumus: vt tāto tēperā
tius corde humili corrigamꝰ/quan⸗
to noſmetipſos verꝰ in his q̄s emē⸗
damꝰ agnoſcimꝰ. Si autē tales nec
ſumus nec fuimus quales adhuc il
li ſunt q̄s emēdare curamus/ne cor
noſtrū forte ſup̄biat: ⁊ de ip̄a innocē
tia peius ruat: quoruꝫ mala corrigi⸗
mus alia coꝝ bona nobis ante ocu⸗
los reuocemꝰ. Que ſi oīno nulla ſūt
ad occulta dei iudicia recurramus/

quia ſicut nos nullis meritis hoc ipꝫ
bonuꝫ qđ habemus accepimus/ita
illos quoqꝫ pōt gratia ſuperne virtu
tis infundere/ vt excitati poſterius
etiam ipſa poſſint bona que nos añ
Act. vij. accepimus preuenire. Quis enim
crederet ꝙ per apoſtolatus merituꝫ
ſaulus lapidatum ſtephanum pre-
ceſſurus erat qui in morte eius lapi
dantium veſtimenta ſeruabat: His
ergo primum cogitationibus humi
liare cor debꝫ/ꝛ tunc demū increpa-
re delinquentiū iniquitates.

Mora. lib xxxiij. De dubitatione
diaboli in incarnatione dñi. Ca. vj.

Quid nobis ꝛ tibi fili dei: Anti-
quus hoſtis ſilium dei incar-
natuꝫ nouerat/ſꝫ noſtre redēptionis
ordinem neſciebat. Sciebat ꝙ pro
redēptione nr̄a incarnatꝰ dei filius
fuerat/ſed oīno qđ idem redēptor il-
lum moriendo trāſfigeret neſciebat
Illū etiā ante ſe poſitū vidit/queꝫ co
gnoſcendo ꝯfeſſus/cōfitendo ꝑtimu
it dicens. Quid nobis ꝛ tibi fili dei:
Matth. viij. Veniſti ante tēpus torqre nos: Co-
gnouit ḡ prius quē ꝑtimeſceret/ꝛ tñ
poſt nō timuit/cū in illo quaſi eſcaꝫ
ꝓpriaꝫ mortem carnis eſuriret. Dñs
quippe nr̄ ad hūani gñis redēptionem
veniēs aſſūpſit corpus vt antiquus
hoſtis in eo q̄ſi ſuā eſcam mortē car
nis appeteret. Quā mortē dū in illo
iniuſte appetijt/nos quos quaſi iuſte
tenebat amiſit. Anteqꝫ aūt malignꝰ
ſpiritus redēptorē noſtrū per mortē
appeteret/cum eum miraculis cho-
ruſcare videret/clamabat dicens.

Moralium libro. iij.

Mar. j. Luc. iiij. Scimus ꝙ ſis ſanctus dei. Qui
hec dicēs cognoſcendo dei filiū per-
timeſcit ꝛ formidat: ſed tñ vim ſuper
ne pietatis ignorās/nōnunqꝫ dū paſ
ſibilē ꝯſiderat hoīem purum putat.

In homelia. xij. ſuper Ezechieleꝫ
De tētationibꝰ inimici. Ca. vij.

Et cōminatus Jeſus immundo Ubi. ſ.
ſpūi dicens. Obmuteſce ꝛ exi-
de hoīe. Et diſcerpēs eū ſpūs immū
dꝰ ꝛ exclamans voce magna exijt ab
eo: Cū aliqs frena ꝯtēnere ꝛ celeſtia
cepit amare/āntiquꝰ aduerſarius acri
ores ei qꝫ ꝯſueuerat tētatiōes admo
uet/ita vt plerūqꝫ ſic reſiſtentē aīam
tentet ſicut ante nūqꝫ tentauerat qñ
poſſidebat. Vñ ꝛ demoniacus qui a
dño ſanat/ab exeūte demone diſcer-
pit. Quid eſt eniꝫ ꝙ obſeſſuꝫ hoīem
antiquus hoſtis quē poſſeſſū nō di-
ſcerpſerat deſerens diſcerpſit/niſi ꝙ
plerūqꝫ dū ď corde expellit/acriores
in eo tentatiōes generat qꝫ prius ex-
citauerat: qñ hoc quietꝰ poſſidebat:
Vñ ſcriptū eſt. Fili accedens ad ſer Eccli. ij.
uituteꝫ dei ſta in iuſticia ꝛ timore. et
ꝑpara aīam tuam ad tentationem.

Moralium lib. xxiij. ꝛ in Ezechie
lis homelia. xij. ꝛ moraliuꝫ libro. iiij.
ꝛ. viij. De tētationibꝰ carnis. c. viij.

Surge tolle grabatum tuū. In Mar. ij.
ſcriptura ſacra lectus ſiue gra-
batꝰ aliqñ voluptas carnis accipit.
Quid eſt enim ꝙ in euangelio ſana-
to cuidā dñs dicit/Surge tolle gra-
batum tuuꝫ ꝛ vade in domum tuā/
niſi ꝙ per grabatū voluptas carnis
deſignat: Et iubet itaqꝫ vt hoc ſanꝰ
portet vbi infirmꝰ iacuerat/quia ni-
mirꝫ oīs qui adhuc intꝰ delectat:
infirmus iacet in voluptatibus car-
nis. Sed ſanatus hoc portat vbi ia
cuerat: quia diuino adiutorio erep-
tus a vitijs eiuſdem carnis contu-
melias poſtmoduꝫ tolerat in cuius

ꝓus deſiderijs requieſcebat. Per gra-
batū itaqꝫ in quo carnis eſt requies
ipſa caro deſignatᷓ/per domū ꝟo cō-
ſcientia figuratᷓ. Et quia cuꝫ mente
mortui in vitijs iacemꝰ in carnis de-
lectatione quieſcimꝰ/infirmi porta-
mur in lecto. Cū vero ſanati fueri-
mus mente: vt iaꝫ pulſantibꝫ vitijs
carnis reſiſtamꝰ: neceſſe eſt vt tenta-
tionū ꝯtumelias de noſtra carne to-
leremus. Egro itaqꝫ ad ſalutē redu-
cto ꝑcipitᷓ. Tolle grabatū tuū/id eſt
porta lectū in quo portatꝰ es: qꝛ ne-
ceſſe eſt vt ſanatus quiſqꝫ portet contu
meliā carnis in q̄ prius iacebat egro
tus. Quid ergo eſt dicere. Tolle gra-
batū tuū ⁊ vade in domum tuaꝫ niſi
porta tētationes carnis in quibꝫ ha-
ctenus iacuiſti ⁊ reuertere ad ꝯſcien
tiā tuam. vt videas que feciſti: Ac ſi
diceret. Poſt exterius miraculū ad
mentē tuā reuertere: ⁊ q̄leꝫ te intrin-
ſecꝰ deo debeas exhibere perpēde: et
poſt pctōꝝ veniā: ne rurſus qđ iuſte
fleras admittas caue.

Moraliū Libro. xxxv.
De ſeptenario nūero. Cap. ix.

FEcit dn̄s Jeſus vt eſſēt duo-
decim cū illo. Septenarius nu
merꝰ apud ſapiētes huiꝰ ſeculi qua-
dam hꝫ ſui ratiōe ꝑfectꝰ: qꝛ ex primo
pari ⁊ ex ꝓmo ipari ꝯſūmatᷓ. Primꝰ
ei ipar ternariꝰ: ꝓmuſqꝫ par q̄terna
rius. Ex quibꝫ duobꝫ ſeptenariꝰ cō-
ſtat/q̄ eiſdē partibꝫ ſuis multiplicatꝰ
in duodenariū ſurgit. Naꝫ ſiue tres
per q̄ttuor: ſiue q̄ttuor per tres duci
mꝰ/ad duodenariuꝫ peruenimꝰ. Sꝫ
nos qꝛ ſuperno munere veritatis ꝑ
dicamēta percepimꝰ hec ſira ſciētie
altitudine deſpiciēdo calcamꝰ/hoc
ꝓculdubio incōcuſſa fide retinentes
quia quos ſpūs grē ſeptiformis reple-
uerit ꝑficit/eiſqꝫ nō ſolū trinitatꝭ no-
ticiā/ſꝫ etiā ꝟtutū q̄ttuor. i. pruden-
tie tēperātie/fortitudis: ⁊ iuſtitie ope
rationē ꝓbet. Qui in ipſis quoqꝫ quos
ingreditᷓ ſuis quodāmodo partibus
augetᷓ/dum ⁊ per trinitatis noticiā
quattuor virtutuꝫ actio accipitᷓ: ⁊ ꝑ
actionē ꝟtutū q̄ttuor vſqꝫ ad mani
feſtā trinitatis ſpeciem peruenitᷓ. Et
apud nos ergo ſeptenariꝰ ꝑfectꝰ eſt/
ſꝫ lōge diſſimiliter: quia plene ⁊ non
inaniter in duodenariū ſurgit: dū ⁊
per fidem opera: ⁊ rurſum ꝑ opera
ꝑficit fidē. Sacti quoqꝫ apl̄i gratie
ſeptiformis ſpū implēdi: duodecim
ſunt electi: quia in quattuor mundi
partibꝫ: trinitatē que deꝰ eſt innote-
ſcere mittebantᷓ: Duodecim ergo ele
cti ſūt: vt etiā ex ipſiꝰ numeri ratio-
nis eā clareſceret quod ꝑ q̄ttuor infi
ma tria ſumma predicarent.

De noibꝫ apoſtoloꝝ. Moralium
libro. xxix. Capitulum. x.

ET impoſuit dn̄s ſymoni nomē Mar. iij.
petrus ⁊ iacobū zebedei: ⁊ iohā
nē fratrē iacobi/vocauit boanerges
quod eſt filius tonitrui: ⁊ andreaꝫ ⁊
philippū ⁊ bartholomeū ⁊ matheuꝫ
⁊ thomā: ⁊ iacobū alphei ⁊ tadeū et
ſymonē cananeuꝫ ⁊ iudam ſcarioth
qui tradidit illū. Aliquando in toni
truo ipſe incarnatꝰ dn̄s figuratur: q̄
ex antiquoꝝ patrū cōueniente ꝓphe
tia ad noticiā noſtrā quaſi ex nubiū
cōuerſione ꝓlatus eſt: qui inter nos
viſibiliter apparens ea que ſuꝑ nos
erant terribiliter ſonuit. Unde ⁊ ipſi
ſancti apl̄i de eius gratia gn̄ati boa
nerges ideſt filij tonitrui ſūt vocati.
Aliquando autē tonitruus ipſa eiꝰ
predicatio accipitᷓ: per quam ſuꝑno-

rū iudicioꝝ terroꝛ auditur.
Moꝛaliū libro. xix. De pdicatio-
ne verbi dei. Capitulū. xi.
Matth. xiij. Exijt ſeminans ad ſeminādum.
Et cū ſeminat/aliud cecidit ſe-
Mar. iiij. cus viā ⁊ volucres comederūt illud.
In ſcriptura ſacra volucres: in ma-
lis aliquādo dantur intelligi/qꝛ per
eas poteſtates deſignant̄ aerie non-
nūqꝫ bonoꝝ ſtudijs aduerſe. Unde
veritatꝫ voce dicit̄/ quoniam ſemen
quod ſecus viā cecidit venerunt vo
lucres ⁊ comederūt illud/q̄a nimiꝝ
maligni ſpirit⁹ humanas mētes ob
ſidētes/dū cogitatiōes noxias inge
rūt ꝟbū vite a memoria euellunt.
Moꝛaliū libro. xxxiij. Cap. xij.
Aliud cecidit ſupꝛ terraꝫ/⁊ ſtatim
Oꝛto ſole exaruit In ſcriptura
ſacra cuꝫ ſol figurate ponit̄ aliqñ ꝑ
eū ꝑſecutio deſignat̄ ſicut veritas in
euangelio dicit: quod nata ſine radi
cibus ſemina oꝛto ſole aruerūt/quia
videlicꝫ ꝟba vite in coꝛde terrenoꝛū
hominū tēpoꝛali momēto virentia
ſupueniēte ꝑſecutionis ardoꝛe ſiccā-
tur. Aliqñ etiā ꝑ ſolē intelligētia ⁊ a-
cumē ſapientiū deſignat̄: ſic per ꝯpa
Eccle. xxvij. ratione a ſalomone dicit̄. Sapiens
vt ſol ꝑmanet: ſtultus vt luna muta
bitur.
Moꝛalium libro. vij. Cap. xiij.
mar. iiij. Et aliud cecidit inter ſpinas/q
ſuffocauerūt illō. Sūt pleriqꝫ
qui iam aliena nō appetūt/⁊ ab hui⁹
mūdi iurgijs inchoato quietꝫ amoꝛe
diuidunt̄. erudiri ſacris eloquijs ſi-
tiūt: vacare ſupnis cōtēplationibus
concupiſcunt/nec tamē perfecta ani
mi libertate curam rerū familiariū
deſerunt. Cui ſepe dum licite ſerui-
unt, etiam illicitis huius mundi iur

gijs implicātur. Cūqꝫ terrenas res
ſtudioſe tueri deſiderant: coꝛdis re-
quiem deſerunt quā querebant. Et
eū ſubſtantia fugiens cōtinua proui
ſione protegitur/cōceptus in animo
diuine ſciētie ſermo diſſipatur. quia
iuxta veritatis ſententiam oboꝛtuꝫ
ſemen ſpine opprimunt/cū verbum
dei a memoꝛia impoꝛtune terrenaꝝ
rerū ſollicitudines tollunt.
In homelia ſuper exijt q̄ ſeminat Mar. iiij.
Ueritas quippe dicit. Sollicitu-
do ſeculi iſtius/⁊ fallacia diuitiarū
ſuffocāt verbū/⁊ ſine fructu efficitur
Diuitie fallaces ſunt que diu nobi-
ſcum permanere nō poſſunt. Falla-
ces ſūt que noſtre mentis inopiam
nō expellunt. Sole autē diuitie ve-
re ſunt que nos diuites virtutibus
faciunt.
In ezechielis homelia. v. ſecunde
partis. Capitulum. xiiij.
Et aliud cecidit in terrā bonaꝫ/ Mar. iiij.
et afferebat fructum triceſimū.
Senarius numerus: ideo perfect⁹
eſſe dicit̄: quia ſexto die ꝑfecit deus
omīa opera ſua. Quod vero pecca-
toꝛi homini legē dedit que in decē p̄
ceptis aſcripta eſt ⁊ ſex decies ducta
in ſexagenarium ſurgūt/recte ꝑ ſex-
aginta bonoꝝ operū perfectio deſi-
gnatur. Quod etiā aperte in euāge-
lio domin⁹ deſignat/qui cum para-
bolā ſeminātis exponeret dixit. Aliō
cecidit in terrā bonam ⁊ dabat fru- Ubi. ē.
ctum aſcendentem ⁊ creſcentem/et
afferebat vnū triginta/vnū ſexagin-
ta/⁊ vnū cētum. Fructus enīꝫ terre
bone triginta afferet/cum mens ꝑ-
fectionē fidei que eſt in trinitate con
ceperit. Sexaginta afferet cum bo-
ne vite opera perfecta ꝑtulerit. Cen

tū vero afferet: cū ad eterne vite cō-
tēplationē ꝑfecerit. Siniſtra enim
noſtra eſt vita ꝑ̄ſens: dextera vero eſt
vita vētura. Et recte per cētenariū
numerū eterne vite cōtemplatio de-
ſignatur. quia cū poſt triginta ⁊ ſexa-
ginta ad cēteſimū numerū peruení-
mus: idē centenariꝰ in dexterā trāſit
Fides ⁊ oꝑatio adhuc in ſiniſtra eſt:
quia hic adhuc poſiti/ ⁊ credimꝰ qđ
non videmꝰ/ ⁊ oꝑamur vt videamꝰ.
Cū vero iam ſe animꝰ in cōtempla-
tione eterne vite ſuſpēderit: quaſi ad
dexterā manū compotus ꝑuenit.

De auditu ſpiritali. in Ezechielis
homelia ſcđa ſcđe partis. Ca.xv.

Sciendū quia oculi ⁊ aures cor-
poris aſſunt etiā carnalibꝫ que
ſunt in vſu rerū/ que corporaliter vi-
dentꝰ. oculi vero ⁊ aures cordis ſolum-
modo ſpūalium ſunt q̄ inuiſibilia ꝑ
intellectū vident/ ⁊ laudē dei ſine ſo-
no audiūt. Has omīpotens deꝰ au-
Matth. res querebat/ cū diceret. Qui habet
xj.⁊.xiij. aures audiēdi audiat. Quis nanq̄
Mar.iiij. in illo populo tunc eſſe poterat/ q̄ au-
Luc.viij. res corpis nō haberet: Sed dū dici-
Apo.ij. tur/ qui habꝫ aures audiēdi audiat:
aperte mōſtratꝰ ꝙ illas aures q̄reret
quas omēs habere nō poterāt

De ꝑfectu bone vite. Moraliū li-
bro.xxij. ⁊ in Ezechielis homelia ter-
tia ſecūde partis. Capłm.xvi.

Electꝰ quiſq̄ a rudimēti ſui te-
neritudine prius inchoat/ ⁊ ad
robuſta poſtmodū ꝯualeſcit ⁊ fortia
Quod aperte dñs in euāgelio ſub meſ-
ſis nomine demōſtrat dicēs. Sic eſt
regnū dei queadmodū ſi iaciat ho-
mo ſemente in terrā ⁊ dormiat: ⁊ ex-
urgat die ac nocte: ⁊ ſemē germinet/
⁊ increſcat dum neſcit ille. Cuius ni-
mirū ſeminis incremēta denūcians/
adiūgit. Vltro enī terra fructificat: Mar.iiij.
primū herbam/ deinde ſpicas/ dein-
de frumentū plenū in ſpica. Cuiꝰ ꝓ-
fectus quoq̄ etiā finē ſubrogat di-
cens. Et cum ex ſe ꝓduxerit fructꝰ/
ſtatim mittit falcē quoniā adeſt meſ-
ſis. Ecce veritatꝭ voce ꝑ qualitates
frugū diſtincta ſunt incremēta me-
ritorū. Ait enim. Primū herbā: de-
inde ſpicas/ deinde plenū frumentū
in ſpica. Semen igitur iactat homo
in terrā: cum cordi ſuo intentionem
inſerit bonā: ⁊ poſtq̄ ſemen iactaue-
rit/ dormit: q̄a in ſpe boni operꝭ qui-
eſcit. Nocte vero exurgit ac die: q̄a in-
ter aduerſa ⁊ ꝓſpera proficit. Et ſe-
men germinat ⁊ creſcit dū neſcit ille.
quia dū adhuc metiri incremēta ſua
non valꝫ/ ſemel cōcepta virtus ad ꝓ-
fectum ducitꝰ. Et vltro terra fructi-
ficat: quia ꝑueniente ſe gratia/ mens
hominis ſpontanea ad fructū boni
operꝭ ſurgit. Sed hec eadē terra pri-
mū herbam/ deinde ſpicam/ deinde
plenū frumentū producit in ſpica.
Herbā quippe producere/ eſt incho-
ationis bone adhuc teneritudinē ha-
bere. Ad ſpicā vero herba peruenit:
cum ſe virtꝰ animo cōcepta ad pro-
fectum boni operis pertrahit. Ple-
num vero frumentū in ſpica fructifi-
cat: quādo iam intantū virtꝰ profi-
cit vt eſſe robuſti ⁊ ꝑfecti operis poſ-
ſit. Id cū ex ſe ꝓduxerit fructus/ ſta-
tim mittit falcē: quoniā adeſt tēpus
meſſis. Omīpotēs enim deus pro-
ducto fructu/ falcem mittit ⁊ meſſem
ſuam deſecat. q̄a cum vnūquēq̄ ad
opera perfecta ꝓduxerit. eiꝰ tempo-
ralem vitā per emiſſam ſententiā in-

cidit: vt granū ſuum ad horrea cele-
ſtia perducat. Cū igit̃ deſideria bo-
na concipimꝰ/ ſemen in terram mit-
timꝰ. Cū vero operari recta incipi-
mus/ herba ſumꝰ. Cū autē ad profe-
ctum boni operis creſcimꝰ/ ad ſpicā
peruenimꝰ. Cum in eiuſdē operati-
onis perfectiōe ſolidamur/ iam ple-
num frumentū in ſpica proferimꝰ.
Matth. xxvi. Herba etenim Petrꝰ fuerat: qui paſ-
ſionis tēpore per amorē dn̄m ſeqͥs/
hunc cōfiteri ante vocē ancille time-
bat. Erat eī iam viriditas in mēte:
quia credebat omniū redemptorē:
ſed valde adhuc flexibilis pede cōcul-
cabatur timoris. Iam quidē per de-
uotionē viridis/ ſed adhuc per infir-
mitatē tener: cū ab ancille ore ſubi-
to vnius flatu ſermonis inflexus eſt.
Iam ſpica ſurrexerat: quādo cū quē
moriturū cōfiteri timuerat nūcian-
te angelo viuētē in galylea videbat.
Sed plenum granū in ſpica perue-
nerat: quādo veniēte deſuꝑ ſpiritu/
⁊ ſuam mentē in illius amorē robo-
rante ita ſolidatus eſt vt vires perſe-
quētium ceſus deſpiceret/ et redem-
ptorem ſuū inter flagella libere predi-
caret: ⁊ perſequentibꝰ principibꝰ re-
Actu. v. ſiſteret dicēs. Obedire oportet deo
magis ꝙ̄ hominibꝰ. Plenū frumen-
tū inuētus eſt quādo in tritura per-
ſecutiōis tot verbera ꝑtulit: ⁊ tamē
nequaꝙ̄ palearū more imminutꝰ ē:
ſed granū permanſit. Nullus itaqꝫ
qui ad bonū propoſitū adhuc in mē-
tis teneritudine eſſe cōſpicitur deſpi-
ciatur: quia frumentū dei ab herba
incipit vt granū fiat. Pauliſꝑ quip-
pe in vnaquaqꝫ anima (vt ita dicam)
interne gratie humor exuberat/ vt
herba i frugem creſcat. Nemo ergo
quemlibet proximū cum adhuc her-
bam videt/ de frumēto deſperet. Ab
herbarū quippe foliis que huc illuc-
qꝫ molliter defluūt/ ſurgentia frugū
ſemina ſolidant̃.

Moraliū libro. xix. De arbore ſa-
pientie. Capitulū. xvij.

Simile eſt regnū dei grano ſina- Matth. xiij. Et
pis. quod acceptū homo miſit Luc. xiij.
in hortū ſuum ⁊ creuit: ⁊ factū eſt in
arborē magnā: ⁊ volucres celi reqe-
uerunt in ramis eius. Ipſum eſt gra-
nū ſinapis quod in horti ſepultura
plantatū arbor magna ſurrexit. Gra-
nū naꝗ fuit cū moreret̃/ arbor cum
reſurgeret. Granū per humilitatem Hier. iij.
carnis/ arbor per potētiam maieſta- Ps. xliij.
tis. Granū quia vidimꝰ eum/ ⁊ non
erat aſpectꝰ. Arbor: qꝛ ſpecioſus for-
ma pre filiis hominū. Huiꝰ arboris
rami ſancti ſunt ꝑdicatores. ⁊ videa-
mus ꝙ̄ late tendant̃. Quid enim de
his dicit̃. In omnē terrā exiuit ſonꝰ Ps. xviij.
coꝝ: ⁊ in fines orbis terre verba coꝝ.
In iſtis ramis volucres requieſcūt.
quia ſancte aīe que quibuſdā virtu-
tum pennis ad eterna cogitatione ſe
ſubleuāt: in coꝝ dictis ⁊ ꝯſolatiōibꝰ
ab huius vite fatigatiōe reſpirāt.

Quantū diabolus ꝑ ſe impotens
ſit. Moraliū lib. xxxij. Ca. xviij.

Si eiicis nos/ mitte nos in gregē Matth. viij.
porcoꝝ. Abſqꝫ cōceſſiōe omipo-
tentis dei nullā malignꝰ ſpūs cōtra
hominē habꝫ poteſtatē. qꝛ atteſtāte
euāgelio deſcribit̃. qꝛ nec manere in
obſeſſo homie potuit: nec rurſus in-
uadere bruta aīalia nō iuſſus ꝑſum-
pſit. Ipſi eīm redēptori nr̄o a legione
q̄ hoiem tenebat/ dictū eſt. Si eiicis
nos/ mitte nos i gregē porcoꝝ. q̄ hāc
⁊ ab hoie expulit/ ⁊ i porcos ire coeꝫ

in abyſſum mittere cõceſſit. Ex q̃ re
colligit᷑ quãte infirmitatꝫ noſter ad/
uerſariꝰ exiſtat: cui ſi ꝑtãs ſumma li/
centiã non ꝑbet/ graſſari nec in por/
cos valet. Quãdo ergo iſte ſua ſpon
te nocere factis ad dei imaginẽ ho/
minibꝫ audeat. de quo nimirũ cõſtat
ꝙ nõ iuſſus cõtingere nec porcos ꝑ/
ſumat. Illi ergo nos neceſſe eſt ſpon/
te dei cui ⁊ aduerſa oĩa ſubijciunt᷑
in vita: vt tãto noſtris hoſtibꝫ poten
tiores ſimꝰ/ quãto cũ auctore omniũ
vnũ efficimur per humilitatẽ.

De gaudio bone ꝯſcie. Moraliũ
libro. vj. ⁊ xvj. bis. Cap. xix.

Lu. viij. Reuertere ꝑmũ in domũ tuam
⁊ narra quãta tibi fecerit dñs.
Aliud eſt dñm cognoſcere per fidẽ/
atqꝫ aliud per ſpẽm. Aliud eſt inueni/
re ꝑ credulitatẽ/ aliud per ꝯtẽplatio/
nem. Ex qua re agit᷑ vt oẽs electi
eũ quem fide cognouerũt/ videre q̃/
qꝫ per ſpẽm anhelent. cuiꝰ amore fla
grãtes eſtuãt: quia dulcedinis eius
ſuauitatẽ iam in ipſa ſue fidei certi/
tudine deguſtãt. Sed qui ꝯtempla/
tionis arcem tenere deſiderant/ ꝑus
ſe in campo opis exerceãt. qꝛ primũ
eſt tẽpus actiõis/ extremũ ꝯtempla/
tionis. Vñ neceſſe eſt vt ꝑfectꝰ quiſ/
qꝫ prius virtutibꝫ mentẽ exerceat: ⁊
poſtmodũ hanc in quietẽ ꝯtẽplatio/
nis abſcõdat. Hinc eſt eñ ꝙ in gera
ſenoꝝ regione is quẽ legio demonũ
dño iubẽte dereliq̃t ad ſaluatoris ſui
pedes reſidet. verba doctrine perci/
pit: ⁊ de regione ſua ſimul diſcedere
⁊ xpũ ſalutis auctore eſſe concupiſcit.
Sed tñ ei veritas ipa que ſalutẽ cõ/
vbi. s. tulit dicit. Reuertere primuꝫ in do/
mũ tuam: ⁊ narra quãta tibi fecerit
Animã ti adhuc dilatio imponit᷑: vt ex
dilãti amoris deſiderio meritũ retri/
butionis augeat᷑. Fit eñ nobis om/
nipotẽs deus dulcis in miraculis: ⁊
tamẽ in ſua celſitudine manet occul
tus: vt q̃dam mõſtrando de ſe occul
ta nos inſpiratiõe in ſuo amore ſuc/
cendat: ⁊ tñ abſcondẽdo maieſtatis
ſue gloriã amoris ſui vim per eſtum
deſiderij augeat. Quid autẽ nomie
domus ad quã ſanatus reuerti ꝑci/
pitur/ niſi cõſcientia deſignat᷑. in qua
habitamꝰ cõtractando q̃d agamus:
Reuertere igit᷑ ei dicit᷑ in domũ tuã:
⁊ narra quãta tibi fecerit dñs. id eſt
a peccati vitio iam ſecurꝰ ad ꝯſcien
tiam reuertere/ ⁊ in voce ꝑdicatiõis
exercitare. Cũ enim q̃ſlibet parum de
diuina cognitione percipimꝰ/ redire
ad humana iam nolumꝰ: ⁊ primorũ
neceſſitatibus onerari recuſamus.
Quietem cõtemplationis querimꝰ:
nihilqꝫ aliud niſi h̄ qđ ſine labore re/
ficit amamꝰ. Sed ſanatos nos veri/
tas ad domũ mittit: ⁊ narrare q̃ no/
biſcũ acta ſũt ꝑcipit: vt videlicet priꝰ
mens exſudet in opere/ ⁊ poſtmodũ
refici debeat per ꝯtemplationẽ.

De perſecutione carnaliũ. Mo/
ralium libro. xx. Capitulũ. xx.

Turbe te comprimũt ⁊ affligũt. Mat. ix.
Carnales intra ſanctã eccliam ⁊ mar. v.
ea que cõfitendo tenẽt/ viuẽdo non
exhibẽt: ⁊ fidem quam tenere ſe aſſe/
rũt premũt potius q̃ꝫ venerant᷑: duꝫ
ſua magis illiꝰ nomine q̃ꝫ eius adi/
piſci lucra concupiſcũt. Electi autẽ
dũ ſeruare fidei meritũ rectis opibꝫ
curãt: ad auctoris ſui noticiã etiam
inter reprobõꝝ tumultus appropin/
quant. Vñ bene in euãgelio mulie/
re ſanguinis fluxu laborãte ſignatũ

Mar. v.
eſt: que p̄mente turba ſola dñm teti-
git. d quã cũ dñs diceret. Quis me
tetigit. Petrus ratiocinãdo reſpõdit.
Turbe te comprimũt ⁊ affligũt: ⁊ di
cis quis me tetigit? Sed audire cau-
ſas vere ratiõis meruit / cum ei dñs
dixit. Tetigit me aliqs: nã ⁊ ego no-
ui virtutẽ de me exiſſe. Ecce turbe
premebãt dñm: ſ; tñ ſola tetigit que
ad illũ humiliter venit: quia mlti ni
mirũ etiã; in ſancta eccleſia reprobi
veritatẽ cognoſcẽdo premũt / quam
bene viuendo tãgere negligũt. Pre-
mũt ⁊ longe ſunt: qa diuinã; noticiã
profeſſionibus ſequũtur / moribus fu-
giunt. Premũt inq̃; / ſed longe ſunt:
quia eide; fidei quã loq̃ndo aſtruũt /
agendo ↄtradicũt. Multi ergo do-
minũ comprimũt / ⁊ vna tãgit: quia
carnales in eccleſia eũ comprimũt a
quo longe ſunt: ⁊ ſoli tangũt q̃ huic
veraciter humiles adiũgunt. Tur-
ba igit̃ premit: quia mltitudo carna
lium quo intus admittit̃ / eo grauius
toleratur. Premit ⁊ nõ tangit: quia
⁊ importuna eſt per p̄ſentiam / ⁊ ab-
ſens p vitã. Carnales itaq; quo ver-
bis pfeſſe fidei in eccleſia ſunt eo bo-
nos incorrectis ſuis moribus penis
premũt. Nonnũq; enim prauis nos
ſermonibus: nõnunq; vero ſolis puer
ſis moribus inſequũtur. Suadẽt nã-
q; aliquãdo que tenẽt: aliqñ vero ⁊ ſi
Nota. non ſuadẽt / prebere tamẽ iniquitatis
exempla nõ ceſſant. Qui ergo ad ma
la nos vl' verbis vl' exemplis illiciũt:
profecto pſecutores noſtri ſũt: a qui-
bus tentationũ certamina ſumimus /
que ſaltem in corde vincamus.

¶ Moralium libro. xviij.

De interna quiete cordis acq̃rẽda.
Capitulum. xxi.

R Eſuſcitauit Jeſus filiam prin
cipis. Cũ mira ope pietatis ad
cor veritas venit: prius ab eo cogita
tionum carnaliũ eſtus eĳcit: ⁊ poſt in
eo virtutũ dona diſponit. Quod hñ
nobis ſacra euãgelĳ hiſtoria innuit:
in q̃ dũ ad reſuſcitãdã filiã pncipis
inuitatus dñs duceret̃ / ptinus addit̃.
Et cum eiecta eſſ; turba / intrauit et
tenuit manũ eius / ⁊ ſurrexit puella.
Foras ergo turba eĳcitur / vt puella
ſuſcitet̃. quia ſi nõ prius a ſecretiori-
bus cordis expellit̃ / importuna ſecu
larium mltitudo curarũ anima que
intrinſecus iacet mortua nõ reſurgit.
Nam dũ ſe per innumeras terreno-
rum deſideriorũ cogitationes ſpar-
git / ad conſiderationẽ ſui ſeſe nullate
nus colligit.

Moraliu; libro. iĳ. ⁊ xiĳ. ⁊ in epi-
ſtola ad Auguſtinũ. ⁊ i homelia ter-
tia ſecũde partis ſuper Ezechielem.

De decollatione ſancti Joannis ba
ptiſte. Capitulũ. xxĳ.

C Um cognate miſceri prohibi-
tum eſt: quia per coniũctione;
priorẽ fratris fuerit facta. Pro qua
re etiã Joãnes baptiſta capite trun
catus eſt / ⁊ ſancto martyrio conſum
matus. Cui non dictũ eſt vt chriſtũ
negaret: ⁊ tamẽ p cõfeſſione occiſus
eſt. Sed qa idem dñs noſter Jeſus
chriſtus dixerat. Ego ſu; veritas: qa Joan. xiiij.
pro veritate Joãnes occiſus eſt: videli
cet ⁊ p chriſto ſanguinẽ fudit. Quis
autẽ non obſtupeſcat qđ preualere
peruerſi cõtra bonorũ innocentiam
permittũtur: cũ Herodias apud te- Mar. vj.
mulentũ regem ſaltatu obtinet filie: Luce. iij.
vt caput amici ſponſi / ꝓphete ⁊ plus
q̃ prophete: ante ora conuiuãtium

in diſco deferatur? Nō eñ ſine gra⸗
uiſſima admiratione perpēdo qđ il⸗
le ꝓphetie ſpiritu intra matris vterū
impletus: ⁊ vt ita dixeriꝫ priuſq̄ꝫ na⸗
ſceref renatus ille amicus ſponſi/il⸗
le q̄ inter natos mulieꝝ nemo maior
ſurrexit/ ille ſic ꝓpheta vt plus eſſet
etiā q̄ꝫ ꝓpheta. Ab iniqs in carcerem
mittif/ ⁊ ꝓ puelle ſaltatu/capite trun
caf/ ⁊ vir tāte ſeueritatꝫ pro riſu tur⸗
piꝫ moritur. Nūquid nam credim⁹
aliqđ fuiſſe qđ in eius vita illa ſic de⸗
ſpecta mors tegeret? Sed quādo ille
vel in cibo peccauit q̄ locuſtas ſolū⸗
modo ⁊ mel ſilueſtre edit? Quid de
eo vel de q̄litate ſui tegminis deliq̄t
qui camelorū pilis corpus operuit?
Quid de conuerſatione ſua offende
re potuit qui de heremo nō receſſit?
Quis illū loquacitatis reat⁹ polluit
qui diſiunctus longe ab hominibus
fuit? Quādo illum vel ſilentij culpa
attigit qui ad ſe venientes tam vehe
Mat. iij. ⁊ Luc. iij. menter increpauit dicens. Genimi⸗
na viperarū q̄s vobis demonſtrauit
fugere ab ira ventura? Quid eſt ꝙ
dei voce Joānes laudaf ⁊ tamē pro
temulente verbis in ſaltationis pre⸗
miū morif? Quid eſt ꝙ omnipotēs
deus ſic vehemēter in hoc ſeculo de⸗
ſpicit/quos ſic ſublimiter añ ſecula
elegit niſi hoc quod pietati fidelium
patet quoniaꝫ idcirco ſic eos premit
in infimis: q̄a videt quomodo remu
neret in ſummis. ⁊ foris vſq̄ꝫ ad de⸗
ſpecta deijcit: q̄a intus vſq̄ꝫ ad incō⸗
prehenſibilia perducit. Hinc ergo
vnuſquiſq̄ꝫ colligat quid illic ſint paſ
ſuri quos reprobat/ſi hic cruciat q̄s
amat. aut quomodo ferientur qui in
iudicio arguendi ſunt/ſi ſic eoꝝ vita
premif qui ipo iudice teſte laudan⸗
tur. Si igitur errantib⁹ huius mun
di potentib⁹ fratres chariſſimi libe⸗
re loqui decernim⁹/ Joannis aucto⸗
ritas ad animū reducaf/qui neq̄tiaꝫ
rep̄hendens Herodis/ꝓ verbi recti⸗
tudine occidi non timuit. ⁊ q̄r chriſt⁹
eſt veritas ipſe ideo ꝓ chriſto: q̄r pro
veritate animā ſuam poſuit.

Moraliū libro. xxvij. De paſtu p̄⸗
dicationis. Capitulū. xxiij.

Dixerūt diſcipuli ad dn̄m ieſuꝫ: Math. xiiij.
Dimitte turbas vt eūtes in p̄⸗
ximas villas ⁊ vicos/ emant ſibi ci⸗
bos quos mādu cēt. Per p̄dicatores
ſanctos audientiū ſubiectorū ieiuna
corda dn̄s paſcit: ſicut ꝺ populis eſu
rientib⁹ diſcipulis cōquerentib⁹ re⸗
ſpōdit dn̄s dicēs. Date illis vos mā vbi. ſ.
ducare. Quod ſi tunc eorū manib⁹ Mar. vj
factū eſſe credam⁹/ vt hoc eoruꝫ ver⸗ ⁊ Luc. ix.
bis quotidie fieri ſine ceſſatiōe videa
mus. Hoc enim agit Petr⁹ cum per
epiſtolas loquif/vt verbi pabulo cor⸗
da noſtra male ieiuna ſatiētur. Hoc
Paulus/ hoc Joānes per epiſtolas
loquētes operātur: vt mētes noſtre
ſacramenta celeſtia percipiant: ⁊ in⸗
edie ſue faſtidium quo moriebantur
vincant.

Moraliū libro. xvi. De diſtrictio⸗
nibus bene viuentiū Ca. xxiiij.

Et precepit illis vt accūbere fa⸗
cerent om̄es ſm̄ cōtubernia ſu vbi. ſ.
per viride fenū. Et diſcubuerunt in
partes per cētenos ⁊ q̄nquagenos.
Diuerſe eccl'ie in ſingulis mūdi par
tibus poſite vnam catholicā faciūt:
in quo fideles om̄es de deo recta ſen
tientes cōcorditer viuunt. Hanc nā⸗
q̄ꝫ in euāgelio dn̄s per conuiuantiū
famuloꝝ etiam per locoꝝ diſtrictio⸗
nem concordiā deſignauit: cū ſatia⸗

turus de quinqꝫ panibus populos
quinquagenos per turmas vel cēte-
nos diſcūbere precepit, vt videlicet
turba fidelium eſcā ſuā ꝛ locis diſiū-
cta ꝛ moribus ꝯiuncta ꝑciperet. Iu
bilei quippe requies quinquagena-
rij numeri myſterio cōtinet͛/ ꝛ quinq̄
genarius bis ducit͛/ vt ad cētenariū
ꝑducat͛. Nā ergo prius quieſcitur a
malo ope vt poſt aīa plenius quie-
ſcat in cogitatione: alij quinquageni
alij autē cēteni diſcūbunt/ qm̄ ſūt nō
nulli qui iam a prauis actibꝫ habēt
requiē operis/ ꝛ ſūt nōnulli q̄ a per-
uerſis cogitationibus habēt iam re-
quiem mentis.

Moraliū libro. vj. ꝛ in paſtorali
capitulo. xvj. De viciſſitudine ꝯtem
plandi ꝛ operandi. Cap. xxv.

NOn eſt perfectus p̄dicator qui
vel ꝓpter contemplationis ſtu-
diū opanda negligit/ vl' ꝓpter opera-
tiōis inſtantiā ꝯtēplanda poſtponit
Hinc eſt qꝺ ipa veritas per ſuſceptio-
nē nr̄e hūanitatꝫ nobis oſtēſa in mō
te ꝑ noctē orōni inheret miracula ꝑ
diē in vrbibus exercꝫ vt ꝑfectis p̄di-
catoribus innuat q̄tinus nec actiuā
vitā amore ſpeculationis funditus
deſerant/ nec ꝯtēplatiōis gaudia pe-
nitus opationis nimietate contēnāt
ſed quieti ꝯtēplantes ſorbeāt/ qꝺ oc-
cupati erga ꝓximos loquētes refun
dāt. Speculādo quippe in dei amorē
ſurgitur: ſed p̄dicādo ad vtilitatem
ꝓximi redit͛. Tunc autē ad alta cari
tas mirabiliter ſurgit/ cū ad ima ꝓxi
morū ſe miſericorditer attrahit: ꝛ q̄
bene deſcendit ad infima. eo valent͛
recurrit ad ſumma.

In Ezechielis homelia. x.
De curatiōe muti ꝛ ſurdi. Ca. xxvj.

AUdimꝰ vba dei ſi facimus/ et
tunc proximis recte loquimur
cum ipi fecerimus. Qꝺ bene Mar-
cus euāgeliſta ꝯfirmat/ cum factum Mar. vij
dn̄i miraculum narrat dicens. Ad-
ducunt ei ſurdū ꝛ mutum/ ꝛ depre
cabant͛ eum vt imponat illi manū.
Cuius ordinē curationis inſinuat
dicens. Miſit digitos ſuos in auri-
culas eius/ ꝛ expuēs tetigit linguā
eius/ ꝛ ſuſpiciēs in celū ingemuit: et
ait illi. Effeta: qꝺ eſt adaperire. Et Ubi. s.
ſtatim aperte ſunt aures eius: ꝛ ſolu
tū eſt vinculū lingue eius/ ꝛ loqueba
tur recte. Quid ē enī qꝺ creator om
niū deꝰ cū ſurdū ꝛ mutū ſanare vo-
luiſſet in aures illiꝰ ſuos digitos mi
ſit: ꝛ expuens linguam eius tetigit?
Quid ꝑ digitos redēptoris niſi do-
na ſancti ſp̄us deſignat͛? Unī cū in lo Luc. xj
co alio eieciſſꝫ demoniū/ dixit. Si in
digito dei eijcio demonia/ ꝑfecto ꝑ-
uenit in vos regnū dei. Ex q̄ vtroqꝫ
loco colligit͛: q̄ digitus ſp̄us vocat͛.
Digitos igit͛ in auriculas mittere ē:
ꝑ dona ſācti ſp̄us mētē ſurdi ad obe
diēdū apire. Quid ē v̄o qꝺ expuēs
linguā eiꝰ tetigit? Saliua nobis eſt
ex ore redēptoris accepta ſapiētia in
eloq̄o diuino. Saliua quippe ex capi-
te defluit in ore. Ea ḡ ſapiētia q̄ ipſe
eſt dū lingua noſtra tangit͛: mox ad
predicationis verba formatur. Qui Mar. vij
ſuſpiciens in celum ingemuit/ nō ꝙ
ipſe neceſſariū gemitum haberet q̄
dabat qꝺ poſtulabat/ ſed nos ad eū
gemere qui celo p̄ſidet docuit/ vt au
res noſtras ꝑ dona ſp̄us aperire/ et
linguā per ſaliuam oris. i. per ſciam
diuine locutionis ſolui debeat ad v̄
ba p̄dicationis. Cui mox effeta. i. ad
aperire dicit͛: ꝛ ſtatim aperte ſunt au

res eius: ⁊ ſolutū eſt vinculū lingue
eius. Qua in re notandū eſt/ q̄a pro⸗
pt᷑ clauſas aures dictū ē adaperire
Sed cui aures cordis ad obedien⸗
dū apte fuerint: ex ſubſequenti pro⸗
culdubio etiā lingue eius vinculum
ſoluet᷑: vt bona q̄ fecerit ipſe etiā faciē
Nota. da alijs loquat᷑. Ubi ⁊ bene additur
⁊ loquebat᷑ recte. Ille enī recte loqui
tur: q̄ pri⁹ obediēdo fecerit q̄ loquē⸗
do āmonet eſſe faciēda.

In Ezechielis homelia .ix. ſecūde
partis ⁊ moraliū libro primo.

De penitētibus. Capitulū .xxvij.

mar. viij. Miſereor ſuper turbam. Opor⸗
tet vt p̄dicatores pctōribus in
pctō poſitis p̄dicent. ⁊ cū iam cepe⸗
rint pctā relinquere ⁊ ad innocentiā
feſtinare: neceſſe eſt vt erga eos i ore
doctoris incrementa p̄dicationis ex
creſcāt ⁊ q̄buſdam doctrine ſue ver⸗
bis: tanto vehemētius inſiſtāt q̄nto
eos grauius cecidiſſe ꝯſiderāt. Libet
inter hec ad mediū euangelij v̄ba de
ducere: cuius ſacra hiſtoria per hoc
qḋ factū miraculū narrat/ mira q̄ q̄
tidie agunt᷑ denunciat. Nam cū feſſi
⁊ ieiuni ad dn̄m populi conueniſſent
Ubi. ſ. diſcipulis ſuis dixit. Miſereor ſup
turbā: q: ecce iā triduo ſuſtinēt me/
nec habēt qḋ māducēt/ ⁊ ſi dimiſero
eos ieiunos in domū ſuā deficiēt in
via/ q̄dam enim ex eis de longe vene
rūt. Turba dn̄m triduo ſuſtinet/ quā
do multitudo fideliū pctā que perpe
trauit ꝑ penitentiā declināſ ad dn̄m
ſe in opere: in locutione: ⁊ in cogita⸗
tione cōuertit. Quos dimittere ieiu
nos in domū ſuā dn̄s nō vult ne de
ficiant in via: q̄a videlicet cōuerſi pctō
res in p̄nti vite via deficiūt/ ſi in ſua
conſcientia ſine doctrine ſue pabulo
dimittunt᷑. Ne q̄ laſſent᷑ in huius ꝑe
grinationis itinere/ paſcendi ſunt a
doctoribus ſacra āmonitione ſicut
alibi de eſurientibus plebibus apl̄is
p̄cepit dicens. Date illis vos mādu mar. viij.
care. Et rurſū. Nolo eos dimittere Mar. vi.
ieiunos: ne deficiant in via. Ac ſi di⸗
ceret. In p̄dicatione v̄ra v̄bum con⸗
ſolationis accipiāt/ ne a veritatis pa
bulo ieiuni remanētes in huius vite
labore ſuccūbant. Ualde aūt penſā⸗
da eſt pia ſententia que p̄ceſſit ex ore
veritatis qua dr̄: quidā enim de lōge
venerūt. Eſt aliq̄s qui nil fraudis:
⁊ nil carnalis corruptionis expertus/
ad omnipotentis dei ſeruitiū feſtina
uit. Iſte de longinquo nō venit: q̄a ꝑ
incorruptionē ⁊ innocentiā proximus
fuit. Alius nulla impudicitia: nullis
flagicijs inq̄natus/ ſolū autē ꝯiugiū
expertus ad miniſterium ſpūale ꝯuer
ſus eſt. Neq̄ iſte venit de lōginquo/
q̄a vſus cōiunctione ꝯceſſa per illici
ta non errauit. Alij vero poſt carnis
flagicia alij poſt falſa teſtimonia/ alij
poſt facta furta/ alij poſt illatas vio⸗
lentias: alij poſt ꝑpetrata homicidia
ad penitentiā redeūt: ⁊ ad omnipotē
tis dei ſeruitiū cōuertunt᷑/ hi videlicet
ad deū de longinquo veniūt. Quā⸗
to etenim quiſq̄ plus in prauo ope⸗
re errauit/ tāto ab omnipotente dn̄o
lōgius receſſit. Nam ⁊ p̄digus filius Lu. xv.
q̄ patrē deſeruit abijt in regionē lon
ginquā/ in qua porcos pauit/ q̄a vi⸗
tia nutriuit. Dantur igitur alimēta
etiā eis qui de longinquo veniunt/
q̄a cōuerſis pctōribus doctrine ſan⸗
cte cibi prebēdi ſunt: vt in deo vires
reparentur/ quas in flagitijs amiſe⸗
runt q̄a ſepe a doctoribus tāto neceſſe
ē vt largioribus cibis doctrine ſaciēt

quāto feſſi maio ibꝫ vitijs venerāt.

De ꝯtemplatione. Cap. xxviij.

mar. viij. Uenit Jeſus bethſaida ꝛ addu-
cunt ei cecū: ꝛ rogabant eū vt
illū tangeret. Et apphendēs manū
ceci eduxit eū extra vicum. ꝛ expuit
in oculos eius impoſitis manibus
ſuis. Sūt quedā cōtēplatiue vite q̄
per quaſdā modo imagines vident
vt poſtmodū ſicut ſūt in ipā ſua vir
j. cor. xiij. tute ꝛ natura videant/ nam paulus
ait. Uidemꝰ nūc ꝑ ſpeculū ꝛ in enig
mate/ tunc autē facie ad faciem. Et
cecus cū impoſitione manuū redem
ptoꝛis iā lumē ſcipere cepiſſꝫ: requiſitꝰ ē
Ibidem q̄d videret Et aſpiciens ait. Uideo
homines velut arbores ambulātes.
Homo quippe natura ratiōalis eſt:
arboꝛ autē nec ſenſibilis eſt: nec vi-
uit. Et q̄d iſte illuminatus cecus ſi
gnificat/ niſi genus humanuꝫ. Cui
cū dñs cōtēplationis oculos aperit/
ꝓus q̄dā in enigmate cōſpicit/ vt pꝰ
modum illa vera ꝛ rationabilia cele
ſtiū agmina ſicut ſūt poſita aſpiceꝛꝫ
vnde ꝛ illic ſubditur. Deinde iterū
impoſuit manus ſuꝑ oculos eius/ ꝛ
cepit videre/ ꝛ reſtitutꝰ eſt/ ita vt vi-
deret clare omnia. Prius itaqꝫ per
ſpeculū vidit ꝛ ſimilitudinē: vt poſt-
modū clare videret ꝛ perfecte.

In tranſfiguratione dñi. Moralium libro. xxiij. Cap. xxix.

Nouiter conuerſi prius ſuauita-
tem ſecuritatis ſentiuntꝗ. prius
pacis q̄ete nutriūt. poſt cōgnitā ve-
ro dulcedinem tāto iam tolerabilꝰ
tentationū certamina ſuſtinent/ quā
to in deo altius cognouere q̄d amēt
Unde ꝛ Petrus prius in mōteꝫ du-
cit. prius claritatē trāſfigurationis
dñice ꝯtēplatur, ꝛ tūc demū tentari
ancilla interrogante ꝑmittit/ vt per
tentationē factus ſibi ex infirmitate
cōſcius/ ad illud flendo ꝛ amādo re-
curreret q̄d vidiſſet. ꝛ cū eū timoꝛis
vnda in peccati pelagus raperet/ eſſet
ꝓoꝛis dulcedinis anchoꝛa q̄ retineꝛꝫ

Moralium libro. xxxij. Ca. xxx. Dañ. vij.

Et veſtimēta eius facta ſunt cā
dida ſicut nix. Dominꝰ ſanctis
omībus quibus dictū eſt. Uos eſtis Mat. v.
lux mūdi. in illa eterna gloria veſtie-
tur: vnde ꝛ per euangeliuꝫ dicit/ q̄a
transfigurato in mōte dño veſtimē-
ta eius facta ſunt candida ſicut nix.
In qua trāſfiguratione q̄d aliud q̄ꝫ
reſurrectionis vltime gloria nūciat
In monte eīm veſtimenta eius ſicut
nix facta ſunt/ q̄a in ſuꝑne claritatis
culmine omēs ſancti luce fulgentes
iuſtitie ei adherebunt.

Moraliū libro. viij. Cap. xxxj.

Dixit Petrus ad Jeſuꝫ. Rabbi Mat. xvij.
bonuꝫ eſt nos hic eſſe: faciamꝰ Mar. ix.
hic tria tabernacla. Tibi vnū Moy
ſi vnum: ꝛ Helye vnū. Non eīm ſcie-
bat quid diceret. Sicut tabernacu-
lum cōſtruitur vt ab eſtu corpus ꝛ
frigoꝛe defendat: ſic reprobi terrene
felicitatis edificia ſuper ſe caſura cō-
ſtruentes multiplicant/ vt ſe a preſen
tis vite neceſſitatibus quaſi ab eſtu
ꝛ imbribus defendant. Honoribus
eīm excreſcere ambiūt ne deſpecti vi
deant: terrena aggregando exagge
rant/ ne inopie frigoꝛe tabeſcāt. Ubi
ergo mentis habitationeꝫ cōſtruūt
ibi proculdubio tabernacula figunt
At contra iuſti gaudēt in hac terra
deſpici: nec dolent ſe neceſſitatibus
affligi: ꝛ q̄a cōtra ꝑſentia ſe aduerſa
nō muniūt q̄ſi contra eſtꝰ ꝛ pluuias
habere tabernacula nolūt. Hinc eſt

Heb.xj. q̄ᵭ atteſtāte paulo. Abrahā in caſis
habitabat/q̄a habētez fūdamēta ci-
uitatē quā ſupn⁹ artifex ↄſtruxit ex-
pectat. Vn̄ ꝛ petrus iure rep̄hēdit̄/
q̄a necdū ment꜡ ꝑfectiōe roboratus
veritatis claritate cognita figere ta-
Luc.xij. bernaculū in t̄ra conat̄. Qui īmuni-
tū ſibi diues ille tabernaculū ↄſtrux
erat q̄ dicebat. Anima habes multa
bona repoſita in ānos mltos/requi-
eſce/comede/ꝛ bibe/ꝛ epulare. Sed
q̄a tabernaculū ei⁹ in veritat꜡ fūda-
mēto n̄ ſubſtitit/illico audiuit. Stul
te hac nocte repetent aīam tuā abs
te: q̄ aūt p̄paraſti cui⁹ erūt? Vite em̄
fugient꜡ amatores dū ſtudioſe ſe in
p̄ſentib꜡ ↄſtruere conāt̄/ad eternam
repente penā rapiunt̄.

Moralīū libro.xx. De cōuerſione
iudeoꝝ per Helyam Ca.xxxij.

mat.xvij. HElyas venturus eſt ꝛ reſtituet
oīa. Q̄uis ad celum raptus He
lyas eſſe ꝓhibet̄/mortē tn̄ diſtulit nō
ps.lxxx viij. euaſit. Quis eſt em̄ hō q̄ viuit ꝛ non
videbit mortē? Veniet itaq꜡ reſtitu-
tur⁹ om̄ia/q̄niaz ad hoc nimiꝝ huic
mūdo reſtituet̄/vt ꝛ munera p̄dica-
tiōis impleat/ꝛ carnis debitū ſoluat

Moralīū libro.xxxv. ꝛ in Ezechi-
elis homelia duodecima.

¶ Sciēdū q̄ppe eſt ꝙ ſancta eccl'ia
q̄uis nūc iudeos amiſerit: in fine tn̄
huius ſeculi dupliciter recipit/quā-
do gētibus ad plenū ſuſcept꜡ ad ei⁹
fidem currere om̄is q̄ tunc inuenta
fuerit etiā iudea cōſentit. Hinc nāq꜡
Rom.xj. ſcriptū eſt. Donec plenitudo gentiū
intraret/ꝛ ſic om̄is iſrael ſaluus fie-
ret. Hinc in euangelio veritas dicit.
Mat.xvij. Helyas veniet/ꝛ r̄ſtituet om̄ia. Nūc
em̄ amiſit iſraelitas eccl'ia q̄s cōuer-
tere p̄dicādo nō valꝫ/ſꝫ tunc helya p̄-
dicante q̄tquot inuenerit colliget/ꝛ
q̄ᵭ amiſit plenius recipiet. Ex plebe
q̄ppe iudaica q̄tquot inuēti fuerint
cōuertent̄/ꝛ ad helye p̄dicatiōnē ml-
ti ex his q̄ tūc ex iudeis in infidelita
te remāſerūt/ad cognitionē veritat꜡
redeūt/ꝛ dn̄m Jeſum iā nequaq̄ q̄ſi
purū hoīem contēdentes eius diui-
nitati ſe inherere congaudebūt.

Moralium libro.xj.

¶ Judei nāq꜡ ante incarnationē do
mini euz eſſe venturꝰ crediderunt/ꝛ
ānūciauerūt. ſed poſtq̄ in carne ap-
paruit: hūc eſſe negauerūt. ꝛ quē vē-
turꝰ dixerāt p̄ſentē contēpſerūt: ꝛ ne
quaq̄ ea credēdo ſecuti ſūt q̄ patres
ſuos p̄dixiſſe meminerūt. Helyas āt mala.iiij.
veniēs (ſicut p̄ malachiā dicit̄) redu-
cet corda filioꝝ ad patres eorum/
qm̄ hoc de dn̄o incipient filij intelli
gere helya p̄dicāte/q̄ᵭ patres eorum

Moralīū libro.xxij. ꝛ (p̄dicauere
Ezechiel' homelia.iiij: De ꝑfectu fidei

Capitulum.xxxiij.

CRedo dn̄e, adiuua incredulī- Mar.ix.
tatē meā. Fides noſtra ad ꝑfe-
ctionē ſuā q̄buſdaz gradibus ducit̄
q̄a pars eius prius accipit̄/vt in no-
bis poſtmodū ꝑfecte ↄpleat̄. Hinc
eſt q̄ᵭ redēptori noſtro a diſcipulis
Lu.xvij. dicit̄. Auge nobis fidē. vt q̄ iam ac-
cepta p̄ initiū fuerat q̄ſi p̄ argumen-
ta graduū ad ꝑfectionē veniret. Si
em̄ in credent꜡ mēte nō ꝓficeret: qui
dā veniēs ad dn̄m q̄ curari volebat
filiū ſuū ꝛ interrogatus an crederet
minime dixiſſet. Credo dn̄e adiuua
incredulitatez meā. Pēſate rogo q̄ᵭ
dicit̄. Si credebat/cur incredulita-
tē dicebat? Si vero incredulitatem
habere nouerat/quō credebat. Sed
q̄a per occultam inſpirationē gratie

meritoꝝ ſuoꝝ gradibꝰ fides creſcit/
vno eodēqꝫ tp̄e/is q̄ necdū perfecte
crediderat ſil' ⁊ credebat/⁊ incredulꝰ
erat. Adhuc ḡ aſcēdebat ad fidē quā
iā pceperat/q̄a ⁊ iā ſe credere ⁊ adhuc
ex incredulitate turbari clamabat

Moralium libro.xxxij. De tenta
tionibus. Capitulum.xxxiiij.

Mar.j. Comminatꝰ eſt Ieſus ſpūi im=
mundo. Cū antiquꝰ hoſtis ali=
quē tentare incipit prius quaſi con=
ſulēs blanda ⁊ illicita animo ſuggerit:
poſt ad delectationē pertrahit/ad ex
tremū per ꝯſenſionē poſſidēs violen
ta peccādi ꝯſuetudine pene inſolubi
liter conſtringit. Hinc eſt ꝙ nōnulli
Nota. pctā lōgo vſu ꝑpetrata in ſemetipſis
ipſi rephēdunt:⁊ hec ex iudicio fugi=
ūt/ſed vitare opē nec decertātes poſ=
ſūt. Sciēdū eſt etiā ꝙ plerūqꝫ eis q̄s
cepit tūc grauiores culpas ingerit/
cū p̄ntis vite termino illos propinq̄
re cognoſcit.⁊ quos ꝑ initia praua
cepit ad finem deteriores reddit. vt
eius tentamēta quo citius ceſſatura
ſunt:valentius ꝯpleant'/Qr enī ſuis
penis coꝝ ſatagit equare ſuppliciū
in eis ardentius añ mortē nitit' exag
gerare pctm̄. Plerūqꝫ iam cor male
ſubditū poſſidet/ſed tn̄ illū diuina ḡ
tia repellit.⁊ minime manus eijcit
quē ad ſe captiua voluntas introdu
xit. Cumqꝫ a corde expellit'/acriores
infigere ſtimulos inqtatū conat'/vt
eos tentationū fluctus mēs ab illo
īpugnata ſentiat/quos etiā poſſeſſa
neſciebat. Qd̄ bene in euangelio exp
mit':cū exire de homine ſpūs imun=
dus domino iubente narratur. Nā
cum demoniacus puer fuiſſet obla=
tus ſcriptum eſt. Cominatus eſt Ie
Mar.ix. ſus ſpūi immūdo dicens. Surde et
mute ſpūs ego tibi p̄cipio exi ab eo/⁊
amplius ne introeas in eū. Et excla=
mās/⁊ multū diſcerpens eū/exijt ab
eo. Ecce non eū diſcerpſerat cū tene
bat:exiēs diſcerpſit/q̄a tūc nimirum
peiꝰ cogitatiōes mentē dilaniat/cū
iā egreſſui diuina virtute cōpulſus
appropinquat. Et quē mutus poſſe
derat:cū clamoribus deſerebat/q̄a
plerūqꝫ cū poſſidet minora tentamē
ta irrogat:cū vero de corde pellitur/
acriori infeſtatione ꝑturbat. Hoſtis
itaqꝫ cor hominis poſſidens ſemper
ex malicia ex poſterioribus creſcit/⁊
cor deſerens vehemētioribus cogi=
tationum ſtimulis percutit. Tanto
igitur quiſqꝫ debꝫ initia tentationis
fugere/q̄to finē eius intelligit citꝰ
ſolui nō poſſe. Superabile nāqꝫ eſt
om̄e qd̄ hoſtis initio ſuggerit. ſed in
de ſeq̄tur qd̄ vinci vix poſſit.

De conuerſis ad deum. Mora=
lium libro.x. Capitulū.xxxv.

Et factus eſt ſicut mortuꝰ. Car=
nales hoīes illos q̄ſi mortuos
deputant quos neqꝫq̄qꝫ ſecum viuere
carnaliter pēſant. qui.ſ.ea nō habēt
q̄ ipſi vel habent vel ſolūmodo amāt
Qui enim ab huius mūdi appetitu
moritur/a terrenis profecto menti=
bꝰ omnimō extinctus eſtimat'. Qd̄
bene noſtri miraculum redēptō=
ris ſignat/cum ab immūdo ſpiritu
hoīem liberat/de quo ſcriptum eſt.
Clamās ⁊ multū diſcerpēs exijt ab
eo:⁊ factus eſt ſicut mortuus:ita vt
multi dicerent quia mortuus eſt. Ie
ſus autem tenens manum eius ele=
uauit eum/⁊ ſurrexit. Velut mortuꝰ
quippe oſtenditur qui a maligni ſpi
ritus poteſtate liberatur/quia quiſ=
quis iam terrena ſubigit:vitam in ſe
carnalis ꝯuerſationis extinguit. Et

mūdo mortu⁹ apparet: qa poſſeſſore
prauo q̄ per imūda deſideria ſe agi-
tabat caret. Quē m̄lti mortuū dicūt/
quia q̄ ſpūaliter viuere neſciūt: eum
qui carnalia bona nō ſequitur extin-
ctū funditus arbitrant̄.

In paſtorali caplo. ij. De prelatis
peccātib⁹ Capitulū. xxxvi.

Matth. xix. QUi ſcādalizauerit vnū d̄ puſil
lis iſtis. Nemo ampli⁹ in eccl̄a nocet
q̄ȝ qui p̲uerſe agens nomē vl' ordinē
ſanctitatis habet. Delinquentē nāq̄ȝ
hūc redarguere nullus p̄ſumit: ⁊ in
exemplū culpa vehemēter extēditur
Nota quādo ꝓ reuerētia ordinis peccator
honorat̄. Indigni autē quiq̄ȝ tanti
reatus pōdera fugerēt: ſi veritatꝫ ſen
tentiam ſollicita cordis aure pēſarēt
que ait. Qui ſcandalizauerit vnū de
puſillis iſtis qui in me credūt/ expe-
dit ei vt ſuſpēdatur mola aſinaria in
collo eius: ⁊ demergat̄ in profunduȝ
maris. Per molā quippe azinariam
ſecularis vite circuitus ⁊ labor expri
mitur: ⁊ per profundū maris extre-
ma damnatio d̄ſignatur. Qui ergo
ad ſanctitatis ſpeciē deduct⁹ vel ver-
bo ceteros deſtruit vel exēplo: meli⁹
profecto fuerat vt hūc ad mortē ſub
exteriori habitu terrena acta cōſtrin
gerent q̄ȝ ſacra officia in culpa ceterꝫ
imitabilē demōſtrarent. quia nimiꝝ
ſi ſolus caderet vtcunq̄ȝ hūc tolera-
bilior inferni pena cruciaret.

De eodem. Moralium libro. vi.
Capitulum. xxxvij.

QUid per molam azynariā/ niſi
terrena actio deſignatur? Que
dum colla mētis per ſtulta deſideria
cōſtringit/ hanc in laboris circuitum
mittit. Quid vero per mare niſi p̄ſens
ſeculum figurat̄? Sunt itaq̄ȝ nōnul-
li qui dum terrenas actōes deſerūt/
⁊ ad cōtemplatiōis ſtudiū humilita-
te poſtpoſita vltra vires intelligētie
ſurgūt: non ſolū ſe in errorē deijciūt/
ſed infirmos quoſq̄ȝ a gremio vnita-
tis diuidūt. Qui igitur vnū de mini
mis ſcandalizat/ meli⁹ illi fuerat liga
ta collo mola azynaria in mare p̄ijci:
quia nimiꝝ p̲uerſe mēti expeditius
eſſe potuiſſꝫ: vt occupata mūdo ter-
rena negocia ageret/ q̄ȝ p̲ ꝯtēplatōis
ſtudia ad multoꝝ p̲niciem vacaret.
Sūt enim nōnulli inquieti ſpūs qui
dū plus exquirūt ꝯtemplando q̄ȝ ca
piunt/ vſq̄ȝ ad p̲uerſa dogmata erū-
punt. ⁊ dū veritatis diſcipli eſſe hu-
militer negligūt/ magiſtri eoꝝ fiūt.

In paſtorali. caplo. xlvi. ⁊. xv. ⁊ in
homelia. viij. ſup̲ Ezechielē. De pace
⁊ ſapia ⁊ p̄dicatiōe. Cap. xxviij.

HAbete ſal in vobis/ ⁊ habete pa
cem int̄ vos. Sunt nōnulli qui ij. Cor. xiij.
dum plus ſape q̄ȝ eſt neceſſe ſtudent/
a primoꝝ pace reſiliūt: dū eos velut
hebetes ſtultoſq̄ȝ ꝯtemnūt. Vn̄ p̲ ſe-
metipam veritas ammonet dicens.
Habete ſal in vobis / ⁊ pacē habete
int̄ vos. Per ſal q̄ppe deſignant̄ ver
ba ſapiētie. Sal quippe ſine pace nō
virtutꝫ eſt donū/ ſed damnatiōis au-
gmentū. Quo em̄ quiſq̄ȝ meli⁹ ſapit/
eo deteri⁹ delinq̄t. Et idcirco inexcu
ſabilit̄ merebit̄ ſupplicium: quia ſi vo-
luiſſet prudēter potuit vitare pctm̄.
Quiſquis igit̄ habere ſal ſapiētie ſtu
det atq̄ȝ laborat/ curet neceſſe ē qua-
tinus a pace ꝯcordie nunq̄ȝ recedat.
Preterea cū rector ad loquēdū ſe p̄
parat/ ſub q̄nto cautele ſtudio loqua
tur attēdat: ne ſi inordinate ad loquē-
dum rapit̄ errors vulnere audiētiū
corda ferianf̄, ⁊ cū forte ſapiēs vide-

ri deſiderat/ vnitatis cōpagē inſipiē-
Rom.xij ter abſcidat. Hinc Paul⁹ ait. Non
plus ſape q̄ʒ oportet ſape: ſed ſape ad
ſobrietatē. Qui igit̄ ſapienter loqui
nititur/ magnope metuat ne ei⁹ elo-
quio audientiū vnitas cōfundatur:
implens quod dicit̄. Habete ſal in
vobis: ⁊ pacē habete inter vos.

In homelia ſuper Si quis venit
ad me. De ſumptib⁹ celeſtis edificij.
Capitulum. xxxix.

mar.x.et Magiſter bone quid faciēs vitā
Luc.xiiij eternā poſſidebo? Dn̄s p aliū
euangeliſtā dr. Quis ex vobis volēs
turrim edificare/ nō prius cōputat ſū-
ptus q̄ neceſſarij ſunt? Ecce iuxta ve
ritatis vocē. qui turrim edificat/ prius
edificij ſumpt⁹ parat. Si igitur fra-
tres humilitatis turrim cōſtruere cu
pimus/ prius nos ad aduerſa hui⁹ ſe-
culi pparare debemus. Hoc enī in-
ter terrenū ⁊ celeſte edificiū diſtat
q terrenū edificium ex pēſas colligē
do conſtruitur: celeſte vero edificiū
expēſas diſpergendo cōſummatur.
Ad illud ſumptus facim⁹ ſi non ha
bita colligamus. ad iſtud ſumpt⁹ fa-
cimus/ ſi habita relinquam⁹. Iſtos
ſumptus ille diues habere non po-
tuit qui poſſeſſiōes multas poſſidēs
Luc.x. magiſtrū requiſiuit dicens. Ma-
giſter bone/ quid faciens vitam eter
nam poſſidebo? Qui cum pceptum
audiſſet/ omnia relinquendi triſtis
abſceſſit: ⁊ inde anguſtiat⁹ eſt in mē-
te: vnde foris latior fuit in poſſeſſiōe.
Quia enim i hac vita amabat ſum-
ptus celſitudinis tendendo ad eter-
nam patriā/ habere noluit ſumptus
humilitatis.

¶ Moralium libro.ix.
De bonitate. Capitulū.xl.

Nemo bon⁹/ niſi vn⁹ de⁹. Om- Mar.x.
nia que creata ſunt/ bona ſunt:
atteſtāte Moyſe qui ait. Vidit deus Gen.i.
cūcta que fecerat/ ⁊ erāt valde bona.
Sed hoc ſolū bonū pncipaliter bo-
nū eſt/ p quod hec omīa bona ſunt q̄
bona pncipaliter exiſtūt. de quo bo-
no veritas dicit. Nemo bonus/ niſi
vnus deus.

De auaris diuitib⁹ Moralium li-
bro.iiij. Et in paſtorali. Cap.xlj.

Rarū valde eſt/ vt qui aurū poſſi Matth.
dent/ ad requiem tēdant: dū per xix.
ſemetipam veritas dr. Difficile qui pe
cunias habēt/ intrabūt in regnū ce-
lorū. Nā qui hic multiplicādis diui-
tijs inhiant/ que alteri⁹ vite gaudia
ſperāt? Quod tū vt redēptor noſter
valde rarū ⁊ ex ſolo diuino miracu-
lo euenire poſſe monſtraret. Hoc inquit
apud homines impoſſibile eſt/ apud
deū autē omīa poſſibilia ſunt. Diui-
tes igit̄ auari cū vel plura ambiunt/
vel obtinere cūcta q̄ ambierint poſ-
ſint: audiant quod ſcriptū eſt. Quid Matth.
pdeſt homini ſi totū mundū lucret̄/ xvi.
anime vo ſue detrimentū patiat̄? ac
ſi apte veritas dicat. Quid pdeſt ho-
mini ſi totū qd extra ſe eſt ꝯgregat: ſi
hoc ſolum quod ipe eſt damnat.

Moralium libro.xxxv. De humi
litate redemptoris Capitulū.xlij.

Facilius eſt camelū per foramē Matth.
acus tranſire/ q̄ʒ diuitē intrare xix.
in regnū celoꝝ. Cameli nomine dn̄s Mar.x.
in ſacro eloquio exprimit̄. Quia enī
ad onera ſuſcipiēda ſponte ſe came-
lus humiliat/ nō imerito redempto-
ris noſtri gratiā ſignat: qui i quo in-
firmitatis nr̄e onera ſuſcipe digna-
tus eſt/ a poteſtate ſue celſitudine ſpō
te deſcēdit. Vn̄ per euangeliū dicit.

Jo.x. Poteſtatem habeo ponēdi animaʒ
meā/ ⁊ iterū ſumēdi eam. Nemo tol-
Matth. xix. lit eam a me/ ſed ego pono eam. Et
vnde iterum dt. Facilius eſt camelum
per foramē acus trāſire/ q̄ diuitem
intrare in regnuʒ celoꝝ. Quid enim
nomine diuitis/ niſi quelibet elatum?
quid appellatiōe cameli/ niſi ꝓpriam
condeſcenſionē ſignat? Camelus enī
per foramē acus trāſijt/ cū iſdem re-
demptor noſter vſq; ad ſuſceptioneʒ
mortis ꝑ anguſtias paſſionis intra-
uit. Que paſſio velut acus extitit: q
dolore corpus pupugit. Facilius au-
tem camelus foramē acus/ q̄ diues
celoꝝ regnum ingredit̄. quia niſi ipſe
ꝓus infirmitatis noſtre onera ſuſci-
piēs: ꝑ paſſionē ſuā formā nobis hu
militatis oſtenderet/ neq̄q̄ ſe ad hu
militateʒ illius ſuperbia noſtra rigi-
ditas inclinaret.

Moraliū libro. xxij. Et in home-
lia ſuper Hoc eſt pceptum meum. ⁊
Cum audieritis. De martyriū gene-
ribus. Capitulū. xliij.

Mat. xx. Poteſtis bibere calicē queʒ ego
bibiturus ſum? Filij Zebedei
Jacobus ⁊ Joannes interueniēte ma
tre/ locuʒ celſitudinis ⁊ glorie a dño
querebāt: ſed eiuſdē glorie iter igno-
rabāt. Cōfeſſionis q̄ppe illius celſitu-
dinem a dextris ſiniſtriſq; querebāt:
ſed quāta ad hāc eſſet itineris angu
ſtia minime videbāt. Ad viam ergo
per quā ad celſitudinē venirēt/ a dño
tumētia illoꝝ corda reuocant̄: ⁊ eoꝝ
mox oculis imitādus calix paſſionis
obijcit̄: vt videliceʒ ſi ad ſublimitatis
gaudia tēderent/ ꝓus viam humilita
tis inuenirēt. Dicit ergo eis Jeſus.
Poteſtis bibere calicē quem ego bi
biturus ſum? Ac ſi dicat̄ eis. Jam vos
locus delectat celſitudinis/ ſed prius
via exerceat laboris. Per calicē per-
tingitur ad maieſtatē. Si mens ve-
ſtra appetit qd demulcet/ ꝓus bibite
qd dolet. Sic ſic ꝑ amarū poculum
ꝯfectionis peruenit̄ ad gaudiū ſalu-
tis. Et quoniā duo ſunt martyrij ge
nera. Unum in occulto ope: aliud in
publico teſtat̄ ipſe dñs: qui cū reqſiſ-
ſet dicēs. Poteſtis bibere calicē quē
ego bibiturus ſum? ⁊ illi dixiſſent/ poſ
ſumus: ilico ſubſecutus eſt dicēs. Ca
licem qdem meū bibetis. Quid enī
per calicē/ niſi dolorē paſſionis acci-
pimus? De quo alio loco dt. Pater/ Matth. xxvi.
ſi fieri pt tranſeat a me calix iſte. Ze-
bedei autē filij/ id eſt Jacobus ⁊ Joan
nes nō vterq; ꝑ martyriū occubuit:
⁊ tñ q vterq; calicē biberet audiuit.
Joannes nāq; nequaq̄ ꝑ martyriuʒ
vitā finiuit/ ſed tamē martyr extitit:
quia paſſionē quā nō ſuſcepit in cor
pore/ ſeruauit in mēte. Mori quippe Nota
a pſequēte martyriū eſt in apto ope.
Ferre vero cōtumelias/ odientē dilige-
re/ martyriū eſt in occulta cogitatio-
ne. Et nos igitur etiaʒ ſi nullo ferro
percutientiū trucidemur/ martyres
eſſe poſſumus/ ſi patientiā veraciter
in animo cuſtodiamus.

Moralium libro. v. De mutabili-
tate creaturarū omniū. ⁊ de ſtatu di
uinitatis. Capitulū. xliiij.

Stans Jeſus cecū illuminauit. Lu. xviij.
Omnis creatura qa ex nihilo fa-
cta ē/ ⁊ per ſemetipſam ad nihilū ten-
dit: nō habet ſtare ſed defluere. Ra-
tionalis vero creatura eo ipſo quo ad
imaginē auctoris eſt ꝯdita: ne ad ni-
hiluʒ tranſeat figit̄/ irrationalis aūt
nequaq̄ figit̄/ ſed donec viſionis ſue

miniſterio ſpẽm vniuerſitatis ipleat:
transeũdo tardat. Nam ⁊ ſi celum ac
terra poſt in eternũ permanẽt: ex ſe-
metipis tñ nunc ad nihilũ ꝑerant/
ſed ꝑ eorũ vſu quib9 ſeruiũt in meli9
mutata ꝑſeuerant. Stare ergo ſoli9
creatoris eſt/ ꝑ quẽ cũcta nõ trãſeun
tem tranſeũt: ⁊ in quo aliq̃ ne trãſcãt
retinent. Vñ ⁊ redẽptoꝛ noſter quia
diuinitatis eius ſtat9 capi ab huma
na mente nõ potuit/ hũc nob̃ ad nos
in carne veniẽs creatus/ natus/ moꝛ-
tuus/ ſepult9/ reſurgens/ ⁊ ad celeſtia
rediens quaſi trãſeundo mõſtrauit.
Quod bene per euãgeliũ illumina-
to ceco innuit: cui tranſiẽs auditum
ꝓbuit/ ſed ſtans oc̃los repauit. Per
humanitatis quippe diſpẽſationem
tranſire habuit/ per diuinitatis vero
potẽtiam qua vbiq3 ꝑſens eſt ſtare.
Voces igit̃ cecitatis noſtre dñs au-
dire tranſiẽs dicit̃: q̃a humane miſe
rie fact9 homo miſeret̃. Stans autẽ
lucẽ reparat: q̃a infirmitatis nr̃e te-
nebras ex ṽtute diuinitatʒ illuſtrat.

De fide iudeoꝝ ⁊ gẽtiũ. Moraliũ
libro. xxxv. et in Ezechielis homelia
quinta ſcd̃e partis. Cap. xlv.

Mar. ix. Luc. xix. In amorẽ auctoris ⁊ redẽptoris
noſtri fideles aie ex iudaico po
pulo ⁊ ex gentilitate cõuenerunt. vñ
⁊ idem redẽptoꝛ noſter cũ aſellũ ſe-
dens hieruſalẽ tẽderet/ ſicut euãge-
liſta teſtat̃: multi veſtimẽta ſua ſtra-
uerũt in via: alij autẽ frondes cede-
bãt d̃ arboꝛib9 ⁊ ſternebãt in via. Et
qui ꝑibant/ ⁊ qui ſequebãtur clama-
bãt dicẽtes. Oſanna bñdictus q̃ ve-
nit in nomie dñi. Aſinoꝝ vel aſinaꝝ
noie aliq̃ mãſuetudo ſimpliciũ de-
ſignat̃/ ⁊ hieruſalẽ viſio pacis dicit̃.
Quid ergo ſignat qđ dñs ſedẽdo aſi
nũ hieruſalẽ ducit: niſi q̃ ſimplices
mẽtes dũ ꝑſidẽdo poſſidet: eas vſq3
ad viſionẽ pacis ſua ſacra ſeſſione ꝑ-
ducit. Saluatoꝛ itaq3 noſter aſellum
ſedẽs hieruſalẽ tẽdit: q̃a vniuſcuiuſ-
q3 fidelis animã regẽs/ videlʒ iumen
tum ſuũ ad pacis intime viſionẽʒ ꝑ-
ducit. Sʒ ⁊ ſancte eccl̃ie vniuerſalit̃
ꝑſidet: eamq3 in ſupne pacis deſide-
rium accẽdit. Multi autẽ veſtimen
ta ſua in via ſternũt: q̃a coꝛpoꝛa ſua
per abſtinentiã edomãt/ vt ei iter ad
mentẽ parent/ vel exẽpla bona ſequẽ
tibus ꝑbeant. Alij ṽo frondes vl̃ ra
mos de arboꝛib9 cedũt ⁊ ſternunt in
via: quia in doctrina veritatʒ verba
ſententiaſq3 patrũ ex eoꝝ eloquijs ex-
cerpũt: ⁊ hec in via dei ad auditoꝛis
animũ venientis humili ꝑdicatione
ſubmittũt. Qđ indigni quoq3 ⁊ nos
modo facim9. Nam cũ patrũ ſenten
tias in ſmone exhoꝛtationis aſſumi-
mus/ frondes de arboꝛib9 cedimus:
⁊ has in via omipotẽtis dñi ſterni-
mus. Sed qui ꝑibant ⁊ qui ſeq̃ban Mat. xxi.
tur clamabãt/ oſanna. Preceſſit q̃p- Mar. xi.
pe iudaicus popul9/ ſecut9 eſt genti-
lis. q̃a oĩs electi ſiue q̃ in iudea eſſe
potuerũt: ſiue qui nũc in eccleſia ex-
iſtunt: in mediatoꝛe dei ⁊ hoĩum cre
diderũt ⁊ credunt. Qui ꝑeunt ⁊ qui
ſequunt̃/ oſanna clamãt. Oſanna au
tem latina lingua ſalua nos dicit̃. ab
ipõ enim ſalutẽ prioꝛes queſierunt/
ſequẽtes querũt: ⁊ benedictũ qui ve
nit in nomine dñi confitent̃: quoniã
vna ſpes/ vna fides eſt ꝑcedentiũ et
ſequentiũ populoꝝ. Nã ſicut illi ſpe-
ctata paſſione ⁊ reſurrectõe ei9 ſana-
ti ſũt/ ita nos ꝑterita paſſiõe ilh9 a ꝑ-
manẽte i ſecl̃a reſurrectõe ſaluatur

Quẽ eñ porcos noſtri ex iudaico po
pulo crediderũt ⁊ amauerũt verũ
hoiem: nos ⁊ veniſſe credimus ⁊ a=
mam⁹/ eiuſqꝫ deſiderio accẽdimur/
vt eũ facie ad faciem ꝯtemplemur.

De paſtoribꝫ ⁊ ſubditiſ. In home=
lia ſup Deſignauit dñs. Cap. xlvj

Vbi, s. Cathedras vendentiũ colũbas
dñs euertit. Uobis ſacerdoti=
bus lugẽs loquor/ qꝛ nonnullos ve
ſtrũ cũ pmijs ordinatiões facere co=
gnouimus: ſpirituale grãm vẽdere/
⁊ de alienis iniqtatibus cum pecca=
ti dãno temporalia lucra cumulare.
Cur ḡ ad memoriã veſtrã nõ redit/
qḋ vox dñica precipiens dicit Gra=
Matt. x. tis accepiſtis gratis date: Cur non
ante mentis oculos reuocatis/ ꝙ tẽ=
plum redẽptor ingreſſus cathedras
vẽdentiũ colũbas euertit: ⁊ nũmula
riorũ effudit es. Qui nãqꝫ ſũt in tem
plo dei hodie qui colũbas vẽdũt: ni=
ſi q in eccl'ia precium de impoſitione
manus accipiũt. per quã impoſitio
nẽ ſpũſſãctus celit⁹ datur: Colũba
igiť vẽdiť. quia manus impoſitio p
quã ſpũſſãctus accipitur ad pcium
prebetur. Sed redemptor noſter ca
thedras vendentiũ colũbas euertit:
quia talium negociatorum ſacerdo
dotiũ deſtruit. Hinc eſt qḋ ſacri ca=
nones ſymoniacam hereſiꝫ damnãt:
⁊ eos ſacerdotio priuari precipiunt/
qui de largiendis ordinibus preciũ
qrunt. Cathedra ergo vendentium
colũbas euertiť/ quando hi qui ſpiri
tualem grãm vendũt vel ante huma
nos/ vel ante dei oc'los ſacerdotio p=
uanť. Et quideꝫ multa ſunt alia pre
poſitoꝝ mala que humanos modo
oculos latent/ ⁊ plerũqꝫ ſe paſtores
ſanctos hoibꝫ exhibẽt/ atqꝫ in occul=
tis ſuis videri turpes añ interni arbi=
tri oculos non erubeſcunt. Ecce mõ
negari hoibꝫ põt qḋ lateñ agiť: ille
certe iudex venturus eſt cui tacendo
qſquis ſe nõ põt celare/ quẽ negãdo
nõ põt fallere. Ueniet veniet pfecto
dies ille nec lõge eſt in quo paſtor pa
ſtoꝝ appareat/ ⁊ vniuſcuiuſqꝫ facta
in publicũ deducat. Et qui mõ ſub=
ditorũ culpas per prepoſitos vlciſci
tur/ tunc ppoſitorũ mala per ſemet=
ipſũ ſeuiens dãnat: Vñ ⁊ ingreſſus
templũ per ſe quaſi flagelluꝫ de ſuni
culis fecit: ⁊ de domo dei prauos ne
gociatores eijciẽs cathedras vendẽ=
tiũ colũbas euertit. qꝛ ſubditoruꝫ q
dẽ culpas per paſtores pcutit: ſꝫ pa=
ſtoꝝ vitia p ſemetipꝫ ferit qꝛuis etiã
ſubditoꝝ vitia q a magiſtris modo
vl' diſſimulanť iudicari vel nequeũt
ei⁹ pculdubio iudicio reſeruãť. Igiť
dũ ſalua fide res agiť virtutiſ eſt me=
ritũ ſi a diſcipulis qcquid prioris eſt
modo tolerať. Debet tamẽ humiliť
ſuggeri ſi fortaſſe valeat qḋ diſplicet
emẽdari. Sed curãdũ ſummopere
eſt ne in ſupbiam trãſeat iuſtitie inor
dinata defẽſio: ne dũ rectitudo icau=
te diligitur ipſa magiſtra rectitudi=
nis humilitas amittať/ ne eũ ſibi p=
eſſe quiſqꝫ deſpiciat quẽ fortaſſe con
tigit vt in aliqua actiõe reprẽhẽdat
Contra hunc tumorẽ ſupbie ſubdi=
toꝝ mens ad cuſtodiaꝫ humilitatis
edomatur ſi infirmitas ppria inceſ=
ſanter attendiť. Nam vires noſtras
veraciter examinare negligimus/ et
qꝛ de nobis fortiora credimus/ idcir
co eos q nobis plati ſunt diſtricte iu
dicam⁹. Singula hec mala ſũt que
ſepe a ſubditis in prelatis ſepe a pla=
tis in ſubditis cõmittunť: qꝛ ⁊ oẽs

ſubditos vĩ q̃ pſunt min⁹ q̃ꝫ ipſi ſunt
ſapiẽtes arbitrant̃. ꝛ rurſuꝫ qui ſub-
iecti ſunt/rectoꝝ ſuoꝝ actiones iudi
cant. ꝛ ſi ipſos regimẽ tenere ꝯtinge
ret ſe poſſe agere meli⁹ putãt. Unde
plerũqꝫ fit vt ꝛ rectores min⁹ prudẽ
ter ea q̃ ſunt agẽda videãt: qꝛ eorum
oclos ipa nebula elatiõis obſcurat: ꝛ
nõnunq̃ꝫ is qui ſubiect⁹ eſt hoc cũ
p̃latus fuerit faciat quod dudũ fieri
ſubiect⁹ arguebat. ꝛ ꝑ eo qđ illa que
iudicauerat ꝓpetrat/ ſaltim quia iu-
dicauit erubeſcat. Igitur ſicut prela
tis curandũ eſt ne coꝝ corda eſtima
tione ſinglaris ſapiẽtie locus ſuꝑior
extollat: ita ſubiectis ꝓuidendũ eſt ne
ſibi rectorũ facta diſpliceãt. Et quo-
niam rectores habẽt iudicẽ ſuũ/ ma-
gna cautela ſubditorũ eſt non teme-
re iudicare vitã regentiũ. Neqꝫ eñi
ſicut ſupra dixi fruſtra per ſemetipſ̃ꝫ
dñs es nũmulariorũꝫ fudit/ ꝛ cathe-
dras vẽdentiũ colũbas euertit: ſigni-
ficans quia per magiſtros q̃dem vi-
tam iudicat plebiũ: ſed per ſemetipſ̃ꝫ
facta examinat magiſtroꝝ.

De afflictione electoꝝ ſub tp̃e an-
tichriſti. Moraliũ li. xxxij. Ca. xlvij.

Matth. xxiiij. Erit tunc tribulatio magna q̃-
lis nõ fuit ab initio mũdi. An-
tiquus hoſtis in fine ſeculi vas pro-
prium illũ perditũ hominẽ antixp̃m
ſcilicꝫ ingredieť: ꝛ ſuis virib⁹ tradit⁹
pauco q̃deꝫ in tẽpore: ſed in multa ꝯ
nos vtute laxabiť. Quẽ q̃uis ſeuitia
ad crudelitatẽ dilatet: ſuperna tñ mi
ſericordia dierũ breuitate anguſtat.
Hinc enim ꝑ ſemetipſam vitas dicit
Ubi. s. Erit tribulatio magna q̃lis non fuit
ab initio mundi vſqꝫ modo neqꝫ fiet.
Hinc rurſus ait. Niſi breuiati fuiſ-
ſent dies illi nõ fieret ſalua oĩs caro.

Quia eñi ꝛ ſuꝑbos nos ꝛ infirmos
dñs ꝯſpicit dies q̃s ſingulariter ma
los intulit miſericorditer breuiatos
dicit/ ꝑfecto vt ꝛ ſuꝑbiam terreat de
tẽporis aduerſitate/ ꝛ infirmitatẽ re
foueat de breuitate. Sed ꝯſiderãdũ
valde eſt in quo tũc atrocior q̃ꝫ nũc
ſe exerit antiqu⁹ hoſtis ſurgat. Que
enim penarũ genera nouim⁹ que nõ
iam vires martyꝝ exercuiſſe gaude-
mus. Alios nãqꝫ iprouiſo ictu imer
ſo iugulo gladi⁹ ſtrauit: alios crucis
patibulũ affixit: in q̃ mors ꝛ ꝓuoca-
ta repelliť/ ꝛ repulſa ꝓuocatur: alios
hirſutis ſeua dẽtib⁹ attriuit. alios ar
mato ferro inſultãs vngula ſparſit.
alios beluina rabies morſib⁹ detrun
cãdo cõminuit. alios ab itimis viſce
rũ ꝑ cutẽ preſſa via vberũ rupit. ali-
os effoſſa terra viuẽtes operuit. ali-
os altuꝫ dimerſos in mare p̃cipitiũ
fregit: alios in ſe ꝓiectos aq̃ replẽdo
abſorbuit. alios edax flãma ꝯſũpſit.
Cũ igiť antiqu⁹ hoſtis in fine mũdi
ꝑ antixp̃m nequius inſurrexerit/ q̃d ẽ
qđ his tormẽtis tũc atrocius creſcat
niſi h̃ qđ in euãgelio ꝑ ſemetip̃m ve-
ritas dt. Surgẽt pſeudo xp̃i ꝛ pſeu- Matth. xxiiij.
do ꝓphete: ꝛ dabũt ſigna magna ꝛ p-
digia: ita vt in errorẽ inducanť ſi fie
ri põt etiã electi. Nunc eñi fideles no
ſtri mira faciũt cũ aduerſa patiunť:
tũc autẽ huius hoſtis ſatellites etiã
cum peruerſa inferunt mira facturi
ſũt. Penſem⁹ ergo que erit humane
mẽtis illa tentatio: quãdo pius mar
tyr ꝛ corp⁹ tormẽtis ſubijcit: ꝛ tamẽ
ante eius oclos miracl̃a tortor facit.
Cui⁹ tũc virt⁹ nõ ab ipſo cogitatio-
num fundo quatiať/ quando is q̃ fla
gris cruciat/ ſignis choruſcat. Nimi
rum enim hoſtis ille antiqu⁹ ꝛ altus

tunc erit veneratione ꝓdigiis ⁊ durus crudelitate tormenti. qui nõ ſola tũc poteſtate erigetur/ ſed etiam ſignorũ oſtenſione fulciet.

De predicatoribꝰ antichriſti. Moraliũ libro. xiiij. ⁊. xxxiij. ⁊ in Ezechi. homelia. ix. Capitulũ. xlviij.

Cum electi cõſpexerint ſigna et miracula que facient miniſtri ⁊ ꝑdicatores antichriſti/ quoddam dubietatis impetũ in corde patientur: ⁊ ex eorum ꝓdigiis mendacibꝰ caligo trepidatiõis ad momentũ in eorum corda generabit/ vnde veritatis ore per euangeliũ dicit. Surgent pſeudo chriſti ⁊ pſeudo ꝓphete: ⁊ dabunt ſigna magna ⁊ ꝓdigia: ita vt in errorem inducãtur ſi fieri poteſt etiã electi. Quod videlicet dicit non q electi caſuri ſunt/ ſed magnis terroribꝰ trepidaturi: quoniã tanta tũc cõtra iuſtos iniquitate effrenabunt/ vt etiam electoꝝ corda non paruo terrore feriantur. Qua in re valde querẽdum eſt/ quomodo aut hi qui ſunt electi poſſunt in errorẽ induci. aut cur ſi fieri poteſt quaſi ex dubietate ſubdit/ cum quid fiendũ ſit dñs om̃ia ꝑſciens ꝑſtolatur. Unũ eñ ex duobꝰ eſt. quia ſi electi ſunt fieri nõ poteſt: ſi autẽ fieri poteſt electi nõ ſunt. Sed q̃a electoꝝ corda ⁊ trepida cogitatiõe concutient/ ⁊ tamẽ eorũ cõſtãtia nõ mouebitur/ vna hac ſentẽtia dñs vtrũq; cõplexus eſt dicẽs: ita vt in errorem inducant ſi fieri poteſt etiam electi. Quaſi enim iam errare eſt in cogitatiõe titubare. Sed ꝓtinus ſi fieri poteſt ſubiungit: quia ꝓculdubio fieri nõ poteſt vt in errorẽ electi plane capiant. Iſta ergo dñici ſmonis dubitatio ⁊ electoꝝ cordiũ deſignatio tẽtatõis fuit. quia qui electi ſt ad perſiſtendũ per ſigna ꝑdicatoꝝ antichriſti/ tentabunt ad cadendũ. Per hoc ergo quod dicit/ ſi fieri poteſt: ꝓ exprimit qđ electi in corde tentabuntur. Nutant eñ ſed nõ cadũt. Dicit ergo/ ſi fieri poteſt: q̃a trepidabũt: et tamẽ dicunt electi quia nõ cadunt. Dubitatio ergo ſmonis a dño in electis exprimit trepidationẽ mẽtis. q̃s electos nominat: q cernit quod in fide ⁊ bono opere perſiſtũt.

(margin: Matth. xxiiij)

De perfidia iudeorũ. Moralium libro. xiiij. Capitulũ. xlix.

Adoleſcens ſequebat cum amictus ſyndone. Cum iudeorum plebs miracula noſtri redẽptoris cerneret/ hunc ex ſignis honorabat dicens. hic eſt chriſtꝰ. Cũ vero humanitatis eius infirma cõſpiceret/ eum creatorẽ credere dedignabat dicẽs/ nõ: ſed ſeducit turbas. Sed q̃d mirum cum ꝑpeti iſta a plebibꝰ: cũ ipſi quoq; qui legis doctores eſſe videbant qui cũ verbis ꝓpheticis incarnãdum eſſe ꝓhibebãt/ ⁊ incarnatũ viderũt: ab eo tñ ſuadẽte ꝑfidia diuiſi/ ⁊ a fide veritatis auerſi ſunt. Scribe itaq; et legis doctores q̃ erudire ꝓplos ad vitam cõſueuerãt dũ incarnatũ deũ cõſpicerent cõſiliis ſuis mltos ab eius fide diuiſerũt: q̃uis prius ad credẽdum incarnatõis eius myſteriũ per prophetaꝝ verba mltos docuiſſe viderentur. Quos etiã non ſolum ad nõ credendũ/ ſed vſq; ad perſequendum quoq; dñm turba populoꝝ eſt ſecuta: ⁊ vſq; ad paſſionẽ illius ſeuitie facibꝰ acceſa. In qua videlicet paſſione diſcipuloꝝ corda turbata ſunt. ⁊ cum ad crucis aram ventum eſſet: coſq; grauius ex ꝑſecutiõe iudeoꝝ

(margin: mar. xiiij — mar. xiiij — Joã. vij)

timor inuasisset singuli fugerūt. mu-
lieres vero que ad pparāda subsidia
corporis exteriorib⁹ dño ministerijs
seruierant adheserūt. Stetit quidē
aliquamdiu Petrus / sed tamē post
territus negauit. Stetit etiam Jo-
annes / cū ipso crucis tēpore dictum
est: ecce mater tua. Sz pseuerare mi
nime potuit: quia de ipo quoqz scri-
Mar. xiiij. ptū est q adolescēs qdam sequebat
illū amictus syndone super nudo / z
tenuerūt eum. At ille reiecta syndo-
ne nud⁹ pfugit ab eis. Qui z si post
vt verba sui redēptoris audiret / ad
aram crucis redijt: prius tamē territ⁹
fugit. Mulieres autē nō solū nō ti-
muisse neqz fugisse / sed etiā vsqz ad
sepulchrū memorant stetisse.

De abstinentia hypocritaꝝ. Mo-
ralium libro. viij. Capitulū. l.

mar. xv. Inuenerūt hoīem cyreneū. Ple-
rūqz se hypocrite mira abstinen
tia affligūt / omne robur corpis atte-
runt: z quasi carnis vitā funditus in
carne viuētes extinguūt. sicqz p ab-
stinētiam morti appropiant / vt pene
quotidie morientes viuāt. Sz ad hec
hūanos oculos querūt: ammiratio-
nis gloriā expetūt / attestante veritate
Mat. vj. que ait. Exterminant facies suas vt
appareāt ieiunantes. Nam ora pal-
lescūt / corpus debilitate quatitur / pe
ctus interrumpentib⁹ suspirijs vrge
tur. Sed inter hec ab ore primoꝝ
ammirationis sermo querit: nihilqz
tanto labore aliud nisi estimatio hu-
mana cogitat. Quos nimiꝝ Simō
bene ille significat qui dñice passio-
nis tēpore in angariā crucē dñi por
mar. xv. tat: de quo scriptū est. Inuenerūt ho-
minē cyreneū venientē obuiam sibi
nomine Simonē: hūc angariauerūt
vt tolleret crucē Jesu. Quod enī per
angariā agim⁹ / nō h ex studio amo-
ris operamur. Crucem ergo dñi iesu
in angariā portare / est afflictionē ab-
stinētie pro alia qz necesse est intētiōe
tolerare. An nō Jesu crucē in anga-
riam portat q quasi ad pceptum dñi
carnē domat / sed tñ spūalem patriā
nō amat? Unā z Simon idem crucē
portat / sed nequaqz morit: qz omnis
hypocrita corpus quidē per abstinē
tiam afficit: sz tñ per amorem glorie
mūdo peius viuit: quoniā z sepe per
sanctitatis imaginē locū regiminis
indignus assequit: qui nisi i se aliqd
virtutis ostēderet / nullū percipere ho
norem mereret. Sed transit quod
delectabiliter obtinet / z penaliter qd
sequit manet. Sāctitatis fiducia nūc
in ore hominū ponit: sed cū intern⁹
iudex secreta cordis examinat / exte-
rius vite testes non querunt.

De passione dñi. In homelia scda
scde partis sup Ezech. Cap. lj.

Et pducunt cū in golgota locū mar. xv.
Erat autē hora tertia z crucifi
xerunt eū. Omnia q dñs incarnatus
verbis docuit / prius factis ostēdit: si-
cut scriptū est. Que cepit Jesus fa- Actuū. j.
cere / z docere. Quia enī vocare nos
ad celestē patriā venit. nimiꝝ nos bo
na trāsitoria despicere / z mala tēpo-
ralia nō timere docuit. Unā z oppro-
bria despexit / iniurias ptulit / mortē
nō timuit / crucis patibulū non refu
git. z cū hunc voluissent rape z regē
cōstituere / statim fugit. Quid aliud no
bis his exēplis innuēs nisi vt debea
m⁹ hui⁹ mūdi z aduersa nō metuere
z pspera vitare: qz plus plerūqz eius
bona occupant animū qz mala per-
turbent. Ante passionē xpo suā cōtu-

melias audiuit / nec tñ contumelias
reddidit: traditorē ſuū diu tacit⁹ per-
tulit: eiq̄ ſalutāti dare oſculū nō re-
cuſauit. ſuſcepit mortē crucis / ne mo-
ri timerem⁹. oſtēdit die tertia reſur-
rectionē / vt nos reſurgere poſſe cre-
derem⁹. Poſt paſſionē quoq̄ ſuā de
his qui ſe crucifixerant ad fidei gra-
tiā vocauit: bonum ꝓ ingr̄ate reddi-
dit ⁊ nos exēplo ſuo đ oib⁹ inſtruxit.

¶ Moralium. libro. xxj.

¶ Ad excedentē igitur oīa redem-
ptoris noſtri vitā mētis oculos ten-
dam⁹ vt in vita ⁊ in eius p̄ceptis ag-
noſcam⁹ quid in vita noſtra minus
habeam⁹ / ⁊ ad vite eius exēpla nr̄am
1. Pet. ij. vitā dirigamus. Hinc nanq̄ ſcp̄tū
eſt. Chriſtus paſſus eſt ꝓ nobis / vo-
bis relinquēs exemplū vt ſequamini
veſtigia ei⁹ qui peccatū nō fecit / nec
inuent⁹ dolus in ore eius. Qui cum
malediceret non maledicebat: cū pa-
Heb. xij. teretur / nō cōminabat. Hinc p̄ Pau-
lum dicit. Per patiētiā curram⁹ ad
ꝓpoſitum nobis certamē: aſpiciētes
in auctorē fidei ⁊ ꝯſummatorem Je-
ſu: qui ꝓpoſito ſibi gaudio / ſuſtinuit
crucē / ꝯfuſione contenta. Ad h̄ itaq̄
dn̄s apparuit in carne / vt humanā
vitā ammonēdo excitaret / exēpla p̄-
bendo accenderet / moriēdo redime-
ret / reſurgēdo repararet.

¶ In homelia ſup Maria magda-
lene. De reſurrectiōe. Caplm. lij.

mar. xvi. Maria magdalene / ⁊ maria Ja-
cobi ⁊ ſalome vna ſabbatorū
venīt ad monumentū: ⁊ viderūt iu-
uenē ſedentē in dextris coopertum ſto-
la candida: q̄ dicit illis. Jeſum q̄ritis
nazarenū crucifixum: ſurrexit / nō eſt
hic. Due erant vite: quarū vnā noui-
mus / alterā neſciebam⁹. Vna quip-
pe mortalis eſt / altera imortalis. vna
corruptiōis / altera incorruptionis.
vna mortis / altera reſurrectiōis. Sꝫ
venit mediator dei ⁊ hominū homo
chriſt⁹ ieſus: ſuſcepit vnā / ⁊ oſtendit
alterā. vnam ꝑtulit moriēdo / oſtēdit
alterā reſurgēdo. Si igit̄ nobis mor-
talem vitā ſcientib⁹ reſurrectionē ꝓ-
mitteret carnis: ⁊ tn̄ hanc viſibiliter
nō exhiberet: quis eius ꝓmiſſionib⁹
crederet: Fact⁹ itaq̄ homo apparuit
in carne / mori dignat⁹ eſt ex volunta-
te / reſurrexit ex poteſtate: ⁊ oſtēdit ex-
emplo quod nobis ꝓmiſit in premio.
Ecce ṽo redit ad memoriā q̄ cruci-
fixo dei filio iudei inſultantes dice- Matth. xxvij.
bāt. Si rex iſrael es / deſcēde de cru-
ce ⁊ credimus ei. Qui ſi tūc de cruce
deſcēderet: nimirū inſultantib⁹ cedēs
virtutē nobis ſue patiētie nō demō-
ſtraret. Sed expectauit paululū / to-
lerauit opprobria / irriſiōes ſuſtinuit
ſeruauit patientiā / diſtulit ammira-
tionē. Et qui de cruce deſcēdere no-
luit / de ſepulchro ſurrexit. Plus igi-
tur fuit đ ſepulchro ſurgere q̄ꝫ đ cru-
ce deſcēdere. plus fuit mortē reſur-
gendo deſtruere / q̄ꝫ vitā deſcēdendo
ſeruare. Sed cū iudei hunc ad inſul-
tationes ſuas de cruce deſcēdere mi-
nime cernerēt cū morientē viderent:
eū ſe viciſſe crediderūt: nomē illi⁹ ſe
quaſi extinxiſſe gauiſi ſunt.

¶ Item vnde ſupra. In homelia ſu-
per Maria magdalene. ⁊ Moraliū
libro. vj. Capitulū. liij.

Predicate euangeliū omni crea- mar. xvi.
ture. De dn̄i morte nomē eius
per vniuerſū mundū creuit: q̄ poſt
reſurrectionē ſuam ad predicandū
euangeliū ſuū per omnē terrā diſci-

pulos ſuos miſit dicens. Euntes in
mūdū vniuerſū/p̄dicate euāgelium
omni creature. Omis creature no-
mine homo ſignatur:q̄a in ip̄o vna
ſpēs ⁊ magna communio vniuerſe
creature oſtēdit. Omne nāq̨ quod ē
aut eſt ⁊ non viuit/aut eſt ⁊ viuit ſed
nequaq̄ ſentit/aut eſt ⁊ viuit ⁊ ſentit
ſ; nō intelligit nec diſcernit. aut eſt ⁊
viuit ſentit ⁊ intelligit et diſcernit.
Sūt nāq̨ lapides/nec tamē viuunt
Sūt arbuſta/viuūt quidē nec tamē
ſēiūt. Herbarū nāq̨ ⁊ arborū vita
viriditas vocat: ſicut p̄ paulu; de ſe
minibus dicit. inſipiens tu q̄d ſemi
nas nō viuificatur niſi prius moriat
Sūt bruta animalia: viuūt ⁊ ſentiūt
nec tamē intelligūt. Sunt angeli vi-
uūt ⁊ ſentiunt: ⁊ intelligendo diſcer-
nūt. Homo itaq̨ quia hab; cōmune
eſſe cū lapidib; viuere cu; arborib
ſētire cū animalibus /diſcernere cū
āgelis: recte nomine omis creature
exp̄mit/in quo iuxta aliquid omnis
creatura tenet. Unde cū veritas di-
ſcipulis euāgeliū omi creature p̄di-
care p̄cepit: omnē creatura; ſolū ho
minē intelligi voluit: cui cōmune ali
mar.xvj. q̄d cū omib creauit. Sic itaq̨ poſt
reſurrectionē poſtq̄ diſcipulos ſu-
os ad p̄dicandū euangelium miſit.
Illi aūt p̄fecti predicauerunt vbiq̨.
dn̄o cooperante ⁊ ſermonē ↄfirman
te ſequētibus ſignis. ⁊ poſtq̄ in om
nē terram exiuit ſon⁹ eo;: ⁊ in fines
orbis terre vba eorum: de morte dn̄i
nomē eius p̄ mūdum creuit: et qua
hunc infidelis turba extinxiſſe ſe cre
didit. Et que gaudebat occiſū: dolet
ps.xviij. mortuū q̄a hunc ad ſuam gloriā co-
gnoſcit perueniſſe per penā. Si igit
fratres chariſſimi noſtri redēptoris
membra ſum⁹: p̄ſumam⁹ in nobis
reſurrectionem futurā quā in capite
noſtro cōſtat eſſe factam. Reſurrecti
onis eius gl'iam tota mente diliga-
mus/⁊ pro ei⁹ amore moriamur. In
reſurrectione auctoris noſtri mini-
ſtros eius angelos conciues nr̄os a
gnouim⁹. Ad ho; ergo ciuium illā
frequentem ſollēnitatē feſtinemus/
his cū necdū viſione poſſumus deſi
derio ⁊ mente iungamur. Adiuuet
omipotens deus ad vita; deſideriū
noſtrū qui pro nobis in morte dedit
vnicū filium ſuum eundem Jeſum
xp̄m dn̄m noſtrū/qui cū eo viuit et
regnat in vnitate ſpiritusſācti. Per
omnia ſecula ſeculo;. Amen.

Explicitunt exceptiones de euan-
gelio ſm Marcum.

Incipiūt Excep
tiones ex opuſculis beati Gregorij
pape. De euangelio ſm Lucam.

De Laude iuſtorum. Cap. j.

Fuit in die Luce. j.
bus Herodis regis
iudee ſacerdos q̄-
da; nomine zacha-
rias de vice abia ⁊
vxor illi de filiab
aaron ⁊ nomē ei⁹ Elyzabeth. Erāt
autem iuſti ambo ante deū/inceden-
tes in omib mādatis ⁊ iuſtificatio-
nibus dn̄i ſine querela.

Moralium Libro. xxxv.
Corā dn̄o ſepe multo;u; vita di-
ſplicet/q̄ etiā foris hoib plac;. Cau

ſe ergo nimis in laude iuſtorꝫ ꝯiu-
gũ zacharie ⁊ Elyzabeth ab euange
liſta dictuꝫ eſt. Erant iuſti ambo añ
deum. Nõ eñ ſecura laus eſt iuſtos
añ hoĩes apparere. Sepe enim hũa
na ſnĩa velut in deo magnũ qnẽpiaꝫ
approbat/ſed hũc opꝰ deus q̃ quaſi
ex ſe ap̄pbat ignorat. Hinc ei eſt ꝙ
Ps. v. pſalmiſta vigilãter exorat dicẽs. Di-
rige in ꝯſpectu tuo viam meã. nimirꝫ
q̃a plerũqꝫ in ꝯſpectu hoim recta via
creditꝛ/etiã q̃ a veritatꝭ itinere depra-
uatur.

In homelia ſup euangeliũ Miſe
rũt iudei. De Joanne baptiſta. ca. ij.

Angelus gabriel de Joannis p-
ibi. ſ. miſſione ad zachariam dicit.
Elyzabeth vxor tua pariet tibi filiuꝫ
⁊ vocabis nomẽ eius Joanneꝫ/ipſe
precedet añ dñm in ſpũ ⁊ ꝟtute He-
lye. Joannes idcirco in ſpũ ⁊ ꝟtute
helye venturus dr. q̃a ſicut Helyas
ſcðm dñi aduentũ p̄ueniet. ita Joan
nes p̄uenit p̄mum. Inde eſt qð alio
loco dñs a diſcipulis inquiſitus de-
mat. xvij. aduentu Helye reſpondit. Helyas
iam venit ⁊ nõ cognouerunt eũ/ſꝫ fe
cerũt i eo q̃cũqꝫ voluerũt. Et ſi vul-
tis ſcire Joannes ip̃e eſt helyas. Re
q̃ſitus aũt Joãnes a ſacerdotibus ⁊
leuitꝭ ſi eſſet helyas dixit. Nõ ſum he
lyas. Quid eſt hoc q̃a qð ꝟitas affir
mat: hoc ꝓpheta veritatis negat? Sꝫ
ſi ſubtiliter veritas ip̃a requiratꝛ: h̄
qð inter ſe ꝯtrariũ ſonuit quomodo
non ſit ꝯtrariuꝫ inuenitur. Joannes
q̃ppe in ſpũ helyas erat/in ꝑſona he
lyas non erat. Sicut eñ ille p̄curſor
venturꝰ eſt iudicis/ita iſte p̄curſor
factus eſt redemptoris. Quod ergo
dñs fatetꝛ ꝺ ſpũ h̄ ioãnes ꝺnegat ꝺ ꝑ
ſona. q̃a ⁊ iuſtũ ſic erat vt diſcipulis
dñs ſpũalem de ioãne ſentẽtiaꝫ dice-
ret/⁊ ioãnes iſdẽ turbis carnalibꝫ nõ
de ſuo ſpũ: ſed ꝺ corpore reſpõderet.
Cõtrariũ ergo veritati videtꝛ eſſe qð
ioannes ſonuit. Sed tamen a verita
tis tramite non receſſit.

In homelia ſup Acceſſerũt ad ie-
ſum. De vocabulis angelorꝫ. Ca. iij.

Miſſus eſt angelus gabriel. Ce- Luce. i.
leſtis patrie ſpũs tunc ſolum
angeli vocantꝛ cũ ꝑ eos aliqua nũciã
tur. greca aũt lingua angeli nũcij ar
chãgeli vero ſũmi nũcij vocantꝛ. Hi
eñ q̃ minima nũciant angeli/q̃ vero
ſũma ãnunciant archangeli vocantꝛ.
Hinc eſt qð ad mariã ꝟginẽ non qli
bet angelus/ſed gabriel archangelꝰ
mittitꝛ. Ad hoc q̃ppe miniſteriũ ſũ-
mũ angelũ dignũ venire fuerat: qui
ſummũ omniũ nũciabat. Gabriel ãt
fortitudo dei dicitꝛ. Ad mariaꝫ ergo
gabriel mittitꝛ/qui dei fortitudo no-
minatur. Illũ quippe veniebat nun
ciare qui ad debellandas aerias po-
teſtates humilis dignatus eſt appa-
rere. de quo per pſalmiſtam dicitur.
Tollite portas principes vr̃as ⁊ ele- Ps. xxiij.
uamini porte eternales ⁊ introibit rex
glorie/quis ẽ iſte rex glorie? Dñs for
tis ⁊ potens/dñs potens in p̄lio. Et
rurſum dñs virtutum ip̃e eſt rex glo
rie. Per dei ergo fortitudinẽ nũciã-
dus erat qui virtutum dñs ⁊ potẽs
in prelio ad debellandas aerias po-
teſtates veniebat.

Moralium libro. xviij. ⁊ xxxiij. de
Incarnatione ꝟbi. Capitulum. iiij.

Virtus altiſſimi obũbrabit tibi Luce. i.
Obumbratio in ſacro eloquio
aliquãdo incarnatio dñi ponitur vl'
mentis refrigeriũ a feruore carna-
liũ cogitationũ/q̃d ꝟuata ꝟitate hy-

ſtorie ſermo teſtaꝛ angelic⁹ q̄ ad ma-
riā dicit. Spūſſanct⁹ ſuperueniet in te
z virt⁹ altiſſimi obūbrabit tibi. Per
obūbratiōis vocabulū incarnādi dei
vtraqꝫ natura ſignaꝛ. Umbra em̄ a
lumine z corpore formaꝛ. Dn̄s aūt p
diuinitatē lumē eſt/q̄ mediāte aīa
in virginis vtero fieri dignat⁹ eſt p
hūanitatē corpus. Quia ḡ lumē cor-
porandū in eius vtero erat incorpo-
randū ei que incorporeū cōcepit ad
corpus dicit. Uirtus altiſſimi obum-
brabit tibi. id eſt corp⁹ in te hūanita-
tis recipiet incorporeū lumē diuini-
tatꝭ/ex q̄ videlicet obūbratiōe omne
in te refrigeriū accipies mentis.

Moraliuꝫ libro. xviij. De vtraqꝫ
natura in xp̄o. Capitulum. v.

Nullus ſctōꝝ q̄buſlibet virtuti-
bus plenus, exiſtat /equari pōt
ei de q̄ beate marie ab angelo dictū
eſt. Quod naſceꝛ ex te ſctm̄ vocabiꝛ
fili⁹ dei. Nos q̄ppe z ſi ſcti efficimur
n̄ tn̄ naſcimur q̄a ipa nature corrup-
tibilis cōditiōe ꝯſtringimur vt cum
ꝓpheta dicam⁹. Ecce em̄ iniq̄tatibꝫ
ꝯcept⁹ ſum/z in delictis peperit me Ps. l.
maꝛ mea. Ille aūt veraciter ſolus ſā-
ctus natus eſt q̄ vt ipam ꝯditionem
nature corruptibilis vinceret ex cō-
mixtione carnalis copule cōceptus
nō eſt. Huic ſe quidaꝫ hereſiarches
equare voluit cū dixit. Non inuideo
xp̄o facto deo: ſi volo z ipe poſſū fie-
ri. Qui dn̄m noſtrū ieſum xp̄m non
p myſteriū cōceptionis ſed p ꝑfectū
gratie deū putauit/peruerſa allega-
tiōe aſtruēs eū purū hominē natuꝫ/
ſed vt deus eſſet p meritum ꝑfeciſſe
atqꝫ ob hoc eſtimās z ſe z quoſlibet
alios ei poſſe coeq̄ri q̄ filij dei p grāz
fiūt. nō intelligēs nec attendens q̄a
nemo pōt ei coeq̄ri. Aliud eſt em̄ na-
tos hoīes grām adoptionis ꝑcipere
aliud vnū ſingulariter p diuinitatis
potentiā deū ex ipo cōceptu ꝓdiſſe.
Nec equari pōt glīe vnigeniti habite
p naturā alioꝝ accepta p grāꝫ. Me-
diator q̄ppe dei z hoim hō xp̄s Je-
ſus nō ſicut iſte hereticus deſipit/al-
ter in hūanitate alter in deitate eſt/n̄
purus homo ꝯcept⁹ z edit⁹ poſt per
meritū vt de⁹ eſſꝫ accepit/ſꝫ nūciāte
angelo z aduenīēte ſpū mox v̄bū in
vtero: mox intra vteꝝ v̄bum caro/z
manēte incōmutabili eſſentia q̄ ei ē
cū pr̄e z cū ſpū ſctō coeterna aſſūpſit
intra v̄ginea viſcera vbi z ipaſſibiꝉ
pati: z imortalis mori: z etn̄⁹ an̄ ſcl'a
tēporalis poſſet eſſe in fine ſcl'oꝝ: vt
p ineffabile ſacramētū ꝯceptu ſctā/z
ptu inuiolabili ſcd̄m veritatē vtriuſ-
qꝫ nature eadē v̄go z ācilla dn̄i eſſet
z maꝛ. Sic q̄ppe ei ab elizabeth dici-
tur. Un̄ h̄ mihi vt veniat mater dn̄i Lu. j.
mei ad me: Et ipa v̄go ꝯcipiēs dic.
Ecce ancilla dn̄i fiat mihi ſecunduꝫ
verbū tuū. Et ꝯſuis ipſe eſt aliud ex
pr̄e aliud ex v̄gine nō tn̄ alius ex pr̄e
alius ex v̄gine/ſed ipe eſt eternus ex
patre/ipe tēporalis ex matre/ipe qui
fecit ipe qui factus eſt/ipe ſpecioſus Ps. xliiij.
forma pre filijs hoim per diuinitatē
z ipſe de quo dictū eſt. Uidimus eū Eſa. liij.
z nō erat aſpectus/z non eſt ſpecies
ei neqꝫ decor p humanitateꝫ. ipſe an̄
ſecula d̄ patre ſine matre. ipſe in fine
ſeculoꝝ de matre ſine patre. ipe tem-
plum. ipſe conditor tēpli: ipſe auctor
operis. ipe opus auctoris. Manēs
itaqꝫ vnus ex vtraqꝫ z in vtraqꝫ na-
tura nec naturaꝝ eſt copulatione cō-
fuſus /nec naturarum diſtinctione
geminatus.

In Ezechielis homelia pͥma. De
prophetis. Capitulũ.vj.

Luc.j. Beata que credidiſti. Aliqñ ex
pterito ⁊ ex pſenti atq̃z ex futu-
ro pariter animus tangit̃ ꝓphetan-
tis: ſicut Helizabet Mariã ad ſe ve-
nire cõſpiciens quia verbũ incarna-
tuz geſtaret in vtero cognouit: eãq̃z
iã dñi ſui matrẽ vocauit dicẽs. vnde
Luc.j. hoc mihi vt veniat mat̃ dñi mei ad
me. De cuius cõceptione per angelũ
Math.j. quoq̃z ad Ioſeph dicit̃. Quod enim
in ea natuz eſt/ de ſpiritu ſancto eſt.
Que videlicz Helizabeth dt̃. Bea-
ta que credidiſti quoniã perficiẽtur
ea que dicta ſunt tibi a dño. Dicens
enim/ beata que credidiſti: apte indi-
cat quia v̾ba angeli que dicta fuerãt
ad Mariã per ſpiritũ agnouit. atq̃z
ſubiũgens: perficient̃ in te que dicta
ſunt tibi a dño: que etiã in futuro ſe-
querent̃ ꝓuidit. Simul ergo de pte-
terito ⁊ pſenti atq̃z futuro per ꝓphe-
tie ſpiritũ tacta eſt: que ⁊ eam ꝓmiſ-
ſionibꝰ angeli credidiſſe cognouit: ⁊
matrẽ nominãs: quia redẽptorẽ hu-
mani gener̃ portaret intellexit. ⁊ cũ
om̃ia ꝑficienda ꝑdicaret/ quid etiaz
de futuro ſequeret̃ aſperit.

Moralium libro. xix. De via do-
mini. Capitulum. vij.

Luc.j. Preibis ante faciez dñi parare
vias eius. Via dñi non incõue
niẽter accipit̃ hoc qđ ad cor nr̃m ve
nit: ſeſeq̃z nobis intrinſecꝰ infundit.
Hinc ergo Ioãni per ſpm̃ dr̃. pͥbis
ante faciẽ dñi parare vias eiꝰ. Quiſ-
quis etem̃ ꝑdicando a ſordibꝰ vitio-
rum corda audiẽtiũ mũdat/ venien-
ti dño viam parat.

Moralium libro. iiij. De vmbra
mortis. Capitulum. viij.

Illuminare his q̃ in tenebr̃ ⁊ in Ibidem.
vmbra mort̃ ſedẽt. In ſcͥptura
ſacra vmbra mort̃ aliqñ obliuio mẽ
tis accipit̃. qꝛ ſicut mors hoc qđ inte-
ficit agit vt nõ ſit vita: ita obliuio qđ
intercipit agit vt nõ ſit in memoria.
Vñ recte qa Ioãnes hebreoꝝ popu
lo cum enĩꝰ obliti fuerãt deũ ꝑdica-
re veniebat per Zachariã dr̃. Illumi
nare his q̃ in tenebr̃ ⁊ in vmbra mor
tis ſedẽt. In vmbra em̃ mort̃ ſedere
eſt a diuini amor̃ noticia in obliuio-
ne laceſcere.

In homelia ſuꝑ euangeliũ Roga
uit q̃dam. De via pacis. Cap. ix.

Ad dirigẽdos pedes noſtros in Ibidem.
viam pacis. Viam pacis gra-
ditur q̃ſquis a veritat̃ itinere in viã
ſcandali nõ flectit̃. Vñ per Zachariã
dr̃. Ad dirigẽdos pedes nr̃os in viã
pacis. Tũc em̃ pedes nr̃os in viam
pacis dirigimꝰ/ qñ per illud actionũ
iter pergimꝰ/ in quo ab auctoris no-
ſtri gratia non diſcordamus.

Moralium libro. vij. ⁊. xiij. De iu
deis ⁊ gentibꝰ aduentuz redẽptoris
preſtolantibꝰ Capitulũ. x.

Et pepit maria filiũ ſuũ pͥmoge
nitũ/ ⁊ reclinauit euz in pſepio.
Ante redẽptoris nr̃i aduentũ ex ele-
ctis gẽtibꝰ ⁊ ex hebraico ꝑplo ſancti
quiq̃z longo tp̃e redẽptiõez ſuã expe-
ctãdo gemuerũt ⁊ deſiderauerũt. gẽ
tiles qm̃ eos necdũ redemptoris ſui
gr̃a reficiebat. iudei/ qꝛ legẽ tenẽtes
leg̃ auctorẽ nõ videbãt. Beati Iob
etenim atteſtãte vita cognoſcimꝰ vt
expectaſſe redẽptoris aduẽtũ m̃ltos
etiã ex gentilibꝰ credamus: ⁊ naſcẽte
dño Symeone in ſpũ in tẽplum ve-
niẽte didicimꝰ q̃nto deſiderio ex ple-

be iſraelitica ſancti viri incarnatiōis
ei⁹ myſteriū videre cupierūt. Vñ et
per eundez redēptorē diſcipulis dr̄.
Matth. Multi iuſti ꝛ ꝓphete deſiderauerūt
xiij. videre que videtis ꝛ nō viderūt. Sz
hoc vtroruꝗ deſideriū ꝑ redēptoris
incarnationē impletū eſt ꝛ ſatiatum.
Eccli. xiiij. Quia eī̄ ꝑ ꝓphetaz dr̄. Om̄is caro
fenum. Vniuerſitatis ꝯditor ex nr̄a
ſubſtātia carnē ſumēs/fenū fieri vo-
luit: ne noſtra imꝑpetuū caro fenuz
remaneret. Vñ ꝛ nat⁹ in p̄ſepio po-
nitur/vt videlicet ſignaret q: ſancta
anīalia que ieiuna diu ſunt inuenta
incarnatiōis eius feno ſatiant̄. Pre-
ſepe enim nat⁹ impleuit qui cibū ſe-
metip̄m mentib⁹ mortaliū p̄buit di-
Joan. vi. cēs. Qui comedit carnē meā ꝛ bibit
ſanguinē meū/ in me manet ꝛ ego in
eo. Ipa igit̄ generis hūani que venit
in fine mūdi redēptio ab his q̄ a mū
di p̄ceſſerint initio tarda videbat̄/ et
ab eis multū deſiderabat̄: quia lōgo
temporis ſpacio a celeſtiū remunera
tione diſiungebant̄.

In homelia ſup Cū nat⁹ eēt ih̄s.
Itē de iudeis ꝛ gentib⁹. Ca. xi.

Et paſtores erāt in regiōe eadē
Luc. ij. ꝛ ecce angel⁹ dn̄i ſtetit iuxta il-
los dicēs eis. Ecce euāgelizo vobis
gaudiū magnū qđ erit omni poplo:
quia nat⁹ eſt vobis hodie ſaluator q̄
eſt xp̄s dn̄s in ciuitate dauid. Que-
rēdū nobis eſt q̄dnam ſit qđ redem-
ptore nato paſtorib⁹ in iudea angel⁹
apparuit: ꝛ ad hūc adorādū ab orien
te magos nō angel⁹/ſed ſtella perdu-
xit. Quia videlicz iudeis tanq̄ rōne
vtentib⁹ rōnale anīal: id eſt angelus
p̄dicare debuit: gentiles v̄o q̄a vti ra
tione neſciebāt ad cognoſcēdū dn̄m
non per vocē/ſed per ſigna ꝑducun-
tur. quoniā ꝛ illis ꝓphetie tanq̄ fide-
lib⁹: non infidelib⁹: ꝛ iſtis ſigna tanq̄
infidelib⁹ nō fidelib⁹ data ſunt.

De pace angelorum cū hominib⁹.
Moraliū libro. xxviij. ꝛ. xxvij. ꝛ i ho
melia ſup Exijt edictū. Cap. xij.

Gloria in excelſis deo: ꝛ in terra
pax hominib⁹ bone voluntatis Luc. ij.
Deus pat̄ omīpotēs vnicū filiū quē
ſine tēpore genuit ſaluādis homini-
bus cū tēpore oſtendit: qui p̄fecto fi
lius humanā naturā ſuſcipiens/ ad
ima de ſublimib⁹ venit. Cui⁹ incar-
nationis myſteriū etiaz electi angeli
mirati ſūt qui eodē myſterio redem-
pti ſunt: ꝛ cū redemptis in fine mun
di hominib⁹ largitatez gratie ſup̄ne
glorificauer̄t. Ipſi quippe vt nos ad
laudē cōditoris accenderēt orto per
carnē dn̄o clamauerūt/gl̄ia in excel-
ſis deo. Redēptoris ergo potētiam
laudant ꝛ glorificāt: quia redēptioni
noſtre voces ſue exultatōis accōmo
dāt: q̄a dum nos ꝯſpiciūt recipi/ſuū
gaudēt numerū repleri. Anteq̄ igit̄
redēptor noſter ꝑ carnē naſceret̄/ diſ
cordiā cū angelis habuim⁹: a quorū
claritate ꝛ mūdicia ꝑ p̄me culpe me-
ritū/ ꝛ ꝑ quotidiana d̄licta lōge diſta
bamus. Quia eī̄ peccādo extranei
eram⁹ a deo/extraneos nos ſuo a cō
ſortio deputabant angeli ciues dei.
Sed eorūdez angeloꝝ ad nos cōdi-
tor venit: ſeq̄z hoiem etiā ſub ip̄is ex-
hibuit: ſicut de illo patri per ꝓphetaz
dicit̄. Minuiſti eū paulomin⁹ ab an Ps. viij.
gelis. Et q̄a inter nos ꝛ eoſdē ſpirit⁹
diſcordantꝫ vite ſcādalū repperit/ mi
ra potētia mirabiliori etiam pietate
ſumma creās/ ima ſuſcipiēs/ima cū
ſummis iūxit. Hinc eſt igit̄ qđ eodē
rege nato angeloꝝ chori in eius an-

nunciatiōe ꝓdicunt hymnū dicunt: ⁊
deuicta praue vite diſcordia nos q̄s
dudū deſpererāt/ciues agnoſcūt: cō
Luc.ij. ſono ore p̄dicātes. Gloria in excelſis
deo: ⁊ i terra pax hominibꝫ bone vo-
luntatis. Ac ſi apte dicant. Quos a
nobis malicia diſiūxerat/iam nūc in
terra nata bonitas iūgat. Is ergo q̄
propt̄ nos minor angelis extitit/ eq̄-
les nos angelis virtute ſue minora-
tionis fecit. Et q̄a cognouim⁹ regē
noſtrū/ recognouerūt nos angeli ci
ues ſuos. Quia em̄ rex celi terrā no
ſtre carnis aſſumpſit: infirmitatē no
ſtram illa iam angelica celſitudo nō
deſpicit. Ad pacē noſtrā angeli rede-
unt/intētionē prioris diſcordie poſt-
ponūt. ⁊ quos prius infirmos abie-
ctoſqꝫ deſpererāt/iam ſocios venerā
tur. Hinc ē em̄ quod Loth ⁊ Joſue
angelos adorant/ nec tn̄ adorare ꝓhi
Apo.xix. bentur. Joānes vero in Apocalypſi
adorare angelum voluit: ſed tn̄ hūc
idem angel⁹ ne ſe debeat adorare cō-
Ibidem. peſcit dicēs. Uide ne feceris/conſer-
uus em̄ tu⁹ ſū ⁊ fratrū tuoꝝ. Quid
eſt ꝙ ante redēptoris aduentū ange
li ab hominibꝫ adorant̄ ⁊ tacēt: poſt-
modū vero adorari refugiūt: niſi ꝙ
naturā noſtrā quā p̄us deſpererant/
poſtq̄ hanc ſuper ſe aſſumptā cōſpi-
ciunt/ ꝓſtratam ſibi videre pertime-
ſcunt. Non em̄ iam ſub ſe velut infir
mam cōtemnere auſi ſunt: quā ſup
ſe videlicz in celi rege venerātur/nec
habere dedignant̄ hominē ſociū/ q̄
ſuper ſe adorant hominē deū.

Quid p̄ſepe dn̄i ſignificet. Mo-
ralium libro.xxxi. Caplm̄.xiij.

Lu.ij. PAſtores venerūt feſtinātes ⁊ in-
uenerūt Mariā ⁊ Joſeph et in-
fantē poſitū in p̄ſepio. Preſepe ſcri-
ptura ſacra nō incōuenienter accipit̄:
in qua verbi pabulo aialia ſancta ſa Ps. lxvij
tiant̄. de q̄bꝫ per ꝓphetā d̄r. Anima-
lia tua inhabitabunt in ea. Nat⁹ igit̄
dn̄s a paſtoribꝫ in p̄ſepe reperitur: q̄m̄
eius incarnatio in ea q̄ nos reficiunt
ꝓphetarum ſcripta cognoſcit̄.

Moraliū libro.xxxiij. Quid gla
dius ſignificet. Caplm̄.xiiij.

ET tuā ipſius animā ꝑtranſibit Luc.ij.
gladius. In ſcriptura ſacra ali
quādo ꝑ gladiū ſancta p̄dicatio: ali-
quādo tēporalis deſignat̄ tribulatio
Gladius ſancta predicatio ponit̄ ſi-
cut Paulus ait. Et gladiū ſpūs qd̄ Ephe.vj.
eſt verbū dei. Gladius tribulatio tē-
poralis accipit̄/ ſicut beate Marie d̄
ſecuturis tribulationibꝫ d̄r. Et tuā Luc.ij.
ipſi⁹ aiam ꝑtranſibit gladius.

In paſtorali.caplo.xlix. De vita ⁊
etate p̄dicantiū Caplm̄.xv.

INuenerūt puerū Jeſum paren Ibidem.
tes ei⁹ in templo ſedentē in me-
dio doctoꝝ audientē illos. Redem-
ptor noſter cū in celis ſit conditor et
oſtenſione ſue potētie ſemper ange-
lorum doctor / ante tricēnale tēpus
in terra magiſter fieri noluit hoīum:
vt videlicz p̄cipitatis vim ſaluberri-
mi timoris infunderet: cū ipſe etiam
qui labi nō poſſet/ ꝑfecte vite gratiā
non niſi ꝑfecta etate p̄dicaret. Scri-
ptum q̄ppe eſt. Cū fact⁹ eſſet annoꝝ Ibidem.
duodecim/remāſit puer ieſus in hie-
ruſalem. de quo a parentibꝫ requiſi-
to/paulo poſt ſubdit̄. Inuenerūt illū Ibidem.
in templo ſedentē in medio doctorū
audientē illos ⁊ interrogantē. Uigi-
lanti itaqꝫ ꝯſideratiōe penſandū eſt/
ꝙ cum Jeſus annorū duodecim di-
cit̄ in medio doctorū ſedēs nos do-
cens/ſed interrogans inuenit̄. Quo

exemplo ſcʒ oſtēditur ne infirm⁹ do-
cere quis audeat: ſi ille puer doceri
interrogādo voluit/ qui per diuinita
tis potentiā verbū ſcientie ipſis ſuis
j. Timo. iiij. doctoribꝫ miniſtrauit. Cum ꝟo per
Paulū diſcipulo dicit̃. Precipe hec
ꝛ doce: nemo adoleſcentiā tuaʒ con-
temnat. ſciendū nobis eſt quoniā in
ſacro eloq̄o aliquādo adoleſcētia iu-
uentus vocat̃. Quod cit⁹ oſtendit̃/
ſi Salomonis ad mediū verba p̄ſe-
Eccs. xi. rantur: q̄ ait. Letare iuuenis in ado
leſcentia tua. Si em̄ vnū vtraq̄ʒ eſſe
nō diſcerneret/ quē monebat in ado
leſcētia iuuenē nō vocaret.

In Ezechielis homelia ſecūda.
¶ Iuxta ratiōis igitur viſum ſermo do
ctrine nō ſuppetit: niſi in p̄fecta etate/
nec p̄ſumat aliq̄s p̄dicare in infirma
etate: quia ille anno duodecimo eta-
tis ſue interrogare dignat⁹ eſt homi
nes in terra/ qui per diuinitatē ſuaʒ
angelos ſemper docet in celo. Quia
enim ip̄e eſt dei ſapiētia/ de ip̄o ange
li vidēdo bibūt hoc quod beatitudi
ne eterna ſatiantur.

De ſignificatione lapidū. Mora-
lium libro. xviij. ꝛ. xxix. Cap. xvi.

Mat. iij. Potens eſt de⁹ de lapidibꝫ iſtis
Luc. iij. ſuſcitare filios abrae. In ſcp̄tu
ra ſacra aliq̄n lapides in malo/ aliq̄n
vero in bono ſolēt accipi. Nam cum
lapides p̄ inſenſibilitate ponunt̃/ du
ra per lapides corda ſignant̃. Unde
quod p̄miſim⁹ per Joanē dicit̃. Po
tens eſt deus d̄ lapidibꝫ iſtis ſuſcita-
re filios abrae. Qui videlicʒ nomie
lapidū corda deſignat gentiliuʒ du-
ra: tūc ꝛ inſenſibilia per infidelitatē.
Et per p̄phetam dn̄s pollicet̃ dicēs.
Eze. xi. ꝛ Auferā cor lapideū de carne veſtra:
xxxvj. ꝛ dabo vobis cor carneū. Per lapi-
des itaq̄ʒ p̄ ipſa duricia gentiles po
puli deſignant̃: ipſi q̄ppe lapides co-
lucrant. ꝛ de eis per p̄phetā d̄r. Simi Ps. cxxx-
les illis fiant q̄ faciūt ea: ꝛ oēs qui cō iiij.
fidūt in eis. Un̄ Johes iudeos aſpi-
ciens ſe de eſtimatiōe generatōis ex-
tollere/ ꝛ gētiles p̄uidēs ad abrae p̄-
lem cognatōe fidei trāſire ait. Ne ve Luc. iij.
litis dicere intra vos. Patrē habe-
mus abraam. dico em̄ vobis: q̄a po
tens eſt deus d̄ lapidibꝫ iſtis ſuſcita-
re filios abrae. lapides vtiq̄ʒ duros
perfidia gentiles vocās. Et rurſum
per lapides ſolent deſignari fortium
mētes. Unde per Petrū ſanctis d̄r.
Et vos tanq̄ʒ lapides viui ſuperedifi j. Pe. ij.
camini domos ſpiritales.

In paſtorali. caplo. xlvi. De tena-
ci auaricia diuitum. Ca. xvij.

Iam ſecuris ad radicē arboris Mat. iij.
poſita eſt. Nouerint tenaces q̄ Luc. iij.
hanc primū deo iniuriā faciūt: quia
danti ſibi om̄ia nullā miſe̅die hoſtiā
reddunt. Hinc etem̄ Pſalmiſta ait.
Non dabit deo p̄piciationē ſuaʒ/ nec Ps. xlviij.
p̄cium redēptionis anie ſue. Preciū
nāq̄ʒ redēptionis dare eſt op⁹ bonū
preueniēti nos gratie reddere. Hinc
Johes exclamat dicēs. Iam ſecuris
ad radicē arboris poſita eſt. Om̄is
arbor que nō facit fructū bonū exci-
detur/ ꝛ in ignē mittet̃. Qui ergo ſe Nota
innoxios q꞉ aliena nō rapiūt eſtimāt
ictum ſecuris vicine p̄uideant/ ꝛ tor
porē improuide ſecuritatis amittāt:
ne cum ferre fructū boni opis negli-
gunt/ a p̄ſenti vita fundit⁹ quaſi ari-
ditate radicis exiccentur. Sollicite
etiam tenaces attēdant q̄ ficulnea q̄
fructū nō habuit/ ꝯtra hanc diſtrict⁹
agricola querit̃ q̄ etiam terram oc-

cupauit. Terrā quippe ficulnea ſine
fructu occupat: quādo mēs tenaciū
hoc qđ multis prodeſſe poterat inuti
liter ſeruat. Terram ſine fructu ficul
nea occupat: quādo locū quē exerce
re alius p ſolē boni opis valuit/ ſtul-
tus p deſidie vmbram p̄mit. Hi aūt
tenaces nōnūq̄ʒ dicere ſolēt. Cōceſ-
ſis vtimur: aliena nō q̄rimus: ⁊ ſi di-
gna minime retributiōe nō agimus
nulla tñ p̄uerſa p̄petram⁹. Qđ idcir
co ſētiunt/ q̄a videlicʒ aurē cordis a
v̄bis celeſtib⁹ claudunt. Neqʒ eñ di
ues in euāgelio q̄ induebat̄ purpu-
Luc. xvj. ra ⁊ byſſo q̄ epulabat̄ quotidie ſplen
dide aliena rapuiſſe: ſed infructuoſe
p̄prijs vſus fuiſſe p̄hibet̄. Cūqʒ poſt
hanc vitā vltrix gehēna ſuſcepit/ nō
q̄a aliquid illicitū geſſit/ ſʒ q̄a immo-
derato vſu totum ſe licitis tradidit.
¶ In homelia ſup euangeliuʒ. Hoc
eſt p̄ceptum.

Luce. iij. QUi habʒ duas tunicas det nō
habenti. In pace ſancte eccl'ie
poſſumus p̄bare ſi amicos dili ga-
mus/ ⁊ ſi p̄ſecutiōis tempore mori p
dilectione valeam⁹. Certe Joannes
j. Joh. iij. euangeliſta dicit. Qui habuerit ſub
ſtātiā mūdi ⁊ viderit fratrem ſuū ne
ceſſe habere ⁊ clauſerit viſcera ſua
ab eo: quomodo caritas dei manet i
eo? Hinc etiam Joānes baptiſta ait.
Qui habet duas tunicas/ det nō ha
benti. Qui ergo tranquillitatis tem
pore nō dat pro deo tunicā ſuā: q̄uo
in p̄ſecutione daturus eſt aīam ſuā?
Virtus ergo caritatis vt inuicta ſit
in perturbatiōe nutriatur/ per miſe-
ricordiā in tranquillitate/ quatinus
omnipotēti deo primū diſcat ſua im
pendere/ poſtmodum ſe.
¶ In homelia ſuper euangelium.
Anno decimoquinto. De Joāne ba
ptiſta. Capitulum. xix. Marci j.
VEnit fortior me poſt me. Joā- Luc. iij.
nem baptiſtam quē mira ſācti
tate p̄ditū populus videbat/ hūc eē
xp̄m putabat/ ſicut p euangeliuʒ d̄r.
Eſtimante autē populo ⁊ cogitāti-
bus omnib⁹ in cordibus ſuis de Jo
anne ne forte ip̄e eſſet xp̄s: quē ⁊ req̄
rebāt dicentes. Nunquid xp̄s es tu?
Sed niſi iſdē Joannes apud ſe hu-
milis exiſteret: repletus ſpiritu gra-
tie nō fuiſſet. Qui vt h̄ qđ erat oſten-
deret: ait. Venit fortior me poſt me/ Marci. j.
cuius nō ſum dignus ſoluere corri-
giam calciamēti eius. Ecce cū p̄ mi
ra operatione v̄tutū eſſet vt xp̄s eſſe
crederet̄/ non ſolū xp̄m non ſe eſſe re
ſpondit: ſed etiā corrigiam calciamē
ti eius ſoluere id eſt incarnationis
eius myſteriū perſcrutari non ſe di-
gnum eſſe perhibuit.

De dānandis diuitibus. Mora-
lium libro. xvij. Cap. xx.

CUius ventilabrū in manu ſua Mat. iij.
eſt: ⁊ permūdabit aream ſuam/
⁊ cōgregabit triticum in horreū ſuū
paleas aūt cōburet igni inextingui-
bili. Ariſte in ſpica prodeunt ꝯiūcte
ſed creſcendo paulliſper a ſe hyrſute
diſiungunt̄ ⁊ rigide. Sic nimirū ad
huius mūdi gl'iam praui diuites ſur
gunt/ nature eñ ſibi cōmunione cō-
iuncti ſunt/ ſed contra ſe viciſſim cre
ſcendo diuidunt̄. Alius q̄ppe alium
deſpicit: alter in alterū inuidie faci-
bus igneſcit. Qui ḡ ex tumore men-
tis a caritatis vnitate ſe ſeparat: q̄ſi
ariſtarū more contra ſe rigidi ſtant.
Quid igitur prauos huius mūdi di
uites dixerim/ niſi ariſtas quaſdam
humani gñis? Qui duʒ contra ſeſe

perbiūt bonoꝝ vitā vnanimiter af-
fligunt/aduerſum ſe quidem diui-
ſi ſunt/ſꝫ tñ concorditer grana deor-
ſum premunt. Nunc igitur ariſte al
ta proſiliunt/grana latent: qm̄ ꝛ rep
borum potētia preeminet ꝛ electoꝝ
gloria nō apparet. illi ſe bonorum fa
ctis oſtendūt/iſti in humilitate ſe de
primunt. Sed triture tempus adue
niet qd̓ ꝛ ariſtarum rigiditatem frā
gat. ꝛ ſolida grana non ꝯterat. Tunc
quippe ſuperbia iniquorum cōminuit̄
tūc electoꝝ vita quanta fulgeat inte
gritate declarat̄/qa cū iniuſti deficiūt
ex hac ipa ariſtaꝝ contritiōe agit̄ vt
grana appareant que latebāt. Cūqꝫ
ariſte frangunt̄/granoꝝ cādor oſten
ditur qa iniquis in eterna ſupplicia
cadētibus ſāctorum iuſtitia q̄ta ve-
ritate candeat demonſtratur / vnde
recte ꝑ Joannem de dn̄o dicit̄. Cuius
ventilabrum in manu ſua eſt/ꝛ per-
mundabit aream ſuā/ꝛ triticū/ꝛ cō-
det in horreū ſuū/paleas autē com
buret igni inextinguibili.

Moraliū libro. xxvij.

Electi quippe in ſācta eccleſia ſunt
frumēta dei: celeſtibꝫ recōdēda hor-
reis. Que nunc in aree tritura pale-
as tolerant/qm̄ in hac ecclie ſancte
purgatiōe mores cōtrarios repboꝝ
portant/quouſqꝫ hec intern⁹ agricola
vētilabro iudicij dirimat/ꝛ in habi-
tacula ſupna ſuos electos quaſi mū
da iam grana ſuſcipiens/eternis pa-
leas ignibus tradat.

De menſura pdicatiōis. Mora
lium libro. xvij. Cap. xxj.

Lu. viij. Aſcendit Jeſus in nauiculam
Petri ꝛ rogauit vt a terra re-
duceret puſillū. Apli curauerūt ſū-
mopere rudibꝫ populis plana ꝛ ca-
pabilia nō ſūma atqꝫ ardua pdicare
Nam ſi ſciam ſētām vt hauriebant
corde ita ore funderēt/ immenſitate
ei⁹ auditores ſuos opp̄imerēt poti⁹
q̄ꝫ rigarēt. Vn̄ ſuos auditores diſtil
latiōe vboꝝ nutriēs paulus apls lo
quebat dicēs. Nō potui vobis loqui j. Cor. iij
quaſi ſpiritalibus/ſed quaſi carnali-
bꝫ/tanq̄ꝫ paruulis in xp̄o lac vobis
potū dedi nō eſcā. Quis ei ferre po-
tuiſſet ſi raptus vſqꝫ ad tertiū celū:
raptus in paradiſum etiā archana
vba audiēs q̄ dici homini nō liceret
tam immenſos ſupne ſinus aperiret
Aut cuius virtutem auditoris non
opprimeret/ſi ea que intrinſec⁹ hau-
rire poterat incō̄tū carnis lingua ſuf
ficeret extrinſecus inundans ſciētie
huius immēſitas emanaſſet? Ut igi
tur auditores rudes nō inundatiōe
ſciētie/ſed moderata pdicationis di
ſtillatiōe foueant̄/predicationē do-
ctorū deus tempat/vt auditorum in
firmitas doctorū rore nutrita ꝯuale
ſcat. Qd̓ bene in euāgelio myſtica d-
ſcriptione narratur dum dicit̄. Aſcē
dit Jeſus in nauiculā Petri ꝛ roga
uit vt a terra reduceret puſillū/ꝛ ita
ſedens pdicabat turbis. Per nauē
Petri qd alind q̄ꝫ cōmiſſa petro ec-
cleſia deſignat̄? De qua vt dn̄s tur-
bis cōfluētibus predicet/eam a tra
paululū reduci iubet. Qui nec in al-
tū duci ꝛ tamen a terra pcepit remo
ueri: pfecto ſignificās pdicatores
ſuos rudibꝫ debere populis: nec alta
nimiſ d̓ celeſtibꝫ/nec tñ terrena pdicare

In homelia ſup homo qdam pe-
regꝛſi. De his qui trepidāt arripe-
re viam ſanctitatis. Cap. xxij

Sunt pleriqꝫ in ecclia q meliori
vite vias aggredi metuūt/ꝛ tñ

iacere in ſui torporis ignauia nõ ꝑti
meſcũt. Cũq; ſe pctõres cõſiderãt: ſã
ctitatis vias arripe trepidant ꝛ rema
nere in ſuis iniq̃tatibꝫ nõ formidant
Quoꝝ bene Petrus adhuc in infir
mitate poſit⁹ ſpeciẽ tenet/ cũ viſo mi
Luce .v. raculo piſciũ dixit. Exi a me dñe/ q̃a
homo peccator ſũ. Immo ſi te pctõ
rem ↄſideras oportet vt a te dñm nõ
repellas. Sʒ q̃ idcirco melioris habi
t⁹ vias ꝛ vite rectioris arcẽ apphen-
dere nolũt: q̃a infirmos ſe eſſe conſpi
ciunt/ q̃ſi pctõres ſe fatent̃ ꝛ dñm re-
pellũt/ cũq; in quo ſãctificari debue-
rant fugiũt ꝛ velut in ꝑturbatiõe cõ
ſiliũ nõ hñt dũ moriũt̃ ꝛ vitã timẽt.

De vera caritate. In homelia ſu-
per euangeliũ. Simile eſt regnũ ce-
lorũ homini regi. Cap. xxiij.

Caritas in duobus pceptis/ in
dilectione dei ſcʒ ꝛ ꝓximi conti
net̃/ ꝛ ipa dilectio ꝓximi in duobꝫ p̃-
ceptis ſubdiuidit̃/ cũ q̃dã ſapiẽs di-
cit. Omne qđ odis tibi fieri/ vide ne
ipe facias alteri/ ꝛ ꝑ ſemetipſam ve-
Mat. vij ritas p̃dicat dicẽs. Que vultiſ vt fa
ciãt vobis hoies/ ꝛ vos eadeʒ facite
illis. Si em̃ ꝛ qđ impendi nobis re-
cte volum⁹ hoc aliis impartimur/ et
qđ nobis fieri nolum⁹/ hoc aliis ipi
facere deuitam⁹/ caritatis iura illeſa
ſeruam⁹. Sed nemo cũ quẽpiaʒ di-
ligit habere ſe caritatẽ ꝓtinus putet
niſi prius ipſam vim ſue dilectionis
examinet. Nam ſi q̃s quẽlibʒ amat/
ſed ꝓpter deũ nõ amat/ caritatem nõ
habet/ ſed habere ſe putat. Caritas
aũt vera eſt/ cũ ꝛ in deo diligit̃ amic⁹
ꝛ ꝓpter deũ diligitur inimicus. Ille
em̃ ꝓpter deum diligit eos quos dili
git/ q̃ iaʒ ꝛ eos diligere a quibus nõ
diligit̃ ſcit. Probari em̃ caritas per
ſolã odii aduerſitateʒ ſolet. Vñ per Luc. vi.
ſemetipſm dñs dicit. Diligite inimi-
cos vr̃os/ bñfacite his qui oderunt
vos. Ille ergo ſecurus amat q̃ ꝓpter
deũ ꝛ illũ amat a quo ſe intelligit nõ
amari. Duo igit̃ p̃cepta caritatis di-
lectionẽ dei videlicet ꝛ ꝓximi neceſſe
ẽ vt cuſtodiat quiſq̃s habere in nup
tiis id eſt in ſancta eccleſia veſtẽ nup
tialẽ curat. Hinc eſt em̃ qđ apđ eze-
chielẽ ꝓphetã porte ciuitatis in mõ-
te ↄſtitute veſtibulũ duobus cubitiſ
menſurat̃/ q̃z nimiruʒ acceſſus no-
bis celeſtis ciuitatis nõ pandit̃/ ſi in
hac eccleſia q̃ pro eo qđ adhuc foris
eſt veſtibulũ dicitur dei ꝛ ꝓximi di-
lectio non tenetur.

Moralium libro. xxij. De miſeri
cordia. Capitulum. xxiiij. I. cor. xiij

Uelia teſte Paulo caritas pati
ens ꝛ benigna deſcribit̃. Per
patientiã aliena mala debem⁹ equa-
nimiter tolerare. ꝛ ꝑ benignitatẽ bo-
na nr̃a miſericorditer ipendere/ ſicꝫ re
dẽptor hũani gñis nos ãmonet ꝛ di
cit. Dimittite ꝛ dimittet̃ vobis date Luc. ix
ꝛ dabit̃ vobis/ dare nãq; nrʒ ad res
ꝑtinet q̃s exterı⁹ habem⁹/ dimittere
aũt ad relaxãdũ dolorẽ quẽ interi⁹ ex
aliena culpa cõtraximus. Sed ſciẽ
dũ eſt q̃a qui dimittit ꝛ non dat/ etſi
nõ plene oꝑatus eſt: melioreʒ tamen
partẽ minime tenuit. Qui vero dat
ꝛ minime dimittit õnino miſericor-
diaʒ nullã facit/ q̃a ab omnipotente
deo munus ex manu non accipit̃ qđ
obligato corde in malicia profertur.
Mũdari eteni debet prius animus
qui elemoſynã p̃bet/ q̃m oĩe qđ deo
dat̃ ex dantis mente penſat̃.

In paſtorali capitulo .xxxiij. De
patientia. Capitulum. xxv.

mat. vij. Quid aũt vides feſtucã in ocu-
lo fratris tui. dñs in euangelio
Luce. vj. dicit. Diligite inimicos vr̃os/ bñfaci
te his qui oderũt vos/ orate pro pſe-
quẽtibus ⁊ calũniantib⁹ vos. virtus
eſt corã hoibus aduerſarios tolera-
re/ ſed virtus coram deo diligere: q̃a
hoc ſoluꝫ de⁹ ſacrificium accipit qđ
ante eius oculos in altari boni opis
flãma caritatis incẽdit. Hinc eſt qđ
rurſũ q̃buſdam patientib⁹ nec tamẽ
diligẽtib⁹ dicit. Quid autẽ vides fe
ſtucaꝫ in oculo fratris tui/ ⁊ trabẽ in
oculo tuo non vides? Perturbatio
q̃ppe ipatientie feſtuca eſt/ malicia
vero in corde trabes in oculo. Illaꝫ
eñi aura tẽtationis agitat: hãc vero
ↄſummata nequitia pene imobiliter
portat. recte igit̃ illic ſubiũgit̃. Hy-
pocrita eijce pmũ trabẽ ð oculo tuo
⁊ tũc videbis eijcere feſtucã ð oculo
fratris tui. Ac ſi dicat̃ menti inique
interius dolẽti: ⁊ ſanctã ſe exterius
p patientiaꝫ demõſtrãti. Prius a te
molẽ malicie excute: ⁊ tunc alios de
impatiẽtie leuitate rephende: ne dũ
nõ ſtudes ſimulationẽ vincere/ pei⁹
ſit tibi aliena mala tolerare.

¶ In paſtorali capitulo. lij. De peni
tentibus. Capitulum. xxvj.

Gaudiũ erit in celo ſup vno pe
nitente q̃ȝ ſup nonaginta nouẽ
Luc. xv. iuſtos. Sepe nonnulli ad dñm poſt
carnis pctã redeũtes/ tanto ſe arden
tius in bonis opib⁹ exhibẽt/ quanto
dãnabiliores de malis vident: ⁊ ſepe
nõnulli in carnis integritate pdurã
tes/ cũ minus ſe reſpiciũt habere qđ
defleãt plene ſibi ſufficere vite ſue in
nocẽtiã putãt/ ⁊ ad feruorẽ ſpũs nul
lis ſe ardoris ſtimulis inflãmant. Et
ſit deo plerũq; gratior amore ardẽs
vita poſt culpã/ q̃ȝ ſecuritate torpẽs
innocentia. Vñ ⁊ voce iudicis dicit̃. Luc. vij.
Remittunt̃ ei pctã multa/ q̃a dilexit
multũ. Et gaudiũ erit in celo ſuper
vno penitẽte/ q̃ȝ ſup nonaginta no-
uẽ iuſtos q̃bus nõ eſt op⁹ pnia. Nõ
cit⁹ ⁊ ex ipo vſu colligim⁹: ſi noſtre
mentis iudicia penſem⁹. Plus nãq;
terram diligim⁹ que poſt ſpinas ex-
arata fructus vberes pducit: q̃ȝ que
nullas ſpinas habuit: ſed tamen ex-
culta ſterilem ſegetem gignit.

In homelia ſup Miſit ieſus. xij.
diſcipulos De miraculis.
Capitulum. xxvij.

Conuocatiſ dñs duodecim apo Luc. ix.
ſtolis dedit illis xtutẽ ⁊ poteſta
tẽ ſup oĩa demonia: ⁊ vt lãguores
curarẽt: ⁊ miſit illos p̃dicare regnuꝫ
dei: ⁊ infirmos curare. Cõceſſa ſũt ⁊
adiũcta ſctis p̃dicatorib⁹ a dño mi-
racula/ vt fidẽ xbis daret xt⁹ oſtẽſa
⁊ noua facerẽt q̃ noua p̃dicarẽt. Flo
rẽte eñi mũdo creſcente genere hũa
no diu in hac vita carne ſubſiſtente
reꝝ opulẽtia exuberãte q̃s cũ audirꝫ
aliã eſſe vitã crederet: q̃s inuiſibilia
viſibilib⁹ pferret? Sꝫ ad ſalutẽ rede-
ũtib⁹ infirmis ad vitã reſurgẽtibus
mortuis: carnis mũdiciã recipiẽtib⁹
lepſis: erepti a iur̃ ſpirituũ imũdoꝝ
demoniacis tot viſibilib⁹ miraculis
exacti/ q̃s nõ crederet qđ ð inuiſibili-
b⁹ audiret? Ad h̃ q̃ppe viſibilia mira-
cula coruſcãt/ vt corda audientiũ ad
fidẽ inuiſibiliuꝫ ptrahãt/ vt p hoc qđ
miꝝ foris agit̃ hoc qđ intus eſt lõge
mirabili⁹ ẽẽ ſẽtiat̃. Vñ nũc q̃q; cũ fi
deliũ numeroſitas intra ſctãm excre
uit eccliam/ multi ſũt q̃ vitã xtutum
tenẽt ſꝫ ſigna xtutũ nõ hñt: q̃a mira
culũ fruſtra foris oſtenditur ſi deeſt

q̄ intus operet̄. Nā iuxta magiſtri
gentiū vocē lingue in ſignū ſūt non
fidelibus ſed infidelibus. Unde ⁊ iſ⸗
dem p̄dicator egregi⁹ miletā veniēs
⁊ plenā infidelib⁹ inſulā ſciēs patreʒ
publij diſſinteria febribuſq̄ʒ vexatū
orādo ſaluauit: ⁊ ſancte p̄dicationis
adiutorē timotheū ex infirmitate ſto
machi laceſcēteʒ nō ꝟbo curat: ſʒ me
dicinali arte mederi parat dicens.
j.Thi.v. Modico vino vtere ꝓpt̄ ſtomachuʒ
⁊ frequētes tuas infirmitates. Qui
ergo infirmū infidelē vna prece ſal⸗
uat/cur egrotū ſociū p̄ce n̄ roborat?
Nimiꝝ ille foris ꝑ miraculum ſa
nādus erat q̄ viuus interi⁹ nō erat/
vt per hoc q̄ exterior poteſtas oſtē⸗
deret/hūc ad vitā interior virt⁹ ani⸗
maret. Egrotanti aūt fideli ſocio ſi⸗
gna nō fuerāt foris exhibenda/quia
ſalubriter intus viuebat.

De Calliditate ſuperborum diui⸗
tum Moraliū libro.xix. Ca.xxviij.

matt.viij Quidam diuiti ſupbe ſapiēti di
Luc.ix. citur a dño. Uulpes foueas ha
bēt: ⁊ volucres celi nidos: filius aūt
hois non habʒ vbi caput ſuum recli
net. Uulpes valde fraudulēta ſunt
aialia: q̄ in foſſis vel ſpecub⁹ abſcon⸗
dunt̄. Cūq̄ʒ apparuerint nūq̄ʒ rectis
itineribus/ſed tortuoſis anfractib⁹
currūt. Uolucres vero vt nouimus
alto volatu ſe i aera ſubleuāt. Nomi
ne ḡ vulpiū doloſa ⁊ fraudulēta/no⸗
mine vero volucrū hec eadeʒ ſupba
deſignant̄ demōia. Ac ſi dicat Frau
dulēta ⁊ elata demōia in corde vr̄o.
i. in cogitatione ſuperbie inueniunt
habitationē ſuā/filius aūt hominis
vbi caput ſuū reclinet nō habʒ id eſt
hūilitas mea requiē in ſupba mente
nō inuenit. Quaſi in q̄daʒ volatu vo
lucris illa ꝓuia ſe extulit/q̄ ꝑ elatam
cogitationē dixit. In celū ꝯſcendaʒ. Eſa.xiiij.
ſup aſtra celi exaltabo ſolium meū.
aſcendā ſup altitudinē nubiū/ſimil'
ero altiſſimo. Ecce q̄ʒ alta ſupbe vo⸗
lādo petijt/quē etiā volatuʒ ⁊ p̄mis
hoib⁹ ꝑſuaſit. Ipſi q̄ppe volando q̄
ſi ſup ſe ire conati ſunt qñ eis dictuʒ Gen.iij.
eſt vt guſtarēt ⁊ eſſēt ſicut dij. Cūq̄ʒ
ſimilitudinē diuinitatis appetūt/im
mortalitatiſ munera ꝑdiderūt. Qui
in terram moriendo nō iſſent/ſi ſup
terrā humiliter ſtare voluiſſent.

De quadripartita pctōꝝ perpe⸗
tratiōe. Moraliū lib.iiij. Ca.xxix.

Sine vt mortui ſepeliāt mortu⸗ Luce.ix.
os ſuos. Quattuor modis pec⸗
catū ꝯſummatur in ope. Pri⁹ nāq̄ʒ
latēs culpa agit̄/poſtmodū ꝟo etiaʒ
ante oculos hoim ſine cōfuſione rea
tus aperit̄. dehinc ⁊ in ꝯſuetudineʒ
ducit̄: ad extremuʒ q̄q̄ʒ vel falſe ſpei
ſeductionib⁹ vł obſtinatione miſere
deſꝑationis enutrit̄. Cū autē culpa
in vſū venerit etiaʒ anim⁹ etiā ſi ap⸗
petat debilius reſiſtet. q̄a quot vici⸗
bus praue frequētationis aſtringit̄/
q̄ſi tot vinculis ad mentē ligat̄. Un̄
fit vt cū eneruis animus ſolui non
valʒ/ad q̄daʒ ſe ſolatia falſe ꝯſolatio⸗
nis inclinet. quatinus venturꝫ iudi⸗
cē tāto ſibi minime ſpondeat/vt eos
etiā quos arguēdos inuenerit peni⸗
tus nō occidat. Cui rei hoc deteri⁹
accidit q̄ꝛ ei multoꝝ ſimiliuʒ lingua
ꝯſentit/cū multi etiā male geſta lau⸗
dib⁹ exaggerāt ſicut ꝑ pſalmiſtā di⸗
cit̄. Qm̄ laudatur pctōr i deſiderijs Ps.ix.
anie ſue: ⁊ iniquus bn̄dicit̄. Und̄ fit
vt inceſſāt̄ creſcat culpa fauorib⁹ nu
trita. Curari ꝟo vulnus negligit̄ q̄
dignū p̄mio laudis inuenit̄. Un̄ ⁊ ꝑ

ſalomonē dicit. Fili mi ſi te lactaue-
rint pctōres/ne acq̄ſcas eis. Pecca-
tores etenim lactāt/cū vl' pperrāda _Nota._
mala blādimentꝭ inferūt: vl' ppetra-
ta fauoribus extollūt. Sciendū q̄ꝫ
ē q illi tres modi peccātiū iuxta ſui
deſcēſus ordinē facilius corrigunt/
quart⁹ vo iſte difficilius emendat.
Vñ ꝛ redēptor nr̄. Puellā in domo
Mat.ix. iuuenē extra portā/in ſepulchro vo
Johā.xj. lazarū ſuſcitat. Adhuc q̄ppe mortu-
us iacet in domo q̄ in pctō latet/iam
q̄ſi extra portā educit/cuius iniq̄tas
vſq; ad inuerecūdiā publice ppetra-
tionis aperit. Sepulture vo aggere
pmit/q̄ in ppetratiōe nequitie etiam
vſu ꝯſuetudinis preſſus grauat. Sꝫ
hos ad vitā miſerat⁹ reuocat: quia
plerūq; diuina grā nō ſolū in occul-
tis/ſꝫ etiā in apertis iniq̄tatibus mor-
tuos: ꝛ mole praue ꝯſuetudinis preſ-
ſos lumine ſui reſpectus illuſtrat.
Quartū vo mortuū nūciante diſci-
pulo redēptor nr̄ agnoſcit/nec tamē
ſuſcitat. quia valde difficile eſt vt is
quē poſt vſū male ꝯſuetudinis etiā
adulātiū lingue excipiūt/a mentꝭ ſue
morte reuocet. de quo bene dicitur.
Luce.ix. Sine vt mortui ſepeliant mortuos
ſuos. Mortui em̄ mortuos ſepeliūt
cū pctōres peccatorē fauoribus pre-
mūt. Quid eniꝫ aliud eſt peccare q̄ꝫ
occūbere? Sꝫ q̄ peccātem laudibꝰ p-
ſequunt: extinctū ſub verboꝝ ſuorū
aggere abſcondunt. Erat aūt ꝛ La-
zarus mortuus/ſꝫ tamen non a mor-
tuis ſepultus. Fideles quippe illuꝫ
mulieres obruerāt/queꝫ eius mortē
viuificatori nūciabāt. Unde ꝛ proti-
nus ad hunc redit/q̄a cū in peccato
anim⁹ morit citi⁹ ad vitam reducit
ſi ſup hūc ſollicite cogitatiōes viuūt

Aliquādo (ſicut ſuperi⁹ dictū eſt) ne-
quaq̄ꝫ falſa ſpes diuine miſcōie mē-
tē pctōris intercipit/ſꝫ hāc pro pctis
q̄ fecit factorē ſuuꝫ inordinate formi-
dantē deterior deſperatio crucifigit/
ꝛ oēm ſpem venie ne redeat ad cor-
rectionem funditus interimit.

Moralium libro.xix. De diſcre-
tione in bono opere. Cap.xxx.

Tu aūt vade/ꝛ ānūcia regnum _Luce.ix._
dei. Sciendum eſt qm̄ aliquan-
do in actionibus noſtris minora bo-
na ꝑtermittēda ſūt p vtilitate maio-
rum. Nam q̄s ignoret boni ōpis eſſe
mortuū ſepelire: ꝛ tn̄ cuidā qui ad ſe-
peliēduꝫ patrē dimitti ſe popoſcerat
a dn̄o dictū eſt. Sine vt mortui ſepe-
liant mortuos ſuos. Tu autē vade
ꝛ ānūcia regnum dei. Poſtponēdū
nāq; erit obſeq̄ū huius miniſterij of-
ficio predicationis/q̄a illos in carne
mortuos in terrā ꝯderet/iſtos auteꝫ
aīa mortuos ad vitā reſuſcitaret.

In Ezechielis omelia.iij. De his
qui mundo renunciant. Cap.xxxj.

Nemo mittēs manū ad aratrū _Luce.ix._
Electi dei ſic a terrenis actibꝰ
ad ſpūalia pertranſeūt. vt ad ea q̄ re-
liquerunt vlterius nullatenus refle-
ctant: Quo cōtra de reprobis dicit
q̄a corde reuerſi ſūt in egyptū. Et p
ſemetipam veritas dicit. Nemo mit-
tēs manū ad aratrū/ꝛ aſpiciēs retro
apt⁹ eſt regno dei. Manū q̄ppe in
aratrū mittere eſt: quaſi per quendā
ꝯpūctionis vomereꝫ ad pducendos
fruct⁹ terrā ſui cordis aperire. Sꝫ
retro poſt aratrum reſpicit qui poſt
exordia boni ōpis ad mala reuertit
q̄ reliquit/q̄d electis dei minime con-
tingit: q̄a ad ea q̄ reliquerūt nullo iā
appetitu reſpiciūt/ſꝫ in eternis q̄ appe-

tũt ſue mentiſ ↄtẽplatiõe ſemꝑ inten
dũt. Vñ ⁊ magnus ille p̃dicator di-
Phil.iij. cebat: qui vſqꝫ ad celi tertiũ ſecreta pe
netrauerat. Vnũ vo que retro obli-
tus/in ea q̃ ſũt añ extẽdẽs me/ſequor
ad palmã ſupne vocatiõis. Añ nos
eñ eterna ſũt poſt nos tẽporalia: q̃a
⁊ illa ꝑgentes inuenim⁹/⁊ iſta rece-
dẽtes q̃ſi poſt dorſũ relinq̃m⁹. Pau
lus igiẽ in anteriora extent⁹ eoꝝ que
retro ſũt oblit⁹ fuerat/ q̃a tẽporalia
deſpiciẽs ſola q̃ ſũt eterna reqrebat.

Moralium libro .xxxv. De amici-
tia vel ſocietate p̃dicatoꝝ. c. xxxij.

Cum p̃dicatores ad ãnũciãduꝫ
Luce.x. dñſ mitteret binos miſiſſe teſta
tur euãgeliũ cũ dicit. Deſignauit do
min⁹ Jeſus ſeptuaginta duos diſci
pulos/⁊ miſit illos binos añ faciem
ſuã in oẽm ciuitatẽ ⁊ locũ q̃ erat ip̃e
vẽturus. Jdeo aũt bini miſſi eſſe de
ſcribunẽ/vt quia vel duo ſũt p̃cepta
caritatis. vel q̃a ſocietas haberi mi-
nus q̃ꝫ inter duos nõ põt/ſancti p̃di
catores ex ip̃a qualitate ſue miſſiõis
cognoſcerẽt/q̃ꝫtũ concordiã ſocieta-
tis amarent.

Moraliuꝫ libro. xxiij. De quadri
partita arrogãtiũ ſpecie. Ca. xxxiij.

Quattuor ſũt ſpecies q̃bus om
nis tumor arrogantiũ demon
ſtraẽ/cũ bonũ aut a ſemetip̃is habe-
re ſe eſtimãt/aut ſi ſibi deſuꝑ datum
credũt ꝑ ſuis hoc ſe meritis accepiſ
ſe putãt/aut certe cũ ſe iactant habe
re q̃d nõ hñt aut deſpectiſ ceteris vi-
deri ſingulariẽ appetũt habeẽ quod
habẽt. A ſemetip̃o eñ bonũ ſe habe
re iactabat/cui per apoſtolum diciẽ
i. Cor. iiij. Quid aũt habes q̃d nõ accepiſti? Si
aũt accepiſti: q̃d gl'iaris q̃ſi nõ acce-
piſ? Rurſũ ne dari nobis bonũ grẽ
ꝑ noſtris p̃cedentibꝰ meritis crede-
rem⁹/idem ap̃lus ammonet dicens Ephe. ij
Gr̃a eſtis ſaluati ꝑ fideꝫ: ⁊ hoc nõ ex
vobis/dei eñ donũ eſt non ex operi-
bꝰ vt ne q̃s glorieẽ. Qui etiam de ſe i. Thi. i.
met ip̃o ait. Qui prius fui blaſphe-
m⁹ ⁊ ꝑſecutor ⁊ cõtumelioſus ſꝫ mi-
ſericordiam cõſecutus ſum. Quibꝰ
vbis apte declarat q̃ gr̃a nõ ꝑ meri-
tis tribuaẽ/duꝫ ex ſeip̃o docuit ⁊ q̃d
de malicia meruerit/⁊ q̃d de beniuo
lentia accepit. Rurſũ nõ nulli iactãt
ſe habere q̃d nõ habent ſicut angelo
eccleſie laodicie diciẽ/q̃a dicis q̃d di Apoc. iij
ties ſum ⁊ locuples ⁊ nullius egeo. ⁊
neſcis q̃a tu es miſer/⁊ miſerabilis/⁊
pauꝑ ⁊ cecus/⁊ nudus. Rurſum nõ Luc. xviij
nulli deſpectiſ ceteris videri appetũt
ſingulariter bonũ habere q̃d habent
Vñ ⁊ phariſeus idcirco de tẽplo abſ
qꝫ iuſtificatiõe deſcẽdit: q̃a bonoruꝫ
opeꝝ merita ſibi q̃ſi ſingulariter tri
buẽs orãti publicano ſe p̃tulit. San
cti quoqꝫ ap̃li ab hoc elationis vitio
reuocantur/q̃ de p̃dicatione redeun
tes cũ elati dicerent. Dñe in nomine Mat. vij
tuo etiã demonia nobis ſubiecta ſũt Luce. x
ne de hac miraculoꝝ ſingularitate
gauderẽt: illico eis reſpondit dñs di-
cens. Videbã ſathanã velut fulgur Luce. x
de celo cadentẽ. Jp̃e q̃ppe ſingulari
ter elat⁹ dixerat. Suꝑ aſtra celi exal Eſa. xiiij
tabo ſoliũ meũ. ſedebo in mõte teſta
mẽti in lateribꝰ aq̃lonis: ſimilis ero
altiſſimo. Et mire dñs vt i diſcipu-
loꝝ cordibus elationẽ p̃meret. mox
iudicium ruine retulit q̃d ip̃e magi-
ſter elatiõis accepit vt in auctore ſu
ꝑbie diſcerẽt quid de elationis vitio
formidarent.

Jn Ezechielis homelia. vij. ſecũ
de partis.

A priuato ergo gaudio vitas
ad cōmune diſciplos reuocat/
cū de ſubiectiōe demonū letātes am
monet dicens. Nolite gaudere ſup h Luce.x.
ſ. pop͛ gaudete ꝛ exultate/q̄a noīa
vr̄a ſcripta ſūt in celo. Nō em̄ om̄es
electi demonia eijciūt/ſ3 tn̄ electoru3
oīm noīa celo tenent̄ aſcripta. Am-
monētur ḡ diſcipli ꝓuatā leticia de-
ponere. Cōmuni aūt ꝛ ꝑpetua felici-
tate gaudere. In hac itaq3 arrogan-
tie quarta ſpē crebro humanus ani-
m͛ labit̄/vt id qd̄ h3 habere ſe ſingu
larit̄ glīet̄. In q̄ tn̄ diabolice ſimili-
tudini vicini͛ appinquat/q̄a q̄ſq̄s
bonū ſe habere ſingularit̄ gaud3/q̄ſ
quis videri ſublimioꝛ ceteris querit
illū videlic3 imitat̄ q̄ deſpecto bono
ſocietat̄ angeloꝝ ſedē ſuā ad aquilo
nē ponēs ꝛ in altiſſimi ſimilitudinē
ſupbe appetēs ꝑ iniquū deſideriū q̄
ſi ad q̄ddā cul'mē conatus eſt ſingu-
laritatis erumpere.

Moraliū libro.xx. De diſciplina
ꝛ miſericordia Capitulū.xxxiiij.

Et appropians alligauit vulne
ra eius infundens oleū ꝛ vinū.
Diſciplina vl' miſcd̄ia multū i paſto
rib͛ deſtituit̄:ſi vna ſine altera teneā
tur. Sz circa ſubditos ſuos ieſſe re-
ctoꝛib͛ deb3 ꝛ iuſta ꝯſulēs miſericoꝛ
dia/ꝛ pie ſeuiēs diſciplina. Hinc eſt
q͛ ſemiuiui illi͛ vulnerib͛ q̄ a ſama-
ritano in ſtabulū duct͛ eſt ꝛ vinū ad
hibet̄ ꝛ oleū. vt ꝑ vinū moꝛdeāt̄ vul
nera/ꝛ ꝑ oleū foueant̄/q̄tin͛ vnuſq̄ſ
q3 q̄ ſanandis vulnerib͛ ꝑeſt in vino
moꝛſu3 diſtrictiōis adhibeat/in oleo
mollicie pietat̄/vt ꝑ vinum mūdent̄
putrida ꝛ ꝑ oleū foueāt̄ ſanāda. Mi
ſcēda eſt ḡ lenitas cū ſeueritate/faci
endū q̄ddā tēperamentū ex vtroq3;
vt neq3 multa aſperitate ſubditi exul-
cerent̄:neq3 nimia benignitate ſoluāt̄

De actiua vita ꝛ contemplatiua.
Capitulum. xxxv.

Intrauit ieſus in q̄ddam caſtel Luce.x.
lū/ꝛ mulier q̄dam martha noīe
excepit illū in domū ſuā/ꝛ huic erat
Moraliū libro (ſoroꝛ noīe maria
.vj. ꝛ in home. tertia ꝑme part̄. ꝛ in
ſcd̄a ſcd̄e part̄ ſup Ezechielem.

Due ſūt ſictoꝝ vite:actiua ſc3 et
ꝯtēplatiua. Actiua vita eſt panē eſu
rienti tribuere. vbo ſapiētie neſcien-
tē docere. errātē coꝛrigere ad humi-
litat̄ viā ſupbiētes3 primū reuocare
īfirmātib͛ curā gerere. q̄ ſingulis q̄-
buſq3 expediāt diſpenſare:ꝛ cōmiſſa
nobis q̄lit̄ ſubſiſtere valeāt ꝓuidere.
Contēplatiua vo vita eſt caritatē q̄
dē dei ꝛ ꝓximi tota mēte retinere:ſ3
ab exterioꝛi actiōe q̄ſcere. ſoli deſide-
rio ꝯditoꝛis inherere:vt nil iā agere
libeat:ſ3 calcat̄ curis oib͛ ad viden
dā ſui creatoꝛis faciem anim͛ inar-
deſcat/ita vt iā pœnitu carnis coꝛru
ptibilis pōd͛ cū meroꝛe poꝛtare. to-
tiſq3 deſiderijs appetere/illis ymni-
dicis āgeloꝝ choris intereſſe:ciuib͛ ā-
miſceri celeſtib͛/ꝺ etna in ꝯſpectu dei
icoꝛruptiōe gaudere. Sz actiua poꝛ
ē tpe q̄3 ꝯtēplatiua:qm̄ ex ope bono
tendit̄ ad ꝯtēplatiōnē. Cōtēplatiua
āt maioꝛ ē merito q̄3 actiua/qm̄ hec
in vſu pn̄tis tp̄is laboꝛat. illa vo ſa-
poꝛe intimo vēturā iā requiē degu-
ſtat. Quod em̄ cōtēplatiua minoꝛ q̄
dē tpe:ſ3 merito maioꝛ ſit q̄3 actiua
ſacris euāgelij vbis oſidit̄ in q̄ due
mulieres. martha. ſ. ꝛ maria diuerſa
egiſſe referūt̄. martha q̄ppe circa fre
q̄ns miſteriū ſatagebat:maria vo ſe
dēs ſec͛ pedes dn̄i e͛ vba audiebat

Quid em̄ ꝑ Marthā exterioꝛibꝫ ob
ſequijs occupatā niſi actiua vita ſig/
nat? ⁊ qd ꝑ mariā: q̄ ꝟba dn̄i reſidēs
audiebat niſi contēplatiua exp̄mit?
vna q̄ppe eaꝝ erat intēta operi/ alte/
ra ↄtēplatiōi. vna ſuiebat actiue vi/
te ꝑ exteriꝰ miniſterium/altera ↄtēpla/
tiue ꝑ ſuſpēſionē cordis in ꝟbū. Et
q̄uis actiua ſit bona/melioꝛ tn̄ eſt cō
templatiua. qm̄ iſta cū moꝛtali vita
deficit/illa ꝟo immoꝛtali vita plenꝰ
excreſcit. Un̄ cū ↄ̄ Marie ſue ſoroꝛꝫ
ociū martha q̄reret/ ꝙ ſe negligeret
adiuuare: audiuit a dn̄o reſpōdēte.
Ubi. s̄. Martha martha ſollicita es/ et tur/
baris erga plīma: poꝛro vnuꝫ eſt ne/
ceſſariū. Maria optimā ptē elegit q̄
nō auferet ab ea. Ecce pars et cura
marthe nō repꝛhēdit/ ſed marie etiā
pars laudat. neqꝫ bonā partē elegiſſe
Mariā dr̄/ſed optimā: vt etiaꝫ pars
Marthe iudicaret bona: q̄ꝛ magna
ſunt actiue vite merita/ ſed ↄtēplati/
ue potioꝛa. Quare aūt pars Marie
ſit optima ſubinfert cū dr̄: q̄ nō aufe/
ret ab ea. Actiue em̄ vite opa cū coꝛ/
poꝛe trāſeūt/cōtēplatiue aūt gaudia
Nota meliꝰ ex fine ↄualeſcūt. Quis em̄ in
eťna patria panē poꝛrigat eſurienti/
vbi nemo eſurit? Quis potū tribuat
ſitiēti/ vbi nemo ſitit? Quis moꝛtuū
ſepeliat/vbi nemo moꝛit? Actiua igi
tur vita cū coꝛpe deficit/ ⁊ cū p̄nti ſe/
culo aufert: ↄtemplatiua ꝟo nec de/
ficit/nec aufert. hic ei incipit: ſꝫ ſub/
tracta p̄ſentis ſecli luce/ in celeſti pa/
tria ꝑficit. Amoꝛis q̄ppe ignis qui h̄
ardere incboat/cū ip̄m quē amat vi/
derit in eiꝰ amoꝛē amplius igneſcit.
Sciēduꝫ eſt em̄ ꝙ actiua vita ꝑfecte
teneri pt̄ ⁊ illā ope ꝑficimꝰ: ſꝫ in hac
vita poſiti ↄtemplatiōis intime ſola

initia deguſtamꝰ: ⁊ de ea cū etiā cō/
tendimꝰ/ vix paꝝ aliq̄d attingere va
lemꝰ. Quātolibet em̄ amoꝛe animꝰ
ardeat/q̄ntalibet ꝟtute cognitōis in
deū tēdat: nō iam qđ amat ꝑfecte vi/
det/ſꝫ adhuc incboat videre qđ amet
Nā ſicut foꝛtiſſimꝰ p̄dicatoꝛ dr̄. Ui/ j. Co. xiij.
demꝰ nūc ꝑ ſpeculū in enigmate/tūc
autē facie ad faciē. ⁊ nunc cognoſco
ex parte/ tunc autē cognoſcam ſicut
et cognitus ſum.

Moꝛaliū lib. xxxiij. ꝙ mētes car/
naliū diabolꝰ inhabitet. Ca. xxxvi.

Cum immundꝰ ſpūs exierit ab Mat. xij.
hoīe ambulat ꝑ loca inaquoſa/ Luc. xi.
querēs requiē ⁊ nō inuenit. Mētes
ſeclariū tpali glīe dedite dū ad appe/
titū exterioꝛis glīe defluūt: duꝫ exce/
dere ceteros honoꝝ altitudine am/
biunt: locū antiq̄ hoſti vbi apō ſe re/
quieſcere debeat tribuūt. Unde ⁊ in
euāgelio ꝟitas dr̄: ꝙ ſpūs exiens qui
in locis aridis ⁊ inaquoſis requiē nō
inuenit. q̄ꝛ domū quam reliq̄rat va/
cuam ſcopiſqꝫ mūdatā repperit/ hāc
multiplicioꝛ intrauit. q̄a em̄ flura ſit
terra q̄ infunditur. Loca arētia ⁊ in/
aquoſa ſūt coꝛda iuſtoꝝ que ꝑ diſci/
pline foꝛtitudinē ab om̄i carnal' con
cupiſcētie humoꝛe ſiccant. Loca au
tem humētia ſunt terrenoꝝ hominū
mētes quas humoꝛ carnalis concu/
piſcētie q̄a replet fluidas facit. Loca
quoqꝫ humētia ſūt opa voluptuoſa.
Pes q̄ppe in arida terra nō labitur:
fixus ꝟo i lubꝛica vix tenet. In locis
igit humentibꝫ iter vite p̄ſentis faci/
unt/ q̄ in hac ad iuſticiā recti ſtare nō
pn̄t. In his itaqꝫ locis humentibꝫ .i.
in repꝛoboꝝ hominū opatione lubꝛi
ca requiem inuenit hoſtis antiquus.
Moꝛaliū lib. vij. De dāno neglec/

ne conſciẽtie. Caplm. xxxvij.

Tūc aſſumit ſeptẽ alios ſpiritꝰ
nequiores ſe/ ꝛ ingreſſi habitãt
ibi. Plerũqꝫ vitioꝝ deſtructionẽ in
nobis agere ꝑ flagella dñs inchoat:
ſed cũ mens ex ipo ꝓuectus exordio
extollit᷑. cũqꝫ ſe iam q̃ſi de virtutibꝫ
erigit/ ſeuiẽti ꝯ ſe aduerſario auditũ
pãdit. Qui cordis intima penetrãs/
om̃e qꝺ in eadẽ ſtudiũ bone inchoa-
tionis inuenerit deſtruit: tãtoqꝫ ſe ve-
hementius in eiꝰ deſtructiõe exhibet/
quãto ꝛ grauiꝰ: quia vel ad modicũ
fuerat piectꝰ dolet. Vñ ꝛ teſte euan-
gelio voce veritatis ad neglectã do-
mũ conſciẽtie ſpiritus qui ſolꝰ exijt/
cum ſpiritibꝫ ſeptẽ redijt.

Moralium libro. xix. De predica-
tione. Capitulũ. xxxviij.

Mat. v. Nemo lucernã ponit ſub modio
Mar. iiij. ſed ſuꝑ candelabrũ. Om̃es ele-
Luc. xi. cti dei gr̃am ꝑdicatiõis habẽt ꝓ ma-
gno/ corpoꝝ aũt vtilitatẽ ꝓ minimo.
Hinc dñs ait in euãgelio. Nemo ac-
cendit lucernã ꝛ ponit eã ſub modio/
ſed ſuꝑ candelabrũ. In modio nãqꝫ
cõmodũ tꝑale/ in lucerna vo lux ꝑdi-
catiõis accipitur. Lucernã ergo ſub
modio ponere/ eſt ꝓpter tẽporale cõ-
modũ gr̃aꝫ ꝑdicatiõis abſcõdere: qꝺ
nemo vtiqꝫ electoꝝ facit. Et bñ illic
ſubdit᷑/ ſed ſuꝑ candelabrũ. In cãde-
labro eñ ſtatꝰ corpis deſignat᷑. Cui
lucerna ſupponit᷑: dum eidẽ corpori
cura ꝑdicationis anteferet᷑.

Moraliũ lib. xxviij. ꝛ. xiij. De ſim-
plici intẽtione. Caplm. xxxix.

Mat. vi. Lucerna corpis tui eſt oculꝰ tuꝰ.
Curãdũ ſollicite eſt cũ a nobis
quidlibet ne fiat prauũ qꝺ in oꝑe ſe-
quit᷑: ſi nõ ex recta cogitatiõis inten-
tiõe generat᷑. Vñ bñ in euãgelio ve-
ritas dr. Lucẽrna corpis tui eſt ocu-
lus tuꝰ. Si oculus tuꝰ fuerit ſimplex
totũ corpꝰ tuũ luciduꝫ erit. Si autẽ
oculus tuꝰ nequã fuerit/ totuꝫ corpꝰ
tuũ tenebroſuꝫ erit. Quid eñ ꝑ ocu-
lum exprimit᷑ niſi opus ſuũ ꝑueniẽs
cordis intẽtio: q̃ priuſqꝫ in actione ſe
exerceat/ hoc iam qꝺ appetit ꝯtẽpla-
tur. Et qd appellatione corpis deſi-
gnat᷑/ niſi vnaqueqꝫ actio q̃ intẽtiõeꝫ
ſuã quaſi oculuꝫ intuentẽ ſequit᷑. Lu-
cerna itaqꝫ corpis eſt oculꝰ: qꝛ ꝑ bo-
ne intẽtionis radiũ merita illuſtran-
tur actiõis. Et ſi oculus tuꝰ ſimplex
fuerit/ totũ corpꝰ tuũ lucidũ erit. qꝛ ſi
recte intẽdimꝰ/ per ſimplicitatẽ cogi-
tatõis bonũ opus efficit᷑: etiã ſi minꝰ
eſſe videat᷑. ꝛ cum intẽtione bona qd
agit᷑/ eius intẽtõis actio apud deum
minime fuſcat᷑. Et ſi oculꝰ tuus ne-
quã fuerit/ totũ corpꝰ tuũ tenebroſuꝫ
erit. qa cũ ꝑuerſa intẽtiõe qd vel re-
ctum agit᷑: ꝛ ſi ſplẽdere corã hoĩbus
cernit᷑/ apud examẽ tuũ interni iudi-
cis obſcurat᷑. Ubi ꝛ recte ſubiungit᷑.
Si lumẽ qꝺ in te eſt tenebre ſũt/ ipſe
tenebre quãte erunt. Qꝛ ſi hoc qꝺ bñ
nos agere credimꝰ/ ex mala intẽtiõe
fuſcamꝰ: q̃nta ipa mala ſunt que ma-
la eſſe etiã cũ agimꝰ nõ ignoramus.
Et ſi ibi nil cernimꝰ vbi quaſi diſcre-
tionis lumen tenemꝰ: qua cecitate in
illa offendimus/ q̃ ſine diſcretiõe ꝑpe-
tramꝰ. Vigilãti itaqꝫ cura ꝑ cuncta
opera intẽtio nr̃a nobis eſt pẽſanda.

In paſtorali. caplo. lvij. De ſimu-
lata ſanctitate. Capitulũ. xl.

Decimatis mentã ꝛ anetum ꝛ ci- Matth. xxiij.
minũ: ꝛ relinquitiſ que grauio-
ra ſunt legis. Illi qui ſe a paruis pec- Luc. xi.
catis cuſtodiũt/ ꝛ aliqñ in grauibus
demergunt᷑/ debẽt ꝯſiderare qꝫ cum

Maiora mala ꝑpetrāt corā deo/ apte
iniquitat; ſit: ꝛ cū parua bona cuſto
diūt corā hoībꝫ ſimulate ſanctitatis:
in illis iniqua faciūt: ꝛ per iſta ſe ho-
minibꝫ q̄ ſūt iniqui tegūt. Hinc eſt
Matth. xxiij. ꝙ phariſeis dr̄. Liquantes culicē/ca
melū aūt glutiētes. ac ſi apte dica
tur. Minima mala diſcernit;/maio
ra deuoratis. Hinc eſt ꝙ rurſum ore
veritat; increpant/cū audiūt. Deci-
matis mentā ꝛ anetū ꝛ ciminū: ꝛ re-
linquitis q̄ grauiora ſunt legis/iudi
cium ꝛ miſericordiā ꝛ fidē. Neq; eñ ne-
gligēter audiendū eſt ꝙ cū decimari
minima diceret/ extrema q̄dez ð ole-
rib⁹ maluit: ſed tñ bene olentia me-
morare: vt ꝑfecto oſtēderet qꝛ ſimu
latores cū ꝑua cuſtodiunt odorē de
ſe extēdere ſancte opiniōis querūt. ꝛ
q̄uis implere maxima ꝑtermittant:
ea tamē minima obſeruant q̄ huma
no iudicio longelateq; redoleant.

De auaro diuite. Moralium li-
bro. xv. Capitulum. xlj.

OMnis auarus pus anhelat ꝑ
auariciā cōcupita ꝯgregare: ꝛ
cū q̄ſi in quodā ventre auaricie mul
ta cōgeſſerit/ſatiat⁹ artat. quia dum
anxiat qualr̄ acquiſita cuſtodiat: ipa
cū ſua ſacietas anguſtat. Diuitis eñ
cuiuſdā vberes ager fruct⁹ attulerat
ſed q̄a vbi eos tantos reponeret non
Luc. xij. habebat dixit. Quid faciā quia non
habeo q̄ cōgregem fruct⁹ meos. Et
dixit: hoc faciā. Deſtruā horrea mea
ꝛ maiora edificabo. Qui igit̄ ex abū
dantia coanguſtat⁹ dicebat/quid fa-
ciam: quaſi m̄lto cibo preſſus eſtua-
bat. Pēſemus quot votis appet t vt
vberes fruct⁹ ager illi⁹ afferret. Ec-
ce aūt vota cōpleta ſunt: quia fru-
ctus vberes ager attulit. ſed quoniā
ad recondēdū loca nō ſufficiūt mul
tiplicat⁹ q̄d diues faciat ignorat. O
anguſtia ex ſacietate nata / vbertate
agri anguſtat anim⁹ auari. Dicens
nanq; q̄d faciam ꝑfecto indicat quia
votoꝝ ſuorū effectibꝫ preſſus ſub q̄
dam rerū faſce laborabat. Mentem
igit̄ diuitis auari que pus ex abun-
dātia requiē queſierat/poſt ad cuſto
diam ſollicitudo grauī⁹ fatigat.

Moraliuz libro. xiiij. ꝛ. xxiij. Item
de elatione diuitū. Capl̄m. xlij.

Anima habes m̄lta bona. Se- Ubi. ſ.
pe videm⁹ quoſdā diuites qui
ꝛ opes ꝛ gloriā habere ſine culpa po
tuiſſent: ſi hec habere cū humilitate
voluiſſent. Sed extollūt̄ rebꝫ/inflan
tur honoribꝫ/dedignāt̄ ceteros: om-
nēq; vite ſue fiduciā in ipa abundan
tia rerum ponunt. Unde ꝛ q̄dam di
ues dicebat. Anima habes m̄lta bo
na repoſita in annos ꝑlimos: requi- Luc. xij.
eſce/comede/bibe/ epulare. Ecce hic
in rebꝫ dubijs ſpem fixerat: in rebꝫ
labentibꝫ ſpei ſue fiduciā poſuerat et
ſolidauerat. De creatore aūt deſpe-
raſſe fuerat ſpem in creatura poſuiſ
ſe. Stante eñ deo in ꝑpetuū omnia
trāſeūt. Quid ergo niſi ab ſtante fu-
gere eſt tranſeūtibꝫ rebus inherere.
Quiſquis igit̄ defluere deuitat/ſup-
eſt vt quod defluit fugiat: ne p h̄ qđ
amat in hoc cogat̄ venire qđ vitat.
Qui eñ rebꝫ labētibꝫ inheret/illo vi
delicet trahit̄ quo tendit quod tenet.
Prius itaq; curādū eſt: ne quiſquis
tēporalia diligat: ac deinde ne in eiſ-
dem tēporalibꝫ q̄ nō ad delectationē
ſibi/ſꝫ ad vſuz retinet fiduciā ponat:
quoniā ꝯiunctus decurrentibꝫ ſtatuz
ſuū mox anim⁹ perdet. nā vite pſen-
tis fluctus trahit quem leuat.

De morte repentina. Moralium
libro. xxv. ⁊. xxvj. Caplm̄. xlij.

Quamlibet ſero de hac vita tol
lantur: iniq̄ ſubito ⁊ repēte tollen
tur: quia finē ſuū cogitādo p̄uidere
neſciūt. Subito eīm eſt qđ ante cogi-
tari nō p̄t. Subito diues ille ſtultus
rapt⁹ eſt: q̄ horrea q̄ p̄parabat deſe-
ruit: ⁊ inferni locū quē nō p̄uidebat
inuenit. Eadē eīm nocte ſublat⁹ eſt/
qui in rerū ſibi abūdantia mlta tem-
pora fuerat preſtolat⁹: vt ſcʒ q̄ in lon-
guꝫ ſibi ſubſidia colligēdo pſpiceret/
ſubſequentē diē vl' vnū minime vide-
ret. Ad aliđ exercebat aīam p̄ cogita
tionē/ ſʒ ad aliđ emiſit p̄ ſentētiā. aliđ
dū viueret ꝯtēplatus eſt: aliđ dū mo
reret̄ expertus. Reliq̄t eīm diu tracta-
ta tēporalia/ ⁊ inopinata inuenit eter
na. Unā ei ꝓpter hāc ignorātiā cecita
tis ſue bene p̄ diuinā ſniaꝫ increpan
Ubi. ſ̄. do dr̄. Stulte/ hac nocte aīam tuam
repetēt a te. In nocte q̄ppe ablata eſt
q̄ in obſcuritate cordis ē amiſſa. In
nocte ablata eſt: qꝛ ꝯſideratōis lucē
habere noluit. vt qđ poterat pati p̄-
uideret. Unā hī diſcipulis futura co
Thes. v. gitātib⁹ Paul⁹ apl's dr̄. Uos aūt fra
tres nō eſtis in tenebris/ vt vos dies
illa tāq̄ fur cōprehēdat. Dies enim
extr⁹ tāq̄ fur cōprehēdit qñ ſtultoꝝ
aīas futura nō p̄uidētes ejicit.

Moraliū libro. xxviij. q̄ p̄dicato-
res mūdi eſſe debeāt Cap. xliiij.

Luc. xij. Sanctis p̄dicatorib⁹ a dño dicit̄
Sint lumbi veſtri p̄cincti/ ⁊ lu
cerne ardētes. Lumbos p̄cingere/ ē
in opere luxuriaꝫ refrenare: delecta-
tio nanq̄ carnis eſt in lumbis. Per
lumbos itaq̄ luxuria/ p̄ lucernas au
tem bonoꝝ operū claritas deſigna-
tur. Iubētur ergo ſancti p̄dicatores
lumbos accingere/ ⁊ lucernas tene-
re. Ac ſi aperte audiāt. Prius in vo
biſmetipis luxuriā reſtringite: ⁊ tūc
de vobis alijs bonoꝝ operum ex-
empla monſtrate.

In paſtorali. caplo. xvij. q̄ prelati
humiles ſint. Capitulum. xlv.

Debēt ſtudere ſine intmiſſione
q̄ p̄ſunt: vt coꝝ potētia quan-
to magna exterius cernit̄/ tāto apud
eos interius dep̄mat̄: ne coꝝ anim⁹
ad elationē poteſtatꝫ ſue delectatiōe
rapiat̄. Hinc Petr⁹ ait. Non domi- j. Pet. v.
nantes in clero/ ſed forma facti gre-
gis. Hinc per ſemetip̄aꝫ vitas ad al
tiora nos virtutuꝫ merita p̄uocans
dicit. Quicūq̄ voluerit int̄ vos ma- Mat. xx
ior fieri/ ſit veſter miniſter: ⁊ qui vo-
luerit inter vos p̄m⁹ eſſe/ erit veſter
ſeruus: ſicut fili⁹ hominis nō venit mi
niſtrari/ ſed miſtrare. Hinc eſt q̄ ſer
uum ex ſuſcepto regimine elatum: q̄
poſt ſupplicia maneāt indicat dicēs.
q̄ ſi dixerit malus ille ſuus in corde Matth.
ſuo/ morā facit dñs me⁹ venire: ⁊ ce xxiiij.
perit p̄cutere ꝯſeruos ſuos: mandu
cet aūt ⁊ bibat cū ebrijs: veniet dñs
ſerui illi⁹ in die q̄ nō ſperat/ ⁊ hora q̄
ignorat: ⁊ diuidet eū: p̄tēq̄ ei⁹ ponet
cū hypocritꝫ. Int̄ hypocritas eīm iu-
re deputat̄ q̄ ex ſīlatiōe diſcipline mi
niſteriū regiminis ꝟtit i vſuꝫ dñatōis.

Moraliū lib. xv. De ignorantia ⁊
ꝯtemptu. Capitulū. xlvi.

Sunt nōnulli q̄ ex eo qđ veritas Luc. xij.
dicit. Seru⁹ q̄ nō cognouit vo
lūtatē dñi ſui/ ⁊ nō fac: digna plagis
vapulabit paucis. ⁊ ſeru⁹ ſciēs volū
tatē dñi ſui ⁊ nō faciēs iuxta eam va
pulabit mltis. nolūt ſcire qđ faciūt:
⁊ quaſi min⁹ ſe vapulaturos exiſti-

mãt ſi quod op̃ari debuerũt neſciãt
Sed aliud eſt neſciſſe: aliud ſcire no
luiſſe. Neſcit nãq3 qui app̃hendere
vult ꝛ nõ val3. Qui aũt vt neſciat au
rẽ a voce veritatis auertit / iſte nõ ne
ſciẽs ſed cõtemptoꝛ addicitur.

¶ Moraliũ libro. xxv. De acceptio-
Luc. xij. ne pſonarum. Cap. xlvij.

Cui multum datũ eſt: multum
querit̃ ab eo. Quoniã ab inter-
nis atq3 inuiſibilibus oculos clauſi
mus / ꝛ viſibilib9 paſcimur: plerũq3
hoĩem nõ ex eo q̃ ipſe eſt: ſed ex his
q̃ circa ip̃3 ſũt veneramur. Cũq3 nõ
intuemur q̃d ip̃e ſit / ſ3 q̃d poſſit in ac
ceptione pſonaꝝ / nõ ex pſonis ſ3 ex
rebus adiacẽtibus ducimur. Hicq3
fit: vt is quoq3 apud nos int9 in de-
ſpectione veniat qui foris honorat̃ /
q̃a dũ pro his q̃ erga illũ ſũt honora
bilis habet̃ / reb9 ſuis in examine no-
ſtro poſtponit̃. S3 omnipotẽs de9
vitã hominũ ex ſola qualitate iterro
gat meritorum. ꝛ ſepe inde plus pu-
nit: vñ hic maioꝛa ad miniſteriũ con-
tulit. veritate atteſtante que ait. Cui
multũ datũ eſt / multũ queret̃ ab eo.

¶ In Ezechielis homelia. ij. ꝛ. v.
De feruoꝛe diuini ſp̃ũs. Ca. xlviij.

vbi. s. Ignem veni mittere in terram.
Ignis nomine cũ per ſignifica-
tionem dicit̃: aliquãdo ſp̃ũſſanctus
aliqñ vo mẽtis malicia deſignatur.
Per ignẽ ſpirituſſanctus ſol3 ſigna
ri / de quo in euangelio dominus di
cit. Ignem veni mittere in terrã: et
q̃d volo niſi vt accẽdat̃. Ignis quip
pe in terra3 mittitur: cum per ardo-
rẽ ſancti ſpiritus afflata t̃rena mens
a carnalib9 ſuis deſiderijs cõcremat̃
Cũ eñ carnalis mens ſãctũ ſpiritũ
accipit: amoꝛe ſpirituali ſuccẽſa ma-
lũ plangit quod fecit. Et terra ardet
quãdo accuſante ſe ꝯſcientia coꝛ pec-
catoris vritur ꝛ in doloꝛe penitentie
cremat̃. De malo autem igne dicit̃ ꝛ
nũc ignis aduerſarios conſumit / q̃a
coꝛ peſſimũ ex ſua malicia tabeſcit.

¶ Q Aduerſarius noſter ſit verbu3
dei. Moralium libro. iiij. ꝛ. xxx. ꝛ in
homelia. Cum appꝛopinquaret do-
minus. Capitulum. xlix.

Quoniã praui quilibet ꝛ puer-
ſi homines in hac vita dei pre-
cepta contẽnunt: illis in extremo vi-
te inimicis tradent̃ / cũ quib9 in et̃no
iudicio dãnationis ꝑpetue ſocietate
colligabunt̃ / ſicut ſcriptũ eſt. Cũ va Luce. xij.
dis cũ aduerſario tuo ad p̃ncipe3 in
via da operã liberari ab illo / ne forte
tradat te iudici / ꝛ iudex tradat te ex-
actoꝛi: ꝛ exactoꝛ mittat te in carcere3
Aduerſari9 quippe noſter in via eſt
ſermo dei / cõtrarius noſtris carnali
bus deſiderijs in p̃ſẽti vita. A q̃ ipſe
liberat̃ qui preceptis eius humiliter
ſubdit̃. Alioquin aduerſari9 iudici
ꝛ iudex tradat te exactoꝛi / q̃m ex ſer-
mone dñi ꝯtempto reus peccatoꝛ tene-
bit̃ in examine iudicis. Quem iudex
exactoꝛi tradet̃ quoniã hũc maligno
ſp̃ũi ad vltionẽ tradi ꝑmittet: vt con
pulſam animã ip̃e de coꝛpoꝛe exigat
ad penã q̃ ei ſp̃õte ꝯſenſit ad culpam
Exactoꝛ q̃ppe intelligit̃ impoꝛtun9
ille pſuaſoꝛ q̃ humano generi ſemel
nũmu3 deceptionis cõtulit ꝛ ab hoc
q̃tidie moꝛtis expetere debitum nõ
deſiſtit / qui in paradiſo pecuniã ho-
mini peccanti ꝯmodauit / ſ3 iniq̃tate
creſcente hãc quotidie cũ vſuris ex-
igit. Exactoꝛ diabolus eſt / qui male
ſuadẽdo ſpẽ ꝯtulit immoꝛtalitat̃ / ſ3
decipiẽdo tributu3 exigit moꝛt̃. qui

ſuadendo intulit culpã: ſeuiendo exi
git penã. Exactor ergo peccatorem
mittet in carcerẽ/ qꝛ ꝑ malignũ ſpm̃
in iferno retrudit̃ quouſqꝫ dies iudicij
veniat/ ex q̃ iaꝫ in ignibus inferni ſi‑
mul ⁊ ipe crucietur.

De diſtrictione bone vite. Mora
lium libro xj: ⁊. xx vij. Capitulũ. I.

Luc. xiij. Contẽdite intrare ꝑ anguſtam
portã. Mens humana cum ad
meliora nitit̃/ quaſi ↄtra ictuꝫ fulmi‑
nis conat̃. Cũ vͦo ab intẽtione aſcẽ‑
dẽdi reſoluit̃: ſine labore ad ima du‑
cit̃. Quia enĩ in aſcẽſu labor ẽ in de‑
ſcẽſu ociũ/ intraturos ꝑ anguſtã por
tã dñs ammonet dicẽs. Contendite
intrare per anguſtam portã. Que eſt
aũt anguſta porta niſi in hoc mũdo
viuere: ſꝫ de hui⁹ mũdi ↄcupiſcẽtia
nihil habere. aliena ñ appeter̃/ ꝓpria
nõ tenere. laudes mundi deſpicere. ⁊
ꝓ deo oꝓꝓbria amare. gl'iam mũdi fu
gere. deſpectũ ſeq̃. adulãtes deſpice‑
re: deſpiciẽtes honorare: mala nocẽ
tiũ ex corde dimittere/ ⁊ erga eos di
lectiõis grãm immobilẽ in corde re‑
tinere. Dictur⁹ itaqꝫ dñs hui⁹ angu
ſte porte introitũ pmiſit cõtẽdite/ qꝛ
niſi ment̃ ↄtẽtio ferueat vnda mun
di nõ vincit̃ ꝑ quã aĩa ſemꝑ ad ima
reuocat̃. Mẽs enĩ mutabilitat̃ ſue
põdere ad aliud ſemꝑ impellit̃ q̃ꝫ eſt
⁊ niſi in ſtatu ſuo arta diſcipline cu‑
ſtodia teneat̃ ſemꝑ in deteriora dila

Moraliũ libro. vij. De amo (bit̃.
re ꝓpinquorũ inordinato. Ca. ij.

Lu. xiiij. Si quis venit ad me/ ⁊ non odit
patrẽ ſuũ ⁊ matreꝫ. Sepe vide‑
m⁹ q̃ſdã pñtis vite deſideria non ha
bere/ mundũ ⁊ opere ⁊ ꝓfeſſione reli
q̃ſſe: ſꝫ tñ ꝓ inordinat̃ affectub⁹ ꝓpin‑
quoꝝ ꝓroꝛia irrũpere: terrenaꝝ rerũ
iurgijs vacare: libertatẽ intime q̃etꝫ
relinq̃re: ⁊ mundi in ſe ſtudia iamdu
dũ deſtructa reparare. Nos a pſen‑
ti ſeculo inchoata iã vite ꝑfectio ſol
uerat: ſꝫ inordinat⁹ amor terrene co
gnatiõis ligat. Qui vͦo diſtricto ſtu
dio ſpõſiõis eterne ſequunt̃ pmũ ſi‑
cut ſemetipos ꝓ diuino amore deſpi
ciũt: ſic cuncta q̃b⁹ ſe ſentiũt ĩpedirĩ
poſtponunt. Et cũ ꝓ deo neceſſe eſt/
vt q̃b⁹ valẽt cũctis iſeruiãt pro deo
ꝑuata officia etiam ꝓpinquis negant
Hinc ẽ ei quod q̃dã cũ diceret ꝑmit
te mihi prius ire ⁊ ſepelire prẽꝫ meũ
veritatis ore protin⁹ audiuit. Sine
Luce. ix. vt mortui ſepeliãt mortuos ſuos: tu
aũt vade anũcia regnũ dei. Qua in
re notãduꝫ eſt. qꝛ electus diſcipulus
dũ a parent̃ ſepultura cõpeſcit̃: hoc
deuotũ queqꝫ exhibere pñ mortuo
ex affectu carnali ꝓꝑ dñm nõ licꝫ q̃d
dñm etiã exteris debꝫ. Hinc rurſuꝫ
Luc. xiiij. ꝟitas dicit. Si q̃s venit ad me ⁊ non
odit patrẽ ſuũ ⁊ matrẽ ⁊ vxoreꝫ ⁊ fi‑
lios ⁊ fratres ⁊ ſorores/ adhuc aũt ⁊
animã ſuã nõ põt me⁹ eſſe diſcipul⁹.
Quo in loco videlicet dũ ꝓpinquoꝝ
odio anime quoqꝫ nr̃e odiũ ſubinfer
tur/ patẽter oſtẽdit̃ qꝛ ſic ꝓpinquos
ſicut noſmetipos odio habere ꝑcipi‑
mur/ vt hos ad eẽna rapientes eorũ
qꝫ carnalẽ grãm cũ ĩpedit poſt ponẽ
tes diſcamus tẽperata eos diſcretio
nis arte ⁊ cõuenienter diligere ⁊ ſa‑
lubriter odio habere: q̃tin⁹ ſic fiat ꝑ
amorẽ odiũ ſurgere vt valeam⁹ eos
verius per odium amare.

Moralium libro. xxxj. ⁊ in home
lia ſuꝑ Si quis vult De renũciatio‑
ne ſeculi. Capitulum. iij.

Luc. xiiij. Niſi quis renũciauerit omibus
q̃ poſſidet/ nõ põt meus eſſe di‑

ſcipulus. Quia dñs ac redēptor no-
ſter nouus hō venit in mundū noua
precepta edidit mundo. vite enim
noſtre veteri in vitijs enutrite con-
trarietatem oppoſuit nouitatis ſue.
Quid em̄ vet⁹ q̄d carnalis hō noue
rat niſi vt aliq̄d in hoc mūdo poſſide
ret ſe cōtra pericula immēſi laboris
accingere tēporalia queq̃ laborioſa
obſeruatione etiā cū iurgijs defende
re. q̄d nouerat niſi ſua retinere. alie-
na rapere ſi poſſꝫ/cōcupiſcere ſi non
poſſet: Sꝫ celeſtis ⁊ nouus hō cū ſe
ſequētib⁊ noua mādata ꝓponeret di
xit. Niſi q̄s renūciauerit oīb⁊ q̄ poſ-
ſidet: nō pōt me⁹ eſſe diſcipul⁹. Ac ſi
apte dicat. Qui ꝑ veterē vitā aliena
ꝯcupiſcitꝫ: ꝑ noue ꝯuerſatōis ſtudiū
⁊ vr̄a largimini. Perfect⁹ igit̄ chri-
ſtian⁹ quomō debꝫ res terrenas iur
gādo defēdere/quas nō p̄cipit̄ poſſi-
dere: Itaq̃ cū res ꝓprias amittim⁹
ſi ꝑfecte deū ſequimur in hui⁹ vite
itinere a magno onere leuigati ſu-
m⁹. Cū vo curā rerū eiuſdē nobis
itineris neceſſitas imponit/q̄dā dū
eas rapiūt ſolūmodo tolerādi ſunt.
q̄dam vo ſeruata caritate ꝓhibendi
nō tñ ſola cura ne nr̄a ſubtrahāt: ſed
ne rapiētes nō ſua ſemetipōs ꝑdant
Plus q̄ppe ipſis raptorib⁊ debem⁹
metuere/q̄ꝫ reb⁊ irrationabilib⁊ defē
dēdis inhiare. Illa nāq̃ etiam nō ra
pta morientes amittim⁹/cū illis vero
⁊ nūc ꝯditiōis ordine ⁊ ſi corrigi ſtu
deāt poſt ꝑceptionē muneris vnum
ſim⁹. Quis aūt neſciat/q̄a minus ea
quibus vtimur ⁊ plus debem⁹ ama
re quod ſim⁹. Si igit̄ ⁊ ꝓ ſua vtilita-
te raptorib⁊ loquimur. iā nō ſolū no
bis q̄ tēporalia/ſed ipſis etiā que ſūt
eterna vēdicam⁹. Quo in re illud eſt
ſollerter intuendū/ne ꝑ neceſſitatis
metū cupiditas ſubrepat rerū/⁊ zelo
ſuccēſa prohibitio impetu imodera
tiore diſtēſa vſq̃ ad odioſe turpitu-
dinē ꝯtētiōis erumpat/dūq̃ ꝓ terre
na re pax a corde cū ꝓximo ſcindit̄/
liquido appareat q̄a plus res q̄ꝫ pro
ximus amat̄. Si em̄ caritatis viſce
ra etiā circa raptorē ꝓximū nō habe
m⁹ noſmetipōs peius ipo raptore ꝑ
ſeq̄mur/grauiuſq̃ nos q̄ꝫ alter pote
rat deuaſtam⁹/q̄a dilectionis bonū
ſpōte deſerētes a nobis ipſis int⁹ eſt
q̄d amittim⁹ qui ab illo ſola exterio
ra perdebamus.

De prodigo filio. In dialogo li-
bro. ij. Capitulum. liij.

Quotiēs per cogitationis mo-
tū extra nos nimie ducimur ⁊
nos ſum⁹ ⁊ nobiſcū nō ſum⁹/q̄a noſ
metipſos minime videntes per alia
vagamur. An illū ſecū fuiſſe dicim⁹
q̄ in regionē lōginquam abijt portio
nē quā acceperat conſūpſit vni in ea
ciuiū adheſit/porcos pauit quos et
māducare ſilliq̄s videret ⁊ eſuriret.
Qui tñ cū poſtmodū cepit cogitare
bona que ꝑdidit/ſcriptū eſt de eo in Luc. xv
ſe reuerſus dixit. Quāti mercēnarij
in domo patris mei abūdāt panib⁊.
Si igit̄ ſecū fuit/vñ ad ſe redijt: De
petro quoq̃ aplō ſcriptū eſt dū de
carcere ab angelo educt⁹ fuiſſet/q̄a Act. xij.
ad ſe reuerſus dixit. Nunc ſcio vere
q̄a miſit dñs angelū ſuum ⁊ eripuit
me de manu herodis/⁊ de omni ex-
pectatione plebis iudeoꝝ. Duob⁊ ḡ
modis extra nos ducimur: q̄a aut ꝑ
cogitatiōis lapſū ſub noſmetipſos re
ducimur: aut ꝑ ꝯtēplationis gratiā
ſuꝑ noſmetipōs leuamur. Ille itaq̃
q̄ porcos pauit vagatiōe mentꝭ ⁊ im

mūdicia ſub ſemetipſo cecidit/iſte vero quē angelus ſoluit eiuſqꝫ mentē in extaſi rapuit extra ſe quidē/ſꝫ ſup ſemetipm̄ fuit. Uterqꝫ igit̃ ad ſe redijt qn̄ ⁊ ille ab errore operis ad cor ſe collegit/⁊ ille a ꝯtēplatiōis culmine ad hoc redijt qđ in intellectu communi ⁊ prius fuit.

In homelia ſup Homo quidam fecit cenā magnā. Moraliū libro. xvij de electione dei. Capitulum. liiij.

Luce. xv. Cito pferte ſtolā primā ⁊ induite illū. Illos eligit de⁹ quos deſpicit mūdus/qꝛ plerūqꝫ ipſa deſpectio reuocat hoīem ad ſemetipꝫ. Is eñi q̇ patrē reliquit:⁊ partē ſubſtantie quā ꝑceꝑat ꝓdige expēdit:poſtq̄ꝫ eſurire cepit ī ſe reuerſ⁹ dixit. Quāti mercēnarij ī domo patris mei habūdant panibꝫ:ego āt hic fame ꝑeo Surgā ⁊ ibo ad patrē meū. Longe qppe a ſe diſceſſerat qn̄ peccabat. ⁊ ſi nō eſuriſſet in ſemetipm̄ minime rediſſet/qꝛ poſtq̄ꝫ ext̃nis indiguit:tūc cogitare cepit q̇d d̄ ſpiritualibꝫ amiſit. Et qꝛ conceſſa prius in paradiſo veſte iuſticie nudat⁹ fuerat/⁊ innocētie nuditatē pctōris filij dignatus pater opire/q̇ eo redeūte dixit. Cito pferte ſtolā primā ⁊ īduite illū. Prima qppe ſtola eſt innocentie veſtis: quā hō bene ꝯditus accepit:male āt a ſerpente perſuaſus ꝑdidit.

Moraliū libro. xxix. Q̄ ꝑ anulū fides deſignat̃. Capitulū. lv.

Ubi. ſ. Et date anulū ī manu ei⁹. Solet ſcriptura ſacra pro fide anulū appellare vl̄ ſignaculū. Nā fili⁹ iunior q̇ ꝯſūpta ſubſtātia ad patreꝫ redijt/in munere anulū accepit. Gentilis eñi popul⁹ q̇ īmortalitate ꝑdita ad deū peñitendo reuertit̃:ꝑ fidei ſignaculum munitur.

De miſcdia paupibꝫ exhibenda. Moralium libro. xxj. Capitulū. lvj.

Facite vobis amicos d̄ mamona iniquitatis. Omnibꝫ q̇ dāt elemoſynas pauperibꝫ due virtutes humilitas ſcꝫ atqꝫ pietas ita ſibimet cōnexe debēt ineſſe/vt vicaria ſe fulciant ꝑ opa/quatin⁹ nec humilitas cū venerat̃ primū largitatꝭ grām deſerat:nec pietas cū largit̃ erga indigentiā intumeſcat. Itaqꝫ primi humilitatē pietas fulciat:humilitas pietatē/vt cū īdigentē rebꝫ neceſſarijs nature tue ꝯſortē vides:nec ꝑ pietatē deſinas regere/nec ꝑ ſupbiam negligas venerari quē regis. Nam ſūt nōnulli q̇ mox vt ab egenis fratribꝫ fuerit neceſſaria poſtulati:poſtea dona largituri/prius in eis cōtumclioſa v̄ba iaculant̃. Qui ⁊ rebꝫ miniſteriū pietatis ꝑficiūt. v̄bis tn̄ gratiam humilitatis ꝑdunt/ita vt plerūqꝫ videant̃ qꝛ illate iā iniurie ſatiſfactionē ſoluūtꝭcū poſt cōtumelias dona largiūt̃. nec magni ē opis ꝙ poſtulata tribuūt/qꝛ ipſo datiōis ſue munere vir eūdeꝫ exceſſū ſermōis tegunt. Bn̄ficiū ḡ debꝫ exhiberi ꝑ pietatē/⁊ bonū v̄bū tribui ꝑ hūilitatem. At ꝯ alij egenos f̃res nō ſtudēt rebꝫ fulcire cū pn̄t/ſꝫ blādis tm̄ ſmonibꝫ fouere/ſꝫ dilectio nr̄a ſēꝑ exhibēda ē ⁊ veneratiōe ſmonis ⁊ miſterio largitatꝭ. Preterea ſūt nōnulli q̇ pietatꝭ ſue viſcera tēdere vſqꝫ ad incognitos neſciunt:ſed ſolis quos ꝑ aſſiduitatem noticie didicerint miſerent̃:apud q̄s nimirū plus familiaritas q̄ꝫ natura valet/dū q̇buſdam neceſſaria nō qꝛ homīes/ſed qꝛ noti ſunt largiuntur Apud piaꝫ igit̃ mentem plus debet

Luce. xvj

natura valere q̄ꝫ noticia: q̄ꝫ q̄ꝫ ⁊ vnuſ-
quiſqꝫ q̄ indiget corpo quo hō eſt/ ei-
iam incognit⁹ nō eſt. Multū aūt ad
edomandā dātis ſuꝑbiam valꝫ: ſi cū
Luc. xvi. terrena tribuit/ vba ſollicite mgri ce-
leſtis pēſet: qui ait. Facite vobis ami-
cos de māmona iniq̄tatis: vt cū defe-
ceritis/ recipiāt vos in eťna taberna-
cula. Si em̄ coꝝ amicitijs eterna ta-
bernacula acq̄rim⁹/ dātes ꝓculdubio
pēſare debem⁹ q̄ patronis munera
ij. Corin. viij. poti⁹ offerim⁹/ q̄ꝫ egenis dona largi-
mur. Hinc per Paulum dī. Veſtra
abūdātia illoꝝ inopiā ſuppleat: vt et
illoꝝ abūdātia vr̄e inopie ſit ſupple-
mentū: vt vicꝫ ſollicite ꝑpendam⁹: q̄
⁊ eos quos nūc inopes cernim⁹/ abū-
dātes q̄nq̄ꝫ videbim⁹. ⁊ q̄ abūdātes
aſpicimur ſi largiri negligim⁹/ q̄nq̄ꝫ
inopes erim⁹. Qui itaqꝫ nunc tꝑale
ſubſidiū pauperi tribuit/ ab eo poſt-
modū ꝑpetua receptur⁹ (vt ita dicā)
quaſi ad frugē terraꝫ excolit: q̄ quod
accepit/ vberi⁹ reddit. Reſtat ergo vt
nunq̄ꝫ elatio ſurgat ex munere: q̄n vi-
delicꝫ diues ex eo qđ pauperi tribuit
agit vt in ꝑpetuū pauꝑ nō ſit. Quiſ-
quis autē ſuꝑ euꝫ cui aliq̄d donauit
faſtu ſe elatōis extollit: maiorē culpā
intrinſec⁹ ſuꝑbiendo ꝑagit/ q̄ꝫ extrin-
ſec⁹ largiēdo mercedē. Fitqꝫ ipſe bo-
nis interioribꝫ nud⁹ cū nudū deſpi-
cit veſtiēs: eoqꝫ agit vt ſcipo deterior
fiat: quo ſe indigēti ꝑrimo meliorem
putat. Min⁹ q̄ppe inops eſt qui nō
habꝫ veſtē/ q̄ꝫ q̄ humilitatē. vn̄ neceſ-
ſe eſt vt cū nature noſtre ꝯſortes ex-
teriora nō hīc ꝯſpicimus/ q̄ꝫ mlťa no-
bis deſint interiora bona pēſem⁹: q̄-
tin⁹ ſeſe ſuꝑ inopes cogitatio nr̄a nō
eleuet: cū ſollerter videt q̄ nos tanto
veri⁹/ q̄nto ⁊ interi⁹ indigētes ſum⁹.

De auaricia. Moraliū libr. xiiij.
Capitulum. lvij.

Cum intraſſet Jeſus in domuꝫ
cuiuſdā ꝑncipis phariſeoꝝ ſab- Luc. xiiij.
bato māducare panē: ecce q̄dam hy-
dropic⁹ erat ante illū. quē apphēdēs
ſanauit ac dimiſit. Redēptor noſter
an̄ phariſei domū hydropicū curat:
vt ꝯ̄ auariciā diſputaret. Scrīptū eſt.
Audiebant aūt hec oīa phariſei qui
erāt auari/ ⁊ deridebāt illū. Quid eſt
ergo ꝙ ante phariſei domū hydropi-
cus curať/ niſi ꝙ ꝑ alteri⁹ egritudinē
corporis in altero exprimiť egritudo
cordis. hydropic⁹ quippe q̄ amplius
biberit/ ampli⁹ ſitit: q̄ ⁊ om̄is auar⁹
ex potu ſitim mlťiplicat: q̄ cū ea que
appetit adeptus fuerit/ ad appetenda
alia ampli⁹ anhelat. q̄ em̄ adipiſcēdo
pl⁹ appetit/ huic ſitis ex potu creſcit.

De ſuperbis cogitatōibꝫ noſtris.
In homelia ſuper Erat quidam re-
gulus. Capitulum. lviij.

Quod hoībꝫ altū eſt/ abhomina- Luc. xvi.
bile eſt apud deū. Quia in ho-
minibꝫ nō naturā qua ad imaginem
dei facti ſūt/ ſed honores veneramur
⁊ diuitias: ſi q̄libet pauꝑ vt ad eū ire
deberem⁹ nos rogaret/ ꝓtin⁹ ſuper-
bia noſtra nobis in cogitatiōe tacita
reſpōderet. Nō eas q̄ temetipm de-
generas. honor tu⁹ deſpiciť/ loc⁹ vi-
leſcit/ humiliari in terra cōtemnim⁹/
qui de terra ſumus. Quid aūt apud
deū vilius/ q̄d eſſe poteſt deſpectius
q̄ꝫ apud homīes honorē ſuare: ⁊ in-
terni teſtis oculos nō timere. Vn̄ in
ſacro euāgelio ad phariſeos ait. Vos
eſtis qui iuſtificatis vos corā homi-
nib⁹: deus autē nouit corda veſtra.
quia qđ hominibꝫ altū eſt/ abhomi-
nabile eſt apud deū. Notate fratres

quod dr̄. Si eñ quod hominibꝫ al-
tum eſt abominabile eſt apud deū/
cogitatio cordis noſtri tāto apd̄ deū
in imo ē/q̄nto hominibꝫ in alto. ꝛ hu
militas cordis noſtri tāto apud deū
in alto ē/q̄nto hoibꝫ in imo. deſpicia-
mus ergo ſi q̄d boni gerimus/ nulla
nos noſtra inflet opatio: nō rez abū-
dantia/nō extollat gloria. Si q̄buſi
bet ex bonis affluentibꝫ intus intu-
meſcim9/deo deſpecti ſum9. Hec er-
go fratres cogitate: hec intērioē tota
pēſate: nolite in ꝑrimis veſtris hui9
mūdi bona venerari. Hoc ꝑpt̄ deum
honorate in hoibꝫ quibꝫ tn̄ nō eſtis
cōmiſſi/ꝙ ad imaginē dei ſunt facti.
Quod tūc in ꝑrimis vere ſeruatis/ſi
apud voſmetipſos ꝑus in corde non
tumeſcitis. Nā qui ſe adhuc ꝓ rebus
tranſitorijs extollit/ neſcit in ꝑrimo
quid maneat venerari. Nolite ergo
in vobiſmetipſis pēſare qd̄ habetis:
ſed qd̄ eſtis: ꝛ in eternitatꝫ amore cor
figite. vt dū adipiſci terrena culmi-
na cōtemnitis ꝑueniatis ad gloriaz
quam per fidem tenetis.

De iniquo iudice. Moralium li-
bro. xiiij. Capitulum. lix.

Lu. xviij
DEum nō timebat / ꝛ hoiem nō
reuerebat̄. Sūt q̄daz q̄ poſtq̄z
deū in mēte ꝯtempſerint: multoma-
gis hūana iudicia ſpernunt: ꝛ omne
malū qd̄ appetūt/ audaciter ꝑagere
non erubeſcūt. Quos ad ꝑpetran-
dum malū iniquitas occulta inuitat
ꝛ nulla aperta verecūdia retardat: ſi-
cut de quodaz iniquo iudice dicitur.
Deum non timebat/ ꝛ hominē nō re-
uerebat̄: quoniā a perpetrandis ma
lis nec timore domini/nec hominuz
pudore refrenabatur.

De Maria magdalene. Ca. lx.

ROgabat dn̄m Jeſum q̄daz de
phariſeis vt mādučaret cum il
lo. Et diſcūbente eo in domo phari
ſei/ecce mulier q̄ erat in ciuitate pec- Luc. vij
catrix attulit alabaſtrū vnguenti.

In homelia ſuꝑ idem euāgelium.

¶ Hanc quā Lucas peccatricē mu
lierem/Joānes vo Mariā nomina-
uit illam eſſe Mariā credimus/de q̄
Marcus ſeptē demonia eiecta fuiſ-
ſe teſtat̄. Et q̄d ꝑ ſeptē demonia/niſi
vniuerſa deſignāt̄ vitia? Quia enim
ſeptem diebꝫ omē tēpus cōprehēdi-
tur/recte ſeptenario numero vniuer-
ſitas figurat̄. Septē ergo demonia
maria habuit: q̄ vitijs vniuerſis ple-
na fuit. Sed ecce quia turpitudīs
ſue maculas aſpexit/ lauāda ad fon
tem miſericordie cucurrit/cōuiuan-
tes nō erubuit. Nō quia ſemetipſam
grauiter erubeſcat/int9 nihil eſſe cre
didit quod verecundaret̄ foris.

De gratia redēptoris. In home-
lia. ix. ſuꝑ Ezechielē. Cap. lxj.

AT ſtans retro ſec9 pedes Jeſu/ Luc. vij.
lachrimis cepit rigare pedes eius
Omipotēs deus ꝛ ipſe implet mētes
ſanctoꝝ deſiderio celeſti/ ꝛ ipſe imple-
tas exaudit. ipſe eñ creat in ſanctorū
cordibꝫ amorē: ꝛ ipſe ex amātibꝫ cor-
dibus ſuſcipit ꝑcem. Negationē ſuā
Petr9 fleuit amare: ſed tn̄ illic ꝑmit
titur: q̄a Jeſus reſpexit Petrū. Ue- Lu. xxij.
nit Maria magdalene poſt multas
maculas culpe/ad pedes redēptoris
noſtri cū lachrymis. Sed q̄s illā in-
tus infudit/niſi q̄ benigne foris ſuſce
pit? Quis illaz ad lachrymas per cō-
punctiōis ſpm̄ vrgebat: niſi qui hanc
exterius corā ſimul recūbentibꝫ ad
veniā recipiebat? Redēptor igit̄ no-
ſter peccatricis mlieris mētē extra-

hebat/cũ de culpa cõpungeret: ſuſci
piebat/vt a culpa liberaret. Quicq̃d
eñ ſanctoꝝ virtutibꝫ agiť/ei⁹ eſt gra
tie qui merita largitur.

In homelia ſuper Maria ſtabat.
Idem de miſcðia dei. Ca.lxij.

Luc. vij. Propter qð dico tibi. Remittũ/
tur ei peccata multa: qm̃ dilexit
multũ. Ubiq3 nobis fratres chariſſi
mi ſupna medicina occurrit: quoniã
dedit homini p̃ceptũ ne peccet: ⁊ tñ
peccãti dedit remedia per pniam ne
deſperet. Hinc ẽ ꝙ Maria magda/
lena q̃ fuerat in ciuitate peccatrix ad
vitã poſt culpas pniam agẽs rediíť:
⁊ eã de faucibꝫ antiq̃ ſerpẽtis man⁹
redẽptoris eripuit. Uñ bene ad bea
Job. xl. tum Job voce dñica dr̃. Nunq̃d ca/
pies leuiathan hamo/ aut armilla ꝑ/
forabis maxillã eius? Per leuiathan
quippe (qð additamentũ coꝝ dr̃) an/
tiqu⁹ ille ſerpẽs deuorator humani
generis deſignať. Qui dũ ſe diuini/
tatẽ homini addere ſpopõdit/ imor/
talitatẽ ſuſtulit. qui p̃uaricatiõis q̃q3
culpã quã p̃mo homini ꝓpinauit: dũ
ſe ſequẽtibꝫ peſſima ꝑſuaſione multi
plicat/penas eis ſine ceſſatiõe coacer
uat. Armilla vbi poniť/ambiẽdo cõ/
ſtringit. Quid igiť per armillaz niſi
circũplectẽs nos diuina miſericordia
deſignať? Que leuiathan iſti⁹ maxil
lam ꝑforat/ dum nobis poſt ꝑpetra/
ta que ꝓhibuit adhuc penitẽt. e reme
dium oſtẽdit. Armillã dñs/maxillã
leuiathan ꝑforat: quoniã ineffabili
miſericordie ſua potentia ſic malicie
antiqui hoſtis obuiat: vt eos aliq̃n
etiã quos iam cepit amittat. ⁊ quaſi
ab ore illius cadũt/ qui poſt ꝑpetra/
tas culpas ad innocentiã redeunt.

Quis eñ ore illi⁹ ſemel raptus ma/
xillaz ei⁹ euaderet/ ſi ꝑforata nõ eſſz?
An nõ in ore Petrũ tenuit/cum ne/
gauit? An nõ in ore dauid tenuit/ cũ Jo. xviij.
in tantã ſe luxurie voraginẽ merſit?
Sed cũ ad vitã vterq3 per penitẽtiã
rediíť/ leuiathan iſte eos aliq̃ modo
quaſi per maxille ſue foramẽ amiſit.
Quis aũt hominũ leuiathan iſti⁹ os
euadat/ vt illicita nulla cõmittat? Sz
hinc cognoſcim⁹ quãtũ redẽptori ge
neris humani debitores ſum⁹/ q̃ nõ
ſolum nos in ore leuiathan ire prohi
buit/ ſed ab ore etiam redire cõceſſit:
qui ſpem peccatori nõ abſtulit: quia
maxillã ei⁹ vt euadẽdi viam tribue/
ret ꝑforauit: vt ſaltẽ poſt morſum fu
giat / qui incaut⁹ ne morderetur prius
cauere noluit. Cauendũ enim ſum/
mopere eſt/ne q̃s leuiathan iſti⁹ ore
rapiať: ⁊ tamẽ ſi rapt⁹ fuerit ne de/
ſperet. q̃a ſi peccatuz perfecte lugeat/
adhuc foramẽ in maxilla ei⁹ inuenit
per quod euadat. Adeſt teſtiſ diuine
miſericordie Maria magdalena: quã
in ore leuiathan iſte tenuit: qm̃ vni/
uerſoꝝ vitiorum dñio ſuccubuit. ſed
per foramẽ maxille ab eius ore ẽ ſub/
tracta: quia poſt ꝑpetrationẽ tanta/
rum nequitiaꝝ penitẽdo eſt reuerſa.
veritatẽ eñ amãdo lauit lachrymis
in corde ⁊ corpe maculas criminis.
⁊ vox veritatis impleť qua diciť. Di Luc. vij.
miſſa ſũt ei peccata mľta: qm̃ dilexit
multũ. Que eñ prius frigida remã/
ſerat/poſtmodũ amãdo fortiter arde
bat: ⁊ eã ꝯditor noſter velut in ſigno
nobis exemplũ penitẽtie poſuit: quã
per pniam viuere poſt lapſum fecit.

In homelia ſuper Rogauit dñm
Jeſuz. ⁊ ſuper Maria ſtabat. De ex/
emplo penitentie. Cap. lxiij.

Ubi.ſ. ET ait dñs ad mulierem. Fides
tua te ſaluā fecit: vade in pace.
Quotidie pctõres ad vitā reuertun-
tur/ꝛ poſt ꝑpetratas cl'pas ad inno-
centiā per penitētie remediū conuer
tunt. Adeſt teſtis diuie miſcdie Ma
ria magdalena: de q̄ phariſe⁹ dū pie-
tatis fontē vellet obſtruere dicebat.
Hic ſi eſſet ꝓpheta ſciret vtiqꝫ que et
q̄lis eſt mlier q̄ tāgit eū/ qꝛ peccatrix
eſt. Sꝫ lauit lachrymis maculas cor-
dis ꝛ corpis/ꝛ redēptorꝫ ſui veſtigia
tetigit/q̄ itinera ſua praua dereliquit
Sedebat ad pedes Jeſu: verbūqꝫ d
ore illi⁹ audiebat. Uiuēti adheſerat:
cū ſepult⁹ eſſet mortuū q̄rebat. vi-
uentem repperit/quē mortuū q̄ſiuit:
tantūqꝫ apud eū gratie locū inuenit
vt hūc ipis quoqꝫ apoſtolis ei⁹ vide-
licet nūcijs ipa nūciaret. Quid itaqꝫ
fratres/q̄d in hac debem⁹ aſpicere/ni
ſi immēſam noſtri cōditoris miſeri-
cordiaꝫ: qui nobis velut in ſigno eā
exemplū penitētie poſuit/quā per pe
nitentiā viuere poſt lapſuꝫ fecit. Si
aliqs libidinis igne ſuccēſus carnis
mundiciā perdidit/aſpiciat Mariā
que in ſe carnis amorem igne diuini
amoris excepit. Ad vos igit̄ fratres
chariſſimi mētis oculos reducite: et
penitentē peccatricē mulierē vobis
in exemplū imitatōis anteferte. Re-
dēptoris noſtri veſtigia que peccan-
do cōtempſiſtis amate. queqꝫ vos in
adoleſcentia queqꝫ in iuuētute deli-
quiſſe meminiſtis deflete: morꝫ ope-
rumqꝫ maculas lachrymis tergite.
Reuertētes nos dñs clementer am-
plectit̄: qm̄ vita pctōrū ei iā indigna
eſſe nō poteſt que fletib⁹ lauat̄.

De Lazaro et diuite purpurato.
Moraliū libro. xxv. Ca. lxuiij.

HOmo q̄daꝫ erat diues ꝛ indue- Luc. xvi.
batur purpura ꝛ byſſo: ꝛ epula-
bat̄ quotidie ſplēdide. Et erat q̄dam
mēdicus nomie Lazarus: qui iace-
bat ad ianuā eius vlcerib⁹ plen⁹: cu-
piens ſaturari de micis que cadebāt
de mēſa diuitꝭ/ꝛ nemo illi dabat: ſed
ꝛ canes veniebāt ꝛ lingebant vlcera
eius. Per epulantē ſplendide/diuitē
iudaic⁹ populus deſignat̄; copiam
ſcilicꝫ legis non ad neceſſitateꝫ ſalu-
tis/ ſed ad pompā elatiōis aſſumēs:
ꝛ in preceptorū verbis nō ſemetipm
ordinate reficiens/ ſed iactāter oſten
dens. Per vulneratū vero Lazaruꝫ
qui interp̄tatur adiut⁹/ forma popu
li gentilis exprimit̄: quē diuinuꝫ ad-
iutoriū tanto magis erigit/ q̄nto mi-
nus de viriū ſuarū facultate cōfidit.
Qui pauper ꝛ vlcerib⁹ plen⁹ eſſe de-
ſcribit̄: quia gētilitas corde humilis
peccatorꝫ ſuorū confeſſiones aperit.
Nā ſicut a vulnere trahit̄ ab intimis
virus in cute: ita in cōfeſſione pecca-
ti dum ſecreta pandunt̄ in publicuꝫ:
quaſi mali humores a viſcerib⁹ inti-
mis foras ꝓrumpūt. Et bene per di-
uitem ſplēdide viuentē ſuperbia iu-
deorꝫ: per vlceroſum vo Lazarꝫ/ qui
adiutus interp̄tatur humilitas deſi
gnat̄ gentiū. q̄a dum iudei in gloria
vite p̄ſentis ſupbientes humilitatis
dñice celſitudinē/ꝛ abiecta facta que
in ſe ille oſtēdit itelligere deſpexerūt:
gentiles peccata ſua confitentes/ad
deum credēdo gratia ipſi⁹ adiuti ꝑ-
uenerūt: ꝛ illis cadentib⁹ in locuꝫ eo-
rum pauperes/id eſt ſpiritu humiles
ſubrogati ſunt. Lumē em̄ intelligen
tie hūilitas apit/ ſupbia abſcōdit. nā
ſecretū quoddā eſt pietatꝭ: ꝛ tāto mi-
nus ad illud anim⁹ ꝑuenit/ q̄nto ma

glis intumeſcit/qm̄ eo ipſo foras repellit̃ q̄to inſanius inflat̃. Immēſa ꝟo ꝓfundaqꝫ dei iudicia debem⁹ ꝑhorreſcere/nec ea rōne diſcutere:ſꝫ venerari nos ꝯuenit ammiratione. Nemo gētilitatē diſcutiat aſſumptā ⁊ iudeā ꝑditam. Nemo diſcutiat cur iudaico ſtāte populo dudū ī infidelitate gentilitas tacuit/⁊ cur ad fideꝫ gentilitate ſurgente iudaicū populū infidelitatꝭ culpa ꝓſtrauit. Nemo diſcutiat cur ali⁹ trahat̃ ex dono/⁊ ali⁹ repellat̃ ex merito. Conſiliu ſūme et occulte ꝟtutis/ſatiſfactio ſit apte rationis:⁊ in cūctis q̄ diſponunt̃ exterius apta cauſa ſit rationis occulte iuſtitia voluntatis.

In paſtorali capitulo.xlvj. De Incendio animarū. Cap.lxv.

Luc.xvj. Factū eſt vt moreret̃ mēdicus ⁊ portaret̃ ab angelis in ſinuꝫ Abrahe. Mortuus eſt aūt ⁊ diues/ ⁊ ſepult⁹ eſt in inferno. Nequaq̄ꝫ diues iſte aliena rapuiſſe/ſꝫ infructuoſe perhibetur ꝓp̄ijs vſus fuiſſe/cūqꝫ poſt hāc vitā vltrix gehēna ſuſcepit/nō q̄a aliq̄d illicitum geſſit/ſꝫ q̄a īmoderato vſu totū ſe licitꝭ tradidit.

In dialogo libro quarto.

In his aūt dictis euāgelicis colligere poſſumus.q̄a incēdiuꝫ anima nō ſolū videndo/ſꝫ etiā ſentiendo patiatur. Veritatꝭ enī voce diues mortu⁹ dicit̃ in inferno ſepult⁹. Cuius aīa q̄a in igne tenebat̃ inſinuat vox diuitis:qui abrahā deprecatur di-
Luc.xvj. cens. Mitte lazarū vt intinguat extremū digiti ſui in aquā vt refrigeret linguā meā/q̄a crucior in hac flāma. Dū ergo peccatorē diuitē damnatū veritas in ignibꝰ ꝓhibet quis iā ſapiens reprobor̄ animas teneri ignibꝰ neget? Si aūt querit̃ quomō res icorporea teneri ⁊ affligi poſſit a re corporea/ certe audiam⁹ quid reprobis veritas in finem eſt dictura. Matth.xxv.
Ite in ignē eternū q̄ ꝑparat⁹ eſt dyabolo ⁊ angelis eius. Si ergo dyabolus eiuſqꝫ angeli cuꝫ ſint incorporei/ corporeo ſūt igne cruciādi/nō mirū ſi aīe ⁊ añq̄ recipiāt corpora poſſint corporea ſētire tormēta. Teneri etiā ꝑ ignē pōt aīa/vt in tormento ignis ſit vidēdo ⁊ ſentiēdo. Ignē nāqꝫ eo ip̄o patit̃ qd̄ videt/⁊ q̄a ꝯcremari ſe aſpicit crematur. Sicqꝫ fit vt corporea res icorporeā exurat: dū ex igne viſibili ardor ⁊ dolor inuiſibilis trahit̃/vt ꝑ ignē corporeū mēs incorporea etiā in flāma corporea cruciet̃.

Itē de diuite ⁊ de animabꝰ defūctor̄ qualiter ſe habeant. Cap.lxvj.

Leuās aūt oculos cum eſſet in tormentꝭ vidit abrahaꝫ a longe ⁊ lazar̄ in ſinu eius. Luc.xvj. Diues iſte idcirco eſt punit⁹.⁊ inferni dānatiōe perculſus/nō q̄a vbi quēpiaꝫ oppſſerit: vel q̄a aliena diripiēs abſtulerit/ſꝫ q̄a ꝓpria nō dederit:⁊ acceptis rebꝰ ſemetip̄m male derelinquēs ſe extollēter eleuauerit.

In moralibꝰ libro.x.⁊ in homelia ſuper Homo quidam erat diues.

Sunt enī nonnulli quos cēſus ꝑ tumorē non eleuat/ſed ꝑ opa miſericordie exaltat.⁊ ſūt nōnulli q̄ dū ſe t̄renis opibꝰ abūdare ꝯſpiciūt:veras dei diuitias nō req̄rūt/atqꝫ patriam eternā nō amant/qm̄ hoc ſibi ſufficere qd̄ rebꝰ fulciūt̃ tēporalibꝰ putāt. Nō eſt ergo cēſus in crimine ſed affect⁹ cūcta enī ſūt bona que ꝯdidit deus/ Sꝫ q̄ bonis male vtit̃/ꝑfecto agit vt q̄ſi ꝑ edacitatis ingluuiē eo ꝑ quem

viuere debuit pane moriat̄. Pauper
ad requiē lazarus venerat/ſupbum
vero diuitez tormēta cruciabāt. Sz
tn̄ diues abrahā fuerat q̄ lazaꝝ in ſi/
nu tenebat/q̄ tamē auctori ſuo collo/
quēs dicit. Loquar ad dn̄m meum
cum ſim puluis ⁊ cinis. Quid itaqꝫ
iſte diuitias ſuas eſtimare nouerat/
q̄ ſemetipm̄ puluerē cinerēqꝫ pēſat:
Aut qn̄ res hūc extollerēt poſſeſſe q̄
de ſe quoqꝫ tā abiecta ſētiret caꝑ vi/
delicet poſſeſſore: Superbi itaqꝫ diui/
tes ⁊ elati/venturi iudicis reſpectuꝫ
nō hn̄t/dū ſuperbis apud ſe cogitatio/
nibꝫ tumēt. Hoc ergo fuit, qꝺ hūc ſu
ꝑbuꝫ diuitem inferno tradidit/q̄a in
ſua felicitate timidus non fuit/q̄a ꝑ
cepta dona ad vſū arrogātie inflexit
q̄a viſcera pietatꝫ ignorauit/q̄a pctā
ſua redimere/etiā cū ſibi abundaret
ꝑciū noluit. Sero autem diues iſte
oculos eleuās aperuit/quādo lazarū
requieſcentē vidit quem iacentē ante
ianuā videre ꝯtempſit. Intellexit ibi
qꝺ hic facere noluit/in dānatiōe ſua
cognoſcere cōpulſus ē q̄d fuit quod
ꝑdidit qn̄ ꝓximū indigentē nō agno
Moralium libro. xviij. (uit.

Propter hoc aūt qꝺ de hoc diui/
te in tormentꝫ poſito dicit̄/ꝙ viderit
abrahā ⁊ lazaꝝ in ſinu eius/creden/
dū eſt ꝙ ante retributionez extremi
iudicij iniuſti quoſdā in requiem iu
ſtos ꝯſpiciūt: vt eos vidētes in gau/
dio/nō ſolū de ſuo ſupplicio/ſꝫ etiam
d illoꝝ crucient̄ bono. Iuſti vero in
tormentꝫ ſemꝑ intuent̄ iniuſtos/ vt
hinc coꝝ gaudiū creſcat/q̄a malū cō
ſpiciūt quod miſericordit̄ euaſerūt:
tātoqꝫ maiores ereptori ſuo gr̄as re/
ferāt/q̄to vident in alijs ꝙ ipi ꝑpeti
ſi eſſēt derelicti potuerunt. Nec illam
tāte beatitudinis claritatez apud iu
ſtoꝝ animū fuſcat aſpecta pena rep/
borū/qm̄ vbi cōpaſſio iā non erit mi
nui ꝓculdubio beatoꝝ leticia nō va/
lebit. Iuſtoꝝ enī anime q̄uis in ſue
nature bonitate miſericordiam ha/
beāt/etiā ſi miſereri vellēt/iam tunc
om̄ino nō poſſūt/qꝛ iuſtitie auctoris
ſui ꝯiūcte tāta rectitudine ꝯſtringū/
tur/vt nulla ad reprobos cōpaſſione
moueant̄: ⁊ erecti iā ꝑ iuſtitiam iudi/
cij eis nullomō miſereāt̄. Ipſi quip/
pe iudici cōcordāt cui inherēt/⁊ eis
quos eripere nō poſſūt nec ex miſeri
cordia cōdeſcendūt/ q̄a tm̄ illos tūc
a ſe videbunt extraneos q̄tū ⁊ ab eo
quē diligūt auctore ſuo cōſpiciūt re/
pulſos. Quid aūt mirū ſi dum iuſti
iniuſtoꝝ tormēta cōſpiciūt. hoc eis
eueniat in obſequio gaudioꝝ quan/
do ⁊ in pictura niger color ſubſterni
tur vt albus vel rubeus clarior vide
at̄. Sz (ſicut dictum eſt) tanta bonis
ſua gaudia excreſcūt quāto coꝝ ocu
lis dānatoruꝫ mala ſubter iacēt que
euaſerūt. Quamuis eis ſua gaudia
plene ſufficiāt ad perfruendū /mala
tn̄ reproboꝝ abſqꝫ dubio ſemꝑ aſpi/
ciunt: q̄a creatoris ſui claritatem vi
dēt/nihil in creatura qꝺ videre non
Moraliū libro. xij. (poſſint

Preterea de ipſis animabꝫ ſcien/
dum eſt/q̄niā ſicut hi q̄ adhuc viuē/
tes ſūt mortuorū animas quo loco
habeant̄ ignorant. ita mortui vitam
in carne viuentiuꝫ poſt eos qualiter
diſponat̄ neſciūt: q̄a ⁊ vita ſpirit⁹ lō/
ge eſt a vita carnis ⁊ ſicut corporea
⁊ incorporea diuerſa ſūt genere/ita
etiā diſtincta cognitione. Qꝺ tamen
de animabus ſanctis ſētiendū non
eſt; q̄a que intus om̄ipotētis dei cla/

ritatē vidēt nullo modo credēdū eſt q̄ ſit foris aliq̄d qd̄ ignorēt.

Moraliū libro quarto.

Et ſciendū q̄ electi dei ⁊ perfecti poſtq̄ꝫ de corporib⁹ trāſeūt/nequaq̄ꝫ per moraꝝ ſpacia ſicut antiq̄ patres a celeſtis patrie ꝑceptione differunť. Mox q̄ppe vt a carnis colligatione exeūt in celeſti ſede req̄eſcūt/atteſtan

ij. Cor. v. te paulo q̄ ait. Scimus qm̄ ſi terre-ſtris dom⁹ noſtra hui⁹ habitatiōis diſſoluať/q̄ edificationem ex deo ha bem⁹ domū nō manu factā eternaꝫ in celis. Prius autē q̄ꝫ redēptor noſter morte ſua hūani generis penaꝫ ſolueret/eos etiaꝫ qui celeſtis patrie vias ſectati ſūt poſt egreſſū carnis/ īferni clauſtra tenuerūt:nō vt pena quaſi peccatores plecteret/ſꝫ vt eos in locis remotiorib⁹ q̄eſcētes q̄a nec dū īterceſſio mediatoris aduenerat/ ab ingreſſu regni reat⁹ prime culpe prohiberet. Vn̄ iuxta eiuſdē redem ptoris noſtri teſtimoniuꝫ. diues qui

Lu. xvj. apud iferos torqueť/in ſinu abrahe lazaꝝ req̄eſcere ꝯtēplať. Qui ꝑfecto ſi adhuc in imis nō eſſēt/hos ille in tormentiꝭ poſit⁹ nō videret. Unde et iſdeꝫ redēptor ꝑ noſtre culpe debito occūbens inferna penetrat/vt ſuos q̄ ei inheſerāt ad celos reducat. Sed q̄ nūc hō redēptus aſcēdit:illuc ꝑfecto ſi peccare noluiſſet etiā ſine redēptione pertingeret.

De loquacitate. Moraliuꝫ libro ꝑmo. ⁊ paſtoralis. xliij Cap. lxvij.

Pene ſemꝑ epulas ſequiť loquacitas. cūq̄ꝫ vēter reficiť/lingua diffrenať. Niſi em̄ gule deditos im-moderata loquacitas raperet/diues ille q̄ epulat⁹ quotidie ſplendide diciť in lingua grauius non arderet:nec aquā peteret dicēs. Pater Abrahā Luc. xvj.

miſerere mei ⁊ mitte Lazarū vt intinguat extremū digiti ſui in aquā ⁊ re-frigeret linguā meā/ quia crucior in hac flāma. Quib⁹ ꝑfecto v̄bis oſten diť. q̄a epulād o quotidie crebri⁹ in lingua peccauerat/q̄ tot⁹ ardens re-frigerari ſe ꝑcipue in lingua requi-rebat. Prius q̄ppe epulatus q̄tidie ſplēdide diciť/ ⁊ poſt aquā petere in lingua memorať. Quia em̄ (vt dixi-m⁹) inter epulas valde diffluere loq̄-citas ſolet ex pena indicat culpā cuꝫ cū quē epulatū ſplendide veritas dixerat in lingua pl⁹ ardere ꝓhibebat. Hi qui cordaꝝ armoniā tēperāt/tā-ta hanc arte diſpēſant: vt plerūq̄ꝫ cū vna tangiť longe alia ⁊ multis inter iacentib⁹ poſita corda quatiať. Cūq̄ꝫ iſta ſonitū reddit illa que in eodē cātu tēperata eſt/alijs impcuſſis tre mit. Sic ergo ſcriptura ſacra plerū-q̄ꝫ de virtutib⁹ ſic ⁊ de vitijs agit/vt dū loquēdo aliud inſinuat tacendo aliud innoteſcat. Nihil em̄ contra diuitē de loq̄citate memorať:ſꝫ dū pe-na in lingua diciť:que in cōuiuio in ter alias grauio fuerit culpa mon-

Moraliū libro. xviij. (ſtrať.

Videam⁹ aūt nūc inopiā diuitis ardentiꝭ/cuius tanta fuit abūdantia epulantiꝭ. Ait em̄. Pater Abraham miſerere mei: ⁊ mitte Lazaruꝫ vt in-tinguat extremuꝫ digiti ſui in aqua: vt refrigeret linguam meam/q̄a crucior in hac flāma. Quib⁹ verbis no-bis nō hoc innoteſciť/q̄a illic in tāto ardore vna tunc ad ſufficientiam re frigerij aque ſtilla requiratur/ſꝫ qd̄ is qui de abundantia peccauerit:il-lic eſtuanti nimis cremetur inopia. Videm⁹ em̄ in verbis diuitiꝭ ⁊ ſubti

luſſimo dei iudicio: q꜡ digna tali cul-
pe pena reſpõderit. Agẽte namq꜡ in
opia illic vſq꜡ ad minima petẽda cõ
pulſus eſt/ qui hic agente tena ia vſ-
q꜡ ad negãda minima ꝑuenit. Quid
retribui ſubtili⁹/ q̇d diſtrictius põt:
Guttã aque petijt qui micas panis
negauit.

Moralium libro quinto. De Oc
cultis dei iudicijs. Cap. lxviij.

Cum valde occulta ſint diuina
iudicia cur in hac vita ꝓnõnũq꜡
bonis male ſit/ malis bene/ tũc occul
tiora ſũt cũ ⁊ bonis hic bñ eſt/ ⁊ ma-
lis male. Nã cu꜡ bonis male eſt: ma-
lis bene/ hoc fortaſſe dep̄hẽdit̃ q̇a
⁊ boni ſi qua deliquerũt ſic recipiũt
vt ab eterna plenius dãnatiõe liberẽ
tur. ⁊ mali bona q̄ ꝑ hac vita faciũt
hic iueniũt/ vt ad ſola imposterꝫ tor-
mẽta ꝑtrabantur. Vñ ⁊ ardẽti in in
ferno diuiti dicit̃. Memento fili q̇a
recepiſti bona in vita tua: ⁊ Lazar⁹
ſimiliter mala. At cũ bonis hic bene
eſt/ ⁊ malis male/ incertum valde eſt
vtrũ boni idcirco bona accipiãt vt ꝓ
uocati ad aliud meli⁹ creſcãt/ an iu-
ſto latẽtiq꜡ iudicio hic ſuoꝝ operu꜡
remunerationẽ ꝑcipiunt/ vt a pmijs
vite ſequẽtiſ inaneſcãt. ⁊ vtrũ malos
idcirco aduerſa feriãt vt ab eternis
ſupplicijs corrigẽtia defẽdãt/ an hic
coꝝ pena incipiat/ vt qñq꜡ cõplenda
eos ad vltima gehẽne tormẽta ꝑdu-
cãt. Sancti igit̃ viri cũ ſibi ſuppete
re ꝓſpera huius mũdi cõſpiciunt/ ti-
mẽt ne hic laboꝝ ſuoꝝ fruct⁹ recipi
ant: timẽt ne q̄ꝺ diuina iuſtitia latẽs
in eis vulnus aſpiciat ⁊ exterioribꝫ
eos muneribus cumulans ab inti-
mis repellat.

Moralium libro. viij. ⁊. ix. ⁊. xv.

De ſpe venie poſt mortẽ. Cap. lxix.

Poſtq꜡ temp⁹ vite pñtis abſci-
dit̃ nequaq꜡ repbi ⁊ peccato-
res ad opationẽ ꝓmerẽde venie vl-
terius reuertent̃: nec ad exhibenda
recta opera reuocabunt̃. Hinc eſt ꝙ
diues quẽ inferni flãma cruciabat/
q̇a ſemetipm reparare operãdo non
poſſit agnouerat: nã nequaq꜡ ſibi/ ſꝫ
relictiſ fratribꝫ ꝓdeſſe ſatagebat dicẽs
. Rogo te pat̃ Abraham vt mittas Lu. xvi.
cũ in domũ patris mei: habeo ei q̇n
q꜡ frẽs/ vt teſtet̃ illis ne ⁊ ipi veniãt i
locũ hũc tormentoꝝ. Solꝫ nãq꜡ me-
ſtũ aĩm ſpes vl̃ falſa refouere/ Sꝫ vt
penã ſuã repbi grauꝰ ſentiãt/ etiã ꝺ
venia ſpẽ amittũt. Vñ flãmis vltri-
cibꝫ tradit⁹ nõ ſibi (vt dixim⁹) ſꝫ opi-
tulari fribꝫ ꝯcupiuit/ q꜡ ſe nũq꜡ igneo
carcere tormẽto adiũcto deſperatiõis
ſupplicio agnouit. Hic quoq꜡ debe-
m⁹ indubitant̃ credere q̄ꝺ iniq̄ poſt-
q꜡ eternis dãnati ſupplicijs fuerint ꝺ
parẽtibꝫ ⁊ cognatiſ ⁊ ꝓximis ſuis q̇s
reliquerũt cogitabũt cũ per ſemetip
ſam veritas dicat. Quia diues q̇ in
inferno ſepultus fuerat/ de quinque
fratribꝫ quos reliquerat etiã in ſup-
plicio poſitus curam gerebat. Pre-
terea ſciẽdũ eſt ꝙ ignis in inferno ⁊
ad conſolationem non lucet/ ⁊ tamẽ
vt magis torqueat ad aliquid lucet
Nam ſequaces quoſq꜡ ſuos ſecum
in tormento reprobi flamma illuſtrã
te viſuri ſunt quorum amore deliq̄-
runt quatinus qui eoruꝫ vitam car
naliter contra precepta conditoris
amauerant/ ipſorum quoq꜡ interit⁹
eos in augmento ſue damnationis
affligat. Nõ profecto hoc codeꝫ euã
gelio teſte colligimus: in quo verita
te nunciante diues ille quem conti-

gít ad eterni incẽdij tormẽta deſcen
dere/quiꝙ fratrũ deſcribit̃ meminiſ
ſe. Qui Abrahã petijt vt ad eoꝝ eru
ditionem lazaꝝ mitteret ne illuc eos
q̃ꝙ venientes par pena cruciaret.
Qui igit̃ ad doloris ſui cumulũ pro
pinquoꝝ abſentiũ meminit cõſtat ꝓ
culdubio q̄a eos ad augmẽtuꝫ ſup-
plicij paulopoſt potuit etiaꝫ p̄ſentes
videre. Quid aũt miꝝ ſi ſecũ quoꝙ
reꝓbos aſpiciat cremari: q̄ ad dolo-
ris ſui cumulũ eũ quẽ deſpexerat in
ſinu Abrahe Lazarũ vidit? Is ḡ cui
vt pena creſceret vir elect⁹ apparuit
cur nõ credenduꝫ ſit ꝙ in ſupplicio
videre eos etiã q̄s ꝯtra deum dilexe
rat poſſit? Qua ex re colligit̃ ꝙ eos
q̄s inordinate nunc reprobi diligunt
miro iudicij ordine ſecũ tũc i tormẽ
tis videbũt: vt penã ꝓprie punitiõis
exaggeret illa auctori ꝑpoſita carna
lis cognatio pari ante oculos vltiõe
dãnata.

¶ Item de Lazaro ꝛ diuite. ꝛ De ſci
entia animarũ poſt mortem.
In dialogo libro. iiij. Cap. lxx.

Quod boni bonos in regno/et
mali malos i ſupplicio cogno
ſcãt: in ꝟbis dñicis luce clari⁹ eſt de-
mõſtratũ. In q̄bus cũ dictum eſſꝫ ꝙ
mortu⁹ Lazar⁹ portat⁹ eſt ab angel'
in ſinũ Abrahe ꝛ mortuus diues ſe
pult⁹ eſt in inferno ſubiunctum eſt.
Qui eleuãs oculos ſuos cum eſſꝫ in
tormentꝭ vidit abrahã a lõge/ꝛ Laza
rũ i ſinu ei⁹/ꝛ ipe clamãs dixit. Pa-
ter abrahã miſerere mei: ꝛ mitte La-
zaꝝ vt intinguat extremũ digiti ſui
in aq̃ ꝛ refrigeret linguã meã: q̄a cru
cior in hac flãma. Cui Abrahã dicit.
Fili recordare q̄a recepiſti bona i vi
ta tua ꝛ lazar⁹ ſimiliter mala. Diues
aũt de ſeipo iã ſpem ſalutꝭ non hñs:
ad ꝓmerẽda ſuoꝝ ſalutẽ ꝯuertit̃ di-
cẽs. Rogo te pater vt mittas euꝫ in
domũ patris mei. Habeo eñi quin-
qꝫ f̃res/vt teſtet̃ illis ne ꝛ ipi veniant
in locũ hũc tormentoꝝ. Quib⁹ ꝟbis
apte declaratur. q̄a ꝛ boni bonos/ꝛ
mali malos cognoſcunt? Si igitur
Abrahã lazarũ minime recognouiſ
ſet/nequaq̄ꝫ ad diuitẽ in tormẽtꝭ po-
ſitũ de trãſacta ei⁹ ꝯtritiõe loqueret̃
dicẽs. ꝙ mala receperit in vita ſua:
Et ſi mali malos nõ recognoſcerẽt/
nequaq̄ꝫ diues in tormẽtis poſitus
fratrũ ſuoꝝ etiã abſẽtiũ meminiſſet.
Quomõ eñi p̄ſentes nõ poſſet agno
ſcere. q̄ etiã ꝓ abſentiũ memoria cu-
rauit exorare? Qua in re illud quo-
qꝫ oñditur/q̄a ꝛ boni malos ꝛ mali
cognoſcũt bonos. Nam ꝛ diues ab Luce. xvj
abrahã cognoſcit̃/cui dictũ eſt rece-
piſti bona in vita tua: ꝛ elect⁹ lazar⁹
a reprobo eſt diuite cognitus/quem
mitti p̄cat̃ ex noie dicẽs: Mitte laza
rũ vt itinguat extremuꝫ digiti ſui in
aqua ꝛ refrigeret linguã meã. In q̄
videlicꝫ cognitiõe vtriuſqꝫ partis cu
mulus retributionis excreſcit: vt et
boni ampli⁹ gaudeãt/q̄ ſecũ eos leta
ri cõſpiciũt quos amauerũt/ꝛ mali
dũ cuꝫ eis torquent̃ quos in hoc mũ
do deſpecto deo dilexerũt/eos nõ ſo
lũ ſua/ſꝫ etiã eoꝝ pena cõſumat. Fit
aũt quiddã mirabili⁹ in electꝭ/quia
nõ ſolũ eos agnoſcũt q̄s in hoc mũ
do nouerant/ſꝫ velut viſos ac cogni-
tos recognoſcũt bonos q̄s nũq̄ꝫ vi-
derũt. Quia eñi illic omnes cõmuni
claritate deuꝫ ꝯſpiciũt: nõ eſt qd̃ ibi
neſciãt vbi ſcientẽ omnia ſciunt.

De tribulatione electoꝝ. Mora-
lium libro. j. Capitulum. lxxj.

Lu.xvij. SI habueritis fidē tanꝙ granū
ſinapis. Sicut vnguenta redo-
lere latiꝰ neſciūt niſi cōmota/ ⁊ ſicut
aromata flagrantiā ſuā nō niſi cum
incēdunt expandūt/ ita viri ſācti om
ne qꝺ virtutibus redolēt in tribula-
tionibꝫ innoteſcūt. Vñ ⁊ recte in euā
gelio dicit. Si habueritis fidem tan
ꝙ granū ſinapis. Granum quippe ſi-
napis niſi ꝯteratur nequaꝙ vis virtu
tis eius agnoſcit: nā nō ꝯtritū leue ē.
Si vero conteritur inardeſcit: ⁊ qd
in ſe acerrimū latebat oſtendit. Sic
vnuſqſqꝫ vir ſāctus cū nō pulſatur
deſpicabilis ⁊ leuis aſpicit. Si qua
ꝟo illuꝫ tritura ꝑſecutiōis opprimat
mox omne qꝺ calidū ſapit oſtēdat/ et
in feruorē virtutis vertitur quicqd
in illo ante deſpicabile infirmūꝙ vi-
debat/ quodꝙ in ſe per trāquillitatꝫ
tēpora libēs obtinuit: exagitatus tribu
lationibus coactus innoteſcit.

De decem leproſis hereticos deſi-
gnātibꝫ. Moralium libro. v. ⁊ . xviij.
Capitulum lxxij.

HEretici hoc habent propriū: vt
bonis mala permiſceant: quati
nus facile ſenſui audientis illudant.
Si enī praua ſemꝑ dicerēt: citius in
ſua prauitate cogniti qꝺ vellēt mini-
me ꝑſuaderēt. Rurſuꝫ ſi ſemꝑ recta
ſentirēt: profecto heretici nō fuiſſent.
Itaꝙ ꝑmiſcent recta ꝑuerſis/ vt oſtē-
dēdo bona auditores ſibi attrahant
et exhibendo mala latenti eos peſte
corrūpant. ex rectis ſenſibꝫ trahāt ⁊
ex ꝑuerſis feriāt. Qui in p̄ceptꝭ dei
qa ſana inſanaꝙ locutione variant/
hñ in euāgelio decē leproſoꝝ ſūt ſpē
Ro.xij. deſignati. Quoꝝ colori ſano dū vi-
tioſus cādor aſpergit/ immoderato
hoc cādore fedāt. Vñ ammonemur
nō plus ſapere/ ꝙ̄ oportet ſapere/ ſꝫ ſa-
pere ad ſobrietatē. Quī igit in lepra
⁊ pars cutis i fulgorē ducit/ ⁊ pars
in colore ſano retinetur/ recte hereti-
cos leproſi exꝓmūt/ qa dū rectis pra
ua ꝑmiſcēt: ⁊ ſanis inſana/ colorē ſa-
nū maculis aſpergūt. Qui etiā quia
nec deū diligūt in quo male ſentiunt
nec proximū de quo diuidunt. decalo
gi p̄ceptꝭ aduerſi ſūt ⁊ ideo ad depre
candū dn̄m decē veniūt. Et qm̄ in
eiꝰ p̄ceptꝭ offenderāt/ ad illū vñ offē
derāt vocāt: ⁊ vt ſaluent clamant di
cētes. Jeſu p̄ceptor miſerere noſtri. Lu.xvij.
Quia enī in verbis illius ſe erraſſe ſi
gnificāt/ hūc ſaluandi humiliter p̄ce
ptorē vocāt. Cūꝙ ad cognitionē p̄-
ceptoris redeūt/ mox ad formā ſalu-
tis recurrūt ⁊ curari meruerūt.

De māſionibꝫ ſanctaꝝ animaruꝫ
poſt mortē. Moralium libro. xxxj. ⁊
in dialogo libro. iiij. Capitulū. lxxiij.

VBicūꝙ fuerit corpus/ illuc co
gregabunt ⁊ aquile. Ante re-
ſtitutiōeꝫ corpoꝝ qrūdaꝫ anime iu-
ſtoꝝ a celeſti regno qbuſdam adhuc
māſionibꝫ differunt/ qa de ꝑfecta iu
ſticia aliqd minꝰ habuerūt. Perfe-
ctoꝝ ꝟo iuſtoꝝ anime mox vt huiꝰ
carnis clauſtra exeūt in celeſtibus ſe
dibꝫ recipiunt/ quod ⁊ ipa ꝑ ſe veri-
tas atteſtat dicēs. Vbicumꝙ fuerit
corpꝰ: illuc ꝯgregabunt aquile. Ac ſi
apte dicat. Quia celeſti ſedi incarna
tus veſter redēptor p̄ſideo/ electoruꝫ
qꝙ animas cuꝫ carne ſoluero/ ad ce
leſtia ſubleuo. Vbi igit ipe redēptor
noſter eſt corpore: illuc proculdubio
colligunt iuſtoꝝ anime. Et paulus
diſſolui deſiderat/ ⁊ cuꝫ chriſto eſſe.
Qui ergo xp̄m eſſe in celo non dubi
tat: nec aīam pauli in celo eſſe negat.

De cuſtodia bonorum operum.
Moralium libro.xix.ꝛ in Ezechie-
Luce. lis homelia.vij. Capitulū.lxxiiij.
xviij. Ieiuno bis in ſabbato. Si qua
ciuitas contra inſidiātes inimi-
cos ex omni parte muniat/vnū ꝟo
foramē in ea tātūmodo imunitū ꝑ
negligētiā relinquat/inde ꝓculdubio
hoſtis ingredit̄ q̄ vndiqꝫ excluſus eſ-
ſe videbat̄. Phariſeꝰ nāqꝫ q̄ in tem-
plo oraturꝰ aſcēdit/ciuitatē mentis
ſue quāta munitiōe vallauerit audi-
amꝰ. Ieiuno bis i ſabbato/decimas
do omniū q̄ poſſideo. Qui premiſit.
deꝰ grās ago tibi. Recte quippe deo
grās agebat/a q̄ acceperat bona q̄ fe-
cerat. Magna certe munimina ad-
hibuit/ſꝫ videamꝰ vbi iſidiāti hoſti
foramē immunitū reliq̄t. Qꝛ nō ſuꝫ
ſicut ceteri hominū raptores iniuſti/
adulteri: velut etiā hic publicanus.
Ecce ciuitatē ſui cordis inſidiātibꝫ
hoſtibꝫ ꝑ elationē apuit/ quā fruſtra
ꝑ ieiunium ꝛ elemoſinas clauſit. In
caſſū cetera ſūt munita/cuꝫ locꝰ vnꝰ
de q̄ hoſti pateꝫ aditꝰ nō eſt munitꝰ
grās recte egit/ſꝫ ſe ꝓuerſe ſupꝑ pub-
licanū extulit. Ciuitatē ſui cordis ex-
tollēdo ꝑdidit/quā abſtinēdo ꝛ lar-
giēdo ſeruauit. Victa eſt ꝑ abſtinētiā/
gula vētriſqꝫ ingluuies deſtructa: ſu-
ꝑata eſt largitate tenacia: ꝛ auaricia
depꝛſſa. Quibꝫ h laboribꝫ actū credi-
mꝰ? Sꝫ o quot labores vno vitio ꝑ-
cuſſi ceciderūt: q̄ta bona vnius cul-
pe gladio ꝑēpta ſunt. Vn̄ magnope-
re oꝑtet bona ſemꝑ agere/ꝛ ab ipis
nos bonis opibꝫ in cogitatiōe caute
cuſtodire ne ſi mentē eleuāt bona nō
ſint: q̄ nō auctori militant ſꝫ elationi.
De q̄ re nō inordinate agimꝰ/ſꝫ ex li-
bris licꝫ nō canonicis/ſꝫ tn̄ ad edifi-
cationē ecclie editꝭ teſtimoniū ꝓfera- j.mach.
mꝰ. Eleazar nāqꝫ in ꝑlio elefantē fe- vj.
riēs ſtrauit/ſꝫ ſub ipo quē extinxit oc-
cubuit. Quos g̃ iſte ſignificat quem
ſua victoria oppꝛſſit: niſi eos q̄ vitia
ſuperāt ſꝫ ſub ipa q̄ ſubigūt ſuꝑbien-
do ſuccumbūt. Quaſi em̄ ſub hoſte Nota.
quē ꝓſternit morit̄: q̄ d culpa quā ſu-
perat eleuat̄. Sācti igit̄ i oi ope ſuo
ſollicite inuigilāt ne aut praua agāt
aut recta q̄ ꝓcepta ſūt n̄ agāt/aut bo-
nis actibꝫ expletꝭ in ſuis cogitationi-
bus intumeſcāt. ꝛ tāto grauiꝰ offen-
dāt q̄to in his q̄ iuſte videnť agere
foris occultiꝰ peccāt: Perit em̄ ōne
quod agit̄. ſi nō in humilitate ſollicite

De laudabili fatui (te cuſtodiat̄;
tate. Moraliū lib.xxvij. Ca.lxxv. Luc.xix.

Egreſſus ieſus ꝑambulabat ie-
richo/ꝛ ecce zacheus querebat
videre eū q̄s eſſet. Si veracit̄ eſſe ſa-
piētes/ꝛ ipſam dei ſapiētiaꝫ ꝯtēplari
appetimꝰ: ſtultos nos humiliter co-
gnoſcamꝰ. Relinq̄mꝰ noxiaꝫ ſapien-
tiā/diſcamꝰ laudabilē fatuitatē. Hic
q̄ppe ſcriptuꝫ eſt. Si q̄s videt̄ inter j.Cor.iij.
vos ſapiēs eſſe in hoc ſeclo/ ſtultꝰ fiat
vt ſit ſapiēs. Hinc euāgelice hiſtorie
ꝟba teſtant̄: q̄a zacheꝰ cū videre pre
turba nil poſſet ſychomoꝝ arborem Luc.xix.
aſcēdit/vt tranſeūtem dn̄m cerneret
Sichomoꝝ q̄ppe ficꝰ fatua dicitur
Puſillꝰ itaqꝫ zacheus ſychomoꝝ ſu-
bijt ꝛ dn̄m vidit/q̄a q̄ mūdi ſtulticiā
humilit̄ eligūt: ipi dei ſapientiā ſub-
tilit̄ ꝯtēplant̄. Puſillanimitatē nāqꝫ
nr̄am ad videndum dn̄m turba pre-
pedit/q̄a infirmitatē humane mentꝭ
ne lucē ꝟitatꝭ intendāt curaꝝ ſecula-
riū tumultꝰ ꝑmit. Sꝫ prudent̄ ſycho-
moꝝ aſcēdimꝰ: ſi ꝓuide ea q̄ diuinitꝰ
ꝓcipit̄ ſtulticiā tenemus. Quid em̄

in hoc mūdo ſtultius q̄ amiſſa non
querere. poſſeſſa rapiētibus laxare.
nullā ꝓ acceptꝫ iniurijs iniuriā red/
dere/imo aduēctis alijs patientiā p̄/
bere. Quaſi em̄ ſycbomoꝝ nos aſcē
Luc. vj. dere dn̄s p̄cepit cū dicit. Qui aufert
Mat. v. q̄ tua ſūt ne repetas. Et rurſuꝫ. Si
Luce. vj. qs te ꝑcuſſerit in dexterā maxillā: pre
be illi ꝛ alterā. Per ſycbomoꝝ tran/
ſiēs dn̄s cernit/q̄a per bāc ſapientē
ſtultitiā ꝛ ſi necduꝫ vt eſt ſolide iā tn̄
ꝑ ꝯtēplatiōis lumē dei ſapiētia qua/
ſi in tranſitu videt. Quā videre neq̄
unt q̄ ſibi ſapientes videntur/q̄a ad
cōſpiciendū dn̄m in elata cogitatio
nū ſuaꝝ turba dep̄bēſi adbuc ſycbo
morū arborē nō inuenerūt.

In bomelia ſuꝑ ambulans ieſus ꝛ ſuꝑ Maria ſtabat. De emptione regni celeſtis. Capitulum. lxxvj

Luc. xix. ORit zacheus ad dn̄m. Ecce di
midiū bonoꝝ meorum dn̄e do
pauperibꝫ/ꝛ ſi q̄d aliquē d̄fraudaui
reddo q̄druplū. Eſtimationē precij
nō babet: ſed tamē regnū dei tantuꝫ
Mat. iiij valꝫ q̄tuꝫ babes. Valuit petro ꝛ an
Luc. xxj. dree dimiſſis retibꝫ ꝛ naui. Valuit
Mat. x. vidue duobus minutꝫ. Valuit alte/
ri calix aque frigide. Valuit etiaꝫ za/
cheo dimidio ſubſtātie/q̄a dimidiuꝫ
aliud ad hoc q̄ꝺ iniuſte abſtulit reſti/
tuēdū in quadruplū reſeruauit. Ex
teriora em̄ nr̄a dn̄o q̄libet parua ſuf
ficiūt/coꝛ nāqꝫ ꝛ non ſubſtantiā pen
ſat. nec ꝑpendit q̄tuꝫ in eius ſacrifi/
cio/ſꝫ ex quanto proferatur. Regnū
itaqꝫ dei (vt dixim⁹) tantū valet q̄tū
babes. Pēſate igit̄ fratres q̄d vilius
cū emit̄/quid carius cuꝫ poſſidetur.
Preterea ſi aliqs auaritie eſtibꝫ an/
belās aliena diripuit/ aſpiciat hunc
zacheuꝫ: q̄ ſi q̄d alicui abſtulit/q̄dru
plum reddidit.

De rectoribꝫ ſācte eccleſie. In bo/
melia ſuꝑ Deſignauit dn̄s. ca. lxxvij

NEgociamini dū venio. Debēt Luc. xix
ſollicite ſacerdotes penſare q̄ꝺ
lucrū deo faciūt/q̄ accepto talēto ab
eo ad negociū miſſi ſunt. Etenīꝫ ipſe
dn̄s dicit. Negociamini duꝫ venio.
Ecce iam venit/ecce de noſtro nego
cio lucrū req̄rit. Quale ei animaruꝫ
lucrū de noſtra negociatiōe mōſtra
bim⁹: quot ei⁹ cōſpectui manipulos
animaꝝ de p̄dicatiōis noſtre ſegete
illaturi ſum⁹. Ponam⁹ an̄ noſtros
oculos illū tāte diſtrictiōis diē quo
iudex veniet: ꝛ rationē cū ſeruis qui
bus talentū credidit ponet. Ecce in
maieſtate terribili inter angelorū et
archangeloꝝ choros videbit̄. in illo
tāto examine electoꝝ omniū ꝛ repro
boꝝ multitudo deducet̄/ꝛ vnuſq̄ſqꝫ
q̄d ſit operat⁹ oſtendet̄. Ibi omnes
dn̄ici gregis paſtores cuꝫ animaruꝫ
lucro apparebūt: qui ſanctis ſuis p̄/
dicatiōibꝫ deo poſt ſe ſubditū gregē
trabūt. Cū igit̄ tot paſtores cū gre/
gibꝫ ſuis an̄ eſtui paſtoris oclos ve/ Nota
nerint/q̄d nos miſeri dicturi ſum⁹ q̄
ad dn̄m nr̄m poſt negociū vacui re/
dim⁹. q̄ paſtoris nomē babemus/ꝛ
oues quas ex nutrimēto nr̄o debea/
mus oſtēdere nō babemus? Hic pa
ſtores vocati ſum⁹/ꝛ ibi gregē non
ducimus. Et ꝑ nos q̄deꝫ fideles ad
ſāctū baptiſma veniūt/noſtris p̄cibꝫ
benedicunt̄/ꝑ impoſitionē manuuꝫ
noſtraꝝ a deo ſctm̄ ſpiritū accipiūt:
atqꝫ ipſi ad regnū celoꝝ pertingunt
et ecce nos dorſum ꝑ negligentiam
nr̄am tendimus. Ingrediunt̄ electi
ſacerdotum manibꝫ expiati celeſtem
patriā/ꝛ ſacerdotes ipſi per vitā re/

probam ad inf:rni ſupplicia feſtinãt. Cui ergo rei cui ſiľes dixerim ſacerdotes malos niſi aque baptiſmatis: que peccata baptizatoꝝ diluẽs illos ad celeſte regnũ mittit: ⁊ ipa poſtea in cloacas deſcẽdit. Timeam⁹ ħ fratres/ꝯueniat actionẽ noſtrã ipm miniſteriũ noſtrũ. De petõꝝ nr̃oꝝ quotidie relaxatiõe cogitem⁹: ne nr̃a vita petõ obligata remaneat: p quã omps deus alios quotidie ſoluit. Conſiderem⁹ ſine ceſſatiõe negociũ noſtruꝫ: pẽſemus põdus quod ſuſcepimus: faciam⁹ nobiſcuꝫ quotidie rõnes q̃s cũ iudice noſtro habeam⁹: ⁊ ꝺ negocio qꝺ accepim⁹ omipotẽti dño fructum nos reddere pparemus.

De regimine animaꝝ. In paſtorali. caplo. ix. Capľm. lxxviij.

Lu. xix.
Ecce mna tua quã habui repoſitam in ſudario. Ille q virtutib⁊ pollet coact⁹ ad regimẽ deb; venire virtutib⁊ vacu⁹ / nec coact⁹ p̃ſumat accedere. Ille ſi oĩno renitit̃/ caueat ne acceptã pecuniã in ſudariũ ligãs de ei⁹ occultatiõe iudicet̃. Pecuniã quippe in ſudariũ ligare/ eſt pcepta dona ſub ocio lenti torporis abſcondere. At ꝫ/ iſte cũ regimẽ appetit attendat ne p exẽplũ praui opis phariſeoꝝ more ad ingreſſuꝫ regni tẽdentib⁊ obſtaculũ fiat q iuxta mgr̃i vocẽ nec ipi intrãt/nec alios intrare pmittunt.

De p̃dicatorib⁊. In homelia Cũ audiſſet ioãnes. Ca. lxxix.

Matth. xxv
Tollite ab eo talentũ/ ⁊ inutilem ſeruũ eijcite in tenebras exteriores. Unuſquiſq; noſtrũ inq̃ẑtũ ſufficit/ inq̃ẑtũ aſpirationis ſupne grãm accepit: a prauitate primũ reuocare/ ⁊ ad bene opandũ exhortari: eternum quoq; regnũ vel ſuppliciũ errãti debet denũciare. Et nemo dicat. Ammonere nõ ſufficio/ exhortari idone⁹ nõ ſum. Quãtũ potes exhibe: ne talentũ ma'e ſeruatũ qꝺ acceperas/ in tormentis exigaris. Neq; eñ pluſq̃ẑ vnũ talentũ acceꝑat/qui ħ abſcõdere magis ſtuduit q̃ẑ erogare. Et ſcim⁹ ꝙ in dei tabernaculo nõ ſolũ phyale/ ſed p̃cipiẽte dño etiã ciati facti ſunt. Per phyalas q̃ppe exuberãs doctrina: per ciatos vero parua ⁊ anguſta deſignat̃ ſciẽtia. Ali⁹ doctrina veritatis plen⁹/audiẽtiũ mẽtes inebriat. Per hoc ğ quod dr̃/ pfecto phyalam porrigit. Alius qꝺ ſentit explere nõ valet. ſed q̃a ħ vtcunq; denũciat/ pfecto p ciatum guſtum p̃bet. In dei ğ tabernaclo: ideſt in ſancta eccľia poſiti: ſi per doctrinã ſapientie miſtrare phyalas minime poteſtis: inq̃ẑtum p diuina largitate ſufficitis boni verbi ciatos date pximis veſtris. Inq̃ẑtuꝫ vos pfeciſſe pẽſatis/etiã alios trahite: in via dei hẽc ſocios deſiderate. ſi ad deũ tẽditis/curate ne ad eum ſoli veniatis. Hinc eñ ſcriptũ eſt. Qui audit dicat veni: vt q iam in corde ſuperni amoris vocẽ accepit/ foris etiã pximis vocẽ reddat exhortatõis. Et fortaſſe panẽ vt indigẽti porrigat elemoſynã nõ habet: ſed mai⁹ eſt qꝺ tribuere valꝫ q linguã habet. Plus eſt eñ verbi pabulo victurã in ppetuuꝫ mentẽ reficere/ q̃ẑ ventrem moriture carnis pane terreno ſatiare. nolite ğ fratres proximis veſtris elemoſynaꝫ verbi ſubtrahere.

Exod. xxxvij. · Apocal. xxij.

De patiẽtia paſtorali. caplo. xxxiij Capitulum. lxxx.

Luc. xxi.
Dilectis ſuis veritas dr̃. In patientia veſtra poſſidebitis aĩas veſtras. Sic eñ cõditi miſerabiliter

Vbi.ſ. ſumus: vt ratio animā/ ꝛ aīa poſſi-
deat corpꝰ. Jus vo anīe a corꝑis poſ
ſeſſione repellit̄/ ſi nō ꝓus anima a ra
tione poſſidet̄. Cuſtodē igit̄ ꝯditiōis
noſtre patiētiam dn̄s eſſe mōſtrauit:
q̄a ꝛ ipe nos poſſidere noſmetipſos
docuit. Quāta ḡ ſit impatiētie cl'pa
cognoſcimꝰ: per quā ꝛ hoc ip̄m amit
timus poſſidere quod ſumus.

¶ Moraliū lib. v. ꝛ. xxj.

¶ De patiētia ꝑfectio naſcit̄. Jlle eīm
vere ꝑfectus eſt: q̄ erga impꝑfectionē
primi i patiēs nō ē. Qui patiētiā ſer
uare ꝯtemnit/ ſocialē vitā citius per
impatientiā deſerit. neq̄ȝ eīm ſeruari
vnq̄ȝ ꝯcordia niſi per ſolā patiētiam
valz. Crebro nāq̄ȝ in humana actiōe
naſcit̄: vnde mētes boīum viciſſim a
ſuauitate ꝛ dilectiōe ſeparent̄. Et ni-
ſi ad aduerſa tolerāda in anīo ſe ꝓpa
rent/ cum aduerſitatꝫ aliq̄d acciderit
q̄d animꝰ ferre nō valet fraternā con
cordiā relinquent. Sed q̄ alienā im-
perfectōēz ferre nō valēs deſerit: ip̄e
ſibi teſtis eſt ꝙ ꝑfecte necdum ꝓficit.
Hinc eſt ꝙ in euāgelio vt ſup̄ cōme-
morauimꝰ veritas dr̄. Jn patientia
veſtra poſſidebitꝫ aīas vr̄as. Quid
eſt eīm animā poſſidere/ niſi ꝑfecte in
oīb) viuere cūctis mētis motibus
ex vtutꝫ arce dn̄ari? Qui igit̄ patien
tiam tenet/ aīam poſſidet: q̄a inde cō
tra aduerſa oīa fortis efficit̄: vnde
ſibi ꝛ ſcip̄m vincēdo dominat̄. Et q̄
ſe laudabil'r frāgit/ infractuꝫ ſe fortiꝰ
exerit: q̄a cū in ſuis ſe voluptatib) ſu
perat/ ſeſe ad ꝯ̄ria inuictum parat.

De paſſione domini. Moralium
libro. ij. Capitulum. lxxxi.

Lu. xxij. Dominus noſter Jeſus chriſtꝰ
in ſe credentes edocet: vt in fla-
gellis poſiti/ bn̄dicere dn̄o ſciāt ꝛ gra
tias agere. Cū eīm teſte euāgelio ꝓ-
pinquare paſſiōi dicit̄/ accepto pane
gratias egiſſe perhibet̄. Gratias ita-
q̄ȝ agit/ qui flagella aliene iniq̄tatis
ſuſcipit/ ꝛ q̄ nil dignū ꝑcuſſione exhi
buit/ humiliter in ꝑcuſſione bn̄dicit:
vt hinc videlicꝫ oſtēdat q̄d vnuſq̄ſq̄ȝ
in flagello culpe ꝓprie facere debeat:
ſi ip̄e equanimiter flagella culpe por
tat aliene: vt hinc oſtēdat q̄d in cor-
reptōē faciat ſubditꝰ: ſi in flagello po
ſitus patri gratias agit equalis.

Moralium libro. xxiiij. De timo-
re mortis. Capitulum. lxxxij.

JEſus factus in agonia/ prolixius
orabat. Electi dei ſemper diſtri Lu. xxij.
cta dei iudicia ſup ſe metuūt: tūc ta-
men hec vehemēter pertimeſcunt cū
ad ſoluendū humane cōditionis de-
bitum veniētes: diſtricto iudici pro-
pinquare ſe cernūt. ꝛ fit tanto timor
acrior/ q̄nto ꝛ retributio eterna vici-
nior. Creſcit pauor vicina retribu-
tione iuſticie/ ꝛ vrgēte ſolutione car-
ne: quanto magis diſtrictum iudi-
cium iamiamq̄ȝ cernit̄/ tāto vehemē
tius formidat̄. Et ſi ea que ſciūt nū-
q̄ȝ ſe ꝑmiſiſſe meminert: formidāt
tamē ea q̄ neſciunt: q̄a videlicꝫ ſemet-
ip̄os dīiudicare ꝛ cōprehēdere om-
nino nō poſſunt: ꝛ vrgēte exitu ſubti
liori terrent̄ metu. Vn̄ redēptor no-
ſter ſolutioni carnis appropinquās/
ꝛ membroꝝ ſuoꝝ ſpeciem ſeruās: fa-
ctus in agonia cepit prolixius orare.
Quid eīm ꝓ ſe ille cū agonia peteret/
qui in terris poſitꝰ/ celeſtia cum po-
teſtate tribuebat? Sꝫ appropinquā-
te morte: noſtre mētis in ſe certamen
exp̄ſſit: qui vim quādā terroris ꝛ for-
midinis patimur: cū per ſolutionez
carnis eterno iudicio propinq̄mus.

Neq͡ʒ em̄ tunc cuiuſlibet aĩa imme-
rito terret᷑: quãdo poſt puſillum hoc
inuenit quod in eternũ mutare non
poſſit.

Moraliũ libro .iij. De gratia be-
nignitatis. Capitulum. lxxxiij.

Matth. xxvi. AMice ad q̄d veniſti? Illos qui
nobis aduerſant᷑ amicos nomi-
nare debem⁹: ſicut a dño ipſi quoq͡ʒ
traditori dicit᷑. Amice ad quid veni-
ſti? Et diues qui in inferni igne cru-
Luc. xvi. ritur/ab Abraam filius vocat᷑: quia
et ſi per nos mali corrigi negligunt:
dignũ tñ eſt vt a nobis nõ ex ſua neq̃-
tia/ſʒ ex nr̃a benignitate nominẽtur.

Moraliũ libro. xiiij. ⁊ in homelia
ſuper Si quis diligit me. Et ſuper
Maria magdalene. De negatione
Petri. Capitulum. lxxxiiij.

Jo. xviij. CUm autẽ vidiſſet ancilla q̄daʒ
oſtiaria ſedẽtẽ Petrũ ad lumẽ
⁊ cũ fuiſſet intuita/dixit. Nunq̄d ⁊ tu
ex diſcipulis es hominis iſti⁹? Nega-
uit ille ⁊ dixit. Nõ ſum. Quales do-
ctores ſancte eccl'e ante aduentũ ſan
cti ſpirit⁹ fuerint ſcim⁹: ⁊ poſt aduẽ-
tum illius cuius fortitudis ſint facti
cõſpicim⁹. Certe ipẽ paſtor eccleſie ⁊
prim⁹ apoſtolorꝫ ad cuius ſacratiſſi-
mũ corp⁹ ſedimus quãte debilitat̃/
q̃nteq͡ʒ formidinis fuerit ancilla oſti-
aria req̄ſita dicat. Una em̄ mulieris
voce ꝑculſus/ dũ mori timuit vitam
negauit. Qui nõ penis/ nõ afflictiõi-
bus/nõ terribili cuiuſq̃ꝫ poteſtate: ſʒ
vnius mãcipij ſola eſt ꝓſtratus indi-
gnatione. Et q̄dem mancipiũ ne ſe-
xus firmior terribilis demõſtraret᷑/
ancilla eſt inq̄rẽre tentat⁹. Rurſuſq͡ʒ
vt talis ſerus infirmitas etiam offi-
cij ſui deiectiõe vileſceret: nõ ab an-
cilla tñmodo/ ſed ab oſtiaria ancilla
req̄ſitus eſt. Ecce q̃ꝫ vilis eſt ad ten-
tanduꝫ ꝑſona requiſita: vt aperte ꝓ-
deret᷑ quantũ eũ timoris infirmitas
poſſideret: q̄ nec ante vocem oſtiarie
ancille ſubſiſteret. Et pẽſandum q̄a
cõprehenſum Petr⁹ negauit in ter-
ra: quem ſuſpenſum latro confeſſus
eſt in cruce. Sed vir iſte tante formi-
dinis qualis poſt aduentum ſancti
ſpũs exiſtat audiamus. Fit conuen-
tus magiſtrat⁹ ⁊ ſeniorꝫ ceſis denũ-
ciatur apoſtolis ne in noĩe Jeſu loq̄
debeãt. Petrus auctoritate magna
reſpõdit. Obedire oportet deo magis Actu. v.
q̃ꝫ hominibus. Et rurſum. Si iu- Ibidem.
ſtum eſt in cõſpectu dei vos potius
audire q̃ꝫ deum/ iudicate. Nõ enim
poſſum⁹ que vidim⁹ ⁊ audiuim⁹ nõ
loqui. Et illi q̄dem ibant gaudentes Actu. v.
a cõſpectu cõcilij: quoniã digni habi-
ti ſunt ꝓ nomine Jeſu ꝯtumeliã pati.
Ecce gaudet Petr⁹ in verberib⁹: q̄
ante in verbis timebat: ⁊ q̄ ꝓus ancille
vocẽ requiſit⁹ timuit: poſt aduentũ
ſancti ſpũs vires principũ ceſus ſpre-
uit. Conſiderandũ ṽo nobis eſt/cur
omnipotẽs de⁹ eũ quẽ cũcte ꝑferre
diſpoſuerat eccl'ie ancille vocẽ perti-
meſcere: ⁊ ſeipm̃ ꝑmiſit negare. Nõ
nimirũ actũ eſſe pietatis magne co-
gnoſcim⁹ diſpẽſatiõe: vt is qui futu-
rus erat paſtor eccl'ie in ſua culpa di-
ſceret qualit᷑ alijs miſereri debuiſſet.
Prius itaq͡ʒ eũ ſibi oſtẽdit: ⁊ tũc ce-
teris prepoſuit: vt ex infirmitate ſua
cognoſceret q̃ꝫ miſericorditer aliena
infirma toleraret.

De diuerſitate peccantiũ. Moraliũ
libro. viij. ⁊. xxij. Cap. lxxxv.

ET ꝯuerſus dñs reſpexit petrũ.
Duob⁹ modis a dño pecca or Luc. xxij.
vnuſquiſq͡ʒ reſpicit᷑: cũ aut a peccato

ꝯuertit̃/aut ex pctō punit̃. De reſpe-
ctu ꝯuerſiōis dr̃. Qꝛ reſperit dn̄s pe
trū:⁊ recordat⁹ Petr⁹ fleuit amare.
Miſcđia qꝙpe redēptoris inſenſibi-
litatis nr̄e duriciā cū reſpicit/ ad pe-
nitentiā emollit. Nequaꝗꝫ enim poſt
mortē liberat/quē ante mortē ad ve-
Pſ. cv. niā gr̄a nō reformat. Hinc pſalmiſta
et. vi. et. ait. Qm̄ in ſeculū miſcđia ei⁹. ꝗa ni-
cxxxv. mirū quem nequaꝗꝫ modo miſcđia
eripit/ ſola poſt pſ̄ens ſeculū iuſticia
addicit. De reſpectu rurſus vltionis
Pſ. xxxiij. dr̃. Vult⁹ aūt dn̄i ſuꝑ faciētes mala
vt ꝑdat de terra memoriā eoꝝ.

Moralium libro. xxv.

Sciendū eſt aūt ꝙ omne peccatū
trib⁹ modis admittit̃:nam aut igno-
rantia/aut infirmitate/ aut ſtudio ꝑ-
petrat̃. Et grauı⁹ quidē infirmitate
ꝗꝫ ignorātia: ſed mlto grauı⁹ ſtudio
ꝗꝫ īfirmitate peccat̃. Ignorātia pau
i. Tim. j. lus peccauerat cū dicebat. Qui pri⁹
fui blaſphemus⁊ ꝑſecutor ⁊ ꝯtume-
lioſus/ſed miſcđiam ꝯſecut⁹ ſum. ꝗa
ignorās feci in incredulitate. Petr⁹
vero infirmitate peccauit: qn̄ omne
in eū robur fidei quod dn̄o ꝓbibuit/
vna vox puelle cōcuſſit: ⁊ deū quem
corde tenuit/voce denegauit. Sꝫ qꝛ
infirmitatis culpa vł ignorātia eo fa
cilius tergit̃:quo nō ſtudio ꝑpetrat̃/
Paulus qui ignorauit ſciēdo corre-
xit: ⁊ Petr⁹ motā ⁊ quaſi areſcentē
iam radicē fidei lachrymis rigando
ſolidauit. Si igit̃ fortaſſe aliqs labit̃
in fide/ petrū aſpiciat ꝙ amare fleuit
qđ ꝑ infirmitatē timoris negauerat.
In homelia Suꝑ Maria ſtabat.
Ex induſtria ꝟo peccauerāt hi de
Job. xv. quibus ipē per ſe magiſter dicebat.
Si nō veniſſem ⁊ locut⁹ eis fu.iſſem
peccatū nō haberēt. Nunc aūt excu-
ſationē nō habēt de peccato ſuo. Et Ubi. ſ.
paulo poſt. Et viderūt ⁊ oderunt/ ⁊
me ⁊ patrē meū. Aliud eſt em̄ bona
nō facere/ aliud bonoꝝ odiſſe docto-
rem: ſicut aliud eſt ꝑcipitatiōe/aliud
deliberatione peccare. Sepe em̄ pec
catū precipitatiōe cōmittit̃: qđ tamē
ꝯſilio ⁊ deliberatiōe damnat̃. Ex in-
firmitate em̄ plerumqꝫ ſolet accidere
amare bonū/ ſed implere nō poſſe: ex
ſtudio vero peccare eſt bonū/nec fa-
cere nec amare. Sicut ergo nōnūꝗꝫ
grauius eſt peccatū diligere/ ꝗꝫ per-
petrare: ita nequi⁹ eſt odiſſe iuſticiaꝫ
ꝗꝫ non feciſſe. Sunt ergo nōnulli in
eccl̄ia qui non ſolū bona nō faciunt/
ſed etiā perſequunt̃: ⁊ que ipſi facere
negligūt/etiāꝫ in alıȷ̄s deteſtant̃. Ho
rum peccatū ſcilicꝫ nō ex infirmitate
vł ignorātia/ ſed ex ſolo ſtudio perpe
tratur: quia videlicꝫ ſi vellent imple-
re bona nec tamen poſſent: ea que in
ſe negligūt/ ſaltē in alıȷ̄s amarēt. Si
em̄ ea ipſi vł ſolo voto appeterent fa
cta ab alıȷ̄s nō odiſſent. Sꝫ bona ea-
dem audiēdo cognoſcūt/ viuēdo de-
ſpiciūt/ aniaduertendo ꝑſequuntur.
Sūt item ꝗdaꝫ in eccl̄ia qui bona ꝙ
facere deſpiciūt/etiā ſcire ꝯtemnunt.
Quia em̄ ſcriptū eſt: ſeru⁹ neſciens Luc. xij.
voluntatē dn̄i ſui ⁊ nō faciēs digna
plagis vapulabit paucis. ⁊ ſeru⁹ ſci
ens voluntatē dn̄i ſui ⁊ nō faciēs iu-
xta eam vapulabit mꝫtꝭ. impunita-
tē peccādi exiſtimāt remediū neſcien
di. Qui nimirū ſolo ſuꝑbie caligine
tenebreſcūt/⁊ iō nō diſcernūt: qꝛ aliđ
eſt neſcire/aliud ſcire noluiſſe. Neſcire
ei ē ignorātia: ſcire noluiſſe ē ſuꝑbia.
Et tāto magis excuſationē non pn̄t
hr̄e qꝛ neſciāt: ꝗnto magis eis etiā no
lentib⁹ humilitatis diuine facta ⁊ hū

viuēdi exēpla opponunt̃ ab eo mon
ſtrata que cognoſcāt.

Moraliū lib.x.ꝛ.xxij. De diſcre-
Lu.xxiij. tione tacēdi. Capitulum.lxxxvj

Interrogabat Jeſum herodes
multis ſermonibꝫ/at ipſe nihil
ei reſpōdebat. Sancti viri cū audiē
tibus prodeſſe nequeūt/etiā deſpici
tacētes volūt/ne de ſue ſapiētie glo-
rient̃ oſtētatione. Cūqꝫ prudent̃ ali-
qd dicūt/nō ſuā gloriā/ſꝫ auditorū
vitā q̄rūt. Cū vero cōſpiciūt qa vitā
auditoꝝ loquēdo lucrari nō poſſūt:
tacēdo ſciam ſuā abſcōdūt. Ad imi-
tandā qppe vitā dn̄i quaſi ad quod-
dā nobis ꝓpoſitū ſignū currimus:q
pro redēptiōe noſtra moriēs in cru-
ce tenebroſis noſtris mētibus lucē
ꝑ lignū ſicut lāpas fudit. Hac nos
lāpade ioānes illuminari ꝯſpexerat
Job.j. cū dicebat. Erat lux vera que illumi-
nat omnē hominē venientē in hunc
mūdum. Huius lāpadis flāmas he
rodes explorare voluit: cū eius mi-
racula videre concupiuit ſicut ſcri-
Lu.xxiij. ptū eſt. Herodes viſo ieſu gauiſus
eſt/erat eñ ex multo tēpore cupiens
videre eū/eo ꝙ audiſſet multa d̄ illo
ꝛ ſperabat ſignū aliquod ab eo vide
re fieri. Ubi ꝛ ſubdit̃. Interrogabat
aūt eū multis ſermonibus at ipe ni-
hil ei reſpōdebat. Lāpas qppe ante
eiꝰ oculos nullo radio lucis emicuit
qa ei q̄ ſe nō pie ſꝫ curioſe q̄ſierat nil
de ſe mirabile oſtēdit. Inquiſitꝰ ita
qꝫ dn̄s tacuit:expectatꝰ miracula ex
hibere ꝯtēpſit:qa herodē nō ꝑfectū
querere:ſꝫ ſciētiā vl' ſigna mirari vel
le proſpexit. Heſe igit̃ in occultis re
tinēs apud ſe:eos quos exteriora q̄-
rere cōperit ingratos foris reliquit/
magis eligēs apte a ſupbientibꝫ de-
ſpici/q̄ꝫ a nō credentibꝫ vacua voce
laudari. Quia eñ cōſtant̃ tacuit ab
herode deriſus ꝛ deſpectus exiuit/ſi
cut ſcriptū eſt. Spreuit aūt illum he
rodes cū exercitu ſuo/ꝛ illuſit indu- Lu.xxiij.
tū veſte alba. Quod videlicꝫ factū
oportꝫ nos audiētes diſcere/vt quo-
tiēs auditores noſtri noſtra volūt q̄
ſi laudanda cognoſcere:non aūt ſua
ꝑuerſa mutare oīno taceamus:ne ſi
oſtētationis ſtudio verbū dei loqui-
mur ꝛ illoꝝ culpa que erat eſſe nō de
ſinat ꝛ noſtra que nō erat fiat.

Moraliū libro.xij. De ſignificati
one ligni. Capitulū.lxxxvij.

Si in viridi ligno hec faciunt/in Ubi.ſ.
arido quid fiet? In ſcriptura ſa
cra ligni nomine aliq̄n crux aliquan
do vir iuſtus/aliq̄n vero incarnata
dei ſapiētia figurat̃. Crux eteni per
lignū ſignat̃ cū dicit̃. Mittamus li- Hiere.xj.
gnū in panē eius. Lignū qppe mit-
tere in panē eſt dn̄ico corpori crucē
adhibere. Rurſū ligni noīe vir iuſtꝰ
aut iniuſtus exprimit̃:ſicut ꝑ ꝓphe-
tā dn̄s dicit: Ego dn̄s humiliaui li- Ezechiel
gnū ſublime ꝛ exaltaui lignū humi- xvij.
le:qa iuxta eiuſdē veritatis vocē oīs
qui ſe exaltat humiliabitur/ꝛ qui ſe Luc.xiiij
humiliat exaltabitur. Rurſum ꝑ li- ꝛ.xviij.
gnū incarnata dei ſapiētia figurat̃/
ſicut de ea ſcriptum eſt. Lignum vi- ꝓuerb.iij
te eſt his qui apprehenderint eam/ꝛ
ſicut ipſa ait. Si in viridi ligno hec
faciunt:in arido quid fiet? Se eñ li
gnū viride:ꝛ nos aridū lignum di
xit/quoniā ipe vim diuinitatis in ſe
habuit:nos vero qui puri homines
ſumus lignū aridū ſumus.

In homelia ſuper Maria ſtabat
ꝙ per mortē chriſti dyabolꝰ capti-
uatus eſt. Capitulum.lxxxviij.

Lu.xxiij. POſtq̄ʒ venerūt in locuʒ q̄ vocat caluarie/ibi crucifixerunt dn̄m
Jeſum/ ⁊ duos latrones. vnuʒ a de-
xtris/⁊ alterū a ſiniſtrꝭ. Ecce fratres
chariſſimi/ ad penā crucis ꝯditor no
ſter ſine culpa ꝓ peccatoribꝫ aduenit:
⁊ ꝓ humano genere qui morti nihil
debebat/ ꝑ crucꝭ ſupplicium occubuit:
⁊ inde antiquū hoſtē meterenū percu
ſſit/ vnde ſeuire cōtra ſe manus ꝑſe-
quentium tēporaliter ꝑmiſit. Quod
apte dn̄s beato Job indicat dicens.
Job.xl. Nunqd capies leuiathan hamo? In
hamo eſca oſtēditur/aculeꝰ occulta-
tur. Leuiathan igit͛ idest antiquum
ſerpentē diabolū/ pat͛ omnipotēs ha-
mo cepit: quoniā ad mortē illiꝰ vni-
genitū filium incarnatū miſit: in q̄ ⁊
caro paſſibilis videri poſſet/ ⁊ diui-
nitas impaſſibilis videri non poſſet.
Cumq̄ʒ in eo ſerpēs iſte ꝑ manuʒ ꝑ-
ſequentiū eſcā corꝑis momordit/ di-
uinitatis illū aculeus ꝑforauit. Pri-
us autē eū in miraculis deuʒ cogno
uerat/ſed de cognitōe ſua ad dubie-
tatē cecidit: quoniā hūc paſſibilē vi-
dit. Quaſi hamꝰ ergo fauces glutien
tis tenuit/ dum in illo carnis eſca pa
tuit quā deuorator appeteret/ ⁊ diui-
nitas tēpore paſſionis latuit: q̄ neca-
ret. In hamo eius incarnationis ca-
ptus ē. q: dū in illo appetijt eſcā cor-
poris/ tranſfixꝰ eſt aculeo diuinitatꝭ.
Ibi q̄ ꝑpe inerat humanitas: que de-
uoratorē ad ſe duceret: ibi diuinitas
que ꝑforaret. Ibi apta infirmitas q̄
ꝓuocaret. ibi occlta virtꝰ q̄ raptoris
faucē tranſfigeret. In hamo igit͛ ca-
ptꝰ eſt: quoniā inde interijt vnde mo
mordit. quos ergo iure tenebat mor
tales ꝑdidit: quoniā eū in q̄ ius non
habuit/ morte crucis appetere ímor
talem ꝑſumpſit. Ecce antiquꝰ hoſtis
ea que de humano genere cepat ſpo
lia amiſit: ⁊ ſupplātatiōis ſue victo-
riā cū redēptor in cruce moreret͛ ꝑdi

In homelia ſup Hoc eſt (dit.
ꝓceptum. De charitate ⁊ oratiōe re-
demptoris. Capitulū.lxxxix.

PAter dimitte illis: q: neſciūt q̄d Lu.xxiij.
faciunt. Una ⁊ ſūma eſt ꝓbatio
charitatꝭ: ſi ⁊ ipe diligit͛ qui aduerſa-
tur. Hinc eſt q̄ ipa veritas ⁊ crucis
patibulū ſuſtinet: ⁊ tn̄ ipis ſuis perſe
cutoribꝫ affectū dilectiōis impendit:
dū in cruce exorat ꝓ eis. Quid ergo
mirū ſi inimicos diligūt diſcipuli dū
viuūt: qn̄ ⁊ tunc inimicos diligit ma
giſter cum occidit͛?

Moraliū libro.xiij.

Sciendū eſt autē q̄ abſq̄ iniq̄ta-
te manꝰ ſue dn̄s ab inimicis cū occi-
deret͛ ꝑtulit qui peccatū nō fecit/nec
dolus inuētus eſt in ore eiꝰ: ⁊ tn̄ cru-
cis dolorē ꝓ noſtra redēptiōe tolera-
uit. Qui ſolꝰ pre oībꝫ ad deum ꝓces
mūdas habuit: q̄a in ipo dolore paſ-
ſionis ꝓ ꝑſecutoribꝫ exorauit dicēs.
Pat͛ dimitte illis: q: neſciūt quid fa- Lu.xxiij.
ciūt. Quid em̄ dici/ q̄d in prece mū-
dius pōt cogitari/ q̄ʒ cū ⁊ illis miſeri-
cordia interceſſionis impendit͛: a q̄bꝰ
dolor tolerat͛? Un̄ factū eſt vt redem
ptoris nr̄i ſanguineʒ quē ꝑſecutores
ſeuiētes fuderāt poſtmodū credētes
biberēt: eūq̄ʒ dei filiū eſſe ꝓdicarent.

De latrone fideli. Moraliuʒ libro
xviij. Capitulum.xc.

DOmine memēto mei dū vene- Lu.xxiij.
ris in regnuʒ tuū. Ad indignā
mentē veniēs deꝰ dignā ſibi exhibet
viuēdo: ⁊ facit in ea meritū qd̄ remu
neret: q̄ hoc ſolū inuenerat qd̄ puni-
ret. Libet int͛ hec mētꝭ oc'los ad illū

latronē ducē q̄ d fauce aſcēdit crucē
de cruce paradiſuꝫ. Intueamur q̄lis
ad patibulū venit / ꝛ a patibulo q̄lis
abſceſſit. Venit reꝰ fraterno ſanguine:
venit cruētus: ſꝫ interna gr̄a ē in cru
ce mutatꝰ. Et ille q̄ mortē fratri in-
tulit/ morientis dn̄i vitam p̄dicauit di
cens. Dn̄e memēto mei cū venerꝭ in
regnū tuū. In cruce claui manꝰ eiꝰ
pedeſq̄ȝ ligauerāt: nihilq̄ȝ in eo a pe-
nis liberꝝ niſi cor ꝛ lingua remāſerat
Inſpirāte deo totuꝫ illi obtulit qđ in
ſe liberꝝ inuenit: vt iuxta h̄ qđ ſcptuꝫ
eſt. Corde crederet ad iuſticiā/ ore cō
fiteret̄ ad ſalutē. In corde ꝟo fideliū
I. Co. xiij tres ſūmopere manere ꝟtutes teſta
tur ap̄l'us dicēs. Nūc aūt manent fi-
des/ ſpes/ charitas. q̄s cūctas ſubita
repletꝰ gr̄a ꝛ accepit latro/ ꝛ ſeruauit in
cruce. Fidē nāq̄ȝ habuit/ q̄ regnaturꝝ
dn̄m credidit: quē ſecū parit̄ morien
tem vidit. Spem habuit qui regni
eiꝰ aditū poſtulauit dicēs. Memen
to mei cū veneris in regnū tuū. Cha
ritatē quoq̄ȝ in morte ſua viuacit̄ te-
nuit qui ꝛ fratrē ꝛ conlatronē ꝓ ſimi
li ſcelere morientē / ꝛ de iniq̄tate ſua
Lu. xxiij. arguit: ꝛ ei vitā quā cognouerat p̄di
cauit dicēs. Neq̄ȝ tu times deuꝫ q̄ in
in eadē dānatione es? Et nos q̄dem
iuſte/ nā digna factis recipimus/ hic
vero nihil mali geſſit. Ille q̄ talia ad
crucē venit ex cl̄pa/ ecce qualis a cru
ce recedit ex gr̄a. Cōfitebat̄ dn̄ꝫ quē
videbat ſecū hūana infirmitate mo-
rientē: q̄n negabāt apoſtoli cū quem
miracula viderāt diuia ꝟtute facien
tem. Sed hi qui ſaluari hoīem ꝓpꝛiꝭ
viribꝫ aſtruūt/ eandē cōfeſſionē hoīs
ab ipſiꝰ eſſe ꝟtute ſuſpicant̄. Quod
Ps. xcv. ſi ita eſſꝫ/ in dei laude pſalmiſta nō di
ceret. Cōfeſſio ꝛ magnificētia opus
eius. Ab eo itaq̄ȝ accipimꝰ recta cōf
fiteri: a q̄ nobis ꝛ magna dant̄ opari

In homelia ſuper anno. xv. ꝛ. ꝛ ſu
per Maria ſtabat. de largitate diui-
ne bonitatis. Capitulū. xcj.

Hodie mecum eris in paradiſo. Lu. xxiij
Preſtat fratres chariſſimi ma-
gnam venie fiduciā latro ille venera
bilis/ q̄ nō inde venerabilis vnde la-
tro. Nā latro ex crudelitate/ venerabi
lis ex ꝯfeſſione. Cogitate ergo cogi-
tate q̄ȝ ſint incōprehēſibilia i om̄ipo
tente deo miſericordie viſcera. Latro
iſte cruētis manibꝫ abſtractꝰ a fauce
itineris ſuſpēſus eſt in patibulo cru
cis. Ibi ꝯfeſſus/ ibi ſaluatꝰ/ ibi audi-
re meruit: hodie mecū eris in ꝑadiſo
Quid ē h̄? Quis tantā bonitatē dei
dicere/ q̄s eſtimare ſufficiat? De ipſa
pena criminis ꝑuenit ad p̄mia virtu
tis. Si quis igit̄ ꝯ p̄ximū ſuū in ma
licia crudelitatis exarſit aſpiciat hūc
latronē qui in ip̄o mortꝭ articulo ad
vite p̄mia penitēdo ꝑuenit. Ab ſpei
ergo certitudine nulla nos malorꝫ
noſtroꝝ qualitas/ nulla q̄ntitas fran
gat: q̄m omnipotēs deꝰ ſi ad eum to
to corde ꝯſurgimus ſpem venie red-
det/ ꝛ nobis per lamēta penitētie viā
miſericordie ꝛ pietatis aperiet.

De morte ꝛ reſurrectōe dn̄i. Mo
raliū lib. o. xiiij. ꝛ. xxx. Ca. xcij.

Una ſabbati q̄buſdaꝫ mulieribꝫ Lu. xxiiij
valde diluculo ad monumētū
venientibꝫ: ecce duo viri ſteterūt ſecꝰ
illas in veſte fulgēti/ qui dixerūt eis.
Quid queritꝭ viuentē cū mortuis?
Non eſt hic/ ſed ſurrexit. Dei filiꝰ id-
circo inter nos homo factꝰ eſt: vt nō
ſolum nos ſanguine ſuo redimeret/
ſed etiā oſtenſo exēplo ꝯmutaret. In
cōuerſatione igit̄ noſtra ꝛ veniendo

alia inuenit / ⁊ viuendo alia docuit.
Studebant em̄ om̄es ſupba Adam
ſtirpe ꝓgeniti ꝓſpera vite p̄ſentis ap
petere/aduerſa duitare/opprobria fu
gere/gl'iaꝫ ſequi. Uenit inter eos in-
carnatus dn̄s aduerſa appetēs ꝓſpe-
ra ſpernēs/opprobria āplectens/glo-
riam fugiēs. Nā cū iudei illū regem
ſibi cōſtituere voluiſſent fieri rex re-
fugit: cum vo eū interficere moliren
tur/ſpōte ad crucis patibuluꝫ venit.
Fugit ergo quod om̄es appetūt: ap-
petijt quod om̄es fugiūt. Sed dum
fugit quod oēs appetūt/ appetijt qd
om̄es fugiūt. fecit qd om̄s miraren
tur vt ⁊ mortuꝰ ip̄e reſurgeret: ⁊ mor
te ſua alios de morte ſuſcitaret. Due
quippe vite ſunt hoīs in corpe cōſi-
ſtentis. Una ante mortē/alia poſt re-
ſurrectionē. quarū vnā om̄es agen-
do nouerāt/aliam neſciebāt: ⁊ huma
num genꝰ ſoli huic quā nouerat intē
debat. Uenit per carnē dn̄s: ⁊ dum
ſuſcepit vnā/alterā demonſtrauit. q
dū hanc nobis cognitā ſuſcepit: illaꝫ
que nobis ē incognita oſtēdit. Mo-
riēdo q̄ppe vitā exercuit quā tenemꝰ
reſurgēdo apuit quaꝫ q̄ramꝰ: exēplo
ſuo nos docens ꝙ hec vita quā ante
mortē ducimꝰ nō ꝓpter ſe ſit amāda/
ſed ꝓpter alterā toleranda. Redēptor
ergo noſter ſuſcepit mortē ne mori ti
meremꝰ. oſtēdit reſurrectiōꝫ/ vt nos
reſurgere poſſe ꝯfidamꝰ. Unꝭ ⁊ candē
mortē nō pluſq̄ꝫ triduanā eſſe voluit:
ne ſi ī illo reſurrectio differret/in no-
bis oīno deſparet. Mortē igit̄ trāſi-
toriē. i. ad triduū cōtigit: atq̄ꝫ in eam
mortē quā ꝯtigit nequaq̄ꝫ ſicut nos
vſq̄ꝫ ad finē ſeculi remāſit. Dū ergo
die tertio reſurrexit/ q̄d in eiꝰ corpo-
re. i. in eccleſia ſequat̄ oſtēdit. Exem
plo quippe mōſtrauit qd ꝓmiſit in p̄-
mio: vt ſicut ip̄m reſurrexiſſe fideles
cognoſcerēt/ ita in ſe ipſi in fine mū-
di reſurrectiōis p̄mia ſperarent.

Moraliū lib. 4. ⁊. xiiij. De dubieta
te aploꝝ ī dn̄i reſurrectōe. Ca. xciij.

Duo ex diſcipulis ibāt ipſa die ī Lu. xxiiij
caſtellū nomīe emaus. Sancti
apoſtoli in h' eccl'ie corpe quaſi den-
tes idcirco ſunt poſiti vt vitā carna-
lium correptōe mordeant: cāq̄ꝫ a ſue
pertinacie duricia cōfringāt. Unꝭ et
p̄mo aploꝝ q̄ſi denti in eiꝰ corpe po Actu. x.
ſito dr̄: macta ⁊ manduca. Sed dn̄i-
ce paſſiōis tpe iſti dentes pre timore
mortis amiſerūt morſum correptio-
nis. amiſerūt fiduciā roboris. amiſe-
runt efficaciā om̄imode opatōis: ita
vt duo ex illis ambulātes/poſt eius
mortē ⁊ reſurrectōeꝫ in via loqueren
tur ac dicerēt. Nos ſperabamꝰ quia
ip̄e eſſꝫ redemptur ꝰ iſrael. Cōfabula
bantur adhuc d' dn̄o/ ſed iam in illo
minime credebāt. virtutē bone ope-
rationis amiſerāt: ⁊ ſola de illo cōfa-
bulatiōis verba retinebāt. Perdide
runt morſum correptiōis/⁊ habebāt
motū locutōis. Cōfabulari nouerāt:
ſed p̄dicare iam eū aut mordere infi
delium vitia formidabāt. Sciēdum
eſt autē moris eē ſacre ſcp̄ture: vt ipi
q̄ ſcribūt ſic de ſe in illa q̄ſi de alijs lo Joā. xix.
quant̄. Hinc Joannes dr̄. Diſcipulꝰ mar. xvj.
ille quē diligebat Jeſus. Hinc Lu- Lu. xxiiij
cas ait: ꝙ ambulabāt duo ex diſcipu
lis in via/ Cleophas ⁊ alꝰ. Quē pfe
cto aliū dū tā ſtudioſe tacuit (vt qui-
daꝫ dicūt) ſeip̄m fuiſſe mōſtrauit.

In homelia ſup Si q̄s diligit me
De infuſione ſancti ſp̄ūs. Ca. xciiij.

Nonnē cor noſtꝝ ardēs erat in
nobis dū loqueret̄ in via? Dēs Ubi. s.

quos ſpūſſctūs repleuerit/ ardentes pariť ⁊ loquētes facit. Ideo ſcti doctores cū deū amādo p̄dicant/ corda audiētiū inflāmant. Nā ⁊ ocioſus ē ſermo doctoris/ ſi p̄bere nō valet incendiū amoris. Hoc doctrine incendiū ab ip̄o ṽitatis ore cōceperant: q̄ dicebāt. Nonne cor nr̄m ardēs erat in nobis dū loq̄reť in via ⁊ aperiret nobis ſcp̄turas? Ex audito q̄ppe ſermone animꝰ inardeſcit/ torporis frigus recedit. fit in ſuperno deſiderio mens anxia/ a cōcupiſcētijs terrenis aliena: amor verus q̄ hāc repleuerit in fletibꝫ cruciat: ⁊ q̄ torq̄bat ꝑus ꝓ deſideria/ poſtmodū ardet ꝓ verba. ⁊ quot mādatis inſtruiť/ quaſi tot facibus inflammať.

De apparitiōibꝫ dn̄i. ⁊ ne imperfecti audeāt p̄dicare. Moraliū lib. ij. ⁊ xij. et in paſtorali. cap. xlix. Ca. xcv.

Dominꝰ ⁊ redēptor nr̄ q̄z uis occidi ꝓ paſſionē potuit/ ꝓ reſurrectōis tn̄ gloriā rurſus ad vite viriditatē venit: ⁊ ꝓ ṽtutē dei extincta caro illiꝰ ad vitā redijt. iuxta qđ ſcp̄tū ē

Lu. xxiiij Quē deꝰ ſuſcitauit a mortuis. q꞉ ei deꝰ trinitas eſt/ extinctā carnē vnigeniti filij/ ſancta trinitas. i. pať ⁊ iſdez filius ⁊ ſpūſſctūs reſuſcitauit. Reſurrectōis ṽo ſue ſolēnitate celebrata/ quibuſdā ꝓuectionū acceſſibꝫ innotuit incorruptiōz corꝑis qđ reſūpſit: Luca q̄ppe atteſtante didicimꝰ q̄ꝫ q̄buſdā in monumēto ſe q̄rentibꝫ priꝰ angelos miſit: ⁊ rurſuz de ſe in via loquētibꝫ ip̄e q̄dem/ ſed nō cognoſcendus apparuit. Qui poſt exhortationis moras ſe cognoſcēdū in fractiōe panis mōſtrauit: ad extremū ṽo repēte ingrediēs: nō ſolū ſe cognoſcibilem/ ſed etiaz palpabilē p̄buit. p̄terea eadez ip̄a ṽitas que repēte q̄ꝫ vellet roborare potuiſſet: vt exēplū ſeq̄ntibus daret: ne imꝑfecti p̄dicare p̄ſumerent ip̄o die q̄ celos aſcēdit: poſtq̄z plene diſcip̄los ꝺ ṽtute p̄dicationis inſtruxit/ illico adiūxit. Uos aūt ſedete in ciuitate q̄adusq꞉ īduamini ṽtute ex alto. Lu. xxiiij In ciuitate q̄ppe conſedemus/ ſi intra mētiū nr̄ar̄ nos clauſtra ꝯſtringimꝰ: ne loquēdo exterius euagemur: vt cū virtute diuina ꝑfecte induimur/ tūc q̄ſi a nobiſmetip̄is foras etiā alios inſtruētes exeamus. Qr̄ igiť infirma geſtabāt adhuc corda diſcipuli in cognitōe tāti myſterij fuerāt iſta diſpēſatione nutriēdi: vt pauliſꝑ aliq̄d q̄rētes inuenirēt: inuenietes creſcerēt: ⁊ creſcētes cognita robuſtiꝰ tenerēt. Illa igiť ap̄loꝝ debilitas q̄ in morte dn̄i expauit et negauit: ⁊ negādo aruit/ ꝓ reſurrectionis eiꝰ gl̄iam rurſuz ad fidē viruit: ⁊ p̄dicatiōe eiꝰ ab ap̄lis ꝑ gētes diffuſa: q꞉ iudeoꝝ ꝑfidie deſpecta fuit: q̄m occidi carne potuit/ ex reſurrectione illius mltiplicati lōge lateq꞉ fideles

In homelia ſuꝑ Ma (creuerūt. nifeſtauit ſe Jeſus. Quid ſignificet abſentia redēptoris. Cap. xcvi.

Hec ſunt ṽba q̄ locutus ſum ad vos: cū adhuc eſſem vobiſcum. ybi. ſ. Hoc dn̄s poſt reſurrectiōez ſuā ſuis dicit diſcipulis: ⁊ cū ip̄is poſitꝰ fatetur ſe nō eſſe cū ip̄is. Neq꞉ enim cum ip̄is non erat q̄bus ꝑſens corporaliť apparebat: ſed tn̄ iam ſe cū ip̄ſis eſſe denegabat: a quorū mortali corpore carnis immortalitate diſtabat.

Moraliū lib. xiiij. Qualis debeat eſſe nr̄a reſurrectio. Cap. xcvii.

Palpate ⁊ videte q꞉ ſpūs carnē ⁊ oſſa nō habz. Redēptor noſter

reſurrectionē quã in ſe oſtendit no-
bis ꝑmiſit/ ⁊ eã in nobis etiã quãdo
q̃ȝ eſt facturꝰ/ q̃a ſui capitĩ gloriã mē
bra ſequunť. Sȝ ecce reſurrectionez
audio: effectũ tñ eiuſdē reſurrectio-
nis exquiro. Credo nãq̃ȝ q̃a reſurre
cturus ſuȝ/ ſed volo vt ſciam qualis
Sciendũ q̃ppe mihi eſt/ verũ in quo
dam alio ſubtili fortaſſe vł aerio/ an
in eo quo morior corpore reſurgam
Sȝ ſi ĩ aerio corpe ſurrexero/ iã ego
nõ ero qui reſurgo. Nã quomõ eſt ve
ra reſurrectio: ſi vera eſſe nõ poterit
caro: Apta ġ ratio ſuggerit/ q̃a ſi ve
ra caro nõ fuerit: ꝓculdubio reſurre
ctio vã nõ erit. Hec eñ recte reſur-
rectio dici nõ põt/ vbi nõ reſurgit qꝺ
cecidit. Credēduȝ eſt igiť: q̃a nequa
q̃ȝ ſicut euticiꝰ cõſtãtinopolitane vr
bis epiſcopꝰ ſcripſit: corpꝰ nr̃m in il-
la reſurrectiõis gloria erit impalpa-
bile: vētis aereq̃ȝ ſubtilius. In illa ci
reſurrectionis gl'ia erit corpus nr̃m
ſubtile q̃dē ꝑ effectũ ſp̃ualis potētie
ſed palpabile ꝑ veritatē nature. Vñ
etiã redēptor noſter dubitantibꝫ de
ſua reſurrectione diſcipulis oſtendit
manꝰ ⁊ latꝰ palpãdo oſſa/ carnēq̃ȝ p̄-
buit dicēs. Palpate ⁊ videte/ q̃a ſpi-
ritꝰ carnē ⁊ oſſa nõ habȝ/ ſicut me vi
detĩ habere. Qui cũ eidē euticio in
cõſtantinopolitana vrbe poſitꝰ hoc
euãgelice veritatis teſtimoniũ ꝓtu-
liſſem ait. Idcirco hoc fecit dñs/ vt
dubitationē reſurrectionis ſue ꝺ diſ-
cipuloꝝ cordibꝫ amoueret. Cui in-
quã. Mira eſt res valde quã aſtruis
vt inde nobis dubietas ſurgat/ vnꝺ
diſcipuloꝝ corda a dubietate ſanata
ſunt. Quid eñ deterius dici põt q̃ȝ
vt hoc nobis de eius vera carne du-
biũ fiat/ ꝑ qꝺ diſcipuli eius ad fidem
ab omñi ſunt dubietate reparati. Si
eñ hoc nõ habuiſſe aſtruiť: qꝺ oſtē-
dit: vñ fides diſcipuloꝝ eius confir
mata eſt/ inde noſtra deſtruiť. Qui
adiũgebat etiã dicēs/ Corpꝰ palpa-
bile habuit qꝺ oſtēdit/ ſȝ poſt confir
mata corda palpãtium omñe illud in
dño qꝺ palpari potuit in ſubtilitate
aliqua eſt redactũ. Ad hec ip̃e reſpõ- Rom̃. vj
dit dicēs. Scriptũ ē. Xp̃s reſurgēs
a mortuis iã nõ moriť: mors illi vl-
tra non dñabitur Si q̃d igiť in eius
corpore poſt reſurrectionē potuit ĩ-
mutari/ cõtra veridicaȝ pauli ſn̄iam
poſt reſurrectionē dñs redijt in mor
tē. Qꝺ quis dicere vł ſtultꝰ p̄ſumat/
niſi q̇ verã carnis eius reſurrectionē
denegat: Tunc mihi obiecit dicens. j. Cor. xv
Cũ ſcriptũ ſit. Caro ⁊ ſãguis regnũ
dei poſſidere nõ poſſũt/ q̇ ratiõe cre-
dendũ eſt reſurgere veraciter carnē
Cui inquã. In ſacro eloq̇o aliter ca
ro diciť iuxta naturaȝ/ ⁊ aliter iuxta
culpã vel corruptionem. Caro q̃ppe
iuxta naturã/ ſicut ſcriptũ eſt. Hoc Geñ. ij.
nũc os ex oſſibꝫ meis: ⁊ caro de car-
ne mea. Et vbũ caro factũ eſt: ⁊ habi Iob. j.
tauit in nobis. Caro vo iuxta culpã
ſicut ſcriptuȝ eſt. Nõ ꝑmanebit ſp̃us Geñ. vj.
meꝰ in hoībꝫ iſtis/ eo q꞉ caro ſũt. Et
ſicut pſalmiſta ait. Memoratꝰ ē: q̃a p̄s. lxx vij
caro ſũt/ ſp̃us vadēs ⁊ non rediens.
Vnꝺ ⁊ diſcipulis Paulus dicebat.
Vos ãt in carne ñ eſtis/ ſȝ ĩ ſp̃ũ. Nũ- Ro. viij.
q̇d in carne nõ erãt/ q̇bus ep̄l'as trãſ
mittebat: Sȝ q̃a paſſiones carnaliũ
deſiderioꝝ vicerãt/ iã liberi ꝑ vtutez
ſp̃ũs in carne non erãt. Qꝺ ġ paulꝰ
ap̄l's dicit. Q: caro ⁊ ſãguis regnuȝ j. cor. xv.
dei poſſidere nõ poſſũt/ carnē vult ꝭȝ
culpã intelligi: nõ carnē ꝭm naturaȝ
Vñ ⁊ mox q̃a carnē ꝭȝ culpã diceret

oſtēdit ſubdens. Neqꝫ corruptio in-
Ibidem. corruptelā poſſidebit. In illa igiꝉ ce-
leſtis regni gl'ia caro ſm naturā erit
ſꝫ ſm paſſionis deſideria nō erit. q̄a
deuicto mortis aculeo in eťna incor-
ruptione regnabit. Quibꝫ dictꝭ iſdēꝫ
euticius cōſentire ſe ꝓtinus reſpon-
dit/ſꝫ tñ adhuc corpus palpabile re-
ſurgere poſſe denegabat. Qui etiaꝫ
in libello quē de reſurrectiōe ſcripſe-
rat/pauli q̄qꝫ apoſtoli teſtimoniū in
i. Co. xv. diderat dicētis. Tu qꝺ ſeminas non
viuificaꝉ/niſi priꝰ moriaꝉ/⁊ qꝺ ſemi-
nas nō corpꝰ qꝺ futurū eſt ſeminas/
ſꝫ nudū granū/hoc nimiꝝ oſtēdere
feſtinās: q̄a caro vl' palpabilis vl' ip̄a
nō erit dū ſacťꝰ apl's de reſurrectio-
nis agēs gloria/nō corpꝰ qꝺ futuruꝫ
eſt ſeminari dixerit. Sꝫ ad hec citiꝰ
reſpōdet paulꝰ apoſtolus dicēs/nō
corpꝰ qꝺ futuꝝ eſt ſeminas ſꝫ nudū
granū/hoc inſinuat qꝺ videmus/q̄a
granū cū culmo ⁊ folijs naſciꝉ/qꝺ ſi-
ne culmo ⁊ folijs ſeminaꝉ: Ille itaqꝫ
in augmēto gl'ie reſurrectiōis nō di-
xit grano ſeminis deeſſe qꝺ erat/ſed
adeſſe qꝺ nō erat: iſte aūt dū veꝝ cor
pꝰ reſurgere denegat nequaq̄ꝫ dicit.
adeſſe quod deerat: ſꝫ deeſſe qꝺ erat
Tūc itaqꝫ de hac re in lōga ꝯtentiōe
ꝑducti grauiſſima a nobis cepimus
ſimultate reſilire/cuꝫ pie memorie ty
beriꝰ cōſtātinꝰ imꝑator ſecreto me ⁊
illū ſuſcipiēs/q̄d inter nos diſcordie
verſareꝉ agnouit: ⁊ vtriuſqꝫ partꝭ alle
gationē penſās eūdē librū quē ꝺ re-
ſurrectiōe ſcripſerat ſuis q̄qꝫ allega-
tionibꝫ deſtruēs deliberauit vt flam
mis cremari debuiſſet. A q̄ vt egreſ
ſi ſumꝰ: me egritudo valida/eūdem
vero euticiū egritudo ⁊ mors ꝓtinus
eſt ſecuta. Quo mortuo/q̄a pene nul

lus erat q̄ eiꝰ dicta ſeq̄reꝉ/diſſimula
ui cepta perſequi/ne in fauillas vide
rer verba iaculari. Dū tñ adhuc viue
ret: ⁊ ego validiſſimis febribꝫ egrota
rē/q̄cūqꝫ noti mei ad eū ſalutatiōis
cauſa ꝑgebāt vt ex eoꝝ relatione co-
gnoui ante eoꝝ oculos pellē manꝰ
ſue tenebat dicens. Cōfiteor q̄a oēs
in hac carne reſurgemꝰ. Nō ſicut ip
ſi fatebanꝉ/oīno prius negare cōſue
uerat. Sꝫ nos iſta poſtponētes ⁊ re-
dēptoris noſtri poſt reſurrectionem
corpus palpabile veraciꝉ credētes
fateamur carnē noſtrā poſt reſurre-
ctionē futurā ⁊ eandē ⁊ diuerſā/ean
dē ꝑ naturā/diuerſā ꝑ gloriā/eandē
ꝑ veritatē: diuerſā ꝑ potentiā. Erit
itaqꝫ ſubtilis quia ⁊ incorruptibilis:
erit palpabilis/q̄a nō amittet eſſētiā
nature veracis. Sūt aūt pleriqꝫ qui
poſt reſurrectionē extremū eſſe iudi
ciū verbotenus ſciūt/ſꝫ agēdo ꝑuerſe
teſtanꝉ: q̄a neſciūt. Qui eñ hoc non
formidat vt debꝫ necdū cognouit cū
q̄ꝫto turbine terroris adueniet. Si
eñ pēſare tremēdi pōdus examinis
poſſꝫ/ire diē vtiqꝫ timēdo p̄caueret:
⁊ aīaduerſionis diſtricte ſententiā ꝓ
uſq̄ꝫ appareat placaret. Vitari nāqꝫ
terror iudicis nō niſi āte iudiciū po-
teſt. Nō nō cernitur ſꝫ p̄cibꝫ placaꝉ.
Cū vero in illo tremendo examine ſe-
derit ⁊ videri pōt ⁊ placari non pōt/
q̄a facta prauoꝝ q̄ diu ſuſtinuit taci-
tꝰ/ſimul oīa reddet iratꝰ. Vñ neceſ-
ſe eſt nūc timere iudicē cū necdū iu-
diciū exercet/cū diu ſuſtinet/cuꝫ ad
huc mala tolerat que videt/ne cū ſe-
mel manū in retributionē vitiōis ex
cuſſerit: tāto diſtrictius in iudicio fe
riat q̄ꝫto ante iudiciū diutiꝰ expecta
uit ieſus xp̄s dñs noſter: q̄ cū patre

ꝛ ſpū ſācto viuit ꝛ regnat. Per oia
Explicīūt exce (ſcla ſcloꝝ. Amē.
ptiones de euangelio Luce.

Incipiūt Excep

tiones de euāgelio ſcōm Joānē. De
ineffabili natiuitate filij dei. Ca. i.

Job. i. In princi
pio erat vbū: ꝛ ver
bū erat apud deū:
ꝛ deus erat verbū/
Hoc erat in princi
pio apud deū. Oia
ꝑ ipm̄ facta ſunt: ꝛ ſine ipo factū eſt
In moralib lib. xxiij. (nihil

Deus pater omnipotēs vnige
nitū cōſubſtātialē ſibi filiū ge
nuit ſicut beato iob heliu ſubtilit lo
Job. xxx. iij. quēs dicit. Semel loqtur deus: ꝛ ſe
cūdo idipz nō repetit. Loqui em̄ dei
eſt/verbū genuiſſe. Semel aūt loqui
eſt vbū aliud pter vnigenitū nō ha
bere. Vn̄ ꝛ apte ſubdit ꝛ ſcdo idipm
nō repetit/qa videlicz hoc ipm vbuz
Job. i. id eſt filiū nō niſi vnicū genuit. Qd
autem Joannes nō ait. In principio
fuit verbū/ſz erat: non videlicet tēp
pteritū ponēs: liquet omibꝫ: qa deo
temp nec pteritū ꝯgruit nec futuꝝ.
Tanto igit in eo qd̄libet temp poni
tur libere: quāto nullū licet vere. Ne
qz enim qd̄libet poterat dici libere/ſi
ſaltē vnum diceret ꝓprie. Inde itaqz
dici in deo tempus audacter qd̄libz
licet/vnde in eo dici ꝓprie nullū licet
Verbū namqz pater ſine tēpore ge
nuit. Et qs digne fari queat illā inef
fabilē natiuitatē/q de eterno natus
eſt coeternus. q exiſtēs ante ſecula
genuit equalē. q gignente natus po
ſterior nō eſt: Que videlicet nos mi
rari poſſum: ſed intueri minime va
lem. Illius vero natiuitatē vim iaz
mirari poſſe: aliquatinus videre eſt.
Sed quomō videmus/qd nequaqꝫ
cōꝑhendim: Eſt aūt quod de car
nis vſu trahere ad ſenſuz ſpūs debe
mus. Nā ſi qs in tn̄bris clauſis ocu
lis iaceat ꝛ ante eū ſubitū lucerne lu
men erūpat/clauſi eius oculi iſto ad
uentu luminis feriunt vt pateſcant.
Cur ergo turbati ſunt/ſi nihil clauſi
viderūt: Nec tn̄ ꝑfectū aliqd fuit qd
videre clauſi potuerūt. Nā ſi ꝑfecte
totū vidiſſēt: cur apti qrerent qd vi
derēt: Sic itaqz: ſic ſum cū de incō
prehenſibili natiuitate intueri aliqd
conamur. Eo ipo em̄ q ammiratio
nis fulgore ꝑcutit anim: ꝛ quaſi vi
det qd videre nō valet/velut in tene
bris poſit vim lucis oculis clauſis
vidit: diuine qppe nature ſecreta ad
miratio nō facile occupatē ꝑ terrena
deſideria mētibꝫ innoteſcit.

Moralium Libro. xxij.

Sollerter aūt intuēdū eſt q qdā
ſimilitudines de inſenſatē rebꝫ aliqn̄
dicant in deo ꝓpter effectū opis/ali
qn̄ aūt ad indicandā eius ſubſtātiaz
maieſtatis. Nam cū in deo/oculus/
ſcapule: pes: ꝛ ale nominant/effectus
quidem operationis oſtenditur. Cū
vero manus/brachium/dextera: vox
vel verbuz in deo dicitur/per hec vo
cabula conſubſtantialis ei filius de
monſtratur. Ipſe quippe manus eſt
ꝛ dextera/de cuius aſcēſione ꝑ moy
ſen pater loquitur dicēs. Tollā in ce iij. re. viij
lū manuz meā/ꝛ iurabo ꝑ dexteram
meā. Ipſe brachiū d q ꝓpheta ait. Et Job. xij.
brachiū dn̄i cui reuelatum eſt. Ipſe
vox ꝛ vbū/qa cū par gignēdo dixit/
ꝛ d quo Joannes ſcripſit. In princi Jo. i.

pio erat verbũ ⁊ verbũ erat apd̃ deũ
⁊ deꝰ erat ỽbũ. Per quod verbũ fe-
ciſſe patrem om̃ia / Dauid aſſerit di-
Pſ. cxlviij cẽs. Dixit ⁊ facta ſunt.

In Ezechielis homelia p̃ma. De
prophetia. Capitulum. ij.

Aliquãdo ꝓphetie ſpũs ex p̃ſen-
ti ꝓphetãtis animũ tãgit / ⁊ ex fu
turo nõ tãgit: ſicut Ioãnes baptiſta
Ioan. j. venientẽ vidẽs dñm ait. Ecce agnꝰ
dei / ecce q̃ tollit pctã mũdi. Sed cũ
iam moriturꝰ eſſ; miſſis diſcipul' re-
Matth. quirebat dicẽs. Tu es q̃ venturꝰ es /
xj. ⁊ Luc. an aliũ expectamꝰ? In q̃bꝰ ỽbis oſtẽ
vij. ditur: q: in terras q̃dez veniſſe redẽ-
ptorẽ nouerat: ſed an ꝑ ſemetip̃m ad
aperiẽda inferni clauſtra deſcẽderet
dubitabat. Ex preſenti ꝗ̃ ꝓphetie ſpũ
tactꝰ fuerat: q̃ humanitatẽ mediato
ris vidẽs / ⁊ diuinitatẽ eiꝰ intelligẽs
ꝯfitebaꝛ agnũ qui peccata mũdi tol-
leret: ſed tactꝰ ex futuro non fuerat q̃
aduentum illiꝰ in infernũ neſciebat.

De donis ſpiritusſancti. Mora-
lium libro. ij. Capitulum. iij.

Dona ſancti ſpũs ꝓphetie ſcz ge
nera linguaꝝ: ỽtutes curatio-
nũ: non ſꝑ eodẽ mõ ſunt in mẽte coꝝ
quibꝰ danꝛ: q̄m ne ſe mens in p̃ſum-
ptiõe eleuet / vtiliꝛ aliq̃n ſubtrahunꝛ.
Vñ bñ in euãgelio ſcriptũ eſt. Sup
Ioan. j. quẽ videris ſpm̃ deſcendentẽ ⁊ ma-
nentem ſuꝑ eũ: hic eſt q̃ baptizat. In
cũctis nãq; fidelibꝰ ſpũs venit: ſed in
ſolo mediatore ſingulariꝛ ꝑmanet: q:
eius hũanitatẽ nunq̃ deſeruit ex cu-
ius diuinitate ꝓcedit. In illo igiꝛ ma
net / qui ſolus ⁊ om̃ia ⁊ ſemꝑ pt. Naz
fideles qui hũc accipiũt / cũ ſignoruz
dona habere ſemꝑ vt volũt non pñt:
hunc ſe accepiſſe q̃ſi in trãſitꝰ oſten-
ſione teſtanꝛ. Sed cũ rurſum de eo-
dem ſpũ veritatis ore diſcipulis dr̃.
Apd̃ vos manebit ⁊ in vobis erit / q̃d
eſt ꝙ diuina voce mediatoris ſignũ
hec eadẽ ſancti ſpũs mãſio declaraꝛ.
cum dr̃. Super quẽ videris ſpm̃ ſan Ioan. j.
ctũ deſcendentẽ ⁊ manentẽ ſuꝑ eũ?
Si igiꝛ iuxta magiſtri vocẽ ⁊ in di-
ſcipulis manet / q̃uo ſingulare iam ſi-
gnum erit q̃d in mediatore ꝑmanet?
Qd̃ tñ citius cognoſcimus / ſi dona
eiuſdẽ ſpũs diſcernamꝰ. Alia nanq;
ſunt dona illiꝰ ſine q̃bꝰ ad vitã nequa
q̃; pertingiꝛ / alia q̃bꝰ vite ſanctitas ꝓ
alioꝝ vtilitate declaraꝛ. Manſuetu
do nãq; / hũilitas / patiẽtia / fides / ſpes
charitas: dona eiꝰ ſunt / ſed ea ſine q̃-
bus ad vitã hoĩes ꝑuenire nequaq̃;
poſſũt. Prophetie aũt virtus cura-
tio / genera linguarũ / interp̃tatio ſer-
monũ: dona eiꝰ ſunt: ſed q̃ ỽtutis eiꝰ
p̃ſentiã pro correctiõe intuẽtiũ oſten
dũt. In his igiꝛ donis ſine q̃bꝰ ad vi
tam ꝑueniri nõ põt / ſpũſſctũs ſiue in
p̃dicatoribꝰ ſuis ſeu in electis oĩbus
ſemꝑ manet: in illis autẽ q̃bꝰ ꝑ oſten-
ſionẽ illius nõ noſtra vita ſeruaꝛ / ſed
alioꝝ queriꝛ: nequaq̃; in p̃dicatoribꝰ
ſemꝑ manet: q̃a ſemꝑ q̃dem eorum
cordi ad bene viuendũ p̃ſidet: nec tñ
per eos ỽtutũ ſigna ſemꝑ oſtẽdit / ſed
aliq̃n ſe eis a ſignoꝝ oſtẽſionibꝰ ſub-
trahit: vt eo humiliꝰ virtutes eiꝰ ha-
beanꝛ: quo habite teneri nõ poſſunt.
Mediator aũt dei ⁊ hoĩm hõ chriſtꝰ
Jeſus in cũctis eũ ⁊ ſꝑ ⁊ ꝯtinue hab;
p̃ſentem: q: ex illo idẽ ſpũs ꝑ ſubſtan
tiam ꝓferꝛ. Recte ergo ⁊ cũ in ſanctꝭ
p̃dicatoribꝰ maneat / in mediatore ſin
gulariter manere ꝓhibeꝛ: q: in iſtis
per grãm manet ad aliq̃d / in illo aũt
per ſubſtãtiã manet ad cũcta. Sicut
enim corpꝰ nr̃m ſenſuz tñmodo ta-

etus agnoſcit: caput aūt corpis vſuꝫ
ſimlr oīm qnqꝫ ſenſuū poſſidet: vt vi
deat/audiat/guſtet/odoret. tāgat: ita
mēbra ſupni capitis in qbuſdā vir-
tutib9 emicāt: ipm vo caput in cun-
ctis virtutib9 flagrāt. Diſſimiliter ḡ
ſpūs in illo manet/a q̄ per naturam
nunqꝫ recedit. Dona vo ei9 quib9 ad
vitā tendit ſine piculo amitti nō poſ
ſunt: dona aūt qb9 vite ſanctitas de-
monſtrat/plerūqꝫ (vt dictuꝫ eſt) ſine
diſpēdio ſubtrahunt. Illa ergo ꝓ no
ſtra eruditiōe tenēda ſūt/ hec ꝓ alie-
nis pfectib9 exqrēda. In illis nos ter-
reat formido ne pereāt/ in iſtis autē
ad tps aliqn̄ ſublatis ꝯſoletur humi-
litas: qꝛ ad elationem mentē fortaſſe
ſubleuabant. Cū igitur ꝯceſſa nobis
virtutū ſigna ſubtrahunt: tunc vere
oſtēdim9 qm̄ accepta recte tenuim9:
cum pfecto equanimiter ad momen
tum ſublata toleramus.

Moralium lib. xxxiij. z. xviij. De
electione p̄dicatoꝝ. Cap. iiij.

Joan. j. Uidit Jeſus Nathanaelem ve-
nientē ad ſe z dr̄ de eo. Ecce ve
iſraelita/in q̄ dolus nō eſt. Unigeni-
tus dei fili9 ad redēptionē noſtram
veniēs/z ſuos ꝯtra mundi ſupbiam
p̄dicatores mittēs relictis ſapiētib9
inſipiētes/ relictis fortib9 debiles/re-
lictis diuitib9 paupes elegit: z p̄dica
tores infirmos abiectoſqꝫ q̄ potētes
quoſqꝫ z fideles populos colligerent
hic ſtuduit. Hinc ē q Nathanaelez
laudat/nec tn̄ in ſorte p̄dicātium nu-
merat: qꝛ ad p̄dicandū eū tales veni-
re debuerāt qui d̄ laude ꝓpria nil ha-
bebāt: vt tāto ſolius veritatꝫ cogno-
ſceret eſſe qd agerēt/ q̄nto z apte cer
nerent: qꝛ ad h̄ agendū p ſe idonei nō
fuiſſent. vt ḡ mira potētia p p̄dicato
rū liguas clareſceret: ꝑus mirabili9
actū eſt vt corūdē p̄dicātiū meritum Joan. j.
nullū eēt. Q, āt Nathanaeli dicēti
vnde me noſti: rn̄dit Jeſus. Priuſqꝫ
te Philippus vocaret cū eſſes ſub fi
cu vidi te. ſciēdū q videre ibi poni-
tur p eligere. Sub ficu vidi te. i. po-
ſitum te ſub vmbra legis elegi.

Moraliū lib. xxxiij. z. xviij. De my
ſterijs ſcripturaꝝ. Cap. v.

Implete hydrias aq̄. Precepta Joan. ij.
ſacre ſcripture q̄ pfectiorib9 ſpe
cialr dicūt. Infirmis iuxta lr̄am cō-
gruūt: z ipa q̄ paruuli iuxta lr̄am in-
telligūt/ docti p ſpiritalē intelligētiā
alti9 pcipiūt. Quē nō paruuloꝝ ipa
euangelica hiſtoria in miraculi opa-
tiōe reficiat: q hydrias vacuas dn̄s
aq̄ impleri p̄cepit: eandēqꝫ aquā ꝓti-
nus in vinū vertit: Sed cū hec inge
nio vigilātiores audiūt/z ſacrā hyſto
riā credēdo venerant/z q̄d intus in-
nuat reqrūt. Qui em̄ mutare aquaꝫ
in vinū potuit/ etiā vacuas hydrias
vino ſtati replere valuit. Sꝫ impleri
hydrias iubet aq̄: qꝛ p ſacrā lectionis
hyſtoriaꝫ corda nr̄a ꝑus ſr̄ replenda.
Et aquā nobis in vinū vertit qn̄ ipa
hyſtoria p allegorie myſteriū in ſpiri
talem nobis intelligētiam cōmutat.
Sacra igit ſcptura paruulis humi-
li ſmone cōcordat: z tn̄ magnis ſpiri
talia infundēs eos alte leuat.

De non baptizatis. Moralium li
bro. iiij. z. viij. Capitulum. vj.

Niſi qs renat9 fuerit ex aqua et Joan. iij.
ſpū ſancto. Nonulli ꝑus ā pſen
ti luce ſubtrahūtur/qꝫ ad pmerenda
bona malaue merita vite actiue pue
niant. Quos qa a culpa originis ſa-
cramēta ſalutis nō liberāt: z hic ex p-
prio nil egerūt/z ad tormenta eterna

ꝑuenitũt. Quiſquis em̃ regeneratio-
nis vnda nõ ſoluit᷑/reatu p̃mi vincu-
li ligat⁹ tenet᷑. Qđ vo apud nos va-
let aqua baptiſmatis/ h̄ egit apud ve-
teres vel ꝓ paruulis ſola fides/ vel ꝓ
maioribꝫ virt⁹ ſacrificij: vel ꝓ his qui
ex Abrae ſtirpe ꝓdierant myſterium
circũciſionis. Naꝫ q̄a vnuſquiſq3 cũ
primi parẽtis culpa cõcipit᷑/ ꝓpheta
pš. l. teſtat᷑ dicens. Ecce em̃ in iniq̄tatib⁹
ↄceptus ſuꝫ. Et q̄a is quẽ ſalutꝫ vn-
da non diluit originalis culpe ſuppli-
cia nõ amittit: aperte per ſemetipaꝫ
Joan. iij. veritas ꝑhibet dicẽs. Niſi quis rena
tus fuerit ex aqua ⁊ ſpũ ſancto/ non
habet vitã eternã. Perpetua igit᷑ tor
menta ꝑcipiunt/ ⁊ qui nihil ex ꝓpria
Job. xxv volũtate peccauerũt. nõ eſt em̃ mun
dus in ↄſpectu dei/ nec vnius diei in-
fans ſuper terrã. ⁊ qui nullũ ꝓprium
adiungũt/ ex ſolo originali pctõ dam
nant᷑. Sub diuia quippe diſtrictiõe
iuſtũ eſt vt ꝓpago mortalis velut in-
fructuoſa arbor ⁊ i ramis fuet ama-
ritudinẽ quã traxit ex radice.

Moraliuꝫ libro. xxvij. De incom-
prehẽſibili ſancti ſpiritus infuſione.
Capitulum. vij.

Joan. iij. Spiritus vbi vult ſpirat. Cum
peccatorẽ incuria negligẽtiaq3
torpentẽ reſpect⁹ diuine gratie ſubi-
to pauore ꝑcutiens excitat/ ipam vo-
cem ſupuenĩẽtis ſpũs que ſe in aurẽ
cordis inſinuat: nec ipa mens que ꝑ
hãc illuſtrata fuerit inueſtigat. Pen
ſare em̃ non valet inuiſibilis virt⁹ q̄-
bus ſibi meatibꝫ influat/ quibꝫ ad ſe
modis veniat: quibꝫ recedat. Un̄ hĩ
Ubi. s. per Joannẽ dicit᷑. Spirit⁹ vbi vult
ſpirat: ⁊ vocẽ eius audis/ ſed nõ ſcis
vnde veniat/ ⁊ quo vadat. Uox dñi
audit᷑/ cũ gratie eius aſpiratio mente
cõcipit᷑. cũ inſenſibilitas occulte ſur-
ditatis rumpit᷑: ⁊ cor ad ſtudiũ ſũmi
amoris excitatũ virtutis intime cla-
more penetrat᷑. Uocẽ em̃ ſpũs audi-
re/ eſt vi cõpunctiõis intime in amo-
rem inuiſibilis conditoris aſſurgere.
Sed nemo ſcit vnde veniat: q2 igno
ratur ꝑ ora p̄dicãtiũ quibꝫ ſe ad nos
occaſionibꝫ fũdat. Et nemo ſcit quo
vadat: q̄a cum vnã p̄dicationẽ mul-
ti audiũt: intelligi ꝓculdubio nõ pt:
quẽ deſerens abijciat/ ⁊ cuius ingre-
diens in corde reſ̄eſcat. Una quippe
res foris agit᷑: ſed nõ ꝑ hanc vno mo
do intuẽtiũ corda penetrant᷑. quia q̄
inuiſibilit᷑ viſibilia modificat/ in hu-
manis cordibꝫ cauſaꝝ ſemina incõ-
prehẽſibilia plãtat. Hinc eſt ꝙ reſuſ-
citato Lazaro multi crediderũt: ſed
tamẽ iudeoꝝ plurimi ad ꝑſecutiõis
zelũ ex hac ipa reſuſcitatiõe ↄmoti ſũt
Unũ igitur idẽq3 miraculũ qđ alijs
lumen fidei p̄buit/ alios ꝑ inuidie te-
nebras a lumine mentis excecauit.
Hinc eſt ꝙ vterq3 latro ⁊ eandem et
ſuis moribꝫ ſil᷑iter mortẽ redẽptoris
vidit/ ſed eã ſuꝑbiendo alter ↄtume-
lijs laceſſere nõ timuit: quã timendo
alter honorauit. ⁊ in vna re vna vtri-
uſq3 cogitatio nõ fuit: q2 hanc inter-
nus arbiter inuiſibilit᷑ modificando
diſtinxit. Modi igit᷑ occulte aſpira-
tionis noſtra cogitatiõe nequeũt cõ
prehẽdi: ⁊ aſpiratio diuine gratie q̄-
bus modis ſe infundat/ neq̄q̄ ipſi⁹
acie mẽtis comprehendit᷑/ cuius ad
melius intẽtio cõmutatur.

Moraliũ libro. xxvij. De glorifi-
catione corporis xp̄i Caplm. viij.

Nemo aſcẽdit in celuꝫ niſi q̄ de- Joan. iij.
ſcendit de celo. Dñs noſter Je-
ſus chriſt⁹ qui ꝓpt᷑ nos minor ange-

lis extitit. eq̄les nos angelis virtute
ſue minoratiōis fecit. Vñ ⁊ morien-
do docuit mortē nō metui: reſurgen
do de vita cōfidi: aſcēdendo de cele-
ſtis patrie hereditate gloriari: vt q̄
caput preiſſe ꝯſpiciunt/ illuc ſe ſubſe-
Matth. qui ⁊ mēbra gratulent̄. Vñ bene ab
xxiiij. Et eodē noſtro capite dicit̄. Vbicunq;
Lu. xvij. fuerit corp⁹/ illuc ꝯgregabunt̄ ⁊ aqui
ij. Cor. v. le. Vñ Paulus dt. Scim⁹ eñ qm̄ ſi
terreſtris dom⁹ noſtra hui⁹ habita-
tionis diſſoluat̄: ꝙ edificationem ex
deo habem⁹ domū nō manu factam
eternā in celis. Sed ſi nos quoq; q̄
editi ſum⁹ in terra celū cōſcendim⁹:
vbi eſt ꝙ rurſum veritas dicit. Nemo
aſcendit in celū/ niſi qui de celo deſcē
dit filius hominis q̄ eſt in celo. Cui mi
Joā. xvij. mirū ſententie ſtatim obuiat: qđ hec
eadē veritas dt. Pat̄ volo vt vbi ego
ſum/ ⁊ illi ſint mecū. Que ſibi in ver-
bis ſuis nō diſcrepat: ſed ad inquiren-
da hec quaſi diſcordantia ſtudiū nr̄e
mētis inflāmat. Omnes eñ nos qa
in eius fide nati ſum⁹/ eius ꝓculdu-
bio corp⁹ exiſtimus. Quia igit̄ mira
diſpēſatione pietatis mēbrorū ſuorū
caput dñs fact⁹ eſt repulſa reprobo-
rum multitudīe ſol⁹ eſt etiā nobiſcū.
Nemo ego aſcēdit in celū/ niſi qui de
celo deſcēdit fili⁹ hominis q̄ eſt in celo
quia dū nos vnū cū illo iam facti ſu
mus vnde ſol⁹ venit ipſe/ illuc ſol⁹ re-
dit etiā in nobis. Et is qui in celo ſp
eſt/ ad celū quotidie aſcendit. quia q̄
diuinitate ſup oīa ꝑmanet/ huma
nitatis ſue cōpage ſeſe quotidie ad ce-
los trahit. Nō ergo ſe deſperet huma
na fragilitas/ vnigeniti ſanguinē cō
ſideret: ⁊ in ꝓcio ſuo conſpicit q̄ꝫ ma-
gna eſt que tāti valet. Perpēdat ſol-
licite quo caput ꝓceſſit/ ⁊ que ad vi-
uendū ꝓceptis aſtringit̄/ ad ſperādū
exēplo roboret̄. Cōfidat celos/ ſperet
ſupnā patriā/ angelorū ſe ſociā ſciat:
et in ſuo capite ſe platam etiā ange-
lis gaudeat.

Moralium libro. xxij. De chriſto
iudice noſtro. Capitulum. ix.

Pater nō iudicat queꝗ̄: ſꝫ omne Joā. v.
iudiciū dedit filio. Sicut adhuc
timēti ꝑplo lex eſt trāſmiſſa p ſeruum:
ſic diligētib⁹ filijs euāgelij gr̄a ē col-
lata p dñm. Ipſe q̄ppe ad redēptionē
noſtrā veniēs/ nouū nobis teſtamē-
tū ꝯdidit: ſed de eiuſdē nos teſtamē-
ti mādato diſcutiēs/ qñq; etiā iudex
venit. erit ḡ tūc auctor iudicij/ q̄ nūc
eſt ꝯditor euāgelij: vt tūc diſtrict⁹ exi
gat/ qđ mō māſuet⁹ iubet ⁊ imperat.
Sic nāq; q̄tidie ꝯſpicimus qđ mgr̄i
puerij elemēta litterarū blādiētes im-
ponūt: ſed hec ab eis ſeuiētes exigūt.
⁊ q̄ dant cū māſuetudine/ exq̄rūt cū
verbere. Blande nāq; nūc cōſonant
eloquij diuini mādata: ſꝫ erūt aſꝑa in
exactiōe ſentiēda. māſueta mō eſt ad-
monitio vocātis: ſꝫ tūc diſtricta ven
tura eſt iuſticia iudicis. Eoq; certuꝫ
eſt: q: nil vel minimi mādati in diſcuſ
ſione ꝓtereat. quo videlicꝫ ꝯſtat: quia Vbi. ſ.
ipſe dedit euangeliū q̄ iudicat. Hinc
eſt ꝙ ipſa p ſe veritas dt: Pat̄ non iudi
cat queꝗ̄/ ſꝫ oē iudiciū dedit filio.

In homelia ſup euāgeliū. Anno
xv. De Joāne baptiſta. Cap. x.

Beati baptiſte Joānis eſſe ſpon Joan. iij.
ſam populi ſanctā eccl'iam cre-
debant: qui hunc qa chriſt⁹ eſſet eſti-
mabāt. Sed ipſe ait. Qui habꝫ ſpon
ſam ſponſus eſt. Amic⁹ autē ſponſi
qui ſtat ⁊ audit eū/ gaudio gaudet ꝓ-
pter vocē ſponſi. H aūt gaudiū meū
impletuꝫ eſt. ac ſi diceret. Ego ſpon-

ſus nõ ſum/ſed amicꝰ ſpõſi ſuꝫ. Nec
ꝓpter vocẽ ſuã/ſed in ſpõſi voce gau
dere ſe ꝓhibebat/q̃a nõ ideo letabat̃
in corde q̃m humiliter a populis au
diebat̃ loq̃uẽs/ſꝫ q̃a ipſe veritatis vo
cẽ audiebat intus vt loqueret̃ foris.
Nõ bene gaudiũ impletuꝫ dicit/q̃a
q̃ſquis d̃ ſua voce gaudet/plenũ gau
diũ nõ habꝫ. A quo ꝛ ſubdit̃. Illum
Ibidem. oꝑtet creſcere/me autẽ minui. Qua
in re querendũ eſt in quo xp̃s creuit
in quo minutꝰ eſt ioãnes/niſi ꝙ po-
pulꝰ ioãnis abſtinentiã vidẽs remo-
tũ hũc ab hoib⁹ eſſe cõſpiciẽs eũ eſſe
xp̃m putabat. xp̃m vero cũ publica
nis comedẽteꝫ inter pctõres ambu-
lantẽ intuẽs/eũ non chriſtũ ſꝫ ꝓphe
tã eſſe credebãt. Sꝫ cũ ꝓcceſſũ tem
poris ꝛ xp̃s q̃ ꝓpheta eſſe putabatur
chriſtus agnitus eſt/ꝛ ioannes qui
chriſtꝰ eſſe credebat̃ ꝓphetã eſſe inno
tuit/impletuꝫ eſt qḋ de xp̃o ſuus pre
curſor p̃dixit illũ oportꝫ creſcere me
aũt minui. In eſtimatione q̃ppe po-
puli ꝛ chriſtus creuit/q̃a agnitꝰ eſt
quod erat/ꝛ ioannes decreuit/q̃a ceſ
ſauit quod non erat.

In paſtorali caplo. xlij. De frangẽ
da voluntate ꝓpria. Capitulum. ij.

Job. v. NOn quero voluntatẽ meã:ſed
voluntatẽ eius q̃ miſit me pa-
tris. Pertinaces plꝰ de ſe q̃ȝ ſũt ſen-
tiũt:ꝛ idcirco alienis ꝯſilijs nõ acq̃e-
ſcũt. Niſi eñ meliores ſe ceteris eſti
marent nequaq̃ȝ cunctoꝝ ꝯſilia ſue
deliberationi poſtponerẽt. Pertina
cia q̃ppe generat̃ ex ſupbia. Pertina
ces igit̃ elationem ſue cogitationis
agnoſcãt ꝛ ſemetipſos vincere ſtude-
ant/ne dũ alioꝝ rectis ſuaſionib⁹ fo-
ras ſuperari deſpiciũt intꝰ a ſupbia
captiui teneant̃. Sollerter etiã aſpi-
ciãt/q̃a filiꝰ hoïs cui vna ſemꝑ cum
p̃re volũtas eſt/vt exẽpluꝫ nobis frã
gẽde noſtre volũtatis p̃beret dicit.
Nõ q̃ro volũtateꝫ meã ſꝫ volũtatem Ibidem.
eiꝰ q̃ me miſit p̃ris. Qui vt huiꝰ ad-
huc v̄tutꝫ grãm cõmẽdaret:ſeruatu
ruꝫ ſe hoc in extremo iudicio p̃miſit
dicẽs. Nõ poſſũ ego a me ipſo facere
quicq̃ȝ:ſed ſicut audio iudico. Qua
itaq̃ȝ cõſtãtia dedignat̃ hõ aliene vo
lũtati acq̃eſcere/q̃ñ dei atq̃ȝ hoïs fi-
lius cũ v̄tutꝫ ſue gloriã venit oſtẽde
re teſtat̃ ſe nõ a ſeipſo iudicare:

In paſtorali caplo. tertio. De fu-
giendo honoris culmine. Cap. xij.

NE temerare ſacra regimina q̃ſ
quis impar eſt audeat/ꝛ ꝑ con
cupiſcentiã culminis ducatum ſuſci
piat ꝑditionis/iacob⁹ pie ꝓhibet di-
cẽs. Nolite plures magiſtri fieri fr̃es Jacob. iij.
mei. Hinc ipſe dei hominũq̃ȝ media-
tor regnũ ꝑcipere vitauit in terris/q̃
ſupnoꝝ quoq̃ȝ ſpirituũ ſcientiã ſen-
ſũq̃ȝ trãſcendẽs añ ſcl'a regnat in ce-
lis. Scriptũ q̃ppe eſt. Ieſus cum co Joh. vi.
gnouiſſet q̃a vẽturi eſſẽt vt raperent
eũ ꝛ facerẽt eũ regẽ/fugit in mõtem
ipſe ſolus. Quis eñ hoïb⁹ p̃ncipari
tã ſine culpa potuiſſꝫ q̃ȝ is q̃ nimirũ
hos regeret q̃s ipſe creauerat: Sꝫ q̃-
niã idcirco in carne apparuit vt non
ſolũ nos ꝑ paſſionẽ redimeret verũ
etiã ꝑ ꝯuerſationẽ doceret/exẽplum
ſe ſequẽtibus p̃bens rex fieri noluit
Ad crucis vero patibulũ ſponte ve-
nit/oblatã gloriã culminis fugit/pe-
nã ꝓbroſe mortis appetijt: vt mẽbra
eius videlicꝫ diſcerẽt fauores mũdi
fugere:terrores minime timere/ꝓ ve
ritate aduerſa diligere/ꝓſpera for-
midãdo declinare. q̃a ꝛ iſta ſepe ꝑ tu
moreꝫ cor inq̃nant/ꝛ illa ꝑ dolorem

purgāt. in iſtis ſe animꝰ erigit: in il-
lis aūt etiā ſi qñ ſe erexerit ſternit. in
iſtis ſeſe, hō obliuiſcit̃/in illis vo ad-
ſui memoriā nolens etiā coactuſq3

Moraliū lib. xxiij. De (reuocat̃
his q̄ ſacros ordines ꝓ vite huiꝰ ſub
ſidio querūt. Capitulū. xiij.

Jo. vj. | Quęritis me/q̄a mā̄ducaſtis d̃
panib9/ In ſcriptura ſacra pa-
nis aliqñ ipē dñs accipit̃: ſicut ipē in
euāgelio dicit. Ego ſum panis viuꝰ
Ubi. ſ. q̄ de celo deſcēdi. Aliqñ ꝑ panē gr̃a
doni ſpūalis accipit̃: ſicut de ſancta
eccleſia ꝑ dauid dñs dicit pauperes
Ps. cxxxj. eiꝰ ſaturabo panib9: q̄a in illū poſite
mētes humiliū ſpiritaliū implent̃ re
fectione donoꝝ. Aliqñ ꝑ panē ſubſi
diū vite p̄ſentis accipit̃: ſicut ipē in
euāgelio dñs turbis ſe ſequentibus
dicit. Quęritis me non q̄a vidiſtis ſi
gna/ſed q̄a mā̄ducaſtis de panib9 et
Nota. ſaturati eſtis. De ſeptē eīn panibus
fuerāt ſatiati. Et ꝑ coꝝ ꝑſonā dñs il
los intra ſctām eccleſiā deteſtat̃/q̄ ꝑ
ſacros ordines ad dñm ꝓpinquātes
nō in eiſdē ordinib9 virtutū merita: ſ3
ſubſidia vite p̄ſent3 exq̄runt. Nec co-
gitāt q̄d videndo imitari debeāt/ſed
q̄ ꝯpendia ꝑcipiēdo ſatient̃. Satia-
tos q̄ppe de panib9 dñm ſequi eſt: d̃
ſctā eccleſia tēporalia alimēta ſūpſiſ
ſe. Et nō ꝓ ſignis eſt dñm/ſ3 ꝓ pani-
b9 q̄rere: ad religiōis officiū nō ꝓ v-
tutib9 augēdis: ſ3 ꝓ req̄rendis ſubſi-

De obediētia. Mo (diīs inhiare
raliū libro. xxxiij. Capitulū. xiiij.

Obediētia ſola virꝰ eſt que vir-
tutes ceteras mēti inſerit inſer
taſq3 cuſtodit. Unū primus hō pre-
ceptū quod ſeruaret accepit. Cui ſi
ſe vellet obediēs ſubdere ad eternā3
beatitudinem ſine labore ꝑueniret.

Hinc in euāgelio veritas dicit. Cū q̄ Jo. vj.
venit ad me nō eijciā foras: q̄a deſcē
di de celo nō vt faciā volūtatē meā/
ſed voluntatē eiꝰ q̄ miſit me. Quid
eīn. Si ſuam faceret eos q̄ ad ſe ve-
niūt repuliſſet. Quis autē neſciat: q̄
volūtas filij a p̄ris voluntate nō di-
ſcrepet. Sed q̄niā3 primꝰ hō: q̄a ſuā3
voluntatem facere voluit a paradiſi
gaudio exiuit/ſecūdus ad redēptio-
nē hoim veniēs dū voluntatē ſe pa-
tris et nō ſuā facere oſtendit ꝑmane-
re intus docuit. Cū igit̃ non ſuā ſed
p̄ris volūtatē facit/eos q̄ ad ſe veni-
ūt foras non eijcit/q̄a dū exēplo ſuo
nos obediētie ſubijcit/viā nob egreſ-
ſionis claudit. Hinc rurſu3 ait. Non Jo. xv.
poſſū ego a me ipō facere q̄cq̄ ſed ſi-
cut audio iudico. Nobis quoq3 obe-
diētia vſq3 ad mortē ſeruāda ꝑcipit̃
Ipē aūt ſi ſicut audit iudicat/tunc q̄
q3 obedit cū iudex venit. Ne igit̃ no-
bis vſq3 ad p̄ſent3 vite terminū obe-
diētia laborioſa appareat: redēptor
noſter indicat/q̄a hanc etiā cū iudex
venerit ſeruat. Nō ḡ mirū ſi pctōr hō
obediētie in p̄ſent3 vite breuitate ſe
ſubijcit: qñ hāc mediator dei et homi
nū et cū obediētes remunerat nō re-

Moraliū libro. xviij. De (linquit
ꝑdicatione. Capitulum. xv.

Flumina de ventre eius fluent Jo. vij.
aque viue. Beatꝰ iob dicit de
dño/q̄ in petris riuos excidit ideſt
in duris gentiliū cordib9 fluuios p̄-
dicationis aperuit/ſicut ꝑ ꝓphetam
q̄q3 de irriganda dicit̃ ariditate gen
tiū. Poſuit deſertū in ſtagnū aque/ Ps. cvj.
et terrā ſine aqua in exitus aquarum
Atq3 in euāgelio ꝓmittit dñs dicēs.
Qui credit in me flumina de ventre
eius fluent aque viue. Nō ꝓmiſſu3

tūc audiuim⁹/etiā nūc ꝯpletū vide/
m⁹/Ecce eīm in ſāctis ṗdicatoribus
⁊ nō ex iudea ꝓgenitis ꝑ cūctam ec/
cleſiā toto orbe diffuſā fluēta māda/
toꝝ celeſtiū vbertim manāt ore gen/
tilium/qꝛ cū in petris riuos aperuit
ex duris quoqꝫ cordibꝫ fluuius ſctē
ṗdicationis emanauit. Per aquam
eīm aliqñ ſcientia ṗdicatiōis accipit/
iuxta quod ſcriptum eſt.

¶ Moralium libro.xj.

puerb. xviij. ¶ Aqua pfunda verba ex ore viri/et
torrens redundans fons ſapientie.

¶ In homelia.x.ſup Ezechielem.

¶ In vbis qꝫ ſacri eloquij nōnūqꝫ
venter ꝓ mente poni ꝯſueuit. Quia
igit de mente fideliū ſancte predica/
tiōes defluūt/quaſi de ventre credē/
tiū aque viue flumina decurrūt.

¶ Moraliū libro.xij.xv.⁊.xix.

Per aquā quoqꝫ nonnūqꝫ ſancti
ſpūs irrigatio vl' grā vl' infuſio ſolet
Job.iiij. deſignari/ſicut ſcriptū eſt. Qui bibe
rit ex aqua quā ego dabo:nō ſitiet in
eternū. Itez dñs dicit. Flumina aq̄
viue fluent de ventre eius. Ubi euā/
geliſta ſecutus adiungit:hoc autem
dixit de ſpiritu quē accepturi erant
credentes in eū.

Ut nos pri⁹ qꝫ alios iudicemus

Job.viij. Moraliū libro.xiiij. Capitulū.xvj.

Qui ſine pctō eſt veſtrū/prim⁹
in illā lapidez mittat. Contra
noſmetipōs corrigēdos erigi debe/
m⁹/vt mala ꝓpria recognoſcētes:di/
ſtricta noſmetipōs vltiōe penitentie
feriam⁹/⁊ nullis erga cogitationuꝫ
illecebras blādimētis inclinātes:ne
quāqꝫ nobis in pctis pcam⁹. Qui ſi
diſtricte noſtra prius in nobis mala
inſequimur iuſtuꝫ quoqꝫ eſt/vt etiaꝫ
cōtra aliena mala vtiliter erigamur
⁊ ea q̄ in nobis punimus etiā in alijs
redarguendo ſuperem⁹. Sed hanc
corrigēdi erectionē mali neſciūt/qꝛ
ſe relinquūt/⁊ bonos impetūt/ſibiqꝫ
ſe intra ꝯſcientiā ſuā mollicie adula/
tionis blāde inclinātes ꝯtra bonoꝝ
vitaꝫ diſtrictiōe aſperitatis erigunt/
ſemetipōs redarguēdos relinquen/
tes alios diſtricti ſentētijs increpāt
Qui vero ſemetipm prius nō iudicat
qd in alio rectū iudicet ignorat. Et
ſi nouit fortaſſe ꝑ auditū qd rectū iu
dicare debeat/recte tñ aliena merita
iudicare nō valꝫ cui cōſciētia inno/
cētie ꝓprie nullā iudicij regulā pbet.
Hinc eſt eīm ꝙ qbuſdā inſidiantibꝫ
⁊ puniendā adulterā deducentibꝫ dr
Qui ſine pctō eſt vrm/prim⁹ in illā Ioh.8.
lapidē mittat. Ad aliena quippe pu
niēda pctā ibant/⁊ ſua relīqrant.re
uocant itaqꝫ intus ad cōſcientiā/vt
prius ꝓpria corrigāt/⁊ tūc aliena re/
ṗhendant. Ordo qppe corrigēdi iſte
eſt/vt primū cōtra nos ⁊ poſtmodū
cōtra malos corrigēdos erigamur.
nā qꝛ bonos erigit ꝑ ſupbiā inflat.

¶ Moralium libro primo.

Conſiderandū eſt aūt ꝙ incarna/
tus dñs ſimplicitatē cū rectitudine
tenuit:qꝛ nec in māſuetudine diſtri/
ctionē iuſtitie:nec rurſum in diſtri/
ctione iuſticie vtuteꝫ māſuetudinis
amiſit. Ut cū qdā (vt ṗdictū ē) adul
tera deducta/hūc voluiſſēt tētare vt
in culpā aut imanſuetudinis aut in/
iuſticie laberet/ad vtraqꝫ reſpondit
dicēs. Qui ſine pctō eſt vrm/pm⁹ in
illā lapidē mittat. Dat ſiplicitatē mā
ſuetudinis q̄ ſine pctō eſt veſtrū/dat
zelū iuſticie prim⁹ in illā lapidē mit/
tat. Plerūqꝫ aūt nos cū iuſticie re/
ctitudinē exeqmur māſuetudinē re/

linquim⁹: ꝛ cū manſuetudinē ſuare
cupim⁹ iuſticie rectitudinē declina-
(mus.

De diuinis ꝑcuſſionib⁹.
Moraliū libro primo. Cap. xvij.

Interrogauerūt dn̄m ieſum di
ſcipuli eius de hoie ceco a nati-
Joh. ix. uitate. Rabi qs peccauit hic aut pa-
rētes ei⁹ vt cec⁹ naſcereť. Percuſſio
nū diuerſa ſūt gn̄a. Alia nāqꝫ eſt ꝑ-
cuſſio qua pctōr ꝑcutiť/vt ſine retra
ctatiōe puniať. alia q̄ pctōr ꝑcutiť vt
corrigať/alia qua nōnūq̄ꝫ qſqꝫ ꝑcuti
tur nō vt p̄terita corrigat/ſed ne ven
tura ꝯmittat. alia q̄ plerūqꝫ ꝑcutiť
ꝑ quā nec p̄terita culpa corrigiť: nec
futura ꝓhibeť: ſed dū inopinata ſa-
lus ꝑcuſſionē ſequiť ſaluantis v̄tus
cognita ardentius ameť. cunqꝫ inno
xi⁹ flagello atteriť/ei ꝑ patientiā me-
ritoꝝ ſūma cumulať. Aliqñ eñ pec-
cator ꝑcutiť vt abſqꝫ retractatione
puniať/ſicut periture iudee dicitur.
Hie. xxx. Plaga inimici ꝑcuſſi te caſtigatione
crudeli. Et rurſū. Quid clamas ad
Exo. xiiij. me ſup ꝯtritiōe tua? Inſanabilis eſt
dolor tuus. Aliqñ pctōr percutiť vt
corrigať: ſicut cuidā in euāgelio dici
Joh. v. tur. Ecce ſanus fact⁹ es iā noli pec-
care ne tibi deteri⁹ aliqd contingat.
Uerba eñ ſaluantꝫ indicāt. qa pctā
p̄cedentia habiti vim doloris erige-
bant. Aliqñ qſqꝫ non ꝑ p̄terita culpa
diluēda: ſꝫ ꝑ futura vitāda ꝑcutitur
ij. cor. xij. qđ apte Paulus de ſemetipo teſtať
dicēs. Ne magnitudo reuelationū
extollat me datus eſt mihi ſtimulus
carnis mee angel⁹ ſathane/q̄ me co-
laphizet. Qui eñ nō ait/qa extulit/
ſed ne extollat aperte indicat ꝙ ex il
la ꝑcuſſione ne eueniat cōpeſciť/non
aūt q̄ euenerit culpa purgať. Nōnū
q̄ꝫ vo qſqꝫ nec pro p̄terita: nec pro fu
tura iniq̄tate ꝑcutiť/ſed vt ſola diui-
ne v̄tutis potētia ex amputata ꝑcuſ
ſione monſtreť. Uñ cū dño de ceco
nato dicereť. Hic peccauit aut parē Joh. viij.
tes eius vt cecus naſcereť/reſpondit
dicēs. Neqꝫ hic peccauit neqꝫ paren
tes ei⁹: ſed vt manifeſtenť opera dei.
In qua manifeſtatione qđ agiť/niſi
vt ex flagello meritoꝝ v̄tus augeať.
Cū eñ nulla p̄terita iniq̄tas tergiť/
magna ꝺ patientia fortitudo gn̄rať.

Moraliū libro. viij. Et in home-
lia decima ſuper Ezechielem. De il-
luſtratione ſupne ſapiētie. ca. xviij. Joh. ix.

Lutum fecit ex ſputo dñs/et li-
niuit ſuper oculos ceci. Saliua
in os ex capite labiť: ab ore vero ad
ventrē duciť cū glutiť. Quid itaqꝫ ē
caput noſtrū niſi diuinitas ꝑ quam
exiſtendi p̄ncipiū ſumim⁹/vt creatu
ra ſimus. Paulo atteſtāte q̄ ait. Ca j. Cor. xi.
put viri xp̄s/caput autē xp̄i deus.
Quis aūt vēter noſter eſt/niſi mēs?
Que dū cibum ſuū ſupernū videli
cet intellectū ſuſcipit: refecta ꝑculdu
bio omniū membra actionū regit.
Niſi eñ ſacra eloquia aliquādo mē-
tē nomine vētris exp̄merent. Salo-
mon vtiqꝫ nō dixiſſet lucerna domi-
ni ſpiraculum hominis que inueſti-
gat oīa ſecreta ventris/qa nimirū
dum nos gratia ſuperni reſpectus il
luminat: cuncta etiam mentis no-
ſtre nobis abſcōſa manifeſtat. Hinc
etiam per Hieremiā dicitur. Uen- Hier. iiij.
trem meum: ventrem meum doleo.
Et quia de ſpiritali ꝛ non corporeo
vētre dixerat adiunxit: ꝛ ſenſus cor
dis mei conturbati ſunt. Neqꝫ enim
ad ſalutem populi pertinebat/ſi pro-
pheta ventrem corporeum ſe dolere
p̄dicaret. Sed vētrem doluit/quia

mentis afflictionē ſenſit. Sꝫ cur ex-
emplū ꝓphete ꝓferimus/ cū teſtimo-
niū dn̄i aptius habeam⁹? Et neceſſe
eſt vt cum ꝑ ſemetipſam veritas loq̄-
tur/ ꝓpheta taceat: q̄a lucerna clarita
Jo. vij tem nō habet in ſole. Ait em̄. Qui in
me credit ſicut dicit ſcptura/ flumina
de ventre ei⁹ fluent aque viue. Quia
enim de mēte fideliū ſancte p̄dicatio-
nes defluūt/ quaſi de vētre credētiuꝫ
aque viue flumina decurrūt. Quid
autē ſaliue nomine/ niſi ſapor intime
ꝯtemplationis accipit? Que ad os a
capite defluit: q̄a de claritate cōdito-
ris adhuc i hac vita nos poſitos vix
guſtu reuelatiōis tāgit. Vñ ꝛ redem
ptor veniēs ſaliuā luto miſcuit/ et ce-
ci nati oculos reparauit: qꝛ ſuperna
gratia carnalē cogitationē noſtram
per cōmixtionē ſue ꝯtemplatiōis ir-
radiat: ꝛ ab originali cecitate homi-
nem ad intellectuꝫ reformat. Nā quē
a paradiſi gaudijs expulſum in hoc
iam exilio natura edidit q̄ſi a natiui-
tate homo ſine oculis ꝓceſſit.

Moralium libro. iiij. De iugo pec
cati. Capitulum. xix.

Joã. viij. Omnis q̄ facit peccatū/ ſeruus
eſt peccati. Quiſquis ſe prauo
deſiderio ſubijcit/ iniq̄tatis dn̄o du
dū libera mētis colla ſupponit. Sed
huic dn̄o cōtradicim⁹: cū iniquitati
que nos ceperat reluctamur: cū con
ſuetudini violēte reſiſtimus. Et deſi
deria ꝑuerſa calcātes/ ꝯtra hanc ius
nobis libertatꝫ ingenite vēdicamus:
cū culpā penitēdo percutim⁹/ ꝛ ma-
culas ſordiū fletib⁹ lauam⁹. Pleruꝫ-
qꝫ aūt iam q̄dem mens quod puer-
ſe ſe meminit egiſſe: deplorās non ſo
lum deſerit/ ſed amariſſimis etiam la
mētis punit: ſed tn̄ adhuc in ſecuri-
tate ſe ꝑfecte non erigit. Nā q̄ꝫ praua
cōmiſerit meminit: ſed ſi cōmiſſa di-
gne defleuerit neſcit: ac ne culpe im-
manitas modū penitētie trāſcat me-
tuit. Et plerūqꝫ culpā vitas iam re-
laxat/ ſed afflicta mens int̄ ſpem ꝛ for
midinē/ adhuc de venia dū valde ſi-
bi eſt ſollicita trepidat: qꝛ iuſt⁹ iudex
veniens q̄d de ꝑpetratis reputet/ q̄d
relaxet ignorat. Seru⁹ ḡ iam fugit
in hac vita dn̄m/ ſed liber nō eſt: quia
peccatū ſuū homo iam corrigēdo et
penitēdo deſerit: ſed tn̄ adhuc diſtri-
ctuꝫ iudicē de ei⁹ retributiōe ꝑtime-
ſcit. In alia ḡ vita ſeruus a dn̄o liber
erit: vbi iā de pctī venia dubietas nō
erit: vbi iam ſecurā mētem culpe ſue
memoria nō addicit: vbi nō ſub rea-
tu anim⁹ trepidat/ ſed de eius indul
gentia liber exultat.

Moraliuꝫ libro. xviij. De redem
ptione hūani generis. Caplm. xx.

SI vos fili⁹ liberauerit ve liberi Joh. viij
eritꝭ. Eterna dei ſapiētia ad re-
dimendū gen⁹ hūanū nō ſctōs ange-
los/ nō iuſtos hoīes miſit: ſed in ma
nifeſtatiōe viſionis ꝑ ſemetipſam ve-
nit. Null⁹ q̄ppe angeloꝝ/ null⁹ iuſtoꝝ
hoīm miſſus eſt vt hūanū gen⁹ a cul
pa redimeret: q̄a per creatorē neceſſe
erat vt creatura liberaret ſicut ip̄a ve
ritas d̄t. Si vos fili⁹ liberauerit/ ve
liberi eritꝭ. Qm̄ igit̄ eterna dei ſapi-
entia cū p̄re manēs ante ſecl'a in fine
ſeculoꝝ erat incarnanda: ad h̄ hoīes
iuſti ꝛ ſancti ſunt miſſi/ vt in cordib⁹
hoīm viam huic ſapiētie p̄dicādo p̄-
pararēt: q̄ niſi ſe huos hui⁹ ſapientie
cognoſcerēt/ ſancti nullaten⁹ eſſe po-
tuiſſent. Quia em̄ certū erat q̄ ꝑ ac-
ceſſum tēpoꝝ deficiētis ſeculi lāguo
res exereſcerēt/ actū eſt vt eterna dei

ſapiētia p ſemetipſam in fine ſecl'oꝝ
veniret ad grandē hūc ⁊ nimie infir
mitatis egrotū: id eſt p totū mundū
iacēs languidū gen⁹ hūanū: vt trāſ-
miſſis pus pdicatoꝛib⁹ q̄ſi qbuſdam
viſitatoꝛib⁹: tanto poſt modū maioꝛ
veniret potētia medici/ q̄nto magis
moꝛbus creuiſſet egroti:

Moꝛaliū lib. xiij. ꝙ pͦuerſi quiqȝ
ſunt filij diaboli eū imitādo. Ca. xxj.

Phi. ſ. Vos ex p̄re diabolo eſtis. Anti
quus hoſtis oim pnceps per-
uerſoꝝ/ alios ſocios hȝ atqȝ alios fi-
lios. Qui nāqȝ ſunt eius ſocij/ niſi illi
apoſtate angeli q̄ cū eo de patrie ce-
leſtis ſede ceciderūt: vel q̄s alios ha-
bet filios/ niſi pͦuerſos hoīes qui de
eius pena pſuaſione in malicie gene
rant̄ opatione: Vn̄ etiā voce verita-
tis infidelib⁹ d̄r. vos ex p̄re diabolo
eſtis. Ita ꝗ̄ vnū coꝛp⁹ ſunt diabol⁹
⁊ oēs iniq̄: vt plerūqȝ noīe capitꝫ cen
ſeatur coꝛp⁹/ ⁊ noīe coꝛpis caput ap-
pellet̃. Nā capitis noīe cēſet̃ coꝛp⁹: cū
Joan. vi. de pͦuerſo hoīe d̄r. Ex vobis vn⁹ dia-
bolus eſt. Et rurſuꝫ/ noīe coꝛpis ca-
put appellat̃: cū de ipo apoſtata ange
Matth. xiij. lo d̄r. Inimic⁹ homo hoc fecit.

In homelia tertia ſecūde partis
ſup Ezechielē. ꝙ redēptoꝛ cū ſancta
eccl'ia vna ſubſtātia ſit. Ca. xxij.

Dominus in euāgelio ait. Qui
nō intrat p oſtiū in ouile ouiū/
ſed aſcēdit aliūde: ille fur eſt ⁊ latro.
qui autē intrat per oſtium/ paſtoꝛ eſt
Joan. x. ouiū. Et paulo poſt dicit. Ego ſum
Ibidem. oſtiū. Atqȝ iterū ſubiūgit. Ego ſum
paſtoꝛ bon⁹. Si ergo paſtoꝛ intrat p
oſtiū: ⁊ ipe oſtiū eſt ⁊ ipe paſtoꝛ: ipſe
pculdubio intrat p ſemetipm. Que-
rendū itaqȝ nobis qualit̃ ⁊ ipe intret
⁊ per ſemetipm intret. Dñs etenim ac

redēptoꝛ noſter cū ſancta eccl'ia quā
redemit ſm carnē vna ſubſtātia eſt:
Paulo atteſtāte q̄ ait. Adimpleo ea
q̄ deſunt paſſionū chꝛi in carne mea:
pro coꝛpe eius qd̄ eſt eccl'ia. Illius ca
pitis coꝛp⁹ eccl'ia: ⁊ hui⁹ coꝛpoꝛis ca
put chꝛiſt⁹. de quo ſuo capite exultat
coꝛpus. i. ſancta eccl'ia cū pſalmiſta Pſ. xxvi
dicēte. Nūc aūt exaltauit caput meū
ſup inimicos meos. Quia eni qn̄qȝ
ipa etiā exaltanda eſt: iam nūc caput
ſuū ſup inimicos ſuos exaltatū gau
det in celis. Cū igitur electi quiqȝ ad
vitā perueniūt quia mēbꝛa eius per
eū intrant ad eū: ipe per ſe intrat ad
ſe. Ipe enim in mēbꝛis ſuis ē qui in-
trat: ipe caput ad quod intrant iam
membꝛa que veniunt.

In homelia pma ſecūde partꝫ ſu
per Ezechielem. ⁊ in homelia Ego
ſum paſtoꝛ bonus. De paſcuis vite
eterne. Capitulum. xxiij.

Si quis p me introierit ſaluabi- Joan. x.
tur. Semp ocl'os coꝛdis ad exi
tum noſtrū ponere ⁊ meditari debe-
mus ſine ceſſatiōe: qn̄ a preſenti vita
exeam⁹/ ⁊ ad et̃na gaudia pertinga-
mus. Propter h̄ quippe patris vni-
genit⁹ eſt incarnat⁹ vt nos ad eccle-
ſie ſctē fidē introducat/ ⁊ ad ſpeciem
ſue viſionis educat: vn̄ loquit̃ dicēs.
Si q̄s per me introierit ſaluabit̃: et
ingrediet̃ ⁊ egredietur ⁊ paſcua inue
niet. ingrediet̃ videlicꝫ ad fidē: egre-
dietur ꝗ̄ a fide ad ſpeciē: a creduli-
tate ad ꝯtemplationē. paſcua aūt in-
ueniet in eterna refectiōe ⁊ ſatietate.
Quiſquis eni dn̄m Jeſuꝫ coꝛde ſim
plici ſequit̃/ eterne viriditatꝫ pabulo
nutrit̃. Que aūt ſunt paſcua/ niſi pa
radiſi ſempit̃ne virētis iterna gau-
dia: Paſcua nāqȝ electoꝝ ſunt vult⁹

preſens dei: qui dū ſine defectu con-
ſpicit / ſine fine mens cibo ſatiatur.
Propt hūc egreſſum noſtrū quē q̄-
tidie meditari mente debem⁹: de re-
dēptore noſtro Paul⁹ quoqȝ loquit
Heb. xiij. dicēs. Ut ſanctificaret ꝑ ſuū ſangui-
nem ꝑplm / extra portā paſſus ē. Ex-
eamus igit ad eum extra caſtra / im-
properiū eius portātes. Non em̄ ha-
bemus hic manentē ciuitatē / ſed fu-
turam inquirimus.

Moraliū lib. xxiiij. De gr̄a noſtre
redemptionis. Capitulū. xxiiij.

Joan. x. Poteſtatē habeo ponēdi animā
meā. Omne gen⁹ humanū ini-
mica illa ꝑſuaſio in culpe ꝯtagiū ab
ipa radice polluerat: nulluſqȝ erat q̄
apud deū ꝓ peccatoribꝫ intercedēs /
a pctō liber appareret: qm̄ ex eadem
maſſa editos / eque cūctos par reat⁹
inuoluerat. ꝓinde venit ad nos vni-
genitus p̄ris: aſſumpſit ex nobis na-
turā / nō perpetrās culpā. Sine pctō
quippe debuit eſſe qui ꝓ pctōribꝫ in-
teruenire potuiſſet. q̄a nimirꝫ aliene
pollutiōis ꝯtagia nō tergeret / ſi pro-
pria ſuſtineret. Mediator itaqȝ dei ꝛ
hominū homo chriſt⁹ ieſus interce-
dens ꝓ peccatoribꝫ: ſemetipm̄ iuſtuȝ
hoiem qui ꝓ aliis indulgētiā merere-
tur oſtēdit. Veniēs itaqȝ ad nos de-
ſuper medic⁹ noſter / tātiſqȝ nos inue-
niens languoribꝫ preſſos q̄ddam no-
bis ſile / ꝛ quiddā cōtrariū oppoſuit.
Ad hoies quippe hō venit / ſȝ ad pec-
catores iuſt⁹. Cōcordauit nobis ve-
ritate nature: ſed diſcrepauit a nobis
veritate iuſticie. Uitioſus em̄ homo
corrigi non poterat niſi per deū. Ui-
deri autē debuit q̄ corrigebat: vt pre-
bendo imitatōis formā ante acte ma-
licie mutaret vitā. Sed videri ab ho-
mine non poterat de⁹. homo ergo fa-
ctus eſt vt videri potuiſſȝ. Iuſt⁹ igit
ꝛ inuiſibilis de⁹ apparuit ſimilis no-
bis homo viſibilis: vt dum videt ex
ſimili / curaret ex iuſto. ꝛ duȝ veritate
generis ꝯcordat ꝯditioni / v̄tute arti
obuiaret egritudini. In carne ergo
veniēs dn̄s nō culpā noſtrā ex vitio /
non penā ex neceſſitate ſuſcepit. nulla
em̄ peccati labe pollut⁹ / reat⁹ noſtri
teneri ꝯditiōe nō potuit: ꝛ ideo mor-
tem noſtraȝ omni neceſſitate calcata
cū voluit ſpōte ſuſcepit. Neqȝ enim
ita vt nos fuit nat⁹ / nec ita mortu⁹ /
nec ita reſuſcitat⁹. Nō em̄ operante
coitu / ſed ſpū ſuꝑueniēte cōcept⁹ eſt:
natus aūt materna viſcera ꝛ fecūda
exhibuit / ꝛ incorrupta ſeruauit. Rur-
ſum nos om̄s cū nolum⁹ morimur:
q̄ꝛ ad ſoluēde pene debituȝ culpe no-
ſtre ꝯditione coartamur: ille autē q̄ꝛ
nulli ammixt⁹ eſt culpe / nulli ex neceſ-
ſitate ſuccubuit pene. Sed quia cul-
pā noſtrā dominādo ſubdidit / penaȝ
noſtram miſerādo ſuſcepit: ſicut ipe
ait. Poteſtatē habeo ponēdi animā Joan. x.
meā: ꝛ poteſtatē habeo iterꝫ ſumēdi
eā. Qui etiā p̄miſit. Nemo tollet eā a Ibidem.
me: ſed ego pono eaȝ a me ipo. Rur-
ſum nō vt nos ſuſcitat⁹ eſt: q̄ꝛ noſtra
reſurrectio in fine eſt ſeculi dilata: il-
lius vero die tertio celebrata. Et nos
quidē per illū reſurgim⁹: nā ipe ꝑ ſe.
neqȝ enim q̄ de⁹ erat ſicut nos vt ab
alio reſuſcitari potuiſſet indigebat.
In eo ergo ei⁹ reſurrectio diſtat a no-
ſtra / q̄ nō ꝑ noſmetipos reſurgimus
ſicut ille. Pro eo em̄ q̄ ſimplr̄ hoies
ſum⁹ / adiutorio ſuperiori vt reſurgere
valeam⁹ indigem⁹. Ille autē eiuſdeȝ
reſuſcitatiōis vim cū patre ꝛ ſpū ſan-
cto de⁹ exhibuit: quā tn̄ ſol⁹ in huma-

ritate pcepit: Dn̄s igit̄ vere nat⁹/ ꝟe
mortu⁹/ ꝟe reſuſcitat⁹: in oīb⁹ diſtat
a nobis magnitudine potētie; ſed ſo
la ꝯcordat nobis ꝟitate nature. et cū
in cūctis opatiōib⁹ ſuis immēſa nos
virtute trāſcēdat: in vno tn̄ a nobis:
ideſt in forme veritate nō diſcrepat.
Quia ergo (vt p̄dictū eſt) null⁹ erat
cui⁹ meritis nobis dn̄s ppiciari de-
buiſſet: vnigenit⁹ patris formā infir
mitatis noſtre ſuſcipiēs: ſolus iuſt⁹
apparuit p peccatorib⁹ intercedēs: q
dū penā noſtrā moriendo tolerauit/
corruptionē noſtrā reſurgendo mu-
tauit. Et ea etiā carne quā ſumpſit/
hāc oſtendit liberā quā redemit. que
redempta caro videlicz nos ſumus:
qui cognitiōe noſtri reatus aſtringi-
mur/ſed mediatoris tāti equitate li-
Joā. viij. beramur: ſicut ip̄e ait. Si vos fili⁹ li
berauerit/vere liberi eritis

N, multiſ modis diuina eloquia
cauſas rez deſignāt. Moraliū lib. ij.
z Ezech. homelia. xij. Cap. xxv.

Facta ſunt encenia in hieroſo-
Joan. x. lymis/z hyems erat. Seruata
hyſtorie ꝟitate diuina eloquia aliqn̄
a poſitiōe loci/ aliqn̄ a poſitōe corpo
ris/aliqn̄ a q̄litate aeris/aliqn̄ a qua-
litate tēporis cauſas deſignāt: quas
apto ſmone nō indicāt. A poſitione
quippe locoz ſicut ſcptura de iſraele
dicit: q̄a ꝟba dei in mōte audire non
potuit/ſed p̄cepta in cāpeſtrib⁹ acce-
pit/ſubſequentē nimirū infirmitatē
populi indicās; qz aſcēdere ad ſūma
nō valuit/ſed ſemetip̄um in infimis
neglecte viuēdo laxauit. Carnali ita-
qz iſraelitico pplo deſcēdēte de mōte
Moyſi/lex in cāpeſtrib⁹ data eſt: ſed
ſanctiſ aplis dn̄s in mōte ſedēs ſūma
z ſpiritalia p̄cepta locut⁹ eſt: vt ex lo
cis videlicz mōſtraret̄: qz z illis tāqȝ
carnalib⁹ mādata minima dabāt̄ in
valle terrā: z iſti tāqȝ ſpiritales z ſan-
cti in mōte celeſtia mādata audirent:
quatin⁹ apte mōſtraret̄ q aſcēdētes
corde ad celeſtia/infirma mūdi relin-
querēt: z in mētis culmine ſtarēt. A
poſitiōe corpis diuina ſcptura futu-
ra denūciat: ſicut in actib⁹ apl̄orum
Stephan⁹ Jeſum/q a dextris virtu
tis ſedet ſtantē ſe vidiſſe manifeſtat.
Stare q̄ppe adiuuātis eſt. Et recte
ſtare cernit̄ q in bello certaminis opi-
tulat̄. A q̄litate aeris res ſubſequēs
demōſtrat̄: ſicut euangeliſta cū predi
cante dn̄o nullos tūc ex iudea credi
turos diceret/p̄miſit dicēs. Hyems
Joan. x. aūt erat. Scriptū nāqȝ eſt. Abunda-
Matth. xxiiij. bit iniq̄tas/refrigeſcet charitas mul-
toz. Idcirco ḡ curauit hyemis tem-
pus exp̄mere: vt ineſſe cordib⁹ audi-
toz/malicie frig⁹ indicaret. Int̄ illa
eñ myſteria que ꝟitas loq̄bat̄: quid
cauſe fuit vt nomē hyemis adderet̄:
niſi vt per qualitatē aeris et tēporis
oſtēderet frig⁹ cordis. q̄a z cū verba
veritatis acciperēt/ frigida iudeorū
corda remanebāt. Hinc eſt etiā q de
negaturo Petro p̄mittitur qz frigus
erat: z ſtans ad prunas calefaciebat
Jo. xviij. ſe. Jam nāqȝ intus a charitatis calo-
re torpuerat: z ad amorē p̄ſentis vi-
te quaſi ad pſecutorum prunas infir
mitate eſtuāte recalebat. A qualita-
te quoqȝ tēporis finis exp̄mit̄ actio-
nis: ſicut nō reditur⁹ ad veniā ad tra
ditōis pfidiā nocte Judas exiſſe phi
bet̄. cū egrediēte illo ab euāgeliſta dr̄
Joā. xiij. Erat aūt nox. Hinc eñ z iniq̄ diuiti
Luc. xij. dr̄. Hac nocte repetūt animā tuam
a te. Anima quippe q̄ ad tenebras du-

citur nõ in die reperi/ſ; in nocte me/
moraẜ. Hinc eſt ꝙ ſalomon q̃ ſapiẽ/
tiã non pſeueratur⁹ accepit in ſõnis
hãc ꝛ nocte dſcribiẜ accepiſſe. Hinc
eſt ꝙ angeli ad Abrahã meridie ve/
Geñ.xix. niũt/punituri vo ſodomã ad caz ve/
niſſe veſpere memorantur.

De Confeſſiõe pctõꝝ/ꝛ abſolutio
Jo.xi. ne. Moraliũ libro.xxij. Ca.xxvj.

Lazare veni foras. Dum pecca
tor qſq; de vitio ſuo rephenſus
ſub defenſionũ ꝛ excuſationuz vbis
fugit. dũ non vult cognoſci qȯ fecit/
nõ ſe dño/ſed ſibi dñz abſcõdit. Agit
qppe ne om̃ia videntẽ videat nõ au/
tẽ ne ipe videaẜ. Quo ꝯtra cuiq; pec
catori iã exordiũ illuminatiõis ẽ hu
militas ꝯfeſſionis:qa ſibimetipi iam
parcere renuit q̃ malũ nõ erubeſcit
ꝯfiteri qȯ fecit/ꝛ q̃ defendendo accu
ſare potuit/accuſãdo ſe celerrime de
fendit. Vñ ꝛ mortuo Lazaro q̃ mole
magna pmebaẜ neq̃q̃ dr reuiuiſce:
ſ; veni foras. Ex qua videlic; reſur/
rectio q̃ geſta in illi⁹ eſt corpe ſignaẜ
qualiẜ nos reſuſcitemur in corde cũ
videlicet mortuo diciẜ. Veni foras/
vt nimirũ hõ in pctõ ſuo mortuus/ꝛ
p molẽ male ꝯſuetudinis iã ſepult⁹
qa intra ꝯſcientiã ſuã abſcõſus iacet
p neqtiã/a ſeipo foras exeat p confeſ
ſionẽ. Mortuo em̃ veni foras diciẜ.
vt ab excuſatiõe ꝛ occultatiõe pecca
ti ad accuſationẽ ſuã ore ꝓprio exire
pruocetur. Vñ Dauid ꝓpheta ab illa
tãti morte facinoris reuiuiſcens ad
vocẽ dñi quaſi foras exijt/dum p na
than correct⁹ qȯ fecerat accuſauit.

In homelia ſup euangelium Cũ
eſſet ſero.

Poſt cõfeſſionem igiẜ peccati ab
his q̃ ligãdi ꝛ ſoluẽdi poteſtatẽ ſuſce
perũt cauſe penſãde ſũt:ꝛ tũc ligãdi
atq; ſoluendi poteſtas exercẽda. Vi
dendũ qppe q̃ culpa aut que ſit peni
tentia ſecuta poſt culpã/ vt q̃s omp̃s
de⁹ p cõpũctiõis grãm viſitat/illos
paſtoris ſentẽtia abſoluat. Tũc eni;
vera eſt abſolutio preſidentꝫ:cum ar
bitriũ interni ſeqtur iudicis. Qȯ bñ
pdicta quatriduani mortui reſuſci/
tatio illa ſignificat/q̃ videlic; demon
ſtrat qa prius mortuũ dñs vocauit
ꝛ viuificauit dicens. Lazare veni fo
ras/ꝛ poſtmodũ is qui viuẽs egreſ/
ſus fuerat a diſcipulis ſolutus eſt/ſi/ Ibi.ĩ.
cut ſcriptũ eſt. Cũq; egreſſus eſſet q̃
fuerat ligat⁹ inſtitis:tunc dicit diſci
pulis. Soluite eũ ꝛ ſinite abire. Ec/
ce illum diſcipuli iam viuentem ſol/
uunt:quem magiſter reſuſcitauerat
mortuũ. Si em̃ diſcipuli Lazarum
mortuum ſoluerent/fetorem magis
oſtenderent q̃; virtutem. Ex qua cõ
ſideratione intuendũ eſt ꝙ illos de/
bemus per paſtoralem auctoritatem
ſoluere/quos auctorẽ nr̃m cognoſci
m⁹ p ſuſcitantem grãm viuificare.
Que nimirũ viuificatio ante opati/
onẽ rectitudinis in ipa iã cognoſciẜ
ꝯfeſſione peccati. Vñ ꝛ huic ipi mor
tuo lazaro nequaq̃ diciẜ reuiuiſce/
ſ; veni foras. Om̃is qppe pctõr du;
culpã ſuã intra ꝯſcientiam abſcondit
introrſus latet/in ſuis penetralibus
occultaẜ. S; mortu⁹ venit foras/cũ
pctõr neqtias ſuas ſponte ꝯfiteẜ. La/
zaro ergo dr. Veni foras/ac ſi aperte
cuilibet mortuo in culpa diceretur.
Cur reatũ tuũ intra ꝯſcientiã tuam
abſcõdis. Foras iã p ꝯfeſſionẽ egre/
dere:q̃ apud te interius p negationẽ
lates. Veniat itaq; foras mortu⁹.i.
culpã ꝯfiteaẜ pctõr. Veniẽtez vo for/

ras ſoluant diſcipuli/vt paſtores ec⸗
cleſie ei penā debeāt amouere quam
meruit q̄ nō erubuit ↄfiteri qđ fecit.

De modis diuine locutiōis. Mo
ralium libro.xxviij. Ca.xxvij.

Jo.xij. Et clarificaui/ꝛ iterū clarifica⸗
bo. Cum per angelicam creatu
rā voluntatē ſuā dñs indicat.aliqñ
eā ꝟbis/aliqñ imaginibꝫ cordis ocu
lis extenſis/aliqñ celeſtibus ſubſtan
tijs demōſtrat. Verbis nāqꝫ ꝑ ange
lū loquit̄ cū nihil imagine oſtendit̄/
ſꝫ ſupne verba locutionis audiunt̄/
ſicut dicente dño. Pater clarifica fi⸗
liū tuum/vt ꝛ filius tu⁹ clarificet te/
ꝓtin⁹ reſpōdet̄. Et clarificaui ꝛ iterꝫ
clarificabo. Neqꝫ eīn de⁹ q̄ ſine tēpo
re vi impulſiōis intime clamat in tē
pora ꝑ ſuā ſubſtantiā illā vocem edi
dit/quā circūſcriptaꝫ tempore ꝑ hu⸗
mana verba diſtinxit.ſed nimirū de
celeſtibus loquens ꝟba ſua q̄ audiri
ab hoībus voluit rationali creatura
adminiſtrāte formauit. Aliquando
imaginibꝫ cordis oculis extēſis ꝑ an
gelos loq̄tur deus/ſicut Jacob ſub⸗
nixā celo ſcalaꝫ dormiēs vidit/ſicut
Petrus linthcū reptilibꝫ ꝛ quadru⸗
pedibus plenū in extaſi raptus aſpe
xit/q̄ niſi incorporeis hec oculis cer⸗
neret in extaſi nō fuiſſet.ſicut paulo
in viſione noctis vir macedo appa⸗
ruit:q̄ trāſire eū in macedoniā roga
uit. Aliqñ celeſtibus ſubſtantijs loq̄
tur de⁹/ſicut baptizato dño ſcriptū
Mat.iij. eſt.q̄ꝫ đ nube vox ſonuit dicēs. Hic
eſt fili⁹ me⁹ dilect⁹ in q̄ mihi ↄplacui

In Ezechielis homelia.viij. De
viſione glorie dei. Cap.xxviij.

Hec dicit Eſaias qñ vidit glo⸗
riā eius. Quātalibet intentiōe
ſe mēs humana tēdat etiā ſi phanta⸗
ſias imaginū corporaliū a cogitatio⸗
ne cōpeſcat ſi iā omēs circūſcriptos
ſpūs ab oculis cordis amoueat/ad⸗
huc tñ in carne mortali poſita vide⸗
re gloriā dei:nō valꝫ ſicut eſt:ſꝫ quic
quid de illa eſt/qđ in mēte reſplēdet
ſimilitudo ꝛ nō ipā ē. Vñ Ezechiel Ezech.i.
ꝓpheta dixit. Hic erat aſpect⁹ ſplen
doris ꝑ gyrum:ꝛ hec viſio ſimilitu⸗
dinis glie dñi. Jnde etiaꝫ ille p̄dica⸗
tor q̄ raptus ad tertiū celū fuerat di
cebat. Uidemus nūc ꝑ ſpeculum in j.coꝛ.xiij.
enigmate. Qua in re nō deſpiciēda
orit̄ queſtio quomō Joannes euāge⸗
liſta cū erga miracula redemptoris
noſtri iudeoꝝ ꝑfidiā etiaꝫ ex verbis
ꝓpheticis ſcripſiſſet/adiungit dicēs.
Hec dixit Eſaias quando vidit glo
riā eius.ꝛ locut⁹ eſt de eo. Et ſi Eze
chiel vidit:quid eſt ꝙ iſte ſimilitudi⸗
nē glorie ꝛ ille gloriam eius vidiſſe
perhibet̄: Sed cū Joannes euāge⸗
liſta prius miracula redēptoris no⸗
ſtri narrauit ꝛ infidelitatem iudeoꝝ
poſtmodū ſubdidit:hāc eiuſdē redē
ptoris noſtri gliam que in mūdo ap
paruit/eſ:iā vidiſſe manifeſtat. Om
ne eīn quod in terra mirum diuini⸗
tus agit̄ gloria omnipotēt̄ꝫ dei eſt:ꝛ
ei⁹ glia in omibus factis videt̄. Eſa
ias igit̄ ei⁹ gloriā in terra vidit. Eze⸗
chiel ꝟo eius gloriaꝫ in celo ſicut eſt
videre nō potuit/q̄ꝛ aliter eſt ei⁹ glo
ria in rebꝫ fact̄ꝫ/ꝛ aliter in ſemetipſo.
Hec ergo ei⁹ glia q̄ in rebꝫ eſt videri
pōt/illa ꝟo q̄ in ipſo eſt videri modo
niſi ꝑ ſimilitudinem nō poteſt:

De imitatione redemptoris. In
homelia ſup Aſſumpſit Jeſus duo⸗
decim diſcipulos. Cap.xxix.

Qui mihi miniſtrat me ſequat̄.
Dñm Jeſum xp̄m redempto⸗

rem nr̄m vt eū ſequamur/hic admo
nentem in quē fr̄es chariſſimi credi
mus opib⁹ bonis ſequi ſtudeamus.
Aſpiciam⁹ qua gradit̄: ⁊ eius veſti-
gia imitādo teneam⁹. Jeſum eteni
mat. viij. ſequit̄: q̄ imitat̄. Hinc nāq̄ dic̄. Se-
quere me. ⁊ dimitte mortuos ſepeli-
re mortuos ſuos. Seq̄re enim dicit̄
imitare. Cōſiderem⁹ ergo qua gra-
dit̄/vt ſeq̄ mereamur. Ecce cum ſit
dn̄s ⁊ creator angeloꝝ ſuſcepturus
naturā nr̄am qua cōdidit: in vterū
v̄ginis venit/ naſci tn̄ in hoc mūdo
p diuites noluit. parētes pauperes
elegit. vn̄ ⁊ cū agnus q̄ p illo offerre
tur deſuit colūbaꝝ pullos ⁊ par tur
turū ad ſacrificium mater inuenit.
Proſperari in hoc mūdo noluit/irri
ſiones ⁊ opprobria tollerauit/ſputa/
flagella: alapas: ſpineam coronā: cru
cēq̄ ſuſtinuit. Et q̄a rerū corpora-
liū delectatiōe a gaudio interno ceci
dim⁹/cū qua amaritudine illuc rede
amus oſtendit. Quid itaq̄ pro ſe de
bet hō pati/ſi tāta deus p hominib⁹
ꝑtulit? Qui igit̄ in Chriſto iā credi-
dit ſed adhuc auaricie lucra ſectatur
in ſupbia honoris extollit̄: inuidie fa
cib⁹ inardeſcit: libidinis imūdicia
ſe polluit. proſperari ad ea q̄ ſunt in
mūdo ꝯcupiſcit: Jeſum in quo cre-
didit ſeq̄ cōtemnit. Diuerſo q̄ppe iti
nere ambulat ⁊ pergit/ſi gaudia de-
lectatiōeſq̄ appetit. cui dux ſu⁹ viā
amaritudinis oſtendit.

In homelia ſuper euangelium.
Una ſabbati. De victoria redempto
ris. Capitulū. xxx.

Job. xij. Si exaltatus fuero a terra/omīa
trahā ad meipſum. Per reſur-
rectionē noſtri redemptoris omnes
electi q̄ ꝯuis in ſinu trāquillitatis ta
mē clauſtris tenebant̄ inferni/ad amē-
na paradiſi reducti ſūt. Quod ante
paſſionē promiſit/in reſurrectiōe ſua
dn̄s adimpleuit. Om̄ia enī traxit q̄
de ſuis electis apud inferos nullum
reliq̄t. Omnia abſtulit/vtiq̄ electa.
Neq̄ eteni infideles quoſq̄ ⁊ p ſuis
criminib⁹ eternis ſupplicijs deditos
ad veniā dn̄s reſurgēdo reparauit/
ſꝫ illos ex inferni clauſtris rapuit q̄s
ſuos in fide ⁊ actibus cognouit.

Moralium libro. j. ⁊. xix. De pre-
dicatione. Cap. xxxj.

Ut aliqua predicatio: ſine aliq̄
tranſit admiſſo. Un̄ recte ſan- Job. xiij.
ctis apoſtolis poſt p̄dicationē dn̄s
pedes lauit/vt videlicet apte mōſtra-
ret q̄a plerūq̄ ⁊ in bono ope peccati
puluis ꝯtrahit̄ ⁊ inde inq̄nant̄ veſti
gia loquētiū: vnde audientiū corda
mūdant̄. Nā ſepe nōnulli dū exhor-
tatiōis verba faciūt: aut ad ꝯtulam
cūq̄ trahunt̄ indignationē ſi ꝯtēnū-
tur/aut ad ꝯtulācūq̄ gloriā ſi ab au
dientib⁹ venerant̄. ⁊ q̄lib; tenuit̄ ſeſe
intrinſecus/q̄a per eos purgationis
gr̄a diriuant̄ extollūt. Cūq̄ v̄bo alie-
na opera diluūt/quaſi ex bono itine
re puluerē male cogitatiōis ſumunt
Quid ergo fuit poſt p̄dicationē pe-
des diſcipuloꝝ lauare/niſi poſt p̄di-
catiōis gl̄iam cogitationū puluerē
tergere/greſſuſq̄ cordis ab interna
elatiōe mūdare? Pedes igit̄ apoſto-
loꝝ loti ſūt/vt a q̄lib; paruo ꝯtagio
in ipa p̄dicatiōe ꝯtracto q̄ſi a q̄dam
itinere collecto puluere mūdarent̄.

De vera v̄tute amoris. Moraliū
libro. xx. ⁊. xxij. Cap. xxxij. Job. xiij.

In hoc cognoſcēt omēs q̄a mei
eſtis diſcipuli: ſi dilectionē ha-
bueritis adinuicem. Omnipotentis

dei nos eſſe diſcipulos/ſola cuſtodia
caritatis ꝓbat. Uirtutem q̈ppe ma-
nuũ ſine caritate teſtatur predicator
.i.coꝛ.xiij. egregi⁹ nihil valere: q̄ ait. Si diſtri-
buero in cibos pauperũ oẽs faculta-
tes meas/ꝛ ſi tradidero corpus meũ
ita vt ardeam/caritatẽ aũt nõ habeã
nihil mihi ꝓdeſt. De herecticis quo-
qꝫ ſigna ac miracula faciẽtib⁹/ſꝫ hic
p̄mia afflictiõis ſue ꝛ abſtinẽtie lau-
des videlicꝫ q̄s amãt recipientib⁹/re
Mat.vij. dẽptoris voce dr̄. Multi dicent mi
hi in illa die. Dñe dñe nõne in nomi
ne tuo ꝓphetauim⁹/ꝛ in nõie tuo de
monia eiecim⁹/ꝛ in nomine tuo vir
tutes multas fecim⁹: Et tunc ꝯfite-
bor illis q̄a nũq̄ꝫ noui vos. Diſcedi-
te a me q̄ opamini iniq̄tatẽ. Qua ni
mirũ ſnia q̄d dat̃ intelligi: niſi vt in
omnib⁹ caritas/hũilitas: non aũt de
beant v̄tutum ſigna venerari. Pro
batio q̈ppe ſãctitat꜡ nõ eſt ſigna face
re/ſed vnumquẽqꝫ vt ſe diligere. De
deo aũt vera/õ primo v̄o meliora q̄ꝫ
Nota. de ſemetip̄o ſentire. Nam q̄a v̄a vir
tus in amore nõ aũt in oſtẽſiõe mira
culi/v̄itas demonſtrat q̄ ait. In hoc
cognoſcẽt oẽs q̄a mei diſcipuli eſtis
ſi dilectionẽ habueritis adinuicem.
Qui eñi nõ ait in hoc cognoſcit̃ q̄a
diſcipuli mei eſtis ſi ſigna fecerit꜡/ſꝫ
ait. Si dilectionẽ habuerit꜡ ad inui
cem: apte indicat q̄a veros dei famu-
los nõ miracula/ſꝫ ſola caritas ꝓbat
Teſtimonium ergo ſuperni diſcipu
latus eſt donũ fraterne dilectionis.
Que nimirũ dilectio ſi cor noſtrum
veraciter replet: duobus modis oſtẽ
di ſolet. ſi et amicos in deo/ꝛ inimi-
cos diligimus propter deum. Sed
ſciendũ eſt q̄a inimici dilectio tũc ve
raciter cuſtoditur/cũ nec de ꝓfectu
addicimur: nec de ruina illius leta-
mur. Nam ſepe in dilectionis imagi
ne erga inimicum anim⁹ fallit̃: ſeqꝫ
hũc diligere eſtimat/ſi eius vite con
trarius nõ exiſtat: ſꝫ dilectionis vim
occulte veracit̃ aut ꝓfectus inimici
aut caſus interrogat. Hac etenĩ de
re ad plenũ ſemetipſam mens homi-
nis neſcit/niſi cũ que ſibi aduerſariũ
credit in defectu vel ꝓfectu eius mu
taſſe ſe modũ ſui ſtat⁹ inuenerit. Si
eñi de ꝓſperitate addicitur ꝛ de cala
mitate ſe odient꜡ letat̃/conſtat q̄a nõ
amat quẽ non vult eſſe meliorem ſe/
eũqꝫ etiã ſtantẽ voto ꝓſequit̃ quẽ ce
cidiſſe gratulat̃. Sed inter hec ſcien
dũ eſt q̄a euenire plerũqꝫ ſolet vt nõ
amiſſa caritate ꝛ inimici nos ruina
letificet/ꝛ rurſum eius gloria ſine in
uidie culpa cõtriſtet/cũ ꝛ ruente eo
quoſdã erigi bene credim⁹/ꝛ ꝓficiẽ-
te illo pleroſqꝫ iniuſte opprimi formi
damus. Qua in re mentẽ nr̄am nec
eius iã defect⁹ erigit/nec eius ꝓfe-
ct⁹ addicit: ſi recta noſtra cogitatio
nõ q̄d in ip̄o/ſꝫ q̄d de ip̄o circa alios
agatur attẽdit. Sed ad hec ſ̄uanda
valde eſt neceſſariũ ſubtiliſſime di-
ſcretionis examen: ne cũ noſtra odia
exeq̄mur fallamur ſub ſpecie vtilita-
tis aliene. Si autem de inimici mor
te gaudendũ oino nõ eſſꝫ/pſalmiſta
nõ diceret. Letabit̃ iuſt⁹ cũ viderit p̄s.lvij.
vindictã impioꝝ. Sꝫ aliud eſt ipiũ:
aliud v̄o inimicũ ꝑpeti. Nam ſunt
pleriqꝫ inimici q̄ nõ ſunt impij/ꝛ ſũt
nõnulli impij/q̄ nobis ſpecialiter nõ
vident̃ inimici. Humana aũt mens
oẽm quẽ inimicũ tolerat etiã impiũ
ꝛ iniquũ putat/q̄a ei⁹ culpas apud
cogitationem ſuam liuor accuſatus
exaggerat. Quibuſlibet vero flagi-

tꝑs ꝑmatur/ minꝰ iniquus credit̃: ſi
aduerſariꝰ minime ſentit̃. Qua in re
diſcernendū eſt aliud eſſe qḋ nobis/
aliud vero qḋ ſibi ⁊ ceteris nr̃ inimicꝰ
nocet. Nā ſi alijs bonꝰ eſt/ ſine noſtra
forſitan culpa non p̃t eſſe nobis ma-
lus. nec oīno iam de eiꝰ ruina gaudē
dū eſt/ cuiꝰ nos ſolos certū eſt aduer
ſa toleraſſe. Cum vero nr̃ ac mltoꝝ ho
ſtis perimit̃ de ereptiōe primoꝝ: po
tius de interitu inimici neceſſe eſt vt
animꝰ letet̃. Oportet nāqꝫ vt pereunte
aduerſario/ ſubtilit̃ pēſare debeamꝰ
⁊ qd debemꝰ ruine peccatoris ⁊ qd iuſti-
cie ferientis. Nam cū ꝑuerſum queqꝫ
omīpotēs ꝑcutit/ ⁊ ꝯdolēduꝫ eſt mi-
ſerie ꝑeuntis/ ⁊ ꝯgaudēdū iuſticie iu-
dicis: vt nobis ⁊ ī luctu ſit pena mo-
rientis primi: ⁊ rurſuꝫ in gaudiū ve
niat exhibita eqtas iudicātis dei: qten
nus nec ꝑeūti hoī exiſtamꝰ aduerſa-
rij: nec iudicāti deo iueniamur ingrati.

Moralium lib. iiij. c. xxxv. ⁊ Eze-
chielis homelia qrta ſecūde partis. et
dyalogoꝝ libro. iiij. De diſcretiōe ce-
leſtiū dignitatū. Capl'm. xxxij.

Ioā. xiiij. In domo patris mei manſiones
multe ſūt. Quoniā electis dei in
hac vita eſt diſcretio opeꝝ/ in alia qꝫ
vita erit ꝓculdubio diſcretio dignita
tū. vt q̄ hic alius aliū merito ſuꝑat/
illic aliꝰ aliū retributiōe trāſcendat.
Et qꝫuis in illa retributiōe dignitas
eadē oībꝫ nō ſit: vna tn̄ erit oībꝫ vita
beatitudinis. Unā in euāgelio veritas
ipa dr̄. In domo pr̄is mei māſiones
mlte ſunt. Si em̄ diſpar retributio
in illa btitudine etna nō eſſ/ vna po-
tius manſio qꝫ mlte eſſent. Multe ḡ
māſiones ſūt: in qbꝰ diſtincte bono-
rū ordines/ ⁊ ꝓpter meritoꝝ ꝯſortiuꝫ
Mat. xx. cōmuniter letent̃. Ille qppe q diuer-
ſis horis in vineā ducti venerūt: licꝫ
nō eque laborātes eūdē tn̄ eque cun-
cti denariū ꝑcepert̃. Qua itaqꝫ rōne
ꝯueniāt māſiones multe cū vno de-
nario/ niſi qa diuerſe qdem beatoꝝ
ciuiū dignitates erūt: ſed tn̄ vna re-
quies etne retributōis. Nā ſi diſpar
erit retributiōis qlitas quā ꝓ opa di
uerſa ꝯſequent̃: vna tn̄ eſt beatitudo
quā illic ꝑcipient q in multis manſio
nibꝰ diſtinguunt̃: ⁊ ſi diſpar erit me-
ritū ſinguloꝝ/ nō erit diuerſitas gau
dioꝝ. qꝛ ⁊ ſi alter minꝰ/ ⁊ aliꝰ amplꝰ
exultat: oēs tn̄ vnū gaudiū de condi
toris ſui viſione letificat: ⁊ vna cun-
ctis eſt btitudo leticie: qꝫuis non vna
ſit ſublimitas vite. In domo igit̃ pa-
tris ſui māſiones mltas eē veritas dr̄.
qꝛ in illa beatitudinis vita non diſpa
ri vnuſquiſqꝫ iuxta diſpar meritū lo
cū diſparē ꝑcipit: ſꝫ eiuſdē diſparili-
tatis dāna nō ſentit: qꝛ tātū ſibi qntū
ꝑcepit ſufficit. In eiſdē nāqꝫ multis
māſiōibꝫ erit aliqmō ipa retributio-
nū diuerſitas cōcors qꝛ tāta vis oēs
in illa pace ſociat; vt qḋ in ſe qſqꝫ nō
accepit/ h̄ ſe accepiſſe ī alia ꝯgaude-
at. qꝫ btūs Paulꝰ māſiōes iuxta meri 1. Co. xv.
ta diſtributas īſinuat cū ait. Alia cla
ritas ſolis/ ⁊ alia claritas lune ⁊ alia
claritas ſtellaꝝ. ſtella ei a ſtella differt
(in claritate.

De opatiōe ſcti ſpi-
ritꝰ. Moraliū lib. v. Ca. xxxiiij.

Ego rogabo patrē meū: ⁊ aliuꝫ Ioā. xiiij.
paraclitū dabit vobis. Aſpira-
tio ſancti ſpūs hūanā mentē ꝯtingē-
do ſubleuat: ⁊ tpales cogitatōes de-
primēs/ eternis hāc deſiderijs inflā-
mat: vt nihil ei iā niſi q ſupna ſunt li
beat: ⁊ cūcta q inferiꝰ de humana ꝑ-
ſtrepūt corruptiōe ꝯtēnat. Unā ⁊ ve
ritatis voce dr̄. Ego rogabo patrē ⁊.

aliũ paraclitũ dabit vobis vt mane
at vobiſcũ in eternũ ſpiritũ veritatꝭ
quẽ mũdus nõ põt accipere. Sicut
eñ idẽ paraclitus ideſt poſt media⸗
toris abceſſum alius hũani generis
cõſolator in ſemetipo inuiſibilis eſt/
ita omnẽ quẽ repleuerit ad deſiderã
da inuiſibilia accendit. Et quĩ mun
dana corda ſola viſibilia diligũt hũc
mũdus nõ accipit/q̃a ad diligẽda in
uiſibilia nõ aſſurgit. Seculares eñ
mẽtes q̃to ſe foras ꝑ deſideria dila⸗
tãt/tanto ad receptionẽ illius ſinum
cordis anguſtãt. Ualde q̃ppe pauci
in humano genere inueniunť: qui a
deſideriorꝫ carnaliũ ſorde purgati/
ad ꝑceptionẽ ſãcti ſpũs ip̃a hac pur
Moraliũ libro. (gatiõe dilatenť.
xviij. De vidẽdo deo. Cap. xxxv.
Jo. xiiij. Qui diligit me/ diligeť a patre
meo. Fuere nõnulli q̃ deũ di⸗
cerẽt etiã in illa regiõe beatitudinis
in claritate q̃dẽ ſua cõſpici/ſed in na
tura minime videri/q̃s nimiruꝫ mi⸗
nor inq̃ſitiõis ſubtilitas fefellit. Neqꝫ
eñ illi ſimplici ⁊ incõmutabili eſſen⸗
tie/aliud eſt claritas/aliud natura. ſꝫ
ip̃a natura ſua claritas: ip̃a claritas
natura eſt. Quia eñ ſuis dilectoribꝫ
hec dei ſapiẽtia quãdoqꝫ oſtẽderet i
ſe polliceť dicẽs. Qui diligit me: dili
geť a p̃re meo/⁊ ego diligã eũ/⁊ ma⸗
nifeſtabo ei meip̃ꝫ. Acſi pateñť dicat
Qui in v̄ra me cernitis/ reſtat vt in
Mat. v. mea natura me videatꝭ. Hinc rurſũ
ait. Beati mũdo corde/q̃niã ipi deũ
In homelia ſup Miſe (videbũt.
rũt iudei ab hieroſolymis. De diui⸗
na in nobis mãſione. Cap. xxxvj.
Jo. xiiij. Si quis diligit me/ſermonẽ me⸗
um ſeruabit: ⁊ pater meus dili⸗
get eũ/⁊ ad eũ veniem⁹ ⁊ manſioneꝫ
apud eũ faciem⁹. Uiam dño ad cor
nr̄m veniẽti facim⁹/cũ ad ꝑceptũ vi
tã ꝑparam⁹. Mãſionẽ in corde no⸗
ſtro veniẽti dño ꝑparam⁹: cũ verita
tꝭ ſmonẽ hũiliter audim⁹/⁊ cũ dile⸗
ctiõe ſeruamus. Quiſq̃s aũt in ſup⸗
bia mentem eleuat. quiſq̃s auaricie
eſtibus anhelat/q̃ſquis ſe inq̃natio⸗
nibꝫ luxurie polluit cordis oſtiũ con
tra veritateꝫ claudit: ⁊ ne dñs ad ſe
veniat ⁊ mãſioneꝫ faciat animi clau
ſtra ſeris vitiorꝫ dãnat.
De Pace. Moralium libro. vj.
Capitulum. xxxvij. Ubi. s.
Pacem relinq̃ vobis/pacẽ meaꝫ
do vobis. In ſcriptura ſacra a
liter pax plena diciť: ⁊ aliter inchoa⸗
ta. Inchoataꝫ q̃ppe veritas diſcipu⸗
lis dederat: cũ dicebat. Pacem relin
quo vobis/pacẽ meã do vobis. Et
plenam ſymeon deſiderauerat: cum
exoraret dicẽs. Nũc dimittis ſeruuꝫ
tuũ dñe/ſm v̄buꝫ tuũ in pace. Pax
eñ noſtra ex deſiderio cõditoris in⸗
choať: ex manifeſta aũt viſione ꝑfici
tur. Plena q̃ppe tũc erit/cũ mẽs no⸗
ſtra nec ignorantia cecať/nec ſue car
nis impugnatione concutitur.
De eodem paſtorali capitu. xlvj.
Capitulum. xxxviij.
Sollicite pacati debẽt curare ne
dũ pluſq̃ꝫ neceſſe eſt pacẽ. quam
poſſidẽt amãt/ad ꝑpetuam ꝑuenire
nõ appetãt. Plerũqꝫ eñ grauius in
tẽtioneꝫ mẽtium rerum tranquilli⸗
tas tentat/vt quo nõ ſunt moleſta q̃
tenẽt eo min⁹ amabilia fiant que vo
cãt/⁊ quo delectãt p̄ſentia: eo nõ inq̃⸗
rant eterna. Unñ ⁊ ꝑ ſemetip̃am veri⸗
tas loquẽs cũ terrenã pacem a ſup⸗
na diſtingueret: ⁊ ad venturam di⸗
ſcipulos ex preſenti prouocaret/ait.

Job.xiiij. Pacem relinquo vobis/pacē meaȝ
do vobis. Relinquo ſcȝ tranſitoriā:
do manſurā. Si ego in eā cor q̄ reli-
cta eſt figit/nunq̄ȝ ad illā q̄ dāda eſt
ꝑuenit. Pax igit p̄ſens ita tenenda
eſt vt ⁊ diligi debeat ⁊ ꝯtēni/ne ſi im-
moderate diligit/diligentꝭ anim⁹ in
culpa capiatur.

Ibidem. De premeditatiōe mortis noſtre.
In homelia ſuper Cum appropin-
quaret Jeſus hieroſol. Cap.xxxix.

Venit em̄ princeps mūdi hui⁹.
Maligni ſpūs nō ſolū in egre-
dientibꝫ ꝑuerſorū animabꝫ opa ſua
requirūt vt eas ad tormēta trahant
verū ad electos q̄q̄ȝ veniūt ⁊ ſuū in
illis aliq̄d req̄runt ſi ꝑualeāt. Unus
aūt in hominibꝫ extitit/q̄ āte paſſio-
nē ſuā libera voce dixit. Jam nō mł-
ta loquar vobiſcū/venit em̄ p̄nceps
mūdi huius ⁊ in me nō habȝ quicq̄ȝ
Mox em̄ hūc mortaleȝ hominē vidit.
ſuū in illo mūdi p̄nceps aliq̄d inue-
nire ſe poſſe credidit. Sed ſine pctō
vllo a mūdi corruptione exijt/q̄ ſine
pctō ad mūdum venit. Hoc de ſe cō-
tra mūdi p̄ncipem nullus dicere po-
tuit. Nam cū ꝓpheta dicat. Ecce em̄
in iniq̄tatibꝫ cōceptus ſum/⁊ in deli-
ctis peperit me mater mea. nemo ſi-
ne culpa in mūdo potuit eſſe: qui in
mundo venit cū culpa. Conſtat em̄
q̄a oēs q̄ de carnis delectatione con-
cepti ſūt in eoꝝ ꝓculdubio vel actio
ne/vel locutiōe/vel cogitatiōe aliq̄d
ſuū p̄nceps mūdi hui⁹ habuit. Sȝ
idcirco illos vel poſt rape/vel prius
tenere nō potuit/q̄m eos ille a debi-
tis ſuis eripuit q̄ pro nobis ſine de-
bito mortꝭ debitū ſoluit: vt nos ideo
ſub iure hoſtis noſtri debita noſtra
nō teneāt: q̄a ꝓ nobis mediator dei
⁊ hoim hō xp̄s Jeſus gratuito red-
didit qđ non debebat. Qui enim pro
nobis mortē carnis indebitā reddi
dit/nos a debita anime morte libera
uit. Ait ergo. Venit em̄ p̄nceps mū
di huius/⁊ in me non habet quicq̄ȝ.
Unū curādum nobis eſt/⁊ cū magnis
quotidie fletibꝫ cogitandū q̄ȝ rapid⁹
q̄ȝ terribilis ſua in nobis opa req̄rens
in die noſtri exitus p̄nceps hui⁹ mū
di veniat/ſi etiā ad deū carne morte
teȝ venit/⁊ in illo aliquid q̄ſiuit: in q̄
nihil iuenire potuit. Quid itaq̄ȝ nos
miſeri dicturi/q̄d acturi ſumus q̄ in
numera mala cōmiſim⁹? Quid req̄-
rēti aduerſario ⁊ multa ſua in nobis
inuenienti dicem⁹: niſi ſolū qđ nobis
eſt certū refugiū ſolida ſpes/q̄a cuȝ
illo vnuȝ facti ſum⁹ in quo princeps
huius mundi ⁊ ſuū aliq̄d req̄ſiuit/⁊
inuenire minime potuit. q̄niā ſolus
eſt inter mortuos liber. Et a pecca
ti iam ſeruitio veraci libertate ſolui-
mur: q̄niaȝ ei q̄ vera libertas eſt vni-
mur. Conſtat em̄ nec negare poſſu-
m⁹ ſed veracit̄ fatemur/q̄a p̄nceps
hui⁹ mūdi habȝ in nobis multa/ſed
tamē mortꝭ noſtre tempore iam nos
rapere non valet/q̄a eius mēbra ſu-
m⁹ effecti in quo nō habȝ q̄cq̄ȝ. Sed
nihil ꝓdeſt ꝙ eidē redēptori nr̄o per
fidē iungimur: ſi ab eo moribꝫ diſiū-
gamur. Ipe em̄ dicit. Nō oīs qui Mat.vij.
dicit mihi dn̄e dn̄e intrabit in regnū
celoꝝ. Recta em̄ opa recte fidei ſūt
iungenda/mala q̄ fecim⁹ ꝑ q̄tidiana
lamēta ſūt diluenda: ⁊ ea que poſſu-
mus bona fratribus impendenda.
Neq̄ȝ em̄ aliter redēptoris noſtri mē
bra efficimur/niſi inherēdo deo ⁊ cō
patiēdo primo. Multū em̄ valet cō
paſſio fraterna/⁊ nos omnipotenti

deo cōiungūt miſericordie viſcera.
Inde em̄ ei q̄ eſt ſup oīa ꝓpinqua-
m⁹. vnde nos ꝑ cōpaſſionem ꝓxuni:
etiā ſub noſmetipos deponim⁹. In
reb⁹ corporalibus nemo alta tangit
niſi q̄ tenditur. In rebus vero ſpiri-
talibus certū eſt q̄a q̄to pl⁹ ꝑ cōpaſ
ſionē attrahimur/tāto altius verius
ꝓpinquamus.

In Ezechielis homelia.ix. De grā-
tia dei ⁊ libero arbitrio. Cap.xl.

Joh.xv. Sine me nihil poteſtis facere. Ex
omnipotētis dei grā ad bona o-
pera conari q̄dem poſſum⁹/ſed hec
implere ſi ip̄e nō adiuuat q̄ iubet nō
valem⁹. Sic Paulus cū diſcipulos
admoneret dicēs. Cū metu ⁊ tremo
re vr̄am ipſoꝝ ſalutē operamini/illi-
Phil.ij. co q̄ in eis hec ip̄a bona operaret̃ ad
iungit dicēs Deus eſt em̄ q̄ operat̃
in vobis velle ⁊ ꝑficere pro bona vo-
lūtate. Hinc eſt q̄ ip̄a veritas diſci-
pul' dicit. Sine me nihil poteſtis fa-
cere. Sed in his cōſiderandū eſt/q̄a
bona noſtra cū ſic omnipotētis dei
dona ſint/vt in eis aliq̄d noſtrū non
ſit: cur nos quaſi ꝓ meritis eternam
retributionē q̄ramus. Si autē ita
noſtra ſūt vt dona dei om̄ipotentis
nō ſint. cur ex eis omnipotēti deo grā-
tias agamus? Sciendum eſt quia
mala noſtra ſolūmodo noſtra ſunt/
bona vero noſtra ⁊ omnipotētis dei
ſunt ⁊ noſtra/q̄a ip̄e aſpirando nos
p̄uenit vt velimus/qui adiuuando
ſubſequit̃ ne inaniter velim⁹/ſed poſ
ſimus implere q̄ volumus. Preue-
niēte aūt grā ⁊ bona volūtate ſubſe-
quente/hoc q̄d omnipotētis dei do-
nū eſt. fit meritū noſtrum. Nō bene
Paulus breui ſententia explicat di-
i.Cor.xv. cēs. Plus illis omnibus laboraui.
Qui ne videret̃ ſue virtuti tribuiſſe
q̄d fecerat/adiunxit. Nō aūt ego ſed
gratia dei mecū. Acſi diceret. In bo
no ope laboraui: nō ego ſed de⁹. In
eo em̄ q̄ ſolo dn̄i dono p̄uentus ſū
nō ego: in eo aūt q̄ dn̄i volūtate ſub
ſecutus/⁊ ego. Hec breuiter contra
pelagiū dicta ſint ⁊ celeſtium.

Moraliū libro.xxvi. De veritate
dilectionis. Cap.xlj. Joh.xv.

Vos amici mei eſtis. Amicus
veritatis eſt recte amator actio-
nis. Unde ⁊ ipſa veritas diſcipulis
dicit. Vos amici mei eſtis/ſi feceritis
que ego p̄cipio vobis. Amic⁹ q̄ppe
animi cuſtos dicit̃. Vn̄ ⁊ nō immeri
to q̄ cuſtodire volūtatem dei in p̄ce-
ptis illius nitit̃ eius amic⁹ vocatur.
Hinc eſt q̄ rurſum eiſdem diſcipul'
veritas dicit. Vos autē dixi amicos
q̄a omnia quecunq̄ audiui a patre
meo nota feci vobis.

In homelia ſuper Cū eſſet ſero.
Quid ſignificet miſſio ſpiritusſācti.
Capitulum. xlij. Joh.xv.

Cum venerit paraclytus quem
ego mittam vobis a patre. Pa
raclytū ſāctū filí⁹ a ſe diſcipulis pro
mittit mittendū/q̄ ſe quoq̄ a patre
miſſū eiſdem alibi aſſerit dicēs. Sic
Joh.vi. miſit me pat̃/⁊ ego mitto vos. In q̄-
b⁹ v̄bis q̄zuis miſſio intelligat̃ eius
incarnatio. pat̃ q̄ppe filiū miſit qui
hūc ꝓ redēptiōe generis humani in
carnari cōſtituit/tamē etiā iuxta na-
turā diuinitatis poteſt intelligi. Eo
enim ipſo a patre filius mitti dicit̃/
quo a patre generatur. Sic quoq̄
ſpiritum ſanctū qui cū ſit patri coe-
qualis ⁊ filio/non tn̄ incarnatus eſt/
iſdem ſe fili⁹ mittere phibet dicens.
Cum venerit paraclytus quem ego

mittã vobis a patre. Si eñ mitti ſo
lūmodo incarnari deberet intelligi:
ſctūs ꝑculdubio ſpūs nullo mõ mit=
ti diceret̃ q̃ neq̄q̃ eſt incarnatꝰ/ ſ3 eiꝰ
miſſio ipa eſt ꝓceſſio q̃ de pr̃e ꝓcedit
ꝛ filio. Sicut itaq̃ filiꝰ nõ incõgrue
mitti dr̃ q3 generat̃: ita ꝛ ſpūſſanctus
dr̃ mitti quia ꝓcedit.

Moraliũ lib. viij. Et in dyalogo
libro.ij. De amore ſpiritali. Ca.xlij.

Jo.xvi. Dominꝰ noſter vt fidẽ diſcipul'
augeret dixit. Si nõ abiero pa
raclitus nõ veniet ad vos. Cũ enim
cõſtet q3 paraclitus ſpūs ex pr̃e ꝓce=
dat ſp ꝛ filio: cur ſe filiꝰ receſſurũ dt
vt ille veniat q̃ a filio nunq̃ recedit:
Sed q3 diſcipuli in carne dñz cernẽ
tes corpeis hunc oculis ſp videre ſi=
tiebant: recte eis dr̃. Niſi ego abiero
paraclitꝰ non veniet. Ac ſi apte dice=
ret. Si ab intẽtiõis veſtre ocul' cor=
pus nõ ſubtraho/ ad intellectuz vos
inuiſibilẽ ꝑ ꝯſolatorẽ ſpm̃ nõ ꝑduco.
Si corpꝰ nõ ſubtraho/ q̃ ſit amor ſpi
ritꝰ nõ oſtendo. Et niſi me deſieritis
corpalr̃ cernere/ nūq̃ diſcet3 ſpirita=
liter amare.

Moralium lib. vj.
De ꝯſolatiõe penitẽtiũ. Ca.xliij.

Ut i. ſ̃. Amen dico vobis q3 plorabitis
ꝛ flebitis vos/ mundꝰ aũt gau
debit. vos aũt ꝯtriſtabimini: ſed tri=
ſticia vr̃a vertet̃ in gaudiũ. Oẽs qui
redẽptoris nr̃i deſiderijs accẽſi ꝓſpe
ra fugiũt/ aduerſa patiunt̃/ cruciatꝰ
ꝑſequẽtiũ tolerãt: ſeq3 ipos ꝑ lamen
ta caſtigãt: tãto ſublimiorẽ in futuro
leticiã recipiẽt/ q̃nto nũc cũctis mun
di gaudijs deuote moriunt̃. Hinc ẽ
ꝙ eadẽ veritas dt. Vos igit̃ nũc q̃dẽ
triſticiã habet3. iterũ aũt videbo vos.
ꝛ gaudebit cor veſtrũ: ꝛ gaudiũ vr̃m

Ibidem. nemo tollet a vobis. Omes eñ qui
nũc ꝑ dei amore deſpiciunt̃: ꝛ pro eo
tẽporalr̃ affligunt̃: vera leticia ẽtna=
liter in celeſti gloria ꝯſolabunt̃.

In homelia ſup Hoc eſt ꝑceptū.
De oratiõe ꝛ exauditiõe. Ca.xlv. Joã.xv.

SI quid petieritis patrẽ in noie
meo dabit vobis. Uſq3 mõ nõ
petiſtis q̄cq̄ in noie meo. Si omne
qd̃ petimꝰ in noie filij dat nobis pat̃.
Quid eſt qd̃ Paulꝰ ter dñz rogauit
ꝛ exaudiri nõ meruit/ ſ3 dictũ eſt illi: ij. Co.xij.
ſufficit tibi gr̃a mea. nã virtꝰ in infir
mitate ꝑficit̃. Nunq̃d ille tã egregiꝰ
ꝑdicator in filij noie nõ petijt: quare
aũt non accepit qd̃ petijt: Quõ autẽ
verũ eũ: q3 q̄cq̄d petierimꝰ in nomie
filij dat nobis pr̃/ ſi auferri a ſe ange=
lum ſathane petijt aplus in noie filij
tñ qd̃ petijt nõ accepit: Sed qm̃ no=
mẽ filij ieſus eſt: Jeſus aũt ſaluator
vel etiã ſalutaris dr̃. ille ergo in noie
ſaluatoris petit/ qui illud qd̃ petit ad
verã ſalutẽ ꝑtinet. Nã ſi id qd̃ nõ ex=
pediat petit̃/ nõ in noie Jeſu petitur
pat̃. Uñ ꝛ eiſdem aplis adhuc infir=
mantibꝫ dñs dt. Uſq3 mõ nõ petiſtis
quicq̃ in nomie meo. Ac ſi apte dice
ret̃. Nõ petiſtis in noie ſaluatoris/ q̃
ſalutẽ eternã q̄rere neſcit3. Hinc eſt
ꝙ ꝛ Paulꝰ nõ exaudit̃: q3 nõ ei ꝓde=
rat ad ſalutẽ ſi a tẽtatione liberaret̃.
Cũ ergo frẽs chariſſimi cõuenit3 ad
eccl'iam/ pẽſate q̄ſo petitiones vr̄as:
videte ſi in noie Jeſu petitis. i. ſi gau
dia ſalutis eterne poſtulatis. In do=
mo eñ ieſu/ ieſum nõ q̄ritis: ſi in eter
nitatis tẽplo iportune ꝓ tpalibꝫ ora=
tis. Et q̃dem cũ hec deſunt/ ab omi=
potẽte deo petẽda ſunt: ſ3 meminiſſe
ꝯtinue debemꝰ qd̃ ex mãdato eiuſdẽ
noſtri redẽptoris accepimꝰ. Querite Mat.vi.
primũ regnũ dei ꝛ iuſticiã eiꝰ: et hec

omnia adjicient vobis. Et hec itaqz ab Jeſu petere nõ eſt errare: ſi tamen non nimie petantur.

De cognitiõe diuine maieſtatis. Moraliũ libro.xxx.bis. Ca.xlvi.

PAlam de patre annũciabo vobis. Infirmitati noſtre dñs nõ apta ſpecie maieſtatis ſue/ſed p̃dicatoruz ſuoꝝ loquitur voce: vt corda adhuc carnalia carnis lingua pulſet: et tãto facilius inſueta pcipiãt/ q̃nto ea p ſonitũ ꝯſuete vocis audiũt. At poſtq̃ꝫ p morte in puluere caro reſoluetur: ꝛ per reſurrectionẽ puluis animabitur: tũc de deo audire ꝟba nõ queremus: q: vnũ ipm qd implet oia iam per ſpẽm dei verbũ videbimus: ꝛ vltra a doctoribꝫ vite p̃dicationem accipe

Hier.viij. nõ requiremus: tũc q̃ ppe implebitur qd per Hieremiã dr dñs. Non docebit vltra vir primũ ſuũ/ ꝛ vir fratrẽ ſuũ dicẽs. cognoſce dñm: oẽs em̃ cognoſcent me a minimo coꝝ vſqꝫ ad maximũ dr dñs. Cum ergo nobis poſt reſurrectionẽ dñs oſtendetur per ſpeciẽ: tunc ſemetipm q̃uo oĩbꝫ creaturis preſit nobis inſinuat: tũc deterſa noſtre mentis caligine clara ſe viſione manifeſtat. ꝛ tunc iplebitur qd in euan

Joã.xvi. gelio dr ipſa veritas. Uenit hora cũ iã nõ in puerbijs loquar vobis/ ſed palam d patre annũciabo vobis. Filius em̃ d patre palam annũciat: quia per hoc qd verbũ eſt/ ex natura nos diuinitatis illuſtrat. Palã itaqꝫ de patre annunciare ſe aſſerit: q2 p patefactã tunc maieſtatis ſue ſpeciẽ/ ꝛ q̃uo ipſe gignenti nõ impar oriatur: ꝛ q̃uo vtrorumqꝫ ſpũs vtriqꝫ coeternus pcedat oſtendit. Aperte nanqꝫ tunc videbimus q̃uo hoc qd oriendo eſt ei de q̃ oritur ſubſequẽs nõ eſt: q̃uõ is qui p proceſſionẽ pducitur/ a pferentibus non preitur. Aperte tũc videbimus quomodo et vnum diuiſibiliter tria ſint/ ꝛ indiuiſibiliter tria vnum.

De paſſiõe dñi atqꝫ potẽtia. Moralium lib.xvij. Caplm.xlvij.

IEſus ſciens q̃ ventura erant ſuper eum/ pceſſit ꝛ dixit. Quẽ q̃ritis: q̃ꝫ incomphenſibilis ſit ꝛ inconſiderabilis illa magnitudo qua in ſecunda dñs oſtẽſione venturus eſt: bñ vtrũqꝫ perpẽdimus ſi p̃mi aduẽtus põdera ſollicita cõſideratione penſamus. Certe vt nos a morte redimeret mori dñs venit: ꝛ defectũ carnis noſtre in ſuo corpore penaſqꝫ tolerauit: qui p̃uſq̃ꝫ ad crucis patibulũ peruenirert/teneri/conſpui/illudi/alapis cedi ſe ptulit. Ecce ad quãta venire pter nos pbra cõſenſit: ꝛ tamẽ priuſq̃ꝫ ſe teneri pmitteret/perſecutores ſuos requiſiuit dicẽs. Quẽ q̃ritis. Cui ilico reſponderũt/ Jeſum nazarenũ. Quibꝫ cũ repẽte diceret ego ſum: vocem ſolũmodo mitiſſime reſpõſiõis edidit: ꝛ armatos pſecutores ſuos pſtinus in terrã ſtrauit. Quid ergo facturus eſt cũ iudicaturus venerit: qui vna voce hoſtes ſuos pculit/ etiã cũ iudicandus venit. Quod eſt illud iudicium qd immortalis exerit/ qui in vna voce ferri moriturus non potuit. Quis eius iram toleret/ cuius ꝛ ipa non potuit mãſuetudo tolerari. Nemo quippe celſitudinis eius terrorẽ ferre poterit/ cũ aduẽtus ſecundi potentia per ignem iudiciũ exercẽs/ in ſue poteſtatis maieſtate canduerit.

Jó.xviij.

De inuidia iudeoꝝ. Moralium libro.xxvij. Capitulum.xlviij.

ADducũt ergo Jeſuz a Caypha in pretoriũ ad Pylatuz. Cõtra Ubi.s.

antiquū hoſtē ꝓphete vocibꝫ de ſan-
cta eccl'ia in antiquo ſtatu reſtauran
da ꝓmittitur: ⁊ mala beſtia nō aſcen
det per eā. Antiquus quippe hoſtis no
mine beſtie accipitur: qui deceptiōe
primi hominis ſeuus impetijt: ⁊ inte-
gritatē vite illius male ſuadendo la-
niauit. Hec beſtia omniū reproborū
corda poſſidet: eaq; per occultā mali
ciam quaſi ꝓprium antrū tenet: ⁊ ad
omne qđ nocere bonis appetit/ in co-
rum ſe obſcuris mentibꝫ abſcondit.
An iudeoꝝ perſequentiū corda an-
trum hui⁹ beſtie nō fuerūt: in quorū
diu cōſilijs latuit: ſed repente vocibꝫ
erupit clamātiū/ crucifige crucifige.
Et quoniā ad lacerationē mentis ꝑ-
tingere tētando nō potuit/ in redem-
ptore noſtro ad mortē carnis anhela
uit. Hec nimirꝫ beſtia ⁊ electoꝝ cor-
da tenuit: ſed hanc ab illis moriens
agnus excuſſit: vñ ⁊ in euangelio di
Jo.xij. et xvj. cit. Nūc pnceps huius mūdi eijcie-
tur foras. Intrare quippe in mentes
bonoꝝ poteſt/ ſꝫ in eis morari nō po
teſt: quia cor iuſti hui⁹ beſtie antrum
non eſt. Huic nimirū beſtie impulſu
ſubite formidinis victus ianuā cor-
dis negādo Petrus aperuit/ ſed ci-
tius cognoſcēdo reſtitit/ flendo clau
ſit. Iudeoꝝ autē perſequentiū corda
nō ſolum intrādo hec beſtia tenuit/
ſed etiam tenēdo ⁊ immorādo poſſe-
dit: quia ⁊ ꝑus in eis cogitatōes vſq;
ad iniqua deſideria: ⁊ poſt iniq̄ deſi-
deria vſq; ad nequiſſima opera ꝑdu
xit. Quanto naq; in eorum mētibus
demorata ſit diſcim⁹: cum illoꝝ con
ſilia atteſtatiōe narrationis euange-
lice audim⁹. In illa nanq; deſcribit:
cū redēptorē noſtrū viuificare mor-
tuos cernerēt/ in eius morte quanta
crudelitatꝫ anxietate inſanirēt/ q; ex-
plere cōtra illū praua deſideria ardē-
ter vellent/ ſꝫ populū timerēt: q; occa
ſiones occidendi q̄rerent/ ⁊ inuenire
nō poſſent: q; ad votū ſue neq̄cie ma
nibus alienigenarū vſi ſunt: quoniā
eum quē legalit' interimere ipſi non
poterant/ feriendū gentilibꝫ tradide-
runt: vt ex ſola poteſtate p̄ſes roma-
nus ageret/ quod ipſi ex ſola malicia
anhelarent vt agi debuiſſet. Inuidie
quippe malicia pleni fuerant: q̄ viſis
miraculis inuidētes dicebant. Ecce
mūdus totus poſt eū vadit. Conſpi Joan.xij
ciebāt ſigna: cernebāt per miniſtros
eius miracula. totū iam mundū fi-
dei p̄uidebant ſecuturū predicamen
ta. A iudeis igitur inuidētibꝫ ſurre-
xit malicia perſequēs/ ⁊ a gentilibus
poteſtas premēs. Neq; eīm miracula
fieri legis p̄cepta vetuerāt: ⁊ tamē iu
dei ꝑ eiſdē miraculis interimere ge
neris humani redemptorē querebāt
Unde hoc qđ ceperāt explere nō va
lentes/ ad Pylati p̄toriū cōcurre-
runt: vt ipſe hunc perimeret quē in-
iuſte perimentē lex nulla cohiberet.
Quod autē ex inuidia iudea petijt/
hoc gentilis iudex ex auctoritate ro-
mana ꝑpetrauit.

Moralium libro.xxij. De cōſtan-
tia redemptoris Capl'm.xlix.

Ingreſſus p̄toriū Pylat⁹/ dixit Joan.xix
ad Jeſum: Unde es tu? Jeſus
autē reſpōſum non dedit ei. In hac
vita q̄ nulla ꝓſpera appetit/ nulla ad-
uerſa ꝓculdubio ꝑtimeſcit: et neq̄q̄
terret illū exteri⁹ numer⁹ hoīm/ quē
nō deuaſtat int⁹ turba vitioꝝ. Unā
redēptor nr̄ ad multitudinē nimiā
nō expauit/ qui ꝑſecutores ſuos cū

gladijs ⁊ fuſtibus venientes vna tm̄
Jo. xviij. reſpōſione perculit dicēs. Ego ſum.
Jpm etiā ꝯtemptus ⁊ deſpectio non
terruit/ q̄ nos ab eternis ſupplicijs li
berās/ in facie palmas eq̄nimiter ac-
cepit. Jpe tacuit/ ⁊ q̄s eſſ; nō oſtēdit
q̄ ſub ipa iā hora paſſionis cū huma
nitatis infirma pateref / diuinitatis
potētiam exercere noluit. Mediatoꝛ
quippe dei ⁊ hominū q̄s eſſet appa-
ruiſſet: ſi cū tenereẜ homo maieſtat;
ſue potentiā voluiſſet oſtēdere: ⁊ per
diuinitat; magnitudinē ſuſcepte car
nis infirma tranſirēt. Ut eñ apert⁹
i. Coꝛ. ij. homo moꝛi poſſ;/ deus māſit occul-
tus: quia ſi cognouiſſent/ nunq̄ʒ dñʒ
gloꝛie crucifixiſſent. Requiſit⁹ ergo
a Pylato tacuit: atq; inter ꝑſecuto-
rum man⁹ ⁊ coꝛpus paſſioni obtulit
qđ ꝑ electis aſſumpſerat/ ⁊ reſiſtētib9
noluit demōſtrare qđ erat. Jnfirmi-
tatem perſecutoꝛib9 ſuis ꝑdidit: po-
tētiam vero ſue maieſtatis ⁊ diuini-
tatis occultauit.

Moꝛaliū lib. iij. De vtilitate ⁊ ḡlita
te dñice paſſionis. Caplm. l.

Joan. xix NOn haberes in me poteſtatem:
niſi tibi data eſſet deſuper. Sa
thane mēbꝛa ſunt oēs qui ei ꝑuer-
ſe viuēdo iunguntẜ. Membꝛū quip-
pe eius Pylatus extitit: qui vſq; ad
moꝛtis extrema veniente in redem-
ptionem noſtrā dñm non cognouit.
Coꝛp⁹ eius ſacerdotū ꝑncipes exti-
terunt/ qui redēptoꝛē mūdi a mūdo
repellere vſq; ad crucē perſequendo
Hier. xj. conati ſunt. Membꝛa illi⁹ extiterūt/
qui iuxta ꝓphete vocē dicūt. Mitta
mus lignū in panē eius: ⁊ eradam⁹
cum de terra viuentiū. Lignū q̄ppe
in panē eius mittere: eſt cōfigēdo ei⁹
coꝛpoꝛi ſtipitē crucis adhibere. Et
vitā illius de terra viuētiū eradica-
re ſe poſſe exiſtimāt: quē dū moꝛtalē
ꝯſpiciunt/ finiri moꝛte ſuſpicanẜ. Cū
ergo ſe ꝑ noſtra redēptiōe dñs mē-
broꝝ ſathane manib9 tradidit: quid
aliud q̄ʒ eiuſdeʒ ſathane manū in ſe
ſeuire ꝑmiſit: vt vnde ipe exteri⁹ oc-
cūberet/ inde nos exteri⁹ interiuſq; li
beraret. poteſtatē itaq; coꝛpis ſatha
ne vſq; ad ſputa/ colaphos/ flagella:
crucē/ lanceāq; tolerauit: Uñ ⁊ Py-
lato ei⁹ videlic; coꝛpoꝛi ad paſſioneʒ Ubi. ſ.
veniēs dr. Nō haberes in me ꝑtāteʒ
niſi tibi data eſſ; deſup. Sʒ tñ hanc
poteſtatē quā cōtra ſe ei extrinſecus
dederat/ ſuis ſeruire lucris intrinſe-
cus cōpellebat. Pilatus ei vl' ſathan
qui eiuſdē pylati caput extiterat ſub
poteſtate illi⁹ ſuꝑ quē poteſtatē acce
perat tenebaẜ. q̄a ⁊ ſuꝑioꝛ ipſe diſpo-
ſuerat hoc quod inferius accidens a
perſecutoꝛe tolerabat: vt cū ex mala
mente infideliū ſurgeret/ vtilitati ta-
men electoꝝ omniū ipa quoq; crude
litas deſeruiret. Pie igitur diſpone-
bat intus/ qđ ſemetipum pati nequi-
ter ꝑmittebat foꝛis. Hinc eſt eñ ꝙ Joan. xiij.
de illo in cena dicẜ. Sciēs Jeſus q;
oīa dedit ei paẜ in manus: ⁊ quia
a deo exiuit ⁊ ad deuʒ vadit: ſurgit a
cena ⁊ ponit veſtimēta ſua. Ecce in
manus perſequentiū iturus/ ſciebat
ꝙ in manu ſua ipos etiā ꝑſecutoꝛes
acceperat. Qui eñ oīa accepiſſe ſe
nouerat/ cōſtat q̄a ipos a quib9 tene-
baẜ tenebat: vt ipe in ſe ad vſum pie-
tatis intoꝛqueret/ q̄cquid eoꝝ cōtra
ſe malicia permiſſa ſeuiret.

De perfidia iudeoꝛū. Moꝛalium
libro. xi. Capitulum. lj.

SUſceperūt aūt Jeſum a Pyla-
to ſibi traditum: ⁊ educentes in

cū q̄ dicit caluarie locum/ubi eū cru
cifixerunt. Antiquus ille iudeoꝝ po
pul⁹ q̄ fidelis eſſe deo videbat᷑ repro
bat⁹ corde repulſus ē: vt ſua ꝑfidia
deceptus cōtra ipm̄ poſt inſurgeret
quē an̄ ꝑdicauit. Sūmi q̄ppe ſacer-
dotes ⁊ ſeniores populi ſuo ꝯſilio ei
conabant᷑ obſiſtere/quē prius ꝑdica
bāt venturū eſſe. Cūq; nomē ei⁹ ꝑ-
ſequendo molirent᷑ extinguere: dece
pti ſua malicia ꝑ inuitū fruſtra cona
bant᷑ incedere/q̄niā eoꝝ crudelitati
via nō poterat patere. Terrebant᷑ q̄-
dē cū auctoris omniuz tot miracula
cernerēt/virtutes viderēt/ſed crede
re renuētes adhuc ſigna req̄rebāt cū
Job. vj. dicerēt. Quod ergo tu facis ſignū/
vt videam⁹ ⁊ credamus tibi? Quid
operaris? Aliquādo etiaz oñdebant᷑
Job. ix. credere/cum dicerēt. Niſi hic eſſet a
deo/nō poterat facere quicq̄ȝ. Aliq̄n
do hūc a deo eſſe denegabant/cū de
Mar. vj. ſpiciētes dicerent. Nōne hic eſt fabri
filius? nōne mat᷑ eius dicit᷑ maria: et
fratres ei⁹ iacob ⁊ ioſeph ſymō ⁊ iu-
das? Et ſorores ei⁹ nōne om̄es apd̄
nos ſūt? Videbāt q̄ppe euz ſuſcitare
mortuos/⁊ tn̄ eſſe immortalē q̄s nō
crederet deū quē cōſpiciebant ſuſci-
tare mortuū. Sꝫ rurſū cū hūc mor-
talē cōſpicerent deſpiciebāt credere
hūc eſſe deū immortalez. Per hoc ḡ
ꝙ omnipotēs de⁹ talē ſe eoꝝ oculis
exhibuit q̄ poſſet ⁊ diuina oſtēdere/⁊
humana pati/errare eos q̄ſi ebrios
fecit. Om̄is q̄ppe qui errat nūc huc
nūc illuc ducit᷑/vt eoꝝ ſupbia que in
carnatiōis ei⁹ myſteriū d̄ſpicere ma
luit q̄ȝ ſequi/⁊ ſe extolleret contra ei⁹
humanitatem/⁊ diuinitatis ei⁹ po-
tētiam miraretur interlucentem.

Moralium libro nono.

Tandē igit᷑ miniſtri manuſq; dya
bol facti ſunt/q̄a in redēptoris noſtri
morte graſſati ſūt. Antiquus q̄ppe
hoſtis redēptoris mentē corrūpere
ꝑ ſe tēptando nō valuit/ſꝫ ei⁹ carnē
ꝑ ſuos ſatellites ad triduū ꝑmiſſus
extinxit/⁊ diſpenſationi ſupne pieta
tꝫ neſciēs ex hac ipa ꝑmiſſiōe ſuuit.
Trib⁹ etenīz redēptorē nr̄m tēptati-
onib⁹ pulſans cor dei temerare non
voluit/ſꝫ cū inde mentem ad carnis
ei⁹ mortē excitauit/cūq; ei cohortez
atq; a pōtificibus ⁊ phariſeis mini-
ſtros tradidit/nimiꝝ ipe dyabol⁹ ad
carnē eius man⁹ extēdit. Satellites
em̄ ei⁹ ⁊ miniſtri ſacerdotes ⁊ ꝑnci-
pes pylat⁹ atq; milites illuſores fue
rūt: quoꝝ vultū ⁊ corda operuit ⁊ ex
cecauit: ⁊ ne ſuū auctorem cognoſce
rent malicie nebulo velauit. Multus
q̄ppe miniſtroꝝ ei⁹ opt⁹ extitit/quia
mēs ꝑſequētiū cū quē carne tenere
potuit. deū nec ꝑ miracula agnouit.
Vn̄ ꝑ paulum dicitur. Uſq; in ho- ij. coꝛ. iij.
diernū diem cum legit᷑ moyſes/vela
mē eſt ſuꝑ cor eoꝝ. Qui rurſus ait.
Si em̄ cognouiſſēt/nunq̄ȝ dominū j. coꝛ. ij.
glorie crucifixiſſent.

Moralium libro quarto. De dua
morte ⁊ umbra mortis. Cap. liij.

Et inclinato capite ieſus tradi- Jo. xix.
dit ſpm̄. Sicut dua mors eius
q̄ ania ſeparat᷑ a deo/ita vmbra mor
tꝫ eſt/qua caro ſepat᷑ ab ania. Medi
ator aūt dei ⁊ hominū: ſolā ꝑ nobis
mortē carnis ſuſcepit: ⁊ verā mortez
delinquētiū ꝑ vmbrā ſue mortis de
leuit. Ad nos quippe venit q̄ in mor
te ſpirit⁹ carniſq; tenebamur. Unaz
ad nos ſuā mortē detulit: ⁊ duas no
ſtras q̄s repperit ſoluit. Si eni ipſe
vtrāq; ſuſciperet. nos a nulla libera

ret. Sed vnā misericorditer accepit ⁊ vtrāq₃ iuſte damnauit. Simplam ſuā duple noſtre cōtulit/ ⁊ duplā noſtram moriēs ſubegit. Vñ ⁊ nō īmerito vno die in ſepulchro ⁊ duab⁹ noctibus iacuit: q₂ videlic₃ lucē ſue ſimple mortꝫ tenebris duple noſtre mortis adiūxit. Qui ergo ſolam ꝓ nobis mortē carnis accepit/ vmbrā mortis ꝯtulit: ⁊ a dei oculis culpā quā fecimus abſcondit. Ut igit̄ nos a morte carnis ⁊ ſpūs debitores eriperet: mortem carnis dñs nō debens ſoluit.

De reſurrectiōe domini. In Ezechielis homelia quarta ſecunde partis. Capitulum. liij.

Uniuerſu₃ hoc tps ſeptē dieb⁹ euoluit̄/ eterno vero dies octaua eſt/ que expleta ſeptē dieꝝ viciſſitudine ſequit̄. Per octonarium quippe numerū reſurrectio ⁊ gaudium future beatitudīs ſignificat̄. Hui⁹ octonarij numeri cauſa eſt/ ꝙ poſt ſabbatu₃ voluit dñs a morte reſurgere. Dies quippe dñicus q̄ tertius eſt a morte dñica/ a conditione dieꝝ numeratur octau⁹: q̄a ſeptimū ſequit̄. Vñ ⁊ ipſa vera redēptoris noſtri paſſio ⁊ vera reſurrectio figurauit aliquid de ſuo corpe in diebus paſſiōis ſue. Sexta em̄ feria paſſus eſt: ſabbato q̄euit in ſepulchro. dñico aūt die reſurrexit a morte. Preſens etem̄ vita nobis adhuc eſt ſexta feria: q̄a in dolorib⁹ ducitur/ ⁊ in anguſtijs cruciat̄. Sꝫ ſabbato q̄ſi in ſepulchro quieſcimus: q₂ requiem anie poſt corp⁹ inueniemus. Dñico vero die videlic₃ a paſſiōe tertio a ꝯditione (vt diximus) octauo iā corpore a morte reſurgem⁹: ⁊ in glīa anime etiā cū carne gaudebim⁹. Hoc ergo mire ſaluator noſter in ſe fecit/ ꝙ veraciter in nobis ſignauit: vt nos ⁊ dolor in ſexta/ ⁊ requies in ſeptima: et gloria exciperet in octaua.

Moraliū lib. iij. Et in homelia ſuper Maria ſtabat. ꝙ ſcriptura ſacra totū ꝓ parte ponat. Cap. liiij.

Tulerūt dñm meū ⁊ neſcio vbi poſuerūt eū. Aliqñ ſcriptura ſacra totū ꝓ parte ꝯſueuit ponere ſicut hic ad monumentū Maria cōqueritur dicēs. Tulerūt dñm meū. Solum quippe dñicū corp⁹ in monumento iacuerat/ ⁊ illud ſolū Maria queſitura venerat. Dū ergo q̄ſi totū ſimul dñm ſepulcrū deplorabat ⁊ non corp⁹ dñi: ſed dñm ſublatū q̄rebat: videlicet ex toto partē ſignificabat. Joan. xx.

Moralium libro. xxx. De apoſtolis. Capitulum. lv.

Cum eſſet ſero die illo vna ſabbatoꝝ ⁊ fores eēnt clauſe vbi erāt diſcipuli ꝯgregati ꝓpter metum iudeoꝝ: venit Jeſus ⁊ ſtetit in medio eoꝝ. Poſt dñi paſſionē apl'i ꝓ mētis teneritudine ⁊ formidinis infirmitate: clauſis forib⁹ reſidebāt. Cū enim nequaq̄ ꝯtra mēbra diaboli in voce libere p̄dicatōis inſurgerēt: ⁊ necdū poſt paſſionē dñi ſancti ſpūs infuſione ſolidati redēptorē ſuū auctoritate firma p̄dicarēt: adhuc ꝯtra aduerſarios ſuos q̄ſi in antris inſidiabantur. Clauſis quippe forib⁹ q̄ſi in q̄buſdam abditis ſpecub⁹ ſuis catuli rapturi mundū cubabāt: vt aiaꝝ predam poſtmodū p̄ſumētes diriperēt: de q̄b⁹ tūc certū eſt ꝙ mūdi impetū etiā ſibimetipis latēdo formidarent. Illis forib⁹ clauſis iſti catuli mortē nr̄e mortis inſidiati q̄ſierūt: vt culpā noſtrā interficerēt/ omnēq₃ in nobis peccati vitā necarent. Hoꝝ p̄mo illi Joan. xx.

eſurienti catulo/ſed iã valenti oſtenſa ꝑ
linteũ gentilitate quaſi mõſtrata ꝑda dr̃.
Actu.x. Macta ⁊ mãduca. His catulis ve-
lut adhuc infirmis vt in antris cuba-
re debeãt iubet᷑: cũ eis voce dñica di-
Lu.xxiiij. Sedete in ciuitate quoadusq; indu-
amini virtute ex alto. Apl'i enĩ recte ca-
tuli ſancte eccl'ie vocari poſſunt/ qui
in eccl'ia editi aduerſantẽ mũdũ ore
⁊ ꝑdicatione ſua rapuerunt.
¶ Moralium libro.xxvij.⁊.xxx. De
gratia ſancti ſpũs. Cap.lvi.
Accipite ſpĩmſanctũ. Quoꝝ re-
Joan.xx. miſeritis pctã remittunt᷑ eis: et
quoꝝ retinueritis retẽta ſunt. Quos
ſancti ſpũs replet gr̃a: ꝑus eos ð ter-
rena actõe terrificat/ ⁊ poſtmodũ ſpe
celeſtiũ ꝯſolat᷑: vt tãto poſt ꝯfidendo
de pmijs gaudeãt/ quãto ꝑus ſola ſup-
plicia ꝯſpiciendo metuebãt. Cũ igit᷑
ſancti apl'i nequaq; ꝯtra mẽbra dia-
boli in vocẽ libere ꝑdicationis aſſur-
gere. ⁊ necdũ poſt paſſionẽ dñi ſancti
ſpũs infuſione ſolidati/ redẽptorem
ſuũ auderẽt firma auctoritate ꝑdi-
care: ⁊ ꝓ mẽtis teneritudine ⁊ formi-
dinis infirmitate vna ſabbatoꝝ clau-
ſis forib9 ꝓpter metũ iudeoꝝ reſiden-
tes metuerẽt exire. veniẽs domin9 ⁊
ſtans in medio eoꝝ inſufflauit ⁊ di-
xit eis. Accipite ſpĩmſanctũ. Quorũ
remiſeritis pctã remittunt᷑ eis: ⁊ quoꝝ
retinueritis retẽta ſunt. Ecce conuer-
ſorũ terror vertit᷑ in poteſtatẽ. quia
dũ mala ſua penitẽdo puniunt/ vſq;
ad exercẽdũ aſcẽdũt: vt h' in deo poſ-
ſe accipiãt/ qđ ꝑus ipſi ð deo metue-
bant. Judices quippe fiũt q ſupnũ iu-
diciũ ꝑfecte timuerũt: ⁊ aliena pecca-
ta dimittere iam incipiũt/ qui prius
ne ſua retinerent᷑ formidauerũt.
In homelia ſup euangeliũ Cum
eſſet ſero die illo.
¶ Libet aũt intueri frẽs chariſſimi
diſcipulos enĩ ad tãta onera humilita-
tis vocati/ ad quãtũ culmẽ gl'ie ſunt
ꝑducti. Ecce nõ ſolũ ð ſemetipſis ſe-
curi fiunt/ ſed etiã obligationis aliene
poteſtatẽ relaxationis accipiũt. Prin-
cipatũ ſupni iudicis ſortiunt᷑/ vt vi-
ce dei quibuſdã peccata retineãt/ qui-
buſdam relaxent. Sic ſic eos a deo
decebat erigi: qui tantũ ꝓ deo conſen-
ſerant humiliari. Ecce q diſtrictum
dei iudiciũ metuũt/ animaꝝ iudices
fiũt: ⁊ alios dãnant vel liberãt qui ſe-
metipſos dãnari metuebãt.
De eterna reſurrectiõe celeſtis pñie.
Moraliũ lib.xxv. ⁊ in homelia ſup
Manifeſtauit ſe Jeſus. Ca.lvij.
Reſurgens dñs ⁊ frequẽter ap-
parẽs vltimo iam ꝯuiuio cum
ſeptẽ diſcipulis comediſſe deſcribit᷑.
quia hi q in illo nũc ꝑfecti ſunt/ eterna
per illũ refectiõe ſatiant᷑. Petr9 quip-
pe ⁊ thomas nathanael filij zebedei
⁊ alij ex diſcipulis duo cum eo fuiſſe
memorant᷑. Cur autẽ cũ ſeptẽ diſci-
pulis vltimũ ꝯuiuiũ celebrat/ niſi q
eos tantũmodo q ſeptiformi gr̃a ſancti
ſpũs pleni ſũt/ futuros ſecũ in eterna
refectiõe denunciat? Septẽ quoq; dieb9
om̃e h' tp̃s euoluit᷑: ⁊ ſepe ſeptenario
numero ꝑfectio deſignat᷑. Illi g̃ vlti-
mo ꝯuiuio de pñtia veritatis epulant᷑
qui nũc ꝑfectiõis ſtudio terrena trãſ-
cendũt/ quos amor huius mũdi nõ ligat:
quib9 etſi vtcũq; ꝑ temptamẽta obſtre-
pit/ cepta tñ coꝝ deſideria nõ retũdit.
De h' extremo ꝯuiuio alibi ꝑ Joanẽ
dicit᷑. Beati q ad cenã nuptiaꝝ agni Apo.xi
vocati ſunt. Idcirco enĩ nõ ad prã-
diũ/ ſꝫ ad cenã vocatos narrat. quia ni-
miꝝ in fine diei ꝯuiuiũ cena ẽ. Qui

ergo finito pſentis vite tēpe ad refe-
ctionē ſupne cōtēplatiōis veniūt: nō
ad agri prādiū/ ſed ad cenā vocant.
que videlicz cena hoc vltimo cōuiuio
exprimit/ cui ſeptem diſcipuli adeſſe
memorant: qꝛ illos vt dixim⁹ tūc in-
terna refectio reparat: q̄ pleni nūc ſe-
ptiformi grā in amore ſpūs anhelāt.

In homelia ſuper euāgeliū Ego
ſum paſtor.

¶ Hanc refectionē bon⁹ paſtor ouib
ſuis vocē ſuā audiētib ꝛ ſe ſeq̄ntib.
Joan. x. Promittit dicens. Per me ſi q̄s in-
troierit ſaluabit: ꝛ ingrediet ꝛ egre-
dietur ꝛ paſcua inueniet. Ingrediet
quippe ad fidē/ egrediet vo a fide ad
ſpeciē/ a credulitate ad ꝯtēplationē:
paſcua āt inueniet in eṫna refectiōe.
Oues ḡ ei⁹ paſcua inueniēt: qꝛ q̄ſq̄s
illū corde ſimplici ſeq̄t/ eṫne viridita-
tis pabulo nutrit. Que ſūt aūt iſta-
rū ouiū paſcua/ niſi interna ſempiter-
ne virētis paradiſi gaudia? Paſcua
nanqꝫ electoꝝ ſunt vult⁹ pſens dei: q̄
dū ſine defectu ꝯſpicit/ ſine fine mēs
cibo ſatiat. In iſtis paſcuis de eṫni-
tatis ſatietate letati ſūt: quicqꝫ iam la-
queos voluptuoſe tēporalitatꝫ eua-
ſerūt. ibi hymnidici āgeloꝝ chori. ibi
ſocietas ſupnoꝝ ciuiū. ibi dulcis ſo-
lēnitas a pegrinationis hui⁹ triſti la-
bore redeūtiū. Ibi puidi ꝓphetarum
chori: ibi iudex aploꝝ numerus. ibi
innumerabiliū martyꝝ victor exerci-
tus. Tāto illic letior/ q̄nto hic duri⁹
afflictus. Ibi ꝯfeſſoꝝ ꝯſtātia premiū
ſui pceptiōe ꝯſolata. Ibi fideles viri
q̄s a virilitatis ſue robore voluptas
ſecli nō potuit emollire. Ibi ſctē mu-
lieres q̄ cū ſeculo ꝛ ſexum vicerunt.
Ibi pueri q̄ hic annos ſuos morib⁹
trāſcēderūt. Ibi ſenes q̄s hic ꝛ etas
debiles reddidit/ ꝛ virtus opis nō re-
liq̄t. Queram⁹ ergo frēs hec paſcua
in q̄b cū tātoꝝ ciuiū ſolēnitate gau-
deam⁹: ipa nos letātiū feſtiuitas inui-
tet. Ecce in celeſtib electoꝝ ciuiū le-
ticia agit: de ſe viciſſim oēs in ſuo cō-
uentu gratulātur: ꝛ tñ nos ab amore
eternitatis tepidi/ nullo deſiderio ar-
dem⁹. intereſſe tante ſolēnitati nō q̄-
rim⁹. puamur gaudēs/ ꝛ leti ſumus.
Accēdam⁹ igit aīum frēs. recaleſcat
fides in id qđ credidit. inardeſcāt ad
ſupna deſideria nr̄a: ꝛ ſic amare iam
ire eſt. Ab interne ſolēnitatꝫ gaudio
nulla nos aduerſitas reuocet: nulla
nos pſperitas blandiēs ſeducat. Lo-
to ḡ deſiderio ad ſupnam patriā ani-
m⁹ anhelet. nihil in h̄ mūdo appetat
qđ cōſtat qꝛ citi⁹ relinquat. vt ſi cele-
ſtis paſtoris veraciter oues ſumus:
qm̄ in vie dlectatiōe nō figimur eter-
nis paſcuis/ in peruētione ſatiemur.

In homelia ſuper Manifeſtauit
ſe Jeſus.

¶ Hec ergo fratres nobiſcū agam⁹:
ſeꝫ tiformi ſancti ſpirit⁹ gratia reple-
ri deſideremus: q̄d nos in futurꝫ ſe-
qui poſſit/ ex pſenti ppendam⁹. Pen-
ſemus ſi ſpū ſancto pleni ſum⁹: ꝛ ſic
noſcim⁹ ſi ad eterne paſcua refectio-
nis/ ſi ad illud vltimū cōuiuiū perue-
nire valeamus. Quiſquis eñ ille eſt
quem nunc ſpūs iſte reparat: pfecto
ab illa eterni ꝯuiuij refectiōe ieiunat.
Meminiſſe debem⁹ q̄d de eodē ſpi-
ritu dicat Paul⁹ aplus. Si q̄s ſpiri- Ro. viii.
tū chr̄i nō habet/ hic nō eſt ei⁹. quaſi
quidā titulus diuine poſſeſſionis eſt
iſte ſpūs amoris. Nunq̄d nā ſpm̄ hꝫ
is cuius mentē odia diſſipant/ elatio
inflat/ ira vſqꝫ ad diuiſionē mētꝫ exaſpe-
rat/ auaricia cruciat. luxuria eneruat

Penſare debemus q̄s ſit xp̄i ſpirit⁹
Profecto ille q̄ facit amicos ⁊ inimi-
cos diligi/terrena deſpici.ꝑ celeſtibꝫ
eſtuari.carnē ꝓpter vitia cōteri.men
tē a cōcupiſcentijs frenari. Si ergo
volum⁹ ius cognoſcere poſſeſſionis
dei/pſonā perpēdamus poſſeſſoris
noſtri. Ecce enī qḋ dixim⁹ voce ve-
ridica paulus clamat:ſiq̄s ſpm̄ chri
ſti nō habet/hic nō eſt eius. Ac ſi ap
te dicat: Qui nūc deo inhabitāte nō
regit̄:ӡ diuine claritatis ſpecie poſt-
modū nō letat̄. Sed nos tn̄ ad hec
q̄ dicta ſunt infirmamur/necdū cul
men ꝑfectiōis attingim⁹. In via dei
quotidie ſācti deſiderij greſſus pona
m⁹. Conſolat̄ nos veritas:q̄ per pſal
miſtā dicit. Imꝑfectū meū viderunt
oculi tui. Nō oīno erit nobis noxia
imꝑfectio noſtra:ſi in dei itinere con
ſtituti:⁊ ad tranſacta nō reſpicim⁹:⁊
ad ea que reſtāt trāſire feſtinamus.
Nā q̄ imꝑfectoꝝ deſideria dignāter
inflammat:hec q̄n̄qꝫ ad ꝑfectionem
dn̄s noſter ieſus chriſtus roborat/q̄
ꝓ peccatoribꝫ carnem ſine pct̄ō aſſu
mēs de celis ad terras deſcēdit/⁊ ꝓ
humano genere qḋ pro culpa primi
parentis morti ꝑpetue fuerat obno
xiū q̄ morti nihil debebat occubuit.
In homelia ſuper Maria ſtabat
Hinc eſt ꝙ nos quotidie ad vitā
poſt culpas reuertimur /quoniā ad
penā noſtrā ꝯditor ſine culpa deſcē-
dit. Ecce iā antiquus hoſtis ea que
de humano gn̄e ſpolia ceperat amiſ-
ſit/⁊ quos iure tenebat mortales ꝑ-
didit/q̄niā eū in quo ius nō habuit
morte appetere imortalē p̄ſumpſit.
Quotidie pctōres ad vitā reuertun
tur:⁊ poſt perpetratas culpas ad in
nocētiā ꝑ pn̄ie remediū ꝯuertuntur
Adeſt teſtis diuine miſericordie ma
ria magdalena:de qua phariſe⁹ duꝫ
pietatꝭ fōtes vellet obſtruere dicebat
Hic ſi eſſet ꝓpheta ſciret vtiqꝫ que et
q̄lis eſt mulier q̄ tangit euꝫ q̄a pecca Luc.vij.
trix eſt. Sed lauit lacrimis maculas
cordis ⁊ corporis/⁊ redemptoris ſui
veſtigia tetigit/q̄ itinera ſua praua
dereliq̄t. Sedebat ad pedes ieſu/ſer-
mōnēqꝫ de ore illi⁹ audiebat. Viuenti
adheſerat/mortuū querebat. viuen-
tē repperit quē mortuū q̄ſiuit. Tan
tūqꝫ apḋ eū locū gr̄e inuenit/vt hūc
ipſis q̄qꝫ apoſtolis ei⁹ videlicꝫ nun-
c̄ijs ipa nūciaret. Quid itaqꝫ fratres
q̄d in hac re debem⁹ aſpicere/niſi im
mēſaꝫ miſericordiā cōditoris noſtri
q̄ pro nobis velut in ſigno exēplū pe
nitētie poſuit eos q̄s ꝑ penitentiam
viuere poſt lapſū fecit. Perpēdo ete
niꝫ petrū.cōſidero latronem.aſpicio
zacheū intueor mariā/⁊ nihil in his
aliud video niſi ante oculos nr̄os po
ſita ſpei ⁊ penitētie exēpla. Fortaſſe
enī in fide lapſus eſt aliq̄s/aſpiciat
petrū q̄ amare fleuit.qḋ timide nega
uerat. Ali⁹ cōtra ꝓximū ſuū in mali
cia crudelitatis exarſit/aſpiciat latro
nē q̄ ⁊ ipo mortꝭ articulo ad vite pre
mia penitēdo ꝑuenit. Ali⁹ auaricie
eſtibus anhelās aliena diripuit:aſpi
ciat zacheuꝫ q̄ ſi quid alicui abſtulit
q̄druplum reddidit. Alius libidinis
igne ſuccēſus carnis mūdiciam ꝑdi
dit/aſpiciat mariā q̄ in ſe amorē car-
nis igne diuini amoris excoxit. Ec-
ce oīpotens de⁹ vbiqꝫ noſtris oculis
q̄s imitari debem⁹ obijcit/vbiqꝫ ex-
ēpla ſue miſericordie opponit. Ma
la ergo iā diſpliceāt vel exꝑta. Libēt̄
obliuiſcit̄ deus qḋ nocētes fuimus.
parat⁹ eſt nr̄am pn̄iam deputare no

bis ad innocentiā. Inquinati igitur
poſt aquas ſalutꝫ: renaſcamur ex la-
crimis. Itaqꝫ iuxta pⁱmi paſtoris vo
cē ſicutꝗmodo geniti infantes lac cō-
cupiſcite. Redite ꝑuuli filij ad ſi-
nū veſtre matris eterne ſapientie: ſu
gite larga vbera pietatꝫ dī. Etſi trā-
acta plāgitꝫ imminēnia vitatis/redē-
ptoꝛ noſter momētaneos fletus ve-
ſtros eterno cōſolabitur gaudio.

De culmine regiminis in paſtora
li capitulo. v. Cap. lviij.

Jo. xxi. Symon ioannis amas me? Sunt
nōnulli q̄ eximia virtutū dona
ꝑcipiūt: ꝛ pro exercitatione ceteroꝝ
magnis muneribꝫ exaltant̄. q̄ ſtudio
caſtitatꝫ mūdi: abſtinētie roboꝛe va-
lidi doctrine dapibꝫ referti/patientie
lōganimitate humiles/auctoritatis
fortitudīe erecti/pietatꝫ grā benigni/
iuſticie ſeueritate diſtricti ſunt. Qui
nimiꝝ culmē regiminis ſi vocati ſu
ſcipere renuūt ipa ſibi plerūqꝫ dona
adimūt que nō pro ſe tantūmodo/ſꝫ
etiā ꝓ alijs acceperūt. Cūqꝫ ſua ꝛ nō
alioꝝ lucra cogitant/ipſis ſe q̄ priua
ta appetunt habere bonis priuant.
Hinc nāqꝫ xp̄itas ad diſcipulos dic̄.
Mat. v. Nō pōt ciuitas abſcondi ſuꝑ montē
poſita: neqꝫ accēdūt lucernā ꝛ ponūt
eā ſub modio. ſed ſuꝑ cādelabrū/vt
luceat oībus qui in domo ſūt. Hinc
petro ait. Symō ioānis amas me?
Qui cū ſe cū amare protinus reſpō
diſſet audiuit. Si diliges me paſce
Jo. xxi. oues meas. Si ergo dilectionis eſt
teſtimoniū cura paſſiōis/quiſq̄s vir
tutibus pollēs gregē renuit paſcere
paſtorē ſummū ꝯuincit̄ non amare.
Beato igit̄ Petro primo paſtori do
min⁹ noſter bon⁹ paſtoꝛ an̄ paſſionē
ſuā dās claues regni celeſtꝫ ait. Qō-
cūqꝫ ligaueris ſuꝑ terrā erit ligatuꝫ mat. xvi.
ꝛ in celis/ꝛ q̄cūqꝫ ſolueris ſuꝑ ter
rā erit ſolutū ꝛ in celis. Poſt reſur-
rectionē xp̄o ſuā eandē ligādi ꝛ ſoluē-
di poteſtatē ceteris ꝯmunit̄ diſcipul̄
cū beato Petro ꝯmiſit dicēs. Quo
rū remiſeritis p̄ctā remittunt̄ eis/ꝛ
quoꝝ retinueritis retēta ſūt. Horū
ꝑfecto nūc in eccl̄ia epiſcopi ꝛ ceteri
paſtores locū tenēt/ſoluendi ꝛ ligan
di ſuſcipiūt auctoritatē/q̄ graduꝫ re-
giminis ſortiunt̄. Grādis honoꝛ: ſꝫ
graue pōdus iſtius eſt honoris

In homelia ſuper euāgeliū. Cū
Durū q̄ppe eſt/vt q̄ (eſſet ſero.
neſcit tenere moderamina vite ſue/
iudex vite fiat aliene. Et plerūqꝫ cō-
tingit vt hic iudicij locum teneat cui
ad locū vita minime ꝯcoꝛdat/hac ſe
pe agit̄. vt vel dānet immeritos vel
alios ipē ligatus ſoluat. Sepe erga
quoſlibet odio vel gratia mouet̄: ꝛ in
illis ſoluēdis ac ligādis ſue volunta
tis motus nō aūt cauſarū merita ſe-
quit̄. Vn̄ fit. vt ipa ligādi ꝛ ſoluendi
poteſtate ſe priuet/q̄ hanc pro ſuis
voluntatibꝫ ꝛ nō ꝓ ſubiectoꝝ mori-
bꝫ exercet. Sub magno igit̄ mode-
ramine paſtores eccl̄ie vl̄ ſoluere ſtu
deāt vel ligare. Sed vtrū iuſte an in
iuſte obliget paſtoꝛ paſtoris tn̄ ſentē
tia gregi timenda eſt/ne is q̄ ſubiſtr
cū iniuſte forſitan ligatur ipam ob-
ligationis ſue ſententiam ex alia cul
pa mereat̄. Paſtoꝛ ergo vel abſolue-
re indiſcrete timeat vel ligare. is aūt
q̄ ſub manu paſtoris ē ligari timeat
vel iniuſte/nec paſtoris ſui iudiciuꝫ
temere repꝛehendat/ne ꝛ ſi iniuſte liga
tus eſt/ex ipſa tumide repꝛehenſionis
ſuꝑbia culpa q̄ non erat fiat.

De Metu mortis ꝛ gaudio reſur

rectionis. Moralium libro .xxxi. Et
in home. ſup Loquente Jeſu. ca. lix.
Jo. xxi. Cum ſenueris extendes manꝰ
tuas. Fortis quiſq̄ predicator
cū certamē paſſiōis ſibi ꝓpinquare
ↄſiderat ꝺ exercitio ꝟtutꝫ exultat/nec
tref pugne ꝑiculo q̄a victorie letaꝛ
triūpho. Sꝫ ſi p̄dicator fortꝫ gloriaꝫ
paſſiōis appetit: ſi diſcrimen mortis
ſubire ꝓ dn̄o letꝰ q̄rit: q̄d ē ꝙ ipi for
tiſſimo p̄dicatori q̄ ex robuſto corde
ꝟtutē traxit in noīe Petro veritas
dicit. Cuꝫ ſenueris extēdes manus
tuas/⁊ alīꝰ te cinget ⁊ ducet q̄ non
vis? Quomō de paſſiōe gaudet/qui
cinctus ab alio q̄ ducitꝛ nō volꝫ? Sꝫ
ſi penſamꝰ q̄liter animꝰ appinquāte
paſſiōe ⁊ mortꝫ metu quatiꝛ/⁊ tn̄ de
vētiro regni p̄mio letaꝛ: intelligimꝰ
quō glorioſi certaminis ſubire ꝑicū
lū volēs nolet. q̄a ⁊ in morte cōſide
rat qd̄ tolerās paueat/⁊ i fructu mor
tꝫ aſpicit qd̄ appetēs q̄rat. Neq̄ em̄
ſi pleniſſime petrꝰ nolet/ꝓ xp̄o pati
potuiſſet. Sꝫ martyrium qd̄ ꝑ infir
mitatē carnis noluit/ꝑ ꝟtutē ſpūs
amauit. Qui dū ꝑ carnē ad penas
trepidat/ꝑ ſpm̄ ad gloriam exultat.
Actūq̄ eſt vt cruciatum martyrij no
lēdo voluiſſet/ſicut nos q̄q̄ cū gau
Nota. diū q̄rimꝰ ſalutꝫ/amaꝝ poculuꝫ ſu
minꝰ purgatiōis Amaritudo q̄dē
in poculo diſplicet/ſꝫ reſtituēda per
amaritudinē ſalꝰ placꝫ. Videamus
paulū q̄mō amet quod refugit/q̄mō
refugiat/quod amat. Ait em̄. Deſide
Phil. j. riū hn̄s diſſolui ⁊ cū xp̄o eſſe: ⁊ mihi
viuere chriſtus eſt/⁊ mori lucrū. Et
ij. cor. v. tn̄ dicit. Qui ſumꝰ in hoc habitacu
lo ingemiſcimus: grauati eo ꝙ nolu
mꝰ expoliari ſed ſuperueſtiri: vt abſor
beatur qd̄ mortale eſt a vita. Ecce ⁊

mori deſiderat/⁊ tn̄ expoliari carne
formidat. Cur hoc? Quia ſi victoria in
ꝑpetuum letificat/ipa nihilominus
ad p̄ns pena ꝑturbat ⁊ q̄uis videat
amor ſubſeq̄ntꝫ muneris/tāgit tn̄ n̄
ſine merore animuꝫ pulſus doloris.
Sic em̄ vir fortꝫ cū vicino iam belli
certamine armis accingiꝛ/palpitat
⁊ feſtinat/tremit ⁊ ſeuit. q̄ſi pauet ꝑ
pallorē cerniꝛ/ſꝫ ꝑ irā vehementꝛ vr
getꝛ: ita vir ſctūs cū ꝓpinquare paſſi
oni ſe ↄſpicit ⁊ nature ſue infirmita
te ↄcutiꝛ/⁊ ſpei ſue ſoliditate robora
tur/⁊ de vicina morte trepidat/⁊ tn̄
ꝙ moriēdo verꝰ viuat exultat. Ad
regnū q̄ppe non pōt niſi interpoſita
morte trāſire ⁊ idcirco ⁊ ↄfitēdo q̄ſi
ābigit ⁊ q̄ſi ambigēdo ↄfidit/⁊ gau
dēs metuit/⁊ metuens gaudet/quia
ſcit ꝙ ad brauiū q̄etis nō ꝑueniat ni
ſi hoc qd̄ interiacet cū labore trāſcē
dat. Sic nos cuꝫ morbos a corpore
repellere cupimꝰ/triſtes q̄deꝫ (vt ſu
pra diximꝰ) amaꝝ purgatiōis pocu
lū ſumimꝰ: certi ꝟo de ſubſequēti ſa
lute gaudemꝰ. Qui em̄ ꝑuenire cor
pꝰ alīr ad ſalutem nō valꝫ: in potu li
bet etiā quod tedet. Cumq̄ amaritu
dini ineſſe vitā animꝰ ↄſpicit mero
re turbatꝰ hylareſcit. Hīc ḡ dn̄s bea
to Petro predicatori ſuo fortiſſimo
pꝰ reſurrectionē ſuā de futura eius
paſſiōe p̄dixit. Cū ſenueris extēdes Joh. xxi.
manꝰ tuas ⁊ alīꝰ te cinget ⁊ ducet q̄
nō vis. q̄m̄ ⁊ ſi vt hō ad vim ꝑſecuti
onis ⁊ mortꝫ trepidauit: ꝑ ſpei tn̄ cer
titudinē ad p̄miū remuneratiōis ex
ultauit: q̄m̄ erat vis interior amoris
q̄ dolorē vinceret carnis. Nos igitur
fr̄es chariſſimi redēptorē nr̄m ꝓ no
bis paſſū ⁊ mortuum ꝟe reſurrexiſſe
ſciētes ⁊ nos q̄q̄ in futuro reſurre

cturos ⁊ ei de nr̄is actib⁹ ratione͂ red dituros certiſſime credẽtes beatū Pe trū imitātes inq̄ʒtū poſſum⁹ aduer ſitates ⁊ hui⁹ mūdi pſecutiões p vi te pbēnis glīa patient̄ ⁊ gaudent̄ ſu ſtineam⁹. Deſpiciam⁹ cūcta pſentia nulla.n. ſūt q̄ trāſire poſſūt. Turpe ſit diligere/quod ꝯſtat citius perire. Nō nos terrenaꝝ rerꝝ amor ſuperet. nec ſupbia inflet. nō ira delaniet. nō luxuria polluat/nō inuidia ꝯſumat. Amore nr̄o ffes chariſſimi rēdēptor nr̄ occubuit. ⁊ nos amore ei⁹ diſca mus vincere noſmetipos. Nā ſi pfe cte agim⁹ nō ſolū imminētes penas euadim⁹/ verūetiā cū beato petro et ceteris martyrib⁹ ꝯmuni glīa remu neramur. Nā q̄uis occaſio deſit per ſecutiōis/hab; tn̄ pax nr̄a martyriū ſuū/qa ⁊ ſi carnis colla ferro nō ſub dim⁹: ſpiritali tn̄ gladio carnalia de ſideria in mente trucidamus.

In homelia ſuper Cum eſſet ſero

Vitā igit̄ veſtrā ffes moreſq; cō ponite. is q̄ mit; reſurrexit ex morte q; diſtrict⁹ in iudicio veniat puide te. Certe i die tremēdi examinis ſui cū āgelis/cū archāgelis: cū thronis ⁊ dn̄ationib⁹: cū pncipatibus ⁊ po teſtatib⁹ apparebit. celꝭ ac terris ardē tib⁹: cūctis videlicʒ elemēt; in ſui ob ſequiū terrore ꝯmotis. Hunc ḡ tanti pauoris iudicem an̄ ocu'os ponite: hūc vēturū timete: vt hunc cū vene rit nō timidi ſʒ ſecuri videat;. Timē d⁹ eſt eni̅ ne timeat̄. Terror ei⁹ nos ad vſū bone opatiōis exerceat: met⁹ illi⁹ vitā nr̄am a prauitate cōpeſcat. mihi ffes credite qa tāto tūc erimus ſecuri de ei⁹ ſentētia: q̄to nunc eſſe ſa tagim⁹ ſuſpecti de culpa. Si aūt ma gna cura pmeſcit̄ iudiciū cuiuſlib; potent; q̄ futur⁹ eſt poſt hoies ꝯmis poſt vermē abiectiſſim⁹ puluis/qua intentione cogitandum eſt/qua for midine puidēdum tāte iudiciū ma ieſtat;. Hoc ḡ ffes chariſſimi tāta in tētiōe pmeſcite/hoc apud vos ſolli cita mēte cogitate. Ecce ſolennia do minice reſurrectiōis annue agimus: ſʒ ita viuēdū eſt nobis vt ad eterna p uenire feſta mereamur. Trāſeūt eni̅ cūcta q̄ tpaliter celebrantur feſtiua. Curate q̄ his ſolēnitatib⁹ intereſtis ne ab eterna ſolēnitate ſeparemini. Quid prodeſt intereſſe feſtis homi num ſi contingat deeſſe feſtis ange lorum: Vmbra future ſolēnitatis ē ſolēnitas preſens ⁊ temporalis. Id circo hanc annue agimus/vt ad illā que non eſt annua ſed ꝯtinua perdu camur. Cum hec ſtatuto tempore geritur/ad illius deſiderium memo ria noſtra refrigatur. Frequentatio ne ergo gaudij temporalis ad eterna gaudia mens incaleſcat ⁊ ferueſcat: vt ex veritate leticie perfruamur in patria qd̄ de vmbra gaudij meditar̄ in via/pſtante dn̄o ⁊ redemptore no ſtro Jeſu xp̄o q̄ reſurgēs ex mortuis iam nō morit̄. mors illi vltra nō do minabit̄/qui cū deo patre ⁊ ſpūſctō in trinitate pfecta viuit ⁊ regnat de⁹ p infinita ſeculorum ſecula Amen. Ro. vj.

Expliciunt exceptiones de euan gelio ſm Joannem.

Incipit prolo

gus ſubſequentis operis ſup epiſto las beati Pauli apl̄i/exceptus de li bris beati Gregorij pape In moral̄. lib. xxxv. Et in homelia: v. ſecunde part; ſuper Ezechielem.

Paulus apoſtolus q̄ʒuis epiſtolas quindecim ſcrpſerit/ſancta tñ eccl'ia nõ amplius q̄ʒ q̄ttuordecim recipit: qui pfecto numerꝰ ex pfectis duobꝫ nũeris/denario videlicet ꝛ q̄ternario ꝯſiſtit. Denariꝰ q̄ppe numerꝰ in eo pfectus eſt: qꝛ lex in decem p̄cepta ꝯcludit: oĩmiſq; culpa nõ ampliꝰ q̄ʒ per decē p̄cepta cohibet: ꝛ enarrãte veritate opatores vinee denario remunerant. Quaternariꝰ vero numerꝰ in eo maxime pfectꝰ eſſe dinoſcit: q̄a oĩs bona ꝛ pfecta operatio per q̄ttuor ſancti euãgelij libros agnoſcit. Recte ergo ſctã eccl'ia teſtamētũ vtrũq; cuſtodiēs: ꝛ tam ſcḋm legis decalogũ/q̄ʒ ſcḋm quattuor euangelij libros viuēdo ad pfectiõis ſe culmen extēdens ī epiſtolis beati Pauli apl'i nõ ampliꝰ q̄ʒ quattuordecim tenet. vt etiaʒ ex ipo epiſtolaꝝ numero oſtēderet/ q doctor egregiꝰ legis ꝛ euangelij ſecreta rimaſſet.

Explicit prologus.

Incipiunt exceptiones ſup epiſtolã ad Romanos. Capitulum primũ.

Paulꝰ ſeruus Jeſu chr̄i vocatus apl's ſegregatꝰ in euãgeliũ dei qḋ añ pmiſerat p pphetas ſuos in ſcp̄turis ſanctꝭ de filio ſuo q̄ factus eſt ei ex ſemine Dauid ſcḋm carnem/oĩbꝫ q̄ ſunt Rome dilectꝭ dei vocatis ſanctis. Gratia vobis ꝛ pax a deo p̄re noſtro ꝛ dño Jeſu chriſto. Primũ quidē gr̄as ago deo per Jeſum xp̄m p oĩbꝫ vobis: quia fides veſtra annũciat in vniuerſo mũdo. Grecis ac barbaris/ſapientibꝫ ꝛ inſipientibus debitor ſum: ita q in me promptũ eſt / ꝛ vobis qui rome eſtis euãgelizare. Non eĩ erubeſco euangeliũ: virtꝰ eĩ dei eſt in ſalutē omni credēti: iudeo p̄mum ꝛ greco. Juſticia eĩ dei in eo reuelat ex fide in fidem. Reuelat aũt ira dei de celo ſup omnē impietatē ꝛ iniuſticiã hominũ eoꝝ q̄ veritatē dei in iniuſticia detinent. qꝛ qḋ notũ eſt dei/manifeſtũ eſt in illis: deꝰ eĩ illꝭ reuelauit. Inuiſibilia eĩ illiꝰ a creatura mũdi p ea q̄ facta ſunt/intellecta ꝯſpiciunt. ſempiterna q̄ʒ eiꝰ virtꝰ ꝛ diuinitas: ita vt ſint īexcuſabiles: qꝛ cũ cognouiſſent deũ/ nõ ſicut deũ glorificauerũt aut gr̄as egerũt: ſed euanuerũt in cogitationibꝫ ſuis: ꝛ obſcuratũ eſt inſipiēs cor eoꝝ. Dicētes eĩ ſe eſſe ſapiētes ſtulti facti ſunt: ꝛ mutauerũt gloriaʒ incorruptibilis dī in ſiltudinē imaginis corruptibilis hoĩs ꝛ volucrũ ꝛ quadrupedũ ꝛ ſerpentiũ.

De ſupbia ꝛ luxuria: ꝛ de cauſa ꝛ pena pctī. Moraliũ lib. xxvi. Ca. j.

Si vigilãter intēdit vt ꝛ mentis hũilitas ꝛ carnis caſtimonia teneat/cito agnoſcimꝰ qꝛ alterũ cuſtodit ex altero. Nam multꝭ ſepe ſupbia luxurie ſeminariũ fuit: qꝛ dũ eos ſpiritus quaſi in altuʒ erigit/q̄ſi caro in infimis merſit. hi eĩ p̄us ſecrete eleuant/ſʒ poſtmoduʒ publice corruũt. qꝛ dum occultis intumeſcũt motibꝫ cordis/apertis cadũt lapſibus corpis. Sic ſic elati iuſta fuerãt retributiõe

feriēdi: vt q̄a ſupbiendo ſe ꝓferūt ho
minibꝫ luxuriādo vſqꝫ ad iumētorū
Pe. xlviij. ſilitudinē deuoluāt̄. Nō q̄ppe cū in
bonore eēt nō itellexit: cōpat⁹ eſt iu-
mētis inſipiētibꝫ/ ꝛ ſilis fact⁹ eſt illis
Iumenta ſunt q̄ vſu vite carnal'ima
petūt. Qui eñ carne labit̄/ iumētoꝝ
appetitu ꝓſternit̄. Quaſi ſciētie igit̄
illos in altū ſupbia ſubleuauerat: de
Ad Co- quibꝫ Paulus dicebat. Quia cū co-
rinth. j. gnouiſſent deū nō ſicut deū glorifica
uerūt aut grās egerūt/ ſꝫ euanuerūt
in cogitatiōibꝫ ſuis. Qūo vo iumen
toꝝ aut pluſq̄ꝫ iumentoꝝ voluptate
ceciderūt/ ſubdidit dicēs. Propt̄ qꝺ
tradidit illos de⁹ in deſideria cordis
coꝝ in immūdiciā vt cōtumelijs affi
ciāt corpa ſua in ſemetipis. Ecce vl-
tra appetitū lapſi ſunt iumētoꝝ. ꝛ ca
ro merſit q̄s ſuperba ſciētia ſubleua
uit. atqꝫ inde ſub ſe ꝓſtrati ſunt. vñ
ſup ſcire videbant̄. Curandū itaqꝫ
eſt ꝛ omi cuſtodia mens a ſupbie tu-
more ſeruāda. Int⁹ eñ videt de⁹ qꝺ
mentē eleuet: ꝛ idcirco foris ꝑmittit
inualeſcere qꝺ deponat. Intus ꝑus
extollit̄/ quod foris poſtmodū luxu-
rie corruptiōe feriat̄. Occultā videli
cet culpam apta ꝑcuſſio ſequitur: vt
malis exterioribꝫ interiora puniant̄:
ꝛ cor publice corruat/ quod latenter
XXI. tumebat. Proinde ꝑ cuſtodiā humi
litatis ſuāda eſt mūdicia caſtitatis.
Si eñ pie ſpūs ſub deo ꝑmit̄/ caro
illicite ſup ſpm̄ nō eleuat̄.

¶ In Ezechielis homelia. xi.

In ꝑdictis aūt verbis apl'i ꝯſide-
randū nobis eſt: q̄a petm̄ qꝺ ꝑ peni-
tentiā cit'⁹ nō delet̄/ aut petm̄ eſt ꝛ cā
peccati: aut peccatū ꝛ pena peti: aut
peccatū ſiml' ꝛ cauſa ꝛ pena peccati.
Omne eñ qꝺ ꝑus cōmittit̄: peccatū
eſt. Sed ſi citius penitēdo nō tergi-
tur/ iuſto iudicio omīps deus obliga
tam peccatꝫ mentē etiā in culpā alte-
ram ꝑmittit cadere: vt q̄ flendo cor-
rigendo noluit mūdare qꝺ fecit. pec-
catū incipiat petō cumulare. Pecca
tum ergo qꝺ penitētie lamēto nō di-
luit̄/ petm̄ ſimul eſt ꝛ cauſa peti: qm̄
ex illo orit̄ vnde adhuc peccatorꝫ ani
mus altius obliget̄. Peccatū vo qꝺ
ex peccato ſequit̄/ petm̄ ſiml' eſt ꝛ pe-
na peccati: q2 excreſcēte cecitate ex re
tributiōe ꝑoris culpe generat̄: vt q̄ſi
iam q̄daꝫ ſint in petōꝛe ſupplicia ipa
incrementa vitioꝝ. Fit vo nōnunq̄ꝫ
vt vnuꝫ ideq̄ꝫ peccatū ꝛ peccatū ſit ꝛ Nota.
pena peccati ſimul ꝛ cauſa peti. Po-
namus eñ ante oculos quēpiā rem
ꝓximi ꝯcupiſcere: quā q2 apte nō va
luit/ furto diripuit. ſed in furti accu-
ſatiōe poſit⁹/ ſe hāc diripuiſſe iureiu
rando denegauit. Huic ergo ꝯcupi-
ſcentia petm̄ fuit ꝛ cā peccati: q2 ꝑ eā
peruenit ad rapinā: ipm vo furtū q̄
rem ꝯcupitā diripuit ꝛ peccatū ei fa
ctuꝫ eſt/ ꝛ pena peccati: q2 ex retribu
tiōe iam nō repulſe ꝯcupiſcētie factū
eſt vt veniret ad furtū: ꝛ cl'pa cordis
excreſceret in ope ex vltiōe cecitatis.
Sed q2 furtū ꝑiurio tegere curauit/
ex petō rurſum petm̄ genuit. Furtū
ergo qꝺ ex ꝯcupiſcētia ꝓceſſit/ ꝛ ꝑiu-
rium ꝓtulit: peccatū ꝛ pena peccati
factū eſt culpe ꝑcedēti peccatū/ ꝛ cā
peccati culpe ſubſequēti: q2 de illa na
tum hāc genuit. Qꝺ bñ Paul⁹ apl's
de quibuſdā deū intelligentibꝫ/ ſꝫ nō Rom. I.
honorantibꝫ inſinuat dicēs. Cū co-
gnouiſſent deū non ſicut deū glorifi
cauerūt aut grās egerūt: ſꝫ euanue-
rūt in cogitationibꝫ ſuis. Ecce ē pec
catū ꝛ cauſa peti: ex q̄ quid ſequatur

adiūgit. Et obſcuratū ē inſipiēs cor
coꝝ: dicētes enim ſe eē ſapiētes ſtulti
facti ſunt: ⁊ mutauerūt gl'iam incor-
ruptibilis dei in ſil'itudinē imaginis
corruptibilis hoīs/ ⁊ volucrū ⁊ qua-
drupedū ⁊ ſerpētiū. Ecce eſt pctm̄ ⁊
pena pcti. Sed peccatū ſolūmō ⁊ pe
na pcti eſſ; ſi nō adhuc ex hoc pctō ⁊
Ibidem. aliō ſequeret̄. nā poſt infidelitatē co-
ruz ſubdit̄. Propt̄ qō tradidit illos
de⁹ in deſideria cordis coꝝ: in imun
diciā: vt ꝯtumelijs afficiāt corpa ſua
in ſemetipis. Qui igit̄ cognoſcentes
deū nō ſicut deū glorificauerūt ex eo
pctō ⁊ cauſa peccati ad h̄ quoq; pdu
cti ſunt vt ad cultū ſerpentiū ⁊ volu-
crū laberent̄. Sed q2 per hāc etiā ce
citatem vſq; ad immūdiciā ⁊ carnis
ꝯtumelias ceciderūt: ipa infidelitat;
coꝝ cecitas p̄cedēti intellectui ⁊ pec
catū eſt ⁊ pena peccati: ſubſequēti vo
immūdicie pctm̄ facta eſt ⁊ cā pcti.

¶ Moraliū libro. xvi.

¶ Hoc aūt nobis cū tremore conſi-
derandū eſt quō iuſtus ⁊ omps de⁹
cū p̄cedentib; peccatis iraſcit̄/ pmit-
tit vt cecata mens etiā in alijs labat̄:
vt q̄ prius ſciēdo rebelles ſunt/ poſt-
modū vt neſciāt excecent̄: ſicut ð eiſ-
dez infidelib; ⁊ lubricis q̄ cognoſcen
Rom. j. tes deū nō ſicut deū glorificauerūt.
paulo poſt addit̄. Tradidit illos de⁹
in reprobū ſenſuz vt faciāt que nō cō
ueniūt. Quia enim glorificare nolu-
erunt quē cognouerūt/ reprobo ſen
ſui traditi adhuc relicti ſunt vt neſci
rent etiā p̄ſare mala q̄ faciebāt.

¶ Moraliū libro xxv.

¶ Et qui cognoſcentes deū peccatū
ſupbie intelligēdo cōmiſerūt: excecant̄
etiā ne intelligāt qō amittūt. Prio-
ris ergo peccati merito pctōꝝ ſubſe-
quentiū fouea tegit̄: vt q̄ malū ſciens
ppetrat/ deinceps iuſte in alijs etiaz
neſciēs cadat. Hoc qppe agit̄ vt cul
pis culpe feriant̄: quatin⁹ ſupplicia
ſiant peccātiū ipa incremēta vitioꝝ.
Nimiꝝ iuſto iudicio augeri culpa p-
mittit̄: vt ad feriēdū alti⁹ qn̄q; cumu
letur. Hinc rurſus de qbuſdā Pau j. Theſ. ij.
lus dt. Ut impleāt pctā ſua ſp. Hinc Apoca. xxij.
voce angelica Joanni dr̄. Qui nocet
nocēat adhuc: ⁊ qui in ſordib; eſt/ ſor pſ. lxviij.
deſcat adhuc. Hinc Dauid ait. Ap-
pone iniq̄tatē ſup iniq̄tatē ipoꝝ: ⁊
nō intrent in iuſticiā tuaz. Hinc per Deute. xxxij.
Moyſen dn̄s dt. Et vinea ſodomo-
rū vinea coꝝ: ⁊ ſpago coꝝ ex gomor
ra. Uua coꝝ vua fellis: ⁊ botr⁹ ama-
ritudinis in ipis. Furor draconū vi
num coꝝ: ⁊ furor aſpidū inſanabilis
Nōne hec ꝯgregata ſunt apud me: ⁊
ſignata in theſauris meis? In die vl-
tionis reddā eis. D, mlta mala coꝝ
narrauit: ⁊ tn̄ illico adiūxit. In tēpo
re q̄ lapſus fuerit pes eorum. Ecce
atrociſſima illoꝝ facinora deſcribūt̄
⁊ tamē ad diem vltiōis adhuc ſubſe-
quens lapſus aſpicit̄ quo coꝝ culpe
cumulant̄. Habēt iam q̄dez vnde fe
riri merēant̄: ſed ſuſtinent̄ tn̄ adhuc
peccatū creſcere: vt peccantes poſſit
atrocior pena cruciare. Iam meret̄
ſuppliciū peccatū ⁊ cauſa peccati: ſ;
expectat̄ adhuc vt augmētū ſuppli-
cij ſubroget peccatū ⁊ pena peccati.

De quadripertita dicēdi qualitate.
Moraliū libro. xxiij Caplm. ij.

F Emine coꝝ immutarūt natu-
ralez vſum in eūvſum qui eſt ꝯ
naturam. Omne qō dr̄/ quadripertita
pōt q̄litate diſtingui: ſi aut mala ma
le/ aut bona bene: aut mala bene/ aut
bona male dicant̄. Male em̄ malus

dicit̃ cũ res ꝯuerſa ſuadet̃. ſicut ſcri-
ptũ eſt. Benedic deo ⁊ morere. Bñ bo-
Job. ij. nuz dr̃: cũ recte recta p̃dicant̃: ſicut
Mat. iij. ⁊ iiij. Mattheus ait. Agite pniam: appro-
pinq̃bit eñ regnũ celoꝝ. Maluz bñ
dicit̃: qñ p os dicẽtis idcirco vitium
Rom. j. exp̃mit̃/ vt reprobet̃: ſicut Paul⁹ ait.
Femine eoꝝ immutarũt naturalem
vſum/ in eũ vſum q̃ eſt ꝯ naturã. quo
loco execrãda quoq3 viroꝝ facinora
ſubdidit/ ſ3 honeſte inhoneſta narra-
uit: vt mltos ad honeſtatis formam
inhoneſta narrãdo reuocaret. Male
aũt bonũ dr̃: cũ rectũ aliq̃d recto ſtu-
dio nõ p̃fertur. ſicut illuminato ceco
Joan. ix. pharisei dixiſſe ꝓhibet̃. tu ſis diſcipu-
lus ei⁹/ qd̃ maledicẽtis voti dixerũt
ſtudio/ nõ orõnis voto. vel ſicut Cay-
Jo. xviij. phas ait. Expedit vnũ mori p̃ ꝑplo:
vt nõ tota gens pereat. Bonũ q̃ppe
ſed non bene locutus eſt: q2 dum cru-
delitatẽ necis appetijt/ redemptoris
gratiã ꝓphetauit.

Moraliũ lib. xxv. ⁊ in homelia. xj.
ſup Ezech. De obduratiõe reprobo-
rum vl' damnatiõe. Cap. iij.

Rom. ij. Ignoras qm̃ benignitas dei ad
pniam te adducit? Sepe venit
vt ſupna petõres expectat clemẽtia:
in maiore cordis p̃ſiliant cecitate. q̃s
tanto diſtrictior ſequit̃ ſnia/ q̃nto pec-
cantib⁹ eis magna eſt p̃rogata patiẽ-
tia. q̃a diuina ſeueritas eo iniquum
acri⁹ punit/ quo diutius ꝓtulit. Mi-
ſericors q̃ppe de⁹ ad pniam tp̃s no-
bis relaxat peccantib⁹. Sed cũ eius
grẽ patiẽtiã nos ad augmẽtũ verti-
mus culpe: h ip̃m tp̃s qd̃ ad parcen-
duz pie diſpoſuit/ diſtricti⁹ ad ferien-
dũ vertit. vt cũ reuerti q̃s etiã ſpacio
tp̃is accepto noluerit/ per h̃ mala ſua
ad reatũ augeat: p̃ qd̃ ea diluere po-
tuit ſi ꝯuerti voluiſſ3. Vñ ſcriptũ eſt
Ignoras qm̃ benignitas dei ad pe-
nitentiã te adducit? Scd'm duriciam
aũt tuã ⁊ cor impenitẽs theſaurizas
tibi iram in die ire ⁊ reuelatiõis iuſti
iudicij dei. De benignitate ergo om-
nipotẽtis dei irã ſibi in die ire repro-
bus theſaurizat: q2 dũ ad penitẽduz
tp̃us accipit̃/ ⁊ ad peccandũ exhibet̃:
ip̃m remediũ gratie vertit in augmẽ-
tum culpe. Vñ ⁊ omp̃s de⁹ q2 colla-
ta remedia ꝯſpicit ad augmentũ cul-
pe trahi ipſam benignitatẽ quã cõtu-
lit in iudicij diſtrictõez vertit: vt inde
poſt ampli⁹ feriat vnde mõ ampli⁹
expectat: ⁊ q2 hõ deſerere malum nõ
vult vt viuat/ augeat vnde moriat̃.

Moraliũ lib. xxviij. De intẽtione in
bono opere. Capitulum. iiij.

Qui reddet vnicuiq3 ſm̃ opera Roma. ij
eius. Sicut aliqua fabrica co-
lumnis/ colũne ſuo baſib⁹ innitũtur:
ita veſtra in ſtructib⁹/ virtutes aũt in
intima intẽtiõe ſubſiſtũt. Baſes q̃p-
pe vniuſcuiuſq3 ſunt anie intẽtiones
ſue. Et q̃a ſcriptũ eſt. Fundamentũ j. Co. iij.
aliud nemo p̃t ponere p̃ter id quod
poſitũ eſt qd̃ eſt chriſt⁹ Jeſus: tũc ba-
ſes in fundamẽto ſunt: cũ intẽtiones
noſtre in xp̃o roborãtur. Nimiꝝ eñ
quãlibet ſumma op̃a inanit̃ facim⁹:
ſi intẽtiones cordiũ noſtroꝝ premia
vere vite que in chriſto eſt nõ reqrũt.
Unde cum diſtrictũ iudicem Pau-
lus deſcriberet/ ⁊ actionũ bona nar-
raret dicẽs. Qui reddet vnicuiq3 ſ3
opera ei⁹. His q̃dem qui ſm̃ patien-
tiam boni op̃is gl'iaz ⁊ incorruptio-
nem: q2 nominata boni op̃is patien-
tia quaſi totius electe actiõis fabricã
dixerat/ ſubtilit̃ illico vbi baſes eiuſ-
dem fabrice ꝯſiſterẽt exq̃ſiuit dicẽs.

Gloriā ⁊ honorē ⁊ incorruptionem
q̄rentib⁹ vitā eternā. Ac ſi apte dice-
ret. Et ſi q̄dam patientaȝ boni op̄is
oſtendūt/ glīam ⁊ incorruptionē nō
recipiūt. ſi intentiones cordis .i. ba-
ſes fabrice in fūdamēto nō figūt/ q̄a
videlicet deus vel honeſte vite edifi
ciū nō inhabitat: qđ extra ſe poſituȝ
non ipſe ſuſtentat.

Moralium lib. xviij. De diſtātia
diuine ac humane ꝟtutis. Ca. v.

Rom. iij. Ut ſit ipſe iuſtus ⁊ iuſtificans
Omnes ſupne patrie electi par-
ticipatiōe vere lucis que deus eſt lu
mē vocari ſolēt: ſed ille lumē illumi-
nās iſti lumen illuminatū/ ſicut ſcri
Job. j. ptū eſt. Erat lux ꝟa q̄ illuminat om-
nē hominē venientē in hūc mūdum
Iſtis aūt tantummodo dicit̄. Uos
eſtis lux mūdi. Participatiōe iuſti-
tie que de⁹ eſt: illi iuſtitia nūcupant̄.
ſed ille iuſtita iuſtificans: iſti iuſtitia
iuſtificata. De deo q̄ppe dicitur. Ut
ſit ip̄e iuſtus ⁊ iuſtificans: ipi ꝟo di-
cūt vt nos efficeremur iuſtitia dei in
ip̄o. aliter ergo venerandū eſt lumē
illuminās: aliter lumē illuminatum
aliter iuſtitia iuſtificans/ aliter iuſti-
De Hoſtia ſaluta (tia iuſtificata
ri. In dialogo lib. iiij. Cap. vj.

Rom. vj. Chriſtus reſurgēs ex mortuis
iam non morit̄. Credendū eſt
ſacram oblationē ſalutaris hoſtie nō
ſolū viuentes adiuuare/ verū etiam
mortuis: ſi inſolubiles culpe nō fue-
rint ad abſolutionē multū prodeſſe/
ita vt hoc nōnūq̄ꝫ ip̄e defūctoꝝ anie
videant̄ expetere. Sed ſciendū eſt q̄ꝫ
illis ſacre victime mortuis ꝓſūt: qui
hic viuēdo obtinuerunt vt eos etiā
poſt mortē bona adiuuēt q̄ hic ꝓ ip-
Nota. ſis ab alijs fiūt. Inter hec aūt pēſan
dū eſt q̄ tutior via ſit vt bonū quod
q̄ſq; poſt mortē ſuam ſperat agi per
alios/ agat dū viuit ip̄e ꝑ ſe. Beat⁹
q̄ppe eſt liberū exire/ q̄ꝫ poſt vincula
libertatē querere. Debem⁹ itaq; pre
ſens ſeculū vel q̄a iam conſpicimus
defluxiſſe tota mente cōtemnere/ q̄-
tidiana deo lachrymaꝝ ſacrificia/ q̄ti
dianas carnis eius ⁊ ſanguinis ho-
ſtias immolare. Hec nāq; victima
ſingulariter ab eterno interitu aīam
ſaluat/ que nobis illā mortem vnige
niti ꝑ myſteriū reparat. Qui licȝ ſur
gens a mortuis iam nō moritur/ ⁊
mors ei vltra nō dominabit̄/ tn̄ in ſe
ip̄o immortaliter ⁊ incorruptibiliter
viuens pro nobis iteꝝ in hoc myſte-
rio ſacre oblationis immolat̄. Eius
q̄ppe ibi corpus ſumit̄: eius caro in
populi ſalute partit̄/ eius ſāguis nō
iam in manus infideliū. ſed in ora fi
deliū fundit̄. Hinc ergo penſemus/
quale ſit ꝓ nobis hoc ſacrificiū qđ ꝓ
abſolutiōe noſtra paſſionē vnigeni-
ti filij ſemꝑ imitat̄. Quis em̄ fideliū
habere dubiū poſſit in ip̄a immola-
tiōis hora ad ſacerdotis vocē celos
aperiri. In illo Jeſu xp̄i myſterio an
geloruȝ choros adeſſe. ſummis ima
ſociari. terrā celeſtib⁹ iungi. vnū q̄d-
dam ex viſibilib⁹ ⁊ inuiſibilib⁹ fieri?
Sed cum hec agimus neceſſe eſt vt
noſmetip̄os deo in cordis ꝯtritione
mactemus: q̄a q̄ paſſionis dn̄ice my
ſteriū celebramus/ debemus imitari
qđ agimus. Tūc em̄ vere pro nobis
deo hoſtia accepta erit: cuȝ noſip̄os

Moraliū li. ix. (hoſtiā fecerim⁹.
Q redemptor ſimpla morte ſua du
plā noſtrā deſtruxit. Cap. vij.

Quod mortu⁹ eſt peccō mortu⁹
eſt ſemel. Nos q̄m ⁊ a deo mē-

te receſſimus ꝛ carne ad puluerē re-
dimus/pena duple mortis aſtringi-
mur/ꝛ flagello vindicte ꝑ culpa q̄ti-
die atterimur. Sed venit ad nos q̄
ꝑ nobis ſemel ſine culpa ſola carne
moreret/q̄ ſimplā ſuā duple noſtre
ꝯiungeret/ꝛ nos ab vtraq; morte li-
beraret/de qua ꝑ Paulus dicit. Ex
mortuus eſt pctō mortuus eſt ſemel

Moraliū. xiiij. De pugna tenta-
tionum. Cap. viij.

Ubi.ſ. Non regnet peccatū in veſtro
mortali corpore. Non poteſt in
hac vita poſito homini tentatio de-
eſſe peccati. Sz aliud eſt peccato ten-
tanti reſiſtere aliud eſt domināti ſer-
uire. Hui⁹ quippe peccati dominium
ꝛ regnum a diſcipuloꝝ cordib⁹ repel-
lebat apl̄us cum dicebat. Nō regnet
pcm̄ in vr̄o mortali corpore. Non
eni ait nō ſit/ſed nō regnet/q̄a nō eſ-
ſe nō pōt: nō aūt regnare in cordib⁹
bonoꝝ pōt.

Moraliū lib. xix. De Terrenis ſeu
ſpiritalib⁹ ſtudijs. Cap. ix.

Rom. vj. Humanū dico ꝑpter infirmita-
tē carnis veſtre. Iuſti nequaq̄
ſūt in terrenis ſtudijs fortes ꝛ in ce-
leſtib⁹ debiles/ſed lōgius atq; diſtā-
tius ſtudioſos ſe deo exhibent/q̄ ſe-
culo fuiſſe meminerūt. Nā cū q̄buſ-
dam ꝑ p̄dicatorē ſm̄ beatū Pau-
lū dicit. Humanū dico ꝑpter infir-
mitatē carnis veſtre/ſicut exhibui-
ſtis mēbra veſtra ſeruire immundi-
cie ꝛ iniq̄tati ad iniq̄tatē: ita nūc ex-
hibete mēbra veſtra ſeruire iuſticie
in ſanctificationē/eoꝝ ꝑculdubio in-
firmitati ꝯdeſcendit ac ſi eis aptius
diceret. Si neq̄q̄ āpli⁹ poteſtis ſaltē
tales eſtote in fructu bonoꝝ/quales
fuiſtis dudū in actione vitioꝝ: ne de-
biliores vos hēat ſācta libertas: q̄s
in carne validos habuit vſus frene
voluptatis.

Moraliū lib. xxix.
De Gratia diuine diſpēſatiōis. ca. x.

Uelle adiacet mihi/ꝑficere aūt Rom. vij.
bonū nō inuenio. Si iactatum
ſemen in terra poſt pluuiā gelu ꝑmi-
tur q̄ foras citius apparere repellit
eo intus fecūdius radicat. ꝛ q̄ vetat
ꝑgredi cogit multiplicari. q̄a cū ab
immaturo ortu reſtringit: in conce-
ptionis ſue tarditate laxatū ad fru-
ctū vberius implet. Sic dn̄s miro
mō pectoris noſtri terrā ad ſuſcipiē-
da vbi ſemina prius ꝑ occulte gra-
cie pluuiam infūdit/ꝛ poſtmodum
ne in cōceptis virtutib⁹ immoderati⁹
ꝑfluat/diſciplina itme diſpēſatiōis
quaſi glacie premit. vt quam ꝑcepta
gratie pluuia irrigat/etiā diſcipline
rigor aſtringat/ne ſi aut anteq̄ deb;
aut pluſq̄ neceſſe eſt ꝯceptas virtutes
ꝑferat/fruges in herbā vertat. Sic
viri iuſti aut anteq̄ debent/aut pluſ
q̄ debēt ꝑficiāt/ꝑ ꝑfect⁹ ſui magni-
tudinē in elatiōis defectū cadūt. Ui-
deam⁹. Paulus infuſa terra quāta
diſcipline glacie p̄ſſus ait. Uelle ad-
iacet mihi: ꝑficere aūt bonū nō inue-
nio. Qui eni velle habere ſe aſſerit/
iā ꝑ infuſionē gratie q̄ in ſe lateāt ſe-
mina oſtēdit. Sz dū ꝑficere bonum
nō inuenit/ꝑfecto indicat q̄ꝫta illum
diſpēſatōis ſupne glacies ꝑmat. An
iſta glacies eoꝝ corda nō p̄ſſerat/qui-
b⁹ dicebat/vt nō q̄cūq; vultis illa fa-
ciatis: Acſi apte diceret. Occulta cor-
dis veſtri ſemina iā ꝑdire in frugem
q̄runt: ſed ſupni moderaminis gelu
ꝑmunt vt tāto poſt fecūdius erūpāt
q̄to diuini iudicij ꝑmētia pondera
patientius portāt.

Moraliũ libro .xix. De Utilitate
tentationum. Cap. xj.

Ro, viij. Uideo aliam legez in membris
meis. Tunc bene exterius cu-
ſtodimur/cũ ꝑ diſpẽſatione dei tole-
rabiliter tentamur exterius aliqñ vi
tijs: aliqñ preſſuris. Nam eis quoqꝫ
quos viros nouim⁹ fuiſſe ꝟtutũ: tenta
tiones ⁊ certamina nõ defuere vitio
rum. Hinc eſt eñ ꝙ ad cõſolationez
noſtrã beat⁹ Paulus ꝑdicator egre
gius de ſe quedam talia ꝓdere dignat'
dicẽs. Uideo aliam legẽ in mẽbris
meis repugnãtez legi mentis mee/⁊
captiuũ me ducentez in lege peccati
ꝗ eſt in mẽbris meis. Ad ima quippe
trahit caro ne extollat' ſpũs, ⁊ ad ſũ-
ma trahit ſpũs ne ꝓſternatur caro.
Spirit⁹ leuat ne iaceam⁹ in infimis
caro aggrauat ne extollamur ex ſũ-
mis. Si ſine ſubleuante ſpũ nos ca
ro tentaret: ꝑfectione ꝓculdubio ten
tatiõis ſue in ima deijceret. Rurſus
ꝟo ſi nõ tentante carne ad ſũma nos
ſpũs ſubleuaret in ſupbie caſu nos
ipſa peius ſubleuatione ꝓſterneret.
Sed fit certo moderamine vt dum
vnuſq̈ſqꝫ ſanctoꝝ iam quidez interius
ad ſũma rapit': ſed adhuc tentat' exte
ri⁹/nec deſperationis lapſũ nec ela-
tiõis incurrat/quoniam nec exterior tẽ
ptatio culpã ꝑficit/quia interior intentio
ſurſuz trahit. nec rurſũ interior intẽtio
in ſupbiã eleuat/quoniam tẽptatio ex-
terior humiliat dum grauat. Sicqꝫ
magno ordine cognoſcimus in inte
riori ꝓfectu quid accipim⁹/in exterio-
ri defectu quid ſum⁹. Et miro modo
agit': vt nec de ꝟtute quiſquã extolli de
beat: nec de tẽtatione deſperet/quia
dũ ſpũs trahit ⁊ caro retrahit/ſubti
liſſimo iudicij interni moderamine
infra ſumma ⁊ ſupra infima in quo
dam medio anima librat'.

Moralium libro .xv. De ſpiritali
conuerſatione. Capitulum. xij.

Ro, viij. Uos aũt nõ eſtis in carne ẜ in
ſpiritu. Iuſti gaudiũ ſuum in
celis ponũt/eorũqꝫ cõuerſatio in cel'
eſt: ⁊ cũ carne ſũt adhuc quaſi in car
ne iam nõ ſunt: quia nulla carnis dele-
ctatiõe paſcunt': vnde quibuſdã dicit'.
Uos aũt nõ eſtis in carne/ſed in ſpi
ritu. Neqꝫ eñ in carne nõ erãt q ma-
giſtri epiſtolas ⁊ exhortatiõis eloq̃a
ſuſcipiebãt: ẜ quaſi iã nõ in carne eſ
ſe eſt/õ amore carnaliũ nihil habere.

In homelia ſup Euãgeliũ. Ma
nifeſtauit ſe Ieſus. De arra eterne
hereditatis. Capitulum. xiij.

Ro, viij. Meminiſſe debem⁹ quid de ſacto
ſpiritu dicat beat⁹ paulus. Si
quis ſpiritũ xpi nõ habꝫ/hic non eſt
e⁹i. Quaſi quidã titulus eſt diuine
poſſeſſiõis iſte ſpũs amoris. Nunquid
ſpm̃ xpi habꝫ is cui⁹ mentẽ odia diſ
ſipant: elatio inflat: ira vſqꝫ ad diui-
ſionẽ mentiũ exaſperat/auaritia cru-
ciat/luxuria eneruat? Penſate quis ſit
ſpũs xpi. Profecto ille qui facit ami
cos ⁊ inimicos diligi/terrena deſpi-
ci: ꝓ celeſtib⁹ eſtuari/carnez ꝓpter vi
tia cõteri/mentẽ a ↄcupiſcentijs fre-
nari. Si ergo vultis cognoſcere
poſſeſſionis dei/perſonam perpendi
re poſſeſſoris veſtri. Ecce eniz quod
diximus: voce veridica paulus cla-
mat. Si quis ſpiritum xpi non ha-
bet: hic nõ eſt ei⁹. Ac ſi aperte dicat.
Qui nũc deo inhabitante non regi-
tur/de diuine claritatis ſpecie poſt-
modum non letatur.

Moraliũ lib. xj. ⁊ xiij. De libertate
bene operandi. Capitulũ. xiiij.

Non accepiſtis ſpm̄ ſeruitutꝭ ite-
rū in timore. Iudaicꝰ populꝰ
ſuꝰ fuit/q̄ nō amore filij obſeq̄batur Ibidem.
dn̄o/ſꝫ timore ſeruili. Lex nāqꝫ ſub
vltiōis ꝑſecutiōe populū tenuit. vt
quiſq̄s ſub illa peccaret ꝓtinꝰ morte
puniret/nec iſraelitica plebs ex amo
re/ſꝫ dn̄o ſuiebat ex timore. Nūq̄ꝫ āt
impleri iuſtitia pōt ꝑ timorē/q̄a iux
ta ioānis vocē: ꝑfecta caritas foras
mittit timorē. Paulꝰ ergo filios ad Jo. iiij.
optiōis ꝯſolat᷑ dicēs. Non accepiſtis
ſpm̄ ſeruitutꝭ iterꝝ in timore/ſꝫ accepi-
ſtis ſpūm adoptionis filiorꝝ in q̄ cla
mamꝰ abba pater. Iuſtꝰ eīm eſſe nō
valꝫ in ꝯſpectu dei/qui ei non per di
lectionem/ſed ꝑ formidinem ſeruit.

Moralium libro. viij. De conſola
tione penitentiū. Capitulū. xv.

Non ſūt ꝯdigne paſſiōis huius Ro. vi.
tēporis ad futurā gl'iam. Ele-
cti q̄qꝫ cū huiꝰ mūdi aduerſa patiūt᷑
cū honeſtatis ꝯtumelias/rerꝝ dāna:
cruciatꝰ corporis tolerāt/eſſe ḡuia q̄
bꝰ exercent᷑ penſāt/ſꝫ cū mentꝭ oculū
ad eterne patrie ꝯſiderationē tendunt
ex ꝯparatione p̄mij q̄ꝫ ſit leue quod pa
tiunt᷑ inueniūt. Quod enim valde
eſt importabile ex dolore oſtēdit᷑/con
ſideratiōe ꝓuida ex remuneratiōe le
uigat᷑. Hinc eſt ꝙ paulus ſemper ſe
ipo robuſtior ꝯ̄ aduerſa erigit᷑: q̄a ni
mirꝝ finē ſui opꝫis ꝑſtolat᷑. Graue nā-
qꝫ quod ſuſtinet eſtimat/ſꝫ hoc leue
ꝑ p̄mij ꝯſiderationē pēſat. Ipe q̄ppe
q̄ꝫ ſit graue qđ patit᷑ indicat/q̄ in car
ceribꝰ abūdantius/in plagis ſupra
modū/in mortibꝰ frequēt᷑ ſe fuiſſe te
ſtat᷑: q̄ a iudeis q̄nquies q̄dragenas
vna minꝰ accepit. q̄ ter virgis ceſus
ſemel lapidatꝰ eſt ter naufragiū paſ-
ſus. nocte ⁊ die in ꝓfūdo maris fuit
q̄ ꝑicula fluminū/latronū/ex genere/
ex gētibꝰ/in ciuitate/in ſolitudine/in
mari/in falſis fratribꝰ ꝑtulit. q̄ in la-
bore ⁊ erūna: in ieiunijs multꝭ/in fa-
me ⁊ ſiti: in frigore ⁊ nuditate labora
uit. q̄ foris pugnas/intꝰ timores ſu-
ſtinuit/q̄ vltra vires grauatū ſe eſſe
aſſerit dicēs. Supra modū grauati ij. Cor. 4
ſumus ſupra ꝟtutē/vt tederet nos
etiā viuere. Sed quomō remunera
tiōis linteo ſudorē tāti laboris ter-
gat ipe denūciat dicēs. Exiſtimo ꝙ
nō ſūt ꝯdigne paſſiones huiꝰ tempo
ris ad futurā gloriam que reuelabi-
tur in nobis. Finem itaqꝫ operis ꝑ-
ſtolatur: ⁊ dum ꝑfectum remunera-
tiōis ꝯſiderat/vile eſtimat ꝙ penē ō

Mora. li. iiij. ⁊ viij. (ficiēs aborat.
De vincul' nr̄e mortalitatꝭ. cap. xvi.

Vanitati creatura ſubiecta ē nō Ro. viij.
volēs. Preter illas moleſtias
quas electi dei patiunt᷑ in mēte inte-
rius: grauibꝰ neceſſitatis ⁊ corrupti-
onis vincul' aſtringūt᷑ exteriꝰ. Eſu-
rire q̄ppe: ſitire: laceſcere vincula cor-
ruptiōis ſūt/q̄ .ſ. ſolui neq̄ūt niſi cū i
illa imortalitatꝭ gl'ia mortalitas nr̄a
ꝑmutat᷑. Replemus enim refectio-
nibus corpus ne extenuatum defici
at. extenuamus abſtinentia ne nos
repletum premat. Vegetamus hoc
motibus ne ſitu immutabilitatis in
tereat: ſꝫ citiꝰ hꝰ collocādo ſiſtimꝰ ne i
ipa ſua vegetatiōe ſuccūbat. Adiu-
mēto hꝰ veſtiū tegimꝰ ne frigꝰ interi
mat/⁊ q̄ſita adiumēta ꝓijcimꝰ ne ca-
lor exurat. Tot igit᷑ diuerſitatibꝰ oc-
currentes q̄d agimus niſi corrupti-
bilitati ſeruimus: vt ſaltē mltiplicitas
īpenſi obſeq̄i corpꝰ ſuſtineat qđ āxie
tas infirme mutabilitatꝭ ḡuat? Vn
bn̄ ꝑ paulū ō. Vanitati ei creatura.

ſubiecta eſt nō volēs: ſed ꝓpter eū qui ſubiecit in ſpe: q̄ꝛ ipſa creatura liberabit̄ a ſuitute corruptiōis in libertatē glie filioꝝ dei. Uanitati quippe creatura nō volēs ſubdit̄: q̄a homo qui ingenite ꝯſtātie ſtatū volens deſeruit/preſſus iuſte mortalitatꝫ pōdere nolēs mutabilitatꝫ ſue corruptioni ſeruit. Sꝫ creatura hec tūc a ſuitute corruptōis eruta eripit̄: cū ad filioꝝ dei gl'iam incorrupta reſurgendo ſubleuat̄: ꝛ dignitate libertatꝫ accepta in filioꝝ dei gl'iam vertit̄: quia vnita deo ꝑ ſpm̄ q̄ſi ħ ipm̄ qḋ creaturā trāſiſſe ac ſubegiſſe declarat̄. Electos eni̅ nūc pena corruptōis aggrauat: ſed tūc incorruptiōis gl'ia exaltat: ꝛ q̄ztū ad p̄ſentis neceſſitatꝫ pondera nūc in dei filijs de libertate nihil oſtendit̄: tantū vero ad ſubſequētis libertatis gl'iam tūc in dei famulis de ſeruitute nihil apparebit

In homelia ſecunda tertia ꝛ q̄rta ſuper Ezechielem. De glorificatione electoꝝ. Capitulum. xvij.

Ro. viij. Ipſa creatura liberabit̄ a ſeruitute corruptiōis in libertatem glorie filioꝝ dei. Dū in p̄ſenti ſeculo adhuc ī nobiſmetipſis repugnat corruptio: nequaq̄ꝫ ad deū laudādū ſiue ꝯtēplandū ꝑfecte libertatē mētis obtinere poſſum⁹: ſed poſt p̄ſens ſeculū ad verā libertatē ꝑueniemus. Tūc eni̅ nobis vera libertas erit cū ad gl'iam filioꝝ dei adoptio nr̄a ꝑueniet. Oēs eni electi q̄nq̄ꝫ in celeſtem patriā cōgregabunt̄: ꝛ in deo quē viderūt immutabunt̄. Tūc ꝑfecte corpus redēptoris omnis multitudo ſanctoꝝ efficiet̄: ꝛ vidēdo incorruptionē nulla corruptiōe tenebit̄ iuxta Pauli vocē dicētis. Qꝛ creatura liberabitur a ſuitute corruptōis in libertatem glie filioꝝ dei: eiq̄ꝫ tūc inherebūt vt de eis de corruptiōe q̄ ꝑ reſurrectionē vincit̄ nihil iā in ſuo ſctō amore ꝯtradicat: ſed vnita glie ſui redemptoris fiat. Tūc itaq̄ꝫ oēs electi in celeſtia ſubleuati/ꝛ oīpotenti dn̄o capiti ſuo vniti laudes oīum liberatori libere reddēt ꝛ reſonabūt/ꝛ deū ſine fine laudabunt/ cū viderint ſine fine quem laudabūt.

Moraliū libro. ij. Et in homelia ſuper euangeliū Si q̄s diligit me. Quid eſt q̄ ſpūs ſanctus poſtulare memoratur. Capitulum. xviij.

Ipſe ſpūs poſtulat ꝓ nobis gemitib⁹ enarrabilib⁹. Ro. viij. Spūs ſanctus greca locutiōe paraclitus dicit̄: qḋ latina ꝯſolator vel aduocatus interp̄tat̄. qui idcirco aduocat⁹ dr̄: q̄a ꝓ errore delinquētiū apud iuſticiā patrꝫ interuenit. Cōſolator aūt ideo vocat̄: q̄a de peccati ꝑpetratiōe merentib⁹ dū ſpem venie ꝑparat ab afflictione triſticie mētē leuat. Qui vni⁹ ſubſtātie cū p̄re ꝛ filio exorare ꝓ delinquētib⁹ ꝑhibet̄: quoniā eos q̄s repleuerit exorātes facit. Un̄ ꝛ Paul⁹ dicit. Ipſe ſpūs poſtulat ꝓ nobis gemitib⁹ inenarrabilib⁹. Minor hoc eſt qui poſtulat/q̄ꝫ qui poſtulat̄. Quō ḡ ſpūs poſtulare dr̄ q̄ minor eſt: Nec q̄ꝫ igitur poſtulat qui equalis eſt: ſed poſtulare dr̄: quoniā ad poſtulandū eos quos repleuerit inflammat.

Moralium libro. xx. De preſcientia dei. Capitulum. xix.

Ubi. ſ. Quos p̄ſciuit ꝛ p̄deſtinauit cōformes fieri imaginis filij ſui. In ſcptura ſacra q̄dā d̄ deo indigna dicūt̄: q̄ ab hūanis in illū q̄litatib⁹ extrahūt̄: dū ad iſtiuitatꝫ nr̄e v̄ba de

ſcēdit̄. Dicit̄ eīm p̄ſciēs ſicut de illo
ait ap̄ls q̄s p̄ſciuit ⁊ p̄deſtinauit con
formes fieri imaginis filij ſui: cū pre-
ſciētia nō poſſit eē deo. Preſcire eīm
dī q̄ vnāquāq̄ʒ rē anq̄ʒ veniat videt:
⁊ id qđ futurū eſt p̄uſq̄ʒ p̄ſens fiat p̄-
videt. Deꝰ ergo q̄uo eſt p̄ſciꝰ dū nul
la niſi q̄ ſūt futura p̄ſciant̄: Et ſcimꝰ
q̄ꝛ deo futurꝫ nihil eſt: ante cuiꝰ oclos
p̄terita nl'la ſunt/ p̄ſentia nō traſeūt/
futura nō veniūt. q̄ppe q̄ꝛ oīe quod
nobis fuit ⁊ erit in eiꝰ ꝓſpectu p̄ſto ē:
⁊ oīe qđ p̄ſens eſt ſciri p̄t potiꝰ q̄ʒ p̄-
ſciri. Et tñ q̄ꝛ ea q̄ futura nobis ſunt
videt: que tñ ipſi ſemꝑ p̄ſto ſunt: hu-
mano mō p̄ſcius dī: q̄uis neq̄q̄ʒ fu-
turū p̄uideat qđ p̄ſens videt. Nam ⁊
q̄cunq̄ʒ ſr̄ in eternitate eiꝰ nō ideo vi
dent̄ q̄ꝛ ſunt/ ſed ideo ſunt q̄ꝛ vident̄.
In deo ḡ nec p̄terita nec futura repe
riri queūt/ ſʒ cūcta mutabilia imuta-
bilit̄ durāt: ⁊ q̄ in ſcip̄is ſimꝉ exiſtere
nō p̄nt/ illi ſimul oīa aſſiſtūt. Nihilq̄ʒ
in illū p̄terit qđ tranſit: q̄ꝛ in eēnitate
eiꝰ mō q̄daʒ incōprehēſibili cūcta vo
lumina ſeculoꝝ trāſeūtia manent
currentia ſtant.

Moraliū libro. xxij. de gratia no-
ſtri redēptoris. Capitulum. xx.

Ro. viij. Qui etiā interpellat pro nobis.
Unigenitꝰ dei filiꝰ hō factꝰ ꝓ
nobis hūanā i ſe naturā ſuſcepit: vt
q̄ꝛ puro hoi via redeūdi nō patebat
ad deū/ via redeūdi fieret ꝑ hominē
deū. Lōge q̄ppe diſtabamꝰ a iuſto ⁊
imortali/ nos mortales ⁊ iniuſti. Sʒ
int̄ imortalē iuſtū ⁊ nos mortales et
iniuſtos apparuit mediator dei ⁊ ho
minū mortalꝭ ⁊ iuſtꝰ: q̄ ⁊ mortē habe
ret cū hoib9/ ⁊ iuſticiā cū deo. vt q̄ꝛ ꝑ
ima lōge diſtabamꝰ a ſūmis/ i ſe ipo
vno iūgeret ima cū ſūmis: atq̄ʒ ex eo
nobis via redeūdi fieret q̄ ſummis
ſuis ima nr̄a copularet. de q̄ ꝑ Joan
nē ap̄lm dī. Si q̄s peccauerit aduo j. Jo. ij.
catū habemꝰ apđ patrē ieſuʒ chriſtū
iuſtū: ⁊ ipſe eſt ꝓpiciatio ꝓ pctīs nr̄is.
nō ꝓ nr̄is aūt tm̄/ ſed ⁊ ꝓ totiꝰ mūdi.
De q̄ Paulꝰ ap̄ls dī. Chriſtꝰ Jeſus Joā. viij.
q̄ mortuꝰ eſt ꝓ nobis/ imo q̄ ⁊ reſur-
rexit: q̄ eſt in dextera dei: q̄ etiā inter-
pellat ꝓ nobis. Unigenito eīm filio ꝓ
hoib9 interpellare eſt apđ coeternū pa
trē ſe ipm̄ hoieʒ demōſtrare. Ei q̄p-
pe ꝓ hūana natura rogaſſe: eſt eādeʒ
naturā in diuinitatis ſue celſitudine
ſuſcepiſſe. Interpellat igitur ꝓ nobis
dn̄s nō voce/ ſʒ miſeratiōe. q̄ꝛ qđ dā-
nare in electis noluit/ ſuſcipiēdo libe-
(rauit.

Moraliū libro. x. De
charitate. Capitulum. xxj.

Certus ſum q̄ꝛ neq̄ʒ mors neq̄ʒ Ro. viij.
vita neq̄ʒ angeli neq̄ʒ creatura
alia poterit nos ſeparare a charitate
dei. Quiſq̄s in ſolo eternitatis deſi-
derio figit̄/ nec ꝓſperitate attollitur/
nec aduerſitate quaſſat̄. Dū nil habʒ
in mūdo qđ appetat/ nihil ē quod de
mūdo ꝑtimeſcat. Hinc ei Salomō ꝓuerb xij
ait. Nō ꝯtriſtabit iuſtū q̄cq̄d ei acci-
derit. Hinc iterꝫ dī. Juſtꝰ q̄ſi leo ꝯfi- Prouer.
dēs abſq̄ʒ terrore erit. Tāto eīm q̄ſq̄ʒ xxviij.
plenꝰ a ſe pauorē q̄ ex mūdo eſt abij
cit/ q̄nto in ſemetipſo verꝰ mūdi cō-
cupiſcētiā vincit. Abſq̄ʒ terrore pau
lus in corde requieſcebat/ qui dicebat.
Certꝰ ſum eīm q̄ꝛ neq̄ʒ mors neq̄ʒ vi
ta neq̄ʒ angeli neq̄ʒ p̄ncipatꝰ neq̄ʒ in-
ſtātia neq̄ʒ futura neq̄ʒ fortitudo ne-
q̄ʒ altitudo neq̄ʒ ꝓfundū: neq̄ʒ creatu
ra alia poterit nos ſepare a charitate
dei: q̄ eſt in xp̄o ieſu dn̄o nr̄o. Chari
tas q̄ppe dei mentē quā ſemel cepit a
dilectiōe mūdi funditꝰ occidit. ⁊ hāc

tāto valēti⁹ in auctoritatē erigit/q̄n-
to ⁊ inſenſibilē ↄtra reddit.

Moralium libro. xxix. ⁊ in home-
lia. viij. ſup̱ Ezechielem. De appella-
tione dei. Capitulum. xxij.

Rom. ix. Chriſt⁹ qui eſt ſup̱ oīa benedi-
ctus in ſecl'a. In ſcp̄tura ſacra
aliq̄n de⁹ nūcupatiue/ aliq̄n ṽo eſſen-
tialiter dr̄. Nuncupatiue dr̄ ſicut ad
Exo. vij. Moyſen ait. Ecce ↄſtitui te deū pha-
raonis. Eſſentialiť autē de⁹ dr̄ ſicut
ad eundē ait. Ego ſum de⁹ pr̄is tui:
deus Abraā/ de⁹ Iſaac/ de⁹ Iacob.
Vn̄ btūs Paul⁹ apl's de h̄ nūcupati-
uo ⁊ eſſentiali vocabulo dei diſcre-
tionē facit cū de antichriſto ait. Qui
ij. Theſ. ij. aduerſať ⁊ extolliť ſuper omne qđ dr̄
deus/ aut qđ coliť. Deus ei aliq̄n di-
ci ⁊ homo pōt: deus ṽo coli pur⁹ hō
nō pōt. Rurſum alibi idē apl's volēs
nūcupatiuū dei nomen ab eſſentiali
diſcernere. De redēptore nr̄o locut⁹
Eph. iiij. eſt dicēs. Quorū pr̄es ⁊ ex q̄bꝫ chri-
ſtus ſcḋm carnē: qui eſt ſup̱ oīa de⁹
bn̄dict⁹ in ſecl'a. Qui eīm nūcupati-
ue dr̄ deus inť oīa: qui ṽo eſſentia-
liter de⁹ ſup̱ oīa eſt. Vt ḡ oſtende-
ret xp̄m naturaľr deū: nō hūc deum
tm̄modo/ ſed deū ſup̱ oīa eſſe me-
morauit. qꝛ ⁊ elect⁹ q̄ſqꝫ vel in exēplo
iuſticie p̄rogādo poſit⁹ dici deus pt̄:
ſed inter omnia quoniā nūcupatiue
deus: chriſtus autē deus eſt ſup̱ oia:
quia naturaliter deus.

Moraliū lib. ix. De nō murmurā-
do in aduerſitate. Cap. xxiij.

Rom. ix. O Homo tu q̄s es q̄ reſpondeas
deo: cū oipotēs de⁹ duris nos
percuſſionibꝫ ⁊ aduerſitatibꝫ pulſat/
homo ſeip̄m ↄſiderans tacet: ⁊ diui-
na iudicia diſcutere metuit. qꝛ ſe pu-
uerem eſſe cognoſcit. Vn̄ per Pau-
lum dr̄. O homo tu quis es q̄ reſpō-
deas deo? Reſpōdere deo non poſſe
conuinciť/ qui homo nominať. quia
per hoc qđ de humo ſumpt⁹ eſt iudi-
cia ſuperna diſcutere dignus nō eſt.
Vn̄ hoc quoqꝫ apte ſubiungiť. Vel
q̄s dicere ei poteſt: cur ita facis? Au-
ctoris facta ſemp̱ indiſcuſſa veneran-
da ſunt: quoniā iniuſta nequaq̄ꝫ eſſe Nota.
poſſunt. Rationē quippe de occulto
eius cōſilio querere: nihil eſt aliđ q̄ꝫ
cōtra eius cōſiliuꝫ ſup̱bire. Cū ergo
factoꝝ cauſa non dep̄hendiť/ reſtat
vt ſub factis illius cū humilitate ta-
ceať: quia nequaq̄ꝫ ſufficit ſenſus car-
nis vt ſecreta penetret maieſtatiſ. qui
ergo in factis dei rationē non videt/
infirmitatē ſuā cōſiderās/ cur nō vi-
deat rationē videt. Vn̄ ſubſequēter
adiungiť. Nunq̄d dicit figmentū ei
q̄ ſe finxit/ quare me feciſti ſic? Quo
enim ſe cernit figmentū diuini ope-
ris: eo ſemetip̄um redarguit ne con-
tra manū reſultet op̄antis. quia qui
benigne qđ nō erat fecit/ quod eſt in-
iuſte nō deſerit. Ad ſemetipſā ergo
in p̄cuſſione mens redeat: ⁊ quod ap-
p̄rehēdere nō valet nō requirat: ne ſi
diuine ire cauſa diſcutiť/ ampli⁹ diſ-
cuſſa prouoceť. ⁊ quā placare humi-
litas poterat/ inextinguibiliter ſuper-
bia accendat.

In homelia q̄rta ſecūde partis ſu-
per Ezechielem. De fine duorum te-
ſtamentorum. Caplm. xxiiij.

Finis legis chriſt⁹ ad iuſticiam Rom.
omi credēti. Teſtamentū vet⁹
vnū nobis mediatorē dei ⁊ hominū
nūciauit: ⁊ teſtamentū nouū eundeꝫ
nobis nūciat in eterna claritate ven-
turū/ quē iam p̱ nobis cognouimus

incarnatũ. Finis autẽ vtroꝝq; xp̃s
eſt: quoniã ipſe quẽ lex p̄dixit in car⸗
ne apparuit: ⁊ idem ipſe quẽ nunc te⸗
ſtamentũ nouũ loquit̃ in gloria ma⸗
ieſtatis apparebit: ⁊ tunc vtroꝝũq; fi
nis erit cũ viſus in diuinitat; ſue po
tentia cũcta que ſunt p̄dicta cõpleue
rit. Scriptũ nãq; ẽ. Finis legis chri
ſtus/ad iuſticiã omni credẽti. Finis
videlicet nõ qui ꝯſumit/ ſed q̃ ꝑficit.
Tunc etenĩ legẽ perfecit: cũ ſicut lex
p̄dixerat/incarnat⁹ apparuit. Sz ad
huc de eius iudicio multa teſtamen⸗
tum nouũ loquitur: adhuc multa de
eius regno narrat/ que necdũ vide⸗
mus impleta. Ecce euangeliũ quo⸗
tidie legitur/ vẽtura vita p̄dicatur.
Tunc igitur erit ⁊ noui teſtamẽti fi
nis: cũ ea que de ſe ꝓmiſit impleuerit
Finietur ꝙ̄o teſtamentũ nouũ/ quia
perficiet̃. Nam cũ ipſe de quo loqui⸗
tur viſus fuerit: eiuſdẽ teſtamẽti ver
ba ceſſabunt. Quemadmodũ enim
dñs noſter Jeſus chriſt⁹ qui cum pa
tre ⁊ ſpũſancto p̄ſidet in celo legẽ im
pleuit per myſteriũ incarnatiõis ⁊ ꝑ⸗
fecte humanitatis ſue; ita teſtamenti
noui ꝓmiſſa impletur⁹ eſt ꝑ oſtẽſam
gloriam claritatis ſue.

Moraliũ libro. ix. De repulſione
iudeoꝝ/⁊ vocatiõe gẽtiũ. Ca. xxv.

Rom. xj. Cecitas ex pte contigit in iſrael.
Predicatores ſancti dũ recta
peccatoribꝫ p̄dicãt: quaſi ſtelle tene⸗
bras noſtre noctis illuſtrãt. Dum er
go plebe iudaica in perfidie ſue nocte
remanente p̄dicatores ſuos per ſilen
tium intra ſemetipos retinuit/ cecis
iniquoꝝ ſenſibꝫ celeſte lumẽ abſcon
dit. Sed ſacro atteſtãte eloquio didi
cimus ꝙ iudea que nũc deſerit̃ ad fi⸗
dei ſinũ in fine colliget̃. Hinc nanq;
per Eſaiam dicit̃. Si fuerit numer⁹ Eſa. x.
filioꝝ iſrael quaſi arena maris: reli⸗
quie ſalue fient. Hinc Paulus ait.
Cecitas ex parte ꝯtigit in iſrl' donec Rom. xi.
plenitudo gentiũ intraret: ⁊ ſic omĩs
iſrael ſaluus fieret. Qui igit̃ p̄dicato
res ſuos nunc oculis iudee ſubtra⸗
hit/ſed poſtmodũ oſtẽdit quaſi ſtel⸗
las ſuas abſcõdit: vt abſcõſio prius ⁊
poſt choruſcantibus aſtroꝝ ſpiritua⸗
lium radijs ſue perfidie noctẽ/ ⁊ nũc
repulſa non videat: ⁊ tũc illuminata
deprehendat. Plebs autẽ iſraelitica
que vbertim in fine colliget̃ / in ipſis
ſancte eccl'ie exordijs crudeliter ob⸗
durat̃, nam p̄dicatores veritatis re⸗
nuit/verba adiutorij ſprevit. Quod
tamẽ mira auctoris diſpẽſatiõe agi⸗
tur: vt nimirũ gloria predicãtiũ que
recepta in vno populo latere poterat
in cunctis gentibꝫ repulſa dilatetur.
Cum eñ iudea ad vim perſecutio⸗
nis infremuit/apoſtoloꝝ vitam do⸗
minus in cunctarũ cognitione gen⸗
tium dilatauit: ⁊ illa per iudiciũ in
mundũ captiua diſpergit̃/iſta vbiq;
per gratiam in honore tendit̃. Quis
enim gentiliũ Petrũ noſſet/ſi in ſo⸗
lius iſraelitici populi p̄dicatione re⸗
maneret? Quis Pauli virtutes co⸗
gnoſceret/niſi hũc iudea ad noſtrã
noticiã ꝑſequendo tranſmiſiſſet? Ec⸗
ce iam qui flagris ⁊ contumelijs ab
iſraelitica plebe repulſi ſunt: ꝑ mun⸗
di fines honorãtur. Secreti quip⸗
pe mira diſpẽſatione conſilij p̄dica⸗
tores ſuos dñs vnde ꝓmiſit in vna
gente opprimi/ fecit in mundi cardi⸗
nes inde dilatari.

Moralium libro. xix. Et in dya⸗
logo libro. ij. Unde ſupra. De occul⸗
tis dei iudicijs. Capitulũ. xxvi.

Rom̄.xi. O Quā incōprehēſibilia ſūt iudi-
cia dei/ ⁊ inueſtigabiles vie eiꝰ.
Incōprehenſibilitas diuini iudicij/
humane mentꝫ oculo non valꝫ pene
trari/quare p̄mū iudea credidit gen
tilitate om̄i in ꝑfidie ſue obſtinatiōe
remanente poſtmodū vͦo ad fidē gē-
tiliū corda mollita ſūt/ ⁊ iudeoꝝ in-
fidelitas obdurata. Cum em̄ miſeri
cors deꝰ gētes traxit iratꝰ iudeā rep
pulit: ⁊ illa mollia ⁊ penetrabilia fi-
dei corda iudeoruꝫ in inſenſibilitate
vͦſa ſūt gentiū. Actumq̄ꝫ eſt vt ſicut
dudū ad ꝑcipiēdaꝫ fidē gentilitas fu
erat obdurata/ita poſtmodū ad fidē
gentilitate ſuſcepta iudee populus ꝑ
fidie torpore dureſceret. Vn̄ paulus
ap̄lus eiſdē gētibus dicit. Sicut ali
j.Pe.ij. qn̄ vos nō credidiſtis deo/nūc autē
miſericordiā ↄſecuti eſtis ꝓpter illoꝝ
īcredulitatē: ita ⁊ iſti nō crediderūt
in veſtra miſericordia/vt ⁊ ipi miſeri
cordiā cōſequātur. Cōcluſit em̄ deꝰ
omnia in incredulitate vt omniū mi
ſereat̄. Quā ſentētiaꝫ ſuā p̄mū q̄deꝫ
de vocatiōe iudeoꝝ ⁊ repulſiōe gen-
tiū poſtmodū vero de vocatiōe gen-
tiū ⁊ repulſiōe iudeoꝝ ſubtiliter pen
ſans/ſeq̄ꝫ occulta dei iudicia cōpre-
hēdere nō poſſe ↄſiderās exclaman-
Rom̄.xi. do ſubiūxit. O altitudo diuitiaꝝ ſa-
piētie ⁊ ſciētie dei/q̄ꝫ incōprehenſibi
lia ſūt iudicia eius/ ⁊ inueſtigabiles
vie eiꝰ. Nemo ergo perſcrutari appe
tat cur cum alius repellit̄. aliꝰ eligat̄
vel cur cū aliꝰ eligit̄: alius repellatur
q̄niam atteſtāte paulo inſcrutabilia
ſūt iudicia eiꝰ. In his aūt v̄bis apo
ſtoli orit̄ queſtio. Naꝫ dauid ꝓpheta
Ps.cxviij dn̄o loquit̄ dicēs. In labijs meis/ꝓ-
nūciaui oīa iudicia oris tui. Et cum
minꝰ ſit noſſe q̄ꝫ ꝓnunciare/quid eſt
ꝙ paulꝰ incōprehēſibilia eſſe dei iu-
dicia aſſerit/dauid aūt hec ſe oīa nō
ſolū noſſe/ſed etiā in labijs ꝓnūciaſ-
ſe teſtat̄: Sed ſciendū eſt ꝙ ſancti viri
inq̄ꝫtū cū dn̄o vnū ſūt: ſenſū dn̄i non
ignorāt. Om̄es em̄ q̄ dn̄m deuote ſe
quunt̄ etiā cū dn̄o deuotiōe ſunt/ ⁊
adhuc carnis corruptibilis pondere
grauati cū dn̄o nō ſunt. Occulta ita
q̄ꝫ dei iudicia inq̄ꝫtum ↄiūcti ſunt
ſciūt: inq̄ꝫtuꝫ diſiūcti ſūt neſciūt. Qr
em̄ ſecreta eiꝰ adhuc ꝑfecte nō pene
trāt/incōprehēſibilia eius iudicia eē
ſe teſtant̄. Quia vͦo ei mente inherēt
⁊ inherendo vel ſacre ſcripture elo-
quijs vl' occultis reuelationib; inq̄ꝫ
tū accipiūt agnoſcunt: hoc ⁊ norunt
⁊ pronūciant. Iudicia igit̄ q̄ deus ta
cet neſciūt/que deꝰ loquit̄ ſciūt. Vn̄
⁊ dauid ꝓpheta cuꝫ dixiſſet in labijs
meis ꝓnūciaui oīa iudicia/ptinꝰ ad
didit oris tui. Ac ſi aperte dicat. Illa
ego iudicia ⁊ noſſe ⁊ ꝓnūciare potui
que te dixiſſe cognoui. Nā ea que ip
ſe nō loqueris: noſtris ꝓcul dubio co
gnitionib; abſcōdis. Cōcordat ergo
ꝓphetica apoſtolicaq̄ꝫ ſentētia/q̄a et
incōprehēſibilia ſūt dei iudicia/ ⁊ tn̄
q̄ de ore eiꝰ ꝓlata fuerint: humanis
labijs ꝓnūciant̄: q̄niaꝫ ab hominib;
ſciri ⁊ ꝓlata ꝑ deuꝫ poſſūt/ ⁊ occulta-
ta nō poſſūt. Rurſus alia ſuborit̄ q̄-
ſtio. ſi vnus ſit cū dn̄o ſpiritꝰ q̄ dn̄o
adheret ſicut ſcriptū eſt/q̄ dn̄o adhe j.Cor.vi
ret vnꝰ ſpūs eſt/qd q̄ idem p̄dica-
tor egregius btūs paulꝰ ſubiūgit di
cens. Quis em̄ cognouit ſenſū dn̄i/ Rom̄.xi
aut q̄s ↄſiliariꝰ eius fuit/ Valde em̄
incōuenientes eſſe videt̄: eius ſenſū cū
quo vnꝰ factꝰ fuerit ignorare. Sed
ſciendū eſt ꝙ ſicut ſupra breuiter di-
ctū eſt/ſancti viri inq̄ꝫtū cū dn̄o vnus

ſūt/ſenſū dn̄i nō ignorant. Nā iſdem
quoqꝫ apl's dicit. Quis em̄ ſcit hoiꝫ
j.Cor.ij. q̄ ſūt hoīs/niſi ſpūs hoīs q̄ in ipō eſt
Ita ꝛ q̄ dei ſunt nemo cognouit:niſi
ſpūs dei. Qui vt oſtenderet ſe noſſe
q̄ dei ſūt adiūxit. Nos autem nō ſpm̄
hui⁹ mūdi accepim⁹:ſꝫ ſpm̄ q̄ ex deo
eſt. Hinc iterū dicit. Qd ocul⁹ nō vi
dit nec auris audiuit:nec in cor ho-
minis aſcēdit q̄ p̄parauit de⁹ diligē
tibꝫ ſe/nobis āt reuelauit p ſpm̄ ſuū
Moraliū lib.xxix. De concordia
duoꝝ teſtamentoꝝ in ſancte trinita
Rom̄.xj. tis cōfeſſione. Capitulum.xxvij.
Ex ipo ꝛ p ipm̄/ ꝛ in ipo ſūt oīa.
Diuerſis tēporibꝫ abel:eſaias ꝛ
ioānes apparuerūt:diuiſi q̄dem fue
rūt tēpore/ſꝫ nō p̄dicatione. Nā abel
redēptoris noſtri paſſionem ſignifi-
cās agnum in ſacrificio obtulit/de
Eſa.liij. cuius paſſiōe eſaias ait. Sicut agn⁹
corā tōdente ſe obmuteſcet non ape
riēs os ſuū. De q̄ ioānes q̄qꝫ ait. Ec
Joh.j. ce agn⁹ dei.ecce q̄ tollit pctā mundi.
Ecce diuerſis q̄dē tēporibꝫ miſſi/et
tñ cōcorditer de noſtri redēptoris in
nocētia ſentientes eūdēꝫ agnū ioan-
nes oſtēdendo Eſaias preuidendo
Abel offerēdo locut⁹ eſt. Et quē ioā
nes in oſtēſiōe:quē eſaias in locutio
ne/hūc abel ſignificādo in manibꝫ te
nuit. Diuerſis q̄qꝫ tēporibꝫ huic mū
do:dauid:eſaias ꝛ paul⁹ apparuerūt
ſꝫ tñ null⁹ coꝝ alteri diuerſū ſēſit q̄a
etſi ſemetipos nō nouerāt facie/vnū
tñ didicerāt ex diuina cognitiōe. Da
uid q̄ppe vt auctorē oim̄ deū trinita
Ps.lxvj. tē oſtenderet/dixit. Benedicat nos
de⁹ deus noſter:bn̄dicat nos deus
Ac ne tertio deum nominans/tres
deos dixiſſe putaret illico vnitatem
trinitatꝫ inſinuās addidit:ꝛ metuāt
eū oēs fines terre. Qui em̄ nō eos ſed
eū ſubdidit vnum tria q̄ dixerat inti
mauit. Eſaias q̄qꝫ cū laudē de vni-
tate trinitatꝫ apiret/ſeraphin voces
exp̄mens ait. Sāctus ſctūs ſctūs.
Ac ne tertio ſctm̄ noīans vnitatem
diuine ſubſtantie ſcindere videret adiū-
xit. Dn̄s de⁹ ſabaoth. Qui ḡ nō dn̄i
dij/ſꝫ dn̄s de⁹ addidit/vnū exiſtere
qd tertio ſctm̄ vocauerat indicauit.
Paul⁹ q̄qꝫ vt opatione ſancte trini
tatꝫ oñderet ait. Ex ipo ꝛ p ipm̄ꝫ et in Rom̄.xj.
ipo ſūt oīa. Atqꝫ vt vnitatē eiuſdē
trinitatꝫ intimaret addidit. Ipi glia
in ſecula ſeculoꝝ amē. Qui igit non
ipis ſꝫ ipi ſubdidit:vnū naturaliter
tria in pſonas innotuit qd ſuperi⁹
tertio id ipm̄ dixit.
In ezechielis homelia.x.ij.partis
De mortificatiōe carnis. Ca.xxviij.
Obſecro vos p miſericordiam Rom̄.xij.
dei vt exhibeatis corpora vr̄a
hoſtiā viuentē. Multi ſūt in eccl'ia
ſctā poſiti q̄ pctōꝝ ſuoꝝ memores
lacrimis maculas lauāt.carnē p ab
ſtinētiaꝫ macerāt.null' ſe hmōi actio
nibꝫ miſcēt.q̄ hn̄t idigētibꝫ tribuūt
ꝛ habere q̄ nō hn̄t nō ƺcupiſcūt/qui
memores eīni iudicij ſemetipos q̄ti
die deo ſacrificiū p lamētū ƺpūctio
nis macrāt. Qui idcirco corpora ca-
ſtigāt q̄tin⁹ hoc qd p magiſtrū gen-
tiū dr̄ impleāt/vt exhibeatis corpora
vr̄a hoſtiā viuētē/ſanctā/deo placē-
tem. Hoſtia q̄ppe occidit/vt offerat
Sꝫ hoſtia viuēs eſt corp⁹ p dn̄o af-
flictū. Qd hoſtia dr̄ ꝛ viuens/q̄a vi-
uit in v̄tutibꝫ:ꝛ eſt a vitijs occiſum.
Hoſtia videlicet/q̄a iā huic mundo
eſt a prauis actibꝫ mortuū/viuēs āt
q̄a cuncta q̄ p̄ualet bona opatur.
Moraliū libro.xx. De elato heretico

Rom.xij rum ſcientia. Capitulũ.xxix.
NOn plus ſapere q̃ȝ oportȝ ſape
re. Heretici plerũqȝ audacter
de natura diuinitatꝭ tractãt: cum ſe-
metipſos miſeri neſciãt. nec ea q̃rũt
ex q̃b' ſemetipſos ad humilitatẽ eru
diãt/mores in tranq̃llitate diſponãt
patientiã ſeruẽt/ lõganimitatẽ exhi-
beãt/ſȝ q̃ vltra ſe ſunt ꝑſcrutari deſi
derãt. Dũqȝ ad hoc tendũt quod cõ
ꝓhendere nequeunt/ea cognoſcere
negligũt ex q̃bus erudiri potuerũt
Quo bñ eoꝝ audaciã ꝑdicator egre
gi' refrenat dicens. Nõ plus ſapere
q̃ȝ oportȝ ſapere/ſed ſapere ad ſobrie
Prover- tatẽ. Hinc ſalomon ait. Prudentie
bio.xxiij. tue pone modum.
Moraliũ libro.xiij. Qualiter ve-
Ro.xij. rã ſapientiã habere poſſim' .ca.xxx.
NOlite eſſe prudẽtes apud voſ-
metipſos. Ad verã ſapientiã nõ
poſſũt venire q̃ fiducia decipiuntur
Eſa.v. falſe ſue ſapiẽtie. De q̃b' ſcriptũ eſt.
Ve q̃ ſapiẽtes eſtis in oculis vr̃is/ꝛ
corã vobiſmetipſis prudẽtes Vñ ꝛ ꝑ
dicator egregius hos q̃s carnalit̃ ſa
piẽtes inuenerat/vt ſapientiã veraȝ
ꝑciperent prius fieri ſtultos q̃rebat
i.cor.iij. dicẽs. Si q̃s inter vos videt̃ eſſe ſa-
piẽs in h ſclo/ſtult' fiat vt ſit ſapiẽs
Ac ſi eis apte dicat: Stulti eſſe apd
voſmetipſos diſcite/vt in deo ve ſapi
ẽtes eſſe valeatꝭ. Hinc rurſũ ait. No
lite eſſe prudẽtes apud voſmetipſos.
Ac ſi dicat. Qui apud ſemetipſos ſa
piẽtes ſũt/ad verã ſapientiã ꝑuenire
nõ pñt. Et ꝑ ſemetipſam veritas dicit
Mat.xj. Cõfiteor tibi pat̃ dñe celi ꝛ terre: qui
abſcõdiſti hec a ſapiẽtib' ꝛ prudenti
b'/ꝛ reuelaſti ea paruulis.
In paſtorali caplo.xlvj. De pacis
ſocietate. Capitulũ.xxxj.

SI fieri põt q̃d ex vobis eſt/cum Ro.xij.
omnib' hoib' pacẽ habentes. Si
pacẽ diligẽtes ad correptiõis vba ꝓ
ſiliãt/nõ debẽt formidare tpalem pa
cẽ ſibi turbare: ꝛ tñ eandẽ pacẽ inte
gra dilectiõe debẽt intrinſec' tenere
quã ꝑ inuectionẽ vocis vident̃ extri
ſecus ſibi turbare. Hinc paulus ait.
Si fieri põt q̃d ex vobis eſt /cũ oib'
hoib' pacẽ habẽtes. Hortatur' em̃
diſcipulos vt pacẽ cũ oib' haberẽt ꝑ
miſit dicens ſi fieri põt: atqȝ ſubiun
xit q̃d ex vobis ẽ. Difficile q̃ppe erat
vt ſi male acta corriperẽt: habere pa
cẽ cũ oib' poſſẽt. Sȝ cũ tẽporal' pax
in prauorũ cordib' ex increpatione
nr̃a ꝯfundit̃/ inuiolate neceſſe eſt vt
in nr̃o corde ſeruet̃. Recte itaqȝ ait/
q̃d ex vobis eſt/acſi nimirꝝ dicat. Cũ
pax ex duaꝝ partiũ ꝯſẽſu/ſubſiſtit ſi
ab eis q̃ corripiunt̃ expellit̃/integra
tñ i vr̃a q̃ corripitꝭ mẽte teneat̃. Vñ
eoſdẽ diſciplos rurſum admonet di ij.Theſ.
cẽs Si q̃s nõ obedit vbo nr̃o ꝑ epi- iij.
ſtolã hũc notate/ꝛ ñ ꝯmiſceamini cũ
illo vt ꝯfũdat̃ atqȝ illico adiũxit. Et
nolite vt inimicũ eſtimare illũ ſȝ cor
ripite vt fratrẽ. Ac ſi diceret. Pacẽ
cũ eo exteriorẽ ſoluite/ſȝ interiorem
circa illũ medullit' cuſtodite: vt pec
cãtꝭ mentẽ ſic vr̃a diſcordia feriat q̃
tin' pax a vr̃is cordib' nec abnega-
In paſto.ca.lij. De di (ta diſcedat
ſcretiõe i vitijs expugnãdꝭ.ca.xxxij.
VIs nõ timere ꝑtatem: Bonũ Ro.xiij.
fac: ꝛ habebis laudem ex illa
De duob' vitijs q̃rũ vnũ nullaten'
extinguit̃/niſi aliud nutriat̃. illud in
ſequendũ ardenti' q̃d ꝑmit piculo-
ſi'. Sepe em̃ q̃ſi a ciboꝝ ſe ingluuie
minime tẽperãs/iã iaqȝ pene ſuperã
tꝭ luxurie ſtimulis ꝑmit̃/ q̃ hui' pu-

que metu territ⁹ dū ſe ſt abſtinentiā
reſtringere nitit̄ inanis glīe tēptati-
one fatigat̄. Tolerādū itaqꝫ ē vt ꝑ v̄
tutē abſtinētie interiꝫ arrogātia cō-
tra viuentē creſcat/ne eū ꝑ ingluuiē
a vita luxuria funditus extinguat.
Hinc eſt ꝙ paul⁹ cū infirmuꝫ adiu-
torē ſuū ꝑpēderet aut praua adhuc
velle agere/aut de actione recta hu-
mane laudis retributione gaudere:
ait. Uis nō timere poteſtatē? Bonū
fac/⁊ habebis laudē ex illa. Neqꝫ em̄
ideo bona agēda ſūt vt poteſtas hu-
ius mōi nulla timeat̄/aut ꝑ hec glo-
ria tranſitorie laudis ſumat̄. Sꝫ cū
infirmā mentē ad tm̄ robur aſcende-
re nō poſſe pēſaret/vt ⁊ prauitatē ſi-
mul vitaret ⁊ laudē/predicator egre-
gi⁹: ⁊ admonēdo aliq̄d obtulit: ⁊ ali-
q̄d tulit. Cōcedēdo em̄ leuia ſubtra
xit acriora/vt q̄a ad deſerenda cūcta
ſimul nō aſſurgeret/dū in q̄daꝫ ſuo
vitio anim⁹ familiarit̄ relinquit̄/a q̄-
dam ſuo ſine dolore tolleretur.

Moraliū lib. xxix. De imꝑfectio-
ne electoꝝ in hac vita. Ca. xxxiij.

Ro. xiij. Nox p̄ceſſit/dies aūt appinquit.
Nos oēs q̄ veritatē in hac vi-
ta ſeq̄mur: q̄ſi aurora vl' diluculū vo
cari poſſum⁹. Aurora nāqꝫ vel dilu-
culū nocteꝫ q̄dem interiſſe nūciant/
nec tn̄ claritatē diei integrā oſtēdant
ſꝫ dū illā pellūt ⁊ hāc ſuſcipiūt luceꝫ
ꝑmixtā tenebris tenent. Nos ſimilit̄
⁊ q̄dam iā q̄ lucis ſūt agim⁹/⁊ tn̄ q̄-
buſdā adhuc tenebrarū reliquijs nō
Ps. cxlij. carem⁹. Per ꝓphetā q̄ppe deo dicit̄.
Nō iuſtificabit̄ in ꝯſpectu tuo om̄is
Jaco. iij. viuēs. Rurſumqꝫ ſcriptū eſt. In mľ
tis em̄ offendimus om̄es. Paulus
Ro. vij. quoqꝫ ait. Uideo aliā legē in mem-
bris meis repugnātē legi mentiſ mee
⁊ captiuū me ducentē in lege pecca-
ti que eſt in mēbris meis. Ubi ergo
lex peccati cū lege mētiſ cōtendit/ꝑ-
fecto adhuc aurora eſt/q̄a lux q̄ iam
emicuit: necdū ꝑtereūtes tn̄bras fū-
dit⁹ preſſit. Adhuc aurora eſt/quia
dum lex carnis legem mentis: ⁊ lex
mentis legem carnis ꝑcutit inter ſe
viciſſim lux ⁊ vmbra cōfligit. Unde
rurſum Paulus cum diceret. Nox
p̄ceſſit nequaq̄ꝫ ſubdidit dies venit
ſed dies autē appropinquauit. Qui
enim poſt diſceſſum noctis non iam
veniſſe/ſed appropin quaſſe diē inſi
nuat: eſſe ſe proculdubio ante ſolem
poſt tn̄bras adhuc in aurora demō-
ſtrat. Tunc vero plene ſancta electo
rum eccleſia dies erit/cum ei admi-
xta peccati vmbra iam nō erit. Tūc
plene dies erit/qn̄ luminis interni ꝑ
fecto feruore claruerit. Tunc plene
dies erit/quando nullam malorum
ſuorum tentantē memoriaꝫ tolerās
omnes a ſe tenebrarum etiaꝫ reliqui
as abſcondit.

Moralium libro. xxx. De reſtrin-
gendo gule vitio. Cap. xxxiiij.

Carnis curaꝫ ne feceritis in de- Ro. xiij.
ſiderijs. Diſcretus vir ac conti
nens vſqꝫ ad temperandam neceſſi-
tatē ventreꝫ reficit: ⁊ a voluptate re-
ſtringit. Sciēdum vero eſt: quia ſic
voluptas ſub neceſſitate ſe palliat/
vt vix eā ꝑfect⁹ q̄ſqꝫ diſcernat. Nam
dū ſolui d̄bitū neceſſitas petit/volu
ptas explere deſideriū ſuppetit/⁊ tā
to gulā ſecuri⁹ in preceps rapit/q̄to
ſub honeſto noīe neceſſitatiſ explēde
ſe ꝯtegit. Sepe āt in ipā edendi via
furtiue adiūcta ſubſeq̄t̄/nōnūq̄ꝫ vo i
pudent̄ libera etiā ꝑire conat̄. Facile
eſt aūt deprehendere cum voluptas

eius neceſſitatem ꝑuenit/ſʒ valde eſt
difficile diſcernere/cū in ipſo eſu ne
ceſſario ſe occulta ſubiungit. Nā q̄a
ꝑeuntē nature appetitū ſeq̄tur: q̄ſi a
tergo veniēs tardi⁹ videt̄. Eo enī tē
pore q̄ neceſſitati debituʒ ſoluit̄ q̄a ꝑ
eſū voluptas neceſſitati miſcet̄/quid
neceſſitas petat/ꝛ q̄d ſicut dictū eſt
voluptas ſuppetat ignorat̄. Sepe
ꝟo ꝛ diſcernim⁹ ꝛ q̄a vtranq̄ʒ ſibi cō
iūctam nouim⁹/in hoc q̄d extra me
tas rapimur libʒ vt ſciēdo fallamur
Et dū ſibi mēs ex neceſſitate blādit̄/
ex voluptate decipit̄/ſicut ſcriptum
Ro .xiij. eſt. Curā carnis ne feceritis in deſi
derijs. Que igit̄ in deſiderio fieri ꝓ
hibet̄ in neceſſitate cōcedit̄. Sʒ ſepe
dū incaute neceſſitati ꝯdeſcēdimus.
deſiderijs deſeruim⁹. Nōnunq̄ʒ ꝟo
dū deſiderijs imoderati⁹ obuiare ni
timur/neceſſitatiʒ miſerias augem⁹.
Sic enī neceſſe eſt vt arcē q̄ſq̄ʒ cōti
nentie teneat: q̄tin⁹ nō carnē/ſʒ vitia
carnis occidat. Nā plerūq̄ʒ dū plus
iuſto caro reſtringit̄ etiā ab exercita
tione boni operis eneruat̄: vt ad ora
tionē q̄q̄ʒ vel p̄dicationē nō ſufficiat
dū incētiua vitioꝝ in ſe fundit⁹ ſuf
focare feſtinat. Adiutorem q̄ppe ha
bemus intētionis interne hūc homi
nē quē exteri⁹ geſtam⁹/ꝛ ipſi inſunt
mot⁹ laſciuie ipſi effectus ſuppetunt
opationis bone. Sepe ꝟo dū in illo
hoſtē inſeq̄mur. etiā ciuē quē diligi
m⁹ trucidam⁹/ꝛ ſepe duʒ q̄ſi conſcij
parcim⁹ ad p̄liū hoſtē nutrim⁹. Eiſ
dē nanq̄ʒ alimentis vitia ſupbiūt: q̄
bꝫ nutrite virtutes viuūt. Et cū vir
tus alit̄ plerūq̄ʒ vires vitijs augent̄.
Cū ꝟo immēſa ꝯtinētia vitioꝝ vi
res extenuat etiā ꝟtus deficiēs anhe
lat. Vn̄ neceſſe eſt vt interior homo

nī equus q̄daʒ arbiter p̄ſideat inter
ſe ꝛ cū quē exteri⁹ geſtat/q̄tinus ei
ſuus hō exterior ꝛ ſemꝑ ad debituʒ
miniſteriū ſuire ſufficiat: ꝛ nunq̄ʒ ſu
perbe libera ceruice cōtradicat. Nec
moueat ſi q̄d ſuggerēdo ſubmurmu
rat/dummō cū ſemꝑ ſuppoſita cal

Itē ꝯ curis (ce dn̄atōis ꝑmaꝝ
carnalibꝫ. Moraliū lib. ix. ca. xxxv.

Plerūq̄ʒ ſe ad viam rectitudinis
animus accingit. torporē diſcutit
tātoq̄ʒ in celeſtibꝫ deſiderijs rapitur/
vt pene nil ex eo inferi⁹ remāſiſſe vi
deat̄. Et tū cū ad carnis curā redu
cit̄ ſine q̄ p̄ſentis vite via nullo mō
explet̄ ita hunc inferi⁹ depſſū tenet.
acſi adhuc de ſūmis nulla ꝯtigiſſet.
Audituʒ ꝟbis celeſtis oraculi in amo
rē patrie celeſtis erigit̄/ſʒ reſurgente
p̄ſentis vite ſtudio ſub terrene cure
aggere ſepelit̄/atq̄ʒ in t̄ra cordis ne
quaq̄ʒ ſuperne ſpei ſemē ꝑficit/quia
cogitationis infime ſpina denſeſcit.
Quā videlicʒ ſpinā ꝑ ſemetipſam ve
ritas manu ſācte exhortatiōis eradi
cat dicēs. Nolite eſſe ſolliciti in craſti Mat. vj.
nū. Cōtra hāc q̄q̄ʒ ꝑ Paulū dicitur
Carnis curā ne feceritiʒ in cōcupiſcē Ro. xiij.
tijs. Sʒ in his nimiꝝ ducis ꝛ militiʒ
verbis agnoſcim⁹: q̄a tūc ab ea mor
tifero vulnere anim⁹ pūgit̄: cū in ea
mēſure equitas nō tenet̄. Neq̄ʒ eniʒ
mortali adhuc in carne viuētibꝫ fū
ditus cura carnis abſcidit̄/ſed vt di
ſcrete animo ſeruiat imperat̄. Nam
q̄a ſollicitos nos eſſe veritas in cra
ſtinū ꝓhibet: habere vtcunq̄ʒ curam
in p̄ſentibꝫ nō negat quā tendi ad tē
pus quod ſequit̄ vetat. Et nimirum
Paulus cū curā carnis fieri in con
cupiſcentia non ſinit proculdubio in
neceſſitate concedit. Curandū itaq̄ʒ

eſt/ne aut neceſſitatẽ metas cura car
nis tráſeat/aut in eo quod moderate
exequit de ſe pſumat. Sepe vero ani
m⁹ fallit vt quod voluptuoſe appe
tit neceſſariũ ſuſpicet/quatin⁹ omne qḋ
libet vite debitã vtilitatẽ putet. Et
ſepe qa effect⁹ pudẽtiã ſequit/in ſui
fiducia mẽs leuat. Cunq́ ſibi adeſt
quod deeſſe ceteris viderit: cogita
tione tacita de magnitudine ſue pro
uiſiõis hylareſcit. tantoq́ iã a vera
puiſiõe lõge fit/quãto ipam q̃q́ elatio
nẽ quã patit neſcit. Vñ ſollerti ſemp
cuſtodie intentiõe penſandũ eſt. vel
qḋ ope agimus/vel quid corde verſa
mus/ne aut mentẽ ppediẽs foris ſe
terrena cura multiplicet: aut ſaltẽ ð
eius moderamine int⁹ ſe cogitatio
exaltet/vt cũ diuina iudicia tempo
rali circũſpectiõe metuimus. ſempi
terni ſupplicia horroris euadamus.

Moralium libro primo. Ex intelle
ctus dies appellat. Cap. xxxvj.

SIcut ignorãtie obſcuritas ſine
dubitatiõe nox cordis eſt/ſic in
tellectus nõ immerito dies appellat
vnde ⁊ per Paulum dicit. Alius iu
dicat diem inter diem/alius iudicat
Ro. xiiij. omnem diez. Ac ſi aperte dicat. Alius
q̃dam nonnullis intermiſſis intelli
git/alius vero om̃ia ad intellectum
poſſibilia ita vt ſũt vidẽda cognoſcit

De Secretis diuine ſapientie iu
dicijs. Moralium Libro. x. ⁊ xxvij.
Capitulum. xxxvij.

SEcreta ſapiẽtie dei ſunt iudicia
q̈ gentilitas cũ nulla apud deũ
merita habuit reconciliatiõis tamen
gratiaz ex ſola miſericordia accepit/
Ro. xv. vnde bene per Paulũ dicitur. Gẽ
tes autem ſuper miſericordia hono
rare deũ. Unde rurſum ſcriptũ eſt.
Et q̃ nõ cõſecuta miſericordiã nũc ij. Co. iiij
aũt miſericordiã conſecuta. Locus
igit miſericordie dei eſt ipa gentili
tas/cuius culpas diſtrictus iudex ſi
iuſte aiaduerteret ad recõciliationẽ
gratie nunq́ veniret. Secreta itaq́
ſapiẽtie eius pauci valẽt inquirere/
ſ; nullus inuenire/ qa qḋ ſup nos de
nobis ab immortali ſapiẽtia non in
iuſte diſponit iuſtum pfecto eſt vt a
nobis adhuc mortalib⁹ ignoret. Sz
hec ipa ſapiẽtie illius ſecreta conſpi
cere vtcũq́ iam incomphenſibilita
tẽ eius eſt potẽtiam videre: qa ⁊ ſi in
ipa cõſilioꝝ eius inq̄ſitiõe deficim⁹
deficiendo tñ verius diſcim⁹ quem
timeam⁹. Ad hec ſe paul⁹ ſapiẽtie il
lius ſecreta tetenderat: ⁊ cuz ſecreta
dei iudicia de repulſionẽ iudeoꝝ et
vocatione gentium diſcuteret ⁊ ad
ea peruenire non poſſet dicebat. O
altitudo diuitiarum ſapientie ⁊ ſciẽ Ro. xi.
tie dei: q̃ incomphenſibilia ſunt iu
dicia eius/ ⁊ inueſtigabiles vie eius
Quis enim cognouit ſenſũ dñi/vel
q̈s conſiliarius eius fuit? Qui ſupe
rius etiã ex ipa inq̄ſitione laceſcens
ſed tamẽ ad cognitionẽ infirmitatis
pprie laceſcendo pficiens: premittit
dicẽs. O homo tu quis es qui reſpõ Rom. ix.
deas deo? Nunquid dicit figmentũ
ei q̇ ſe finxit: quare me feciſti ſic? Qui
igitur occulta dei iudicia pertinge
re non valens ad infirmitatẽ ſue co
gnitionem rediit ⁊ ad eruditionem
ſe ppriam deficiendo reuocauit (vt
ita dicam) ſecreta ſapientie non inue
niens inuenit/quia cum ad ſuperna
conſilia requirenda laceſceret didi
cit vt humilius timeret: ⁊ quem ſua
infirmitas a cognitione intima rep
pulit/huc ei verius humilitas iũxit.

Moralium Libro primo. Et in paſtorali capitulo.xxxv. De prudentia ⁊ ſimplicitate. Cap.xxxviij.

Ro.xvj. Volo vos ſapiētes eſſe in bono
ſimplices aūt in malo. De bea-
Job.j. to Job legit̃/ ꝙ fuerit ſimplex ⁊ rectꝰ
Nōnulli nāqꝫ ita ſūt ſimplices: vt re
ctū q̄d ſit ignorēt. Sed eo vere ſim-
plicitatis innocētiā deſerunt/ quo ad
virtutem rectitudnis nō aſſurgunt
q̄a dum eſſe cauti per rectitudinem
neſciunt nequaq̄ꝫ innocentes perſi
ſtere per ſimplicitatem poſſunt. Am
monendi ſunt ergo ſimplices vt bo-
no ſimplicitatis prudentiā ſemꝑ ad-
iungāt: quatinus ſic ſecuritatem de
ſimplicitate poſſideāt vt circumſpe-
ctionē prudentie nō amittant. Hinc
eſt ꝙ doctor gentiū Paulꝰ diſcipu-
los āmonet dicēs. Volo vos ſapien
j.cor.xiiij. tes eſſe in bono: ſimplices aūt in ma
lo. Hinc rurſum dicit. Nolite pueri
ſenſibus effici: ſed malicia eſtote par
uuli. Hinc ꝑ ſemetipſam veritas di-
Mat.x. ſcipulis precepit dicens. Eſtote pru
dentes ſicut ſerpentes/ ⁊ ſimplices ſi-
cut colūbe. Vtraqꝫ eī̄ neceſſario cō
iunxit in ammonitione/ vt ⁊ ſimplici
tatem colūbe aſtutia ſerpentꝭ inſtru
eret/ ⁊ rurſum ſerpentis aſtutiā ſim-
plicitas columbe temperaret. Hinc
eſt ꝙ ſpiritusſanctꝰ preſentiam ſuā
hominibus non in columba ſolum-
modo/ ſꝫ etiā in igne patefecit. Per
columbam quippe ſimplicitas/ per
ignem vero zelus indicatur. In co-
lumba igitur ⁊ in igne oſtenditur/ q̄
niam quicunqꝫ illo pleni ſunt/ ſic mā
ſuetudini ſimplicitatis inſeruiunt
vt contra culpas delinquentiū etiā
zelo rectitudinis accendantur.

Expliciunt exceptiones ſuꝑ epi-
ſtolam ad Romanos.

Incipiūt exceptiones super epiſtolam ad Corinthios primam.

De ammonendis verecundis.

Paulus vocatus apoſtolus xp̄i Jeſu per voluntatē dei ecclesie dei q̄ eſt corinthi ſanctificatis in xp̄o Jeſu vocatis ſanctis cū omnibus q̄ inuocant nomen domini noſtri Jeſu chriſti in omni loco: ipſoꝝ ⁊ noſtro/ gratia vobis ⁊ pax a deo patre nr̄o ⁊ dn̄o Jeſu xp̄o. Gratias ago deo meo ſemper pro vobis in gratia dei que data eſt vobis in xp̄o Jeſu/ quia in omnibꝫ diuites facti eſtis in illo in omni verbo ⁊ in omni ſcientia ſicut teſtimoniū xp̄i ꝯfirmatū eſt in vobis/ ita vt nihil vobis deſit in vlla gratia expectātibꝫ reuelationem domini noſtri Jeſu xp̄i.

Moralium libro.xxiiij. ⁊ in Ezechielis homelia.xj. Capitulū.j.

Verecunde mentes ſi quas forte aſſe culpas admiſerint leuiter arguende ſūt: q̄a ſi aſperiꝰ increpentur/ frāgunt̃ potiꝰ q̄ꝫ erudiunt̃: Predicatores itaqꝫ iuſti cum aliq̄s corrigūt/ ſi in eis ex parte alia fortaſſe aliq̄d bone oꝑationis potuerint inuenire ad eadē obiurgatiōis verba cū magna diſpenſatiōe debēt deſcēdere. Quod bn̄ in egregio p̄dicatore beato Paulo diſcimꝰ/ q̄ cū corinthios

cognoſceret ꝑ amore ꝑſonaꝝ in ſciſ-
mate diuiſos eoꝝ verecũdie ↄſulẽs
locutionẽ ſuã eis a grãrum actione
⁊ laudibꝫ cepit dicẽs. Grãs ago deo
j.Cor.j. meo ſemꝑ ꝓ vobis in gratia dei que
data eſt vobis in xp̃o Jeſu/q̃a in om
nibꝫ diuites facti eſtis in illo. Mul-
tum ꝑfecto laudabat q̃s in xp̃o diui
tes in om̃ibꝫ dicebat. Et ecce adhuc
blãdimenta multiplicat dicens. In
om̃i v̱bo ⁊ in om̃i ſcientia/ſicut teſti
moniũ xp̃i confirmatũ eſt in vobis.
Teſtimoniũ xp̃i cõfirmatũ eſt in vo
bis dixit/ac ſi opere peregiſſẽt qđ do
ctrina didicerãt/⁊ mox in laudis cõ-
ſũmationẽ ſubiũxit. Ita vt nihil vo
bis deſit in vlla gr̃a: expectantibꝫ re-
uelationẽ dñi noſtri Jeſu xp̃i. Que-
ſo te paule ſi iam nihil deeſt: cur eis
ſcribendo fatigaris/cur in lõginquo
poſitus loq̃ris? Penſemꝰ rogo fra-
tres chariſſimi q̃tum laudat. Ecce
eis grãm dei datã aſſerit/factos diui
tes in om̃ibꝫ dicit. In om̃i v̱bo ⁊ in
om̃i ſciẽtia xp̃i teſtimoniũ .i. qđ ð ſe
metipo moriẽdo ⁊ reſurgẽdo teſta-
tꝰ eſt in eoꝝ vita ↄfirmatũ eſſe ꝓhibꝫ
⁊ nihil eis deeſſe in vlla gr̃a teſtatur
Quis ergo credat q̃a paulopoſt eos
corripiat q̃s ita laudat? Nã poſt cete
ra ſubiũgit. Obſecro aũt vos fr̃es ꝑ
nomẽ dñi nr̃i Jeſu xp̃i/vt idipm̃ di-
catis oẽs ⁊ nõ ſint in vobis ſciſmata
Qđ em̃ potuit tã ꝑfectis tamq̃ꝫ lau-
dabilibꝫ ſciſma ſubrepere? Signifi-
catuꝫ eſt em̃ mihi de vobis fr̃es mei
ab his q̃ ſũt cloes/q̃a cõtentiões ſũt
inter vos. De q̃bꝫ ↄtentionibꝫ paulo
poſt ſubdidit dicẽs. Cũ em̃ ſit inter
vos zelus ⁊ cõtentio nõne carnales
eſtis ⁊ ſm̃ hoiem ambulatis? Sequit᷑
Hoc aũt dico qđ vnuſq̃ſq̃ʒ vr̃m dic.
Ego quidẽ ſum pauli. ego autẽ apꝰ
pollo/ego vero cephe/ego aũt xp̃i Ec
ce q̃s in om̃i v̱bo ⁊ i om̃i ſciẽtia lau-
dauerat q̃bꝫ nil deeſſe in vlla gratia
dixerat pauliſper loquẽs ad increpã
dũ leniter veniẽs diuiſos erga ſcip-
ſos rep̱hẽdit. ⁊ quoꝝ prius ſalutem
narrauerat poſtmodũ vulnera pate-
facit. Peritus em̃ medicus vulnꝰ Nota
ſecandũ videns: ſꝫ egrũ timidum eſſe
ↄſpiciẽs diu palpauit ⁊ ſubito ꝑcuſ-
ſit. Priꝰ blandã manum laudis po-
ſuit. ⁊ poſtmodũ ferrũ increpatiõis
fixit. Niſi enim verecũde mẽtes fue
rint palpãdo rep̱henſe: ita vt ex alijs
rebꝫ audiãt qđ in ↄſolatiõe ſumãt/ꝑ
increpationẽ ꝓtinꝰ ad deſperationẽ
cadũt. Sed nunq̃d mẽtitꝰ eſt Pau
lus vt prius nil deeſſe in om̃i gr̃a di-
ceret: q̃bꝫ poſtmodũ dicturꝰ erat vni
tatem deeſſe? Abſit hoc: vt q̃s de illo
talia vel deſipiẽs credat. Sꝫ q̃a erãt
int᷑ corinthios q̃daꝫ õni gr̃a repleti.
Et erãt q̃dã in ꝑſonaꝝ fauoribꝫ exci
ſi cepit a laudibꝫ perfectoꝝ/vt mode
ſta inuectione ad rep̱henſionẽ ꝑtin-
geret infirmoꝝ/⁊ in hoc q̃ q̃ꝫ ad me-
dicinã cordis a medicina corꝑis vſũ
trahẽs. Nam cum feriendũ vulnus
medicus aſpicit: ꝑus ea mẽbra que
circa vulnus ſana ſũt palpat: vt poſt
ad ea q̃ vulnerata ſũt leniter palpan-
do ꝑueniat. Cũ ergo paulꝰ ꝑfectos
in corinthijs laudauit/ſana mẽbra
iuxta vulnꝰ tetigit: cũ v̱o infirmos
de diuiſione reprehendit/vulnus in
corpore percuſſit.

Moraliũ libro. xviij. De diſtãtia
v̱boꝝ di/⁊ eloquẽtie ſcl'aris. Ca. ij.

Que a deo donata ſũt nobis lo j.Cor.j.
quimur/non in doctis humane
ſapiẽtie v̱bis. Uerba mandatoꝝ dei

ab huiꝰ mūdi ſapiētibꝫ differūt. qui
dū intendūt eloquētie eoꝝ dicta pul
chra apparēt: ⁊ cū rerū ↄtute careāt/
aliud ſe eē q̄ʒ ſūt verboꝝ ↄpoſitiōe mē
tiunť. At ꝫ doctrina dei ⁊ p̄dicatiōe
pulchra ē ⁊ puritate ↄſpicua: nec ali/
ud ſe ꝑ fallaciā p̄tendit exteriꝰ/ ⁊ aliđ
ſeruat interiꝰ: neq̄ʒ in dictis ſuis pul
chra videri appetit nitore ſmonis/ ſʒ
integritate vitaʒ. Eloq̄ntie ornamē
ta bn̄ Paulꝰ deſpexerat cū dicebat.
Que a deo donata ſūt nobis loq̄mur:
nō in doctis hūane ſapiētie ↄbis/ ſed
in doctrina ſpūs. Valebat q̄ppe ſa/
piētiā dei ſola puritate mētiʒ oſ̄dere
nō aūt cōpoſitiōe eloquij fuſcare.

Moraliū libro. xv. q̄ cogitatiōes
hominū nō niſi ꝑ exteriores motꝰ pa
tent. Capitulum. iij.

Ubi. s̄. Quis ſcit q̄ ſunt hoīs niſi ſpūs
hoīs q̄ in ip̄o eſt. Tūc ſpūs ho
minis ab altero ignorať: cū ↄbis vel
opibꝫ nō demōſtrať. Nā cū ſcp̄tū ſit.
Mat. vij Ex fructibꝫ eoꝝ cognoſcetiʒ eos: per
hoc qđ foris agiť/ q̄cq̄d intꝰ latet ape
Prouer. ritur. Vn̄ recte q̄q̄ʒ per Salomonē
xxvij. dr̄. Quomodo in aq̄s reſplēdet ꝓſpi
cientiū vultus: ſic corda hominū ma
nifeſta ſunt prudentibꝫ.

In homelia ſuper euangeliū Cū
ioannes. De ſcādalo infideliū in dn̄i
paſſione. Capitulum. iiij.

j. Cor. j. Nos aūt p̄dicamꝰ chr̄m crucifi/
xum: iudeis q̄dem ſcandalū/ gē
tibꝫ ↄo ſtulticiam. In dn̄o nr̄o Jeſu
xp̄o mēs infideliū graue ſcādaluʒ ꝑ/
tulit: cū eū poſt tot miracl'a q̄ fecerat
morientē vidit. Stultū q̄ppe viſum
eſt hoībꝫ vt auctor vite ꝓ hoībꝫ mo/
rereť: ⁊ inde ꝫ eum homo ſcandaluʒ
ſumpſit: vnde ei amplius debitor fi/
eri vt honorareť debuit. Nam tanto
deꝰ ab hominibꝫ honorandꝰ extitit/
q̄nto ꝓ hoībꝫ ⁊ indigna ſuſcepit.

In homelia. ix. ſup Ezechielē. De
fide chriſti. q̄ in ea ſaluanť q̄ celeſtia
capere neſciūt. Capitulum. v.

Non enī iudicaui me ſcire aliq̄d j. Cor. ij.
inť vos niſi xp̄m ieſum ⁊ hunc
crucifixū. Sacra ſcriptura ea q̄ de na
tura diuinitatis vl' de etnis gaudijs
narrat nobis adhuc neſcientibꝫ ſolis
angelis in ſecreto ſūt cognita: ⁊ in ſa
cro eloq̄o dictiʒ occultioribꝫ atq̄ʒ ſub/
limioribꝫ fortes ſatiantur: ⁊ p̄ceptis
apertioribꝫ nos paruuli nutrimur: q̄
ſi intelligere alta non poſſumꝰ/ in xp̄i
fide ſaluamur. Vn̄ Corinthijs a be/
ato Paulo dr̄. Nihil me iudicaui ſci
re inť vos/ niſi chriſtū Jeſum ⁊ hunc
crucifixū. Ac ſi diceret. Quia vos ca
pere diuinitatis eiꝰ myſteria nō poſ/
ſe penſaui: ſola vobis humanitatis
eius infirma locutus ſum.

Moraliū lib. xiiij. ⁊ xxix. De ſapi/
entia dei q̄ eſt chriſtꝰ. Cap. vj.

Placuit deo per ſtulticiā p̄dica j. Cor. j.
tionis ſaluos facere credētes in
ſe. Dn̄s noſter ihs xp̄s q̄ eſt dei vir/
tus ⁊ dei ſapiētia de p̄re natꝰ ante tē
pora in illa natiuitate diuina/ ab hu
mano genere cognoſci non poterat:
ꝓinde in hūanitatē venit vt videre/
tur: videri voluit vt imitareť. que car
nis natiuitas deſpecta viſa eſt ſapiē/
tibꝫ mundi. Cōtēpſerūt enī infirma
humanitatis eiꝰ/ deo hec indigna iu
dicātes: cui tāto magis homo debi/
tor fuit/ q̄nto ꝓ illo deꝰ etiaʒ indigna
ſuſcepit: ⁊ ꝓ eo ſanādo ſtulticiā p̄dica
tionis aſſumpſit. Scriptuʒ q̄ppe eſt.
Quia enī nō cognouit mūdus ꝑ ſa/ j. Cor. j.
pientiā deū: placuit deo ꝑ ſtulticiam
p̄dicationis ſaluos facere credentes

in ſe. Verbuȝ quippe dei ſapiētia eſt.
Sed ſtulticia huiꝰ ſapiētie dicta eſt
caro ibi: vt q̄a carnales quiq3 ꝑ car-
nis ſue prudentiā ꝯtingere nō vale-
bant ad ſapiētiā dei per ſtulticiā ꝑdi
cationis .i. per carnē verbi ſanarent̄:
Ac ſi diceret. Cū deū qui eſt ſapiētia
nequaq3 per ſapiētiā ſuā mundꝰ in-
ueniret/placuit vt deū hoiem factū ꝑ
humilitatis ſtulticiā cognoſceret/ q̄-
tinus eius ſapiētia ad noſtra ſtulta
deſcēderet: ⁊ lumē ſupne prudētie lu
to ſue carnis illuminata nr̄a cecitas
videret. Natꝰ igit̄ ex pr̄e ſine tēpe/ex
matre naſci dignatꝰ eſt in tp̄e.

De ſapienti ſtulticia dei. Mora-
Ubi.ſ. lium libro .xx. Capitulum: vij.

QUod ſtultū eſt dei/ſapientius
eſt hoibꝰ. Intra ſctām eccl'iam
ſtulti vocant̄: ſed tn̄ nobiles ſunt qui
prudentiā carnis ⁊ ſtultā mūdi ſapi-
entiā deſpiciūt: ⁊ ſapientē ſibiq3 ꝯſu-
turā dei ſtulticiā appetētes concupi-
ſcūt. Scriptū q̄ppe eſt. Qđ ſtultū eſt
dei: ſapientiꝰ eſt hominibꝰ. Hāc nos
i. Cor. iij. ſtulticiā Paulꝰ cōprehēdere ammo
net dicēs. Si q̄s videt̄ int̄ vos ſapi-
ens eſſe in h̄ ſeculo/ ſtultꝰ fiat vt ſit ſa
piens. Hāc ſtulticiā qui ꝑfecte ſecuti
ſunt/voce ſapiētie audire meruerūt
Math. Vos qui ſecuti eſtis me in regenera
xix. tione cū ſederit filiꝰ hois in ſede ma-
ieſtatis ſue: ſedebitis ⁊ vos ſuper ſe-
des duodecim iudicātes duodecim
tribꝰ iſrael. Ecce relinquētes tp̄alia:
gloriā poteſtatis eterne mercati ſūt.
Quid itaq3 ſtultiꝰ in h̄ mūdo q̄3 ſua
deſerere: ⁊ q̄d in eternitate nobiliꝰ q̄3
cū deo iudicē venire? Hoꝝ ſc3 iudi
ciū nobilitas Salomone atteſtante
Prouer. memorat̄: cū h̄ qđ iam ꝑfatꝰ ſum dr̄.
xxxi. Nobilis in portis vir eius q̄n ſederit
cū ſenatoribꝰ terre. Valde q̄ppe no-
biles conſiderat/q̄s ſenatores vocat.
Hanc in ſe nobilitatē Paulꝰ aſpere-
rat: cū cognatiōi ꝯditoris ꝑ ſpm̄ iun
ctus dicebat. Genꝰ igit̄ cū ſimꝰ dei: Act. xvij.
nō debemꝰ eſtimare auro vl' argēto
aut lapidis ſculpture artis et cogni-
tionis hois diuinū eſſe ſile. Genꝰ vi-
delicet dei dicimur non ex eiꝰ natura
editi: ſed ꝑ ſpm̄ illiꝰ ⁊ volūtarie ꝯditi
⁊ adoptiue recreati. Tanto ḡ adhuc
nobilitate erigit̄ quiſq3: q̄nto per ac-
ceptam imaginē ad ſilitudinē illius
ex imitatione renouat̄. At cōtra ſunt
ſtulti ⁊ ignobiles qui ſupnam ſapien
tiam ſemetipſos ſequētes fugiunt: q
quo id ad qđ cōditi ſūt nō intelligūt:
eo etiā cognationē accepte per ima-
ginem generoſitatis perdūt. Stulti
ſunt ⁊ ignobiles quos ab eterne cō-
ſortio hereditatis repellit ſeruitꝰ mē
tis. Scriptū quippe eſt. Om̄is q̄ fa Jo. viij.
cit peccatū/ſeruus eſt peccati.

¶ Moralium libro quarto.

Nimiꝝ eni quiſquis ſe prauo deſi
derio ſubijcit/ iniq̄tatis dn̄io duduȝ
libera mētiſ colla ſupponit. Sȝ huic
dn̄io ꝯtradicimus: cū iniq̄tati q̄ nos
cepat reluctamur: cū violente ꝯſue-
tudini reſiſtimꝰ: ⁊ deſideria peruerſa
calcantes ꝯtra hanc ius nobis liber-
tatis ingenite vēdicamus. cū culpā
penitendo ꝑcutimus/ ⁊ maculas ſor
dium fletibꝰ lauamus. Preterea de
ſtultis ⁊ ignobilibꝰ voce predicato-
ris egregij dicit̄. Sapiētia huiꝰ mū i. Cor. iij
di ſtulticia eſt apud deuȝ. Qui ergo
dum terrena ſapiūt/ ab intima gene
roſitate repulſi ſūt: ſtulti ſimul ⁊ igno-
biles ſunt apud deum

In libro Moralium primo. xxxi ⁊
xxxiij. c. ꝑ hūilitateȝ chriſti ſuperbia

diaboli ↄfuſa eſt Cap. viij.

i. Cor. j. Quę ſtulta ſunt mūdi elegit de⁹
In paradiſo ſano homi diabol⁹
inuidēs ſuphic vuln⁹ inflixit: vt qui
mortē nō acceperat ↄditus/ mereretur
elat⁹. Cōtra h̄ inflictuȝ vuln⁹ ſuphi-
entis diaboli apparuit medicina int̄
hoīes hūilitas dei: vt auctoris exem-
plo humilitate ſurgerēt q̄ imitatiōe
hoſtis elati ceciderāt. Cōtra ſuphien-
tem ḡ diabolū apparuit int̄ homies
hō fact⁹ humilis de⁹: q̄ ad redēptio-
nē nr̄am veniēs/ ⁊ ſuos ↄ̄ mūdi ſup-
biam p̄dicatores mittēs/ relictis ſapi
entib⁹ inſipiētes: relictis fortib⁹ debi
les: relictis diuitibus paupes elegit.
Ad cognitiōeȝ q̄ppe fidei p̄us ſtulta
mūdi collecta ſt̄: vt poſt ei⁹ etiā aſtu-
ta vocarent̄: atteſtāte Paulo qui ait.
Ibi, ſ. Nō multi ſapiētes ſm carnē: nō mul
ti potētes: nō m̄lti nobiles/ ſed q̄ ſtul
ta ſunt mūdi elegit de⁹: vt ↄfūdat ſa
pientes. Ipa nāq; ſctē eccl'ie p̄ncipia
lr̄aꝝ p̄hibent̄ ignara: vt viceȝ cunctis
in p̄dicatorib⁹ ſuis redēptor oſtēde-
ret: q̄ ad vitā credētes pp̄los non ſer
mo/ ſȝ cā ſuaderet. Preterea infirma
mūdi elegit de⁹ vt confundat fortia:
actū q; eſt cū paup̄ib⁹ q̄ poſt etiaȝ di-
uites elati mirarent̄. Nā duȝ nouas
in illis v̄tutes aſpiciūt: eoꝝ q̄ꝝ priua
ↄtēpſere vitā/ poſtmodū obſtupuere
miracl'a. Un̄ mox pauidi ad ſua cor-
da redeūtes/ extimauerūt ſanctitatē
in miraculis quaȝ deſpexerāt in p̄ce-
ptis. Per infirma ergo ↄfuſa ſūt for
tia: q̄ dū in veneratiōnē vita ſurge-
ret humiliū/ elatio cecidit ſuphoruȝ.

Moraliū libro. xxiiij. De arte ma-
giſterij. Capitulum. ix.

Cum eīm ſit inter vos zelus ⁊ cō
tentio: nōne carnales eſtis? Se-
pe p̄dicatores iuſti quodam decenti
moderamine ſuas culpas coram di-
ſcipulis indicant: vt illi audiētes di-
ſcant quō ſemetip̄os de ſuis actiōib⁹
ſubtiliter rep̄hendāt. Tāta v̄o diſpē
ſatione ſe tēperāt: vt neq; cū ſe erigūt
intrinſec⁹ rigidi ſint, neq; rurſum cū
ſe humiliant extrinſec⁹ remiſſi: q̄ ⁊ in
diſciplina hūilitatē cuſtodiūt/ ⁊ i hu-
militate diſciplinā. Paul⁹ diſciplinā
tenuit/ cū Corinthijs diceret. Cum j. Cor. iij.
eīm ſit inter vos zelus ⁊ ↄtētio: nonne
carnales eſtis ⁊ ſm hoīeȝ ambulatiſ?
Sȝ hāc humilitateȝ in diſciplina nō
p̄didit: quia dep̄cando p̄miſit dicēs.
Obſecro vos frēs per miſcōiam dei j. Cor. j.
vt idip̄m dicatis oīnes/ ⁊ nō ſint in
vobis ſciſmata. Rurſum hūilitatem
tenuit: cū eiſdeȝ corinthijs loquens/
paulo lati⁹ fortaſſe q̄ȝ voluerat ſemet
ip̄um rep̄hendit dicēs. Factus ſum
inſipiēs. Sed diſciplinaȝ in hac hu- ij. Cor.
militate nō p̄didit/ q̄m ilico adiūxit.
Vos me coegiſtis. Exemplū magne
humilitatꝭ exhibuit/ cū diſcipulis di
xit. Non eīm noſmetip̄os p̄dicamus ij. Cor.
ſed dn̄m nr̄m Jeſum xp̄m: nos autē
ſeruos veſtros p xp̄m. Sȝ in hac hu
militate diſcipline iuſticiā nō amiſit:
q̄m eiſdeȝ delinquentibus dt̄. Quid Ibidem.
vultis in virga veniam ad vos? ⁊c.
Sciūt ergo p̄dicatores ſancti vtroq;
moderamine artē magiſterij tēpera-
re. ⁊ cū delinquentiū reat⁹ inueniūt/
ſciūt modo ſeuere corripe/ modo hu
militer dep̄cari. Sed tn̄ cū ſtimulan
te iuſticia eos ſeuere corrigūt/ inter-
ne dulcedinis ⁊ charitatis erga eos
grām nō amittūt: ⁊ eoꝝ amore ardēt
in q̄s aſp̄a correctiōe ſeuiūt: ſeq; etiā
eis intrinſec⁹ in ſecreto cordis humi-
liant/ q̄s durius foris ad aduerſionū

ſtimulis quaſi deſpiciēdo caſtigant.
Plerūq; autē ⁊ nō deſpiciēdo deſpi
ciunt/⁊ non deſperādo deſperant: vt
tāto celeriꝰ eos a culpa paueſcere ac
reſilire faciāt: q̄nto iam q̄ſi vicinius
mortis foueā oſtēdunt.

Moralium libro.xxvij.⁊ in.xvij.
De p̄dicatoribus. Cap.x.

DOminꝰ per p̄dicatores ſuos et
doctores voce ſua foris inſonat:
ſed audientiū corda per ſeipſum inte
j.Cor.iij. rius illuſtrat/Paulo atteſtāte q̄ ait.
Ego plātaui apollo rigauit: ſed deꝰ
incremētū dedit. Neq̄ q̄ ſibi docto
res tribuāt q̄ p exhortatōēs ſuā audi
tores ad ſumma p̄ficere videt̄: q̄ niſi
ſpūs ſanctꝰ eorū corda repleat/ad au
res corporꝫ vox docētiū incaſſum ſo
nat. Formare enī vocē mgr̄i exteriꝰ
p̄nt. ſed hāc imp̄mere interiꝰ nō p̄nt.
Sed inē hec ſciēdū eſt: q̄ plerumq;
deū humilr̄ p̄dicatiōēs agētes adiu
Ibidem. uant. Vn̄ p Paulū dr̄. Dei enī ſumꝰ
adiutores: Nā cū ei q̄ ipſe p internā
grām infūdit/nos exhortatiōis voce
ꝯcurrimus: hoc qđ ille per ſpm̄ agit
intrinſecꝰ/nos exterius miſterio vo
cis adiuuamꝰ. Et tūc ſola nr̄a exhor
tatio ad p̄fectionē ducit̄: cū in corde
fuerit deus q̄ adiuuet. vn̄ ⁊ p Pau
Ubi.s. lum dr̄. Neq; q̄ plantat eſt aliq̄d/neq;
qui rigat: ſed q̄ incrementū dat deꝰ.
Plātare q̄ppe ⁊ rigare adiuuare eſt:
qđ vtrūq; vacuū erit miniſterium ſi
deꝰ in corde nō dat incrementū. Sz
q̄ de ſenſu ſuo alta ſapiūt eſſe humi
liter dei adiutores nolunt. q̄ dum ſe
deo vtiles eſſe exiſtimant/a fructu ſe
vtilitatis alienāt. Vn̄ ⁊ voce veritatis di
Lu.xvij. ſcipulis dr̄. Cū feceritis oīa q̄ p̄cepta
ſunt vobis dicite/Serui inutiles ſumꝰ:
qđ debuimus facere fecimus.

Moralium libro.xxviij. De appel
latione fundamēti. Ca.xi.

FUndamentū aliud nemo p̄t j.Cor.iij.
ponere. In ſcp̄tura ſacra p fun
damenta p̄dicatores intelligunt̄. Vn̄
Dauid p̄pheta cū ſanctā eccliam in
ſublimib⁹ aplor̄ mentib⁹ poni edifi
cariq; cōſpiceret/dixit. Fundamenta ps.lxxxvi
eius in mōtib⁹ ſctis. Cū vo in ſacro
eloq̄o nō fundamēta ſed ſinglari nu
mero fundamentū dr̄: nullus aliꝰ ni
ſi dn̄s deſignat̄: per cuiꝰ diuinitatis
potētiā nutantia infirmitatis noſtre
corda ſolidant̄. de quo ⁊ Paulꝰ ait.
Fundamētū aliud nemo p̄t ponere
p̄ter id qđ poſitū eſt/qđ eſt xp̄s ieſus
Ipſe quippe fundamentū fundamē
torꝫ eſt: quia ⁊ origo eſt inchoantiū/
⁊ ꝯſtantia robuſtorum.

In dyalogo libro quarto. De igne
purgatorio. Capitulum.xij.

SI q̄s ſupedificauerit ſup h̄ fun j.Co.iij.
damētū aurū ⁊ argētū. De qui
buſdā leuib⁹ c̄lp̄is ante iudiciū pur
gatoriꝰ ignis eſſe credēdꝰ eſt: p eo q̄
veritas dr̄: q̄ ſi q̄s in ſpm̄ſctm̄ blaſphe Luce.xij.
miā dixerit: nō remittet̄ ei in h̄ ſeclo/
neq; in futuro. In q̄ ſnīa dat̄ intelli
gi quaſdā culpas in h̄ ſeclo: quaſdā
vo in futuro poſſe laxari. Qđ enī de
vno negat̄: cōſequēs intellectꝰ ptz/q̄
de q̄buſdā ꝯcedit̄. Sed tn̄ (vt p̄dixi)
hoc de paruis minimiſq; pctīs fieri
poſſe credendū eſt: ſicut eſt aſſiduus
ocioſus ſmo: īmoderatꝰ riſus: vl̄ pec
catū cure rei familiaris/q̄ vix ſine cul
pa vel ab ip̄is agit̄/qui culpā qualit̄
declinare debeant ſciunt: aut in non
grauib⁹ reb⁹ error ignorantie. Que
cuncta etiā poſt mortē grauant: ſi ad
huc in hac vita poſitis minime fue
rint relaxata. Nam ⁊ cū Paulus di

tat xp̄m eſſe fūdamentū atq; ſubiū-
gat/ſi q̄s ſupedificauerit ſup hoc fū
damētū aur/argentū: lapides p̄cio-
ſos/ligna: fenū/ſtipulā/ vniuſcuiuſq;
op⁹ q̄le ſit ignis p̄babit. ſi cuius op⁹
manſerit quod ſupedificauit merce
dē accipiet/ſi cuius op⁹ arſerit detri
mētū patiet/ipe aūt ſalu⁹ erit/ſic tn̄
q̄ſi p ignē. Quis hoc de igne tribula
tiōis in hac vita nobis adhibito poſ
ſit intelligi/tn̄ ſi q̄s hec de igne futu-
re purgatiōis accipiat: pēſadū ſollici
te eſt q̄a illū dixit p ignē poſſe ſalua-
ri nō q̄ ſuper hoc fūdamētū ferrū/es
vel plūbū edificat. i. p̄ctā maiora ⁊
idcirco duriora. atq; tūc iā inſolubi-
lia. ſʒ ligna/fenū: ſtipulā. i. p̄ctā mini
ma atq; leuiſſima q̄ ignis facile con-
ſumat: Hoc tn̄ ſciendū eſt. q̄a illic ſal
tē d minimis nihil q̄ſq; purgatiōis ob
tinebit/niſi bonis ſ actib⁹ in hac ad-
huc vita poſit⁹ vt illic obtineat p̄me
Moraliū lib. v. ⁊ vj. De (reat.
v̄bis amicoꝝ beati Job. Capi. xiij.

Job. v. Comp̄hēdā ſapiētes in aſtucia
coꝝ. Querēdū video/cur pau-
lus ſentētijs amicoꝝ beati iob tāta
auctoritate vtit/ſi he eorum ſentētie
dn̄ica rep̄hēſione caſſant/cū dicitur
Nō eſtis locuti corā me rectū/ſicut ſ
uus me⁹ iob. Eliphā q̄ppe v̄ba ſūt
q̄ corinthijs paul⁹ intulit dicēs Si-
cut ſcriptū eſt. ꝯp̄hendā ſapiētes in
aſtucia coꝝ. Quomō igit q̄ſi praua
reſpuim⁹/q̄ paulus ex auctoritate a
ſtruit: Aut quō atteſtatiōe pauli re-
cta putabim⁹ q̄ p ſemetipm dn̄s nō
recta definiuit? Sʒ hec vtraq; citi⁹
q̄ʒ non ſint diuerſa cognoſcimus: ſi
eiuſdē dn̄ice ſentētie ſubtili⁹ v̄ba pē
Job. xliij. ſam⁹. Qui nimiꝝ cū diceret. Nō eſtiſ
locuti corā me rectū ilico adiūxit/ſi-
cut ſeru⁹ me⁹ iob. Liquet ig q̄a q̄dā i
coꝝ dictꝭ recta ſūt: ſʒ melioris ꝯpati
one ſupant. Nā int alia q̄ irrōnabilit
dicūt miſtas ad beatū iob fortes ſen-
tētias p̄ferūt: ſʒ ꝯparate dictꝭ fortio-
rib⁹ viri fortitudinis amittūt. Mi-
ra v̄o ſūt multa q̄ dicūt: niſi in ſcti
viri aduerſitate dicerent. In ſemet-
ipis ḡ magna ſūt/ſʒ q̄a virū iuſtum
trāſfigere appetūt: eiuſdē magnitudi
nis pōd⁹ p̄dūt: q̄a ⁊ q̄ʒlibet forte fru
ſtra iaculū mittit vt dura ſaxa ferīā-
tur. eo ei obtuſū lōgius diſſilit: quo
intortū fortiter venit. Igit amicoꝝ
beati iob dicta licet in q̄buſdā valde
ſint fortia/cū tn̄ ſcti viri vitā forteʒ
feriūt cūctū ſui mucronē acuminis
retūdūt. Que ergo ⁊ in ſemetipis ma
gna ſūt: ſʒ cōtra beatū iob nullo mō
aſſumi debuerūt. ⁊ paul⁹ hec ex v̄itu
te penſās in auctoritate p̄ferat: ⁊ iu-
dex q̄m incaute p̄lata ſūt/ ex q̄litate
p̄ſone rep̄hendat. Amicos igit bea-
ti iob hereticoꝝ ſpēm tenētes in di-
ctꝭ ſuis nequaq; p oīa rep̄bam⁹/q̄a
dn̄s p ſupnā ſētentiaʒ ꝯtra eos dicit/
nō eſtis locuti corā me rectū/⁊ p̄tin⁹
addit ſicut ſuus me⁹ iob/p̄fecto li-
quet: q̄a n̄ oīno deſpicit q̄d ex melio-
ris cōparatione reprobat. In repre-
henſione q̄ppe eius incaute dilabū-
tur/ſʒ tn̄ q̄a tāti viri amici ſūt/ex il-
lius familiaritate miſtica miſta didi-
cerūt. Vn̄ ſicut diuīm⁹ eorum v̄bis
etiaʒ paul⁹ vtit/⁊ hec in aſſertionis
ſue adiutoriū aſſumēs ex v̄itate p̄la
ta eſſe teſtat. Que tn̄ v̄itas recte rep̄
hendit/q̄a q̄ʒlibet fortis ſentētia con
tra ſanctū virū proferri debuit.

In moraliū lib. v. Et in homelia
nona ſup Ezechielem. De examine
pure conſcientie. Capitulū. xiiij.

j. Co. iiij. Mihi p minimo ē vt a vobis iu
dicer/aut ab hūano die. Iuſti
nequaq̄ hūana iudicia/ſed eterni iu
dicis examē metuētes aſpiciūt: ꝛ nō
ſolū mala q̄ reprobi ꝛ pueſi ſibi inge
rūt/ſed ꝛ eoꝝ vba qbꝫ ſuis actibꝫ de-
rogāt ɔtēnūt. Hinc etenī derogāti-
bus ſibi corinthijs Paulus dicebat.
Mihi aūt p minimo eſt vt a vobis iu
dicer/aut ab hūano die. q̄ nec in cor
de ſuo vnde ſe rephendere potuiſſet
inueniēs:adiūgit. Sꝫ neqꝫ me ipſum
iudico:nihil em̄ mihi ɔſci9 ſum. Ui-
dēs aūt q2 ei ad pfectōēꝫ ſctitatis nec
ſuū iudiciū ſufficeret/ſubdidit. Sed
nō in h̄ iuſtificat9 ſum. Cur ꝫo nō ſit
iuſtificat9: nec ſibimetipſi de ſeipſo cre
diderit/ cām reddidit cū ſubiunxit. q̄
aūt iudicat me dn̄s eſt. Ac ſi apte di-
ceret. Recta q̄dēꝫ egiſſe me recolo: et
tn̄ de meritis meis nō p̄ſumo. Idcir
co em̄ in eo qđ mihi nihil ſuꝫ ɔſcius
iuſtificatū me abnego: nec meo ꝺ me
iudicio credēduꝫ exiſtimo: qm̄ ad ei9
examē ducor cui9 ego iudiciū nō cō-
prehēdo: ꝛ ab eo q̄ me iudicabit exa-
minari me ſubtili9 ſcio. Sepe ei nr̄a
iuſticia ad examē diuīe iuſticie dedu
cta iniuſticia ē: ꝛ ſordet in diſtrictiōe
iudicis qđ i eſtimatōe fulget opantꝫ.
Diſtrictionē igiꝭ diuine iuſticie ɔtē-
plātes etiā de ipſis opibꝫ ptimeſcere
debem9: q̄ nos fortia ꝛ ſctā egiſſe pu
tamus: qm̄ ducta ad et̄nā regulā nr̄a
rectitudo/ſi diſtrictū iudiciū inuenit
multꝫ fortitudinū ſuaꝝ niſibꝫ in inti
mā rectitudinē impingit. Btūs qꝫ
Job cū p amicoꝝ derogātiū liguas
inter dolores vulneꝝ patereꝭ iacula
ꝟboꝝ/cogitatiōē ptin9 ad ɔſciam re-
Job. xvj. curritꝫ atqꝫ vbi mentē ſolidā haberet
aſperit dicēs. Ecce cū in celo teſtis
me9: ꝛ ɔſcius me9 in excelſis. q̄ etiam Ibidem.
ſubdidit. Uerboſi amici mei/ ad deū
ſtillat ocul9 me9. Btūs q̄ppe Job inꝭ
linguas derogātiū inflexa mēte pſi-
ſtēs: q2 in terra ſe ipugnari falſis ſer-
monibꝫ vidit i celo teſtē q̄ſiuit. In oī
ḡ qđ de nobis dr̄ ſꝫ tacite debem9 ad
mētē recurrere/teſtē interiorē ꝛ iudi
cē q̄rere. Nihil ei pdeſt ſi oēs laudēt Nota.
cū accuſet ɔſcia ꝛ nihil p̄t obeſſe ſi no
bis oēs derogēt: ꝛ ſola ɔſcia defēdat

In paſtorali caplo. xxxij. De corre
ctione pteruoꝝ. Caplm̄. xv.

Auditꝭ inꝭ vos fornicatio. Non- j. Cor. v.
nūq̄ꝫ pterui dū corrigūꝭ: ꝛ ſe vi
tiū mīme ppetraſſe cognoſcūt cōpē-
dioſi9 ad correptōēꝫ veniūt ſi alteri9
culpe manifeſtioris ꝛ ex latere reqſite
improprio ɔfundūꝭ: vt ex eo qđ defen
dere nequnt cognoſcāt ſe tenere ipro
be qđ defendūt. Vn̄ cū pterue paul9
corinthios aduerſū ſe inuicē videret
inflatos vt ali9 apollo/ali9 pauli/ali9
cephe/ali9 xp̄i ſe eē dicerꝫ: icēſti culpā
in mediū ꝺduxit: q̄ apđ eos ꝛ ppetra
ta fuerat ꝛ incorrecta remanebat di-
cens. Auditꝭ inꝭ vos fornicatio: ꝛ talꝭ
fornicatio q̄lis nec inter gētes: ita vt
vxorē pr̄is q̄s hēat: ꝛ vos inflati eſtis
ꝛ nō magis luctū habuiſtis vt tolle-
reꝭ de medio vīm q̄ h̄ op9 fecit. Ac ſi
apte dicat. Quid vos pterui hui9 vꝭ
illi9 eſſe dicitis/ q̄ p diſſolutiōēꝫ negli
gētie nulli9 vos eſſe mōſtratis? Tūc
etiā pteruos meli9 corrigim9 /cū ea q̄
bn̄ egiſſe credūt/male acta monſtra-
mus: vt vnde adepta glīa crediꝭ/ in-
de vtilis cōfuſio ſubſequaꝭ.

Moralium libro. xix. ꝛ paſtorali.
caplo. xviij. De diſpenſationibꝫ eccle
(ſiaſticis. Cap. xvj. j. Cor. vj.
Secularia iudicia ſi habueritis.

A ſubiectis inferiora gerēda ſunt a
rectoribꝰ vo ſūma cogitāda: vt. ſ. ocu
luz q̄ p videndis greſſibꝰ pminet / cura
pulueris nō obſcuret. Caput nanqꝫ
ſubiectoꝝ ſꝫ cūctiq̄ pſūt ꝛ vt recta pe
des valeāt itinera carpe. hec pculdu
bio caput dꝫ ex alto puidere: ne a pfe
ctꝰ ſui itinere pedes torpeāt: cū cur-
uata rectitudie corpis ſeſe caput ad
terraz declinat. Hinc Moyſes q̄ cū
deo loquit / Jetro alienigene repben
ſione iudicat / qꝺ terrenis pplorū ne-
gocijs ſtulto labore deſeruiat. Cui ꝛ
ꝯſiliū mor pbet vt p ſe alios ad iur-
gia dirimēda ꝯſtituat ꝛ ipe liberiꝰ ad
erudiēdos pplos ſpūaliū arcana co-
gnoſcat. Hic paulꝰ religioſoꝝ mētes
a mūdi ꝯſortio ꝯteſtādo ac potiꝰ cō-
ij. Tim. ij uenīēdo ſuſpēdit dicēs. Nemo mili-
tās dō iplicat ſe negocijs ſclaribꝰ: vt
ei placeat cui ſe pbauit. Hiuc ecclie
rectoribꝰ ꝛ vacādi ſtudia pcipit / ꝛ cō
ſulēdi remedia oñdit dicēs. Secla-
ria igit iudicia ſi habueritꝫ ꝯtēptibi
les q̄ ſꝫ in eccla illos ꝯſtituite ad iudi
cādū: vt ipi vicꝫ diſpēſatiōibꝰ trenis
inſuiāt q̄s dona ſpūalia nō exornāt:
ac ſi apte dicat. Qui minorꝫ meriti ſꝫ
in eccla / ꝛ nullis magnoꝝ donoꝝ vir
tutibꝰ pollēt ipi ꝺ trenis negocijs iu
dicēt: q̄tinꝰ p q̄s mag neqūnt bona
miora ſuppleant: ꝛ q̄ penetrare neq̄-
unt intima / ſaltē forꝫ opent necaria.
Q̄s ꝛ ꝯtēptibiles noiat / ꝛ tn̄ ſapiētes
vocat cū dt. Sic nō eſt ſapiēs inter
vos q̄ſq̄ꝫ q̄ poſſit iudicare int fratrē
ſuū: Qua ex re q̄d colligit: niſi vt hi
terrenas cās exāminēt / q̄ exterioꝝ re
rū ſapiam pceperūt: q̄ vo ſpiritalibꝰ
donis ditati ſꝫ / pfecto nō debēt terre-
nis iplicari negocijs: vt dū nō cogūt
inferiora bōa diſponere exercitati va
leāt bōis ſupioribꝰ deſuire. Sciēdū
eſt eñi: qꝛ aliqñ in nr̄is actōibꝰ miora
bona pmittēda ſꝫ p vtilitate maioꝝ.
Nā q̄s ignoret eē boni opis mortuū
ſepelire: ꝛ tn̄ cuidā q̄ ad ſepeliēdū pa
trē ſe dimitti popoſcerat dcm̄ ē. Si-
ne vt mortui ſepeliāt mortuos ſuos: Luce. ix
tu autē vade ꝛ annūcia regnum dei.
Poſtponēdū nāqꝫ erat obſequiū hu
ius miſterij officio pdicatōis: qꝛ illos
carne mortuos in terra ꝯderet: iſtos
añt aia mortuos ad vitā reſuſcitaret.
Sꝫ int hec ſciēdū ē: qꝛ cū prioꝝ cau
ſis exterioribꝰ q̄ apte deſuiāt deſunt
debēt hi q̄ꝫ q̄ bonis ſpūalibꝰ pleni ſꝫ
coꝝ infirmitati ꝯdeſcēdere: terrenis
qꝫ illoꝝ neceſſitatibꝰ inq̄ꝫtū decenter
valēt charitatꝫ condeſceſione ſuire.
Nec tedere dꝫ aim / ſi ſenſus eiꝰ ꝯtem
plationi ſpiritaliū ſp interꝰ / aliqñ diſ
pēſandis rebꝰ minimis q̄ſi minoratus
inflectit: qñ illō vbū pter qꝺ conſtāt
oia creata: vt pdeſſet hoibꝰ aſſumpta
hūanitate voluit paulominꝰ ab an-
gelis minori. Quid g̃ mirꝫ ſi hō ſep-
pter hoiez attrahit: dū creator hoim
ꝛ angeloꝝ formā hois pt hoiez ſuſ-
cepit. Nec tamē minorat ſenſus cū
ſic attrahit. qꝛ q̄nto ſubtiliꝰ ſupiora
penetrat / tanto humilius p ꝯditoris
amore nec inferiora ꝯtemnit.

Moraliū lib. xxxi. De imperfectis
vel hypocritis. Caplm. xvij.

Paulus apl̄s diſcipulos ſuos cu-
piens exteriora deſpicere / vt va
leant interna ſuare: ammonet dicēs
Jam quidē omnino delictū eſt in vo- j. Cor. vi
bis q̄ iudicia habetis int vos. qua-
re nō magis iniuriā accipitis: quare
nō magis fraudem patimini: Et tñ
hypocrita aſſumpto ꝯuerſatiōis ha-
bitu filiorū cuſtodiā deſerit: ꝛ tēpalia

qᵫ defendere etiã iurgijs querit: ⁊ plus terrena ꝙ̃ celeſtia diligẽs con tra eũ q̃ tp̃alia diripit/ ſeſe in intimis immani odio flãmauit. Sciendũ vero eſt ꝙ ſunt nõnulli q̃s charitatis gremio nutriẽs mat̃ eccl'ia tolerat q̃uſqᵫ ad ſpiritalis etatis incremẽta perducat: q̃ nõnũꝙ̃ ⁊ ſcitatꝫ habitũ tenẽt/ ⁊ pfectiõis meritũ ereq̃ nõ valẽt. Ad dona nãqᵫ ſpiritalia mĩme aſſurgũt: ⁊ idcirco his q̃ ꝯiuncti ſr̃ ad ea tuenda q̃ terrena ſunt fuiũt: ⁊ nõnũꝙ̃ in defenſionis eiuſdẽ iracũdia excedũt. Hos neqᵫ̃ credendũ eſt in hypocritaꝝ numeꝝ currere: ꝙ aliᵭ eſt infirmitate/ aliᵭ malicia peccare. hoc ita ꝙ int̃ hos ⁊ hypocritas diſtat: ꝙ iſti iuxta modũ ſue intelligẽtie etiã in rebus ſecl'i militãt cauſis dei: illi etiã p cauſas dei intẽtioni deſeruiũt ſecl'i: ꝙ in ip̃a q̃ꝫ que ſe agere ſctã op̃a oſtẽdũt nõ ꝯuerſionẽ querũt hoim/ ſꝫ auras fauoꝝ. iſti nõ metuũt prauis hominibꝰ etiã ᵭ bona actiõe diſplicere: dũ ſupnis tm̃modo iudicijs placeãt. illi vero nunꝙ̃ q̃d agãt/ ſed q̃uõ de q̃libet actiõe poſſint hoibꝰ placere cõſiderãt. Igit̃ cũ quoſdã nõ deſpecte cõuerſatiõis viros iracunde vel nimie defendere terrena cõſpicimus: debemus h̃ in illis p charitatẽ rep̃hendere: nec tñ eos rep̃hendendo deſpare. ꝙ plerũqᵫ vni eidẽqᵫ hoi ⁊ inſunt q̃dã iudicabilia/ q̃ apparẽt ⁊ magna q̃ latent: in nobis vero ſepe magna in facie pdeunt: ⁊ nõnũꝙ̃ occultant̃ que rep̃hendẽda ſunt. Hinc ergo humilianda eſt noſtre mẽtis elatio: quia ⁊ illoꝝ infirma ſunt publica/ ⁊ nr̃a ſecreta: ⁊ rurſuꝫ fortia illoꝝ ſecreta ſũt: ⁊ in publico nr̃a vulgant̃. Quos ḡ ᵭ ap̃ta infirmitate rep̃hendimꝰ/ ſupeſt ᵭ occulte fortitudis eſtimatiõe veneremur. Et ſi ſe de aperta infirmitate nr̃a mens eleuat: occulta ſua infirma ꝯſiderãs/ ſeſe in hũilitate p̃mat.

Moraliũ lib. v. De frãgẽdo p̃prie volũtatꝫ deſiderio. Ca. xviij.

OMnia mihi licẽt/ ſed nõ om̃ia expediũt. Sepe hi q̃ in ptãte ſunt dũ ſeſe ⁊ a licitꝫ retinere neſciũt/ ad illicita op̃a ⁊ inq̃eta dilabũt̃. ſolꝰ eñ illicitꝫ nõ cadit q̃ ſe aliq̃n ⁊ a licitꝫ caute reſtringit. q̃ vicꝫ ꝯſtrictiõe religatũ bñ ſe paulꝰ iſinuat dicẽs. Oĩa mihi licẽt/ ſꝫ nõ oĩa expediũt. atqᵫ vt ex ip̃a religatiõe oñderet ĩ q̃nta ſe mẽtis libertate dilataret/ ilico adiunxit. Om̃ia mihi licẽt: ſꝫ ego ſub nulliꝰ redigar ptãte. Cũ ei mẽs ꝯcepta deſideria ſequit̃ ſuire rebꝰ ꝯuincit̃ quaꝝ amore ſup̃at̃. ſꝫ Pauꝰ cui cũcta licẽt ſub nulliꝰ ptãte ſe redegit: ꝙ ſemetipꝫ etiã a licitꝫ reſtringẽdo ea q̃ delectata p̃meret/ deſpecta trãſcendit. j. Co. vi.

Moraliũ lib. xxxij. ⁊ in paſtorali. caplo. ij. De cã ꝯiugij. Ca. xix.

BOnũ eſt hoi m̃lierẽ nõ tãgere. cũ mẽs int̃ miora ⁊ maxia pctã ꝯſtringit̃/ ſi nullꝰ oĩno ſine pctõ euadẽdi ptꝫ aditꝰ: minora ſp̃ eligant̃: ꝙ ⁊ q̃ muroꝝ vndiqᵫ ambitu claudit̃ ne fugiat vbi breuioꝛ murꝰ inuenit̃: ibi ſe in fuga p̃cipitat. Hic ẽ ꝙ paulꝰ cũ q̃ſdã in eccia icõtinẽtes aſpiceret cõceſſit mĩma vt declinaret maioꝛa: et p̃itꝰ medicine celeſtis nõ tã ſanos inſtituit ꝙ̃ infirmis medicamẽta monſtrauit dicẽs. De q̃bꝰ ſcripſiſtis mihi Bonũ ẽ hoi m̃lierẽ nõ tãgere. p̃p̃t̃ fornicatiões aũt vnuſq̃ſqᵫ ſuã vxoꝛẽ habeat: ⁊ vnaqueqᵫ ſuũ virũ hẽat. Qui eñ fornicatiõis metũ p̃miſit/ pfecto j. Co. vij.

nō ſtātibꝫ ꝑceptū ꝯtulit: ſꝫ ne fortaſſe
in tērā ruerēt lectū cadētibꝫ oñdit. vñ
adhuc infirmātibꝫ ſubdit. Uxori vir
debitū reddat: ſilr autē ⁊ vxor viro.
Et qꝛ tūc ſolū ꝯiuges in ammixtio-
ne ſine culpa ſunt: cū nō ꝓ explēda li-
bidine/ ſed ꝓ ſuſcipiēda ꝓle miſcent̄:
vt h̄ etiā qđ ꝯceſſerat ſine cl'pa q̄ꝙuis
minīa nō eſſe mōſtraret poſtq̄ꝫ in ma-
gna hōeſtate ꝯiugij aliq̄d de volupta-
te largit᷒ eſt/ ilico adiūxit. Hoc autē
dico ſm̄ indulgentiā. nō ſm̄ impiuꝫ.
Nō enī eſt ſine vitio qđ ignoſcit̄ ⁊ nō
ꝑcipit̄. Peccatū ꝓfecto vidit/ qđ poſ-
ſe indulgeri ꝓuidit. Culpa q̄ppe eſſe
innuit̄/ qđ indulgeri ꝓhibet̄: ſꝫ q̄ tāto
citi᷒ relaxet̄/ q̄nto nō ꝓ hāc illicitū q̄d
agit̄: ſed h̄ qđ ē licitū ſub moderami-
ne nō tenet̄. Cōiuges enī ſcire debēt
ſuſcipiēde ꝓlis cā eſſe ꝯiūctos: ⁊ cum
immoderate fuiētes ammixtioni ꝓ-
pagatiōis articulū in vſum trāſferūt
voluptatis: ꝑpendāt ꝙ licꝫ extra nō
excāt: in ipo tn̄ cōiugio coniugij iura
trāſcēdūt: vnde neceſſe eſt vt crebris
oratiōibꝫ deleāt/ qđ pulchram copule
ſpēm admixtis voluptatibꝫ fedant.
Sꝫ cū in dubijs cōſtringimur/ vtilit̄
minimis ſubdimur: ne in magnis ſi-
ne venia peccem᷒. Ita plerūq̄ꝫ anti-
qui hoſtꝫ aſtutia ſoluit̄/ dū ad vtutes
marias ꝓ cōmiſſa minora tranſitur.
In paſtorali. caplo. lj. De cōiugio
legitimo. Capitulum. xx.
j. Co. vij. Melius ē nubere q̄ꝫ vri. Qui cō-
iugijs nō ſunt obligati: neq̄q̄ꝫ
ſine iudicio dānatiōis miſceri ſe pu-
tent vacātibꝫ feminis. Cū enī paul᷒
fornicatiōis vitiū tot criminibꝫ exe-
crādis inſeruit/ cui᷒ ſit reat᷒ indica-
j. Co. vi. uit dicēs. Neq̄ꝫ fornicatores neq̄ꝫ ido-
lis ſeruiētes neq̄ꝫ adulteri neq̄ꝫ mol-

les neq̄ꝫ maſculoruꝫ ꝯcubitores neq̄ꝫ
fures neq̄ꝫ auari neq̄ꝫ ebrioſi neq̄ꝫ ma-
ledici neq̄ꝫ rapaces regnū dī poſſide-
būt. Si igit̄ tētationū ꝓcellas cū dif-
ficultate ſalutis tolerāt/ ꝯiugij portū
petāt. Scriptū q̄ppe eſt/ meli᷒ eſt nu-
bere q̄ꝫ vri. Sine culpa ſcꝫ ad ꝯiugiū
veniūt: ſi tn̄ necduꝫ meliora deuoue-
rūt. Nā q̄ſquis bonū mai᷒ ſubire ꝓ-
poſuit/ bonū min᷒ qđ licuit illicitum
fecit. Scriptū q̄ppe eſt. Nemo mit- Luce. ix.
tens manū ſuā ſup aratrū ⁊ reſpici-
ens retro: apt᷒ ē regno dei. Qui igit̄
fortiori ſtudio intēderat/ retro reſpi-
cere ꝯuincit̄: ſi relictis bōis amplio-
ribus/ ad minima retorquet̄.
¶ Moralium libro. xij.
¶ Tribulationē tn̄ carnis habebunt
hmōi. Tribulatōeꝫ carnis h̄ pati pūt
etiā q̄ ſpūalr viuūt. Cur ḡ ineſſe ꝯiu-
gibꝫ carnis tribulatio q̄ſi ſpiritalr di-
que etiā a vita ſpiritaliū lōge nō eſſe
cognoſcit̄: Ideo ſcꝫ ꝙ hi frequenter
maiores tribulationes ex carne ſuſci-
piūt/ qui carnis voluptatibꝫ delectā-
tur/ ⁊ eis inſiſtunt.
¶ In paſtorali. capitulo. xvi.
¶ Cōſiderare aūt debent paſtores ⁊
rectores ꝙ paul᷒ q̄ in ꝑadiſuꝫ ducit̄/
celiq̄ꝫ tertij ſecreta rimat̄: tn̄ illā inui-
ſibiliū ꝯtēplatōe ſuſpēſam ad cubile
carnaliū mētꝫ aciē reuocat: ⁊ i occul-
tis ſuis qualr debeāt ꝯuerſari diſpē-
ſat dicēs. Uxori vir debitū reddat: ſi- j. Co. vij.
milit̄ ⁊ vxor viro. Et paulo poſt. No-
lite fraudare inuicē niſi forte ad tp̄s
vt vacetis orōni/ ⁊ iterꝫ reuertimini
in idipm. Ecce iam celeſtibꝫ ſecretis
inſerit̄: ⁊ tn̄ ꝑ cōdeſcenſionis viſcera
carnaliuꝫ cubile perſcrutat̄. Et quē
ſubleuat᷒ ad inuiſibilia erigit/ hunc
miſerat᷒ ad infirmantiū ſecreta cō-

dis oculū flectit. Celum ꝯtēplatiōe
trāſcendit:nec tñ ſtratū carnaliū ſol
licitudine deſerit. Similiter recto‑
res ꝛ doctores alta cōtēplatiōe petē‑
tes nō debēt ꝑrimoꝝ infirma deſpi
cere/aut infirmis ꝑrimoꝝ cōgruen‑
tes nō debēt alta derelinquere.

Moralium libro.xv.Ex virgini‑
tas vltra debitū ſit. Cap.xxj.

Vbi.s. De virginibꝫ aūt p̄ceptum dñi
nō habeo. Exercitati in bonis
operibꝫ electi nonnūꝗꝫ plus ſtudent
agere/ꝗꝫ eis dñs dignatꝰ eſt iubere.
Nota. Carnis em̄ ꝟginitas nequaꝗꝫ ē iuſ
ſa/ſed tantūmodo laudata. Nā ſi illa
iuberet/nimirꝫ iā cōiugiū culpa cre‑
deret. Et tñ multi ꝟtute pollēt ꝟgi‑
nitatꝫ vt videlicꝫ plus impendāt ob
ſequio ꝗꝫ acceperunt precepto.

Moralium libro.xvj.

Et ſciendum ꝙ ſūt nonnulli here
tici q̄ ita virginitati carnis ſtudent
vt nuptias dānent/ſicut etiā ſūt nō‑
nulli q̄ ita abſtinētiā laudāt/vt ſumē
tes alimēta neceſſaria deteſtētur.de
j.Thi.iiij q̄bꝫ ꝑ paulū dr. Prohibentiū nube‑
re ꝛ abſtinere a cibis q̄s creauit deꝰ
ad ꝑcipiēdū cū grarū actiōe fidelibꝫ

In paſtorali cap.lj.et in homelia
ſup. Homo q̄dam fecit cenā magnā
Qualiter ſe hr̄e debēt ꝯiuges.c.xxij.

j.Cor.vij Qui habēt vxores tanꝗꝫ nō ha‑
bentes ſint. Paucis datuꝫ eſt
oīa relinq̄re:curas mundi poſtpo
nere ſolis deſiderijs eternis inhiare.
Nō ergo fr̄es audemꝰ vobis dicere
vt oīa relinquatis.ſed tñ ſi vultis
oīa etiā retinēdo relinq̄tis/ſi ſic tē
poralia geritꝫ/vt tñ tota mēte ad eter
na tendatꝫ. Hinc Paulus apl's dic.
Ibidem. Tempꝰ breue eſt/reliquū eſt vt q̄ ha
bēt vxores tanꝗꝫ nō habētes ſint/ꝛ
q̄ flent/tanꝗꝫ nō flētes/ꝛ qui gaudēt
tanꝗꝫ nō gaudētes:ꝛ q̄ emūt tanꝗꝫ
nō poſſidētes/ꝛ q̄ vtunť hoc mūdo
tanꝗꝫ nō vtunť/p̄terit em̄ figura hu
ius mūdi. Vxoreꝫ nāqꝫ habet/ſꝫ q̄ſi
nō habēs q̄ trāſitoria eſſe cūcta con‑
ſpiciēs curā carnis ex neceſſitate to‑
lerat/ſed eterna gaudia ſpūs ex deſi
derio expectat.q̄ ſcit debita carnis
ſic exſoluere vt tñ ꝑ eam mūdo tota
mēte nō cogať inherere. Nā cū iſdeꝫ
rurſū egregius p̄dicator dicat. Qui Ibidem.
habꝫ vxorē cogitat q̄ ſūt huiꝰ mūdi
quō placeat vxori.ille vxorē habēs
q̄ſi nō habꝫ q̄ ſic ſtudet placere cōiu‑
gi vt tñ nō diſpliceat ꝯditori q̄ ſic ꝑ
illā carnali ꝯſolatione vtiť:vt tamen
nunꝗꝫ ad praua opera a melioris in‑
tentiōis rectitudine eiꝰ amore flecta
tur. Flet quoqꝫ:ſed tanꝗꝫ nō fleat:q̄
ſic tēporalibꝫ dānis affligiť:vt tamē
de eternis lucris ſemꝑ animū ꝯſoleť
Flendo em̄ non flere eſt/ſic exteriora
aduerſa plāgere:vt tñ nouerit eťne
ſpei ꝯſolatiōe gaudere. Gaudet vero
ſꝫ tanꝗꝫ nō gaudeat/q̄ ſic de tempo‑
ralibꝫ bonis hylareſcit/vt tñ ſemper
ꝑpetua tormēta ꝯſideret.ꝛ in hoc ꝙ
mentē gaudio ſubleuat hāc ꝯtinuo
ꝓuidi timoris p̄mat. Emit autē ſed
q̄ſi nō poſſidēs/q̄ ꝛ ad vſū terrena p̄
parat:ꝛ tamē cauta cogitatione p̄ui
det ꝙ hec citius relinquat. Mūdo
q̄qꝫ vtitur/ſed q̄ſi nō vtať/q̄ ꝛ neceſ‑
ſaria cūcta exterius ad vite ſue mini
ſteriū redigit/ꝛ tñ hec eadē non ſinit
ſue mēti dñari/vt ſubiecta foris ſer‑
uiāt/ꝛ nunꝗꝫ intentionē animi ad al
ta tendētis frangant. Vbi apte q̄qꝫ
ſubdit. Preterit enim figura huius
mundi. Ac ſi aperte diceret. Nolite
conſtanter mundū diligere:q̄ñ ꝛ ipe

nō pōt quē diligitis ſtare. Incaſſuȝ
coꝛ q̄ſi manētes figitis/ dū fugit ipſe
quē amat. Quos igit̄ in hoc mūdo
neceſſitas ligat/vt ex omī parte exui
a mūdo nō poſſūt/ſic debēt ea q̄ mū
di ſūt tenere/vt tamē eis neſciant ex
mentꝫ fractione ſuccūbere/ꝛ cū relin
quere cūcta q̄ mūdi ſūt non poſſunt
tūc exteriora bene exteri⁹ agent:ſi ar
denter interius ad eterna feſtinent.

Moraliū libro.xxvj. Item de cō-
iugio. Capitulū.xxiij.

i.cor.vij. Qui cū vxore eſt cogitat q̄ ſunt
mūdi quomodo placeat vxori.
In vſu vite mortalis q̄daȝ ex ſemet-
ipſis ſūt noxia/q̄dā verō ex his q̄ ver
ſant̄ circa ipſa. Ex ſemetipſis quedaȝ
ſūt noxia/ſicut pctā ſūt atq; flagicia
Quedaȝ vero nōnūq̄ȝ nobis ex his
nocent q̄ ſunt circa ipſa:ſicut tēpora
Nota. lis potētia/vel ꝯiugalis copula. Bo-
nū nāq; eſt cōiugiū/ſed mala ſūt que
circa illud ex huius mūdi cura ſuc-
creſcūt. Unā etiā paulus q̄buſdā me-
liora pſuadens:eos a cōiugio reuo-
Ibidem. cat dicēs. Hoc āt dico nō vt laqueū
vobis iniçiam:ſed ad id qđ honeſtū
eſt ꝛ qđ facultatē pꝛebeat/ſine impe-
dimēto dn̄o ſeruiēdi. Dum ergo te-
net̄ qđ non nocet:ex rebꝫ iuxta poſi-
tis cōmittit̄ plerūq; qđ nocet:ſicut ſe
pe rectū mundūq; iter pergimus:et
tamē oꝛtis iuxta viā vepꝛibꝫ per ve-
ſtimēta retinemur. In via q̄deȝ mū-
da nō offēdim⁹/ſed a latere naſcitur
quo pungamur. Magna eſt etiam
potētia tēpoꝛalis q̄niam habȝ apud
deū meritū ſuū de bona miniſtratio
ne regiminis. Nonnūq̄ȝ tamen p̄ter
alia mala/eo ipſo quo p̄minet ceteris
elatione cogitatiōis intumeſcit.

In paſtoꝛali capitulo.lj. Unde ſu-
pra. Capitulum.xxiiij.

Paulus cū quoſdaȝ ad celibat⁹
gratiam inſtrueret/nō ꝯiugiū ſpꝛe
uit:ſed curas mūdi naſcētes ex ꝯiu-
gio repellit dicēs. Hoc ad vtilitateȝ Ubi ſ.
vr̄am dico/nō vt laqueū vobis iniç-
ciā ſed ad id qđ honeſtum eſt ꝛ qđ fa
cultatē p̄beat ſine impedimēto dn̄ȝ
obſecrādi. Ex ꝯiugijs q̄ppe terrene
ſollicitudines pdeūt/ꝛ idcirco magi
ſter gentiū auditores ſuos ad melio
ra pſuaſit ne terrena ſollicitudine li-
garent̄. Quē igit̄ celibē curaꝝ ſecu-
lariū impedimentū p̄pedit/ꝛ ꝯiugio
nequaq̄ȝ ſe ſubdidit/ꝛ tn̄ onera con-

Moraliū li.vi. (iugij nō euaſit.

De ſcia hereticoꝝ. Cap.xxv.

Scientia inflat/caritas edificat i.cor.viij.
Mēs ypocritaꝝ cōcupiſcētijs
exterioꝛibus occupata igne diuini
amoꝛis nō calet/ꝛ idcirco ad ſupnuȝ
deſideriū inflāmare auditores ſuos
nequeūt/q̄a v̄ba de frigido coꝛde p-
ferūt. Neq; eni res q̄ in ſe ipſa nō ar-
ſerit/alios accēdit. Unū fit plerūq; vt
hypocritaꝝ dicta ꝛ audiētes nō eru
diāt/ꝛ eoſdē ipſos q̄ ſe pferunt elatos
laudibꝫ deteriores reddāt. Atteſtan
te eni paulo/ſciētia inflat:caritas edi
ficat. Cū ergo caritas edificādo nō
erigit/ſciētia inflando pūertit.

De pfecta ſcientia. Moralium li
bro.xxvij.ꝛ.xxviij. Capitu.xxvj.

Qui ſe exiſtimat ſcire aliq̄d nō- Ubi ſ.
dū cognouit quemadmodum
opoꝛtet eū ſcire. Perfecta ſciētia eſt
in hoc q̄dē mūdo viuere:ſed de hui⁹
mūdi cōcupiſcentia nihil hr̄e/aliena
nō appetere/p̄pria nō tenere/laudes
mundi deſpicere/ꝛ pro deo opꝓbꝛia
amare/gloꝛiā mūdi fugere/deſpectū
ſequi:adulātes deſpicere:deſpicien-

tes honorare/mala nocentiũ ex cor-
de remittere/ꝛ erga eos dilectionis
gra; imobilē in corde retinere. Per-
fecta quidē ſcientia eſt hec cũcta ſol-
licite agere/ꝛ ſe de ſuis meritis ſcire
nihil eſſe. Vñ ꝛ ipſi diſcipuli dñi de
hac ſciētia pfecta docent̃/cũ eis voc
Luc. xvij. ce veritatis dicit̃. Cũ feceritis hec oīa
q̃ pcepta ſũt vobis/dicite ſerui inuti
les ſum⁹. Perfecta ſcientia eſt ſcire
oīa. ꝛ tñ iuxta quendā modũ ſcien
tē ſe eſſe neſcire/de qua bñ p paulu;
j. cor. viij. dicit̃. Qui ſe exiſtimat ſcire aliq̃d nō-
dũ cognouit quēadmodũ opor; cũ
ſcire. In hoc itaq; mũdo dũ viuim⁹
tũc pfecte q̃ ſcienda ſũt ſcim⁹/cũ pfi
ciētes p intelligentiā nil nos pfecte
ſcire cognoſcimus. Q: eñ pma ſtul
ticia angeli elatio cordis fuit vera ſa
piētia efficit̃ hominis humilitas ſue
eſtimatiōis: quā q̃ſq; vel magna ſa-
piēdo deſerit/eo ipo vehement̃ deſi
pit quo ſemetipm neſcit.

In paſtorali capitulo. lix. De ſcā-
dalo vitando. Capitulũ. xxvij.

j. cor. viij. Videte ne licentia vr̃a offendi-
culũ fiat infirmis. Cum pra-
ua eſtimatio inq̃ztum ſine pctō valet
ab intuētiũ mēte nō tegit̃: cũctis ma
la credentib⁹ p exēplũ culpa ppinat̃.
Vñ plerũq; ꝯtingit vt q̃ negligent̃ ď
ſe mala opinari pmittunt p ſemetip
ſos q̃dē nulla iniq̃ faciāt/ſ; tñ p eos
q̃ ſe fuerint imitati mltiplicius delin
quāt. Hinc eſt ꝙ paul⁹ imũda q̃da;
ſine pollutiōe comedētib⁹/ſ; pfectis
tēptatiōis ſcandalũ ſua hac cont̃eſſa
tiōe monētib⁹ dicit. Videte ne forte
hec licētia vr̃a offēdiculum fiat infir
mis. Et rurſũ. Et pibit infirmus in
tua ſcia frater ppt̃ quē xp̄s mortuus
eſt. Sic āt peccātes in fr̃es ꝛ pcutiē-
tes ꝯſciētiā eoꝝ infirmā in xp̄o pctis

De ſtipēdijs pdicatoꝝ. In homē.
ſup Euāgeliũ. Deſignauit dñs. Ca. j. Cor. ix.
Si nos vobis ſpũalia ſe (xxviij.
minam⁹ magnũ eſt ſi vr̃a carna
lia metam⁹: Dignũ ē vt pdicatores
ab eis t̃rena cōſequant̃ ſtipēdia q̃b⁹
p̃ſie celeſtis offerũt pmia/q̃a ſic dicit
ipa dei ſapiētia. Dign⁹ eſt operarius Luc. x.
mercede ſua. Jā eñ de mercede ſũt
opis ipa alimēta ſuſtētatiōis/vt hic
merces ď labore pdicatiōis inchoet̃
q̃ illic ď veritat; viſiōe pficiet̃. Qua
in re cōſiderādũ eſt ꝙ vni nr̃o operi
due debent̃ mercedes/vna in via/al
tera in p̃ria vna q̃ nos i labore ſuſtē-
tat/alia q̃ nos in reſurrectiōe remu-
nerat. Merces itaq; q̃ in p̃ſēti reci-
pit̃ hoc in nobis deb; agere/vt ad ſe
quētē mercedē robuſti⁹ tēdat̃. Ve-
r⁹ itaq; pdicator q̃ſq; nō iō deb; pdi
care vt in h tpe mercedē recipiat/ſed
iō mercedē recipe: vt pdicare ſubſi-
ſtat. Quiſq̃s nāq; ideo pdicat vt h vl̃
laudis vl̃ mũer; laudē recipiat: e t̃na
pculdubio mercede ſe puat. Quiſq̃s
vo vl̃ ea q̃ dic̃ ideo placere hoib⁹ ap
petit: vt dũ plac; qđ ď p eadē; dicta
nō ipe ſ; dñs amet̃/vl̃ idcirco t̃rena
ſtipēdia in pdicatiōe ꝯſeq̃t̃/ne a pdi
catiōis voce p idigētiā laſſet̃. Huic
pculdubio ad recipiēdā mercedē ni
hil obſtat in p̃ria: ꝙ ſumpt⁹ ſũpſit in
via. Hos itaq; ſũpt⁹ a corinthijs q̃-
b⁹ pdicabat paul⁹ p minimo ſuſcipi
ēs dicit. Si nos vobis ſpiritualia ſe
minamus magnũ eſt ſi vr̃a carnalia

De benigna diſcretiōe (metam⁹.
rectoꝝ. Moraliũ lib. vj. Et in paſto
rali capitulo. xvj. Capitulũ. xxix.
Factus ſum iudeis tanq̃ iude⁹ j. cor. ix.
vt iudeos lucrarer. Rector de

bet eſſe pre cũctis ꝯtẽplatiõe ſuſpen-
ſus: ⁊ ſingul' cõpaſſiõe ꝓxim⁹: vt per
ſpeculatiõis altitudinẽ ſemetipꝫ q̄ꝗ
īuiſibilia apprehẽdo traſcẽdat: ⁊ ꝑ pie-
tatis viſcera in ſe infirmitatẽ ceteroꝝ
trãſferat. Hic ẽ ꝙ btũs Paul⁹ cõpa
ge charitat' ſũmis ſil' et infimis iun-
ctus: ⁊ ī ſemetipõ ꝟtute ſpũs ad alta
volante rapit': ⁊ in alijs pietate cõgni-
ij. Cor. xi mit' infirmat' dicẽs. Quis infirmat'
⁊ ego nõ infirmor? Hinc rurſus ait.
Fact⁹ ſuꝫ iudeis tãꝗ̄ iude⁹: vt iude-
os lucrarer: ⁊ his q̄ ſub lege ſt' q̄ſi ſub
lege eſſem/ cũ ipe nõ eẽm ſub lege: vt
eos q̄ ſub lege erãt lucrifacerẽ. ⁊ his
q̄ ſine lege ſt'/ q̄ſi ſine lege eſſem: cũ ſi-
ne lege dei nõ eſſem/ ſꝫ ī lege eſſem xp̄i
j. Cor. ix. Et paulopoſt. Oib⁹ oia fact⁹ ſuꝫ: vt
oẽs facerẽ ſaluos. qḋ vicꝫ exhibebat
nõ amittẽdo fidẽ/ ſed extẽdẽdo pieta
tẽ: vt in ꝑſonã ſe īfideliũ trãſfigurãs
ex ſemetipõ diſceret q̄lit' eis miſereri
debuiſſꝫ: q̄tin⁹ h̄ illis ipẽderet qḋ ſibi
ipē ſi ita eſſet impẽdi recte voluiſſet.
Neqꝫ eñi egregius p̄dicator vt q̄ſi iu
deus fieret/ ad ꝑfidiã erupit; neqꝫ vt
quaſi ſub lege eſſꝫ ad carnale ſacrifi-
ciũ redijt: neqꝫ vt oib⁹ oia fieret/ ſim-
plicitatẽ mentis in erroris varietatẽ
cõmutauit: ſz ꝯdeſcẽdẽdo approꝑin-
q̄uit infidelib⁹ nõ cadẽdo: vt vicꝫ ſin
gulos in ſe ſuſcipiẽs/ ⁊ ſe in ſingulis
trãſfigurãs ꝯpatiẽdo colligeret: ſi ita
ipē vt illi eẽnt/ qḋ impẽdi ab alijs ſi-
bi voluiſſet: ⁊ tãto veri⁹ vnicuiqꝫ er-
rãti ꝯcurreret/ q̄nto salutꝫ ei⁹ moduꝫ
ex ꝓpria cõſideratiõe didiciſſet. Hinc
ij. Cor. v. iterũ ait/ ſiue mẽte excedim⁹ deo/ ſiue
ſobrij ſum⁹ vobis: qꝛ ⁊ ſemetipm̃ no
uerat ꝯtẽplãdo trãſcẽdere: ⁊ eũdẽ ſe
auditorib⁹ ꝯdeſcendẽdo tẽperare.

Moraliũ lib. xxx. De dãno caſtri-
margie ⁊ fructu abſtinẽtie. Ca. xxx.

Sic curro nõ q̄ſi in incertũ. No. j. Cor. ix
nulli oẽ qḋ fortit' faciũt dñante
gule vitio ꝑdũt: ⁊ dũ vẽter nõ reſtrin
gitur ꝑ carnis ꝯcupiſcentiã: ſil' cũcte
ꝟtutes obruunt'. Hinc eſt ꝙ Paul⁹
ꝯtra hierl'm menia decertãti coquo-
rũ p̄ncipi. id eſt vẽtri cui a coquẽtib⁹
ſeruit'/ ꝟtutes aĩe ad pacis viſionem
tẽdentis deſtruere volẽti vires ſub-
trahebat cũ diceret. Caſtigo corpus Ibidem
meum ⁊ in ſuitutẽ ſubijcio: ne forte
alijs p̄dicãs ipē reprob⁹ efficiar. Hic
etiã p̄miſit dicẽs. Sic curro non q̄ſi
in incertũ/ ſic pugno nõ q̄ſi aerẽ ꝟbe
rans. Cũ eñi carnẽ reſtringim⁹/ ipis
ꝯtinẽtie nr̃e ictib⁹: nõ aerẽ/ ſꝫ īmũdos
ſpũs ꝟberam⁹. Et cũ h̄ qḋ eſt intra
nos ſubijcimus/ extra poſitis aduer-
ſarijs pugnos damus.

De occultis dei iudicijs. Mora-
lium lib. xxix. Capitulum. xxxi.

Caſtigo corpus meũ: ⁊ ſuituti
ſubijcio. Multos videm⁹ quo-
tidie q̄ resplẽdẽt luce iuſticie: ⁊ tñ ad
finẽ ſuũ obſcuritate tenebrãt' iuſticie
Et m̃ltos cernim⁹ pctõꝝ tenebꝛ̄ ob-
uolutos: ⁊ tñ iuxta vite ſue terminũ
repẽte reddi luce iuſticie liberos. vñ
q̄buſdã cõuerſis a pctõꝝ neq̄cia dr̄.
Eratꝫ aliq̄n tenebre/ nunc aũt lux in
dño. Lucis eñi noĩe iuſticia accipit':
ꝑ tenebras iniq̄tas d̄ſignat'. Mltos
etiã nouim⁹ ſcl'm inuẽtã viã iuſticie illi-
bate vſqꝫ ad obitũ tenuiſſe: ⁊ pleroſqꝫ
ꝯſperim⁹ vſqꝫ ad exitũ cepta ſcl' cri-
mina ſine ceſſatiõe cumulaſſe. Quis
aũt int' iſta occl'toꝝ iudicioꝝ nubila
mẽtis ſue radiũ mittat vt aliq̄ ꝯſide-
ratiõe diſcernat/ vl' q̄s ꝑduret ī malo
vel q̄s ꝑſeueret in bono: vl' q̄s ab in-
fimis ꝯuertat' ad ſũma; vl' q̄s a ſum-

mis reuerberet̃ ad infima? Latet hec
ſenſus hoim/nec q̄cq̄ de cuiuſlibȝ fi
ne cogſcit̃: qꝛ diuinoꝝ iudicioꝝ ab-
yſſus hūaue mētis ocl'o nullaten⁹ pe
netrat̃. Uidem⁹ nāqȝ q̄ illa deo ad-
uerſa gētilitas iuſticie ē luce pfuſa:
ꝛ iudea dudūȝ dilecta: pfidie ē nocte
cecata. Scim⁹ etiā q̄ latro ꝺ patibu
lo trāſiuit ad regnū. Judas ꝺ apl'at⁹
glia lapſus ē in tartaꝝ. Rurſumq̄ qꝛ
aliqn̄ ſortes q̄ cepert nō mutāt: et la-
tronē aliū pueniſſe nouimus ad ſup
pliciū: ꝛ apl'os ſcim⁹ pcepiſſe poſitū
q̄d deſiderauerant regnū. Uideo p̄-
terea Paulū ex illa pſecutōis ſeuitia
ad grāȝ apl'at⁹ vocatū: ꝛ tn̄ ſic int̃ oc-
culta iudicia formidat: vt reprobari
ſeetiā poſtq̄ vocat⁹ ē timeat. Ait ei.
Caſtigo corp⁹ meū ꝛ ſuituti ſubijcio
ne forte alijs p̄dicās/ ipe reprob⁹ effi
ciar. Et certe iā de illo voce dn̄ica di
ctū fuerat/ Uas electōis mihi ē: ꝛ tn̄
adhuc caſtigās corp⁹ ſuūȝ metuit ne
reprobet̃. Ue miſeris nobis q̄ ꝺ ele-
ctiōe nr̄a nullā adhuc dī vocē cogno
uim⁹/ꝛ iā in ocio q̄ſi ꝺ ſecuritate tor
pem⁹. Debet pfecto/ debet in ſpe eſſe
ſecuritas/ſed etiā timor in ꝯuerſatōe:
vt ꝛ illa certātes foueat/ꝛ iſte torpen
tes pūgat. De ſpe incaſſūȝ p̄ſumit/q̄
timere deū in ſuis opibus renuit.

Moralium libro. xxxi. De ſignifi-
catione petre. Capitulū. xxxij.

1. Cor. x. Bibebant de ſpiritali ꝯſequente
eos petra. In ſacro eloq̄o cum
ſinglari nūero petra ꝛ ponit̃ ꝛ nomi
nat̃/q̄s ali⁹ q̄ȝ chriſt⁹ accipit̃/ Paulo
Ibidem. atteſtāte q̄ ait. Petra āt erat chriſt⁹.
Cū v̄o petre pluralit̃ appellant̃/ mē-
bra eius videlicȝ ſancti viri q̄ robore
illi⁹ ſolidati ſunt exprimunt̃. Quos
j. Pe. ij. nimirū Petrus aplus lapides vocat
dicēs. Uos tāq̄ lapides viui/ coedi-
ficamini domus ſpiritales.

De vana ocioſitate. Moralium li
bro. x. Capitulum. xxxiij.

Neq̄ idololatre efficiamini. Ua j. Cor. x
na agim⁹ quotiēs trāſitoria co
gitam⁹. Ex vanitate aūt ad iniq̄tatē
ducimur: cū prius p leuia delicta de-
fluimus: ꝛ vſu cūcta leuigāte neq̄q̄
poſt cōmittere etiaȝ grauiora timem⁹.
Nā dū moderari lingua ocioſa v̄ba
negligit more inolite remiſſionis ca-
pta/ audax ad noxia prūpit. Dū gule
incumbit̃/ ad leuitatis prin⁹ inſaniā
pdit̃. Cūq̄ mens ſubigere delecta-
tionē carnis renuit/ plerūq̄ etiaȝ ad
perfidie voraginē ruit. Uñ bñ Pau
lus plebis iſraelitice dāna ꝯſpiciens
vt imminētia ab auditorib⁹ mala cō
peſceret/ curauit ex ordine tranſacta
narrare dicēs. Neq̄ idololatre effi-
ciamini ſicut q̄daȝ ex ipis/ quēadmo
dūȝ ſcptū eſt. Sedit pp̄ls mādūcare Ibidem.
ꝛ bibere/ꝛ ſurrexerūt ludere. Eſus
quippe potuſq̄ ad luſuȝ ipulit/luſus
ad idololatriā traxit: qꝛ ſi vanitatis
culpa neq̄q̄ caute cōpeſcit̃/ab iniq̄ta
te protin⁹ mens incauta deuorat̃: at-
teſtāte Salomone q̄ ait. Qui modi- Eccl. xix
ca ſpernit/paulatim decidit. Si em̄
curare parua negligim⁹ inſenſibilit̃
ſeducti audacter etiā maiora ppetra-
mus.

De cuſtodia cordis.
Moraliū lib. xxv. Cap. xxxiiij.

Qui ſe exiſtimat ſtare videat ne j. Cor. x.
cadat. Sūma cura ſatagendū
eſt nobis om̄i cuſtodia ſuare cor no
ſtrum: qm̄ ex ipo vita pcedit: ꝛ ſicut
ſcriptuȝ ē. Ex corde exeūt cogitatio- Mat. xv
nes male. Formidem⁹ igit̃ in his bo
nis q̄ accepim⁹: nec eos qui illa nec-
dum aſſecuti ſunt deſperem⁹. Quid

enim ſumus hodie nouimus: quid autē poſt paululū poſſum⁹ eſſe neſcimus. Nota Hi vero q̄s fortaſſe deſpicimus ⁊ tarde pn̄t incipe: ⁊ tñ vitā noſtram feruentioribꝫ ſtudijs anteire. Timendum itaq̄ʒ eſt ne etiā nobis cadētib⁹ ſurgat/ qui nobis ſtantibꝫ irridet: q̄ʒuis ſtare iam nō nouit/ q nō ſtantem nouit irridere. Hūc autē ſupnoꝝ iudicioꝝ metū Paul⁹ apl's diſcipuloꝝ cordibus incutiēs ait. Qui ſe exiſtimat ſtare: videat ne cadat. Superbi enī pn̄t amittere bona de quibꝫ ſupbiūt: ⁊ humiles ea pcipere que qꝛ nō habēt ꝯtēnunt. Intus ergo vigilandū eſt: intus ſeruem⁹ qḋ foris agim⁹: ne ſi mens ſe extollat cadamus.

Moralium libro .xxi. De ſuggeſtione et conſenſu tentationum carnalium. Capitulū .xxxv.

j. Cor. x. Tentatio vos nō apphēdat niſi humana. Sciendū eſt aliud eſſe qḋ anim⁹ de tentatiōe carnis patitur: aliud vero cū per ꝯſenſum delectatiōibꝫ obligat. Plerūq̄ʒ enim cogitatiōe praua pulſat/ ſed renitit: plerumq̄ʒ vero cū puerſum qḋ cōcipit: hoc intra ſemetipm etiā per deſideriū voluit. Et nimirū mentē nequaq̄ʒ cogitatio immunda inqnat cū pulſat: ſed cū hanc ſibi per delectationē ſubiugat. Hinc etenim p̄dicator egregius dicit. Tentatio vos nō apprehendat niſi humana.

¶ In paſtorali. caplo .xi.

¶ Humanū quidē eſt in corde tētationem pperi: demoniacū vero eſt in tentatiōis certamine/ ⁊ in operatiōe ſupari. Humana quippe tentatio eſt qua plerūq̄ʒ in cogitatiōe tangimur: etiā nolentes: qꝛ vt nōnunq̄ʒ illicita ad animū veniāt/ hoc vtiq̄ʒ in nobiſmetipis ex humanitatis corruptibilis pōdere habemus. Iam vero demoniaca eſt ⁊ nō humana tētatio: cū ad hoc quod corruptibilit ſuggerit/ per cōſenſum ſe animus aſtringit. Hinc iterū dicit. Non regnet peccatū in veſtro mortali corpe. Rom. vj. Peccatū quippe in mortali corpe nequaq̄ʒ nō eſſe ſed regnare phibuit: qꝛ in carne corruptibili nō regnare pōt/ ſed nō eſſe nō poteſt. Hoc ipm nanq̄ʒ ei de peccato tentari peccatū eſt: quo qꝛ q̄ʒdiu viuim⁹/ pctō omnino non carem⁹. Sancta p̄dicatio quoniā hoc repellere plene nō potuit/ ei de noſtri cordis habitaculo regnū tulit: vt appetit⁹ illicitus ⁊ ſi plerūq̄ʒ bonis noſtrīs cogitatiōibꝫ occulte ſe quaſi fur inſerit/ ſaltem ſi ingreditur non dominet.

Moraliū libro .ix. ⁊ .xxviij. ⁊ .xxix. De tentationibꝫ diaboli. Ca .xxxvi.

j. Cor. Fidelis deus qui non patitur vos tentari ſupra q̄ʒ poteſtis. Cū maligni ſpūs ad vitā redire nequeūt/ crudeliter ſocios ad mortem querunt. Indeſinēter itaq̄ʒ cōtra bonos ꝯſilium ineunt: vt quos ſeruire deo innocue in trāquillitate conſiderant/ vexatos aduerſitatibꝫ ad vorāginē culpe rapiāt. Sed eorū conſiliū acumen deſtruit: qꝛ pius cōditor cū viribꝫ flagella moderat ne virtutem pena tranſeat: ⁊ per aſtutiā fortiū humana infirmitas excedat. Unde bene per Paulū dr̄. Fidelis deus q nō patiet vos tētari ſupra q̄ʒ poteſtis/ ſʒ faciet cū tentatiōe etiā pventū vt poſſitis ſuſtinere. Nouit enī conditor noſter quādo exurgere pſecutiōis procellam ſinat/ q̄n exurgentē reprimat. Nouit p cuſtodia noſtra reſtringere

quod ꝯtra nos egredi ꝑ noſtra exer⸗
citatione permittit: vt ſcutēs nos di
luat ꝓcella non mergat. Nouit tēta⸗
tiones aduerſarij diſpēſando modi⸗
ficare: vt ſiml' multe nō veniāt: vt ipe
tm̄modo q̄ ferri poſſunt illuſtratam
iam deo aīam tangāt: vt cū tact⁹ ſui
ardoꝛe nos cruciant/ ꝑfectiōis incen
dio non exurant. Niſi em̄ miſericoꝛs
deus cū verberib⁹ tētamenta modi⸗
ficet: nullus ꝑfecto eſt q̄ malignoꝛuꝫ
ſpirituū inſidias nō coꝛruēs poꝛtet.
quia ſi mēſurā iudex tētationib⁹ nō
ꝑbet: coꝛpo ꝓtinus ſtantem deijcit. q̄
vltra vires onera imponit.

Moꝛaliū libro. viij. De cōtentiōe
hereticoꝝ. Capitulum. xxxvij.

1.Coꝛ.xi. SI quis videt̄ ꝯtētioſus eſſe. He
retici nequaꝗ̄ inq̄ſitionib⁹ ſuis
veritatē conant̄ aſſequi/ ſed victoꝛes
videri. Cunqꝫ foris ſapientes appe⸗
tunt oſtēdi: intus per ſtulticiā elatio⸗
nis ſue ligant̄ vinculis. Unde fit vt
certamina ꝯtentionū exquirāt/ et de
deo qui eſt pax noſtra loqui pacifice
neſciāt: atqꝫ ex pacis negocio rixe in⸗
uentoꝛes fiant. quib⁹ bene ꝑ Paulū
dicit̄. Si quis videt̄ cōtentioſus eſſe
nos talem ꝯſuetudinem nō habem⁹
nec eccleſia dei.

Moꝛaliū libro. xij. De miſcdia dei
in remiſſione pctōꝝ. Ca. xxxviij.

Ubi.ſ. SI noſmetipſos dijudicaremus/
nō vtiqꝫ iudicaremur. Diuine
largitatē miſcdie q̄s valeat penſare:
Omps de⁹ ſingl'a queqꝫ mala q̄ faci
mus ⁊ peccata ſubtiliter ꝯſiderat: et
tū per benignitatis ſue grām ea peni
tentib⁹ miſericoꝛditer relaxat. q̄ ⁊ du
ricīā in peccantib⁹ cōſpicit: ſꝫ tamen
hanc gratia ꝓueniente ad penitentiā
emollit; ⁊ noſipſos ad ſingl'as culpas
quas fecimus deflendas conuertit.
Quas miſericoꝛditer relaxat: q̄a dū
nos eas punim⁹/ ipſe nequaꝗ̄ in ex⸗
tremo examine iudicat.

¶ In paſtoꝛali. caplo. liij.

¶ Peccatoꝛes igit̄ qui operū pecca⸗
ta deploꝛant/ debēt ꝑſumere de miſe
ricoꝛdia quā poſtulant: ne vi immo⸗
derate afflictiōis intereant. Neqꝫ em̄
pie dn̄s ante delinquētiū ocl'os flen⸗
da pctā opponeret: ſi ꝑ ſemetipm̄ ea
diſtricte ferire voluiſſet. Conſtat em̄
q a ſuo iudicio abſcōdere voluit/ q̄s
miſerādo ꝓueniēs ſibimetipis iudi⸗
ces fecit. Hinc em̄ ſcriptum eſt. Pre⸗ ꝑo. xciiij.
occupem⁹ faciem eius in cōfeſſione.
Hinc ꝑ Paulū dr̄. Si noſmetipſos
dijudicarem⁹/ nō vtiqꝫ iudicaremur

De multiformi ſpūſſancti gratia.
Moꝛaliū lib. xi. Cap. xxxix.

DJuiſiones gratiaꝝ ſunt/ idem
autē ſpūs. Pene nullum latet
q qnqꝫ ſunt ſenſus coꝛpis noſtri: vi⸗
delicet viſus/ audit⁹/ guſtus/ odoꝛa⸗
tus/ ⁊ tact⁹. Hi ſenſus in omē qd̄ ſen
tiūt atqꝫ diſcernūt/ ꝟtutē diſcretiōis
⁊ ſenſus a cerebro trahūt. ⁊ cū vn⁹ ſit
iudex cerebri ſenſus q̄ intrinſec⁹ pre⸗
ſidet/ per meat⁹ tamen ꝓpꝛios ſenſus
quinqꝫ diſcernit: deo mira operante
vt neqꝫ oculus audiat: neqꝫ auris vi
deat: neqꝫ os olefaciat: neqꝫ naris gu
ſtet: neqꝫ man⁹ odoꝛet̄. Et cū ꝑ vnū Nota
ſenſum cerebri om̄ia diſponant̄: qli⸗
bet tn̄ hoꝝ ſenſus aliud facere nō pt
preter id qd̄ ex diſpoſitione ꝯditoꝛis
accipit. Ex iſtis ergo coꝛpoꝛalib⁹ ex⸗
terioꝛib⁹ interioꝛa ⁊ ſpūalia colligen
da ſunt: vt per id qd̄ in nobis publi⸗
cum eſt/ tranſire debeam⁹ ad ſecretū
qd̄ in nobis eſt/ ⁊ in nobiſmetipis la⸗
tet. Intuendū q̄ppe eſt: q2 cū vna ſit

ſapientia: aliū minus/ aliū magis in
habitat/ alijs hoc/ alijs illud p̄ſtat/ Et
q̄ſi cerebri more nobiſmetipſis velu
ti q̄buſdā ſenſibꝫ vtit̄/ vt q̄uis ipſa ſi
bimet nunq̄ ſit diſſimilis/ ꝑ nos tñ
diuerſa ꝛ diſſimilia ſemꝑ operet̄: q̄
tinus iſte ſapiētie: ille ſciētie donum
ꝑcipiat/ iſte gñā linguaꝝ/ ille gratiā
curationum habeat.

Moralium libro. xxviij. ꝛ in Eze
chielis homelia. vj. ſecunde partis.

Omnipotens q̄ppe cōditor noſter deus
interni iudicij ſecreto moderamine
iuxta beati Pauli vocē/ alijs ſmonē
ſapiētie/ alijs ſermonē ſciētie/ alijs penā
vite. alijs grām ſanitatū/ alijs oꝛationē
vtutū/ alijs ꝓphetiam/ alijs diſcretionē
ſpirituū/ alijs genera linguaꝝ/ alijs in
terp̄tationē ſermonū tribuit. Sunt
enim q̄dam q̄ ꝑ donū grē ꝛ ipſa intelli
gūt q̄ exponi a doctoribꝫ non audie
rūt: hi videlicꝫ ſermonē ſapiētie per
ceperūt. Et ſūt q̄dam qui ꝑ ſemetip
ſos intelligere audita nequnt: ſed ea
q̄ in expoſitoribꝫ legerint retinent. et
ſciēter ꝓferūt q̄ lecta didicerūt atq̄
iſti ſermōe ſcientie pleni ſūt. In vno
itaq̄ eodemq̄ ſpū iſte vbo ſapientie
pollet/ nec tñ ſermōe ſciētie id eſt do
ctrine fulcitur/ q̄a ſentire ꝛ inuenire
ſufficit etiā q̄d ꝑ diſtēdiū ſtudiū nō
app̄hendit. Ille ſermone ſcientie ful
get: nec tñ in verbo ſapientie cōualeſ
ſcit/ q̄a ꝛ ſufficit explere q̄ntum didi
cit/ ꝛ tñ ad ſētiendū ex ſemetipſo ſub
tile aliq̄d nō aſſurgit. Iſte ꝑ fidem ꝛ
elemētis imperat: nec tñ ꝑ ſanitatum
grām infirmitates corpoꝝ curat. Il
le oꝛōnis ope morbos ſubtrahit/ nec
tñ arēti terre verbo pluuias reddit.
Iſte oꝛatione vtutum ad p̄ſentē vi
tā etiam mortuos reuocat/ ꝛ tñ ꝓphe

tie grām nō habēs q̄ ſibi vētura ſūt
ignorat. Ille vētura queq̄ velut p̄
ſentia attēdit/ ꝛ tñ in nulla ſignoꝝ
oꝑatiōe ſe exerit. Iſte ꝑ diſcretionē
ſpirituū in factis ſubtiliter mentes
cōſpicit ſed tñ diuerſi gñis linguas
neſcit. Ille diuerſi gñis linguas ex
aminat/ ſꝫ tñ in rebꝫ ſimilibꝫ diſſimi
lia coꝛda nō penſat. Alius in vna lin
gua quā nouit ſermonū pōdera inter
pretando p̄udēter diſcutit/ ꝛ tñ reli
quis bonis q̄ nō habꝫ patēter caret.
Sic itaq̄ creatoꝛ noſter ac diſpoſi
toꝛ cūcta moderat̄: vt q̄ extolli pote
rat ex dono q̄d habꝫ/ humilit̄ ex vir
tute quā nō habet. Sic cūcta mode
rat̄ vt cū ꝑ impenſā grām vnūquē
q̄ ſubleuat: etiā ꝑ diſparē alteri alte
rū ſubdat ꝛ melioꝛē q̄ſq̄ dono alio
cū q̄ ſibi ſubijcit̄ attēdat. at licet ſeꝑ
ire ꝛ alijs ſētiat/ eidē tñ quē ſuperat
ſe in alijs poſtponat: Sic cūcta mo
derat̄ vt dū ſingula queq̄ ſūt ōnium
interpoſita quadam caritatis neceſ
ſitudine fiāt om̄ia ſinguloꝝ: ꝛ vnuſ
q̄ſq̄ ſic q̄d nō accepit in altero poſſi
deat/ vt ipſe alteri poſſidendū q̄d ac
cepit humiliter impēdat. Hinc per
Paulū dicit̄. Per caritatē ſeruite Gal. v.
inuicē. Tunc eñ nos caritas a iugo
culpe liberos reddit: cū viciſſim nos
nr̄o ꝑ amorē ſeruitio ſubijcit: cum ꝛ
aliena bona nr̄a credimus/ ꝛ noſtra
alijs q̄ſi ſua offerentes exhibemus.
Hinc rurſū ꝑ eūdem paulū dr̄. Nā j. Cor.
ꝛ coꝛpus nō eſt vnū mēbrū ſꝫ mul
ta. Si dixerit pes q̄m nō ſū manus/
nō ſū de coꝛpoꝛe: nō ideo nō eſt d̄ coꝛ
poꝛe. Et ſi dixerit auris q̄m nō ſum
oculꝰ/ nō ſum de coꝛpoꝛe: ideo nō eſt
de coꝛpoꝛe. Si totū coꝛpꝰ oculus/ vbi
auditꝰ: Si totū auditꝰ: vbi odoꝛatꝰ.

Et paulopoſt. Nō ſi eſſēt oīa vnū mēbꝛū: vbi corpus? Nūc autē multa q̄dem mēbꝛa: vnū ꝟo corp⁹. Quid enī ſācta eccl'ia niſi ſupni ſui capitis eſt corp⁹/in qua alius alta videndo ocul⁹/alius recta oꝑando man⁹: ali⁹ ad iniūcta currēdo pes/alius precepto⁊ vocē intelligēdo auris: ali⁹ malo⁊ fetoꝛē bonoꝛūq; fragrātiam diſcernēdo naris eſt. Qui coꝛpoꝛaliuz moꝛe mēbꝛo⁊ duz viciſſim ſibi accepta officia impēdūt/vnū de ſemetipſis oībꝫ corpus reddūt. Et duz diuerſa in caritate ꝑagunt/diuerſuz eſſe ꝓhibent vbi cōtinent̄. Si aūt vnū q̄d cūcta ageret corpus vtiq; q̄d ex multis ↄ̄iunct̄ nō eſſet/q̄a videlicz multipliciter ↄ̄pactū non exiſteret ſi hoc ↄ̄coꝛs mēbꝛo⁊ diuerſitas nō teneret. Sanctis itaq; mēbꝛis eccl'ie ꝟtutū dona dñs diſtribuit/⁊ diuidens ſingulis ꝓ vt vult/q̄ſi mēſuras ⁊ terminos eis iponit. Cū igit̄ miro cōſilio auctoꝛ ⁊ diſpoſitoꝛ nr̄ huic illa largitur q̄ alij denegat/alij illa denegat q̄ iſti largit̄/mēſuras ſibi poſitas egredi nitit̄ q̄ſquis poſſe pluſq; acceperit conat̄/vt foꝛtaſſe is cui tantūmō datū eſt precepto⁊ occulta diſſerere tentet etiā miraculis choꝛuſcare/aut is quē ſupne ꝟtutꝭ donū ad ſola miracula roboꝛat/etiaz diuine legis occulta pādere ↄ̄tēdat. Plerūq; enim amittit q̄d poꝛtat: q̄ audacter ea ad q̄ ꝑtingere nō valet arripere feſtinat. Nā ⁊ mēbꝛo⁊ noſtro⁊ tūc bñ miniſterijs vtimur: cū ſua his officia diſtincte ꝟuam⁹. Lucē q̄ppe oculis cernim⁹: vocē ꝟo auribꝫ audimus. Si q̄s autē oꝛdine mutato voci oculos ✝ aures accōmodet/huic vtraq; i caſſuz patēt. Si q̄s odores velit oꝛe diſcernere/ſapores nare guſtare: vtriuſq; ſenſus miniſteriū q̄a ꝑuertit amittit. Dū enī ꝓprijs hec vſibꝫ non aptant̄/⁊ ſua officia deſerūt/⁊ ad extranea nō aſſurgūt. Vñ itaq; paul⁹ itra acceptas ex diuina largitate mēſuras in ip̄a p̄dicatiōis ſue ſe latitudine coartabat/cū diceret. Nō enim audeo aliq̄d loq̄ eo⁊ q̄ ꝑ me nō efficit xp̄s. Menſuraz igit̄ eīp̄s deus nr̄is ꝓfectibꝫ imponit/vt beam⁹ q̄dā ꝟtutū bona q̄ nunq; q̄ſiuim⁹/⁊ q̄ram⁹ q̄dā nec tñ hr̄e valeam⁹/q̄tin⁹ mēs nr̄a dū hec nō pōt hr̄e q̄ appetit illa ſe intelligat de ſemetip̄a nō hr̄e q̄ habꝫ. ⁊ ꝑ ea q̄ ſunt ↄ̄ſiderent̄ illa q̄ deſunt/⁊ per ea q̄ vtiliter deſunt ſeruent̄ humiliter bona que ſūt. Rom. xv.

Moꝛalium libꝛo. xiij. De arte coꝛripiendi. Capitulum. xl.

Que inhoneſta ſūt noſtra: abūdatioꝛē honeſtatē habēt. Poꝛtēs ⁊ ꝑteru⁹ cū prauū aliq̄d ꝑpetraſſe cognoſcit̄/temp⁹ a p̄dicatoꝛe q̄rit̄ vt de malo q̄d fecit increpet̄. Niſi enī p̄dicatoꝛ ſuſtineat q̄ñ ꝓferre cōgrue coꝛreptionē valeat auget in eo malū q̄d inſequit̄: q̄a ſepe ↄ̄tingit/vt ſit tal' q̄ nulla ꝟba ſuſcipiat increpationis. Magna enī agēdū eſt arte p̄dicationis vt q̄ ex apta coꝛreptiōe fiūt deteriores/ad ſalutē redeant q̄dam tēperamēto coꝛreptiōis. Vñ etiā Paul⁹ dicit. Que putam⁹ ignobilioꝛa eſſe mēbꝛa coꝛpoꝛis/his honoꝛē abundātioꝛē circūdam⁹. ⁊ que inhoneſta ſūt nr̄a: abūdātioꝛē honeſtatē habēt honeſta aūt noſtra nulli⁹ egēt. Sicut enī inhoneſta mēbꝛa in coꝛpoꝛe ita ſūt q̄dā intra ſctām eccl'iam potētes ⁊ ꝑterui/q̄ dū apta feriri nequūt inuectiōe q̄ſi honoꝛis velant̄ tegmi j. Coꝛ. xij.

ne. Sed hec de occultis potentiũ loq̃
mur delictis. Nã qñ ⁊ aliis agnoſcẽ-
tibꝫ peccãt / aliis etiã cognoſcẽtibꝫ in
crepãdi ſũt / ne ſi p̃dicator tacet culpã
approbaſſe videat᷑: atq₃ hec creſcẽs in
exẽplũ veniat / quã paſtoris lingua

Mora. lib. xxiiij. Ex mẽ (nõ ſecat
bra mẽbroꝝ ſit ſubditi rectoꝝ. ca. xlj.

Membra ſunt reproboꝝ oẽs q̃
eiſdẽ perverſe agẽtibꝫ: ꝯiũgunt᷑ /
ſicut econtra ꝑ paulũ dñico corpori
j. Cor. vj. dicit᷑. Vos eſtis corp⁹ xp̃i: ⁊ mẽbra
de mẽbro. Aliud q̃ppe eſt membꝝ
corporis / aliud membꝝ mẽbri. Mẽ
brũ q̃ppe corp̃is pars ad totũ: mem
brũ ṽo mẽbri eſt ꝑticula ad partem
Membru₃ nãq₃ mẽbri eſt digit⁹ ad
manũ / man⁹ ad bracchiũ / membru₃
ṽo corporis eſt totu₃ h̃ ſimul ad cor-
p⁹ vniuerſũ. Sicut ergo in ſpiritali
dñico corpore mẽbra de mẽbro dici
m⁹ eos q̃ in ei⁹ eccl̃ia ab aliis regũt᷑ /
ita in illa antiq̃ hoſtis repba ꝯgrega-
tiõe mẽbra ſũt d̃ mẽbris / q̃ iniq̃ oꝑe
q̃buſdã ſe nequioribꝫ ꝯiungunt᷑.

Moraliũ libro. xxxij. De falſis p̃-
dicatoribꝫ. Capitulum. xlij.

j. cor. xiij Si linguis hominũ loquar ⁊ an
gelorꝫ. Miniſtri antixp̃i nõnũ-
q̃ꝫ decip̃iẽdis auditoribꝫ exhibẽt lin
gue dulcedines / qm̃ ⁊ ſpine ꝓferunt
flores / ⁊ apparet q̃dẽ in eis qđ oleat:
ſ₃ latet qđ pũgat. Amaris dulcia no
xiis blãda ꝑmiſcẽt / ⁊ fallẽdi arte ꝑ re
miſſa colloq̃a ꝑ humilẽ ſermonẽ de
ſe inſinuãt qđ ꝑ exhibitionẽ negant.
Hi nimirꝫ more metalli inſenſibilis
ſonũ bñ loquẽdi hñt: ſ₃ ſẽſũ bñ viuẽ
di nõ habent. Hoc nãq₃ q̃ſi hũiliter
loquẽdo aſſerũt: qđ elate viuẽdo cõ
tẽnũt: vñ ꝑ paulũ dicit᷑. Si linguis
hoi₃ loquar ⁊ angeloꝝ: caritate₃ aũt
nõ habeã / fact⁹ ſũ velut es ſonãs aut
cimbalũ tinniẽs. Bona q̃dẽ loquẽs
ſ₃ ꝑ amorẽ eadẽ bona nõ ſequẽs ve-
lut es aut cymbalũ ſonitũ reddit: q̃a
ip̃e nõ ſentit verba que ipſe facit.

De multiplici ṽtute caritatis. In
moraliũ libro. viij. ⁊ x. Capl̃m. xliij.

j. cor. xiij Caritas patiẽs eſt / benigna eſt.
Mẽs ſctõꝝ in hoc tentationũ
ꝑlio / ⁊ munita patientie clipeo / ⁊ gla
diis amoris accicta: ad ꝑferẽda ma-
la ſumit fortitudinẽ: ⁊ ad repẽdẽda
bona exerit benignitatẽ / q̃tin⁹ ⁊ odi
orũ tela potẽter excipiat / ⁊ amoris ia
cula valenter reddat. Miles dei ad-
uerſitat₃ bello dephẽſus / ⁊ ſcutũ pa-
tiẽtie deb₃ anteferre ne ꝑeat / ⁊ ad p̃-
dicãdu₃ p̃rõpt⁹ / amoris inferre iacu
la vt vincat. Cui⁹ armature ſũmã
breuiter paul⁹ inſinuat dicẽs. Cari
tas patiẽs eſt / benigna eſt. Cui⁹ ṽo
vnũ ex vtroq₃ defuerit caritas nõ ẽ /
ſi videlic₃ malos aut abſq₃ benigni-
tate tolerãs nõ amat / aut rurſũ ſeſe
ſine patiẽtia exhibẽs negligit tolera
re q̃s amat. Ut ẽ͛go nobis caritas ṽa
teneat᷑ neceſſe eſt q̃tin⁹ ⁊ benignita-
ti patiẽtia ⁊ rurſũ patientie benigni
tas ſuffraget᷑ / vt magnũ q̃ddã in cor
de nr̃o edificiũ ꝯſtruẽs: ⁊ benignita-
t₃ arcem patiẽtia ſolidet / ⁊ patientie
fũdata edificia benignitas exornet.
Sed cũ vna eadẽq₃ ſit caritas multi-
plex tñ d̃r / q̃a nimirꝫ ſi mẽte₃ plene ce
perit / hanc ad innumera oꝑa multi-
formiter accẽdit. Cui⁹ caritatis di-
uerſitatẽ ⁊ multiplicitate₃ bñ paul⁹
enũerat dicẽs. Caritas patiens eſt / [illegible]
benigna ẽ. Nõ emulat᷑ ñ inflat᷑ / nõ
agit ꝑperã / nõ eſt ambicioſa / nõ q̃rit
q̃ ſua ſũt: nõ irritat᷑ / nõ cogitat malũ
nõ gaudet ſuꝑ iniq̃tate ꝯgaudet aũt

ꝟitati. Patiēs q̄ppe eſt caritas/q̄a il
lata mala eq̄nimiter tolerat. Beni
gna ꝟo eſt/q̄a ꝓ malis bona largiter
miniſtrat. Nō emulat̄/q̄a ꝑ hoc q̄ꝺ i
p̄nti mōꝺo nil appetit inuidere t̄renis
ſucceſſibꝰ neſcit. Nō inflat̄/q̄a cū pre
miū interne retributiōis anxia deſi
derat/de bonis ſe exterioꝛibꝰ nō ex
altat. Nō agit ꝑperā:q̄a q̄ ſe in ſoluꝫ
dei ac ꝓximi amoꝛeꝫ dilatat. q̄cq̄d a
rectitudine diſcrepat ignoꝛat: Nō eſt
ambicioſa:q̄a q̄ ardēter intꝰ ad ſua
ſatagit foꝛis nullatenꝰ aliena ꝯcupi
ſcit: Nō q̄rit q̄ ſua ſūt/q̄a cūcta q̄ hic
trāſitoꝛie poſſidet/velut aliena negli
git:cū ſibi nihil eſſe ꝓpꝛiū niſi q̄ꝺ ſecū
ꝑmaneat agnoſcit. Nō irritat̄ .q̄a ꝛ i
iurijs laceſſita ad nullos ſe vltionis
ſue motꝰ excitat/dū ꝓ magnis labo
ribꝰ maioꝛa poſt p̄mia expectat: Nō
cogitat malū/q̄a in amoꝛe mundicie
mentē ſolidās dū oīe odiū radicitꝰ
eruit ꝟſare in aīo q̄ꝺ inq̄nat neſcit.
Nō gaudet ſup iniq̄tate: q̄a ſola dile
ctione erga oēs inhiat/nec de ꝑditi
one aduerſātiū exultat. Cōgaudꝫ āt
ꝟitati/q̄a vt ſe ceteros diligēs ꝑ hoc
q̄ꝺ rectū in alijs ꝯſpicit/q̄ſi d̄ augmē
to ꝓpꝛij ꝓfectꝰ hylareſcit. Multiplex
igit̄ eſt caritas q̄ cōtra vniuſcuiuſq̄ꝫ
culpe iaculū quod perimēdā mentē
impetit inſtructiōis ſue munimine
occurrit. vt q̄a antiquꝰ hoſtis varia
ta circūfuſione nos obſidet:ipſa hūc
de nobis m̄ltipliciter expugnet. Ca
ritas in petro ꝛ minis terrentiū prin
cipū foꝛtiter reſtitit/ꝛ in circūciſione
ſubmouēda minoꝛū ꝟba humiliter
audiuit. Caritas in Paulo ꝛ manꝰ
ꝑſequētium humiliter ꝑtulit/ꝛ tū in
circūciſionis negocio longe ſe impa
res poꝛes ſenſu audēter increpauit

Moꝛalium libꝛo.xvij. De Mo
do p̄dicationis. Cap.xliiij. j.Co.xiij
Uidemus nūc ꝑ ſpeculū in eni
gmate. Dignū eſt vt q̄ p̄dicat
audientiū modū ꝯſideret q̄tinus ipſa
p̄dicatio cū ſui auditoꝛis incremen
tiſ creſcat. Sic q̄ppe agere p̄dicatoꝛ
vnuſq̄ſq̄ꝫ debet/ſicut cū illo diuinitꝰ
agit̄ vt nequaq̄ꝫ cūcta que ſentit in
firmis inſinuet. q̄niā ꝛ q̄uſq̄ꝫ ip̄e car
ne moꝛtalitatis infirmꝰ eſt ea que ſu
perna ſunt cūcta nō ſentit. Predica
re ergo rudibꝰ nō debet q̄ꝫta cogno
ſcit. q̄m ꝛ ip̄e de ſupernis myſterijs
cognoſcere nō valet q̄ꝫta ſint. Hinc
eſt eīm ꝙ Paulus apoſtolus poſtq̄ꝫ
myſterijs celeſtibꝰ interfuit dic̄. Ui
demꝰ nūc ꝑ ſpeculū ꝛ in enigmate:
tunc aūt facie ad faciem.

Moꝛalium libꝛo.xiij. De Cogni
tione dei. Cap/xlv. Ubi ſ.
Tunc cognoſcam/ſicut ꝛ cogni
tus ſum. Magna eſt interpoſi
tio oculis coꝛdis nr̄i ad cōtemplādā
ſubtilitatem dei/ipſa videlicet infir
mitas noſtra. Sed tunc ad purum
intuebimur euꝫ a quo nūc ſubtiliter
intuemur/cum hac infirmitate depo
ſita ad contēplationis interne gr̄am
venerimus. d̄ qua paulꝰ dicit. Tūc
cognoſcam/ſicut ꝛ cognitus ſum.

De Miraculis. Moꝛaliuꝫ libꝛo
xxvij. Capitulum.xlvj.
Lingue in ſignū ſūt/nō fidelibꝰ j.coꝛ.xiiij
ſꝫ infidelibꝰ. Sūt nōnulli q̄ cuꝫ
mira aplōꝝ op̄a audiunt ꝙ accepto
ſpiritu ſancto moꝛtuos verbo ſuſci
tarent/ab obſeſſis demonia pellerēt
vmbꝛa infirmitates amouerent ven
tura queq̄ꝫ pꝛophetando pꝛedice
rent:ꝛ vnigenitum verbum dei om
niū gentiū loquētes lingua pꝛedica

rent. qꝛ virtutes has in eccl'ia nõ vi-
dẽt/ ſubtractã iam ab eccia ſupnam
grãm ſuſpicant̃: neſcientes pẽſare qð
Ps.ix. ſcp̃tũ eſt. Adiutoꝛ in oportunitatibꝫ/
in tribulatione. Tũc q̃ppe ſctã eccl'ia
miraculoꝝ adiutorio indiguit: cũ eã
tribulatio pſecutõis preſſit. Nã poſt-
q̃ȝ ſupbiã infidelitatis edomuit: non
iam virtutuȝ ſigna/ ſed ſola operum
merita requirit: q̃uis ⁊ illa p mltos
oñdat cũ oportunitas exigit. Scp̃tũ
q̃ppe eſt. Lingue in ſignuȝ ſũ: nõ fide-
libꝫ/ ſed infidelibꝫ. Ubi ğ oẽs fideles
ſunt q̃ cã exigit vt ſigna mõſtrentur?
Uñ cit⁹ ſatiſfacim⁹ ſi q̃d ð ipã apl'i-
ca diſpẽſatione memorem⁹. Paul⁹
nanqȝ p̃dicatoꝛ egregi⁹ mitilene ve-
niens: ⁊ plenã infidelibꝫ inſulã ſciens
patrẽ publij diſſenteria febrib⁹ qꝫ ve-
xatũ orãdo ſaluauit: ⁊ tñ egrotãti Ti-
I. Tim. v. motheo p̃cepit dicẽs. Modico vino
vtere ꝓpter ſtomachũ tuũ/ ⁊ frequen-
tes tuas infirmitates. Quid eſt pau-
le q̄ egrũ infidelẽ orãdo ad ſalutem
reuocas: ⁊ tantũ adiutorẽ euangelij
more medici p alimẽta curas: niſi q̄
idcirco fiũt exteriora miracl'a vt mẽ-
tes hoim ad interiora pducant̃: q̃ti-
nus p h̃ qð mirũ viſibilit̃ oſtendit ea
q̃ admirabiliora ſunt inuiſibilia cre-
dant̃? Signo q̃ppe ꝟtutis pat̃ pub-
lij ſanand⁹ fuerat/ vt mẽte reuiuiſce-
ret dũ ad ſalutẽ miracl'o rediret. Ti-
motheo aũt adhibẽdũ foris miracu-
luȝ nõ erat: qꝛ iã tot⁹ intus viuebat.
Non eſt igit̃ mirũ ſi ꝓpagata fide cre-
bro miracula nõ fiũt: qñ hec ipſi q̃qȝ
apoſtoli in quibuſdã iam fidelibꝫ nõ
fecerunt.

De ꝓphetia. In homelia p̃ma ſup
(Ezechielem. Ca. xlvij.

Sciendũ eſt q̄ aliqñ ꝓphetia eſt
de p̃ſenti/ ſicut apl's Paulus dt. Si I. Cor.
autẽ oẽs ꝓphetent/ intret aũt q̃s in-
fidelis vel idiota ꝯuincit̃ ab omnibꝫ:
dijudicat̃ ab omnibꝫ: occulta cordis
ei⁹ manifeſta fiũt: ⁊ ita cadẽs in faciẽ
adorabit deũ: ꝓnũcians q̄ ꝟe de⁹ in
nobis ſit. Cũ igitur dr̃. Occlta cor-
dis ei⁹ manifeſta fiũt/ pfecto mõſtrat̃
quia per hũc modũ ꝓphetie ſpũs nõ
p̃dicit qð futuꝝ eſt/ ſed oſtẽdit qð eſt.
Quo autẽ pacto ꝓphetie dr̃ ſpũs qui
nihil futuꝝ indicat/ ſȝ p̃ſens narrat?
Qua in re aĩaduertẽdũ eſt q̄ recte
ꝓphetia dr̃: non q̃a p̃dicit vẽtura/ ſed
qꝛ pdit occulta. Rem q̃ppe quãlibet
ſicut ab oculis nr̃is in futuro ſubtra-
hũt tẽpora: ita ab oculis nr̃is in p̃ſen-
ti ſubtrahit cauſa. Uẽtura enim res
occultat̃ in futuro tpe: p̃ſens autẽ co-
gitatio abſcõdit̃ in latenti corde. Eſt
etiã ꝓphetia p̃ſens cũ res q̃libet non
per animũ/ ſed p abſentẽ tegit̃: que tñ
per ſpm̃ denudat̃. Et ibi fit p̃ſens ꝓ-
phetantis anim⁹ vbi p p̃ſentiã nõ eſt
corp⁹. Nã giezi lõge a ꝓpheta receſſe-
rat cũ Naamã Syri munera pcipie-
bat: cui tñ idem ꝓpheta dt. Nõne cor iiij. Re.
meuȝ in p̃ſenti erat qñ reuerſus ẽ ho-
de curru ſuo in occurſum tibi?

Q proficiẽtes vitã melioꝝ debẽt
ſemper aſpicere. Moraliũ lib. xxiij.
Capitulum. xlviij.

Ego ſum minim⁹ apoſtolorum. I. Cor.
Quicũqȝ pduci ad ſumma de-
ſiderant/ ſemper neceſſe eſt vt melioꝝ
profectibꝫ intẽdant: quatinus tanto
diſtricti⁹ in ſe culpas iudicẽt/ quãto
in illis alti⁹ quod admirẽtur vident.
Mira eñi nobiſcũ diſpẽſatiõe agit̃:
vt per h̃ qð alter habet/ ⁊ iſte non h̃z:
vnus alteri melioꝛ oſtendat̃: quatin⁹
tanto ardenti⁹ ad humilitatẽ quiſqȝ

proficiat/quãto ex bonis que nõ ha-
bet inferiorẽ ſe habentib⁹ pẽſat. Hic
ꝗ fit vt duz ille in iſto atq; hic in illo
reſpicit quod ammireꝛ/diſtincta bo-
na ⁊ ab altitudine elatiõis repͥmant/
⁊ ad ſtudiuz ꝑfectus accẽdãt. Unde
Paul⁹ cũ ceteroꝝ ſanctoꝝ ſollicitu-
dinẽ in ꝑdicatiõe robuſti⁹ laborãdo
tranſcẽderet/vt ab elatiõe ſe ꝑmeret:
⁊ vires ſuas in humilitatis gremio
nutriret/crudelitatꝫ ſue antiq̃ nõ im
memor aploꝝ oium innocentiã con
templat⁹ ait. Ego em̃ ſum minim⁹
apoſtoloꝝ/q̃ nõ ſum dignus vocari
apls: q̃a perſecut⁹ ſum eccłiam dei.
⁊ tñ eorũdem oium ꝑmus aploꝝ q̃ſi
accepti ꝑncipat⁹ oblitus: ac ſi min⁹
ipe aliq̃d ſapet/ in Paulo ſapientiaz
miraꝛ dicẽs. Sicut ⁊ chariſſim⁹ fra
ii. Pe. iij. ter noſter Paul⁹ ſm datã ſibi ſapien
tiam ſcripſit vobis ſicut ⁊ in omnib⁹
epiſtolis loquẽs in eis de his in qui-
bus ſunt q̃dam difficilia intellectu.
Ecce Paul⁹ in aplis miraꝛ innocẽ-
tiã. ecce ꝑnceps aploꝝ miraꝛ in pau-
lo ſapientiã. Quid eſt h̄/niſi ꝙ ſancti
viri virtutũ cõſideratione ſibi viciſ-
ſim alios ꝑferũt vt eo ad celeſtia ſub-
leuando ſe altius excitet q̃ humilius
alter in altero quod admireꝛ videt?
Hinc itaq; colligendũ eſt quãta de-
bemus ſollicitudine melioꝝ vitã cõ-
ſpicere nos q̃ in infimis iacem⁹: ſi et
hi qui iam tanta ſanctitate ſublimes
ſunt/ vt per humilitatis greſſum ad
maioꝛa ꝑficiant/ adhuc q̃rũt in alijs
quod imitantes admirenꝛ.

De gratia ⁊ libero arbitrio. Mo-
raliũ lib. xvi. ⁊ xxiiij. ⁊ Ezechielis ho
melia q̃nta ſcd̃e partis Cap. xlix.

i. Co. xv. Rom. ij. Gratia dei ſuz id qđ ſum. Cum
de deo ſcriptuz ſit; quia reddet
vnicuiq; ſm opera eius illum in ex-
tremo examine iuſticia eterni iudicij
ſaluat: quẽ hic eius pietas ab immũ-
dis opib⁹ liberat. Quiſq̃s igiꝛ ad h̄
ſaluari mũdicia manuũ ſuaꝝ h̄ cre-
ditur vt ſuis virib⁹ innocẽs fiat/pro-
culdubio errat. q: ſi superna gr̃a no-
centẽ nõ ꝑuenit: ꝑfecto nũq̃ inuenit
quẽ remuneret innocentẽ. Unñ veri- Exodi.
dica Moyſi voce d̃r. Nullus apud te xxxiiij.
per ſe innocẽs eſt. Supna ergo pie-
tas ꝑus agit aliq̃d in nobis ſine no-
bis: vt ſubſequente quoq; nr̃o libero
arbitrio bonũ qđ iam appetim⁹ agat
nobiſcum: qđ tñ gr̃a in extremo iudi
cio ita remuneret in nobis ac ſi ſolis
ꝓceſſiſſet ex nobis. Q: em̃ diuia nos
bonitas vt innocentes faciat ꝑuenit
Paul⁹ ait. Gr̃a dei ſum id qđ ſum.
Et q̃a eãdẽ gr̃am noſtrũ liberꝝ arbi-
trium ſequiꝛ/ adiũgit. Et gr̃a ei⁹ in
me vacua nõ fuit: ſed abũdanti⁹ illis
om̃ib⁹ laboraui. q̃ dũ ſe d̃ ſe nihil eſſe
ꝯſpiceret: ne labores ſuos ſibi tribu-
iſſe videreꝛ/ilico adiũxit. Nõ aũt ego.
⁊ tñ q: ſe eẽ aliq̃d cũ gr̃a inuenit (ꝑue
niente em̃ dei gr̃am etiã ipe ꝑ liberũ
arbitriuz fuerat ſubſecut⁹) apte ſub-
iungit: ſed gr̃a dei mecũ: vt ⁊ diuino
muneri non eſſet ingrat⁹: ⁊ tñ a meri
to liberi arbitrij nõ remaneret extra
neus. Nõ em̃ diceret mecũ/ſi cũ ꝑue
niente gratia ſubſequẽs liberũ arbi
triũ nõ haberet. Ut ergo ſe ſine gra-
tia nihil eſſe oſtẽderet/ait. Non autẽ
ego. Ut ꝟo ſecuz gratiã opatam eſſe
per liberꝝ arbitriũ demonſtraret/ad-
iungit/ſed gratia dei mecũ. Certiſſi
me itaq; tenẽdũ eſt/ꝙ in om̃i opera-
tione bona ꝑueniente diuina gr̃a no-
ſtrum liberꝝ arbitriũ ſubſequaꝛ. ⁊ q̃-
cunq; hic dono ꝑuenitur vt innocẽs

fiat/cum ad iudiciū venerit/ex me-
rito remuneratur.

¶ Item de eodem. In homelia no-
na super Ezechielem.

¶ Ex om̄ipotētis dei gratia ad bo-
na ꝗdem opa conari poſſumus. ſed
hec ſi ipē nō adiuuat ꝗ iubet imple-
re nō poſſumꝰ. Sic Paulꝰ cū diſci-
i. Co. xij. pulos admoneret dicēs. Cū metu ⁊
tremore veſtrā ipſoꝝ ſalutē opami-
ni: illico ꝗs in eis hec ipſa bona ope-
raretur/ adiūgit dicēs. Deus eſt em̄
qui operat̄ in vobis ⁊ velle ⁊ pficere
pro bona volūtate. Om̄ipotēs ꝗppe
deus aſpirando nos pu̇enit vt bona
velimꝰ; qui etiā adiuuādo ſubſequit̄
ne inaniter velimꝰ/ſed poſſimus im-
plere que volumꝰ. Gratia vo pu̇eni-
ente ⁊ bona volūtate ſubſequente/ h̄
qḋ omnipotētis dei eſt donū fit me-
ritū noſtrū. Qḋ bn̄ breui ſnīa Pau-
lus explicat dicēs. Plus illis om̄ibꝰ
i. Co. xv. laboraui. Qui ne videret̄ ſue virtuti
tribuiſſe qḋ fecerat/adiūxit. Nō autē
ego/ ſed gr̄a dn̄i mecū. Ac ſi diceret.
In bono ope laboraui: nō ego/ſed et
ego. In eo em̄ ꝙ ſolo dn̄i dono pu̇e-
tus ſum non ego: in eo autē ꝙ donū
volūtate ſubſecutus ſum/⁊ ego.

De ꝯſortio maloꝝ vitādo. In ho-
melia. ix. ſup Ezech. Cap. I.

i. Co. xv. Corrūpunt bonos mores collo
quia mala. Unū eſt p quo vita-
ri debꝫ ſocietas maloꝝ: ne ſi fortaſſe
corrigi nō valent ad imitationē ſui ⁊
alios trahant: ⁊ cū ipſi a ſua malicia
nō mutant̄/eos qui ſibi coniūcti fue-
rint peruertāt. Un̄ Paulꝰ ait. Cor-
rumpūt mores bonos colloquia ma
la. Sic em̄ verba proximoꝝ audien
do quotidie ſumimꝰ in mente: ſicut
flando atqꝫ reſpirando aerē trahimꝰ
in corpe. Et ſicut malus aer aſſiduo
flatu tractꝰ inficit corpus: ita pu̇erſa
locutio aſſidue audita infirmātium
inficit animū: vt tabeſcat delectatio-
ne praui opis/aſſidua iniquitate ſer
monis. Sicut ergo pfecti viri proxi-
mos pu̇erſos nō debēt fugere: qm̄ ⁊
eos ſepe trahūt ad rectitudinē: ⁊ ipſi
nunꝗ̄ trahunt̄ ad pu̇erſitatē; ita in-
firmi ꝗqꝫ declinare ſocietatē maloꝝ
debent: ne mala que frequēter audi-
unt ⁊ vidēt ⁊ corrigere nō valēt/ de-
lectentur imitari.

De reparatiōe imagis dei in uobis.
In homelia. ij. ſup Ezechielē. Ca. ij.

Sicut portauimꝰ imaginē terre- Ibidem
ni/ portemꝰ ⁊ imaginē celeſtis.
Om̄s ſancti vt ad ſanctitatē ſurgere
virtutē valeāt / ad mediatoris dei ⁊
hoīm Jeſu xp̄i ſilitudinē ⁊ imaginē
tendūt. Sācti em̄ nō eſſent/ſi huius
noui ⁊ ſecūdi hoīs ſilitudinē nō ha-
berent. Quicqḋ in eis de viſceribus
pietatis: ꝗcquid de māſuetudine ſpi
ritus: quicquid de zelo rectitudinis:
quicqḋ de cuſtodia hūilitatis: ꝗcqḋ
de feruore charitatis eſt/ hoc ab ipſo
fonte miſcḋie/ab ipā radice manſue-
tudinis/ab ipā v̄tute iuſticie. ideſt a
mediatore dei ⁊ hoīum dn̄o deo tra-
xerūt. Huiꝰ ſe ſilitudinē hoīs hic p-
dicator egregiꝰ oſtēdit dicēs. Imita- i. Cor.
tores mei eſtote ſicut ⁊ ego chr̄i. Ad iiij.
eius nos imaginē ⁊ ſilitudinē admo
net ſurgere/cū dr̄. Primꝰ homo de i. Cor.
terra terrenꝰ: ſecundꝰ homo de celo
celeſtis. ſicut portauimꝰ imaginē ter-
reni/portemꝰ ⁊ imaginē eius qui de
celo deſcendit. Scūs etem̄ ꝗſqꝫ in-
tantū ad ſilitudinē huiꝰ hoīs du-
citur/inꝗ̄tū vitā ſui redēptoris imi-
tat̄. Nā ab eius mandatis ⁊ opibus

diſcordare/ q̄d eſt aliud q̄z a ſilitudi-
ne longe recedere? Ad hui⁹ ſimilitu-
dinē hois ſurgere feſtinabat ꝓphe-
Ps. cxviij ta cū diceret. In mādatis tuis exer
cebor: ⁊ cōſiderabo vias tuas. Qui
enī vias dñi tacitus in mente cōſide-
rat/ ⁊ exercere ſeſe in mādatis ei⁹ fe-
ſtinat/in ſemetipō imaginē celeſtis ⁊
noui hominis reformat.

De appellatiōe carnis. Moraliū
libro. xiiij. Capitulum. lij.

j. Co. xv. Hoc autē dico fratres: q̄m caro
⁊ ſanguis regnū dei poſſidere
non poſſunt. In ſacro eloquio aliter
caro dr̄ iuxta naturā/ atq; alr̄ iuxta
culpā vel corruptionē. Caro quippe
Gen. ij. iuxta naturā/ſicut ſcriptū eſt. Hoc
nūc os ex oſſib9 meis: ⁊ caro d̄ carne
Joan. j. mea. Et verbū caro factū eſt ⁊ habi-
tauit in nobis. Caro vero iuxta culpā
Gen. vi. ſicut ſcriptū eſt. Nō permanebit ſpi-
tus me⁹ in hominib9 iſtis: eo q̄ caro
Ps. lxxvij ſunt. Et ſicut pſalmiſta ait. Memo-
rat⁹ eſt q2 caro ſunt/ſpūs vadēs ⁊ nō
rediēs. Vn̄ ⁊ diſcipulis Paul⁹ dice
bat. Vos aūt in carne nō eſtis/ſed in
ſpū. Nunq̄d in carne nō erāt quibus
ep̄las trāſmittebat? Sed q2 paſſiōes
carnaliū deſiderioꝝ vicerāt: iam libe
ri per vtutē ſpūs in carne non erant.
Quod ergo idē Paulus dr̄: q2 caro
⁊ ſanguis regnū dei poſſidere nō poſ
ſūt. carnē vult ſm̄ culpā intelligi/ nō
carnē ſm̄ naturā. Vn̄ ⁊ mox q2 car-
nē ſm̄ culpā diceret/oſtēdit ſubdēs.
Neq; corruptio incorruptelā poſſi-
debit. In illa ergo celeſtis regni glo-
ria caro ſꝫ naturā erit: ſꝫ ſm̄ paſſiōis
deſideria nō erit: q̄a deuicto mortis
aculeo/in eīna icorruptōe gaudebit.
¶ In homelia quinta ſecūde partis
ſuper Ezechielem.
¶ Ibi quippe ſuis fidelib9 a dño pro
bona operatione palma victorie retri-
buetur: vbi iam ſine certamine ⁊ ſine
fine gaudebit. ibi victorie palma erit
vbi mortis ꝯtentio non erit. Nā ꝑdi
cator egregi⁹ tūc aſperit palmā vin-
centib9 dari: cū reſurrectionē preui-
dit mortuorū fieri ſicut dr̄. Oportet j. Co. xv.
enim corruptibile h̄ induere incorru
ptionē: ⁊ mortale h̄ induere imorta-
litatē. Cū aūt mortale h̄ induerit im
mortalitatē: tūc fiet ſermo q̄ ſcriptus
eſt. Abſorpta ē mors in victoria: vbi
eſt mors victoria tua? vbi eſt mors ſti
mulus tu⁹? Tunc igit̄ erit ꝑfecta vi-
ctoria: cū mors plene fuerit abſorpta

Expliciūt exceptōes de Epiſtola
ad Corinthios prima

Incipiunt exce-
ptiōes ex opuſculis bti Gregorij pa
pe de epiſtola ad Corinthios ſcd'a.
¶ Q, ob culpe meritū nō nature vi
tio hoīes hominib9 ꝑferunt̄. Mora
lium libro. xxvi. Capl'm primū

Cunctos homies
natura eq̄les ge-
nuit. vt autē alij
ad regendū alijs
committant̄ non
eos natura /ſed
culpa poſtponit.
Bene igit̄ poteſtatē regiminis exer-
cet: qui ſcit per illā ſup culpas erigi:
ſcit cū illa ceteris equalitate cōponi.
Humana enī mens plerūq; extollit̄
etiā cū nulla ptāte fulcit̄: q̄nto mag̃
ſe in alīū erigit: cum ſe etiam ei ptās
adiungit? Et tū corrigendis alioꝝ

Ro.xiij. vitijs apta executiōe preparatꝰ:vñ et
p paulū dicit̄. Minister eñ dei eſt
vindex in irā. Paulus bñ agētibus
fratribꝫ plātū ſe eſſe neſciebat:cū di
ij. Cor.j. ceret. Nō q̄a dn̄amur fidei veſtre:ſꝫ
adiutores ſumꝰ gaudij vr̄i. Atqꝫ ili
co adiunxit. Fide eñ ſtatis. Ac ſi di
ceret. Ideo nō dn̄amur fidei vr̄e:q̄a
fide ſtatꝫ. Equales eñ vobis ſumꝰ:
vbi vos ſtare cognoſcimꝰ. Quaſi p̄
latū ſe fratribꝫ eſſe neſciebat/cū dice
j. Thes.ij. ret. Facti ſumꝰ paruuli in medio ve
ſtrū. Et rurſus. Nos aūt ſeruos ve
ſtros per ieſum. Sed cū culpā que
corrigi debuiſſet inuenit/ilico ſe ma
giſtrū eſſe recoluit dicēs. Quid vul
tis in virga veniā ad vos. Summus
itaqꝫ locus bene regit̄ cū is q̄ preeſt
vitijs potius q̄ꝫ fratribꝫ dn̄atur:q̄a
vitijs ſe debēt rectores erigere:quo
rū ei cauſa p̄ferunt̄.

De reprimenda cordis elatione. Moraliū libro.viij.ꝛ.xxvj. Cap.ij.

ij. Cor.j. Gloria noſtra hec ē teſtimoniū
cōſciētie nr̄e. Ante ſubtile vita
tis examē oīno ſecuri nō ſumꝰ/etiā
ſi humano iudicio qđ in noſtris acti
bꝫ reprehēdi debeat nō habemꝰ. Nā
plerūqꝫ negligentius cogitātes ela
tione pulſamur/quā tamē tacentes
premimus. Sed niſi retractione cō
cita tumor occultꝰ in ip̄o cubili cor
dis in quo orit̄ ſuffocet̄/coram diſtri
cto iudice oē meritū noſtre actionis
extinguit̄. Hinc ergo penſandū eſt
illa cordis elatio q̄ꝫta animaduerſio
ne dāna bit̄/que vſqꝫ ad vocis auda
ciā nutrit̄/ſi neqꝫ hec eſt excuſabilis
que in corde latēter oboritur. Conſi
derandū quoqꝫ qualis intrinſecus
regnat/q̄ eo vſqꝫ ſeruata eſt/vt etiā
foras erumpere non erubeſcat. Intꝰ
ergo fratres chariſſimi ſeruāda ſūt
bona q̄ agimꝰ/ſi ab interno arbitro
vicē recipere opis noſtri expectamꝰ
Hinc eſt q̄ de electoꝝ eccl'ia p pſal
miſtā dicit̄. Omnis gl'ia eius filie re Ps.xliiij.
gis ab intus. Et ſapientes virgines
in vaſis oleū ferre referunt̄. Unde ꝛ
ſctōꝝ voce p paulū dicit̄:gloria nr̄a
hec eſt teſtimoniū conſciētie noſtre. ij. Cor.j.
Arrogātes q̄a corā deo ↄſciētie ſue
teſtimoniū nō habēt/ querūt coram
hominibꝫ teſtimoniū vocis aliene.
Mꝫ eñ foris eſt qđ appetūt/q̄d ſit in
tus deſiderabile ſentire nō poſſunt.
Gloriam ꝟo ſuā paulus teſtimoniū
cōſcientie memorat/q̄a fauores oris
alieni nō appetēs:vite ſue gaudia ex
tra ſemetipm ponere ignorat.

De motu leuitatis. In paſtorali capitulo.xlij. Capitulū.iij.

Nunq̄d leuitate vſus ſum/aut Thes.
que cogito ſcđm carnem cogito:
Incōſtantes mentē ſuam grauitate
debēt roborare. Tūc eñ germina in
ſe mutabilitatꝫ areſcūt cum a corde
prius radicē leuitatis abſcindūt:q̄a
tūc fabrica robuſta ↄſtruit̄ cū prius
locus ſolidꝰ in quo poni fundamen
tū debeat p̄uidet̄. Niſi ergo añ men
tis leuitas caueat̄ cogitationū incō
ſtātia minime vincet̄/a q̄bꝫ alienum
paulus ſe fuiſſe p̄hibuit:cum dicit.
Nunq̄d leuitate vſus ſum/aut q̄ co ij. Cor.j.
gito ſcđm carnē cogito/vt ſit apud me
eſt ꝛ nō. Ac ſi aperte dicat. Idcirco
mutabilitatis aura non moueor/q̄a
leuitatis vitio non ſuccumbo.

Qꝫ ſubtiliter inimicus bona no
ſtra peruertere conatur. Moraliū
libro.xxxiij. Et in homelia.vij.ꝛ.ix.
ſecunde partis ſuper Ezechielem.
Capitulum.iiij.

Sepe bonoꝝ vias antiquus ho-
ſtis tāta arte circūuolat/vt ꝑ ea
q̄ ab eis bene geſta cognoſcit:ad ma
liciā aditū querat. Nā cū aliū largiri
qd ꝯſpicit:inde aliū in diſcordie flā-
ma ſuccēdit. ⁊ cū hūc reſpicit miſere
ri illi pſuadet iraſci/vt duz bonū q̄ſi
nō cōmuniter factū inſinuat: cōcor-
des aīos a bono gr̄e cōmunis abſci-
dat. Nā cū iuſtoꝝ mentes ad mala
ſuadēdo nō valet frāgere/bonis ſa-
tagit actionibꝫ inter eas mala ſemi-
nare. Sꝫ ſācti viri has eius inſidias
tāto celeri⁹ vincūt: q̄to ⁊ ſubtilius
deꝑhendūt. Quod meli⁹ oſtēdimus ſi
vnū e multis aſſertoribꝫ ꝟitatꝫ in te-
ſtimonio paulꝫ vocem⁹. Sub quo
J. coꝝ. v. qdā corinthius dū inceſti facinus ꝑ
petraſſet cū doctor egregius in car-
nis interitu ad ſatiſfactionē peniten
tie ſathane tradidit/ ⁊ in die dn̄i ſal-
uū ei⁹ ſpm̄ reſeruauit. Magna q̄p-
pe arte magiſterū ipi tradit⁹ eſt coa
ct⁹ in penā/cui ſpōte ſubſtrat⁹ eſt in
culpa/vt q̄ auctor fuerat ad vitiū ne
q̄tie:ipſe flagellum fieret diſcipline.
Qua tn̄ bene geſta penitentia dū co
ij. Co. ij. gnouiſſet corinthios ſup eū iam mi
ſericorditer motos ait. Cui aliquid
donaſtis/⁊ ego. Nā ⁊ ego qd̄ donaui
ſi qd donaui ꝑpter vos in pſona xpi
Cōmunionis itaq̄ grām cogitans
ait/cui aliqd donaſtis. ⁊ ego. Ac ſi di
ceret. A bono vr̄o nō diſſētio. Meū
ſit quicqd ipi feciſtis. Atqꝫ ſubdidit
⁊ ego ſi qd donaui ꝑpter vos. Ac ſi
diceret. Veſtris actibꝫ bonū addidi/
q̄cqd ꝑpter vos miſericorditer feci.
Vr̄a igiꝛ eſt vtilitas bonitas mea/
mea eſt vtilitas bonitas vr̄a. Qui
mor ipāz ꝯpagē cordiū in q̄ ſic tene-
tur adiūgens ſubdidit/in pſona xpi:
Cui velut ſi dicere pſumam⁹/q̄re te
ita caute diſcipulis copulas/q̄re vel
te illoꝝ/vel illos tuis actionibꝫ tam
ſollicita mēte ꝯformas/ilico ſubiun- Coloſſ. ij
xit. Vt nō circūueniamur a ſathana
Qui videlicꝫ ſolꝫ de bonis mala ge-
nerare/⁊ hoc qd̄ ꝑ caritatem agiꝛ ad
diſcordiā ꝯtrahere. Cuius etiā ſaga
ces inſidias q̄ꝫ acuto ſēſu trāſfigat/
inſinuat ſubdēs. Non eīm ignoram⁹
cogitatiōes ei⁹. Ac ſi vobis aliꝗ ſ dicat
Acutos auctore dn̄o ſēſus habem⁹:
⁊ antiq̄ hoſtis callidas inſidias ſubti
liꝛ circūſpiciendo penetram⁹/ne hoc
q̄d bn̄ mēs inchoat/ipe in malicie fi
nē ꝟtat:q̄a videlicꝫ inde in alterius
corde rixe malū ſolꝫ immittere:vn̄ cō
ſpicit alteꝝ pietatꝫ negociuꝫ feciſſe.
Cū igiꝛ lapſo ⁊ ab eccl'ia abiecto/ſꝫ
iā penitēti de facinore ꝑpetrato par-
cēdū erat/hūilitate magna volūtati
diſciploꝝ ſe magiſter egregi⁹ ſociat/
vt neqꝫ ipe a diſcipul' neqꝫ ab eo di-
ſcipuli in ꝯpaſſiōis cā viderenꝛ diui
ſi. Sollicito eīm ꝓuidētie oclo atten
dit/qd̄ plerūqꝫ alter donat/alter ira-
ſciꝛ. Et q̄le eſt iā miſericordie ſacrifi
ciū:qd̄ cum diſcordia ꝓximi offerꝛ.
Jmꝑfectū q̄ppe bonū eſt qd̄ ſic agiꝛ
vt ne qd ei ex alio latere male ſubre-
pat non attendaꝛ.

Moraliū lib. xxix. Ex verbuꝫ dei
inuidis nocet/beniuolis ꝓdeſt. ca. v.

Hijs ſum⁹ odor mortꝫ in mor- ij. cor. ij.
tē alijs odor vite in vitā. Vn⁹
atqꝫ idē ſmo dei eſt in ore p̄dicātis/
quē iſti gaudēdo illi ꝟo inuidēdo au
diūt. Jſti vocē ſācte p̄dicatiōis hūili
ter accipiūt:illi ꝟo bn̄dicēti inuiden
tes nō ſalutꝫ cauſā/ſꝫ clariōis gloriaꝫ
q̄rūt. Exhortatiōe ḡſcīā q̄ boni ad
vitā redeūt praui deteri⁹ i culpa mo

riunt̃/vn̄ bñ p paulꝫ dicit̃. Christi
bon⁹ odoꝛ sum⁹ deo in his q̄ salui fi
ūt: ꝛ ī his q̄ peūt/alijs q̄dē odoꝛ moꝛ
tꝭ in moꝛtē/alijs āt odoꝛ vite in vitā.
Verbū itaq; suū auditoꝛib⁹ odoꝛeꝫ
vite simł ꝛ moꝛtꝭ esse vidit p qd̄ ꝛ ali
os ab iniq̄tate suscitari/ꝛ eccl̄ie sopoꝛa
ri alios/in iniq̄tate ꝯsperit. Q̄ q̄a oc
cultis dei iudicijs agit̃ q̄ in hac vita
ꝯphendi nō pn̄t ab hoib⁹/recte illis
subdidit: Et ad hec q̄s tā idone⁹? Ac
si diceret. Idonei q̄dē sumus ad hec
ꝯsiderāda q̄ fiūt/sꝫ idonei non sum⁹
ad hec inuestigāda cur fiāt.

Q̄ discrete debeant p̄dicatoꝛes vel
tacere vel loqui verbum dei. Moꝛa
liū libꝛo.xv.ꝛ.xxij. Capitulū.vj.

ij.Co.iiij. NOn sumus sicut plurimi adul
terātes v̄bū dei. Quotiens au
ditoꝛes nr̄i volūt nr̄a quasi laudāda
cognoscere: nō aūt sua puersa muta
re: debem⁹ oino tacere/ne si ostenta
tiōis studio v̄bū dei loq̄mur ꝛ illoꝝ
culpa q̄ erat nō esse nō desinat: ꝛ nr̄a
q̄ nō erat fiat. Dicat foꝛtasse aliquis:
Vn̄ nouim⁹ q̄ coꝛde q̄s audiat? Sꝫ
mlta sūt q̄ audientiū animū p̄dūt/ma
xime si auditoꝛes nr̄i ꝛ semꝑ laudāt
qd̄ audiūt/ꝛ nūq̄ꝫ qd̄ laudāt sequūt̃.
Hāc inanē loquēdi gl̄iam p̄dicatoꝛ
egregi⁹ fugerat/cū dicebat. Nō eni
sum⁹ sicut plurimi adulterātes v̄bū
dei: sꝫ ex sinceritate sicut ex deo/coꝛaꝫ
deo in xp̄o loq̄mur. Adulterari nāq̄
v̄bū dei est/aut aliter sētire ꝙ̄ illo
q̄ꝫ est: aut ex eo nō spiritales fructus
sꝫ adulterinos fet⁹ q̄rere laudis hu
mane. Adulter q̄ppe i carnali coitu
Nota. nō p̄lē sꝫ voluptatē q̄rit/Et puersus
q̄sq; ac vane gl̄ie seruiēs recte adul
terari v̄bū dei d̄r/q̄a p sacrū eloquiū
nō deo filios gignere/sꝫ suā scientiā
desiderat oñdere. Quē ei libido gl̄ie
ad loquēdū trahit/voluptati magis
q̄ꝫ gn̄ationi opaꝫ impēdit. Ex since
ritate v̄o loq̄ est/nil in eloq̄o extra q̄ꝫ
opoꝛtꝫ q̄rere. Sicut ex deo aūt loq̄t̃/
q̄ scit nō se a se hr̄e sꝫ ex deo accepisse
qd̄ dicit. Coꝛā deo v̄o loquit̃/q̄ i oē
qd̄ dicit: nō hūanos fauoꝛes appetit
sꝫ oipotentꝭ dei p̄sētie attēdit/nō suā
sꝫ auctoꝛis gl̄iaꝫ req̄rit. Qui aūt scit
q̄dē ex deo accepisse qd̄ dicit/ꝛ tn̄ di
cēdo ꝓpriā gl̄iaꝫ q̄rit/sicut ex deo lo
quit̃/sꝫ nō coꝛā deo/q̄a eū quē coꝛdi
suo nō p̄ponit dū p̄dicat: q̄si absēteꝫ
putat. Sꝫ sācti viri ex deo loquūt̃ ꝛ
coꝛaꝫ deo/q̄a ꝛ ab eo sciūt habere qd̄
dicūt/ꝛ ip̄m suis sermonibus adesse
iudicem adiutoꝛemq; considerant.
In pastoꝛali capitulo.xlviij.

Ex deo ꝛ coꝛā deo loquūt̃/q̄ p̄di
catiōis v̄bū ꝛ q̄a a deo acceperūt in
telligūt: ꝛ placere p illud deo nō hoi
b⁹ q̄rūt. Vn̄ fit vt cū se a p̄rimis de
spici cognoscūt/suaq; dicta vite au
dientiū nō p̄desse abscōdāt q̄ꝫ virtu
tꝭ sint: ne si secretū coꝛdis muliter
s̄mo p̄lat⁹ apiat ad inanē gl̄iaꝫ erū
Q̄ gr̄a dei oia merita nr̄a p̄ (pat.
ueniat. Moꝛaliū lib.xxxiij. Ca.vij.

FIduciā talē habem⁹ ad deū n̄ ij.Co.iij.
q̄a sufficientes sum⁹ aliq̄d co
gitare a nobis q̄si ex nobis/sꝫ suffi
ciētia nr̄a ex deo est. Neq̄ꝫ vt diui
nos gr̄a subsequat̃/aliq̄d deo cōtuli
m⁹. Nā si nos deū bn̄ opando p̄ueni
m⁹/vbi est ꝙ ꝓpheta ait/mia ei⁹ p̄ue Ro.xiij.
niet me? Si q̄d nos bone opationis
d... m...s/vt eius grām mereamur
v... ... paulus dicit/gr̄a salui facti Ephe.ij.
estis ... nidē ꝛ hoc nō ex vobis/dei ei
donū ē/nō ex opib⁹? Si nostra dile
ctio deū p̄uenit: vbi ē ꝙ ioānes apl̄s j.Jo.iiij.
d̄r nō q̄a nos dilexerim⁹ deū: sꝫ q̄m
ip̄e p̄oꝛ dilexit nos? Vbi est qd̄ dn̄s

p oſee dr̃. diligã eos ſpõtanee: Si ſi
Oſee.xiiij. ne eiꝰ mũere nr̃a ṽtute deũ ſeqmur
vbi eſt: quod p euãgeliũ ṽitas teſtat̃
Job.xv. Sine me nihil poteſtis facere: Ubi
eſt qd ait. Nemo pt venire ad me/ni
Job.vj. ſi pr̃ q̃ miſit me traxerit eũ: Ubi qd
Job.xv. iterꝫ dicit. Nõ vos me elegiſtis: ſz ego
elegi vos: Si ſaltẽ dona bonoꝝ ope
rũ ṽtute nr̃a bñ cogitãdo ꝑuenimꝰ:
vbi eſt qd rurſũ p paulũ tã ſubtiliter
dr̃. Ut oĩs de ſe hũane mẽti fiducia
ij.Co.iij. ab ipa cordis radice ſuccidat̃ cũ ait.
Nõ q̃ ſufficiẽtes ſumus cogitare ali
qd a nobis q̃ſi a nobis ſz ſufficiẽtia
nr̃a ex deo eſt: Neq̃ꝗ igit̃ deũ meritis
nr̃is ꝑuenimꝰ/ſz oẽ bonũ qd aſpirã
te eiꝰ grã agimꝰ/ ⁊ dei ẽ ⁊ nr̃m. Dei
p ꝑueniẽtẽ grãm: nr̃m p obſequẽtẽ
liberã volũtatẽ. Si eñ dei nõ eſt vñ
ei in et̃nũ grãs agimꝰ: Rurſũ ſi nr̃m
nõ ẽ: vñ nobis retribui p̃mia ſpamꝰ
Ut ergo nõ imerito grãs agimꝰ/ſcimꝰ
q̃ eiꝰ munere ꝑuenimur. Et rurſuz
q̃a nõ imerito retributionẽ q̃rimus/
ſcimꝰ q̃ ſubſequẽte libero arbitrio
bona elegimus q̃ ageremus.

De libertate bene oꝑandi. In pa
ſtorali capitulo.xxvij. Cap.viij.

ij.Co.iij. Ubi ſpũs dñi/ibi libertas. Qui
flagella metuũt ⁊ ꝓpterea inno
cent̃ viuũt, ſi malis ṽacit̃ carere de
ſiderãt et̃na ſupplicia ꝑhorreſcãt: ne
q̃ in ſuppliciorꝝ timore remaneãt ſz
ad amoris grãm nutrimẽto caritatis
j.Jo.iiij. excreſcãt. Scriptũ q̃ppe ẽ. Perfecta
Ro.viij. caritas foras mittit timorẽ. Et rur
ſũ ſcriptũ eſt. Nõ accepiſtis ſpm ſ
uitutis iterꝫ in timore/ſz ſpm adop
nis filiorum in q̃ clamamꝰ. abba pr̃.
Uñ idẽ doctor iterꝫ dicit. Ubi ſpũs
dñi/ibi libertas. Si ergo adhuc a ꝑua
actiõe formidata pena ꝓhibz/ ꝑfecto
formidantis aim nulla ſpũs libertas
tenet. Nã ſi penã nõ metueret/culpã
ꝓculdubio ꝑpetraret. Ignorat itaq̃
mẽs grãm libertatis/ quã ligat ſuitꝰ
timoris: Bona eñ ꝑ ſemetipis amã
da ſũt: ⁊ nõ penis ꝯpellẽtibꝰ exequẽ
da. Nã q̃ ꝓpt̃ea bona fac: q̃a tormẽto
rũ mala metuit/vult non eſſe qd me
tuat vt audẽter illicita ꝯmittat. Uñ
luce clariꝰ ꝯſtat q̃ corã deo innocen
tia amittit̃ añ cuiꝰ oculos deſiderio
(peccat̃.

Qualit̃ i aduerſitate nos
habeamꝰ. Moral. lib.vj. Ca.ix.

Licet is q̃ foris eſt nr̃ hõ corrũ ij.Co.iiij.
pit̃ tñ is q̃ intus eſt renouat̃ de
die in diẽ. Curãdũ magnoꝑe eſt/vt
cũ in rebꝰ exterioribꝰ ponder̃ doloris
afficimur ſpe ad ſupna tendamꝰ/q̃ti
nꝰ eo mens ad alta ꝑueniat/q̃ nos ex
terior pena caſtigat. Ualde ei impoſ
ſibile ẽ/vt hec ꝑegrinatiõis nr̃e tpa
ſine gemitu euadamꝰ. Uñ bñ paulꝰ
cũ tribulatiões ſuas diſcipul' enũe
raret/adiũxit. Ipi ei ſcitis q̃a in hoc ij.Teſ.iij.
poſititi ſumꝰ. Sz in eo q̃ caro flagel
lis afficit̃ mens ad appetẽda altiora
ſubleuat̃/paulo rurſꝰ atteſtãte q̃ ait.
Et licet is q̃ foris eſt nr̃ hõ corrũpa
t̃/tñ is q̃ intꝰ eſt renouat̃ d die in diẽ
Inde eñ mens euolãs ad ſũma reno
uat̃: vñ caro duriꝰ in ĩfirmis laborat.
In ho.ẽ ſi q̃s venit ad. (⁊ atterit̃

Conſiderãdũ eſt ãt q̃ ad magna p̃
mia ꝑueniri non põt/niſi p magnos
labores. Uñ ⁊ paulꝰ egregiꝰ p̃dica
tor dicit. Nõ coronabit̃: niſi q̃ legiti
me certauerit. Nulla ṽo lingua dice
re nulluſq̃ intellectus ſufficit cape
re q̃ ꝑ ſe laborãtibꝰ deꝰ ꝓmiſit p̃mia
ſupne. ſ. ciuitatis gaudia: choris an
geloꝝ intereſſe cũ beatiſſimis ſpiriti
bus glie ꝯditoris aſſiſtere/ preſentes

vultū dei cernere incircūſcriptū lu‑
mē videre/nullo metu mortis affici.
incorruptiōis ꝑpetue munere letari
Quicūqꝫ igit̄ illic cupit aſſiſtere vbi
ſe ſpat ſine fine gaudere ſi mentē il‑
li⁹ tantoꝝ delectat magnitudo p̄mi‑
oꝝ nō deterreat in hoc mūdo certa‑
(mē laboꝝ.

Moraliū lib.xxvj.

Sciēdū eſt aūt q̄ alta diſpēſatio
iudicioꝝ dei.idcirco ſepe bñ meren‑
tes famulos vel min⁹ ipedit/vel fla‑
gellis p̄mit/vel q̄buſdā ſuꝑ impoſitꝫ
oneribꝫ grauat:vł laborioſis occupa
tiōibꝫ/implicat.q̄a mira potētia pui
det:q̄ ſi q̄eti ac liberi in trāquillitate
ꝑſiſterēt tētatiōes aduerſarij ferre n̄
valētes mentꝫ ꝓſtrati vulneribꝫ iace
rēt.Dū ḡ foris eos tolerādis vł one
ribꝫ occupat:a ſuſcipiēdis intus ten
tationū iaculis occultat. Mos qp‑
pe medicinalis eſt vt ſepe feruorem
vulneꝝ in pruriginē cutis trahat/ꝛ
plerūqꝫ inde interi⁹ curat:vn̄ exteri⁹
ſauciat. Ita nōnūq̄ꝫ diuine diſpēſa‑
tiōis medicamine agit̄ vt exteriori‑
bꝫ doloribꝫ internū vuln⁹ adimat̄/ꝛ
ſectionibꝫ repellat̄ flagelloꝝ ea q̄ mē
teꝫ occupare poterat interior putre‑
do vitioꝝ.Et tñ ſepe dū patētis cul
pe ſibi ꝯſcij homines nō ſūt:ꝛ aut do
loribꝫ cruciant̄/aut laboribꝫ dep̄mū‑
tur/circa iuſtū ꝛ omnipotētem iudi
cē in q̄relā ꝓſiliūt:ſcꝫ minus intuen
tes ꝯtra q̄ꝫ fortē aduerſariū bellū ge
rūt.Cuius ſi vires intolerabiles ſol
licite attēderent/nequaq̄ꝫ de his que
exteri⁹ tolerēt murmurant.Sꝫ ideo
vident̄ nobis grauia/q̄a bella occul
ti aduerſarij nolum⁹ pēſare grauio‑
ra.A q̄bꝫ plerūqꝫ bellis/vt diximus
dū flagellamur defēdimur:dum fla
gellamur occultamur.Caro eñ no
ſtra priuſq̄ꝫ reſurrectiōis icorruptio
ne ſolidet̄/ſi nullo merore afficit̄ in
tētatiōibꝫ effrenat̄/Quis aūt neſciat
q̄ multo ſit melius ardere flāma fe‑
briū/q̄ꝫ flāma vitioꝝ:Et tñ cū febre
corripimur/q̄a vitioꝝ eſtū q̄ nos oc
cupare poterat ꝯſiderare negligim⁹
ꝺ ꝑcuſſiōe murmuramus.Quis ne
ſciat q̄ multo ſit melius duris in ſer
uicio hoibꝫ ſubijci q̄ꝫ blādientibꝫ de
moniacis ſpiritibꝫ ſubdi:Et tñ cum
alto dei iudicio ꝯditionis hūane at‑
terimur iugo/in q̄relā ꝓſilim⁹ nimi
rū q̄a minus attēdim⁹.q̄ ſi nos nul
la ꝯditio ſeruitutꝫ opprimeret fortaſ
ſe mēs noſtra mł̄tis iniq̄tatibꝫ pei⁹
libera deſeruiret:Ideo igit̄ hec q̄ to‑
leram⁹ grauia credim⁹.q̄nīā hoſtis
callidi bella q̄ꝫ ſint circa nos dura ꝛ
intolerabilia nō videmus.Menti eñ
nr̄e pōdus omne vileſceret/ſi ea q̄ ſe
poterāt opp̄mere occulti aduerſarij
bella pēſaret.Quid eñ ſi op̄s deus
onera q̄ patimur ſubleuet/ſed tñ ſua
nobis adiutoria ſubtrahat:ꝛ int̄ ho‑
ſtis antiq̄ temptamēta nos derelin
quat.Seuiēte tāto hoſte q̄ ibim⁹/ſi
nullis auctoris noſtri defēſionibus
ꝓtegamur:Cū ḡ deo corripiēte du‑
ra flagella vel labores toleramus/vt
equanimiter ferentes nequaq̄ꝫ in vi
tio murmuratiōis excedam⁹ hoſteꝫ
nr̄m ad memoriā reuocare debem⁹:
ꝛ durū nō eſtimabim⁹ omne qꝺ pa‑
timur:duꝫ externis cruciatibus ab
interna paſſione liberamur.

De timore paſſionis vel deſiderio

Moraliuꝫ libro.xxxj. Capitulū.x. ij.co.

Nolum⁹ expoliari ſꝫ ſupueſtiri.
Cū fortꝫ quiſqꝫ p̄dicator certa
mē ſibi paſſiōis ꝓpinquare ꝯſiderat:
glorioſi certaminis ſubire ꝑiculum

vult ꝛ tñ trepidat/qm̄ in moꝛte cõſi-
derat qḋ tolerãs paueat/ꝛ in fructu
mortꝭ aſpicit qḋ appetens q̄rat. Ui-
deam⁹ paulũ quomõ amet qḋ refu-
git: quomõ refugiat qḋ amat. Ait ei Philip. j
Deſideriũ hñs diſſolui ꝛ cũ xp̄o eſſe
Et mihi viuere xp̄s ē/ꝛ moꝛi lucrũ.
Et tñ dicit q̇ ſum⁹ in hoc habitacu
lo ingemiſcimus grauati eo ꝙ nolu
mus expoliari/ſꝫ ſupueſtiri/ vt abſoꝛ ij. Co. v.
beať: qḋ moꝛtale eſt a vita. Ecce et
moꝛi deſiderat: ꝛ tñ expoliari carne
foꝛmidat: Cur hoc? Qꝛ ſi victoꝛia in
ꝑpetuũ letificat ip̄m nihilomin⁹ ad
preſens pena ꝑturbat: ꝛ q̄zuis amoꝛ
ſubſequentꝭ vicat muneris/tãgit tñ
animũ nõ ſine meroꝛe pulſus dolo-
ris. Sicut eñi vir foꝛtꝭ cũ vicino iaꝫ
belli certamine armis accingiť: pal-
pitat ꝛ feſtinat. tremit ꝛ ſeuit q̄ſi pa-
uere ꝑ palloꝛẽ cerniť/ſꝫ ꝑ iram vehe
mẽter vigeť/ita vir ſct̄us cũ ꝓpinq̄re
paſſioni ſe ꝯſpicit/ꝛ nature ſue infir-
mitate ꝯcutiť/ꝛ ſue ſpei ſoliditate ro
boꝛať. ꝛ de vicina moꝛte trepidat/et
tñ ꝙ moꝛiẽdo verius viuat exultat.
Ad regnũ q̇ppe nõ põt niſi moꝛte in
terpoſita trãſire/ꝛ idcirco gaudens
metuit/ꝛ metuens gaudet/q̇a ſcit ꝙ
ad brauiũ q̇etꝭ non ꝑueniat/niſi hoc
quod interiacet cũ laboꝛe trãſcẽdat.

Qualr̄ electi in hac vita deum vi
dere poſſũt. Moꝛaliũ li. iiij. Ca. xj.

Coꝛ. v. Ut abſoꝛbeať qḋ moꝛtale eſt a
vita. Electi dei quãtalibꝫ cho-
ruſcatiõe opis fulgeãt quãtolibet ſe
igne ꝯpũctiõis accẽdant nimiꝝ con
ſtat/q̇a dũ coꝛruptibili adhuc carne
grauati ſũt/etnũ lumẽ ſicut eſt vide
re nequaq̄ꝫ poſſũt. Sepe ãt ita mẽs
coꝝ accẽdiť: vt q̄zuis in carne ſit po-
ſita in deũ tñ om̄i ſubiugata carnali
cogitatiõe rapiať. Nec tñ deũ ſicut ē
ꝯſpicit: q̇a nimiꝝ hãc ſicut dictũ ē in
carne coꝛruptibili põd⁹ p̄me dãnati
onis p̄mit. Sepe ita vt eſt abſoꝛberi
deſiderat/vt eternã vitã ſi poſſit fieri
ſine interuẽtu coꝛpoꝛee moꝛtꝭ attin-
gat. Uñ paul⁹ cũ ardenť internã lu-
cẽ q̄reret: ſꝫ tñ vtcũqꝫ moꝛtꝭ exterio-
ris dãna foꝛmidaret/ait. q̄zdiu ſum⁹
in hoc habitaculo ingemiſcim⁹ gra-
uati eo ꝙ nolum⁹ expoliari/ſꝫ ſupue
ſtiri vt abſoꝛbeať quod moꝛtale eſt a
vita. Sãcti igiť viri videre lumẽ ve
rũ appetũt: ſi ꝯcedať etiã cũ coꝛpoꝛe
illud attingere lucis intime ſecretuꝫ
volũt: ſꝫ q̄ztolibꝫ ardoꝛe intẽtiõis ex-
ſiliãt. adhuc antiq̄ nox videlicꝫ ꝯſen-
ſus p̄mi parentꝭ ad culpã grauat/et
coꝛruptibiles hui⁹ carnis oclos q̄s
hoſtis callid⁹ ad ꝯcupiſcẽtiã aperuit
iuſt⁹ iudex a cõtuitu inťni ſui fulgo-
ris p̄mit.

Moꝛaliũ lib. xvj. De arra eterne ꝓmiſſionis. Cap. xij.

QUi aũt efficit nos in hoc ip̄m
de⁹ q̇ dedit nobis pign⁹ ſpũs
In ſcriptura ſacra aliq̄ñ donũ ſãcti
ſp̄s pign⁹ appellať/q̇a ꝑ hoc ad inte
rioꝛis ſpei certitudinẽ aĩa nr̄a robo-
rať/Uñ ꝫ ꝑ paulũ dr̄: q̇ dedit nobis
pign⁹ ſpũs. Ad h̄ eñi pignus accepi
m⁹/vt ď ꝓmiſſiõe q̄ nobis fit certitu-
dinẽ teneam⁹.

Moꝛaliũ li. xviij. De exulibꝫ celeſtis p̄rie Cap. xiij.

DUm ſum⁹ in coꝛpoꝛe ꝑegrina-
mur a dño. Peregrin⁹ eſt po- ij. Co. v.
pul⁹ oĩm numerus electoꝝ q̇ hãc vi
tã q̄ddã ſibi exiliũ deputãtes: ad ſup
nã p̄riã tota coꝛdis itẽtiõe ſuſpirãt
ď q̇bꝫ paul⁹ dic. Cõfiteť q̇a ꝑegrini
ꝛ hoſpites ſũt ſup terrã. Qui ei hec Heb. xj.
dicũt ſignificãt ſe patriam inq̄rere.
Hãc ꝑegrinationẽ iſdẽ q̄qꝫ ap̄ls to-

lerabat cũ diceret. Dũ ſum⁹ in corpe
pegrinamur a dño/p fidẽ eñ ambu
lam⁹ nõ p ſpẽm. Huius pegrinatio
Philip. i. nis erũnas ſatagebat euadere cũ di
Ibidem. cebat. Deſideriũ hñs diſſolui ⁊ eſſe
cũ xp̃o. Et rurſuz: mihi viuere xp̃s
eſt ⁊ mori lucrum.

De nouitate hõc ↄuerſatiõis. In
ij. Co. v. homelia. x. ſup Ezechielẽ. Ca. xiiij.

Uetera trãſierũt ⁊ facta ſũt no
ua. Sepe vidim⁹ q̃ſdã ad vo
cẽ p̃dicatiõis q̃ſi ex ↄuerſiõe cõpun
ctos/habitũ non aĩm mutaſſe/ita vt
religioſã veſtẽ ſumerẽt: ſed ante acta
vitia nõ calcarẽt. lucra mũdi p̃ſentꝫ
inhiarẽt q̃rere/⁊ de ſolo exteri⁹ habi
tu quẽ ſũpſerũt ſãctitatꝫ fiduciã ha
bere. Quib⁹ q̃d aliud dicẽdũ eſt niſi
hoc q̃d magiſter egregi⁹ q̃buſdaz le
Gal. v. gis exteriora ſeruãtib⁹ loquit̃ dicẽs
Qꝛ in xp̃o ieſu neq̃ circũciſio aliq̃d
valet neq̃ p̃putiũ/ſꝫ noua creatura.
Non eñ magni eſt meriti/ſi q̃d foris
erga nos agat̃ in corpore: ſꝫ magno
pere pẽſandũ eſt q̃d agat̃ in mente.
Nã p̃ſentẽ mũduz deſpicere/trãſito
ria nõ amare/mẽtẽ medullit⁹ in hu
militate deo ⁊ primo ſternere/cõtra
illatas ↄtumelias patientiã ſuare/⁊
cuſtodita patientia malicie dolorẽ a
corde repellere/egenis ꝓpria tribue
re/aliena minime ãhire/amicũ in deo
diligere/ꝓpt̃ deũ ⁊ eos q̃ ſũt inimici
amare/d̃ afflictione primi lugere/de
morte ei⁹ q̃ inimic⁹ eſt non exultare.
hec eſt noua creatura quã idẽ magi
ſter gentiũ ap̃d alios diſciplos vigi
lãti oculo req̃rit dicens. Si q̃ igit̃ in
xp̃o noua creatura vetera trãſierũt
⁊ facta ſũt noua. Ad veterẽ q̃ppe ho
minẽ ꝑtinet mũdũ diligere/trãſito
ria ex ↄcupiſcẽtia amare/mẽtẽ in ſu
ꝑbiã erigere/patiẽtiã nõ hr̃e: ex liuo
re malicie de primi leſione cogitare:
ſua indigẽtib⁹ nõ dare: atq̃ ad mul
tiplicãda aliena q̃rere: nulliũ pure ꝓ
pter deuz diligere: inimicitias inimi
cis reddere: d̃ afflictiõe primi gaude
re. Cũcta hec vetuſti ſũt hoĩs: q̃ vi
delicꝫ d̃ radice trahim⁹ corruptiõis.
Sꝫ q̃ iã iſta exſuperat: ⁊ ad precepta
dñica mẽtẽ in benignitate ↄmutat
d̃ h̃ recte d̃r: q̃a vetera trãſierũt/⁊ ec
ce facta ſũt noua. Tũc ḡ in nr̃is mẽ
tib⁹ noua fiũt: cũ a nobis vetuſti ho
(minis vitia trãſeũt.

De humili tate ſatiſfactiõis. In home. ſup Si
q̃s vult poſt me venire. Cap. xv.

Obſecram⁹ ꝓ xp̃o/recõciliamini deo. (q̃ut ꝯ)
Si cõtingat vt fortaſſe
cũ primo iurgiũ habeam⁹: ſatiſface
re pudores erubeſcim⁹. Cor q̃ppe car
nale dũ hui⁹ vite gl̃iam q̃rit/hũilita
tẽ reſpuit. Et plerũq̃ ip̃e hõ q̃ iraſci
tur diſcordãti ſibi recõciliari appetit
ſꝫ ad ſatiſfactionẽ ire pudor erubeſcit.
Pẽſem⁹ facta vitatꝫ: vt videam⁹ q̃
taceãt nr̃e prauitatꝫ actiões. Si eñ
mẽbra ſũmi capitꝫ ſum⁹/cuꝫ imitari
cui cõnectimur debem⁹. Quid naq̃
ad exẽplũ eruditiõis nr̃e paul⁹ egre
gi⁹ p̃dicator dic̃. Pro xp̃o legatione
fũgimur: tãq̃ d̃ exhortãte p nos. Ob
ſecramus ꝓ xp̃o recõciliamini deo.
Ecce inter nos ⁊ deũ diſcordiã pec
cãdo fecim⁹/⁊ tñ ad nos de⁹ ſuos le
gatos prior miſit vt nos ipi q̃ peccaui
m⁹ ad pacẽ d̃i rogati veniam⁹. Eru
beſcat ḡ hũana ſuꝑbia/ↄfũdat̃ q̃ſq̃
ſi nõ ſatiſfaciat prior primo: qñ p⁹ cul
pã nr̃am vt ei recõciliari debeam⁹/⁊
ip̃e q̃ offẽſus eſt legatꝫ inueniẽtib⁹
(obſecrat de⁹.

Moraliũ lib. xxij.
De laude ⁊ detractiõe. Cap. xvi.

ij.Co.vj. PEr gloriã ⁊ ignobilitatẽ: Sciẽ-
dũ eſt/q̃ ne imoderatꝫ laudib⁹
eruamur/plerũq; miro rectoris no-
ſtri moderamine etiã lacerari detra-
ctõib⁹ ꝑmittimur: vt cũ nos vox lau
dãtꝫ eleuat/ligua detrahẽtꝫ hũiliet.
q̃m ⁊ arbor ſepe q̃ vnius vẽti ipulſu
ita ipellit̃/vt pene iã erui poſſe videa
tur alteri⁹ a diuerſo veniẽtꝫ flatu eri
git̃. ⁊ q̃ inflexionẽ hac ex ꝑte ptulit/
ab alia ad ſtatũ redit. Vñ ⁊ arbor il-
la alte radicata q̃ſi int̃ ventos aduer
ſãtes ſixa ſteterat que dicebat. Per
gliam ⁊ ignobilitatẽ: ꝑ infamiã ⁊ bo
nã famã

Qua de cã iuſti laudẽ ſue p̃dica-
tiõis exaltãt. Moꝛ. li. xxvj. Ca. xvij.

Vbi.s. OS nr̃m patet ad vos o corin-
thij. Cũ ab infirmis auditori-
b⁹ ſe intelligi nõ poſſe ꝯſpiciũt. ſolent
plerũq; etiã iuſti laudare bona q̃ di-
cũt. nõ q̃ ipi ſuis laudib⁹ inhiẽt/ſ; q̃
ſuos auditores ad audiẽdi ſollicitu
dinẽ accẽdãt: vt dũ eoꝝ voce ꝓferũ-
tur ab illoꝝ cordib⁹ ardẽtiori affectu
rapiamur. Vñ paul⁹ cũ mira corin-
thijs ⁊ mlta dixiſſ; adiũxit. Os nr̃m
pat; ad vos o corinthij/ cor nr̃m di-
latatũ eſt. Cũ igit̃ ſãcti doctores lau
dẽ p̃dicatiõis exaltãt q̃ſi manu vocꝫ
ab imis cogitatiõib⁹ corda audien-
tiũ leuãt/vt excuſſa velocit̃ dictis ſe-
quẽtib⁹ velut in itinere occurrant: ⁊
tãto ea intelligentia amplexu ꝯſtrin
gãt/q̃to illa ⁊ q̃ſi priuſq; cernerent
in voce laudantis amauerant.

Q cũ magna hylaritate ſuſcipi de
beat p̃dicationis ṽbum. Cap. xviij.

Vbi.s. NOn ãguſtamini in nobis. De-
bẽt audiẽtes ṽba p̃dicationis
in amplo ſuſcipere gremio caritatis
Doctori nãq; ſpacioſus ad manẽdũ
loc⁹ d; eẽ i cord' auditoris/latitudo
bonitatꝫ/vñ q̃buſdã a paulo d̃r. Ca-
pite nos. neminẽ leſim⁹: neminẽ cor
rupim⁹/nõ ãguſtamini in nobꝫ/ãgu
ſtamini ãt in viſcerib⁹ vr̃is. Ac ſi eis
apte diceret̃. Ad ſuſcipiẽdã doctri-
nã ſpacioſũ mẽtꝫ locu; facite/ſed ad
cogitãda carnalia anguſti remanete

Q iuſti plus aduerſa q̃; pſpera
appetũt. Moꝛaliũ lib. xxxj. Ca. xix.

CUm veniſſemus macedoniã/ ij.Co.vij.
nullã reqẽ; habuit caro noſtra.
Vir deo bñ ſubdit⁹ ſic aduerſis nõ
frangit̃ ſicut nec pſperis eleuat̃/q̃m
aduerſa ñ deijciũt quẽ pſpera nulla
corrũpũt. Plerũq; ṽo q̃a exerceri ſe
vtili⁹ ꝯtritiõis ſue laborib⁹ nouit ad
uerſis hylareſcit/q̃ dũ ꝯſtanter ꝓ ve-
ritate patit̃ augeri ſibi virtutꝫ meri-
ta letat̃. Hinc eſt q̃ tũc legimus apo
ſtolos exultaſſe/cũ illos ꝓ xp̃o ꝯtigit
flagella toleraſſe: ſicut ſcriptum eſt.
Ibãt gaudẽtes a cõſpectu concilij/ Act.v.
q̃m digni habiti ſũt ꝓ nomine Jeſu
cõtumeliã pati. Hinc Paul⁹ cũ du-
ris in macedonia fuiſſ; ꝑſecutionib⁹
preſſus/in eo q̃ ſe afflictum inſinuat
etiã iocũdatum demonſtrat dicens.
Nã cu; veniſſemus macedoniã: nul
lã requiẽ habuit caro nr̃a. Ac ſi apte
diceret. Quia ſpũs requiẽ habuit
dũ ꝑ pfectũ aĩe ꝑſecutionu; ſuppli-

Qualit̃ iuſti ꝯ (cia caro tolerauit
diuerſa tribulationũ gñã ſe p̃parãt.
Moꝛalium libro. iij. Cap. xx.

FOris pugne/intus timores. ij.cor.vij.
Sãcti viri tribulationu; bello
dep̄henſi cũ vno codẽq; tp̄e alios fu
rentes atq; alios ſuadentes ferũt/il
lis opponunt ſcutum patientie iſtis
intorquent iacula doctrine/ peruer-
ſa ſuadentes; intus ſapiẽter edocẽt

⁊ foris fortiter aduerſa inferẽtes cõ-
temnũt. hos docẽtes corrigũt/ illos
tolerãtes ꝑmunt: inſurgẽtes hoſtes
patiẽdo deſpiciũt: infirmantes vo ci
nes cõpatiẽdo ad ſalutẽ reducũt. Vi
deamꝰ caſtroꝝ dei militẽ/ ꝯtra vtra-
qꝫ preliantẽ ait. Foris pugne/ intꝰ ti
ij. Co. xi. mores. Enumerat bella q̃ extrinſecꝰ
tolerat dicẽs. Periculis fluminũ: pe
riculis latronũ: periculis ex genere:
periculis ex gentibꝫ: periculis in ciui
tate: periculis in ſolitudĩe: periculis
in mari: periculis in falſis frĩbꝫ. In
hoc autẽ bello que cõtra aduerſariũ
ſpicula intorqueat/ adiũgit. In labo
re ⁊ erumna/ in vigilijs multis/ in fa
me ⁊ ſiti/ in ieiunijs multꝭ/ in frigore
⁊ nuditate. Sed inter tot certamina
depheñſus dicat. quãto vigiliaꝝ mu
nimine etiã caſtra cuſtodiat. nã pro-
tinus adiũgit. Preter illa que extrin
ſecus ſunt/ inſtãtia mea quotidiana
ſollicitudo omniũ eccleſiaꝝ. Ecce in
ſe bella fortiter ſuſcipit: ⁊ tuendis ſe
proximis miſericordiꝭ impẽdit. nar-
rat mala que patiꝭ/ ſubiũgit bona q̃
impartiꝭ. Penſemꝰ ergo cuius labo
ris ſit vno eodẽqꝫ tẽpore foris aduer
ſa tolerare/ intꝰ infirma ſuſtinere. Fo
ris pugnas patiꝭ: q̃a verberibꝫ ſcin-
ditur/ cathenis ligaꝭ. Intus metum
tolerat: q̃a paſſionẽ ſuã nõ ſibi/ ſed di
j. Thes. iij ſcipulis ſuis obeſſe formidat. Vñ et
iſdeꝫ ſcribit dicẽs. Nemo moueaꝭ in
tribulatiõibꝫ iſtis: ipſi em̃ ſcitis ꝙ in
hoc poſiti ſumꝰ. Alioꝝ q̃ppe caſus
in ꝓpria paſſiõe metuebat nedũ ipm
diſcipuli afflictuꝫ pro fide verberibꝫ
agnoſcerẽt fideles ſe ꝯfiteri recuſarẽt
O immẽſe charitatis viſcera. Deſpi
cit qꝺ ipſe patiꝭ: ⁊ curat ne q̃d praue
ꝑſuaſionis in corde diſcipli patianꝭ:
In ſe ꝯtemnit vulnera corporis: ⁊ in
alijs medeꝭ vulnera cordis. Habent
quippe hoc iuſti ꝓprium/ vt in dolore
poſiti tribulatiõis ſue/ curã non deſe
rant vtilitatis aliene. Et cũ de ſe ad-
uerſa patiẽtes dolẽt/ alijs neceſſaria
docẽtes ꝓuident: Valde autẽ mino-
ris eſt laboris/ aut docere cũ nihil to
leras/ aut tolerare cum nihil doces.
Vñ ſancti viri ad vtraqꝫ ſe ſollerter
oſtẽdũt/ ⁊ cũ in tribulatiõibꝫ fortaſſe
feriunꝭ: ſic exteriora bella ſuſcipiunt
vt ſollicite cogitent ne proximoꝝ in-
teriora lacerentur.

De virtute cõpaſſionis in beneficij dato. Moraliũ libro. xx. Et in paſto rali. caplo. xliiij. Cap. xx.

Non vt alijs ſit remiſſio/ vobis ij. Cor.
autẽ tribulatio. Scire neceſſe viij.
eſt/ q̃a ille ꝑfecte tribuit qui cũ eo qꝺ
afflicto porrigit/ afflicti q̃qꝫ in ſe ani-
mũ ſumit: vt ꝓus in ſe dolẽtis paſſi-
onem trãſferat/ ⁊ tũc ꝯtra dolorẽ illiꝰ
per miniſteriũ cõcurrat. Nã ſepe lar Nota
gitorẽ muneris reꝝ facit abũdantia/
⁊ nõ virtꝰ cõpaſſionis. Qui em̃ affli
cto ꝑfecte cõpatiꝭ/ plerũqꝫ ⁊ h̃ indigẽ
ti tribuit: in q̃ ipẽ q̃ dederit anguſta-
tur. Et tũc eſt plena cordis nr̃i com
paſſio: cum malũ inopie pro ꝓximo
ſuſcipe nõ metuimꝰ vt illũ a paſſio-
ne liberemꝰ. Quã videlicꝫ pietatꝭ for
maꝫ mediator dei ⁊ hoim nobis de-
dit: q̃ cũ poſſet nobis etiã nõ morien-
do cõcurrere: ſubuenire tñ hoibus
moriẽdo voluit: q̃a nos videlꝫ minꝰ
amaſſet/ niſi ⁊ vulnera nr̃a ſuſcepiſſꝫ.
nec vim nobis ſue dilectiõis oſtẽde-
ret/ niſi hoc qꝺ a nobis toleret ad tẽ-
pus ipſe ſuſtineret. Paſſibiles q̃ppe
mortaleſqꝫ nos repperit/ ⁊ q̃ nos ex-
iſtere fecit ex nihilo/ reuocare videlicꝫ

etiā ſine ſua morte potuiſſet a paſſio-
ne. Sed vt quāta eſſ; virt⁹ cōpaſſio-
nis oſtenderet fieri ꝓ nobis dignat⁹
eſt qđ eſſe nos voluit: vt in ſemetipo
tēporaliter mortē ſuſcipet quā a no-
bis in ppetuuz fugaret. An nō in di-
uinitatis ſue diuitijs nobis inuiſibi-
lis permanēs/miris nō potuit virtu
tibꝫ ditare: Sed vt ad internas diui-
tias rediret homo/foris apparere di
gnatus eſt paup de⁹. Un̄ ꝛ p̄dicator
egregi⁹ vt ad largitatis grām viſce-
ra nr̄e compaſſionis accēderet/dixit.
ij. Corin. viij. Scitis grāz dn̄i noſtri Jeſu chriſti:
quoniā ꝓpter vos egen⁹ fact⁹ eſt cū
Ibidem. eēt diues. Qui ſic etiā dt. Nō vt alijs
ſit remiſſio vobis aūt tribulatio/ ſed
ex eq̄litate in p̄ſenti tpe/ veſtra abun
dantia illoꝝ inopiā ſuppleat: vt et il-
lorum abūdātia veſtre inopie ſit ſup
plementū. Hec ꝓculdubio cōdeſcen
dēdo infirmis intulit: ne plurima p̄-
bentes ꝛ ipſi poſtmodū inopiā mini-
me tolerātes ad impatientiā erūpāt.
Cum em̄ dātis mens ferre inopiam
neſcit: ſi mlta ſibi ſubtrahit/ occaſio-
nez ꝯtra ſe impatiētie exquirit. Pri⁹
quippe p̄parand⁹ eſt patiētie anim⁹:
ꝛ tūc aut multa ſunt/aut cūcta largi-
enda: nedū min⁹ equanimiť inopia
irruens ferť: ꝛ p̄miſſe largitatis mer-
ces pereat: ꝛ adhuc mentē deterius
murmuratio ſubſequēs ꝑdat. Qui-
buſdaz em̄ inopiā ferre nō valentibꝫ
tolerabili⁹ eſt minus tribuere q̄ȝ poſt
largitatē ſuā ex inopie anguſtia mur
murare. Nā vt ad magna largienda
audientiū mentes accēderet/ paulo
ij. Co. ix. poſt intulit dicēs. Hec āt dico. Qui
parce ſeminat/parce ꝛ metet. Plus
autē nonnunq̄ȝ eſſe dicim⁹ cōpati ex
corde q̄ȝ dare: q̄a quiſquis indigēti ꝑfe
cte cōpatiť min⁹ eſtimat om̄e qđ dat
Niſi em̄ dantis manū bona volūtas
vinceret/ iſdem p̄dicator egregi⁹ di-
ſcipulis nō dixiſſet. Qui nō ſoluz fa- ij. Corin. viij.
cere/ſed ꝛ velle cepiſtis ab anno pri-
ore. Facile q̄ppe eſt in bono ope obe-
dire etiā nolentē. ſed hec magna in di
ſcipulis virt⁹ extiterat eos bonū qđ
illis p̄ceptū eſt ꝛ an̄ voluiſſe. Idcirco
aūt pl⁹ cōpaſſionē q̄ȝ datū dicim⁹: q̄r
rē qualibet plerūq̄ȝ dat etiā q̄ nō cō-
patiť: nunq̄ȝ aūt qui ꝟe compatiť qđ
neceſſariū ꝓximo ꝯſpicit negat.

De cōtemptu honorum. Mora-
lium libro. x.

Epiſtole graues ſūt: p̄ſentia ꝟo ij. Co. x.
corporis infirma. Sciendū eſt q̄
iuſtus quiſq̄ȝ aut tēporalē glīam nō
habet: aut hāc ſub ſemetipo frāgit ſi
habꝫ: vt honori ſuo liber emineat: ne
ei victus delectatiōe ſuccūbat. Hinc
eſt em̄ q̄ ille p̄dicator egregi⁹ an̄ hu
manos oclos aplatus ſui glīam hu
miliauerat/ q̄ dicebat. Nō vſi ſumus j. Co. ix.
hac ptāte cū poſſimus oneri eſſe vt
chriſti apl̄i: ſed facti ſum⁹ paruuli in
medio veſtrū. Inde nimiꝝ apud au
ditores ſuos ꝯtempt⁹ habebať: cū di
cebat Epiſtole graues ſunt ꝛ fortes:
p̄ſentia ꝟo corporis infirma ꝛ ſmo cō-
tēptibilis. Quē em̄ talia dicere poſ-
ſe cognouerāt/ ſecuz cōmuniť viuere
nō poſſe indicabāt. Cūq̄ȝ eū ꝛ humi-
lem viuēdo cernerēt/ ꝛ altū ſermone
pēſarēt: ſua eos elatio ꝯpulit: vt quē
per ſcpta tenuerāt/per p̄ſentie verba
deſpicerēt. Paul⁹ igiť vnde magiſte
riū humilitatꝭ exhibuit/ inde a rudi-
bus diſcipulis ſuꝑbie ꝯtumelias re-
cepit. Porrēdo em̄ modo lāguor ſu-
perbientiū vnde detumeſcere debuit
exercuit dū mens elata carnaliū hoc

quaſi dedignabile repulit / qđ magi-
ſter imitabile oſtendit

De laude mãſuetudinis in Pau-
lo. In homelia q̃nta ſecũde partis ſu
per Ezechielem. Ca.xxiiij.

ij. Co: xi. Cum eſſem apud vos ⁊ egerem/
nulli onerosus fui. Beati Pau
li manſuetudinẽ ꝯſideremꝰ / ⁊ penſe-
mus ſi poſſumꝰ; ille q̃ tanti ardoris
eſt in zelo p̃dicationis vt aploꝝ quo-
q; p̃mo nõ parceret: q̃nte mãſuetudi
nis erat in ſtudio lõganimitatis. Ta
ceamꝰ autẽ ꝙ ter virgis ceſus eſt: q;
ſemel lapidatꝰ eſt: q̃a ter naufragium
fecit: q; nocte ac die in ꝓfundo mariſ
fuit: q̃a a iudeis q̃nquies quadrage-
nas vna minꝰ accepit. Minꝰ eñ ani
mũ ad iracundiã cõmouent ea mala
que nobis ab aptis aduerſarijs irro-
gantˀ/ h̃ plus ſolet dolere qđ a ꝓprijs
patimur. Vñ ⁊ ipſa veritas per Pſal-
miſtã ꝯ traditorẽ ſuũ loquitˀ dicens.
ps. liiij. Nã ſi inimicꝰ meꝰ maledixiſſet mi-
hi ſuſtinuiſſem vtiq;: tu v̊o hõ vna-
nimis dux meꝰ ⁊ notus meꝰ: q̃ ſimul
mecũ dulces capiebas cibos. Penſe-
mus ergo ſi poſſumꝰ Paulꝰ apl's q̃
tãtũ patiẽs inter ꝑſecutores erat q̃n-
tũ manſuetꝰ inter diſcipulos fuerat.
Certe Corinthũ veniẽs ab idoloꝝ
ſeruitio corinthios retraxit: q̃s eſſet
deus verꝰ innotuit/ et'ne eis vite gau
dia p̃dicauit. Et cũ magnã multitu-
dinẽ ꝑpli in fide collegiſſet/ tantã illic
inopiã pertulit: vt victus ſui graui
neceſſitate laboraret: ⁊ tamẽ panẽ a
diſcipulis nõ accepit: quib; panẽ celi
p̃dicauit. Inſiſtebat verbo ꝓ vita au
dientiũ; ꝓ vita ſui corpis inſiſtebat la
bori manuũ. De terris q̃; alijs ſtipẽ
dia mittebantˀ a diſcipulis: vt p̃dica-
re ſufficeret corinthijs. Ipſe q̃ppe ad

eoſdẽ corinthios poſt epiſtolas loq-
tur dicẽs. Cũ eſſem apud vos ⁊ ege-
rem/ nulli onerosus fui. Nã qđ mihi
deerat ſuppleuerũt frẽs q̃ venerũt a
macedonia. Quib; ad magnũ quo-
q; improperiũ p̃miſit dicens. Alias
eccl'ias expoliaui accipiẽs ſtipendiũ
ad miniſteriũ vr̃m. Penſemꝰ ḡ ſi poſ-
ſumus cuiꝰ h̃ mãſuetudis fuerit pa-
nẽ ſpũalez p̃dicare/ ⁊ panẽ carnis nõ
accipe: corda audientiũ diuitijs eter
nis inſtruere; ⁊ intˀ eoſdẽ diſcipl'os fi-
deles ⁊ abũdãtes fame laborare: intˀ
ſatiatos pati inopiã: nec tñ qđ patie-
batˀ dicere/ q̃ patiebatˀ dicere: nec tñ
dolere. videre dura erga ſe corda au
ditoꝝ tenaciũ: nec a p̃dicatione deſi-
ſtere. Nã ſicut apoſtoloꝝ acta teſtan
tur annũ ⁊ ſex mẽſes/ in eadẽ ciuita-
te ꝯtinue p̃dicauit. Cũq; ab eiſdẽ co
rinthijs receſſiſſet/ ad eoſdẽ poſtmo-
dum ſcribit: q̃d apud eos poſitꝰ pertu
lit. Quare aũt h̃ eis cũ intˀ eos viue-
ret nunq̃; dixit: Ne qđ erga ſe tamẽ
factũ ex bona volũtate nõ fuerat fie-
ret ex iuſſione. ⁊ cũ innoteſceret coꝝ
miſeria/ remaneret volũtas ignota.
Quare aũt hoc poſtmodũ lõge poſi
tus ſcribit: ne omino diſcipuli incor-
recti remanerẽt/ ⁊ equales in tenacia
mgr̃o fuerãt/ alijs quoq; fratrib; ta-
les eſſent. Vere ⁊ in h̃ Paulus vere
magiſter gẽtiũ ſua negligẽs/ aliena
curans impleuit qđ p̃dicauerat: nemo
qđ ſuũ eſt q̃rat/ ſed qđ alterꝰ ⁊ non q̃
ſua ſunt ſinguli cogitantes/ ſed ea q̃
alioꝝ. Quãta itaq; iſta mãſuetudis
eſt virtꝰ: q̃nta tranq̃llitas eſt ſpiritꝰ.
Quis autẽ noſtꝝ ſi vnũ huiꝰ mundi
diuitẽ ad om̃ipotẽtis dei ſeruitium
cõuertiſſet/ ſeq; egere ꝯſpiceret: ⁊ illũ
ſibi vite ſubſidia nõ ꝑbere; non ꝑtinꝰ

de eius vita deſperaſſet? Quis nō in-
caſſum laboraſſe ſe diceret? quis nō
ab eius exhortatione obmuteſceret:
quē in ſemetipm̄ primū ferre fructū
boni opis nō videret? Sed Paulus
per manſuetudinē in virtutū vertice
ſolidat⁹ pſtitit/ pdicauit/ dilexit: ꝛ bo
num qd̄ cepat expleuit: atq̄ portādo
ꝛ pſiſtēdo diſcipuloꝝ corda ad miſe
ricordiā pduxit. nā eoꝝ pfectū poſt-
modū ſcire ſe indicās/ in eadem ep̄la
ij. Corin. viij. ſcribit. De miniſterio qd̄ fit ſanctꝫ ex
abundanti eſt mihi ſcribere vobis.
Scio em̄ promptū aīm vr̄m p quo de
vobis glorior apd̄ macedonas: qm̄
achaia parata eſt ab anno pore/ ꝛ ve-
ſtra emulatio puocauit plı̄mos. De
quib; rurſus ait. Qui non facere ſed
velle cepiſtis ab anno pore. In qbus
nō tā opa q̄ꝫ pia vota reqrebat in eis
proculdubio plus laudat pia vota q̄ꝫ
opa. Notādū tn̄ eſt/ qꝛ hꝫ improprıꝫ
hec ipa ꝯſolatio cū dı̄/ ab anno pore.
Bonū quidꝫ ſed tarde fecerāt. atq̄
ideo hꝫ mgr̄ nō ſine rephenſione lau-
dabat. Medic⁹ q̄ppe eſt/ vulneri me-
dicamentū apponit: qd̄ ꝛ ea q̄ purga
ta ſūt refouet/ ꝛ ea q̄ putrida inueni-
untur mordet. Sꝫ hec tolerādo atq̄
pdicādo expleuit qd̄ cepit: ꝛ mire lon
ganimitatis ꝟtus ad viſcera miſeri-
cordie diſcipuloꝝ duriciā emolliuit.

Moraliū libro. xxxiij. De callida
verſutia inimici Ca. xxiiij.

ij. Co. xi. Ipſe em̄ ſathanas trāſfigurat ſe
in angelū lucis. Aliter antiqu⁹
hoſtis religioſas hominū mētes: ali
ter vo huic mūdo deditas tentat. nā
prauis mala que deſiderāt apte obij-
cit: bonis aūt latēter inſidiās ſub ſpe-
cie ſanctitatis illudit. Illis velut fa-
miliarib; ſuis iniquū ſe manifeſt⁹ in-
ſinuat/ iſtis vero velut extraneis cu-
iuſdaꝫ quaſi honeſtatis ptextu ſe pal
liat: vt mala q̄ eis publice non valet/
tecta bone actionis velamine ſubin-
tromittat. Vn̄ ꝛ mēbra ei⁹ ſepe cum
aperta nequicia nō pn̄t nocere/ bone
actiōis habitū ſumūt: ꝛ praua q̄dem
exhibēt opere/ ſꝫ ſancta mētiunt̄ ſpe- Nota
cie. Iniq̄ em̄ ſi apte mali eſſent/ a bo
nis recipi minime poſſent: ſꝫ ſumūt
aliq̄d de viſione bonoꝝ. vt dum boni
viri recipiūt in eis ſpeciē quā amāt:
permixtū etiā ſumāt virus qd̄ vitāt.
Vn̄ quoſdaꝫ Paulus ap̄ls intuens
ſub pdicatiōis velamine ventris ſtu
dio deſeruiētes ait. Ipe em̄ ſathanas
trāſfigurat ſe in angelū lucis. Quid
ergo miꝝ ſi miniſtri ei⁹ trāſfigurent̄
velut miniſtri iuſticie? Hanc tranſfi-
guratione Joſue timuit qn̄ videns
angelū cui⁹ eſſet partis/ inquiſiuit di
cens. Noſter es/ an aduerſariorum? Joſue. v.
Vt videlicꝫ ſi aduerſe virtutis eſſet:
eo ipo quo ſe ſuſpectuꝫ cognoſceret/
ab illuſione reſiliret.

Qua intētiōe ſancti viri opa ſua
cōmendent. Moraliū libro. xix. Et
in homelia. ix. ſup Ezech. Ca. xxv.

ij. Co. xi. Miniſtri chriſti ſunt ꝛ ego. Iuſti
atq̄ pfecti gloriā laudis fugi-
entes ꝛ aiaꝝ lucra querētes: aliqn̄
ꝟtutes ſuas pdicāt: bona q̄ diuinit⁹
acceperūt narrāt: nō vt ipſi apud ho
mines oſtenſione ſua pficiant/ ſed vt
eos quib; predicant exemplo ſuo ad
vitam trahāt. Vn̄ Paulus apoſtol⁹
quotiēs fuſtib; ceſus: quotiēs lapida
tus: quotiēs naufragiū pertulit: q̄n-
ta p veritate ſuſtinuit/ ꝙ ad tertiū ce
lum raptus: ꝙ in paradiſuꝫ ductus
ſit corinthijs narrat vt eoꝝ ſenſum a
falſis pdicatoribus auertat: ꝛ duꝫ ſe

innoteſceret q̄lis eſſet illi eis vileſce-
ret q̄s ab eis cognouerat iniq̄ vene-
rari. Eiſdē igiť corinthijs honorem
ij. Co. iiij. fugiēs dicit. Nō enī noſmetipos pre
dicam⁹/ ſȝ Jeſū xp̄m dn̄m/ nos autē
ſeruos vr̄os p̄ Jeſū xp̄m. Quos ta-
mē vidēs falſoꝝ apoſtoloꝝ ꝑſuaſio-
nib⁹ a ṽe fidei tramite deuiare: eis
ſe ſūmopere q̄ntuȝ eſſet venerandus
ij. Co. xj. oſtēdit dicēs. In q̄ q̄s audet: in inſi-
piētia dico: audeo ⁊ ego. Hebrei ſūt
⁊ ego. Iſraelite ſunt ⁊ ego. Semen
abrahe ſūt ⁊ ego. Miniſtri xp̄i ſūt. ⁊
ego. Ut minus ſapiēs dico pl⁹ ego.
Quib⁹ etiā ſubiungit/ q̄ ei q̄ꝫ tertij
celi ſecreta patuerūt/ q̄ raptus etiaȝ
archana paradiſi penetrauit. Ecce
honorē fugiēs/ ſeruū ſe diſcipulorū
p̄dicat/ ecce honorē ꝓ vtilitate audi-
entiū q̄rens falſis apl'is vite ſue me
rita ſupponit. Egit quippe doctor
egregi⁹/ vt dū ip̄e qualis eſſet agno-
ſciť/ ⁊ vita ⁊ lingua male p̄dicantiuȝ
ei⁹ ꝯparatiōe vileſceret. Illos videli
cet cōmendaret ſi ſe abſcōderet. Cū-
q̄ꝫ ſe nō oſtēderet errori locū dediſſꝫ.
Miro igiť mō/ ⁊ humilitatis exhibꝫ
gratiā/ ⁊ vtilitatꝫ q̄rit incremēta/ vt
⁊ ſeruū ſe diſcipulis p̄dicet/ ⁊ aduer-
ſarijs potiorē demōſtrat. Oſtēdit di
ſcipulis q̄d hūilitatis acceperit oſtē-
dit aduerſarijs q̄d ſublimitatis. In-
noteſcit cōtra aduerſarios q̄d habe-
ret ex munere/ innoteſcit diſcipl'is q̄
lis apud ſe maneat in cogitatione.
Sācti ergo viri cū coguntur bona
narrare que faciunt/ non elationi ſed
vtilitati ſeruiunt.

Quāta diſcretiōe debeamus ad-
uerſis aliquando obuiare/ aliquan-
do vero declinare. Moraliuȝ libro.
xxxj.

Capitulum. xxvj.

Damaſci p̄poſitus gentꝫ arethe
regis. Si ad eterne vite deſide Ubi ſ.
riū nr̄ anim⁹ exarſit: ſi iā verū lumē
intrinſecus reſpicit/ ſi ſe in flāmā ſan
cti feruoris accēdit: inq̄ntū locus ad-
mittit/ inq̄ntū cā exigit/ debem⁹ ꝓ de
fenſiōe iuſticie noſmetipos obijcere
⁊ ꝑuerſis ad iniuſta erūpentib⁹/ etiā
cū ab eis nō querimur obuiare. Naȝ
cū iuſticiā quā nos amamus in alijs
feriūt nos nihilomin⁹ ſua ꝑcuſſione
ꝯfodiūt/ etiā ſi venerari videanť. In
tueri libꝫ q̄ntus paulū feruor accēde
rat qn̄ cū epheſi ad irrūpēdas thea-
tri turbas zeli flāma rapiebat. Scri
ptū q̄ppe eſt. Repleti ſūt ira: ⁊ excla-
mauerunt dicentes. Magna diana
epheſioꝝ. Et īpleta eſt ciuitas ꝯfuſi Act. xix.
one: ⁊ impetū fecerūt vno animo in
theatro rapto gaio ⁊ ariſtarco comi
tib⁹ pauli. Atq̄ꝫ mox ſubdiť. Paulo
āt volēte intrare in ꝑpl'm n̄ ꝑmiſerūt
diſcipuli/ q̄dā āt ⁊ de aſie p̄ncipib⁹ q̄
erāt amici ei⁹ miſerūt ad eū rogātes
ne ſe daret in theatrū. In q̄b⁹ ꝓfecto
ṽbis agnoſcim⁹ q̄ impetu ꝯtra cu-
neos aduerſātes irrueret niſi eum ꝑ
amicos ⁊ diſcipulos caritatꝫ frena te
nuiſſēt. Sed ſi obuiare hoſtib⁹/ ſi vl-
tro pugnā petere/ ſi noſmetipos ſem
ꝑ relinq̄re in curſum noſtri feruoris
debem⁹. q̄d eſt q̄ idem p̄dicator egre-
gius d̄ ſemetip̄o fateť dicēs. Dama-
ſci p̄poſitus gentis arethe regis cu-
ſtodiebat ciuitatem damaſcenoꝝ vt
me ꝯp̄henderet: ⁊ ꝑ feneſtrā in ſpor-
ta dimiſſus ſum per murū/ ⁊ ſic effu
gi manus eius. Quid eſt q̄ modo
ſponte cuneos armatoruȝ impetit/ ⁊
modo ſe ab armatis hoſtibus quaſi
trepid⁹ abſcōdit/ niſi hoc q̄ neceſſe
eſt vt in eius artificioſa ṽtute diſce-

mus aduerſarioꝝ pugnā/ ꝛ ꝯſtanter aliqñ appetere/ ꝛ prudēter aliqñ declinare. Neceſſe quippe eſt vt per omne qđ agimꝰ in mētis trutina poſitū hinc pōdꝰ/ illinc fructū noſtri laboris eſtimemꝰ. Et cū pondꝰ fructū ſuperat/ laborē quiſq3 innoxie declinat: dūmodo ſe in alijs exerceat in quibꝰ lucro fructuū pondꝰ laboris vincat. Cum vero ſubſequēti q̄ntitate fructuū mēſura laboris aut equaꝝ aut vinciꝝ. labor nō ſine graui culpa declinaꝝ. Vñ p̄dicator ſctūs cū Damaſci valde obſtinatas mētes pſequentiū cerneret/ eoꝝ voluit aduerſitati cōfligere: quia ꝛ ſemetipm quē pfuturū multꝭ nouerat vidit poſſe deficere: ꝛ aut nullis ſe illic aut paucis ꝓdeſſe. Seceſſum igiꝝ a certamine petijt: ꝛ pugnaturū felicꝰ ad alia ſe bella ſuauit. Nō em̄ loco virtus/ ſed locus virtuti defuit. ꝛ idcirco fortiſſimꝰ miles ab obſidiōis anguſtia certamis cāpū q̄ſiuit. Ubi vero ſubiugāda regi ꝓprio m̄lta aduerſarioꝝ colla ꝯſperit/ ſubire bellū vel cū morte nō timuit: ſicut ipſe cū hieroſolymā ꝑgeret: eūq3 diſcipuli paſ-

Act.xx. ſione illiꝰ ꝑ ꝓphetiā pſcita ꝓhiberēt/ ſibimetipſi atteſtaꝝ dicēs. Ego nō ſolum alligari/ ſed ꝛ mori in hierl̄m paratꝰ ſum ꝓ noīe dñi ieſu. Neq3 enim facio aīa3 meā p̄cioſiorē q̄3 me. Qui igiꝝ hic hoſtiles cuneos etiā preſcita paſſione ſua imperterritꝰ petijt/ illic de diſpēſatiōe fuiſſe edocuit. Qua in re pēſandum eſt: q2 ille labores quoſdā per diſpēſationis iudiciū laudabiliꝝ declinat/ q ꝓ deo maiores alios fortiter tolerat. Nā ſepe ab hominibꝰ timor debilis cauta diſpēſatio vocaꝝ. ꝛ quaſi prudenter impetū declinaſſe ſe aſſerūt: cū ſugiētes turpiter in terga feruntꝝ. vnde neceſſe eſt vt in cauſa dei cū res diſpēſationis agiꝝ/ metus cordis ſubtiliſſima libratiōe penſeꝝ: ne ꝑ infirmitatē timor ſubrepat ꝛ ſeſe per diſpēſatiōis imaginē rōnē fingat: ne culpa ſe prudētiā nominet iamq3 nec ad pniam animꝰ redeat: quādo hoc qđ inique ꝑpetrat virtutem vocat. Reſtat igiꝝ vt in dubijs quiſq3 deꝑhēſus cū ſibi q̄libet aduerſitas iminet/ p̄us intra ſemetipum ꝯ formidinē ꝛ p̄cipitationē pugnet: q̄tinus nec formidoloſe ſe ſubtrahat/ nec p̄cipitāter oppōnat. Valde enim p̄ceps eſt qui ſe ſemꝑ aduerſis obijcit: ꝛ valde pauidꝰ qui ſemꝑ abſcōdit. Sed hec meliꝰ in bellis ſpūalibꝰ diſcimꝰ/ ſi formā exercitꝰ a corꝑalibus bellis trahamꝰ. Neq3 em̄ ille dux ſapiens eſt q ꝯ cuneos hoſtiles exercitū p̄ceps admouet: neq3 ille dux fortis q ſemꝑ hūc ab hoſtis facie cauēdo ſubducit. Scire nanq3 dux debꝫ/ modo ab hoſtili impetu exercitū caute ſubtrahere/ modo hoſtē circūfuſis cornibꝰ coartare. Qđ nimirū ſollicite ꝑfecti p̄dicatores exhibent: cū modo perſecutōis rabiem declinātes nouerunt ſapiēter/ ſed nō eneruiter cedere. modo vero ꝑſecutionis impetū ꝯtemnentes/ nouerunt et fortiter ſed non p̄cipitanter obuiare.

De fugienda gloria. In moralibꝰ. libro. xviij. Capitulū. xxvij.

Parco aūt ne q̄s me exiſtimet ſuꝑra id qđ videt in me. Omnes q ij. Co. xij.
veraciter ſancti ſunt: non ſolū gloriā ſupra modū ſuū omnino nō appetūt/ ſed etia3 hoc ipm videri refugiūt qđ eſſe meruerūt. Vñ ille p̄dicator egregius veritatis ꝯtra pſeudo loquens apoſtolos: dū virtutes eximias ope-

ratiõis ſue pro diſcipuloꝝ eruditiõe
narraret: dũ tot ſe ꝑicula toleraſſe co
aceruata ꝑſecutõe deſcriberet: ꝛ poſt
hec vſqꝫ ad tertiũ celuꝫ rurſumqꝫ in
paradiſum ſe raptũ eſſe memoraret.
vnde tãta cognoſcere potuiſſet q̃nta
loqui om̃ino nõ poſſet erat de ſe for-
taſſe adhuc mirabiliora locutus/ ſꝫ
ab humana laude alta cõſideratione
ſe tẽperans/ſubdidit. Parco aũt ne
q̃s exiſtimet ſupra id qđ videt in me/
aut audit aliq̃d ex me. Habebat ḡ de
ſe dicẽdũ aliq̃d adhuc q̃ parcit dice-
re/ ſed egit vtrũqꝫ doctor egregius: vt
ꝛ loquẽdo q̃ egerat/diſcipl'os inſtru-
eret/ꝛ tacẽdo ſe intra humilitatꝫ limi
tem cuſtodiret. Nimis nanqꝫ eſſꝫ in-
gratus ſi de ſe diſcipulis tota retice-
ret: ꝛ fortaſſe nimis incautus ſi de ſe to
ta vl' diſcipulis ꝓderet. Sed mirabi
liter (vt dictũ eſt) egit vtrumqꝫ: vt lo-
quẽdo vitã audiẽtiũ erudiret: tacen-
do ꝟo ſuã cuſtodiret.

Q, ob humilitatis cuſtodiã tẽta-
tionibꝫ fatigant̃ electi. Moraliũ lib.
xij. ꝛ. xix. Capitulũ. xxviij.

ij. Co. xij Datus eſt mihi ſtimulus carnis
mee angelus ſathane. Electi dei
q̃diu in hac vita ſunt ne aliq̃ elatio-
ne ſuꝑbiant quibuſdaꝫ tentationibꝫ
reprimunt̃: vt ne tantũ ꝓficere vale-
ant q̃ntum volũt. ſed ne extollant̃ ne
ſuꝑbiant/ſit in eis ipſaꝝ quedã men
ſura virtutũ. Sic Paulũ video flu-
minũ ꝛ latronũ/ ciuitatis ꝛ ſolitudi-
nis/maris ac falſoꝝ fratruꝫ pericula
ſuſtinentẽ: frenantẽ ieiunijs ac vigi-
lijs corpus: ſuſtinentẽ frigoris ꝛ nu-
ditatis erũnam: eccleſiaruꝫ cuſtodiã
vigilãter ꝛ paſtoraliter exercentẽ: ad
celum tertiũ raptũ. rurſumqꝫ cuꝫ in
paradiſum raptũ/ꝛ audiſſe archana
verba que nõ licet homini loqui: ꝛ tñ
angelo ſathane ad tentandũ cõcedi-
tur: orat vt eximi debeat ꝛ non exau
ditur: ſicut ipſe dicit. Et ne magnitu
do reuelationũ extollat me/ datus ẽ Ubi. s.
mihi ſtimulus carnis mee angelus ſa
thane vt me colaphizet: ꝓpter qđ ter
dñm rogaui vt diſcederet a me. Hu
ius cũ initia cõuerſiõis aſpicio/ per-
pendo q̄ ei ſuꝑna pietas celos ape-
rit: ſeſeqꝫ illi Jeſus de ſublimi oſten-
dit. Qui lumẽ corꝑis ad tẽpus per-
didit/lumẽ cordis in perpetuũ acce-
pit. Ad ananiam mittit̃/vas electio-
nis vocat̃: ꝛ tamẽ de ciuitate eadem
quã poſt viſionẽ Jeſu ingreſſus fue-
rat fugiẽs recedit: ſicut ipſe teſtatur.
Damaſci ꝑpoſitus gentis arethe re- ij. Co. xi.
gis cuſtodiebat ciuitatem damaſce-
norum vt me cõprehenderet: per fe-
neſtram in ſporta dimiſſus ſum per
murũ: ꝛ ſic effugi manus eius. Cui li-
center dicam. O Paule in celo iam
Jeſum cõſpicis: ꝛ adhuc hominẽ in
terra fugis? In paradiſum duceris/
ſecreta dei verba cognoſcis: ꝛ adhuc
a ſathane angelo tentaris? vñ ſic for-
tis vt ad celeſtia rapiaris. vnde ſic i-
firmus vt hominẽ in terra fugias/ ꝛ
adhuc a ſathane angelo aduerſa to-
leres? Quia ipſe qui te ſubleuat/ rur-
ſum te ſubtiliſſima mẽſura modera-
tur: vt ꝛ in miraculis tuis ꝑdices no
bis virtutem dei: ꝛ rurſum in timore
tuo reminiſci nos facias infirmitatꝫ
noſtre. Que tamẽ i̇firmitas ne in de-
ſperationeꝫ nos pertrahat cũ pulſat:
duꝫ in infirmitate dñm rogas: quia
auditus nõ es/nobis quoqꝫ locutus
quod audiſti. Sufficit tibi gr̃a mea:
nam virtus in infirmitate perficit̃. ij. Co. xij.
Aperta ergo dei voce oſtendit̃ quia

cuſtos eſt virtutis infirmitas. Tunc quippe bñ interius cuſtodimur/ cũ per diſpẽſationẽ dei tolerabilit̃ tentamur exterius/ aliquãdo vitijs/ aliquando preſſuris ꝛ perſecutionum aduerſitatibus.

¶ Moralium libro. xxxj.

¶ Qui vero mentem certamini vult ante tentatiõis certamen parare/ aduerſa queqꝫ longe adhuc poſita debꝫ cogitãdo pnoſcere: ne fortaſſe valeãt improuiſa ſupare. Uñ Paul⁹ diſci-
ij. Co. xiij pulos admonebat cuꝫ diceret. Uoſmetipſos tentate: ſi eſtis in fide/ ipſi vos pbate. Ac ſi apte pciperet dicẽs Certamina pſecutionũ ad mentem reducite: ꝛ veſtri cordis intima atqꝫ occlta pẽſantes: quales inter ſupplicia exiſtere valeatis inuenite.

¶ Moralium libro. xij.

¶ Paulus ergo pdicator egregius qui raptus ad tertiũ celũ fuerat archana paradiſi penetrauerat/ eẽ poſt reuelationẽ trãquillus ꝛ intentatus volebat. Sꝫ qꝛ omnipotẽs deus terminos cõſtituit homini qui nõ poterunt pteriri; ꝛ eleuauit hunc ad cognoſcenduꝫ ſublimia ꝛ reduxit iterũ ad infirma tolerãda: vt modi ſui mẽſuras aſpiciẽs dum ſecuritatẽ comprehẽdere conaret̃ ꝛ nõ poſſet: ne per elationeꝫ extra ſe iret/ per humilitatẽ cogeret̃ intra ſuos ſemper terminos redire. Nonnunqꝫ itaqꝫ electi dei in virtutibꝫ proficere conant̃/ ꝛ quedaꝫ dona percipiũt: a quibuſdaꝫ vero repulſi in imis iacẽt. Nemo eſt eñi qui tantũ virtutis apphendat quantum deſiderat. quia omnipotens deus interiora diſcernẽs/ ipſis ſpiritalibus profectibus moduꝫ ponit: vt ex hoc homo quod apprehendere conatur et non valet/ in illis ſe nõ eleuet que valet.

Qua de cauſa iuſti viri bona ſua detegũt. Moralium libro. xiiij. ꝛ. xxvj. Et in homelia nona ſuper Ezechielem.

Capitulum. xxix.

Factus ſum inſipiẽs. Iuſti ꝛ pfecti nunqꝫ bona ſua detegunt/ ij. Co. xij
niſi eos aut primoꝝ vtilitas/ aut certe nimia neceſſitas cogat. vnde Paulus quoqꝫ apoſtol⁹ multa de ſe fortia pro diſcipuloꝝ ſuoꝝ edificatiõe narrauit. ſed hec narrãdo minime deliquit. quoniã a veritatis tramite ꝛ atteſtatiõe certa/ ꝛ corde humili nõ receſſit. Qui vo neceſſitate cogẽte vera de ſe bona loquit̃: tanto magꝭ humilitati iungit̃/ qnto ꝛ veritati ſociatur. An iſdẽ Paul⁹ nõ fuit qñ veritatis emulatiõe cõtra falſos aplõs tot ꝺ ſe diſcipulis fortia geſta narrauit: Cui nimirũ veritati inimicus exiſteret: ſi abſcondẽdo virtutes pprias pdicatores errorũ preualere pmiſiſſꝫ. Unde
etiaꝫ cum virtutes ſuas Corinthijs Ubi. ſ.
enumeraſſet/ adiunxit. Factus ſum inſipiens/ vos me coegiſtis. Fit autẽ aliquãdo vt neceſſitate cõpulſi in bonis que de ſe referũt: nõ alioꝝ vtilita-
tem/ ſed ſuã requirãt. ſicut btũs Iob Job. xxix
facta ſua enumerat dicẽs Ocul⁹ fui ceco/ ꝛ pes claudo. pat̃ eram pauperũ: ꝛ cauſam quã neſciebã diligentiſſime inueſtigabã: ꝛ mlta alia que ſepe egiſſe ſe cõmemorat. Sed quia in vulnere doloris poſit⁹ ab amicis increpantibꝫ impie egiſſe ꝛ violẽtus pximis atqꝫ oppreſſor pauperũ fuiſſe dicebat̃. Uir ſanct⁹ inter flagella dei ꝛ humane increpatiõis verba deprehenſus mentẽ ſuã grauit̃ pcuti atqꝫ ad deſpatiõis foueã cõſpexit impelli.

Qui iam tamq̃ȝ cadere poterat niſi ad
memoriã ſua bñ acta reuocaſſ3 vt ad
ſpem animi reducereť: ne oppreſſus
verbis ⁊ vulneribꝫ in deſperatiõe pe
riret. Nõ ergo ſua bõa enumerat nõ
innoteſcere aliĳs q̃ſi ex laude deſide-
rat/ſed ad ſpem aĩm reformat. Iuſti
itaq̃ȝ cũ ṽtutes ſuas quas habẽt in-
firmis loquunť/rep̃hẽſibiles nõ ſũt:
q꞉ per vitã ſuam quã referũt/aliorũ
animas ad vitam querũt.

¶ Expliciunt exceptiões de epiſtola
ad Corinthios. ij.

Incipiunt exceptiones de epiſtola ad Galathas.

¶ Q3 rectores debẽt ſtudere vt ſub-
ditis placeant. In paſtorali. capitu-
lo. xix. Capitulũ primum.

SCiendũ
ꝙ non oportet vt
rectores boni pla
cere hominibꝫ ap
petãt: ſed vt eſti-
matiõis ſue dulcedine primos in af-
fectũ veritatĩ trahãt:non vt ſe amari
deſiderẽt/ſed vt dilectionẽ ſuã quaſi
quandã viã faciãt per quã corda au-
dientiũ ad amorẽ ꝯditoris introdu-
cãt. Difficile q̃ppe eſt vt quãlibet re-
cta denũcians p̃dicator q̃ nõ diligiť
libẽter audiať. Debet ẽ᷑ qui p̃eſt ſtu-
dere ſe diligi/quatinꝰ poſſit audiri:⁊
tñ amorẽ ſuũ ꝑ ſemetipo nõ q̃rere ne
inueniať ei cui ſuire ꝑ officiũ cerniť/
occulta cogitatõis tyrãnide reſulta-
re. Nõ bñ Paulꝰ inſinuat:cũ ſui no
bis ſtudia occulta manifeſtat dicẽs.
j. Cor. x. Sicut ⁊ ego ꝑ om̃ia omnibꝫ placeo.
Gal. j. Qui tñ rurſus dicit. Si adhuc homi-
nibꝫ placerẽ/chriſti ſeruus nõ eſſem.
Placet ergo Paulꝰ ⁊ nõ placet:qm̃
in eo qꝺ placere appetit: nõ ſe ſed ꝑ ſe
hominibꝫ placere veritatẽ querit.

De ꝓphetia. In homelia p̃ma ſuꝑ
Ezechielem. Capitulũ ſcõm.

ALiquãdo ꝓphetie ſpũs ex p̃teri
to tãgit animũ/nec tangit ex fu
turo:ſicut apte oſtẽdiť in paulo aplo
qui diſcipulis dicit. Notũ vobis facio Gal. j.
euãgeliũ qꝺ euãgelizatũ eſt a me: q᷑a
nõ eſt ſꝫm hoiẽ. neq̃ȝ eñi ego ab hoie
accepi illꝺ neq̃ȝ didici/ ſꝫ ꝑ reuelatio-
nem Ieſu xp̄i. Vñ aliĳs quoq̃ȝ diſci-
pulis dicit. Scðm reuelationẽ notũ fa Eph. iij.
ctum eſt mihi ſacramentũ. Qui tñ h̃
ip̃m euãgeliũ qꝺ per reuelationẽ co-
gnouerat:cũ hieroſolymã p̃dicaturꝰ
aſcẽderet/ait. Ecce ego alligatꝰ ſpiri Act. xx.
tu/vado in hieruſalẽ/que in ea ventu-
ra ſũt mihi ignorãs. Hoc q̃ppe euan
geliĳ ſacramẽtũ eſt: q꞉ vnigenitꝰ p̃ris
incarnatꝰ atq̃ȝ ꝑfectꝰ homo factꝰ eſt:
qui crucifixus mortuꝰ ⁊ ſepultꝰ/ die
tertia reſurrexit: die q̃q̃ȝ quadrageſi
ma aſcẽdit in celũ: atq̃ȝ in dextera pa
tris ſedit. Qui ergo ꝑ reuelationem
euangeliũ agnouit/ ꝓphetia de p̃teri
to tactꝰ eſt:ſed q᷑a q̃d pro eodẽ euan-
gelio paſſurꝰ erat ignorauit. de futu
ro ꝓculdubio tactꝰ nõ eſt. Nã ⁊ ſicut
dicit: niſi ꝙ ſpũſſanctꝰ per oẽs ciui-
tates ꝓteſtať dicẽs. quoniã vincula
⁊ tribulatiões me manẽt apte oſtẽ-
diť: q꞉ ea q̃ ipi ventura erãt/aliĳs ꝺ ipo
reuelatũ eſt:nõ aũt ipſi de ſe. ſicut de
illo ꝑ Agabũ dr̃. Virũ cuiꝰ hec zona Act. xxj.
eſt/ita alligari opꝫ in hieruſalẽ.

Qualr̃ amonẽdi ſũt ipudẽtes. In
homelia. xi. ſuꝑ Ezechielẽ. Ca. iij.

O Inſenſati galathe. mẽtes aſpe- Gal. iij.
re ⁊ impudẽtes ſi leuiť fuerint

increpate ad maiores culpas ipſa le-
uitate puocant/ vñ paulus pdicator
egregi⁹ multū aſpere ꝯtra galathas
q̄ a fide diſceſſerāt exercet. Nulla em̄
modeſtie patiētia pmiſſa/nulla locu
tiōis dulcedine prerogata/eos q̄s a fi-
de diſceſſiſſe cognouit ab ipſo epiſto-
le ſue exordio inuehendo redarguit/
nā pmiſſa ſalutatione ſic cepit. Mi- Gal.i.
ror ꝙ ſic tā cito trāſferimini/ab eo q̄
vos vocauit in grā xpi. Quib⁹ etiā
in apta increpatione poſt cetera ſub-
iūgit. O inſēſati galathe q̄s vos fa-
ſcinauit. Mētes etenī duré niſi ap-
ta eſſēt increpatiōe pcuſſe:nullo mō
cognoſcerēt malū quod egiſſēt. Naz
ſepe hi q̄ impudētes ſūt/tantū ſe pec
caſſe ſentiūt/q̄ntuz de petis que fece-
rūt increpātur:vt minores culpas
ſuas eſtiment quas minor inuectio
caſtigat:⁊ quas vehemēter obiurga
ri viderint maiores eſſe dephendāt.
Vñ neceſſe eſt vt ſemp ſermo pdicā-
tiū cuz auditor̄ debeat qualitate for-
mari.ne aut verecundis aſpera/aut
impudendis loquatur leuia.

¶ De abnegatiōe male vite. In ho-
melia ſup euāgelium. Si quis vult
poſt me venire. Capitulū.iiij.

Gal.ij. Luce.ix. Viuo aūt iam nō ego viuit ve-
re in me xps. Dñs dixit in euā
gelio. Si q̄s vlt poſt me venir̄ abne-
get ſemetipm. Ille ſemetipſuz relin-
quit ⁊ abnegat:q̄ qd fuit p vetuſtatē
deſerit ⁊ vitat:⁊ ad hoc nitit̄ q̄ p no-
uitatez vocat̄. Semetipm abnegat
nō q̄a oino nō eſt in eſſētia/ſz ſcilicet
nō ē in impietat̄ culpa. Ipſe q̄dez ē
p naturā:ſz nō ē ipe p maliciā. Pēſe
m⁹ q̄mō ſe pau. abnegauerat q̄ dice
bat. viuo aūt iaz nō ego. Extinctus
q̄ppe fuerat ſeuus ille pſecutor ⁊ vi-
uere ceperat pius pdicator. Si em̄
ipſe eſſet/ pius pfecto nō eſſet. Sed
q̄ ſe viuere denegat/dicat vñ eſt ꝙ ſā
cta vba p doctrinā veritat̄ clamat.
Protinus ſubdit. Viuit vero in me
xps. Ac ſi apte dicat. Ego q̄dē a me
metipſo ſuz extinctus/q̄a carnaliter
nō viuo/ſz tñ eſſētialiter nō ſum mor
tuus qm̄ in xpo ſpiritaliter viuo.

¶ De cōdeſcēſione pdicator̄ ad au
ditores. Moraliū lib. xxx. Ca.v.

Filioli mei quos iter̄ parturio Gal.iiij.
donec formet̄ xps in vobis. Si
cut cerue que incuruant̄ ad fetum ⁊
pariūt ⁊ rugitus emittunt/ſic pdica
tores ſancti rugiūt dū p incuruatio
nē ſuā in cōuerſatione lucis audito-
rū animas gignunt q̄a nos ab eter
nis ſupplicijs remouere niſi flendo
⁊ dolēdo nō poſſūt. Iō em̄ in lachri
mis ſeminār̄/vt ſegetez poſtmodum
gaudior̄ metant:nūc quaſi cerue in
part⁹ ſūt dolore/vt ſpirituali pli poſt-
modū ſint fecūde. Ut em̄ de multis
vnū loquar/ video paulū quaſi quan
daz ceruā in partu ſuo magni dolo-
ris rugit⁹ emittentez/ait em̄. Filioli
mei quos iter̄ pturio donec formet̄
xps in vobis. vellem apud vos eſſe
modo ⁊ mutare vocē meā qm̄ cōfū-
dor in vobis. Ecce mutare vult vo-
cē in partu ſuo/vt ſermo pdicatiōis
in rugituz vertat̄ doloris. Mutare
vult vocē/q̄a quos pdicādo iam pe-
pererat reformādo gemēs iter̄ par-
turiebat. Qualē rugitum hec cerua
pariēs emittebat:qn eiſdē poſt ſe re-
deūtib⁹ exclamare cogebatur dicēs.
O inſenſati galathe q̄s vos faſcina- Gal.iij.
uit/⁊ cur ſic ſtulti eſtis/ vt cū ſpū ce-
perit̄ carne cōſumamini: Uel certe.
Currebat̄ bñ/q̄s vult impediuit

ditati nõ obedire. Qualis in huius
ceruę partu rugitus fuit: q̄ diu ꝯce-
ptos filios cũ tot difficultatibꝫ pepe-
rit/⁊ quãdoq̧ partus ad vterũ mali-
cie rediſſe cognouit. Cõſideremus
q̄d doloris habuerit q̄d laboris/q̄ et
poſtq̧ ꝯcepta potuit edere/ rurſũ eſt
cõpulſa extincta ſuſcitare. Notandũ
do ſũmopere eſt ꝙ ceruę incuruan-
tur vt pariãt/q̄a nimirꝫ ſi erecte ſta-
rent parere nõ valerẽt. Similiter p̄-
dicatores ſãcti niſi ab illa immẽſita-
te ꝯtẽplationis interne quã capiunt
ad infirmitatẽ noſtrã hũilima p̄dica-
tione quaſi q̄daꝫ incuruatiõe deſcen-
derẽt/nunq̧ vtiq̧ filios in fide ꝑerea-
rẽt. Nobis q̄ppe ꝓdeſſe nõ poſſẽt: ſi
in ſue altitudinis erectione ꝑſiſterẽt.
Sꝫ videamꝰ ceruã ſeſe vt pariat in-
j. Co. iij. curuantẽ. Ego igit̃ nõ potui vobis
loq̄ q̄ſi ſpiritalibꝫ ſꝫ quaſi carnalibꝫ/
tãq̧ paruulis in xp̄o lac vobis potũ
dedi nõ eſcã. Atq̧ mox eiuſdem in-
curuatiõis cauſas exequit̃ dicẽs. Nõ
Ibidem. dũ eñ poteratis/ſꝫ nec adhuc q̄dẽ po-
teſtis. Sꝫ hãc ceruã q̄ ꝓpter nos in-
curuata eſt/q̄ſo videamꝰ erectã. Ait
Sapientiam loq̄mur inter ꝑfectos.
j. Cor. ij. Et rurſũ ſiue mẽte excedimus deo.
ij. Cor. v. Cũ vo mẽte excedit deo exceſſũ eiꝰ
oino non accepimꝰ. Ut ergo nos lucret̃
Ibidem. incuruat̃ ad nos/vñ illic aperte ſub-
iungit. Siue ſobrij ſumus vobis.

De ſimulatione hypocritarum.
Moraliũ libro. viij. Capitulũ. vj.

OMnis hypocrita corpus per
abſtinentiã afficit/ſꝫ tñ ꝑ amo-
rẽ gl'ie mũdo viuit. Quo cõtra hñ ꝑ
Gal. v. paulũ de electis d̄r. Qui aũt ſũt xp̄i
carnẽ ſuã crucifixerũt cũ vitijs ⁊ cõ-
cupiſcẽtijs. Cũ vitijs q̄ppe ꝯcupiſcẽ-
tijs carnẽ crucifigimꝰ ſi ſic gulaꝫ re-
ſtringimꝰ/vt iã de mũdi gloria nihil
q̄ramꝰ. Nã q̄ corpꝰ macerat ſꝫ hono-
ribꝫ ãhelat crucẽ carni intulit ſꝫ mũ-
do ꝑ ꝯcupiſcentiã viuit/q̄m ⁊ ſepe ꝑ
ſãctitatis imaginẽ locũ regiminis in-
dignꝰ aſſequit̃/q̄ niſi aliq̄d in ſe vir-
tutis oſtẽderet/nullũ honorẽ percipere
mereret̃. Sꝫ trãſit quod delectabilit̃
obtinet/⁊ penaliter q̄d ſequit̃ manet.

De miſericordia i iudicio. In pa-
ſtorali capitulo. xxj. Capitulũ. vij.

SI p̄occupatus fuerit homo in Gal. vj.
aliquo delicto. Cũ non malicia
ſꝫ ignorantia ſola vel infirmitate de-
linquit̃ ꝑfecto neceſſe eſt vt magno
moderamine ipſiꝰ delicti correptio
tẽperet̃. Cũcti q̄ppe q̄uſq̧ hac mor-
tali carne ſubſiſtimꝰ nr̃e corruptio-
nis infirmitatibꝫ ſubiacemꝰ. Ex ſe ergo
debet q̄ſq̧ colligere qualiter aliene
oporteat imbecillitati miſereri/ne ꝯtra
infirmitatem proximi ſi ad increpatio-
nis vocẽ feruẽtiꝰ rapit̃ oblitꝰ ſui eſ-
ſe videat̃. Unde bene paulꝰ admonet Gal. vj.
dicẽs. Si p̄occupatꝰ fuerit hõ in ali-
quo delicto/vos q̄ ſpiritales eſtis in-
ſtruite huiuſmodi in ſpũ lenitatis/cõ-
ſiderãs te ipm ne ⁊ tu tẽpteris. Ac ſi
aperte dicat. Cũ diſplicet ex aliena in-
firmitate quod conſpicis pẽſa quid
es/vt in increpatiõis zelo ſe ſpiritus
tẽperet dũ ſibi q̄q̧ q̄d icrepat timet.

De edificio caritatis per compaſ-
ſionem conſtruendo. In moralibus
libro. x. Et in homelia prima ſecun-
de partis ſuper Ezechielẽ ⁊ in paſto-
rali capitulo. ij. Capitulũ. viij. Gal. vj.

INuicem onera vr̃a portare. Si-
cut in edificio lapis lapidẽ por-
tat/q̄a lapis ſuꝑ lapidem ponit̃: ⁊ q̄
portat alterũ portat̃ ob altero ſic in ſã-
cta eccl'ia vnuſq̄ſq̧ portat alterũ: ⁊

portat̄ ab altero. Nā viciſſim ſe pri-mi tolerāt: vt ꝑ eos edificiū caritatꝫ ſurgat. Hinc etenī paul⁹ admonet dicēs/ Inuicē onera vr̄a portate/ ⁊ ſic adimplebitꝭ legē xp̄i. Quid lex h̄ loco accipi niſi caritas debet/ ꝑ quā ſemꝑ in mēte legit̄: ꝓcepta vite qua-liter in actione teneāt̄: Lex ꝗppe xp̄i caritas eſt/ ꝗ ex illa nobis ⁊ largiter ſua bona ꝯtulit/ ⁊ equanimit̄ mala nr̄a portauit. Tūc ḡ xp̄i legē imitādo cō-periem⁹: qn̄ ⁊ nr̄a benigne ꝯferimus ⁊ noſtroꝝ mala pie ſuſtinem⁹/ cū fra-terna onera ex amore toleram⁹. Hu-ius legis virtutē paulus iterū denū-cians ait. Plenitudo legis caritas. Ro.xiij.

Si eni ego vos portare negligo in morib⁹ veſtris ⁊ vos tolerare me cō-tēnitꝭ in morib⁹ meis: caritatꝭ inter nos vn̄ edificiū ſurgit/ ꝗs vicaria di-lectio ꝑ patientiā nō cōiūgit: Nunc itaqꝫ aliȷ̄ portantur a nobis: nos vero portati ſum⁹ ab aliȷ̄s. Illi vero ꝗ in fi-ne eccleſie id eſt in extremitate mun-di naſcituri ſūt tolerant̄ ꝗdē a maio-rib⁹ vt eorū mores ad bona merita cōponant̄/ ſꝫ cū nō eos ſequunt̄ qui ꝑ illos ꝓficiāt nullos ſuꝑ ſe fidelis fa-brice iā lapides portant. Omne autē pōdus fabrice fūdamentū portat: ꝗa mores ſimul omniū ſolus redēptor noſter tolerat de quo paul⁹ ait. Fun-damētū aliud nemo pōt ponere pre-ter id qd̄ poſitū eſt/ quod eſt chriſt⁹ ieſus. i.Co.iij.

Redēptor itaqꝫ noſter omnia noſtra tolerat. ſꝫ in ip̄o malū nō fuit qd̄ debuiſſet tolerari. Mores ⁊ cul-pas noſtras ſol⁹ ille ſuſtinet/ ꝗ totā ſancte eccleſie ſuā fabricam portat. ꝗ per ꝓphete vocē de peruerſe adhuc viuentib⁹ dicit. Laboraui ſuſtinens. Eſaie.l.

De ꝑfecta mortificatione ſanctorum. Moraliū libro quinto ⁊ .xviij. Capitulum. ix.

Mihi mūd⁹ crucifix⁹ eſt et ego mūdo. Gal.vj. Electi dei mori mūdo funditus cōcupiſcūt/ vt ſicut in ſc̄lo ipſi nihil appetunt/ ita iam a ſeculo nulla obligatiōe teneant̄. Nota. Et plerū-qꝫ contingit/ vt iam homo mūdum mente non teneat/ ſed tamē mūdus hominem occupationib⁹ aſtringat. Et ipſe ꝗdem mūdo iam mortuus eſt: ſed ipſi mundus adhuc mortuus non eſt. Quaſi enī viu⁹ adhuc mū-dus eū cōcupiſcit: dum alio intentū in ſuis actib⁹ rapere contendit. Un-de bene paulus cum ⁊ ip̄e ſeculum perfecte deſpiceret/ ⁊ talem ſe factū videret: quē iam hoc ſeculū omnino concupiſcere nō poſſꝫ/ ruptis huius vite vinculis liber dicit. Mihi mū-d⁹ crucifix⁹ eſt/ ⁊ ego mūdo. Mun-dus ei ꝗppe crucifix⁹ fuerat/ ꝗ hūc cordi ſuo iā mortuū nō amabat. Sꝫ ⁊ ſeip̄m mūdo crucifixerat/ ꝗa talem ſe ei exhibere ſtuduit: vt ab eo quaſi mortuus cōcupiſci nō poſſet. Pau-lus ergo qui ſe totum huic mundo mortuum eſſe ꝓhibebat non ſufficit vt diceret/ mundo crucifixus ſum/ niſi ⁊ ꝑmitteret mihi mūd⁹ crucifi-x⁹ eſt: vt nō ſolū ſe mūdo mortuū/ ſꝫ etiā mūdū ſibi mortuū eſſe teſtaret̄/ q̄tin⁹ nec ip̄e mūdū/ nec ip̄m iā mū-d⁹ appeteret. Si enī duo fortaſſe in vno loco ſint/ ꝗꝝ vn⁹ viu⁹/ alter vero ſit mortuus: ⁊ ſi mortuus viuū nō videt viuus tamen mortuum videt. Si vero vtriqꝫ ſint mortui: alter al-terū nequaqꝫ videt: Ita qui iam mū-dū nō amat: ſed tamen ab illo vel nō volens amatur/ ⁊ ſi ipſe velut mor-tuus mūdum nō videt/ hunc tamen

mũdus adhuc nõ mortu⁹ videt. Si
vo nec ipe mundũ in amore retinet:
nec rurſuꝫ a mũdi amore retinet᷑: ſi-
bi viciſſim vtriqꝫ ſunt extincti. q̃a dũ
alter alteꝝ nõ appetit/ quaſi mortuũ
mortu⁹ nõ attẽdit. Quoniã igit᷑ pau
lus nec mũdi gl̃iaꝫ q̃rebat/ nec a mũ
di gl̃ia ipe q̃rebat᷑: ⁊ ſe mũdo ⁊ mun-
duꝫ ſibi crucifixũ eſſe gloriat᷑. Ut eñi
oſtenderet q꞉ ꝑ abiectionẽ qua ſe hu
miliando deiecerat: talis iã fact⁹ eſſet
vt nec ipe mundũ/ nec mund⁹ ipꝫ cõ
cupiſceret. nõ ſolũ ait ſe mũdo cruci-
fixum vt mũdi gl̃iaꝫ quã ipe appete
ret/ ipe tãq̃ꝫ mortu⁹ nõ videret: ſꝫ etiã
ſibi mundũ aſſeruit crucifixũ: in q̃ ſe
tãta hũilitate deiecerat: vt ⁊ ipe mũ-
dus tãq̃ꝫ mortu⁹ Paulũ hũileꝫ atqꝫ
deſpectũ iam videre nequaq̃ꝫ poſſet.

Expliciunt exceptiões de Epiſto
la ad Galathas.

Incipiunt exce ptiones de Epiſtola ad Epheſios.

De reſtauratione angeloꝝ q̃ de celo
ceciderũt. Capitulũ primum.

Paul⁹ apo-
ſtolus chriſti Jeſu ꝑ
volũtatẽ dei ſctis oĩ-
bus q̃ ſunt Epheſi: ⁊
fidelib⁹ in xp̃o ieſu/ grã vobis et pax
a deo p̃re nr̃o ⁊ dño ieſu xp̃o. Bñdi-
ctus de⁹ ⁊ pat᷑ dñi nr̃i Jeſu xp̃i q̃ be
nedixit nos in om̃i bñdictiõe ſpirita
li in celeſtib⁹ in xp̃o: q̃ ꝓpoſuit in eo
in diſpẽſationẽ plenitudinis tempo-
rũ inſtaurare om̃ia in chriſto que in
celis/ ⁊ que in terra ſunt in ipſo.

¶ Moraliũ libro. xxxi.

¶ Fortiſſimi angeloꝝ chori q̃ q̃uis
nõ integri/ ſꝫ tamẽ in ꝓprio ſtatu fixi
cadẽte cũ ſuis angelis diabolo remã
ſerũt: p̃rupti ⁊ imminuti pñt dici: quia
pars coꝝ cecidit/ ps remãſit. qui in-
tegri q̃deꝫ ſtant per q̃litatẽ meriti/ ſꝫ
per numeri q̃ntitatẽ p̃rupti ⁊ immi-
nuti. Hãc p̃ruptionẽ ⁊ imminutiõeꝫ
reſtruere mediator venit: vt redẽpto
genere hũano illa angelica dãna ſar
ciret: ⁊ mẽſurã celeſtis patrie locuple
tius fortaſſe cumularet. Propt᷑ hãc
p̃eruptionẽ de p̃re dr̃. Propoſuit in
eo in diſpẽſatiõe plenitudis tẽporũ
inſtaurare om̃ia in xp̃o: q̃ in celis et
que in terra ſt᷑ in ipo. In ipo q̃ppe re-
ſtaurant᷑ ea q̃ in terra ſunt: dũ pecca
tores ad iuſticiaꝫ cõuertunt᷑. In ipſo
reſtaurant᷑ ea q̃ in celis ſunt: dũ illuc
hoĩes humiliati redeũt: vñ apoſtate
angeli ſupbiendo ceciderunt.

¶ Pulcherrima deſcptio toti⁹ ange
lice dignitatis. In homelia ſup euan
geliũ Acceſſerũt ad ihm. Ca. ij.

Pater ſuſcitauit chriſtuꝫ a mor
tuis: ꝯſtituẽs ad dexterã ſuã in Eph. i.
celeſtib⁹ ſupra oẽm p̃ncipatũ ⁊ p̃tãtẽ Gal. i.
⁊ virtutẽ ⁊ dñationẽ. Angeloꝝ ⁊ ho
minũ naturã ad cognoſcẽduꝫ ſe dñs
ꝯdidit: quã duꝫ ad eternitatẽ ꝯſiſtere
voluit: cã ꝓculdubio ad ſuaꝫ ſil̃itudi
nem creauit. Nouẽ vo ſunt ordines
angeloꝝ: ſed vt cõpleret᷑ electorũ nu
merus/ homo decim⁹ eſt creat⁹. Ipe
quidẽ homo ꝯditus ad imaginẽ dei
fuit: ſꝫ a ſil̃itudĩe ſui ꝯditoꝛ peccãdo
receſſit: q̃ tñ nec poſt culpã periit: q̃-
niam eterna dei ſapiẽtia in hũanita
te apparuit: ⁊ per carnẽ miracul' cho
ruſcans illuꝫ reparauit. Nouẽ vo ordi
nes angeloꝝ eſſe inueniunt᷑: vnde et
ipi angelo q̃ prim⁹ eſt ꝯdit⁹ ꝑ pheta

Ezechie. xxviij. dicit᷑. Tu ſignaculuꝫ ſimilitudinis ple-
nus ſapiētia ⁊ ꝑfectus decoꝛe/in de-
licijs paradiſi dei fuiſti. Ubi notandū
ꝙ nō ad ſimilitudineꝫ dei factus/ ſed ſi-
gnaculū ſimilitudinis dr̄: vt quo in eo
ſubtilioꝛ eſt natura/ eo in illo imago
Isidorus dei ſubtili⁹ inſinuet᷑ expꝛeſſa. Quo in
loco mox ſubdit᷑. Omis lapis ꝑcio-
ſus operimentū tuuꝫ: ſardius/ topa-
zius ⁊ iaſpis/ chriſolit⁹/ onix/ ⁊ beril-
lus/ ſaphyrus/ carbunculus/ ⁊ ſma-
ragdus. Ecce nouē dixit nomina la-
pidū: quia ꝑfecto nouē ſunt oꝛdines
angeloꝝ. Quibꝫ nimiꝝ oꝛdinibꝫ ille
ꝑmus angelus ideo oꝛnat⁹ ⁊ opert⁹
extitit. quia dū cūctis agminibꝫ an-
geloꝝ ꝑlatus eſt/ ex coꝝ cōparatiōe
clarioꝛ fuit. Sacro igit᷑ atteſtāte elo-
quio ſcim⁹ angelos/ archāgelos/ vir-
tutes/ ꝑtātes/ ꝑncipat⁹/ dominatōes/
thronos/ cherubin atqꝫ ſeraphin.
Eſſe nāqꝫ angelos ⁊ archāgelos pe
ne oīs eloquij ſacre pagine teſtant᷑.
cherubin vero atqꝫ ſeraphin ſepe vt
notū eſt libri ꝓphetaꝝ loquūt᷑. Quat
Ephe. j. tuoꝛ quoqꝫ oꝛdinū noīa Paul⁹ apo-
ſtolus in hac ep̄la ad Epheſios enu
merat dicēs. Supra oēm ꝑncipatū
⁊ poteſtatē ⁊ virtutē ⁊ dominationē
De thronis aūt ſcribit ad Coloſſen-
ſes. Sciendū eſt autē ꝙ angeloꝝ vo
cabulū nomē eſt officij/ nō nature. nā
ſancti illi celeſtis patrie ſpūs ſꝑ qui-
dem ſunt ſpūs: ſed ſemꝑ vocari ange
li nequaqꝫ poſſunt: qꝛ ſolū tunc ſunt
angeli: cū per eos aliq̄ nunciant᷑. gre
ca eīm lingua angeli nūcij: archāgeli
vero ſummi nūcij vocant᷑. Hi enim
qui minima nunciant angeli: qui ꝟo
ſumma annūciāt archāgeli vocant᷑.
Uirtutes etēim vocant᷑ illi nimiꝝ ſpi
ritꝰ: per q̄s ſigna ⁊ miracl'a frequen-
tius fiūt. Poteſtates etiaꝫ vocant᷑ hi
qui h̄ potētius ceteris in ſuo oꝛdine
ꝑceperūt: vt eoꝝ ditiōi ꝟtutes aduer
ſe ſubiecte ſint q̄ꝝ ꝑtāte refrenāt᷑: ne
coꝛda hoīm tātū tentare ꝑualeāt q̄n
tum volūt. Principat⁹ etiā vocātur
qui ipſis quoqꝫ bonis angeloꝝ ſpiri-
tibꝫ ꝑſunt: qui ſubiectis alijs dū ea q̄
ſunt agēda diſponūt/ eis ad explēda
diuina miſteria ꝑncipant᷑. Domina-
tiōes aūt vocant᷑: qui etiā poteſtates
principatuū alta diſſimilitudine trāſcē-
dunt. Nā ꝑncipari eſt int᷑ reliq̄s pꝛio
rem exiſtere: dn̄ari ꝟo eſt etiaꝫ ſubie-
ctos quoſqꝫ poſſidere. Ea igit᷑ ange-
loꝝ agmina q̄ mira potētia ꝑminēt:
ꝓ eo ꝙ eis cetera ad obediendū ſub-
iecta ſunt dn̄atiōes vocant᷑. Sic aūt
in illa ſumma ciuitate ſpēalia q̄dam
ſinguloꝝ ſunt/ vt tn̄ ſint cōia omniū:
⁊ qđ in ſe quiſqꝫ ex ꝑte habꝫ/ h̄ in alio
oꝛdine totū poſſidet. Sꝫ idcirco vno
eodēqꝫ vocabulo cōmunit᷑ nō cenſen
tur vt ille oꝛdo vocari ꝑuato vniuſ-
cuiuſqꝫ rei noīe debeat q̄ hāc in mu-
nere plení⁹ accepit. Seraphin nāqꝫ
incendiū dr̄: ⁊ tn̄ amoꝛe ꝯditoꝛis ſi-
mul oēs ardēt. Cherubin ꝟo pleni-
tudo ſciētie. ⁊ tn̄ q̄s ibi aliq̄d neſciat:
vbi ipm oēs ſimul fontē ſciētie deum
vidēt? Throni illa agmina quoqꝫ q̄-
bus cōditoꝛ ꝑſidet vocant᷑/ ſed beat⁹
eſſe q̄s pōt niſi creatoꝛ ſu⁹ eius mēti
ꝑſideat? Que ergo ex ꝑte ab omnibꝫ
habent᷑/ eis in ꝑuato noīe data ſunt:
qui hec in munere pleni⁹ acceperūt.
Nā ⁊ ſi q̄ illic ſic alij habēt vt haberi
ab alijs neq̄qꝫ poſſint: ſicut ſpēali no
mine dn̄ationes ⁊ ꝑncipat⁹ vocant᷑.
cūcta ibi ſunt ſinguloꝝ: qꝛ ꝑ charita
tem ſpūs ab alio in alijs habent᷑. Sꝫ
qm̄ illa ſuꝑna ciuitas ex angelis ⁊ bo

minibꝯ cõſtat: ad quã tantã credimꝰ
aſcenſurã multitudinẽ hoim/ quãta
electoꝝ multitudo remãſit angeloꝝ:
ſupeſt vt ipſi ꝗꝫ hoies q̄ ad celeſtem
patriã redeũt/ ex eis agminibꝯ aliq̄d
illuc reuertentes imitent̄: vt in eorũ
ſortẽ per ↄuerſatõis ſilitudinẽ depu
tent̄. Nã ſunt pleriqꝫ q̄ parua capiũt
ſed tñ hec eadẽ parua fratribꝯ annũ
ciare nõ deſiſtũt. Iſti itaqꝫ in ãgelo-
rũ numeꝝ currũt. Et ſunt nõnulli q̄
diuine largitatꝭ munere referti ſecre
toꝝ celeſtiũ ſũma ꝛ cape ꝑualẽt ꝛ nũ-
ciare. Quo ꝗ iſti niſi int̄ archãgeloꝝ
numeꝝ deputant̄? Et ſunt nõnulli q̄
mira faciũt ſigna valenter oꝑantur.
Quo ꝗ iſti/ niſi ad ſuꝑnaꝝ ꝟtutum
ſortẽ ꝛ numeꝝ cõgruũt? Et ſunt nõ-
nulli qui etiã ab obſeſſis corꝑibꝯ ma
lignos ſpũs fugant: eoſqꝫ ꝟtute ora-
tiõis/ ꝛ vi accepte ꝑtãtis eijciũt. Quo
itaqꝫ iſti meritũ ſuũ/ niſi int̄ ꝑtãtum
celeſtiũ numeꝝ ſortiunt̄? Et ſũt nõ-
nulli qui acceptꝭ ꝟtutibꝯ etiã electo-
rũ hominũ merita trãſcẽdũt. cunqꝫ
ꝛ bonis meliores ſunt/ electis ꝗꝫ fra
tribꝯ ꝑ̄ncipant̄. Quo ꝗ iſti ſortẽ ſuã/
niſi inter ꝑ̄ncipatuũ numeros acce-
perũt? Et ſunt nõnulli q̄ ſic in ſemet-
ipſis cũctis vitijs omĩbꝯ qꝫ deſiderijs
dominant̄: vt ꝛ ipſi iure mũdicie dij
int̄ homies vocent̄: Vñ ꝛ ad Moy-
Exo. vij. ſen d̄r. Ecce ↄſtitui te deũ pharaõis.
Quo ergo iſti/ niſi int̄ numeros do-
minationũ currũt. Sꝫ hec frẽs cha-
riſſimi me loquẽte/ vos introrſus ad
voſmetipſos reducite/ ſecretoꝝ v̄roꝝ
merita cogitatõeſqꝫ diſcutite. Vide-
te ſi q̄d iam boni vobiſcũ intꝰ agitis/
videre ſi in nũero hoꝝ agminũ: q̄ bre
uiter tãgẽdo ꝑſtrinximꝰ/ ſortẽ veſtre
vocatiõis inuenitis. Ve autẽ anime q̄
in ſe d̄ his bonis q̄ enumerauimꝰ mi-
nime aliquid recognoſcit: eiqꝫ ve ad-
huc deteriꝰ iminet/ ſi ꝛ priuatã ſe do-
nis intelligit/ ꝛ neq̄q̄ȝ gemit. Quiſ-
quis ꝗ talis eſt frẽs mei gemendꝰ eſt
valde q: nõ gemit. Pẽſemꝰ igit̄ acce
pta electoꝝ munera: ꝛ virtute q̄ poſ-
ſumus/ ad amorẽ tãte ſortis anhele-
mus. Qui in ſe donoꝝ grãm mine
recognoſcit gemat: q̄ ꝟo in ſe minora
cognſcit/ maiora alijs nõ inuideat: qm̄
ꝛ ſuꝑne ille diſtinctiões btõꝝ ſpirituũ
ita ſunt ↄdite: vt alie alijs ſint ꝑlate.

De ſublimi ↄuerſatiõe ſctõꝝ. Mo
raliũ lib. vj. ꝛ. xxxj. Ca. iij.

QUi reſuſcitauit ꝛ cõſedere nos Ephe. ij.
fecit in celeſtibꝯ. Electi dei cum
in hac vita ex hũilitate ſe ſubſternũt:
alte mẽtꝭ iudicio cũcta tꝑalia trãſe-
unt: cũqꝫ ſe idignos in oibꝯ eſtimãt:
recte cogitatiõis examine gl'iam hu
ius mũdi trãſcẽdẽtes calcãt. Vide-
amus humilẽ Paulũ diſcipulis di-
centẽ. Nõ eñ noſmetipſos ꝑdicamꝰ: ij. Co. iiij
ſed ieſum xp̄m dñm noſtrũ: nos aũt
ſeruos v̄ros ꝑ chriſtũ. Videamꝰ hu-
milem in ſublimi iam poſitũ ꝛ dicen
tem. An neſcitis q: angelos iudica- j. Cor. vj
bimꝰ? Et iteꝝ. Noſtra ↄuerſatio ẽ in Phil. iij
celis. Et rurſuȝ. Cõreſuſcitauit ꝛ cõ
ſedere nos fecit in celeſtibꝯ. Nõ vult
Paulꝰ mentẽ in ima deijcere: nõ vult
per abiectionẽ hũane ↄuerſatiõis in
infimis habitare. Tũc Paulꝰ in car
cere fortaſſe videbat̄: cũ ſe conſedere
xp̄o in celeſtibꝯ teſtaret̄. ſꝫ ibi erat vbi
ardentẽ iã mentẽ fixerat: nõ illic vbi
illũ neceſſario pigra adhuc caro reti
nebat. Fortaſſe tũc cũ ceteriꝰ cathe-
na religabat: mẽte tñ poſitus in ſubli
mibꝯ fuerat: q: ꝑ ſpei ſue certitudinẽ
tã in celeſtibꝯ ſedebat. Scti itaqꝫ vi-

ri foris deſpecti ſunt: ⁊ velut indigni
oia tolerát: ſ; dignos ſe ſupnis ſedibꝫ
ꝯfidétes/ eternitatꝭ gl'iam cũ certitu-
dine expectát. Cũq; laborét forꝭ ad-
verſitate pſecutióis: admoniti recur
runt intrinſecꝰ ad arcé métis: ⁊ inde
cũcta ſub ſe ire deſpiciũt: intˀ q̃ tráſi-
re corpalitˀ etiam ſemetipſos cernũt.
Minas nó metuũt: qm̃ ⁊ tormenta
patiédo ꝯténunt. Hinc enĩ p Salo
moné dr̄. Juſtꝰ q̃ſi leo cófidés abſq;
Prouer. xxviij. terrore erit. Hinc ab eo iterꝝ ſcriptũ é.
Nó ꝯtriſtabit iuſtũ qcq̃d ei acciderit
Prouer. xij. Er enĩ recti q̃q; in alto ſue intẽtióis
vertice ſiti ſt: dũ morté moriédo nó ſen
tiũt miro mó eos reproboꝝ iacula ⁊
feriũt ⁊ nó ꝯtingũt: qm̃ vn̄ ſe in oibꝫ
deſpiciũt/ inde ꝯ̄ oia ſecuriores fiũt.
Moraliũ tertio. vnde ſupra
Dñs nr̄ mlta adhuc p corpus qð
nos ſumꝰ patitˀ: ⁊ iam corpꝰ eiꝰ ideſt
eccl'ia de ſuo capite videlicet dño in
celo gloriatˀ. Si enĩ caput noſtrꝝ tor-
menta nr̄a nó tágeret/ neq̃q; afflictis
mébris pſecutori ſuo etiá de celo cla
Act. ix. maret. Saule ſaule q̃d me pſequerꝭ?
Si cruciatꝰ nr̄i eius pene nó eſſent:
ꝯuerſus afflictuſq; Paulꝰ mīme di-
ij. Co. ix. ceret. Suppleo ea q̃ deſunt paſſioni
xp̄i in carne mea: ⁊ tñ reſurrectióe iá
Ephe. ij. ſui capitis exaltatꝰ dr̄. Qui nos con
reſuſcitauit ⁊ ꝯſedere fecit in celeſti-
bus. Nẽpe hũc in terra pſecutionuꝫ
tormẽta ꝯſtrinxerát: ſed penaꝝ ſuaꝝ
póderibꝫ p̄ſſus/ ecce p gl'iam capitis
in celo reſidebat. Compage igitˀ cha
ritatis in omnibꝫ vnitũ caput ⁊ cor-
pus nouimus ⁊ credimus.

De pietate magiſtroꝝ erga diſci-
pulos. Moraliũ lib. xxxj. Ca. iiij.
Ephe. iij. PEto ne deficiatis in tribulatio-
nibꝫ meis p vobis. Sũt vera-
ces mgr̄i ſup diſcipl'os ſuos viſcera
timoris ex ꝟtute charitatꝭ: hypocrite
ꝟo tanto minꝰ cómiſſis ſibi metuũt:
q̃nto nec ſibi qð timere debeát depre
hédũt. O q̃; mollia viſcera Paulus
geſtabat qñ circa ſuos filios táto eſtu
amoris inhiabat dicés. Nũc viuimꝰ
j. Theſſ. iij. ſi vos ſtatꝭ in dño. Et teſtis mihi eſt
dñs q̃uo cupiá vos oés in viſceribꝰ
xp̄i ihu. Theſſalonicéſibꝫ quoq; ſuuꝫ
j. Theſ. ij. amoré indicás dr̄. Nos át frés deſo
lati a vobis ad tp̄s hore/ aſpectu nó
corde: abũdátiꝰ feſtinamꝰ facié v̄ram
videre cũ mlto d̄ſiderio. Qui duris
pſecutióibꝫ p̄ſſus: ⁊ tñ de filioꝝ ſalu
te ſollicitꝰ adiunxit. Miſimꝰ Timo-
theũ fratré nr̄m ⁊ miſtrũ dei in euan
gelio xp̄i ad ꝯfirmádos vos ⁊ exhor-
tádos p fide v̄ra: vt nemo moueatˀ in
tribulatióibꝫ iſtis: ipſi enĩ ſcitis q̄ in
h̄ poſiti ſumꝰ. Epheſijs q̃q; ait. Pe-
to ne deficiatis in tribulatióibꝫ meis
pro vobis: q̃ eſt gl'ia v̄ra. Ecce in tri-
bulatióe poſitꝰ alios exhortatˀ: ⁊ in h̄
qð ſuſtinet alios roborat. Non enĩ fi
lioꝝ ſuoꝝ fuerat oblitꝰ: ſ; metuebat
nimis ne eius diſcipuli in p̄dicatore
ſuo tot pſecutionũ pbra cernentes/ fi
deꝫ in eo deſpicerét: ꝯ̄ quá innumere
paſſionũ ꝯtumelie p̄ualerét. Et ideo
minꝰ in tormẽtis dolebat: ſed magis
filijs de tormẽtoꝝ ſuoꝝ tẽtatióe me-
tuebat. Paruipẽdebat in ſe plagas
corpis/ dum formidaret in filijs pla-
gas cordis. Ipe patiẽdo ſuſcipiebat
vulnera tormẽtoꝝ: ſed filios ꝯſolan
do curabat vulnera cordiũ. Penſe-
mus q̄ cuiꝰ charitatis fuerit/ intˀ do-
lores pprios alijs timuiſſe. p̄ſemus
cuiꝰ charitatꝭ ſit filioꝝ ſalute intˀ ſua
detrimẽta reqrere: ⁊ ſtatũ mentis in
primis ex ſua deiectióe cuſtodire.

De omnipotētia dei. Moralium
libro decimo. Capitulum. v.

Eph. iiij. OMnipotentiꝫ dei patētiā egre
gius nobis doctor bene inſinu
at cū breuiter narrat. Ut poſſitiꝫ com
ꝓhēdere cū oībꝫ ſāctis/ꝗ ſit latitudo
lōgitudo/ſublimitas/ꝛ ꝓfundū. Ha
bet quippe deꝰ latitudinē: qa dilectio
nē ſuā uſqꝫ ad collectioneꝫ ꝑſequen
tiū tēdit. Habꝫ lōgitudinē/qa ad vi
te patriā nos longanimiter tolerādo
ꝑducit. Habꝫ ſublimitatē: qa ipſoꝝ
quoqꝫ intelligentiā ꝗ recepti fuerint in
ſuꝑna cōgregatiōe trāſcēdit. Habet
ꝓfūduꝫ qa dānatꝫ inferius: diſtrictio
nis ſue iudiciū incōꝓrehēſibiliter ex
erit. Que ſcꝫ quattuor nobis in hac
vita poſitis ſingulis exercet/qa ꝛ lati
tudinē amādo/ꝛ lōgitudinē toleran
do: ꝛ celſitudinē nō ſolū noſtrā intel
ligentiā/ſꝫ etiā vota ſuperādo ꝛ ꝓfū
ditatē ſuā exhibꝫ occultos ꝛ illicitos
cogitationū motꝰ diſtricte iudican
do. Sꝫ eiꝰ celſitudo ꝛ ꝓfunditas ꝗꝫ
ſit inueſtigabilis nullꝰ agnoſcit/niſi
ꝗ vel cōtēplatiōe ad ſūma ꝓuchi/vel
occultis motibꝫ reſiſtēs tentationuꝫ
ceperit importunitate turbari.

De pace ſeruanda. In paſtorali
capitulo. xlvj. Capitulum. vj.

Eph. iiij. SOllicitī ſeruare vnitatē ſpūs in
vinculo pacis. Diſcordes quāntiſli
bet virtutibꝫ polleant ſpiritales fieri
nullatenꝰ ſi ꝑ cōcordiā vniri primis
Gal. v. negligant. Scriptū quippe eſt. Fructꝰ
ſpūs eſt/caritas/gaudiū: pax. Qui ḡ
ſeruare pacē nō curat: ferre fructus
j. Co. iij ſpūs recuſat. Hinc paulꝰ ait. Cū ſit
inter vos zelus ꝛ ꝯtētio nōne carna
Heb. xij. les eſtis? Hinc iterꝫ dicit. Pacē ſeq̄
mini cū oībꝫ ꝛ ſāctimoniā/ſine ꝗ ne
mo videbit deū. Hinc rurſus admo
net dicēs. Sollicitī ſeruare vnitatē
ſpūs in vinculo pacis/vnū corpus ꝛ
vnꝰ ſpūs/ſicut vocati eſtis ī vna ſpe
vocatiōis veſtre. Ad vnā igiť voca
tionis ſpem nequaq̄ ꝑtingiť/ſi non
ad eā vnita cū ꝓximis mēte currať.

Moraliū libro. xxij. De quotidia
na renouatione. Capituluꝫ. vij. Eph. iiij.

REnouamini ſpū mentiꝫ veſtre.
Neſcit mens ꝑ torporē vetera
ſcere ꝗ quotidiana feruoris innoua
tiōe ſtudet ꝑ deſideriū ſemꝑ inchoa
re. Hinc ꝑ pauluꝫ dr̄. Renouamini
ſpū mentis vr̄e. Hinc pſalmiſta ꝗ iā
ad ꝑfectionis culmē ꝑuenerat/qua
ſi inchoans dicebat: dixi nunc cepi/ Ps. lxxvj.
qa veꝫ ſe laceſcere ab inchoatis bo
nis nolumus. valde neceſſe eſt vt in
choare nos quotidie credamus.

De patientia cū amore. In paſto
rali capitulo. xxxiij. Capitulū. viij.

OMnis amaritudo ꝛ ira tolla Eph. iiij.
tur a vobis. ſtudere debēt pa
tiētes vt diligāt quos ſibi neceſſe eſt
tolerare/ne ſi patientiā dilectio non
ſequiť: in deteriorē culpā odij vtus
oſtēſa vertať. Un̄ paulus cū diceret j. Co. xiij
caritas patiēs eſt/ilico adiūxit beni
gna eſt: veꝫ oſtendēs qa quos ex pa
tiētia tolerat amare etiā ex benigni
tate n̄ ceſſat. Un̄ idē doctor egregiꝰ
cū patientiā diſcipulis ſuaderet di
cēs oīs amaritudo/ꝛ ira/ꝛ indigna
tio/ꝛ clamor ꝛ blaſphemia tollatur a
vobis: q̄ſi cūctis exteriꝰ iā bn̄ cōpoſi
tiſ/ad interiora ꝯuertiť dū ſubiungit
cū omni malicia/qa nimiꝝ fruſtra in
dignatio clamor ꝛ blaſphemia ab ex
terioribꝫ tolliť: ſi in interioribꝫ vicio
rū mater malicia dn̄atur. Et incaſſū
neq̄tia foris ex ramis incidiť ſi ſur
rectura multipliciꝰ intꝰ in radice ſer

naſ. ṽtus eſt corā hoīb⁹ aduerſarios
tolerare:ſʒ virtus corā deo diligere.
Impatiētes ſcire debēt φ dū ꝑtur-
batiōi ſue nequaq̄ʒ obſiſtūt/etiā ſi q̄
a ſe trāquilla mēte fuerant bn̄ geſta
ꝯfundūt/⁊ impulſo ipulſu deſtruūt
q̄cq̄d forſitan diu labore ꝓuido con-
ſtruxerūt. Ipa nāqʒ q̄ mater eſt oīm
cuſtoſqʒ ṽtutū/ꝑ impatiētie vitiū ṽ-
tus caritas amittit/ſcriptū q̄ppe eſt
Caritas patiēs eſt. Igit cū minime
patiēs eſt/caritas nō eſt/de qua ideʒ
Gal. vi. paulus ait. Inuicē onera vr̄a porta-
te ⁊ ſic adimplebitiſ legē xp̄i. Lex q̄p-
pe xp̄i eſt caritas:quā ſoli ꝑficiūt qui
nec cū grauantur excedunt.

In moralibus libro. xx. De tenen
da grauitate Capitulū. nonū.

Eph. iiij. NOn circūferamur omni vento
doctrine. Sicut minutiſſimos
lapides aq̄ fluuiales trahit/ſic docto
res ꝑuerſoꝝ dogmatū mētes homi-
nū nō fixas ſʒ mobiles:⁊ nulla graui
tatiſ ſtabilitate ſolidatas trahūt/q̄s
velut de loco ſemꝑ ad locū flumina
erroꝝ ducunt. Vn̄ p̄dicator egregi⁹
cū auditores ſuos nō tēporalit duci
ſʒ forti cuperet grauitate ſolidari:ad
monuit dicēs. Vt nō iā ſim⁹ paruu
li fluctuātes:nec circūferamur omni
De Veris ⁊ falſis (vēto doctrine.
xp̄ianis. Mora. lib. xiij. ⁊ xx. ca. x.

Ephe. v. SAncta eccleſia veſtimētum eſt
xp̄i/paulo atteſtante q̄ dicit. Vt
exhiberet ſibi glorioſā eccl'iam:non
habentē maculā aut rugā. Neqʒ em̄
ꝑ pctm̄ habʒ maculā nec ꝑ duplicita
tē rugā/q̄a ⁊ ꝑ iuſtitiā eſt mūda/⁊ ꝑ
ſimplicem intentionem tenſa. Que
ergo abluta eſt ne maculā habeat:tē
ſa eſt ne habeat rugā/vtiqʒ veſtis eſt
eius. Quid vo ꝑ rugas/niſi duplici
tas deſignat? Ruge itaqʒ ſācte ſūt ec
cleſie oēs q̄ in ea dupliciter viuunt:
q̄ fidē vocib⁹ clamāt/opib⁹ denegāt.
Has aūt rugas in electis ſuis eccl'ia
ſācta nō habʒ q̄a videlicʒ neſciūt aliō
de ſe foris oſtendere:⁊ int⁹ aliud ha
bere. vn̄ (ſicut ē dctm̄ ē) recte p̄dica
tor egregi⁹ ait. Vt exhiberet ſibi glo
rioſā eccl'iaʒ n̄ hn̄teʒ maculā neqʒ ru
gā. Maculā q̄ppe ⁊ rugā nō habʒ q̄
⁊ turpitudine operis ⁊ duplicitate ſer-
monis caret. Qui aūt in ea duplici-
tate viuūt/hi nimiꝝ pacis tēpore:q̄a
huius mūdi ꝑtāib⁹ fidē xp̄ianā ho-
nori eſſe cōſpiciūt ſe fideles eſſe mē-
tiunt/ſʒ cū ſctām eccleſiaʒ ſubita ad-
uerſitatiſ ꝓcella turbauerit/⁊ temp⁹
ꝑſecutiōis exarſerit.illico oſtēdūt q̄d
in ꝑfida mēte moliunt. ⁊ q̄ nunc me
tuētes derogāt/ad ꝯtradicendū an-
te faciē veniūt/q̄a verbis vere fidei
vocib⁹ apertis obſiſtūt. Sciēdū vo
eſt/q̄a cū hec a carnalib⁹ patiūtur/n̄
tā ipi ſūt q̄ in noſtra morte ſeuiūt. q̄ʒ
malign⁹ ſpūs q̄ mentib⁹ coꝝ princi-
pat ſicut ꝑ Paulū dicit. Non eſt no Eph. vi.
bis colluctatio aduerſus carnē ⁊ ſā-
guinē/ſʒ aduerſus p̄ncipes ⁊ ꝑtātes
aduerſus mūdi rectores tenebrarū
haꝝ. Quid em̄ aliud ſūt oēs iniq̄
q̄ʒ membra diaboli? Ipſe itaqʒ ꝑ eos
agit q̄cquid in eoꝝ cordib⁹ vt agere
debeant immittit.

¶ De dilectione parentum. In ho-
melia ſuꝑ Si q̄s venit ad me. ca. xi.

VIri diligite vxores veſtras/ſi- Ephe. v.
cut xp̄s eccleſiā. Ad ſe venienti
b⁹ veritas dicit. Si q̄s venit ad me Lu. xiiij.
⁊ non odit patrem ſuū ⁊ matrem et
vxorem:⁊ filios/⁊ fratres/⁊ ſorores/
nō pōt meus eſſe diſcipulus. Ecce
diſcipulus vxorē diligendā p̄dicat

ei⁊ magiſter dicat/qui vxoꝛem non
odit/non pōt meus eſſe diſcipulus.
Nunqđ aliud iudex nūciat ⁊ aliud ꝑ
co clamat: An ſimul odiſſe poſſumꝰ
⁊ diligere: Sed ſi vim ꝑcepti ꝑpēdi-
mus vtrunqȝ agere per diſcretionē
valemus/vt vxoꝛē ⁊ eos q̄ nobis co-
gnatione carnis coniūcti ſunt/⁊ q̄s
ꝓximos nouimus diligamꝰ: ⁊ quos
aduerſarios in via dei patimur odiē
do ⁊ fugiēdo neſciamꝰ. Quaſi enim
ꝑ odiū diligitur: q̄ carnaliter ſapiēs
dū praua nobis ingerit nō auditur.
Noſtraȝ etenim ſimiliter aiam bene
tunc odimus cū eius carnalibꝫ deſi
derijs nō acq̄eſcimus/cū eius appe-
titū frangimus: eiuſqȝ voluptatibꝫ
reluctamur. Que ḡ contēpta ad me
lius ducit/quaſi per odium amatur
Sic ſic nimiȝ exhibere vxoꝛi ⁊ pro-
ximis noſtris odij diſcretionē debe
mus vt in eis/⁊ diligamꝰ qđ ſunt/⁊
habeamus odio ꝙ in dei nobis iti-
nere obſiſtunt. Certe cum Paulus
hieroſolymā ꝑgeret ꝓpheta agabꝫ zo
nā illius apprehēdit/ſuiſqȝ pedibꝫ al
ligauit dicēs/Viruȝ cuius hec zona Act. xxj.
eſt/ſic alligabūt in hieruſalē. Sed is
qui aiam ſuā ꝑfecte oderat: dicebat
Ego nō ſolum alligari/ſed ⁊ moꝛi in
hieruſalē paratꝰ ſum ꝓ nomine dn̄i.
Jeſu/nec facio aiam meā ꝑcioſioꝛē
q̄ȝ me. Ecce quomō animam ſuam
amādo oderat immo odiēs amabat
quā cupiebat ꝓ Jeſu moꝛti tradere:
vt hanc ſuſcitaret de peccati moꝛte.
Ab hac igit̄ diſcretiōe odij noſtri tra
hamus formā ad odiū vxoꝛis ⁊ pri-
mi. Ametur q̄libet in hoc mūdo ad-
uerſarius/ſed in via dei cōtrariꝰ nō
amic̄/aut coniunx vel q̄libet ꝓximus
⁊ ꝓpinquus.

Moꝛalium libꝛo. xxiij. De gratia
dei ⁊ iactātia arrogantiū. Ca. xij.
Gratia eſtis ſaluati per fideȝ. et Ephe. ij
hoc nō ex vobis. Cū arrogan-
tes aliquid boni faciūt/aut a ſemet-
ipſis habere ſe eſtimant/aut ſi ſibi da
tū deſuꝑ credūt pro ſuis ſe hoc acce
piſſe meritis putant. A ſemetipō eīn
bonū ſe habere iactabat/cui per apo j. Co. iiij
ſtolū dicit̄. Quid aūt habes qđ non
accepiſti: Si aūt accepiſti quid glo-
riaris quaſi non acceperis: Rurſus
ne dari nobis bonuȝ gr̄e pro noſtris
ꝑcedentibꝫ meritis crederemꝰ/iſdē
apoſtolus ammonet dicens. Gratia
eſtis ſaluati ꝑ fidem: ⁊ hoc nō ex vo-
bis/dei eīn donū eſt/non ex opibꝫ vt
ne quis gloꝛietur. Qui etiā de ſemet
ipō ait. Qui prius fui blaſphemus j. Timo. j
⁊ ꝑſecutoꝛ/⁊ cōtumelioſus: ſed miſe-
ricoꝛdiā cōſecutus ſum. Quibꝫ ver-
bis apte declarat ꝙ gr̄a nō ꝓ meritꝭ
tribuat̄: dū ex ſeipō docuit/⁊ q̄ ꝺ ma
licia meruit: ⁊ q̄ de beniuolētia acce-
Quātū ꝓſit diuia coꝛreptio. (pit.
Moꝛalium libꝛo. vj. Cap. xiij.
Omne qđ arguit̄/a lumine ma Ephe. v
nifeſtatur. Prima virtus eſt/
ne ꝑpetrari debeāt pctā vitare/ſecun
da vero ꝑpetrata coꝛrigere. Sȝ ple-
rūqȝ culpas nō ſolū imminētes mi-
nime vitamꝰ/verūetiā nec cōmiſſas
agnoſcimus. ⁊ pctōꝛis mens tāto al
tius tenebꝛeſcit/q̄to nec dānum ſue
cecitatis intelligit. Vn̄ fit plerūqȝ di-
uini muneris largitate vt culpaȝ pe
ne ſubſequant̄/⁊ flagella delinquētꝭ
oculos aperiant/quos inter vitia ſe-
curitas cecabat. Toꝛpens q̄ppe ani-
mus ꝑcuſſiōe tangit̄ vt excitetur: vt
q̄ ſtatū ſue rectitudinis ſecurus per
didit: afflictus conſideret quo iacet.

Hic itaqꝫ ipſa aſperitas correptiõis
origo fit luminis/vñ per paulũ dici
Phil.ii. tur. Omne qđ arguit̃ a lumine mani
feſtat̃. Argumentum igit̃ eſt ſalutis
vis doloris. Hinc eſt eñ qđ ſalomõ
Eccle.x. ait. Curatio ceſſare faciet pctã maxi
ma. Hinc iterꝫ dicit. Quẽ diligit do
Heb.xii. minus caſtigat/flagellat oẽm filium
quẽꝫ recipit. Hinc angelica voce ad
Joannẽ dñs loqtur dicẽs. Ego q̃s
Apo.iii. amo: arguo/ꝛ caſtigo. Hinc paulus
Heb.xii. ait. Omnis diſciplina in preſenti qui
dẽ non videtur eſſe gaudiũ/ſed mero
ris/poſtea aũt fructũ pacatiſſimũ ex
ercitatis ꝑ eam reddit iuſticie. Flet⁹
ergo q̃ſqꝫ hic aſſiduis ſe gaudet fla-
gellis atteri: quatinus eterna ſuppli-
cia euadens in iudicio valeat purga
tus inueniri. Ipſo naqꝫ infirmitatis
nr̃e põdere deorſuꝫ q̃tidie ducimur:
niſi mira manu artificis ꝑ ſubueniẽ
tia flagella releuemur. Sꝫ ꝑ hoc qđ
pctõr dolore flagellorꝫ corripit̃ ꝛ pre
mitur/quãdoqꝫ ad beatitudinẽ que
ſine interuentu doloris eſt eruditur

Moralium libro quinto. De re-
medio penitentie. Cap. xiiii.

Ephe.v. Redimentes tempus qm̃ dies
mali ſunt. Omni tẽpore repro-
bi a vite ſue exordio vſqꝫ ad terminũ
in iniq̃tatꝫ ꝑpetratiõe ꝛ in augmen-
to malicie ꝑſeuerãt/ꝛ ꝑuerſã mentẽꝫ
nec in extremo tempore immutant.
Quo cõtra bene paulus admonet di
cẽs. Redimentes tp̃s qm̃ dies mali
ſunt. Tempus redimimus/quando
ante actã vitã quã laſciuiendo perdi
dimus: flendo reparamus. Quo cõ-
tra de reprobis ꝑ pſalmiſtam dicit̃.
Ps.liiii. Viri ſanguinũ ꝛ doloſi nõ dimidia-
bunt dies ſuos. Dies q̃ppe dimidia-
re eſt tẽpus vite male in voluptati-
bꝫ ductum ad penitẽtie lamenta di-
uidere/ꝛ hoc ad vſum bonũ partien
do reparare. Sed iniq̃ dies ſuos nõ
dimidiãt (vt dictum eſt) peruerſam
mentẽꝫ nec in extremo tempore im-
mutant.

Expliciunt exceptiones de epi-
ſtola ad Epheſios.

Incipiunt exce-
ptiones de epiſtola ad Philippẽſes.

De Vinculis noſtre mortalitatꝫ.
Moralium libro. iiii. Cap. i.

Electi di-
uris moleſtie vi
gulis in hac vita li
cãt̃ qm̃ adhuc cor
ruptiõis ſue pena
deprimuntur. Eſurire quippe: ſitire
laceſcere/vincula corruptionis ſunt
Sed cũ corruptibili carne eximimur
quaſi ab his quibus nunc aſtringi-
mur/moleſtie vinculis relaxamur.
Preſentari namqꝫ iam deo cupim⁹
ſed adhuc mortalis corporis obliga
tione prepedimur. Jure ergo vincti
dici debemus: quoniam adhuc in-
ceſſum noſtri deſiderij ad dominum
liberum non habemus. Unde bene
paul⁹ eterna deſiderans: ſꝫ tñ adhuc
corruptionis ſue ſarcinã portãs vin
ctus clamat. Cupio diſſolui et cum Phil.i.
xp̃o eẽ. Diſſolui enim nõ q̃reret/ niſi
ſe proculdubio vinctũ videret. Hec
vero vincula q̃a certiſſime rũpenda
in reſurrectione cõſpexerat iam qua
ſi rupta propheta gaudebat dum di
ceret. Dirupiſti vincula mea: tibi ſa- Ps.cxv.
crificabo hoſtiam laudis.

¶ Q, hũilitas indiciũ ſit ꝛ cauſa ma
gne bonitatis. Moraliũ libro. xxiiij.
Et in homelia. x. ſup Ezech. Ca. ij.
Phil'. ij. SUperiores ſibiĳnuicẽ arbitran
tes. Hoc eſſe ꝓpriũ ſpecimẽ ſolet
electoꝝ ꝙ de ſe ſemꝑ ſentiũt infra q̄ꝫ
ſunt. Hinc Salomõ ad ſapiẽtiã par
Prouer. ix. uulos vocat dicẽs. Si qs ẽ paruul⁹
veniat ad eã. Qui ei necdũ ſemetipꝫ
deſpicit/humilẽ dei ſapiẽtiã non ap
ꝑhendit. Hinc mgr̃ gentiũ dr̃. Facti
I Theſ. ij. ſum⁹ paruuli in medio veſtꝝ. Hinc
diſciplos admonens ait. Supiores
ſibiĳnuicẽ arbitrãtes. Nam q̃a vnuſ
quiſq3 iniqu⁹ inferiorẽ ſe oẽm quem
cogitat putat. E diuerſo iuſt⁹ ſtude
at vt ſupiorẽ quẽlibꝫ ꝓximũ attẽdat.
Ac nedũ ſe aliĳ alter hũiliat/iret alter
in elationẽ bene vtrãq3 partẽ admo
net dicẽs. Supiores ſibiĳnuicẽ arbi
trãtes: vt in cogitatõibꝫ cordis ꝛ ego
illũ mihi ꝑferam: ꝛ viciſſim ille me ſi
bi: vt cũ ab vtraq3 pte coꝛ inferi⁹ ꝑ
mit̃ ex impẽſo null⁹ honore ſubleue
tur. Euenire aũt electis ſolet: vt cum
multaꝝ gratia virtutũ polleant/ vnũ
eos vl' tenuiſſimũ vitiũ valde defati
gãs pulſet: quatin⁹ dũ ex quadã pte
infirmari ſe ꝯſiderãt/ de virtutibꝫ his
in quibꝫ ꝑualẽt ſe minime extollant.
Nota Dũq3 de infirmitate trepidãt: h̄ q̄q3
vbi fortes ſt̃ humili⁹ ſeruãt. Pꝛ̃ea
nõ oĩes ṽtutes vni dant̃: ne in ſup
biam elat⁹ cadat: ſed huic dat̃ qđ ti
bi nõ dat̃. ꝛ tibi dat̃/ qđ illi denegat̃:
vt dũ iſte ꝯſiderat bonũ qđ habes et
ipe nõ habꝫ: te ſibi in cogitatione ꝑfe
rat. ꝛ rurſum dũ tu hẽ illũ ꝯſpicis
qđ ipe nõ habes. te illi in cogitatione
tua poſtponas: ꝛ fiat qđ ꝑdictũ eſt:
ſupiores ſibi arbitrãtes. Mira q̄ ꝑe
diſpẽſatiõe oĩpotẽs ſic in electꝭ ſuis
ſua dona diſponit: vt ꝛ iſti det qđ illi
denegat: ꝛ alteri maius qđ alteri mi
nus tribuat: q̄tinus dũ vl' iſte cõſpi
cit illum hẽ qđ ipe nõ habet: vel ille
hunc mai⁹ accepiſſe ꝯſiderat/ qđ ſibi
min⁹ adeſſe ꝑſat. dona dei alr̃ in al
tero. i. viciſſim oĩes admirent̃. ꝛ ex
hac ammiratiõe alter alteri humilie
tur: ꝛ quẽ videt hẽ qđ nõ hꝫ: eũ di
uino iudicio prelatum putet.
¶ De diuina ꝛ humana chr̄i natiui
tate. Moraliũ. xxix. Cap. iij.
QUi cũ in forma dei eſſꝫ/ nõ ra Phil. ij.
pinã arbitrat⁹ eſt eſſe ſe eq̄lem
deo. Dñs nr̄ ieſus xp̄s in eo qđ virt⁹
ꝛ ſapientia dei eſt/ de pr̃e añ tp̃a nat⁹
eſt. vl' poti⁹ q̃a nec cepit naſci nec de
ſĳt: dicam⁹ veri⁹ ſꝑ nat⁹. Nõ aũt poſ
ſum⁹ dicere/ ſemꝑ naſcit̃: ne impfect⁹
eẽ videat̃. At vo vt etern⁹ valeat de
ſignari ꝛ ꝑfect⁹/ ꝛ ſꝑ dicam⁹ ꝛ nat⁹.
Nat⁹ ad ꝑfectiõẽ ꝑtinet/ ꝛ ſꝑ ad eter
nitatẽ. vt q̄cunq3 mõ illa eſſentia ſine
timore ꝛ tp̃ali valeat deſignari ſmo
ne. Quãuis h̄ ipm qđ ꝑfectũ dicim⁹
multũ ab illi⁹ veritatis expſſione de
uiam⁹: q2 qđ factũ nõ eſt/ ꝑfectũ dici
nõ pt̃. Et tñ infirmitatꝭ nr̃e ꝯdeſcen
dens vbis dñs ait. Eſtote ꝑfecti ſi Mat. v.
cut ꝛ pat̃ veſter celeſtis ꝑfect⁹ eſt.
¶ In homelia ſup Maria ſtabat.
C Dñs ğ noſter ieſus xp̄s natus ex
pr̃e ſine tp̃e/ ex mr̃e naſci dignat⁹ eſt
in tp̃e: quẽ firmit̃ ꝛ veracit̃ debemus
credere dei filiũ eſſe pr̄i coeternũ ꝛ
coequalẽ eternitate ſubſtantie. Sed
forſitan tacita queſtiõe pulſat̃ aliqs
quõ fili⁹ pr̄i poſſit eſſe eq̄lis. Qua in
re humana natura qđ admirãdo nõ
valet cõprehẽdere/ reſtat vt h̄ ſibi eẽ
credibile ex alia ſciat admiratiõe. ha
bet eñi qđ ad hec ſibi rñdeat ſub bre

uitate. Cõſtat nanqꝫ q̄m ipſe creauit
matrẽ in cui⁹ vtero virginco crearet̃
ex hũanitate. Quid ergo mirũ ſi eq̄-
lis eſt p̄ri q̄ prior ẽ matre? Paulo q̄ꝫ
atteſtãte didicim⁹/ xp̄m dei ỽtutẽꝫ ⁊
dei ſapientiã. Qui ergo filiũ minorẽ
putat/patri ſpẽalr̃ derogat: cui⁹ ſapi
entiã eẽ ei ineq̄lem fatet̃. Quis etem̄
homo potens ferret eq̄nimit̃ ſi q̄s ei
diceret: magn⁹ quidẽ es/ſed tñ ſapi-
entia tua te minor eſt? Ipſe q̄ꝫ dñs dr̃
Joan. x. Ego ⁊ pat̃ vnũ ſum⁹. Et rurſuꝫ ait.
Jo. xiiij. Pat̃ maior me eſt. De q̄ etiã ſcriptũ
eſt: q̄a ſubdit⁹ erat parẽtib⁹ ſuis. Nõ
ergo mirꝫ ſi ex hũanitate ſua minorẽ
ſe patri aſſerit in celo: ex q̄ ſubiectus
erat etiã parentib⁹ in terra. In corde
igit̃ Pauli Jeſus p̄ri ꝑ fidẽ equalis
Phil. ij. erat: cũ iſdẽ Paul⁹ dicebat. Qui cũ
in forma dei eſſꝫ nõ rapinã arbitra-
tus eſt eſſe ſe equalẽ deo.

Item de chriſti humanitate. Mo
ralium libro. ij. Cap. iiij.

Ubi. ſ. SEd ſemetipſꝫ exinaniuit/ formã
ſerui accipiẽs. Cõuerſanti in-
ter hoĩes mediatori dei ⁊ hoĩm homi
ni Jeſu xp̄o: ad p̄bendũ hoĩb⁹ exem-
pluꝫ vite ſilĩs in terra nõ eſt: q̄r om̄is
homo tñmodo eſt hõ: ipſe aũt de⁹ ⁊
hõ. Et q̄uis adoptiu⁹ quiſqꝫ fili⁹ ad
ꝑcipiendã diuinitatẽ ꝓficiat: nequa-
q̄ꝫ tñ vt deus naturalr̃ eſſet accepit.
Deo itaqꝫ formã ſerui hoĩs accipiẽ-
te/nec maieſtati iniuriã intulit humi-
litas aſſumpte carnis: q̄r ⁊ vt ſuãda
ſuſciperet: nec tñ habita ꝯmutaret: nec
diuina hũanitate minuit: nec hũana
diuinitate ꝯſumpſit. q̄r ſicut ꝑ Pau
lum dr̃. Qui cũ in forma dei eſſꝫ nõ
rapinã arbitrat⁹ eſt eſſe ſe eq̄lem deo:
ſed ſemetipſum exinaniuit formã ſui
accipiẽs. Et ſemetipſꝫm exinaniſſe eſt
ab inuiſibilitatis ſue magnitudine ſe
viſibilẽ demonſtraſſe: vt ſerui forma
tegeret hoc quod incircũſcripte oĩa
ex diuinitate penetraret.

Qualit̃ ſctã aĩa ſuſpẽdium eligit.
Moraliũ lib. viij. Cap. v.

HEbreus ex hebreis ſꝫ legẽ pha Phil. iij.
riſeus. Sancti viri certiſſime
ſciunt: q̄r requiẽ in hac vita nequaq̄ꝫ
hr̃e poſſunt: ⁊ idcirco ſibi ſuſpẽdium
inferunt. q̄r nimirꝫ deſideria terrena
deſerẽtes: aĩm ad alta tollũt. Omne
quippe qđ ſuſpenditur/ꝓculdubio ab
imis eleuat̃. Suſpenſi igit̃ electi dei
mortẽ fortitudini ſue carnis inferũt:
⁊ amore ſuꝑne patrie in ỽtutum ſtu
dĳs accincti: h̄ qđ fortes ꝓus in mũ-
do fuerãt/ vinculo hũilitatꝫ inſequũ
tur. Intueri libet q̄uo aĩam ſuã pau Gal. ij.
lus ſuſpẽderat/ q̄ dicebat: Viuo aũt
iam nõ ego/viuit ỽo in me xp̄us. Et
rurſum. Deſideriũ hñs diſſolui: ⁊ cũ Phil. j.
xp̄o eſſe. Et mihi viuere xp̄s ẽ/ ⁊ mo
ri lucrꝫ. Qui geſta terrene fortitudis
ad memoriã reuocãs numerabat di-
cẽs. Hebre⁹ ex hebreis ſm̃ legẽ/pha Phil. iij.
riſeus ſm̃ emulationẽ ꝑſequẽs eccle
ſiam dei. Sꝫ ſuſpẽdiuꝫ animi q̄ has
in ſe fortitudĩes interficit: ꝓtin⁹ aſſe-
rit q̄ ſubiũgit. Sed q̄ mihi fuerũt lu
cra/ hec arbitrat⁹ ſuꝫ ꝓpt̃ xp̄m detri-
mẽta. Quas adhuc fortitudĩes in ſe
metipſo inſinuat vehemẽti⁹ extictas
cũ ſubdit. Propt̃ quẽ om̄ia detrimẽ Ibidem.
tum feci/⁊ arbitror vt ſtercora. Mor
tuis ỽo fortitudinib⁹ q̄d examis pẽ
deat oſtẽdit: q̄ illico ſubiũgit dicens.
Vt chriſtuꝫ lucrifaciã/ ⁊ inueniar in
illo nõ habẽs eã iuſticiã q̄ ex lege eſt/
ſed eã que ex fide eſt Jeſu xp̄i. Ecce
collatis eius teſtimonĳs paulum ad
alta ſuſpendiũ mũdo mortuũ teſtati

ſumus: quia dū mētis intētionē ad
alta ſubleuauit/ omnē in ſe fortitudi
nem exterioris vite necauit.

De his qui ꝑ bonis q̄ faciunt/ ma
la ſua ꝯſiderare negligūt. Moraliū
libro. xxij. Capitulū. vj.

Ubi. s. Ego me nō arbitror apphēdiſſe
Sunt nonnulli q̄ cū aliq̄ bona
faciūt/ iniq̄tatē ſuaꝝ ꝑtinꝰ obliuiſcū
tur: ⁊ cordis oculū in cōſideratione
bonoꝝ opeꝝ que exhibēt figūt: atq̄
eo ſe iam ſctōs exiſtimāt/ q̄ inť bona
que agūt/ maloꝝ ſuorū in q̄bꝰ fortaſ
ſis adhuc implicati ſunt memoriam
declināt. Qui ſcꝫ ſi diſtrictionē iudi
cis vigilāter attēderēt: plus d̄ malis
ſuis metuerēt/ q̄ȝ de bonis imꝑfectis
exultarēt. plus inſpicerēt qḋ de his
que adhuc eis agēda ſunt debitores
tenenť/ q̄ȝ qḋ opantes quedā iam de
biti partē ſoluunt. Neq; em̄ abſolutꝰ
eſt debitor q̄ multa reddit/ ſed q̄ om̄ia
nec ad brauiū victorie ꝑuenit: qui in
magna ꝑte ſpectaculi velociť cucur
rit: ſi iuxta metas veniens in hoc qḋ
reliquū eſt defecit. Amplꝰ igiť debe
mus inſpicere q̄ bona needū fecimꝰ
q̄ȝ ea q̄ iā nos feciſſe gaudemꝰ. Ple
rūq; tñ hoc vitio tentanť electi: ple
rūq; coꝝ cordi ſuggeriť: vt bona q̄ fe
cerint ad animū reuocēt: ⁊ iā leticia
ſecuritatis exultēt. Sed ſi veri electi
ſunt ab eo in q̄ ſibi placēt mētis ocu
los diuertūt/ oēm in ſe de pactis bo
nis leticiā deprimūt: ⁊ de his q̄ ſe mi
nus egiſſe intelligūt triſticiā req̄rūt.
Indignos ſe eſtimāt: ⁊ pene ſoli bōa
ſua nō vidēt q̄ in ſe vidēda om̄ibꝰ ad
exemplū ꝓbent. Hinc eſt q̄ Paulꝰ
dū expleta in ſe bona poſtponeret: et
ſola adhuc reliqua q̄ eſſent explenda
Ibidem. cogitaret dixit. Fratres/ ego me non
arbitror cōprehēdiſſe. Hinc eſt q̄ vt
poſſet ſe de bonis q̄ agebat hūiliare/
ſtudebat ad animū ꝓterita mala re
ducere dicens. Qui prius fui blaſphe j. Tim. j.
mus ⁊ ꝑſecutor ⁊ ꝯtumelioſus. Qui
⁊ ſi aliq̄n dixit. bonū certamē certa Ibidem.
ui/ curſū ꝯſummaui/ fidē ſeruaui. in
tuendū ſummope eſt: q̄m illḋ eo tpe
intulit q̄ iam ex corpore diſceſſuꝝ ſe
eſſe cognouit. Ibi q̄ppe ꝓmiſit dicēs
Ego em̄ iā delibor ⁊ tp̄s reſolutiōis ij. Timo. iiij.
mee inſtat. Tūc igiť ad memoriā ꝑfe
ctionē reduxit opis: cum iam ꝓuidit
ad largitatē ſpaciū minime ſubeſſe tē
pus opatiōis. Sicut em̄ dū viuimꝰ
debemꝰ a mēoria bona noſtra repel
lere ne extollāt: ita appropinq̄nte exi
tu plerūq; ea ad memoriā iuſte reuo
camꝰ: vt videlicꝫ fiduciā ꝓbeāt/ ⁊ de
ſperatū timorē ꝑmāt. Qui ⁊ ſi corin
thijs enumerādo bona ſua narrauit
illos ꝯfirmare nō ſe oſtēdere ſtuduit
Nā q̄ eadē bona nō in ſe ſed in dn̄o
attēdebat patefacta tribulatiōe ꝓpe
tentatōis edocuit/ q̄ expſſa ſubiūxit: ij. Cor. xij.
Propť qḋ placeo mihi in infirmita
tibꝰ meis. Ut ergo diſciplos inſtru
eret/ de ſe ſūma referebat: vt ꝯo ſe cu
ſtodiret in hūilitate ꝯſideratiōis ocu
lum: nō in virtutibꝰ ſuis/ ſed in infir
mitatibꝰ fixerat. Habent itaq; ſancti
viri ꝓpriū: vt bona q̄dem q̄ agant vi
deant: ⁊ tñ cū peregerint/ ab coꝝ me
moria oculos auertant.

¶ De eternoꝝ deſiderio ⁊ cōtemptu
temporalium. In Ezechielis home
lia tertia. Capitulum. vij.

Que retro oblitus in ea q̄ ſunt Phil. iij.
ante extendo me. Electi dei ad
ea que reliquerūt nullo iam appetitu
reſpiciūt: ſed in eternis que appetunt
ſue mētis ꝯtemplatione ſemꝑ inten

dunt. Unde z magnus ille pdicator
dicebat/q vſqz ad celi tertiū ſecreta pe
netrauerat. Unū vo que retro obli/
tus in ea q ſunt ante extēdēs me: ſe/
quor ad palmā ſupne vocatōis. An/
te nos enī eterna ſunt/poſt nos tem/
poralia. quoniā z illa pergētes inue/
nim⁹/z iſta recedētes quaſi poſt dor
ſum relinquim⁹. Paulus igit in an/
teriora extentus/eorū que retro ſunt
oblitus fuerat. quia tēporalia deſpi/
ciens/ſola q ſunt eterna requirebat.

Qualiter inter aduerſa z proſpera
rectum diſcretionis iter teneamus.
In homelia. vij. ſecūde partis ſuper
Ezechielem. Capitulum. viij.

Phil.iiij Scio z humiliari ſcio z abunda/
re. Omēs qui ad celeſtē patriā
tendim⁹ ex dextro z ſiniſtro latere for
titudinē habere debem⁹: a dextro q/
dem ne pſpera nos extollāt: a ſiniſtro
vo ne nos aduerſa deijciāt. In vtra/
qz parte fortis Paulus erat cū dice/
ij.Co.vj. ret. Per arma iuſticie a dextr z a ſi/
niſtris/per gloriā z ignobilitatē/ per
infamiā z bonā famā: vt ſeductores
z veraces. Nō hunc aduerſa frange/
bant: non in mētis tumore proſpera
ſubleuabāt: fortis in aduerſitate/ et
humilis pmanebat in proſperitate.
Adeſſe igitur ſemp noſtris mentib⁹
debet/z in aduerſis fiducia/z in pro/
ſperis timor: ne aut aduerſa in deſpe
rationē pertrahāt/aut pſpera animū
in ſui fiduciam extollāt. Hinc eſt q
idem predicator egregius dicebat.
Phil.iiij Scio z humiliari: ſcio z abundare:
vbiqz z in omnibꝫ inſtitut⁹ ſum: z ſa
tiari/z eſurire/z abundare/z penuriā
pati: omīa poſſum in eo q me confor
tat. Aliquid nam fratres ars eſt ali/
qua humiliari/z abundare/z ſatiari/
z eſurire/ abundare z penuriā pati:
vt p magno ſe ſcire iſte tantus predi
cator inſinuet: Cordis omino z mi/
ra diſcipline ſcientia que nobis toto
cordis eſt adniſu diſcēda. Quē enim
penuria ſua nō frangit/a gratiarum
actione retrahit/ in rerū temporaliū
deſiderio non accēdit/ſcit humiliari.
Hoc enim loco dicit Apoſtol⁹/ hu/
miliari penuriā perpeti. nam ſtatim
econtrario ſubiūxit/ Scio z abūda/
re. Qui enim rebus acceptis nō ex/
tollitur/qui eas ad vſum vane glorie
non intorquet: qui ſolus nō poſſidet
quod accepit. ſed hoc cū indigenti/
bus miſericorditer diuidit/ſcit abū/
dare. Qui acceptis alimētis non ad
ingurgitationē ventris vtitur/ ſꝫ ad
reparationē virtutis. nec plus carni
tribuit qꝫ neceſſitas petit/ ſcit ſatiari
qui alimētorū inopiam ſine murmu
ratione tolerat: nec pro neceſſitatib⁹
victus agit aliqd vnde anima pecca
ti laqueū incurrat/ſcit eſurire. Quē
ergo nec in abundantia ſuperbia ele/
uat: nec in neceſſitate cupiditas irri/
tat/ nouit abūdare/ nouit penuriam
pati. Qui cū ſtatim ſubderet/omnia
poſſum: ne elatiōis vba eſſe credere/
mus adiūxit/in quo: in eo qui me cō
fortat. Ecce ramus in altū pdijt: ſed
quoniā in radice ſtetit/ in viriditate
permāſit. In altū enī ſurgēs areſce/
ret/ſi ſe a radice diuiſiſſꝫ. Sibi enī ni
hil tribuit/qui omīa ſe poſſe nō in ſe/
ſed in eo q ſe ↄfortat fatet. Hinc z in/
de ergo pdicator egregi⁹ fortꝭ exiſtit:
quē nec abūdantia in ſupbiā/nec in/
opia ad auariciā ptrahit. Diſcamus
itaqz fratres nō ſolū in pſperis/ſed in
aduerſis quoqz grās agere. Hac enī

nobis ex pietate ſua factus eſt cōdi/
tor noſter: nos q̄ꝫ filios adoptiuos
ad hereditatem regni celeſtis nutrit
ꝛ nō ſolū donis reficit: ſꝫ etiā flagel/
(lis erudit.

De Abundantia.

Diſcamꝰ igit̃ abūdare vt cūcta q̄
ab eo accepimꝰ cū indigētibꝫ partia
mur / ꝛ mentē abūdātia nō eleuet ne
fortaſſe gaudeat: q̄m hoc adeſt ſibi
q̄ᵭ deeſt alteri: ꝛ nō tā cōmuni bono:
ſed ꝓprio letet̃. Ideo em̄ aliq̄d oēs
ꝛ vltra q̄ꝫ neceſſe eſt ꝯcupiſcūt habe/
re vt habēdo ſupbiāt / ꝛ q̄a hoc alius
nō habꝫ in cogitatiōibꝫ ſe extollant.
Quiſq̄s itaqꝫ talis eſt adhuc ad por
tandam abundantiā doctus nō eſt.
Sepe vero q̄ᵭ auaritia ex appetitu
ſuggerit: neceſſitatē putat. ꝛ cū mi/
nora ſufficiāt dolet maiora deeſſe. at/
q̄ꝫ incautꝰ animꝰ quandā q̄ſi neceſ/
ſitatē patit̃ q̄ꝫ parit. Et cū nimia ſūt
q̄ deſiderat / ſuā aliquo mō ſibi auari
tiā excuſat. Abūdantia itaqꝫ ſupbie
vicina eſt / q̄a ſi q̄n etiā cupiditas in/
tercipit: hāc (vt ita dixerim) q̄ſi pere/
grina captiuitas iuaſit. Si igit̃ abū
dantie artē volumꝰ neceſſe eſt vt nō
ſolū ea q̄ vicina ſūt: ſed etiam ea q̄ de
lōginquo veniūt vitia fugiamus.

Nota:

De Paupertate.

Diſcamꝰ penuriā pati / ne ea q̄ nō
habemus. habere etiā cū culpa req̄
ramus. Ne felices putemꝰ q̄s rebus
onuſtos cernimꝰ. Nimia valde ſunt
ea q̄ ſibi quaſi in ſumptus vite ꝓpa/
rant / ꝛ multa portāt / ſed in breui via
Magna nobis eſt in hoc itinere ſo/
cia paupertas / q̄ animū nō anguſtat
Cū deeſt terrena ſubſtātia ꝺ qua cū
eterno iudice rationes ponamus / li/
berius ad patriā tendimꝰ: q̄a quaſi
in via pondere caremus.

De Satietate.

Diſcamꝰ ſatiari in ſumendis ali/
mentiꝫ corporis / ne gule magis q̄ꝫ ne
ceſſitati ſeruiamus. Plus eniꝫ ſepe
ꝯcupiſcētia q̄ꝫ neceſſitas petit / ꝛ ſepe
dū carnis inopie ſatiſfacere curamꝰ
voluptas ſubrepit / modū refectiōis
excedit. Unde fit vt culpa trāſeat ad
culpam / q̄a plerūqꝫ ꝛ alia carnis tē
ptatio naſcit̃ / dū carni imoderatius
in refectione ſeruit̃. Ex peccato eniꝫ
p̄mi hominis infirmāte natura: cuꝫ
noſtris in hoc mūdo temptationibꝫ
naſcimur. Et caro nobis aliquando
adiutrix eſt in bono opere: aliquādo
vero ſeductrix eſt in malū. Si ei igit̃
pluſq̄ꝫ debemꝰ tribuimꝰ hoſtē nutri
mus / ꝛ ſi neceſſitati eiꝰ que debemꝰ
nō reddimus ciuem necamus. Sa/
tianda itaqꝫ eſt caro ſed ad hoc vſqꝫ
vti bono nobis ope famulari ſuffici
at. Ars itaqꝫ magna eſt ſatiari / ne
vnuſq̄ſqꝫ per ſatietatē carnis ad ini
q̄tatem prorumpat turpitudinis.

De Eſurie.

Diſcamus eſurire / vt nobis ꝓpē
abundantiā ſequentē noſtra hic ino
pia placeat: ne nos vētris neceſſitas
ad culpā trahat / ne mēti pctm̄ ipa in
digentia ſuggerat / ꝛ dum caro fame
afficitur ad cupiditatē animꝰ irritet̃
ꝛ querat cum culpa prouidere vnde
carni valeat in neceſſitate ſatiſfacere
ne cor in indignationeꝫ ꝓſiliat / ꝛ lin
guā in murmurationis amaritudi/
nē accēdat. Qui igit̃ in ſue carnis in
opia ſe hincinde circūſpicit / ꝛ a peti
laq̄o cuſtodit nouit eſurire. Nos ita/
qꝫ fratres chariſſimi irā atqꝫ auari/
ciā in aduerſitate fugiamus. elatio/
nē ꝛ imoderata gaudia in ꝓſperitat
te declinemꝰ, atqꝫ fortitudineꝫ hinc

ꝛ ind: te neam⁹

De Beato Job.

Liber adhuc alteꝝ ciuem celeſtis
pñie ad mentē reducere/ ⁊ qualiter
vtrobiqꝫ fortꝫ fuerit demõſtrare. Be
atus etenim Job cũ eſſet viris orñeta
lib͛ ditior: ⁊ ei ꝓſpera cũcta ſuppete-
rẽt/filij pollerẽt: filie creſcerent/gre-
ges exuberarẽt/in tãto dei om̃ipotẽ-
tis timore ꝑſtitit/vt inter cuſtodiam
diſcipline inter acta iuſtitie/inter mł
ta humilitatꝫ obſequia miſericordie
operib⁹ intentus ſacrificijs offeren-
dis dedit⁹/holocauſtũ dño ꝑ ſingu-
lis filijs imolaret ne qs eoꝝ ſaltẽ in
corde peccaſſet. Penſemus ꝙ q̃ſta ei
erat cuſtodia boni operis: q̃ in filijs
ſuis expiabat ſacrificijs culpas cor-
dis. Sꝫ q̃ ſe iuſtũ ꝓſperitate innotue
rat/valde ignotũ erat ſi ꝑſeuerare iu
ſtus inter flagella potuiſſet. Tangen
dus ꝙ erat vbere vir ille ſãctus in ꝓ-
ſperis vt interrogaret̃ aduerſis/⁊ q̃
notus erat dño omnipotẽti/not⁹ ꝑ
flagella fieret nobis ⁊ ſemetipſi. Di-
ſponẽte itaqꝫ dño cõſũpti ſũt greges
interfecti cuſtodes: euerſa dom⁹: ex-
tincti filij. ꝑcuſſa caro a planta pedis
vſqꝫ ad verticẽ/ Remanſit vxor inco
lumis que vboꝝ iaculis vulnera au
geret/ſed hanc vir ſãctus in tempta-
tione ſanus in vulnere prudenter do
cet. eiqꝫ reſpõdit dicens. Si bona ſu Job.ij.
ſcepimus de manu dñi mala quare
nõ ſuſcipiamus: Amici quoqꝫ ad cõ
ſolandum veniunt: ad cõtumelias ꝓ
rumpũt: ⁊ in dolore vulneꝝ addunt
adhuc vulnera verborũ. Immiſeri-
cordẽ dicunt/raptorẽ nominãt: vio-
lentũ denunciant: oppreſſorem pau-
perum fatent̃. Quid igit̃ miles dei
faceret inter dolẽtia vulnera ⁊ ama-
ra verba deꝑhenſus: Ecce flagella
dei ⁊ verba hoim ſimul afflicti aĩm
ad deſperationẽ ꝓmdãt/ſꝫ plenus v-
tute ſpũs carnis vulneribus iacẽ-
mentꝫ robore ſtans/cõtra deſperatio
nis impulſuꝫ reduxit ad memoriam
bona que egerat. Qꝛ miſericors fue
rat dicit. Oculus fui ceco ⁊ pes clau Job.xxix.
do. Et rurſũ. Pater eraꝫ pauperuꝫ. Ibidem.
Qꝛ ⁊ diſcipline cuſtos ⁊ benign⁹ fue
rit/dicit. Cũqꝫ ſederē quaſi rex cir-
cũſtante exercitu/erã tñ merentium
cõſolator. Qꝛ humilis fuerit dicit.
Si ↄtẽpſi ſubire iudicium cũ ſeruo
meo ⁊ ancilla mea/cum diſceptarent
aduerſũ me. Qꝛ hoſpitalis fuerit fa-
tet̃. Si deſpexi ꝑtereuntẽ/eo ꝙ non
habuerit indumentũ Qꝛ largus in
donis fuit dicit. Si nõ benedixerũt
mihi latera eius: ⁊ de velleribꝫ ouiũ
meaꝝ calefactus eſt. Quia violẽtus
non fuerit: teſtat̃ dicens. Si leuaui
ſup pupillũ manũ meaꝫ/cũ me vide-
ret in porta ſuperiorem. Quia ð ini
mici periculo nunq̃ꝫ exultauerit/di-
cit. Si gauiſus ſum ad ruinaꝫ eius
q̃ me oderat. Qꝛ patiẽs fuerit/⁊ etiã
ſuoꝝ maliciã equanimiter ꝑtulerit/
dicit. Si nõ dixerũt viri tabernacu
li mei/qs det ð carnib⁹ eius vt ſatu
remur. Quid eſt ꝙ ꝙ vir ſanct⁹ tot
ſuas vtutes inter flagella enumerat
q̃d eſt ꝙ ore ſuo oꝑa que fecerat lau
dat/niſi q̃a inter vulnera ⁊ vba que
hũc ad deſperatiõeꝫ trahere poterãt
ad ſpẽ aĩm reformaret: Et q̃ in ꝓſperi-
tate humilis fuit fuocatꝫ bonis ſuis
ad memoriã/infractus in aduerſita
te ꝑmanſit: Cuius enĩ aĩm inter tot
flagella illa vba ad deſperationẽ nõ Nota.
ipellerẽt: niſi ſibi ad memoriã bona q̃
egerat reuocaſſet: Vidit igit̃ vir ſan
ctus mentẽ ſuã auditꝫ tot malis ad

deſperationē ↄcuti/ꝛ mirabiliter ſtu
duit in ſpe certa bonis ſuis actibꝫ ſo
Eccli. xj lidari. Sic implek qđ ſcriptū eſt. In
die bonoꝝ ne imemor ſis maloꝝ/ꝛ i
die maloꝝ ne immemor ſis bonoꝝ.
Si em̄ cū in bonis ſum⁹ maloꝝ r̄mi
niſcimur q̄ aut paſſi ſumus: aut ad
huc pati poſſum⁹. accepta bona mē
tē nō eleuant/qm̄ eoꝝ gaudia timor
memorie maloꝝ p̄mit. Et ſi cū mala
habem⁹ bonoꝝ reminiſcimur q̄ aut
iā accepim⁹/aut adhuc nos accipere
poſſe ſperam⁹ maloꝝ pōdus aīm in
deſpationem nō deprimit/q̄a hūc ad
ſpē memoria bonoꝝ leuat. Sic ita
qꝫ fr̄es chariſſimi/ꝛ p p̄cepta dn̄ica.
ꝛ p ſanctoꝝ exempla gradiamur/vt
nec nos ꝓſperitas eleuet/ nec aduer
ſitas frāgat: ꝛ nos in ꝓſperis ꝛ in ad
uerſis fortitudinē h̄re mōſtremus.

Ex anim⁹ q̄ſi in domo hitat in ea
Phil. iij. re quā amat. Mora. lib. viij. Ca. ix.

Noſtra ↄuerſatio in celis ē. Si
cut dom⁹ exterioris ↄuerſatio
nis eſt edificium quod inhabitat cor
p⁹/ita dom⁹ nr̄e cogitatōis eſt res q̄
libet quā p dilectionē inhabitat ani
m⁹. Omne q̄ppe qđ diligim⁹: quaſi
in hoc q̄eſcētes inhabitamus. Unde
paul⁹ q̄a in ſupnis cor fixerat in ter
ra q̄dē poſit⁹. ſed tn̄ a terra extrane⁹
dicebat. Noſtra ↄuerſatio in celis ē.

De reformatione electoꝝ. In ho
melia ſcđa ſup ezechielē. Capl'm. x.

Ibi. 3. Unde etiā expectam⁹ ſaluatorē
dn̄m nr̄m ieſū xp̄m q̄ reforma
bit corpus humilitatis noſtre/confi
guratū corpori claritatis ſue. Poſt
reſurrectionē erit ſimilitudo dn̄i no
ſtri ieſu chriſti in cordibus noſtris/
ꝛ ſimilitudinē illius etiā corpora no
ſtra ↄcipiēt in ↄfiguratione. Erunt
em̄ tunc electoꝝ corpora claritati
dn̄ici corporis cōfigurata. Que ꝛ ſi
equalitatē glīe eius nō habent p na
turā: ſimilitudinē tamē cōfiguratio
nis eius habebūt per gratiam/

De ſtipendijs predicatoꝝ. Mo
ralium libro. xix. Capitulum. xj. Phil. iiij.

Non quero datū ſed requiro fru
ctū. Sanctis p̄dicatoribꝫ debi
ta ad audientibus ſtipendia debent
ↄferri/ꝛ quos fatigat iniunct⁹ labor
p̄dicatiōis ex bibita a diſcipulis pin
guedo boni foueat operis/ nō vt pre
dicēt vt alant: ſꝫ ideo alank vt p̄dicēt
ideſt vt predicare ſubſiſtāt/nō vt ad
intētionē ſumēdi vict⁹ trāſeat actio
p̄dicationis: ſed vt ad vtilitatē p̄dica
tionis deſeruiāt miniſteria ſuſtenta
tiōis. Unde ergo a bonis p̄dicatori
bꝫ nō cauſa victus p̄dicatio impēdi
tur: ſed cauſa p̄dicationis victus ac
cipik. Et q̄tiēs p̄dicātibꝫ neceſſaria
ↄferunk ab audientibꝫ: nō ſolēt de re
rū munere: ſꝫ de cōferentiū gaudere
mercede. Unde p paulū dicik. Nō q̄
ro datū/ſed requiro fructū. Datū
quippe eſt res ipſa que impenditur/
fructus vo dati eſt ſi benigna mēte
future ſtudio mercedis aliq̄d impen
dak. Ergo datū accipim⁹ in re fru
ctū in corde. Et q̄a diſcipuloꝝ ſuorū
apoſtol⁹ mercede potiuſq̄ȝ munere
paſcebak nequaq̄ȝ datum/ſꝫ fructū Ibi. 3
ſe q̄rere fatebak. Unde ꝛ ſubdit proti
nus dicēs. Habeo aūt oia ꝛ abūdo
Predicatores igik ſācti ipa p̄dicati
onefatigati auditoꝝ ſuoꝝ bōis opi
bꝫ debēt foueri: ſicē ille faciebat q̄ au
dicebat. Uiſcera ſctōꝝ req̄euerunt p Phile
te frater. Hoc ope bono fot⁹ fuerat mo. j.
q̄ in cathena religatus dicebat. Oct

miſericordiaȝ dñs oneſifori domui/
q̄a ſepe me refrigerauit ⁊ cathenam
meam non erubuit.

Expliciunt exceptiones de Ep̄l'a
ad Philippenſes.

Incipiunt exce-ptiones de Ep̄l'a ad Coloſſenſes.

De q̄buſdā angeloꝝ ordinibꝰ. In
homelia. viij. ſup Ezechielem. Et in
homelia ſup Acceſſerūt ad ieſū. ca. j.

Siue thro- Coloſ. j.
ni ſiue dñationes ſi-
ue principat⁹: ſiue
poteſtates: oīa p
ipm/ ⁊ in ipo creata
ſūt. Dnationes: p̄ncipatus ac pote-
ſtates/ nam ad ephesios loquēs pau-
lus apoſtolus ſcripſerat/ ſȝ ea q̄ꝗ co-
loſſenſibꝰ dicturus p̄miſit thronos.
Ille ḡ ꝟtutes angelice throni voca-
te ſūt/ q̄ ipos q̄ꝗ angelos dignitate
loci ſuperioris excedūt. Nā cū ange-
li nunc͡ij dicant̄: ⁊ angeli ſepe ad nū-
ciāda q̄dā hoībꝰ veniāt throni miſſi
ad miniſteriū nūc͡ij nunq̄ȝ legunt̄/ q̄
niā eis lōge ſublimi⁹ creator omniū
p̄ſidet. Vnd paul⁹ apoſtol⁹ ordines
celeſtiū agminū q̄s ad tertiū celū ra-
pt⁹ viderat deſcribēs ait/ ſiue thro-
ni ſiue dñationes/ ſiue p̄ncipat⁹/ ſiue
poteſtates. Thronos igit̄ ante eos ā-
geloꝝ ordines dixit/ q̄bꝰ illos p̄latos
eē cognouit. Throni itaq; illa agmi-
na ſunt vocata/ q̄bꝰ ad exercendum
iudiciū ſemp omnipotēs de⁹ p̄ſidet.
Quia em̄ thronos latino eloquio ſe-
des dicim⁹. throni dei dicti ſūt hi q̄
ēta diuinitatis gratia replent̄/ vt in
eis dñs ſedeat/ ⁊ p eos ſua iudicia d-
cernat. Vn̄ ⁊ p pſalmiſtam dr/ ſedes
ſup thronū q̄ iudicas eq̄tatē. Plerū- Pſ. ix.
q; aūt ipi beatoꝝ ſpirituuȝ ordines:
vicinoꝝ ſibi ordinū vocabula ſortiū-
tur. Thronos em̄. ſ. ſedes dei ſpecia-
lē beatoꝝ ſpirituū ordinē diximꝰ/ et
tn̄ p pſalmiſtā dicit̄: q̄ ſedes ſup che-
rubin appare/ q̄a videlicȝ dū in ipis
diſtinctiōibꝰ agminū cherubin thro-
nis ſupiūgunt̄ ſedere etiā ſup cheru-
bin dñs ex vicini agminis eq̄litate p-
hibet̄. Sciendū eſt aūt ꝙ ſūt nōnul-
li hoīes q̄ dum ſibimetipſis vigilāti
cura dñant̄/ dū intētione ſollicita ſe
diſcutiunt/ diuino timori ſemp inhe-
rētes/ hoc in munere ꝟtutē accipiūt
vt iudicare ꝗte ⁊ alios poſſint. Quo-
rū ꝑfecto mētibꝰ dū diuina cōtēpla-
tio p̄ſto ē: in his velut in throno ſuo
dñs p̄ſidēs alioꝝ facta examinat: et
cūcta mirabiliter de ſua ſede diſpen-
ſat. Quid igit̄ iſti niſi throni ſui ſunt
cōditoris vel q̄ niſi ad ſupnaꝝ ſediū
nūeros aſcribunt̄: Per q̄s dūȝ ſctā
eccl'ia regit̄ plerumq; de q̄buſdam
ſuis iſirmis actibꝰ etiā electi iudicāt̄.

De corpore xp̄i que eſt eccleſia.
In homelia. xj. ſup Ezechie. Ca. ij.

Ex quo totuȝ corpus per nexus
⁊ cōiunctiones ſubminiſtratur Coloſ. ij.
Redēptor hūani generis in mēbris
ſuis q̄ nos ſum⁹/ quotidie pcuſſioni-
bus proficit: q̄a dūȝ nos tūdimur et
afficimur vt eius corpus eſſe merea-
mur ipſe ꝑficit de cuius corpore ſcri-
ptū eſt. Ex quo totū corp⁹ p nex⁹ et
ꝯiūctiōes ſubminiſtratū ⁊ ꝯſtructuȝ
creſcit in augmētū dei. Corp⁹ q̄ppe
illi⁹ nos oēs ſumus. Per nex⁹ aūt ⁊
cōiūctiōes corp⁹ ligat̄/ q̄a dn̄ capiti
pectus: pectori brachia/ dūȝ brachijs

man⁹/digiti manib⁹ ſunt coniuncti:
ac mēbra ceteris mēbris inherēt cor
pus omne pficitur/ſicut ſācti apoſto
li q̄a redēptori nr̄o ꝓpinq̄ ſteterūt q̄ſ
ſi capiti pect⁹ inheſit. Quos q̄a mar
tyres ſecuti ſūt: q̄a cōiuncta brachia
pectori fuerūt. Quib⁹ dū paſtores ⁊
doctores ſubiūcti ſūt/per opa bona
manus brachijs inheſerūt. Hoc au/
tē omne corpus redēptoris noſtri q̄/
tidie per neruos ⁊ cōiunctiones ſub/
miniſtrat̄ in celo/q̄a cū ad eum illuc
electe anime ducunt̄/ei ſua membra
colligant̄. De quo bene dicit̄ ſubmi/
niſtratū ⁊ cōſtructū creſcit ī augmē/
tū dei/q̄a de⁹ omnipotens redēptor
noſter q̄ in ſe quo pficiat nō hab; ad
Eph.iiij. huc per mēbra ſua q̄tidie augmen/
tū hab; Unde rurſū ſcriptū eſt. Do
nec occurram⁹ oēs in virū pfectum
in menſurā etatis plenitudinis xpī.

De ardēti p̄dicatoꝝ ſollicitudine in lucrandis animabus. Moralium libro. xxx. Capitulum. iiij.

Colof. ij. Nam ſi corpore abſens ſū. Pre
dicatores ſancti dū in eccleſie ſi
nū recipere populos ambiūt: ardore
magno ſuccēſi nūc ad hos nūc ad il/
los colligēdos deſideriū mittūt ⁊ p
adunādis animab⁹ in modos innu/
meros ac ptes diuerſas eſuriēti mē
te diſcurrūt. Eſt aūt q̄ſi q̄dam vaga
tio: ipa cogitatiōis eſtuatio. Paul⁹
q̄ p̄dicator egregi⁹ q̄z valida carita/
te flagrat/ta; nimia ex locis ad loca
ſe vagatiōe pmutat. Trāſire ad alia
ex alijs appetit/ q̄m ipa eu; q̄ implet
caritas impellit. Longe namq; a ro/
manis poſit⁹ ſcribit dicēs. Memo/
Rom̄. j. riā veſtri facio ſemp in orationibus
meis: ſi quomō tandē aliq̄n pſperu;
iter habeam in volūtate dei veniēdi
ad vos: deſidero eīm videre vos. Re ij. Co. xij.
tent⁹ ephesi/corinthijs ſcribit. Ecce
tertio hoc parat⁹ ſu; venire ad vos.
Rurſū epheſi cōmorās/galathis lo/ Gal. iiij.
quit̄ dicēs. Uellē mō eſſe apud vos
⁊ mutare vocē meam. Rome quoq;
cuſtodia carceris clauſus/q̄a ire per
ſemetipm ad philippenſes nō pmit/
tit̄/trāſmittere ſe diſcipulū pollicet̄.
dicēs. Spero in dn̄o ieſu timotheu; Phil. ij.
cito me mittere ad vos: vt ⁊ ego bo/
no animo ſim: cognitꝭ que circa vos
ſūt. Cōſtrict⁹ etiā vinculis atq; ephe
ſi retentus/coloſſenſib⁹ ſcribit. Nā ſi Colof. ij.
corpore abſēs ſu;/ſ; ſpū vobiſcū ſu;.
Ecce quomō ſcrō deſiderio quaſi va
gat̄/Hic corpore tenet̄: illuc ſpū du
cit̄/⁊ paterni amoris affectu; iſtis ex
hibet p̄ſentib⁹/⁊ illis oſtēdit abſenti
bus. Corā poſitꝭ ipēdit opa audiēti
b⁹ exp̄mit vota: efficaciter p̄ſens eis
cū quib⁹ erat/nec tn̄ illis abſēs cū q̄/
bus nō erat. Cuius vagationem me
lius cognoſcimus/ſi eius adhuc ad
corinthios v̄ba penſamus. Ait eīm. j. Cor. xvj.
Veniā ad vos cū macedoniā ptran
ſiero. Nā macedoniā ptrāſibo. apud
vos aūt forſitan manebo/aut etiam
hiemabo. Perpēdamus queſo que
ſit iſta vagatio. Ecce alio interi; ma
net/alio ſe iterū phibet/atq; alio de
flexurū pmittit. Quid eſt q̄ tā anxie
p tot loca partit̄: niſi q̄ circa omnes
vna caritate cōſtringit̄. Caritas eīm
q̄ diuiſa vnire cōſueuit: vnū cor pau
li diuidi p multa cōpellit. Quod tn̄
tanto arctius in deo colligit: q̄to la/
tius p ſancta deſideria ſpargit. Pre
dicādo igit̄ paulus vult ſimul oīa di
cere: amādo vult ſimul oēs videre/
q̄m ⁊ in carne pmanēdo vult oīb⁹
viuere: ⁊ de carne trāſcūdo p ſacrifi.

ciū fidei vult omnib⁹ ꝓdeſſe.

De abſtinentiū elatione occulta. In paſtorali capl'o. xliiij. Cap. iiij.

Que ſūt ratione habentia. Niſi cogitatiōes abſtinentiū nō nū q̄ꝫ ſupbie culpa tranſfigeret/ paulus minime dixiſſet. Qui nō manducat (Ro. xiiij.) manducantem non iudicet. Qui rurſus ad alios loquens/ duum de abſtinentie ṽtute gloriantiū ꝑcepta ꝓſtringeret adiūxit. Que ſūt ratione (Coloſ. ij.) q̇dē habēta ſapiētie i ſupſtitiōe ꝛ humilitate: ꝛ nō ad parcēduꝫ corpori n̄ in honore aliquo ad ſaturitateꝫ carnis. Qua in re notanduꝫ eſt ꝙ in diſputatiōe ſua ꝑdicator egregius ſupſtitioni ſpēm hūilitatꝫ iūgit/ q̄a dum pluſq̄ꝫ neceſſe ē caro ꝑ abſtinētiā atterit humilitas foris oſtendit/ ſꝫ de hac ipa humilitate grauiter interi⁹ ſupbit. Et niſi mēs aliquando ex abſtinētie ṽtute tumeſceret: neq̄q̄ꝫ hāc velut inter magna merita phariſeus arrogās ſtudioſe numeraret dicēs. Ieiuno bis in ſabbato. (Lu. xviij.)

De copula caritatis. Moralium libro. xxviij. Capitulū. v.

Sup omnia caritatē habete. Facile omne virtutū bonū tēptatione cordis irruēte deſtruit/ niſi ab intimis fixa caritate ſolidet. (Coloſ. iij) Unde et paul⁹ in ſuis ꝑdicatiōib⁹ dū q̄ſdā ṽtutes tēptatiōib⁹ opponeret: ilico eiſdē ṽtutib⁹ q̄ſi q̇ddā robur caritateꝫ adiūxit dicēs: Sup oia aūt hec caritatē habētes/ quod eſt vinculum ꝑfectiōis. Perfectiōis em̄ vinculū caritas dr/ q̄a ōne bonū quod agit/ nimirū ꝑ illā ne pereat ligat. A tēptatore nāq; citius q̇dlib; op⁹ euellit/ ſi ſolutū a vinculo caritatꝫ inuenit. Si vo mēs dei ac primi dilectiōe cōſtringitur cū tēptationū mot⁹ ei q̄libet iniuſta ſuggeſſerit obicē ſe illis ipa dilectio opponit/ ꝛ ꝑſuaſiōes malas ṽtutib⁹ inſpiratꝫ ac amoris intimi robore ꝯfringit/ ꝛ ꝑ inſpirate caritatis fortitudinē naſcētiuꝫ impet⁹ vitioꝝ.

Qualit ſacti vi (ꝛ̄) ꝑ mēdo ꝯpeſcitri huic mūdo moriunt. In moralib⁹ libro quinto ꝛ. viij. Cap. vj.

Mortui eſtis ꝛ vita vr̄a abſcondita eſt. (Coloſ. iij) Sūt nōnulli iuſtoꝝ q̇ ad ꝯꝑhendendū culmē ꝑfectionis accincti dū altiora interi⁹ appetunt exteri⁹ cūcta derelinquunt: q̇ ſe reb⁹ habitꝫ nudāt/ glīa honoris expoliāt/ q̇ internoꝝ deſiderio ſe ꝑ aſſiduitatē amici meroris afficiūt. habere de exterioꝛib⁹ cōſolationem nolūt/ q̇ gaudijs internis dū mēte appropiāt/ vitā in ſe fundit⁹ corporee delectatiōis necāt/ q̇ ſemetipos a tumultu curarū inutiliū ſacri verbi gladio mortificare nō deſinūt/ ꝛ ſe int⁹ āte dei faciē in ſinu mētꝫ abſcōdūt. Talib⁹ nāq; ꝑ paulū dr. Mortui em̄ eſtis/ ꝛ vita vr̄a abſcondita eſt cū xp̄o in deo. Perfecte nāq; mori mūdo nō poſſum⁹/ niſi intra mētis nr̄e inuiſibilia a viſibilib⁹ abſcōdamur. Sicut aūt ſepulchrū loc⁹ eſt q̇ abſcōdit corp⁹/ ita diuina ꝯtēplatio q̇ddaꝫ ſepulchrū ē mentꝫ q̇ abſcōdit anima. (Nota.) Quaſi em̄ huic adhuc mūdo viuim⁹: cū mēte foris in eū vagamur. Sꝫ mortui in ſepulchro abſcōdimur cū mortificati exterius in ſecreto ꝯtēplatiōis interne celamur. Hinc eſt g̊ ꝙ paulus per ꝯtēplationē mortuos/ ꝛ quaſi in ſepulchro abſcōditos diſcipulos viderat q̇b⁹ dicebat. Mortui em̄ eſtis ꝛ vita vr̄a abſcōdita eſt cū xp̄o i deo

Expliciunt exceptiones de Ep̄la

ad Coloſſenſes.

Incipiunt exceptiones

ptiones d̄ opuſculis beati gregorij pape ſuꝑ Epl̄a pauli ad Theſſaloniceſes pria. Q sancti viri nō niſi ꝓ vtilitate auditoꝝ ꝛ gl̄ia dei honorari volūt. Moraliū libro. xix. Cap. j.

j. Ad theſ ſalo. ij.

Non fuimus in ſermone adulatiōis. Qm̄ ſcriptuꝫ eſt. Neqꝫ accendunt lucernā ꝛ ponūt eā ſub modio ſꝫ ſuꝑ cādelabꝛū vt luceat oib⁹ q̄ in domo ſūt/ꝛ ſic luceat lux vr̄a corā hoibus vt videāt opa vr̄a bona ꝛ glorificēt patrē vr̄m q̄ in celis eſt. Aliqn̄ ſancti viri coraꝫ hoib⁹ ꝯpellūt̄ bona facere/aut eadeꝫ hoib⁹ ſua facta narrare. ſꝫ ad eū finē oīa referētes vt nō ipi eiſdeꝫ opib⁹/ſꝫ pat̄ eoꝝ q̄ in celis eſt debeat glorificari. Dū em̄ ſctā p̄dicāt ꝛ ipa p̄dicatio eoꝝ fortaſſe deſpicit̄ q̄ꝝ vita neſcit̄: ꝯpellunt̄ ḡ vitā dicere vt auditoꝝ ſuoꝝ valeāt vitā mutare. Et facta ſua referūt vt veneratiōi ſint: venerari appetūt vt reuerēter audiātur. Scriptū q̄ppe eſt. Cū eleuarēt̄ aialia de t̄ra eleuabant̄ pariter ꝛ rote/q̄a videlicꝫ cū auditoꝝ mētes predicātiū vitā ſuſcipiūt neceſſario vtiqꝫ etiaꝫ vim p̄dicationis admirant̄. Hinc eſt ḡ q̄ predicatores boni ꝛ honorē ꝓpt̄ elationē fugiūt/ꝛ tn̄ honorari ꝓpt̄ imitatōeꝫ volūt. Sic nimiꝝ paul⁹ apl̄s diſcipul' loquēs ꝛ honorē fugit/ꝛ tn̄ q̄ꝫtū eſſet honorād⁹ oſtēdit. Nā cū theſſalonicenſib⁹ diceret/ neqꝫ ei aliqn̄ fuim⁹ in ſmone adulationis ſicut ſcit;: neqꝫ in occaſiōe auaricie de⁹ teſtis eſt/ſecut⁹ adiūxit. Neqꝫ reqrentes ab hoib⁹ gl'iam: neqꝫ a vobis neqꝫ ab alijs cū poſſemus honori eſſe vt xp̄i apl̄i: ſꝫ facti ſum⁹ paruuli in medio veſtrum.

De humili vita doctoꝝ. Moraliū libro. xxiij. ꝛ. xxiiij. Cap. ij.

Facti ſum⁹ paruuli in medio veſtrū. Ueri doctores humilitatē q̄ magiſtra ē oīm materqꝫ vtutū: ꝛ loquēdo dicere/ꝛ viuendo conātur oſtēdere/vt eaꝫ apud diſcipulos vitat; plus morib⁹ q̄ꝫ ſermonib⁹ eloquant̄. Un̄ Paul⁹ loquēs theſſalonicēſib⁹ cū p̄tāt; ſue celſitudinē repſiſſet dicēs. Nec q̄rētes ab hoib⁹ gloriaꝫ/neqꝫ a vobis/neqꝫ ab alijs cum poſſemus honori eſſe vt xp̄i apl̄i/q̄ſi culminis ꝓprij apl̄at⁹ oblit⁹ ſubiunxit. Sꝫ facti ſum⁹ paruuli in medio vr̄m. Paruul⁹ in medio eoꝝ factus fuerat/q̄a timebat ne ſi int̄ diſcipulos honorē ſue celſitudinis vēdicaret exēplū elationis oſſderet. Timebat nimiꝝ ne dū ipe ſibi poteſtatem paſtoralis potētie q̄reret/grex ſubditoꝝ ꝑ abrupta ſequeret̄/ꝛ ad ipietatē ſequētes duceret/q̄ pietat; officiū ſuſcepiſſꝫ. Petr⁹ etiaꝫ apl̄s diceret. Parati ſemꝑ ad ſatiſfactionem oīm poſcēti vos rōnē de ea q̄ in vobis eſt ſpe i ipa doctrine ſcia docēdi q̄litateꝫ aſſeruit eſſe ſuandā dicens. Sꝫ cū modeſtia ꝛ timore/ꝯſciaꝫ habētes bonā. Hoc aūt qđ diſcipulo tito paul⁹ ait. Precipe hec ꝛ doce cuꝫ oīm imꝑio/nō dn̄atione potētie/ſed auctoritatem ſuadet vite. Cū imꝑio q̄ppe docet̄: qđ prius agit̄ q̄ꝫ dicat̄. Nā doctrīe ſubtrahit fiduciā: qn̄ cōſciētia ꝑpedit linguā. Nō igit̄ ei pote

Marginal notes: Mat. v. (beside "ſcriptuꝫ eſt. Neqꝫ"); j. theſ. ij. (beside "Facti ſum⁹"); Ubi ſ. (beside "vr̄m. Paruul⁹"); j. Petr. iij. (beside "oīm poſcēti"); Ibidem. (beside "Sꝫ cū modeſtia")

ſtatē clare locutiōis: ſʒ bone fiduciaʒ inſinuauit actionis. Neceſſe ē ꝙ vt is q̄ p̄eſt q̄ exēpla ſubditʒ p̄beat ſollert̄ attēdat: ⁊ tātʒ ſe ſciat viuere / q̄ītʒ p̄eſ ſe. ac vigilāter inſpiciat ne in eo q̄d p̄/lat⁹ eſt intumeſcat / ne iura debite po teſtatʒ immoderatius exigat / ne ius diſcipline mutet̄ in rigorē ſupbie / vt vn̄ a p̄uerſitate ſubditos reſtringer̄ poterat inde magis intuētiuʒ corda p̄uertat: ne dux impietatʒ ꝑ officiuʒ pietatʒ exiſtat. Dux ē em̄ impi⁹ q̄ ꝑ tumorē a tramite v̄itatʒ exorbitat. ⁊ duʒ ip̄e in p̄ceps ruit ad abrupta ſe/quētes iuitat: q̄ ꝑ exēpla tumoris ſe ſequētib⁹ viā oñdit erroris.

¶ Ex ad nutū dei p̄dicatio doctoꝝ diſpēſet̄. Moza. Li. xxvij. Ca. iij. — j. Theſ. ij.

Voluim⁹ venire ad vos: ſed impediuit nos ſathanas. Sepe p̄dicatores ſācti q̄ſdā exhortari volūt: ſʒ neq̄unt. ſepe declinare q̄ſdaʒ appe/tūt / ſʒ tn̄ interne inſtigationis impulſu exhortari eos inſtantiſſime cōpellunt̄. Certe cū veſtimēta ſua Paul⁹ excutiēs a corinthijs diſcedere vellʒ — Act. xviij. audiuit. Noli timere: ſʒ loq̄re ⁊ ne taceas, ꝓpt̄ quod ⁊ ego tecū ſuʒ ⁊ nemo opponet̄ tibi vt noceat te: q̄m̄ mult⁹ eſt mihi popul⁹ in hac ciuitate. Rurſus cū ad theſſalonicēſes ire voluiſ/ſet / refert⁹ eſt dicēs. Voluim⁹ venire ad vos. ego q̄dē Paul⁹ ⁊ ſemel ⁊ iterū / ſʒ impediuit me ſathanas. Neqʒ em̄ ꝑ ſemetip̄m ſathan p̄pedire vias tāti apoſtoli potuit / ſʒ occulte diſpē/ſatiōis viſib⁹ duʒ aduerſabat̄ neſciēs deſeruiebat vt nimiruʒ paul⁹ dū ad alios vellet accedere nec valeret eis a q̄bus nō poterat recedere alti⁹ prodeſſet. Sic ꝙ p̄dicatores ſācti gubernantʒ manu dei ad ea q̄ nō appetunt ducunt̄: atqʒ ab impulſu ſuo iterum gubernātʒ manu detinēt̄: diuiniſqʒ nutibus ſubditi neq̄unt explere q̄d volūt. ⁊ niſi q̄ voluntas gubernātis eos duxerit / ire nequaq̄ꝫ poſſunt.

¶ Ex gloria ſacerdotū ſit rectitudo ſubditoꝝ. Moraliū Lib. xj. Ca. iiij. — j. Theſ. ij.

Que eſt em̄ ſpes noſtra aut gaudiuʒ: ac corona glorie? Nonne vos ante dn̄m? Sicut hic egregius p̄dicator diſcipulis dicit. Magna eſt gloria ſacerdotū / rectitudo ſubditoꝝ. Sʒ cum ſacerdotes diſcipuloꝝ vitaʒ negligunt / ⁊ nullum de profe/ctib⁹ eoꝝ fructū ante dn̄m ferūt q̄d aliud q̄ꝫ inglorij dici poſſunt? Quia ante diſtrictū iudicē nimirū gloriaʒ tunc nō inueniūt quā modo in ſub/ditoruʒ ſuoꝝ moribus p̄dicationis ſtudio non requirunt.

¶ Ex ad hoc venim⁹ in munduʒ: vt erūnas eius ferre debeam⁹. Mora/lium libro. iij. ⁊ xiij. Capitulum. v.

Nemo moueat̄ in tribulationi/bus iſtis / ip̄i em̄ ſcitʒ q̄ in hoc — j. Theſſa. iij. poſiti ſumus. Fideles ſancte eccleſie hoſtis antiquus ſemper ſuis actib⁹ impetit eoſqʒ ſuis perſecutionibus affligit. Unde paulus p̄dicator egregius cum perſecutionum mala tole/raret / ⁊ ſub perſecutionibus aduer/ſariorum gemeret / quia paſſionem ſuam non ſibi: ſed diſcipulis obeſſe formidabat / teneram eorum mentē de ſuis afflictionibus cōſolās / ⁊ eis ſcribēs dicebat. Nemo moueatur in tribulatiōibus iſtis / ip̄i em̄ ſcitʒ q̄ in hoc poſiti ſum⁹. Ac ſi eis apte dicat. Nequaq̄ꝫ in hoc tēpore vulnera nr̄a miremini / q̄m̄ ſi eterna gaudia quærim⁹ huc ad hoc venim⁹ vt feriamur Si ad bona eterna tēdim⁹ / nō mirū

ſi tꝑalia mala ſufferam⁹. Hec aūt bo
na ſollicite inſpexerat/ qn̄ illata eq̄ni⸗
mit̄ mala tolerabat dicēs. Nō ſūt cō⸗
digne paſſiōes hui⁹ tꝑis ad ſupuen⸗
turā gl'iaꝫ/ q̄ reuelabit̄ in nobis. Ali⸗
orum ꝗ̄ caſus in ꝓp̄ria paſſione me⸗
tuebat: nedū ipꝫ diſcipuli ꝓ fide ver⸗
beribꝫ afflictuꝫ agnoſcerēt/ fideles ſe
ꝯfiteri recuſarēt. O immēſe charita⸗
tis viſcera. deſpicit qḋ ipe patit̄: ⁊ cu
rat ne q̄d praue ꝑſuaſiōis diſcipl'i in
corde patiant̄. In ſe cōtēnit vulnera
corꝑis/ ⁊ in aliꝗs vulnera medet̄ cor⸗
dis. Quaſi ꝑcuſſus quidā magnus
medic⁹ egrotat: ipe tolerat ſciſſuras
vulneris/ ⁊ aliꝗs ꝓfert medicamēta ſa
nitatis. Habēt q̄ppe h̄ iuſti ꝓp̄riū: vt
in dolore poſiti tribulatiōis ſue curā
nō deſerāt charitatis aliene. Sic ſci⸗
unt foris aduerſa tolerare: vt intus
etiam nouerint aduerſa corrigere.

¶ De ſignificatiōe ſomni in ſcp̄tura
ſacra. Moraliū lib. v. ⁊. xij. Ca. vi.

NOlumus vos ignorare frēs de
j. Theſſa. iiij. dormiētibꝫ. In ſcp̄tura ſacra ꝑ
ſomnū aliq̄n negligētie torpor expri⸗
mit̄: ſicut a btō Paulo dr̄. Hora eſt
iam nos de ſomno ſurgere. ⁊ rurſus.
Euigilate iuſti ⁊ nolite peccare. Ali⸗
q̄n noīe ſōni vl' dormitiōis mors car
nis deſignat̄: ſicut idē Paul⁹ admo⸗
nēs dt̄. Nolum⁹ vos ignorare frēs d̄
dormiētibꝫ: vt nō ꝯtriſtemini ſicut et
ceteri q̄ ſpem nō hn̄t. Si eī credim⁹
ꝙ Jeſus mortu⁹ eſt ⁊ reſurrexit: ita
⁊ de⁹ eos q̄ dormierūt ꝑ ihm̄ addu⸗
cet cum eo. De morte q̄ppe carnis lo
quēs nō hāc mortē ſꝫ ſomnū vocare
maluit ⁊ dormitionē. vehemēter eī̄
ab infirmis mētibꝫ nomē mortis ꝑ⸗
timeſcit̄: ſomni vͦ vocabulū non ti
met̄. Quid eſt aūt ꝙ ꝑdicator egre⸗
gius mortē dn̄i mortē vocat: mortē
ſeruoꝝ dn̄i nō mortē ſꝫ ſomnū noīat
niſi q̄a infirma corda audiētiū reſpi
ciens medicamētū p̄dicatōis ſue mi
ra arte cōponit: ⁊ illū quē iam reſur⸗
rexiſſe nouerāt: eis mortuū inſinuare
nō dubitat. eos vͦ q̄ nedū reſurre⸗
xerant vt ſpem reſurrectōis inſinuet
nō mortuos ſꝫ dormiētes vocat. Nō
eī̄ verebat̄ dicere mortuū quem au
ditores iā reſurrexiſſe cogñuerāt ⁊ ve⸗
rebat̄ dicere mortuos q̄s reſurgere
vix credebāt. Qr̄ vͦ carne mortuos
ad vitā rurſus euigilare nō dubitat
eos dormiētes poti⁹ q̄ꝫ mortuos ap⸗
pellat ſpem ꝓculdubio reſurrectiōis
inſinuās. q2 ſicut citi⁹ hō a ſōno eui⸗
gilat/ ita cōcite ad cōditoris nutuꝫ a
morte corporis ſurgat.

¶ De metu repētine mortꝭ. Mora⸗
liū lib. vij. ⁊. xxv. Capitulū. vij.

DIes dn̄i ſic fur in nocte: ita ve⸗
niet. Reprobi dū diu ſe viſibili⸗ j. Theſſ. v. ⁊. ij. petri. iij.
bꝫ imorari credunt/ ſpem inuiſibiliū
derelinquūt. cūq2 mēs in p̄ſentibꝫ fi⸗
git̄/ vita terminat̄. Et repēte ad impro
uiſa ſupplicia ꝑueniūt/ q̄ decepti ſuis
p̄ſūptiōibꝫ/ aut nūq̄ꝫ ſe ꝯtingere/ aut
tarde crediderīt. Hic paul⁹ ait. Dies
dn̄i ſicut fur i nocte ita veniet. q2 eī̄
ad rapiēdā aiaꝫ ꝓpinquās minime cō⸗
ſpicit̄/ furi in nocte ꝯparat̄. Vn̄ hiꝭ di
ſcipulis futura cogitātibꝫ idē Pau
lus dt̄. Vos aūt frēs nō eſtꝭ in tene⸗ j. Theſ. v.
bris: vt vos dies illa tāq̄ꝫ fur ꝯprehē
dat. Dies eī̄ exit⁹ tāq̄ꝫ fur in nocte
cōprehēdit/ q̄n ſtultoꝝ aīas futura
nō ꝓuidētes eijcit. Tāto igit̄ debꝫ ab
omibꝫ q̄ſi ſemꝑ veniēs metui: q̄nto
nō valet a nobis vētura p̄ſciri.

In homelia ſuper Simile eſt regnū
celoꝝ decem virginibus.

Uel etiā per diem dñi dies iudicij
poteſt intelligi: qui ſic ſurripit vt p̄ui
deri nō valeat quando venit.

Explicūt exceptiones de Epl'a
ad Theſſalonicenſes.j.

Incipiunt exceptiōes ex opuſculis bti Gregorij pape. De epl'a ad Theſſalonicenſes.ij.

Quō debeāt ꝯmoneri puſillanimes
In paſtorali.caplo.xxxij. Cap.j.

PLerumqꝫ
puſillanimes aptius
aditer bñ agēdi redu
cim⁹ ſi eorū bñ geſta
memoram⁹: ⁊ ſi q̄ ab eis inordinate
geſta ſūt/nō iam tāq̄ ꝑpetrata corri-
pim⁹/ſed q̄ſi adhuc ne ꝑpetrari debe-
ant ꝓhibem⁹: vt ⁊ illa q̄ approbam⁹
illat⁹ fauor augeat/ ⁊ ꝯtra ea q̄ repre
hendim⁹ magis apud puſillanimes
exhortatio verecūda ꝯualeſcat. Uñ
Paul⁹ cū theſſalonicēſes in accepta
p̄dicatiōe ꝑdurātes: quaſi de vicino
mūdi termino q̄daꝫ cognoſceret pu
ſillanimitate turbatos/ p̄us in eis q̄
fortia ꝓſpicit laudat: ⁊ caute monen
do poſtmodū q̄ ſunt infirmata robo
rat. Ait em̄. Grās agere debem⁹ deo
ij.Theſ.j. ſēꝑ ꝓ vobis fratres ita vt dignuꝫ eſt:
qm̄ ſupercreſcit fides vr̄a/ ⁊ abūdat
charitas vniuſcuiuſqꝫ veſtrū in inui-
cem: ita vt ⁊ nosipſi in vobis gl'iemur
in eccl'ijs dei ꝓ patiētia veſtra ⁊ fide.
Qui cū blāda hec vite p̄conia p̄miſiſ
ſet/paulopoſt ſubdidit dicēs. Roga-
ij.Theſ.ij. mus autē vos frēs ꝑ aduentum dñi
nr̄i Jeſu xp̄i/ ⁊ nr̄e ꝯgregatōis in id-
ipſum: vt nō cito moueamini a ſenſu
veſtro/ neqꝫ terreamini neqꝫ ꝑ ſmo-
nem/neqꝫ ꝑ ſpm̄/neqꝫ ꝑ epl'am tanq̄
ꝑ nos miſſaꝫ q̄ſi inſter dies dñi. Egit
em̄ ver⁹ doctor vt p̄us audirēt lau-
dati qđ recognoſcerēt/ ⁊ poſtmoduꝫ
qđ exhortati ſeq̄rent: quatin⁹ eorum
mentē ne admonitio ſubiūcta ꝯcu-
teret/ laus p̄miſſa ſolidaret. Qui cū
motos eos vicini finis ſuſpitione co-
gnouerat: nō tñ redarguebat motos
ſed q̄ſi trāſacta neſciēs adhuc cōmo
ueri ꝓhibebat: vt diuꝫ de ip̄a leuitate
motiōis p̄dicatori ſuo ſe incognitos
crederēt/tāto reprehēſibiles fieri q̄nto
⁊ cognoſci ab illo formidarēt.

De iudicio dei. Moralium libro
quinto. Capitulum.ij.

SUſtinetis in exemplū iuſti iudi ij.Theſ.j.
cij dei. Unuſq̄ſqꝫ debꝫ ꝯſidera-
re que peccātes poſtmodū ſupplicia
maneant: ſi etiā iuſtos tā valida h̄ fla
gella caſtigāt. Hinc eſt eī qđ Petr⁹ j.Pe.iiij
ait. Tēpus eſt vt iudiciū incipiat de
domo dei. Et ſi iuſt⁹ vix ſaluabitur/
impi⁹ ⁊ pctōr vbi parebūt? Hic pau
lus cū mlťa i theſſalonicēſiū laude di ij.Theſ.j.
xiſſet/ꝓtin⁹ adiūxit. Ita vt ⁊ nos ipi
in vobis gloriemur in eccleſijs dei ꝓ
patiētia veſtra ⁊ fide in oīb⁹ perſecu-
tionib⁹ ⁊ tribulationib⁹ veſtris quas
ſuſtinetis in exemplū iuſti iudicij dei
Ac ſi diceret. Dū tot dura toleratis
qui tam recta agitis/ qđ alið q̄ꝫ iuſti
iudicij dei exēpla datis? Quia ex ve-
ſtra pena colligendū eſt quō feriat q̄-
bus iraſcit: ſi ſic affligi vos patit/ in
quib⁹ letatur. Multo mag̃ quippe
percuſſur⁹ eſt quibus iuſtuꝫ iudiciū
exhibet: ſi etiam vos ſic cruciat quos
pie redarguens fouet

De Antichriſto plena diſputatio.
Moraliū lib.xxxiiij. Cap.iij.

In tēplo dei ſedebit oſtendēs ſe
tāq̄ʒ ſit deꝰ. Terribili ordīe diſ-
poſitionis occulte p̄uſq̄ʒ hoſtis anti-
quꝰ in illo dānato hoīe vicʒ antixp̄o
quē aſſumet appeat ꝟtutum ſigna a
ſctā ſubtrahent̄ eccl'ia. Nam ꝓphetia
abſcōdet̄/curationū gr̄a auferet̄/plu-
rioris abſtinētie ꝟtus imminuet̄: do-
ctrine ꝯticeſcēt ꝟba/miracl'oꝝ tollen
tur ꝓdigia. q̄ quidē neq̄q̄ʒ ſupna diſ-
pēſatio funditꝰ ſubtrahet: ſed nō hec
ſicut p̄orib; tēpibus apte ac multipl'r
oſtēdet. Quod tn̄ mira diſpēſatiōe age-
tur: vt ex vna re diuia ſimul pietas et
iuſticia cōpleat̄. Dū em̄ ſubtractis ſi-
gnoꝝ ꝟtutib; eccl'ia ſctā velut abie-
ctior apparet: ꝛ bonorū p̄miū creſcit
qui illā ꝑ ſpe celeſtiū non ꝓpt̄ p̄ſentia
ſigna venerant̄/ ꝛ maloꝝ mens ꝯ illā
citiꝰ oſtendit̄ q̄ ſequi q̄ ꝓmittit inuiſi
bilia negligūt: dū ſignis viſibilib; nō
tenent̄. Dū igit̄ hūilitas hūiliū mul-
titudine ꝛ manifeſtatione ſignoꝝ q̄ſi
deſtituit̄/terribili occulte diſpoſitio-
nis examine inde bonis miſcōdia lar
gior: vn̄ mal' ira iuſta cumulat̄. An-
te igit̄ ex mag̃ pte ſigna ꝟtutū ꝛ mi-
raculoꝝ a fidelib; in ſctā eccl'ia ſub-
trahent̄: ꝛ tūc ꝯ eos antiquꝰ hoſtꝭ in
illo dānato hoīe. ſ. antixp̄o ꝑ apta ꝓ-
digia ꝯſpicuꝰ ꝛ manifeſtꝰ oſtēdet̄: vt
q̄ ipſe ꝑ ſigna extollit̄/ eo a fidelib; ſi-
ne ſignis robuſtiꝰ laudabiliꝰq̄ʒ vin-
cat̄. Quāuis etiā fidelib; in eiꝰ certa-
mine ſig̃ nō deerūt: ſʒ tāta erūt illius
vt nr̄oꝝ aut pauca aut nulla videāt̄.
Quoꝝ nimiꝝ virtꝰ oīb; ſignis fit po
tior: cū om̄e qđ ab illo fieri terribilit̄
cōſpicit/ꝑ interne ꝯſtātie calcē p̄mit.
Sʒ malignꝰ hoſtis tāto ꝯ eos acrio-
re imanitate ſe exhibebit/ q̄nto ſe de-
ſpici etiā clareſcentib; miracul' dole-

bit. Totū igit̄ ſe in eoꝝ interitu collī
get. cūctoſq̄ʒ reprobos in nece fideliū
immaniter ꝛ crudeliter accēdet.

¶ Moralium libro. xxix.

Superba itaq̄ʒ anti xp̄i celſitudo
ſuꝑ reprobas mētes hoīm faſtu glo-
riatiōis erigetur: ita vt hō peccator: ꝛ tamē
hō deſpiciēs eſtimari deū ſe ſuꝑ ho-
mines mētiat̄. vn̄ paulꝰ ap'ls dr̄. Ita
vt in tēplo dei ſedeat oſtēdēs ſe tāq̄ʒ
ſit deꝰ. Cuiꝰ vt tumorē pleniꝰ oñde-
ret p̄miſit. Qui aduerſatur ꝛ extollit̄ Thi. ā.
ſuꝑ om̄e qđ dr̄ deꝰ/aut qđ colit̄. Deꝰ
em̄ aliqn̄ dici ꝛ hō pōt/ iuxta qđ ꝛ ad
Moyſen dr̄. Ecce ꝯſtitui te deū pha Exo. vij.
raonis. Deꝰ ꝟo coli purꝰ hō nō pōt.
Qr ꝟo ſe antixp̄s ꝛ ſuꝑ ſctōs quoſq̄ʒ
hoīes/ ꝛ ſuꝑ ipſiꝰ potētiā diuinitatis
extollit ꝑ exactuʒ ſibi nomē glie: et h
qđ dr̄ deus/ ꝛ h qđ deꝰ colit̄ trāſire co
nat̄. Notādū ꝟo eſt in q̄ntā ſupbie fo-
ueā cecidit/q̄ in menſurā ruine q̄ la-
pſus eſt nō ꝑmāſit. Diabolꝰ q̄ppe vl'
hō ab ſtatu ꝓprie ꝯditiōis clara mēte
corruerūt: vt vl' ille diceret. Aſcendā Eſa. xiiij.
ſuꝑ altitudinē nubiū/ſil'is ero altiſſi-
mo. vl' iſte audiēs crederet aperient̄
ocl'i veſtri/ ꝛ eritꝭ ſicut dij. Idcirco ḡ Gene. iij.
vterq̄ʒ cecidit: q2 deo ſil'is eē nō ꝑ iu-
ſticiā/ ſed ꝑ potētiā ꝯcupiuit. Sʒ hō
per gr̄am liberatꝰ q̄ dei ſil'itudinē ap
petēdo ꝑuerſe ceciderat/ in reatū ſui
crimīs lōge deo ſe imparē eē cogno-
ſcens clamat. Dñe q̄s ſil'is tui: Dia- Ps. xxxiiij.
bolꝰ aūt in lapſus ſui crimīe iuſte di
miſſus in mēſurā ruine ſue minime
ꝑmanſit: ſed q̄ātū ab om̄ipotētis gr̄a
diu defuit/ tāto magis reatū crimīs
cumulauit. Naʒ q̄ ideo cecidit: q2 ꝑ-
uerſo ordīe deo ſil'is eē voluit/ eo vſ-
q̄ʒ ꝑductꝰ ē/ vt in antixp̄ʒ veniēs vi-
deri deo ſil'is dedignet̄: ꝛ eū quē hic

non potuit ſupbꝰ eq̄lē/dānatꝰ putat
inferiorē. Nā cū d̾ illo h̄ qđ iā pmiſi-
mus dī. Extollēs ſe ſup oīe qđ dī
deus aut qđ colit̾: apte mōſtrat̾. qm̄
appetēdo dudū dei ſilitudinē: q̄ſi iu-
xta deū erigere ſe voluit: ſꝫ in ſupbie
culpa creſcēdo/ iā ſe ſup oē qđ deꝰ dī ꝛ
colit̾ extollit. Sꝫ hec eiꝰ ſupbia diſtri
cti iudicis erit aduētu ferienda: ſicut
ij. Theſ. ij. ſcptuꝫ eſt. Quē dn̄s ihs interficiet ſpū
oris ſui: ꝛ deſtruet illuſtratōe aduētꝰ
¶ In moralibꝰ libro. xxxij. (ſui.
Dan. viij. ¶ De h̄ pdito hoīe p Danielē dī. Cō
tra pncipē pncipū ꝯſurget: ꝛ ſine ma
nu ꝯteret̾. Qđ ergo p Danielē dictū
eſt/ cōtra pncipē pncipū ꝯſurget/ h̄ p
Paulū dī: ita vt in tēplo dei ſedeat
ij. Theſ. ij. oſtēdēs ſe tanq̄ ſit deꝰ. Et qđ p Da
nielē ſubiūgit̾/ ſine manu ꝯteret̾: h̄ p
Paulū exprimit̾. quē dn̄s ihs interfi-
ij. Theſ. ij. ciet ſpū oris ſui: ꝛ deſtruet illuſtratōe
aduentꝰ ſui. Sine manu ſcꝫ cōteret̾:
q2 nō angelorū bello/ nō ſctōꝝ certa-
mine: ſed p aduentū iudicis ſolo oris
ſpiritu eterna morte ferietur.

¶ Item de miniſtris Antichriſti et
membris diaboli. Moralium libro
xxix. Capitulum. iiij.

ij. Theſ. ij. Ut reueleť in ſuo tpe. Nā mini
ſteriū iam opat̾ iniq̄tatꝫ. Sūt
nōnulli q̄ eťna q̄ audiunt veracit̾ cre
dūt: ſed tñ iuxta pdicationē fidei vi-
uere negligūt: ꝛ eidē fidei quā ſpecie-
tenus venerātes tenēt male viuēdo
ꝯtradicūt. Qui dū plꝰ terrena q̄ꝫ ce-
leſtia/ plus quevidēt q̄ꝫ que audiunt
diligūt: pullante pſecutiōis articulo
qđ rectū credere videbant̾ amittūt.
Dē illo maxime tpe multiplicꝰ age-
tur/ qn̄ ſurgente ipo iniq̄x capite/ in
ſctē eccľe pſecutiōe viria liberis ſuis
ſuribꝰ eiꝰ fortitudo graſſabit̾, ibi tūc

vniuſcuiuſq3 cor oſtēdet̾: ibi q̄cquid
in occultis latebat apiet̾. et qui nunc
ore ſunt pij ꝛ corde ſꝫ impij/ publica-
ta malicia corruēt: ꝛ fidē quā ſpecie-
tenꝰ tenuerāt pdent. Hinc Paulus
ait. Ut reueleť in ſuo tpe: nā miniſte
riū iam opat̾ iniq̄tatis. Ac ſi diceret
Tūc antichriſtꝰ manifeſtꝰ videbit̾/ q̄
in cordibꝰ iniquoꝝ. i. mēbroꝝ ſuorū
ſecreta ſua iam nūc occultꝰ opat̾. Ut
em̄ de apertioribꝰ criminibꝰ taceam:
ecce aliꝰ fratri in corde ſuo tacitꝰ in-
uidet: ꝛ ſi occaſionē repiat/ eum ſup-
plantare ꝯtendit. Cuiꝰ alteriꝰ mem-
brū eſt: niſi eiꝰ de quo ſcriptū eſt. In- Sap. ij.
uidia diaboli mors introiuit in orbē
terraꝝ. Alius magni meriti ſe eē eſti
mans per tumorē cordis cunctis ſe
preferēs: omnes ſemetipo inferiores
credit. Cuius alteriꝰ mēbrū eſt/ niſi
eius de q̄ ſcriptū eſt. Omne ſublime Job. xli.
videt: ꝛ ipe eſt rex ſup oīes filios ſu
perbie. Alius potentiā huiꝰ mundi
querit: nō quo alijs pſit/ ſed quo non
ſit ſubditꝰ alteri. Cuius alteriꝰ mem
brū eſt/ niſi eius de quo ſcriptuꝫ eſt:
qui dixit. Sedebo in mōte teſtamēti Eſa. xiiij.
in lateribꝰ aquilonis: aſcendā ſup al
titudinē nubium/ ſilis ero altiſſimo:
Solus q̄ppe altiſſimꝰ ita dominat̾
ſup oīa/ vt alteri ſubeſſe nō poſſit.
Quē diabolꝰ imitari pūerſe voluit:
cum ſuū dominiū querēs/ ei ſubeſſe
recuſauit. Imitat̾ ꝗ diabolū quiſq̄s
idcirco poteſtatē ſuā appetit: quoniā
ei qui ſibi ppoſitus eſt ordinatiōe ſu
perna ſubeſſe faſtidit. Sūt nanq3 p-
terea plurima q̄ quoſdaꝫ in ipa pace
eccľe ꝯſtitutos infideles eſſe renun-
cient. Uideo nanq3 nōnullos ita pſo
naꝫ potētis accipe: vt ab eo req̄ſiti p
fauore eiꝰ nō dubitēt in cauſa pximi

verũ negare. Et q̃s eſt veritas/niſi
Jo. xiiij. ille q̃ dixit. Ego ſuȝ via/veritas/⁊ vi
ta. Neq̧ em̃ baptiſta Joãnes de cõ⸗
feſſiõe xp̃i:ſȝ de iuſtitie ꝟitate req̃ſit⁹
occubuit. Sȝ q̈a xp̃s eſt veritas/ad
mortem vſq̧ idcirco ꝑ xp̃o/q̈a vez ꝑ
ꝟitate ꝓuenit. Ponam⁹ ḡ ante ocu⸗
los q̃ aliq̃s ꝑcũctat⁹ ꝑſonã potẽtis:
accepit/⁊ ne verbi ſaltem iniuriã pa
teref:veritatẽ negauit. Quid rogo
iſte faceret in dolore penaꝝ qui xp̃m
erubuit inter flagella verboꝝ? Ecce
⁊ poſthec ante oculos hoĩm adhuc
xp̃ianus eſt/⁊ tñ ſi dñs euȝ diſtricte
diſpoſuit iudicare iam nõ eſt. Video
aũt ⁊ alios q̃b⁹ ꝑ locũ magiſterij ex⸗
hortãdi ſũt officia arguẽdiq̧ cõmiſ⸗
ſa/q̈a vidẽt aliq̃d illicitũ admitti ⁊ tñ
dũ q̃rundã potentũ offendere grãm
metuũt:arguere nõ p̃ſumunt. Quiſ
q̃s iſte eſt q̃d aliud facit niſi videt lu
pũ venientẽ ⁊ dimittit oues ⁊ fugit?
Fugit q̈a tacuit/ tacuit qm̃ deſpecta
eterna grã tẽporalem gl'iam̃ plus a⸗
mauit. Ecce ante potẽtiȝ faciẽ intra
ſui ſe latebras ſilẽtij abſcõdit/⁊ ſicut
publice ꝑſecutiõi ſic occultũ locũ de
dit timori. Qui igif talis ẽ/ſi hec di⸗
ſtricte iudicanf:⁊ perſecutio publica
defuit/⁊ tñ tacẽdo xp̃m negauit. Nõ
ergo deſunt vel in pace eccleſie anti⸗
xp̃i tẽptamẽta. Nemo itaq̧ illa ꝑſe⸗
cutiõis extreme tẽpora q̃ſi ſola per⸗
horreſcat. Apud iniq̃s nam̃q̧ q̃tidie
res antixp̃i agif:qm̃ in coꝝ cordib⁹
myſteriũ ſuũ iam nũc occult⁹ oꝑaf.
Et ſi nũc multi ſpecietenus intra ec
cl'iam ꝯſtituti ſimulãt ſe eſſe qđ non
ſũt/in aduentu tñ iudicis ꝓdenf qđ
Eccl's. ſũt. De q̃b⁹ bñ ſalomon ait. Vidi im
viij. pios ſepultos/q̃ etiã cũ adhuc viue⸗
rent in loco ſancto erãt/⁊ laudabanf
in ciuitate quaſi iuſtoꝝ operum.

¶ De habenda pace cũ pctõribus
In paſtorali capitulo. xlvj. Ca. v.

Cum tẽporalis pax in prauoꝝ
cordib⁹ ex increpatione noſtra
ꝯfũdif:inuiolate neceſſe eſt vt in nr̃o
corde ſeruef. Vñ diſcipulos paulus
admonet dicens. Si q̃s non obedit ij. The. iij.
verbo noſtro ꝑ epiſtolã/hũc notate/
⁊ nõ cõmiſceamini cũ illo vt confun⸗
daf. Atq̧ illico adiũxit. Et nolite vt
inimicũ eſtimare illuȝ/ſȝ corripite vt
fratrẽ. Ac ſi diceret. Pacẽ cũ illo ex
terioreȝ ſoluite. ſed interiorem circa
illũ medullitus cuſtodite/vt peccan⸗
tiȝ mẽteȝ ſic vr̃a diſcordia feriat/qua⸗
tinus pax a veſtris cordib⁹ nec abne
gata diſcedat.

¶ Expliciũt exceptiones de epiſtola
ſcđa ad Theſſalonicenſes.

Incipiunt exce

ptiones ex opuſculis beati Gregorij
pape. De epiſtola beati Pauli apo⸗
ſtoli ad Timotheum prima.

¶ Per gr̃atia ⁊ libero arbitrio. Mo⸗
ralium lib. xviij. Capitulũ. j.

Miſcđiaȝ j. ad thi. j.
conſecutus ſum:
quia ignorans fe⸗
ci. Null⁹ põt dicef
ad cognoſcenduȝ
deum actionis ſue ſe mercede perue
niſſe/vel aliquod digni operis meri
tum quo chriſtum dei virtutem et
dei ſapientiam perciperet quaſi pre⸗
cium dediſſe. Ad hoc nãq̧ precium
damus vt eius vice rem quam appe

timus/poſſidere debeam⁹. Quid au
tem nos dedim⁹ vt ſapientiã q̃ chri‑
ſtus eſt pcipe mereremur? Gr̃a q̃ pre
redẽpti ſum⁹. Illa naq̃ȝ ſola opa ma
le viuẽdo dedimus: q̃b9 ſi iuſta retri
butio ſeruaret̃: nõ chriſt⁹/ ſed ſuppli‑
cia redderent̃. Sȝ aliõ hõ p iuſticiaȝ
meruit/ aliud p gr̃am accepit. Teſta‑
tur Paul⁹/ priuſq̃ȝ mens ill⁹ ſemen
gratuite vitatȝ acceperit: q̃b9 ſentib9 p̃‑
mebatur erroris. Qui pus (inq̃t) fui
blaſphem⁹ ꝛ pſecutor ꝛ ꝯtumelioſus
ſed miſc̃diam conſecut⁹ ſum: q2 igno
rãs feci in incredulitate. Teſtat̃ etiaȝ
p qualib9 xp̃s mori dignat⁹ eſt. Cũ
adhuc (inq̃t) pctõres eſſem⁹/ ſm tp̃s
chriſt⁹ p ipĩs mortu⁹ eſt. Qui g̃ ve‑
niẽte xp̃o dei virtute ꝛ dei ſapia imp̃ij
inuẽti ſum⁹/ q̃d boni opis dedim⁹ q̃
eum accipe mereremur? Nullus ſuis
meritis eſſe ſaluatuȝ paul⁹ intellexe‑
rat: neminẽ dediſſe aliq̃d boni opis
vt ad fidẽ veniret cognouerat. q̃ di‑
cebat. Quis pᵒr dedit illi ꝛ retribue‑
tur ei? Hinc iterũ ſcp̃tũ eſt. Gr̃a ſalui *Ephe. ij.*
facti eſtis p fideȝ: ꝛ h̃ nõ ex vobis. dei
eñ donũ ẽ/ nõ ex opib9: ne q̃s glorie‑
tur. Hinc d̃ ſemetipõ iterũ loquit̃ di‑
cẽs. Gr̃a dei ſum id q̃d ſum. Ex cu‑
iuſnimiꝰ aſpiratiõe gr̃e: q2 virtutum
opa prĩ⁹ in corde generant̃: vt ex li
bero q̃ȝ arbitrio ſubſequat̃ actio: cui
poſt hanc vitã eterna reſpõdeat retri
butio/ ilico adiecit. Et gr̃a ei⁹ in me
vacua non fuit.

Q, culpa ſit precioſis veſtibus in‑
dui. In homelia ſuper Cum audiſſȝ
Joannes. Capitulum. ij.

j. Tim. ij. Mulieres in habitu ornato cuȝ
verecũdia ꝛ ſobrietate ornẽt ſe
nõ in tortȝ crinib9 aut auro aut mar
Nota garitȝ/ vl' veſte p̃cioſa. nemo exiſtimet
in fluxu atq̃ȝ ſtudio p̃cioſaꝝ veſtium
peccatũ deeſſe: q2 ſi h̃ culpa nõ eſſet/
nullo mõ Joannẽ baptiſtam dñs de
veſtimẽti ſui aſpitate laudaſſȝ. Si h̃
culpa nõ eſſ̃/ nequaq̃ȝ Paulus per
epiſtolã feminas a p̃cioſaꝝ veſtiũ ap‑
petitu cõpeſceret dicẽs. Nõ in veſte
p̃cioſa. Beat⁹ quoq̃ȝ Petr⁹ ap̃ls d̃t:
Mulieres ſubdite ſint viris ſuis: q̃‑ *j. Pe. iij.*
ruȝ ſit nõ extrinſec⁹ capillatura aut
circũdatio auri/ aut indumẽti veſti‑
mentoꝝ cultus. Penſate ergo q̃ cul‑
pa ſit hoc viros appetere a q̃ curauit
eccleſie paſtor ꝛ egregius doctor etiã
feminas prohibere.

Q, filioꝝ nomine opa deſignant̃.
Moralium libro. xij. Cap. iij.

Saluabit autẽ m̃lier per filiorũ *j. Tim. ij.*
generationẽ. Nomine filiorũ in
ſcp̃tura ſacra aliq̃n opa deſignãt̃: ſi‑
cut de m̃liere Paulus d̃t. Q2 ſalua
erit per filioꝝ generationẽ. Neq̃ȝ eñ
m̃lier que ꝯtinentie ſtudẽs nequaq̃ȝ
filios generat ſalua nõ erit/ ſȝ p gene
rationẽ filioꝝ ſaluari d̃r: q2 p effectũ
bonoꝝ opeꝝ ppetue ſaluti ſociat̃.

De honore epiſcopatus. In paſto
rali. viij. Capitulum. iiij.

Timotheũ inſtruẽs Paulus de
officio epiſcopat⁹ ait. Si quis *j. Tim. iij.*
epiſcopatũ deſiderat/ bonũ op⁹ deſi‑
derat. Qui tñ laudãs deſideriũ in pa
uorẽ vertit prĩn⁹ q̃d laudauit: cũ re‑
pente ſubiũgit. Oportet aũt ep̃m ir‑
rep̃henſibilẽ eſſe. Cunq̃ȝ virtutuȝ ne‑
ceſſaria ſubſequenter enumerat: q̃ ſit
irrep̃hẽſibilitas ip̃a manifeſtat. Et
fauet ergo deſiderio/ ꝛ terret ex p̃ce‑
pto. Ac ſi apte dicat. Laudo q̃d q̃ri‑
tis: ſed pus diſcite q̃d q̃ratis: nedum
voſmetipõs metiri negligitis tanto
fedior veſtra rep̃henſibilitas pareat.

quãtor a cũctis ↄſpici in honoris ar-
ce feſtinatis. Magnꝰ eñ regẽdi arti-
fex fauorib⁹ impellit/terrorib⁹ retra-
hit vt auditores ſuos ⁊ deſcripto in
reprehẽſibilitatis culmine reſtringat
a ſupbia ⁊ officiũ laudãdo qđ querit
cõponat ad vitã. Ipm quoqꝫ epiſco-
patus officiũ boni operis expſſione
definit cũ dr̃. Si qs epatum deſide-
rat bonũ opꝰ deſiderat. Ipe ergo ſi-
bi teſtis eſt/qꝛ epiſcopatũ nõ appetit
qui nõ per hũc boni operis miniſte-
rium/ſed honoris gl'iam querit.

¶ Moralium libro.xxi.

Titum.j. ¶ De hoc eodẽ epatus officio edo-
cens Titũ ait. Oportet epm eſſe ſine
crimine. Hoc autẽ inter peccatũ di-
ſtat ⁊ crimẽ qꝛ omẽ crimẽ peccatũ ẽ:
nõ tñ omẽ pctm̃ crimẽ. Et in hac vi-
ta multi ſine crimine: nullus vo ſine
peccatis valet eſſe. Predicator itaqꝫ
ſanctꝰ cum virũ dignũ grã ſacerdo-
tali deſcriberet: neq̃q̃ dixit/ſine pec-
cato/ſed ſi qs ſine crimine eſt. Sine
peccato eñ nemo valet eſſe: cũ Ioã-
j. Ioan.j. nes dicat. Si dixerimꝰ qꝛ pctm̃ nõ
habemꝰ: nos ipos ſeducimus/⁊ veri-
tas in nobis non eſt.

Moraliũ libro.xxxiij. qꝛ pdicato
res angeli vocẽtur Cap.v.

SCriptura ſacra pdicatores ec-
cleſie p eo qꝛ gl'iam p̃rie celeſtis
annunciant/angeloꝝ noĩe ſolet deſi-
gnari. Hinc Malachias ꝓpheta lo-
Mala.ij. quit dicens. Labia ſacerdotis cuſto-
dient ſcientiã/⁊ legẽ requirent ex ore
eius: qꝛ angelus dñi exercituum eſt.
j. Tim.iij. Hinc Paulus ait. Magnũ eſt pi-
etatis ſacrm̃ qđ manifeſtatũ ẽ in car-
ne/iuſtificatũ eſt in ſpũ: apparuit an-
gelis: pdicatũ eſt gentib⁹: creditũ eſt
mũdo: aſſumptũ eſt in gl'a. Qui igit
diſpẽſatõis miſteriũ poſtq̃ȝ appruiſſe
angelis dixit. Predicatũ gẽtib⁹ ſub-
didit: angeloꝝ pfecto nomĩe pdicato
res ſctõs.i. vitatꝫ nũcios dſignauit.

Q, nõ debeat pdicare q̃ impfectꝰ
eſt vita vl' etate. In homelia ſecunda
ſuper Ezechielem. Et in paſtorali.
caplo.xlix Capitulum.vi.

NEmo adoleſcentiã tuã contem- j. Timo.iiij.
nat. Cũ pma ſunt adoleſcentie
vl' iuuẽtutꝫ nr̃e tpa nobis adhuc ceſ-
ſandũ eſt a pdicatiõe: nec debemꝰ in
infirma etate pdicare: qꝛ ſmo doctri
ne nõ ſuppetit niſi in pfecta etate. Q̃-
adulqꝫ ei infirmi ſumꝰ/cõtinere nos
intra noſmetipos debemꝰ: neduȝ te-
nera bona citiꝰ oſtẽdimꝰ amittamꝰ.
Ad exẽplũ g̃ nõ ſr̃ oſtẽdẽda/ niſi que
ſunt firma. Hinc etiã p quedã ſapiẽ- Nota
tẽ dr̃. Adoleſcens loq̃re in tua cauſa
vix: ⁊ ſi bis interrogatꝰ fueris/ habeat
initiũ reſpõſio tua. Cũ vo p Paulũ
Timotheo diſciplo dr̃. Precipe hec
doce: nemo adoleſcẽtiã tuã ↄtemnat
Sciendũ nobis eſt/qm̃ in ſacro elo-
quio aliqñ adoleſcẽtia iuuẽtꝰ vocat.
Qđ citiꝰ oſtendit/ ſi Salomonis ad
mediũ vba pferant: q̃ ait. Letare iu- Eccle.xi.
uenis in adoleſcẽtia tua. Si eñ vnũ
vtraqꝫ eẽ nõ diſcerneret quẽ mone-
bat i adoleſcẽtia iuuenẽ nõ vocaret.
Quos igit a pdicatõis officio vl' im-
perfectio vl' etas phibet: ⁊ tñ impellit
precipitatio cũ arripiunt intẽpeſtiue
qđ nõ valent. perdũt etiã qđ implere
qñqꝫ tempeſtiue potuiſſent: ſicut pul
li auiũ ſi volare appetunt ante perfe-
ctionẽ alarũ: vnde ire cupiũt in alta/
inde mergunt in ima.

De quadã ſacre ſcripture cõſuetu
dine. Moral. lib. v. Ca.vij.

MAnus cito nemini impoſueris: j. Tim.v.

neq̃ cõmunicaueris peccatiſ alienis Sacre ſcṗture ɔſuetudo eſt/ vt cum aliq̃d narrat interpoſita alterius cauſe ſnia/ad ſuṗiora ṗtinus redeat. Sed hũc eſſe nonnũq̃ morẽ ſacri eloquij meli⁹ oſtẽdim⁹/ ſi ex eo aliquaꝫ hui⁹ rei ſilr̃udinẽ ꝓferam⁹. Paul⁹ nanq̃ aplſs cũ dilectũ diſcipulũ de inſtituẽ-dis eccl'ie officijs admoneret: ne q̃s forte ad ſacros ordines inordiate ꝓ-ueheret dixit. Man⁹ cito nemini im poſueris/ neq̃ cõicaueris pctis alie-nis: te ipm caſtũ cuſtodi. Qui ad in-firmitatẽ eius corpis ꝓtin⁹ ṽba con uertẽs ait. Noli adhuc aquã bibere: ſed modico vino vtere ꝓpt ſtomachũ tuuꝫ/ ⁊ frequẽtes tuas infirmitates. Statimq̃ ſubiũgit dicẽs. Quorũ-daꝫ hoim pctã manifeſta ſ t ṗcedẽtia ad iudiciũ: quorũdã aũt ⁊ ſubſequũt. Quid ẽ ad illõ ṗtinet qd ab infirmo bibi aquã ꝓhibuit/ hoc qd de peccatiſ abſcõditiſ quorũdã hoim manifeſtiſ-q̃ ſubiũxit. Niſi ꝙ interpoſita de eius infirmitate ſnia ad h̃ i extremo redijt qd ſuṗius dixit. Man⁹ cito nemini impoſueris neq̃ cõicaueris peccatiſ alienis? Ut eñi hec eadeꝫ pctã quãta ſollicitudine ꝑquirẽda eẽnt oñderet/ interpoſita ɔ̃ infirmitatis moleſtiaꝫ di ſcretiõis admonitiõe ꝓtin⁹ intulit qd in alijs pateſcerẽt/ in alijs laterent di cens. Quorũdaꝫ hoim pctã manife ſta ſunt ṗcedẽtia ad iudiciũ: q̃rũdaꝫ aũt ⁊ ſubſequunt. In hac ẽ ſentẽtia Paul⁹ nõ eiſdẽ verbis cõgruit/ q̃bꝰ iam loquẽs de Timothei infirmita-te ſubiunxit/ ſed ad illud redijt qd ſu perius intermittendo narrauit.

De cupiditate. Moralium libro xx. ⁊ xc. Cap. viij.

I. ad Ti- mo. vi.

Radix oium maloꝝ cupiditas. Cũ alicui auaricia/ id eſt cupiditas dominat: ſubiect⁹ ꝓculdubio malis omĩbꝰ demõſtrat: q: de auaricia ma la oñia oriunt: ⁊ peccatoꝝ oium ſpi ne ꝓducunt: de qua ꝑ Paulum dr. Radix oium maloꝝ cupiditas. Ipa quippe latẽter orit in mente/ſed pun-ctiões pctõꝝ omniũ patẽter ꝓducit in ope. Quas videlicꝫ punctiões ab hac radice ſurgẽtes/ſtatim ṗdicator egregi⁹ inſinuat cũ ſubdit. Quã q̃dã appetẽtes errauerũt a fide: ⁊ inſeru-erũt ſe doloribꝰ multiſ. Qui eñi mul tos dolores dixit: quaſi naſcentes ex hac radice punctiones innotuit. I. Timo i vi.

De humana ⁊ angelica atq̃ diui-na natura. Moraliũ li. xxv. Ca. ix.

Qui ſolus habꝫ immortalitatẽ. Oñis imutatio velut quedaꝫ mortis imitatio eſt. Id eñi qd muta-tur/ q̃ſi ab eo qd erat inficit: vt deſi-nat eſſe qd fuit: ⁊ incipiat eſſe qd nõ fuit. Lumẽ aũt verũ creator vicꝫ no ſter nll'a mutabilitatiſ viciſſitudie te-nebreſcit: nullis nature ſue ɔ̃fectibꝰ obumbrat: ſꝫ ei⁹ eſſe ſine mutabilita-te eſt ſicut ſcṗtuꝫ eſt. Apd quẽ nõ eſt trãſmutatio/ nec viciſſitudis obum-bratio. Et inde rurſum Paul⁹ aplſs dicit. Qui ſol⁹ hꝫ imortalitatẽ/ ⁊ lu-cem habitat inacceſſibilẽ. Sꝫ cũ cun cti nouerim⁹ ꝙ ⁊ hũana aia ⁊ angeli-ci ſpũs ſunt immortales inſtituti: cur ab aplſo ſolus deus imortalitatẽ hẽ ꝓhibet: niſi q: ſolus ṽe nõ morit q̃ ſo lus nũq̃ mutat. Hũana q̃ppe aia in lapſuꝫ nũq̃ caderet: ſi mutabilis nõ fuiſſet. Que a paradiſi q̃q̃ gaudijs expulſa ſi mutabilis nõ eſſꝫ/ad vitam minime rediret. In h̃ ipm ṽo qd ad vitã redire nitit/ defect⁹ ſuos altnan te ſemꝑ mutabilitate tolerare cogit,

Ubi. ſ.

Jacõ. I.

Quia ergo ex nihilo cõdita eſt/ ex ſe
nihilominꝰ infra ſe tẽdit/ niſi ad bo-
ni deſiderij ſtatū artificis ſui manu
teneat̃. Ex eo itaqꝫ qđ creatura ẽ/ de-
orſum ire habꝫ. Uirtute nanqꝫ ꝓpria
in p̃ceps poſſe ſe ire ꝯſiderat/ ſꝫ ad cõ
ditorẽ ſuũ amorꝫ manu ſe retinet ne
cadat: q̃uſqꝫ ad imutabilitatẽ trãſe-
at: ⁊ eo vere immortalit̃ quo immu-
tabilit̃ viuat. Ipſi q̃qꝫ ſpũs angelici
mutabiles ſũt ex natura ꝯditi: q̃tinꝰ
ex ſua ſpõte caderent/ aut ex arbitrio
ſtarẽt. Sꝫ q̃a humilit̃ elegerũt ei in-
herere a q̃ creati ſunt. hác ipam in ſe
mutabilitatẽ ſuã ſtãdi iam imutabi-
litate vicerũt: vt h ipo merito trãſcẽ-
derent qđ nature ſue ordine mutabi-
litati ſubeſſe potuiſſent. Qꝛ ergo ſo-
lus creator noſter nullã patit̃ muta-
bilitatẽ recte de eo per Paulum dr̃:
qui ſolus habet immortalitatẽ

De vidẽdo deo. Moralium libro
xviij. Capitulum. x.

j. Tim. vj) Et lucẽ habitat inacceſſibilem.
Cũ ad ipm fontẽ vite creatorẽ
noſtꝝ venerimꝰ/ erit nobis delectabi
liter impſſa ſitis ſimul ⁊ ſatietas: ſed
lõge ab iſta ſiti neceſſitas/ ſed longe a
ſatietate faſtidiũ: qꝛ ſitientes ſatiabi-
mur/ et ſatiari ſitiemꝰ. Uidebimꝰ er-
go deũ ipm q̃ erit p̃miũ laboris no-
ſtri: vt pꝰ mortalitatꝫ huiꝰ tenebras
acceſſa eius luce gaudeamꝰ. Sꝫ cũ
eius lucẽ dicimus acceſſam/ obſiſtit
nõis qđ Paulꝰ dr̃. Qui lucẽ habitat
inacceſſibilẽ quẽ vidit nullꝰ hoim/ ſꝫ
nec videre pt̃. Ecce rurſus audio qđ
ps. xxxiij Pſalmiſta ait. Accedite ad eũ ⁊ illu
minamini. Quõ igit̃ accedendo illu-
minamur/ ſi ipam lucẽ q̃ illuminari
poſſimꝰ nõ videmꝰ? Si v̾o accedẽ-
do ad eũ ipam q̃ illuminamur lucẽ
videmꝰ/ quõ inacceſſibilis eſſe perhi
bet̃? Qua in re pẽſandũ eſt/ q inacceſ-
ſibilẽ dixit nõ omi hoi/ ſed hũana ſa-
pienti. Scriptura quippe ſacra oẽs carna
litꝫ ſectatores hũanitatꝫ noĩe notare
ſolet. Un̄ iſdem apl's q̃buſdã diſcor-
dantibꝫ dr̃. Cũ em̃ ſit int̃ vos zelus ⁊ j. Cor. iij
ꝯtentio: nõne carnales eſtis/ ⁊ ſm ho
minẽ ãbulatis? Et vnde alibi teſtimo j. Cor. ij
niũ ꝓtulit: qđ oculꝰ nõ vidit/ nec au-
ris audiuit/ nec in cor hoĩs aſcẽdit q̃
p̃parauit deꝰ diligẽtibꝫ ſe. Et cum h Ibidem.
hoibꝫ dixiſſet abſcõditū mox ſubdi-
dit: nobis autẽ reuelauit deꝰ per ſpi-
ritũ ſuũ ipm ſe ab hoĩs vocatiõe di-
ſcernẽs: qui raptꝰ ſupra hoiem diui-
na iã ſapuerat? Ita etiã h loco cũ lu-
cem dei inacceſſibilẽ ꝓhiberet vt oſtẽ
deret q̃bꝫ ſubdidit. Quẽ vidit nullꝰ
hoim/ ſed nec videre pt̃ more ſuo ho
mines vocãs/ hoies hũana ſapiẽtes,
qꝛ qui diuina ſapiũt/ videlicꝫ ſup̃ ho
mines ſunt. Deũ igit̃ per celeſtẽ con
uerſationẽ videbimꝰ: ſi ſupra hoies
eẽ mereamur. Que nimiꝝ viſio nũc
fide inchoat̃: ſꝫ tũc in ſpecie ꝑficit̃ q̃n
coeternã deo ſapiẽtiã quã mõ ꝑ ora
p̃dicantiũ q̃ſi ꝑ decurrẽtia flumina
ſumimus/ in ipſo ſuo fonte bibemꝰ.

De ammonitione ſupboꝝ diuitũ.
In paſtorali. caplo. xxvi Cap. xi.

Superbis diuitibꝫ inferre metũ
ꝯ elationẽ debemꝰ ſicut Paulꝰ j. Tim. vj
dicit diſciplo de diuitibꝫ. Diuitibus
huiꝰ ſeculi p̃cipe nõ ſupbe ſapere: neqꝫ
ſperare in icerto diuitiaꝝ ſuaꝝ. Ubi
notãdũ valde eſt q humilitatis do-
ctor memoriã diuitũ faciẽs non ait.
Roga/ ſed p̃cipe: qꝛ ⁊ ſi impẽdẽda eſt
pietas infirmitati: bono: tñ nõ debet̃
elationi. Talibꝫ ergo rectũ qđ dr̃ tan
to rectꝰ iubet̃/ q̃nto ⁊ rebꝫ trãſitorijs

altitudine cogitationis intumeſcũt
De his in euãgelio dicit dñs. Ue vo
Luc. vi. bis diuitibus/q̃ habetꝫ cõſolationeꝫ
veſtrã. Quia enĩ q̃ ſunt eterna gau-
dia neſciũt/ex p̄ſẽtꝫ vite abũdãtia cõ
ſolant̃. Offerendus eſt ergo a p̄dica
toribus timor diuitibꝫ ſuꝑbis quos
cõſolatio glorie tẽporalis extollit: vt
cognoſcant quia diuitias quas con
ſpiciũt tenere nequaq̄ꝫ poſſunt.

De Uitanda verboruꝫ nouitate.
Moralium Libro. xviij. Cap. xij.

i. Tim. i. O Timothee depoſituꝫ cuſtodi
Quicunq̄ꝫ ad vere p̄dicatiõis
vba ſe p̄parat neceſſe eſt vt cauſarũ
origines a ſacris paginis ſumat/vt
om̄e qḋ loquit̃ ad auctoritatis diui
ne fundamentum reuocet atq̄ꝫ in eo
ſue locutionis edificiũ firmet. Se-
pe enĩ heretici dũ ſua ꝑuerſa ſtudẽt
aſtruere/p̄ferũt ea q̃ p̄fecto in ſacro-
rũ librorũ paginis nõ tenent̃. Unñ et
diſcipulũ ſuũ p̄dicator ammonet di
cẽs. O Timothee depoſitũ cuſtodi/
deuitãs ꝓphanas vocuꝫ nouitates.
Nota. Dũ enĩ laudari heretici tanq̄ꝫ de ex-
cellẽti ingenio cupiũt q̃ſi noua q̃daꝫ
p̄ferũt/q̃ in patrũ ãtiquorũ libris ve-
teribus nõ tenent̃. Sicq̄ꝫ fit vt dũ vi
deri ſapiẽtes deſiderant: miſeris au-
ditoribꝫ ſuis ſtultitie ſemĩa ſpargãt.

De Studio legendi. In paſtora-
li capitulo. xxij. Capitulũ. xiij.

i. Ti. iiij. Dum venio attende lectioni.
Omnis p̄latus ⁊ rector quoti-
die ſacri eloquij ſtudioſe debꝫ prece-
pta meditari: vt in eo vim ſollicitudi
nis ⁊ erga celeſtẽ vitã ꝓuide circum
ſpectiõis: quã humane ↄuerſationis
vſus indeſinẽter deſtruit/diuine ad-
monitiõis verba reſtaurẽt/⁊ q̃ ad ve
tuſtatẽ vite ꝑ ſocietatẽ ſeculariũ du
citur/ad amorem ſemꝑ ſpiritalis pa
trie cõpunctionis aſpiratione reno-
uet̃. Ualde nanq̄ꝫ cor inter humana
defluit. Cunq̄ꝫ indubitãter cõſtet ꝙ
exterius occupationũ tumultibꝫ im
pulſũ a ſemetipſo corruat/inceſſabili
ter ſtudere debet vt per eruditionis
ſtudiũ reſurgat. Hinc eſt enĩ ꝙ p̄la-
tum gregi diſcipulũ paulus admo-
net dicens. Dũ venio attende lectio-
ni. Hinc Dauid ait. Quomodo di- ps. cxviij
lexi legem tuam dñe: tota die medi-
tatio mea eſt.

Expliciunt exceptiones de ep̄la
ad Timotheum prima.

Incipiunt exce

ptiones de ep̄la ad Timotheũ ſcḋa.

Quomodo contemplatio poſſit
haberi. Moralium lib. v. Ca. i.

Sãcti vi-
ri ab huiꝰ mũdi
inq̇eta cõcupiſcẽ
tia ſe penitꝰ ſub-
trahunt: ac terre
narũ actionũ ſtrepitũ deſerũt/⁊ ꝑ q̇e
tꝫ ſtudium ab exterioribꝫ opibꝫ ceſſã
tes interna penetrare ſatagũt. Neq̄ꝫ
enĩ ad interna cõtẽplãda ꝑducunt̃:
niſi ab his q̃ exteriꝰ implicãt ſtudio
ſe ſubtrahant̃. Hinc eſt enĩ ꝙ per ſe
metipſam veritas dicit. Nemo põt duo Mat. vi
bus dominis ſeruire. Hinc paulus
ait. Nemo militãs deo implicat ſe ne ij. Thi. ij.
gotijs ſecularibꝫ/ vt ei placeat cui ſe
probauit. Hinc ꝑ ꝓphetã dñs admo
net dicens. Uacate ⁊ videte qm̄ ego ps. xlv.
ſum deꝰ. Nequaq̄ꝫ enĩ interna noti-
tia conſpicit̃/niſi ab externa implica-

tione ceſſet.ꝛ mẽs nr̃a nullo mõ ad
vim intime cõtẽplationis rapit/niſi
ſtudioſe ꝑus a terrenoꝝ deſiderioꝝ
tumultu ſopiatur.

¶ Quomodo doctores ꝑdicare de-
beãt. In paſtorali cap.xv. Cap.ij.

Prouidendũ eſt intẽtione ſolli-
cita rectoribꝫ vt ab eis nõ ſoluꝫ
praua nullo mõ:ſꝫ nec recta quidẽ ni-
mie ꝛ inordinate ꝓferant:q̃a ſepe di-
ctoꝝ virtus ꝑdit cũ apud audiẽtiuꝫ
corda incaute loq̃citatis importuni-
tate leuigat. Vñ Paulꝰ cũ diſcipu-
lũ d̃ inſtãtia ꝑdicationis admoneret
dicebat. Teſtificor coram deo ꝛ xp̃o
Jeſu q̃ iudicaturus eſt viuos ꝛ mor-
tuos:ꝛ aduentũ eius ꝛ regnũ ipſiꝰ ꝑ-
dica verbũ/inſta oportune/importu-
ne argue. Dicturus importune,ꝑmi-
ſit oportune/q̃a ſcꝫ apud auditoris
menteꝫ ip̃a ſua vilitate ſe deſtruit/ſi
h̃re ip̃ortunitas oportunitatẽ neſcit.

¶ De Mãſuetis ꝛ iracũdis prelatꝭ.
In paſtorali capitulo.xl. Et in ho-
melia.xj.ſup Ezechielẽ. Cap.iij.

Manſueti p̃lati debent ſtudere
vt etiã emulationẽ iuſtitie ha-
beãt iracũdi ṽo vt emulationi quaꝫ
ſe habere eſtimãt mãſuetudinẽ ſub-
iungant. Idcirco nãq̃ꝫ ſpũs ſanctus
in colũba nobis ꝛ igne mõſtratꝰ eſt:
q̃a videlicet oẽs q̃s implet/ꝛ colũbe
ſimplicitate mãſuetos:ꝛ igne zeli ar-
dẽtes exhibꝫ. Nequaq̃ꝫ g̃ ſpũ ſancto
plenus eſt/q̃ aut in tranq̃llitate mã-
ſuetudinis feruorẽ emulationis de-
ſerit/aut rurſum in emulationis ar-
dore ṽtutẽ manſuetudinis amittit.
Qđ fortaſſe melius oſtenduꝰ ſi in
mediũ pauli magiſteriũ ꝓferamꝰ.q̃
duobꝫ diſcipulis ꝛ nõ diuerſa carita-
te ꝑditis/diuerſa tñ adiutoria predi-
cationis impendit. Timotheũ eni
admonẽs ait. Argue/obſecra/incre-
pa:in om̃i ꝑatiẽtia ꝛ doctrina. Titũ
q̃q̃ꝫ admonet dicens. Hec loquere ꝛ
exhortare/ꝛ argue cũ omni imperio.
Quid eſt ꝙ doctrinã ſuã arte tanta
diſpẽſat:vt exhibenda hac alteri im-
periũ ꝛ alteri patientiaꝫ ꝓponat/niſi
ꝙ mãſuetioris ſpũs titũ ꝛ feruentio-
ris vidit eſſe Timotheuꝫ? Illũ itaq̃ꝫ
ꝑ emulationis ſtudiuꝫ inflãmat/hũc
ꝑ lenitatẽ patiẽtie tẽperat. Illi qđ d̃-
eſt iungit:huic qđ ſupeſt ſubtrahit.
Illũ ſtimulo impellere nitit:hũc fre-
no moderat. Cui q̃ppe ꝑ auctorita-
tẽ imperij iniungẽda erat ſeueritas
ṽbi.is aũt q̃ ꝑ ſpm̃ feruebat/ꝑ patiẽ-
tiã tẽperandus fuerat/ne ſi plus iu-
ſto ferueſceret/nõ ad ſalutẽ vulnera
ſubiectoꝝ reduceret/ſed ſana vulne-
raret. Nã ſepe verba que hunc ad ſa-
lutẽ reuocãt/aliũ vulnerant.

¶ De fiducia eterne retributionis
Moralium lib.x.ꝛ.xxxj. Cap.iiij.

Sancti viri q̃a fideliter domini
ꝑceptis inſeruiũt aduentuꝫ illiꝰ
ſpe certa ꝑſtolant/extremum venire
iudiciũ oſtendi celeſtẽ patriã ꝑſolui
ꝑmia iuſtis appetũt. Sciendũ enim
eſt ꝙ bonoꝝ mẽs quo duriora ꝓ ve-
ritate tolerat:eo eternitatꝭ ꝑmia cer-
tiꝰ ſperat/ꝛ tãto ſpes in deũ ſolidior
ſurgit q̃ꝫto ꝓ illo q̃ſq̃ꝫ grauiora ꝑtu-
lerit. Labores q̃ppe ſuos ſancti cõſi-
derãtes mercedẽ retributionis q̃rũt
ꝛ cauſe ſue merituꝫ ſcientes ꝑſentiaꝫ
iudicis expetũt/cũq̃ꝫ vt veniat in flã-
ma ignis dans vindictã impijs ꝛ cõ-
tẽplationis ſue ſpeciẽ in retributio-
ne deferẽs pijs ardore ſũmo cõcupi-
ſcũt. Labores ergo ſuos intuẽs pre-
dicator egregius dicit. Ego eni iaꝫ

ij.Ti.iiij. delibor/ ꝛ temp⁹ reſolutionis mee in
ſtat. Bonũ certamẽ certaui/curſum
cõſũmaui/fidem ſeruaui: de reliquo
repoſita eſt mihi corona iuſtitie quã
reddet mihi dñs in illa die iuſtus iu
dex. Nã eni cõtra mala trãſeuntia ſi
ne defectu certauerat/de mãſuris ni
miꝝ gaudijs ſine dubietate pſume
bat. Ubi ꝛ apte ſubiũgit. Nõ ſolum
aũt mihi ſ; ꝛ his q̃ diligũt aduentu;
eius. Ac ſi dicat. Sed ꝛ omnibꝰ q̃ ſibi
de bona opatione ſũt cõſcij. Aduen
tũ eni iudicis non diligunt/niſi q̃ in
cauſa ſua habere ſe iuſtitie meritum
ſciũt. Nequaq̃ꝫ q̃ppe gaudiũ vel co-
rona retributiõis de eternitate reci-
pit/qḋ nõ hic pus pia tribulatione ꝛ
labore conquirit. Hinc paulus ait.
ij.Timo.ij Si cõmorimur ꝛ cõuiuem⁹/ſi ſuſti-
nem⁹ ꝛ cõregnabim⁹. Hinc ſãctoꝝ
gl'iam angel⁹ Joãni indicãs ait. Hi
ſũt q̃ venerũt de tribulatiõe magna
Act.xiiij Hinc Paul⁹ diſcipulos ammonet
dicẽs. Per mltas tribulatiões opor
ij.Timo.ij tet nos introire in regnu; dei. Hinc
iteꝝ ait. Non coronabit/niſi q̃ legiti
In homelia ſup (me certauerit.
Si quis venit ad me.

Ad coronã eni ꝛ ad magna pmia
puenire non poteſt/niſi per magnos
labores. Queſcunq̃ꝫ ergo celeſtium
delectat magnitudo premiorũ non
deterreat certamẽ laborum.

Expliciunt exceptiones de epl'a
ad Timotheum ſcda.

Incipiunt exce-

ptiones ex opuſculis beati Gregorij
pape. De epiſtola beati Pauli apo-
ſtoli Ad Hebreos.

Quibus ex cauſis deus hominẽ
perditum potius q̃ꝫ angelum apo-
ſtatam reparare diſpoſuit.

Moralium libro quarto. Ca.j.

OMnipo
tens deus ſicut ex
nihilo bona facere
potuit/ita cum vo
luit p incarnatio-
nis ſue myſterium etiam pdita bona
reparauit. Duas autẽ ad intelligen
dum ſe creaturas fecerat/angelica;
videlic; ꝛ humanam. Utrãq̃ꝫ vo ſu-
perbia perculit/ꝛ ab ingenite ſtatu
rectitudinis deiecit. Sed vna teg-
mẽ carnis habuit/alia vero nihil in-
firmũ d carne geſtauit. Angelus nã-
q̃ꝫ ſpũs eſt ſolũmõ/ hõ vo ſpũs eſt et
caro. Miſert⁹ ḡ creator vt redime-
ret illã ad ſe debuit reducere/quã in
ppetratiõe culpe ex infirmitate ꝯſtat
aliquid habuiſſe. Et eo alti⁹ debuit
apoſtatam angelu; repellere/quo cũ
a pſiſtendi fortitudine corruit: nihil
ĩfirmũ ex carne geſtauit. Hinc eni
ſcriptũ eſt. Nuſq̃ꝫ angelos apprehẽ- Heb.ij
dit: ſed ſemen Abrahe apprehendit.
Idcirco namq̃ꝫ redẽptor noſter non
angelus; ſed homo fact⁹ eſt: quoniã
hoc pculdubio fieri debuit qḋ rede-
mit/vt ꝛ pditũ angelũ nõ apphẽdẽ-
do deſereret/ꝛ hoĩe; in ſemetipo ap-
phẽdẽdo repararet. Eſt adhuc aliḋ
q̃ ꝛ pditus hõ reparari debuit/ꝛ ſuper
biẽs ſpũs reparari non poſſit/q̃a ni
miꝝ ãgel⁹ ſua malicia cecidit/hoĩe;
vo aliena pſtrauit. Nũqua; ḡ gen⁹
ad penitentiã redẽptoris aduẽtu re-
ducit: apoſtata vero angelus ad re-

ſtauratione nulla ſpe venie: nulla cō-
uerſionis emēdatione reuocat. Sic
quippe illū perpetrate ſuperbie cecitas gra
uat: vt neqꝗ̄ vlterius ad lucē penitentie per
diuini reſpect⁹ memoriā reſurgat; nec
ad veniam cū electis/nec vltra ad illa
claritatē intime agnitiōis ſuperna re-

De ſignificatiōe lumboꝝ. (deat.
Moralium libro. xxxij. Et in home-
lia. viij. Capitulum. ij.

Heb. vij. PEr Abraam Leui decimat⁹ ē:
adhuc em̄ in lumbis patris erat.
Lūboꝝ noie propago mortalitatē expri
mit: qꝛ ſeminaria coit⁹ viris in lūbis/
feminis aūt in vmbilico ineſſe perhibet.
Luc. xij. Hinc ē qꝙ veritas diſcipulis dr. Sint
lūbi vr̄i pcincti. Hinc petr⁹ cū luxu-
riā a corde reſtringeret/ admonebat
j. Pe. j. dicēs. Succincti lūbos mētis vr̄e.
Propt̄ qḋ etiā ꝛ ḋ Leui dr̄: qꝛ adhuc
in lumbis patris erat cū melchiſedech
occurrit abrae. Cum em̄ Paul⁹ per
abrae ſacrificiū melchiſedech tēpore
Leui ſacerdotiū diceret decimatū: vbi
tūc in abrae corpe Leui lateret oſtē-
dēs ait. Adhuc ei in lūbis patris erat.

Q, ſubtiliter cogitatiōes noſtras
deus attendit. In homelia. ix. ſuper
Ezechielem. Capitulum. iij.

Heb. iiij. VIuus ē ſermo dei ꝛ efficax. Ante
omnipotentē dei oculos vel que
bn̄ geſta vl' q̄ ſciēter ſr̄ dicta depeunt
cū iam nō amore dn̄i/ſꝫ intētione lau
dis trāſitorie fiūt. Sic etem̄ ſepe cō-
gitationi bone cogitatio ſiniſtra ſub-
iungit: vt vix ipe q̄ eaſdē cogitatōes
generat anim⁹ agnoſcat. Vn̄ ꝛ pdica
tor egregi⁹ cū loqns ſubtilr̄ diceret.
Viu⁹ eſt ſermo dei ꝛ efficax ꝛ penetra-
bilior om̄i gladio ancipiti: ꝛ ptingēs
vſqꝫ ad diuiſionē anīe ac ſpūs: ilico
Ubi. s. ſubiūgit. Cōpagū qꝫ ac medullarū
ꝛ diſcretor cogitationū ꝛ intentionū
cordis. Diſtinguit em̄ dei ſermo cōpa
ges ꝛ medullas: qꝛ diſcernit cogita-
tiōes ꝛ intētōes cordis. Per compa
ges quippe oſſibꝫ oſſa iūgunt. Et ſepe
dū quiddā recta cogitatōe agim⁹/ſed
in laudis amorē ſubito declinam⁹. ꝛ
hoc p laude facim⁹/ qḋ prius facere p
veritate ceperam⁹: qꝛ cogitatōes cogi
tatiōibꝫ adiūgunt quaſi quedā in ſpū cō
pages fiūt. Sꝫ hn̄t oſſa q̄ in cōpage
iūcta ſunt/ etiā medullas. Qḋ pdica
tor ſctūs aptius intulit cū ſubiūgit.
Diſcretor cogitationū ꝛ intentionū
cordis. Cōpages em̄ nr̄e cogitatōes
ſunt: medulle autē intentiōes. Etem̄
aliud cogitam⁹/ ꝛ aliud eſt qḋ p cogi
tatione intēdim⁹. Nam ſi qs propoſito
nūmoꝝ premio pupilli vel vidue cau-
ſam defendat: ꝛ fortaſſe eccliam in-
grediēs/ſuis precibꝫ dn̄o dicat: tu vides
qꝛ cauſam pupilli ꝛ vidue defendo:
iſte proculdubio q̄ cogitat ſcit: ſed quo
intēdat ei⁹ cogitatio ignorat. Aliud
quippe cogitat atqꝫ aliud intēdit: nō
em̄ defenſionē pupilli vel vidue/ ſed
mercedē nūmoꝝ querit. Nā tolle tpale
premiū ꝛ pupillū ꝛ viduā nō defendis.
Sermo itaqꝫ dei diſcretor ē cogita-
tionū ꝛ intētionū cordis: q̄ nō aſpicit
qd apud temetipm̄ cogitas: ſed per
medullā cōpagis. i. per intētionē co-
gitationis quid accipe requiras.

Q, oportuit p homine redimēdo
hominē ſine pctō offerri. Moraliū
libro. xvij. Capitulum. iiij.

QUamuis ſimplici nature diui-
nitatis nō ſit aliud eſſe/ꝛ aliud
ſape: nec aliḋ ſapere ꝛ aliḋ fortē eſſe.
quippe qꝛ ipa fortitudo q̄ ſapiētia: et
ipa ſapiētia que diuinitatis eſſentia
eſt: dn̄s tn̄ diabolū quātū ad faciē ſpe-

erat non ꝟtute ſed rōne ſupauit. Ipſe
nanqꝫ diabolꝰ in illa nos parētis pmi
radice ſupplātās ſub captiuitate ſua
hoiem q̄ſi iuſte tenuit: q̄ libero cōdi-
tus arbitrio ei iniuſta ſuadenti ꝯſen-
ſit. Ad vitā nanqꝫ cōditꝰ in libertate
ꝓprie voluntatis: ſpōte ſua factus eſt
debitor mortis. Delēda ergo erat ta-
lis culpa: ſed niſi per ſacrificiū deleri
nō poterat. Querēdū erat ſacrificiū
ſed q̄le ſacrificiū poterat ꝑ abſoluen
dis hoibꝫ reperiri. Neqꝫ em̄ iuſtuꝫ fuit
Heb. ix. vt ꝑ rōnali hoie brutoꝝ anialium vi-
ctime cederent. Vn̄ ait apl's. Neceſſe
eſt ergo exēplaria celeſtiū his mūda-
ri: ipa autē celeſtia melioribꝫ hoſtijs
q̄ iſtis. Ergo ſi bruta anialia ꝓpt' ra-
tionale aial. ideſt ꝑ hoie digne victi-
me nō fuerūt: reqrendꝰ erat hō qui ꝑ
hoibus offerri debuiſſet: vt ꝑ rōnali
peccāte rōnalis hoſtia mactaret. Sꝫ
q̄d q̄ hō ſine pctō inueniri non pote-
rat: ꝛ oblata ꝑ nobis hoſtia q̄n nos a
pctō mundare potuiſſet: ſi ipa hoſtia
peccati ꝯtagio nō careret. Inq̄nata
quippe inq̄natos mūdare nō poſſet.
Ergo vt rōnalis eſſet hoſtia/ hō fue-
rat offerendꝰ. Vt ḡ a pctis mūdaret
hoiem homo ꝛ ſine pctō. Sꝫ q̄s eſſet
hō ſine pctō/ ſi ex pcti cōmixtione de-
ſcenderet. Proinde venit ꝓpt' nos in
vtero ꝟginis filiꝰ dei: ibi ꝑ nobis fa-
ctus eſt hō. Sūpta ē ab illo natura/
nō cl'pa. Fecit ꝑ nobis ſacrificiū cor-
pus ſuum: exhibuit ꝑ pctōribꝫ victi-
mā ſine pctō: que ꝛ hūanitate mori/ ꝛ
iuſticia mūdare potuiſſet. Hūc ḡ cū
poſt baptiſma vidit antiquꝰ hoſtis:
mox tētatiōibꝫ impetijt: ꝛ ꝑ diuerſos
aditꝰ ad eiꝰ interiora molitꝰ irrūpere
eſt victꝰ: atqꝫ ipa inexpugnabil' men
tis eius integritate ꝓſtratus. Sꝫ q̄a
ad interiora nō valuit/ ad eiꝰ ſe exte-
riora ꝯuertit: vt q̄ mētis ꝟtute victꝰ
eſt/ eū quē decipere tētatione non va-
luit/ carnis ſaltē videret morte ſupe-
rare: atqꝫ vt añ nos dcm̄ eſt/ ꝑmiſſus
eſt in illo q̄d ex nobis mortalibꝫ me-
diator accepat. Sꝫ vbi potuit aliq̄d
facere/ ibi deuictꝰ eſt ex oīni pte: ꝛ vn̄
accepit exterius poteſtatē dīnce car-
nis occidēde. inde interius poteſtas
eius qua nos tenebat occiſa eſt. Ipſe
nanqꝫ victꝰ eſt interius/ dū quaſi vi-
cit exteriꝰ. Et qui nos iure dbitores
mortꝭ tenuit/ iure in nobis ius mor-
tis amiſit. q̄ per ſatellites ſuos eius
carnē perimendā appetijt/ in quo nil
ex culpe dbito inuenit. Dn̄s ergo no
ſter ꝑ nobis mortē ſoluit indebitaꝫ:
vt nobis mors debita non noceret.
Antiquꝰ aūt hoſtis per exceſſum p̄-
ſumptionis ſue eū etiā perdidit quē
inique ꝑſuaſiōis lege poſſedit: ꝛ duꝫ
audacter eum in q̄ nil ſibi cōpetebat
appetijt/ iure illū quem q̄ſi iuſte tene-
bat amiſit. Prudētia itaqꝫ nō ꝟtute
deuictꝰ eſt: q̄ dū ad tētanduꝫ deū ſol
uit/ ab hoie poſſidēdo religat' vt inde
eū q̄ ſub ipo erat pderet. vn̄ cū illo q̄
ſuper ipm̄ eſt ꝯgredi p̄ſumpſiſſet.

¶ De feruenti perſeuerātia. Mora-
lium libro. v. Capitulum. v.

Qui plene mortificationē ſuaꝫ
appetūt: q̄nto fiunt ad finē vi-
ciniores/ tāto ſe exhibēt in ope arden
tiores: laborādo nō deficiūt/ ſꝫ magꝭ
ad vſum laboris creſcūt. quia q̄ iam
premia ꝓpinquiora cōſiderant/ eo in
opere delectabiliꝰ exſudāt. Vnde bt̄i
Paulus quibuſdaꝫ eternā patriā q̄-
rentibus dt. Nō deſerentes collectio- Heb. x.
nem noſtrā ſicut eſt cōſuetudinis q̄-
buſdam/ ſed cōſolantes: ꝛ tanto ma-

gis q̄nto videritis appropinquantē
diē. Laborantē quippe ↄſolari/eſt pa
riter in labore perſiſtere: qꝛ ſubleua-
tio laboꝝ eſt viſio collaborātis: ſicut
cū in itinere comes iungit̄ via q̄dem
nō abſtrahit̄/ſed tn̄ d̄ ſocietate comi-
tis labor itineris leuigat̄. Dum itaqꝫ
Paulꝰ ↄſolantes ſe in labore q̄rere/
Heb.x. adiūxit dicēs. Tāto magis q̄nto vi-
deritis appropinquantē diē. Ac ſi di
ceret. Eo labor creſcat/ q̄ iam ip̄a p̄-
mia laboris appropinquāt.

¶ De flagellis dei. In paſtorali.capi
tulo.xxxvi. Capitulū.vi.

Heb.xij. PAtres carnis nr̄e habuimꝰ eru
ditores ꝛ reuerebamur eos: nū
multomagis obtēperabimꝰ p̄ri ſpiri
tuū ꝛ viuemꝰ? Omnes q̄s dn̄s in hoc
flagellat t̄pe:eo ſe debēt dei filios ſen
tire/ q̄ illos caſtigāt flagella diſcipli-
ne. Niſi em̄ correctis hereditatē da-
re diſponeret/eos erudire p̄ moleſti-
as nō curaret. Hinc nāqꝫ dn̄s ad Jo
Apoc.iij. annē per angelū d̄r. Ego q̄s amo ar
guo ꝛ caſtigo. Hinc rurſum ſcriptū
Heb.xij. eſt. Fili mi noli negligere diſciplinā
dn̄i:neqꝫ fatigerꝭ cū ab eo argueris.
quē enim diligit dn̄s corripit:flagel
lat aūt omnē filiū quē recipit. Hinc
Ps.xxxiij Pſalmiſta ait. Multe tribulatiōes
iuſtoꝝ. Hinc beatꝰ quoqꝫ Job in do-
Job.x. lore exclamās ait. Si iuſtꝰ fuero nō
leuabo caput/ſaturatꝰ afflictiōe ꝛ mi
ſeria. Cōſiderare etiā debemꝰ p̄ per-
cipiēdis hereditatibꝫ terrenis q̄ꝫ du-
ra carnales filios diſcipline flagella
caſtigent. Que ergo nobis diuine cor
reptionis pena grauis eſt: p̄ quam ꝛ
nūq̄ꝫ admittēda hereditas percipit̄:
Heb.xij. ꝛ ſemp̄ mā̄ſura ſupplicia vitāt̄? Hinc
etenī Paulꝰ ait. Patres q̄dem car-
nis noſtre habuimꝰ eruditores: ꝛ re-
uerebamur eos: num m̄ltomagis ob-
temperabimꝰ patri ſpirituū ꝛ viue-
mus? Et illi q̄dem in tēpore pauco-
rum dieꝝ ſm̄ voluntatē ſuā erudie-
bant nos: hic aūt ad id qd̄ vtile eſt in
recipiēdo ſanctificationē eiꝰ. Quos
ergo dn̄s flagellat/ ſollicite patientie
virtutē ſtudeant ſeruare: inceſſant̄ em̄
quāta redēptor noſter ab his q̄s cre-
auerat ꝑtulit mala debēt cōſiderare:
q̄ tot abiecta cō uitioꝝ probra ſuſti-
nuit/ q̄ de manu hoſtis antiq̄ capti-
uoꝝ animas quotidie rapiēs/inſul-
tantiū alapas accipit q̄ aqua nos ſa
lutis diluēs/a perfidoꝝ ſputis faciē
nō abſcōdit: q̄ inter angeloꝝ choros
nobis ꝑennes honores tribuens co-
laphos ꝑtulit/ q̄ a peccatoꝝ nos pū
ctionibꝫ ſaluās/ ſpinis caput ſuppo-
nere nō recuſauit: q̄ eterna dulcedi-
ne nos inebriās in ſiti ſua fellis ama-
ritudinē accepit/ q̄ qui p̄ nobis pa-
trē q̄ꝫuis eſſꝫ diuinitate eq̄lis adora-
uit/ſub irriſione adoratus tacuit: q̄
vitā mortuis p̄parās/ vſqꝫ ad mortē
ip̄e vita ꝑuenit. Cur itaqꝫ aſpeꝝ cre-
ditur vt homo toleret a deo flagella
pro malis/ ſi tāta deus ab hominibꝫ
pertulit mala p̄ bonis? Aut q̄s ſane
intelligētie de ꝑcuſſione ſua ingratꝰ
exiſtat: ſi hinc ipſe ſine flagello non
exijt/qui hic ſine peccato vixit?

¶ Moraliū libro.xiij. De diſtantia
paſſiōis xp̄i ꝛ Abel. Cap.vij.

SAnguinē aſpſionis melius lo- Heb.xij.
quētem q̄ꝫ Abel. De Abel ſan-
guine dixit dn̄s ad Cayn. Vox ſan- Gen.iiij.
guinis fratris tui clamat ad me de
terra. Ipſe quoqꝫ qui ſumit̄ ſanguis
redēptiōis/ clamor eſt noſtri redem-
ptoris. Vn̄ etiā Paulus d̄r. Et ſan-
guinē aſperſionis meliꝰ loquentē q̄ꝫ

abel. Sanguis quippe Jeſu melius lo
quit̃ q̃z Abel. qꝛ ſanguis Abel moꝛ-
tem fratricide fratris petiĳt: ſanguis
aũt dñi vitã perſecutoꝛib' impetrauit.
Unũ factũ eſt vt redemptoꝛꝫ noſtri ſan
guinẽ quẽ perſecutoꝛes ſeuiẽtes fu-
derant/poſtmodũ credẽtes biberẽt:
eumqꝫ dei filiũ eſſe p̃dicarent.

De tempeſtate diuini examinis.
Moꝛaliũ libꝛo.xxi. Cap̃.viij.

Agg.ij. Ego mouebo non ſolũ terrã/ſed
etiã celum. Tempeſtas in mari
cũ oꝛitur: p̃us leues vnde/ꝛ poſtmo-
duꝫ volumina maioꝛa ↄcitant̃: ad ex-
tremũ fluct' ſe in alta erigũt: ꝛ naui-
gãtes quoſqꝫ ipa ſua altitudine ſub-
uertunt. Sic ſic nimiꝝ extrema illa
pꝛoperat/ que vniuerſuꝫ mũdũ ſub-
ruat tempeſtas animarũ. Nũc enim
bellis ꝛ cladib' quaſi quibuſdaꝫ vn-
dis ſua nobis exoꝛdia oſtẽdit. ꝛ q̃nto
ad finem ꝓpinquioꝛes efficimur/ tan
to grauioꝛa irruere tribulationũ vo-
lumina videmus. Ad extremũ vero
cõmotis omnib' elemẽtis/ſupernus
iudex veniens finẽ omniũ appoꝛtat:
quia videlicꝫ tunc tẽpeſtas fluctum
in celum leuat: vnde ꝛ dicit̃. Adhuc
modicũ ꝛ ego mouebo non ſolũ ter-
ram/ſed etiaꝫ celum. Hãc tempeſta-
tem ſancti viri vigilãter aſpiciunt: ꝛ
ex his tribulationib' que mundũ fe-
riunt p̃uident que ſequunt̃: atqꝫ ex-
tremi iudiciĳ aduentũ intẽta mente
ↄſiderãtes pertimeſcũt: ſupneqꝫ ma-
ieſtatis vim ad iudiciũ venientis: ꝛ
terroꝛẽ tanti examinis cõſiderantes
expaueſcũt. Quomodo autẽ depreſ-
ſura ſũt dei iudicia eos qui ſe eleuãt:
ſi ꝛ illos ad tẽpus aliq̃n depꝛimunt:
qui hec ſemꝑ in hũilitate foꝛmidant?
Unde ſummopere foꝛmidandũ eſt no
bis illud examẽ tãte diſtrictionis. Cõ
ſtat autẽ qꝛ in hac vita cũ percutit: ſi p-
cuſſionẽ coꝛreptio ſequit̃/ diſciplina
patris eſt/nõ ira iudicis: amoꝛ coꝛri-
gentis eſt/nõ diſtrictio punientis. Ex
ipõ ergo p̃ſenti verbere/ iudicia eterna
pẽſanda ſunt. Hinc etenĩ ꝑpendere/
hinc ſummopere cõſiderare debemus
quõ ferat̃ illa q̃ repꝛobat: ſi ferri mo-
do vix valet eius ira que purgat.

Cur domin' Jeſus extra poꝛtam
paſſus eſt. Capitulum.ix.

Uaccam rufam a filiĳs iſrael ad-
ductam p̃cepit dñs Moyſi tra Nũe.xix.
di Eleazaro ſacerdoti: qui eductam
extra caſtra imolaret in ↄſpectu dñi.
Quid per vaccã rufam/ niſi aſſũpta
ad ſacrificiũ infirmitas dñice incar-
natiõis rubꝛa per cruoꝛẽ paſſionis fi
gurat̃? Quid eſt hoc ꝙ hec vacca ad
immolanduꝫ ſacerdoti tradit̃/ niſi ꝙ
incarnat' dñs qui ꝑ redemptiõe no
ſtra ſacrificiũ ſemetipum fecit in iu-
daici populi man' datur? Qui etiaꝫ
extra caſtra in cõſpectu dñi immola-
tus eſt: quia videlicꝫ extra poꝛtã paſ-
ſus eſt. Unde per Pauluꝫ dicit̃. Je-
ſus vt ſanctificaret per ſuũ ſanguinẽ Heb.xiij.
populuꝫ/extra poꝛtã paſſus eſt. Ex-
eamus ad eũ extra caſtra / impꝛope-
rium eius poꝛtãtes. Nõ enim habe-
mus hic manentẽ ciuitatẽ/ ſed futu-
ram inquirim'. Jdcirco enim extra
poꝛtã paſſus eum/ vt a cõuerſatione
nos vite p̃ſentis q̃ſi a ciuitate foras
duceret: ꝛ a terrena inhabitatiõe coꝛ
noſtrum vellere pſuaderet. Jn cõſpe-
ctu vo patris immolat̃: quia qđ ante
oculos hominũ pena/ hoc ante ocu-
los patris fuit ſacrificium.

De fide ꝛ timoꝛe dei. Moꝛalium
libꝛo.xix. Capitulum.x.

Hebi. xi. Idem moyſes deerliquit egiptū
nō veritus animoſitatē regis:
inuiſibilē eñi tanq̄ vidēs ſuſtinuit.
Peruerſi q̄q; in actionib9 ſuis verē
tur homines q̄s corporaliter vident
deūq; ſibi p̄ſentē nō eſtimāt eſſe/quē
nō vidēt. Quo cōtra in laude moyſi
dicit̄ Dū egypti regez cōtēneret/et
Ibidem. dei mandatis obediret/q̄a inuiſibilē
tanq̄ vidēs ſuſtinuit. Peruerſū q̄p
pe terre principē q̄ſi nō vidit/quem
ab oculis ſui cordis abiecit. Regem
v̄o inuiſibilē tanq̄ videns ſuſtinuit
q̄niā ab eius timoris intuitu: ment;
oculum non deflexit.

¶ Diffinitio fidei. In homelia ſup
Cū ſero eſſet factū. Et ſup. Si quis
vult poſt me venire. rē. Cap. xi.

Hb i,8 Eſt aūt fides ſperandaruz ſub
ſtantia rerum argumentū non
apparentiū. Cuz hoc Paulus apo
ſtolus dicit Profecto liquet quia fi
des illa℞ rerum argumentū eſt que
apparere non poſſunt/ Que etenim
apparent: iam nō habēt fidē; ſ; agni
tionez. Nā quod obtutib9 humanis
viſibiliter p̄ſētat̄/ z poteſt videri/me
lius dicitur ſciri q̄ credi.

¶ De diſcreta paſtorum predicatio
ne z humilitate ſubdito℞. Moraliū
Lib. v. z. xxiij. Et in homelia. xj. ſu
per Ezechielem. Cap. xij.

Orandum eſt paſtoribus q̄tū
loquant̄: ne ſi eis q̄ multa ferre
non valent verbū vel exhortationis
vel increpationis longius trahant:
auditores ſuos ad faſtidium perdu
Heb. xiij. cant Unde p̄dicator egregius loqui
tur dicens. Obſecro vos fratres vt
ſuffcratis v̄bum ſolatij/ etenim per
paucis ſcripſi vobis. Hoc tn̄ infir
mis p̄cipue cōgruit vt pauca quidē
z q̄ capere p̄ualent audiant/ſed quē
mentē co℞ in penitētie dolore cōpū
gant. Nam ſi eis vno in tempore ex
hortationis ſermo fuerit multiplici
ter dictus: q̄a retinere nō valēt mul
ta ſimul amittūt oīa. Si qn̄ tn̄ ſer
mo plixior trāſeat modū ſuū hoc au
ditoribus nō eſt periculoſū. Notan
dū eſt aūt q̄ Paulus dum mire he
breos admoneret/ d̄ magnis que di
xerat humiliter ſenſit/ z dicta ſua v̄
ba ſolatij vocauit. Auditoribus q̄dē
ſuis humiliter multa dixerat/ſed ipa
exhortatione humili placare eos ad
huc humilius ſatagebat Epheſijs
quoq; mileti valedicens afflictis ac
gemētib9/humilitatē ſuā ad memo
riā reuocat dicens. Uigilate memo Act. xx.
ria retinētes q̄m p̄ trienniū nocte et
die nō ceſſaui cū lachrymis: monēs
vnū quēq; v̄ſm. Hinc ergo colligat
ſi qn̄ aliq̄d recte ſentit/ q̄ta humilita
te debeat magiſtro loqui diſcipulus
ſi ipſe magiſter gētiu; in his q̄ cū au
ctoritate p̄dicat tā ſubmiſſe diſcipu
los rogat. Hinc vnuſquiſq; colligat
eis a q̄bus bene viuendi exēpla p̄ci
pit/hoc q̄d bene intelligit q̄ humilit̄
dicat/ſi Paulus illis humili ſe voce
ſubdidit/q̄s ad vitaz ipſe ſuſcitauit.
Cum itaq; quedā facta melio℞ dete
rioribus diſplicent nequaq̄ hoc q̄d
mentē mouet eſt reticendū: ſ; cū hu
militate magna p̄ferenduz. quatin9
intentio pie ſentient; eo vere ſeruet
formā rectitudinis/quo per iter gra
dit̄ humilitatis. Et libere ergo dicē
da ſunt que ſentim9: z valde humili
ter promēda que dicimus: ne z que
recte intēdim9/hec elate p̄ferēdo nō
recte faciamus.

Expliciunt exceptiones de epiſto

le Ad Hebreos.

Incipiunt exce ptiones de Actibꝰ Apoſtolorum.

De Fide ꝛ veritate reſurrectiõis atqꝫ aſcenſionis dominice.

Capitulum primum.

PRimuꝫ quidem ſermonẽ feci ꝺ omnibus o theophile q̃ cepit Jeſus facerꝰ ꝛ do‑
cere vſqꝫ in diem qua pcipiẽs apl̃is
p ſpm̃ ſanctũ q̃s elegit aſſũptꝰ eſt/q̃bꝰ ꝛ pbuit ſeipm
viuũ poſt paſſionẽ ſuã in multis ar‑
gumẽtis p dies quadraginta appa‑
rens eis ꝛ loquẽs de regno dei.

¶ In homelia ſuper euangeliuꝫ Re
cumbẽtibus vndecim diſcipulis. ꝛ
Cum eſſet ſero die illo.

REſurrectio dñi nr̃i Jeſu chri‑
ſti dubitãtibꝰ diſcipulis: p mul
ta argumẽta mõſtrata eſt/q̃ nos dũ
legẽtes agnoſcimus: q̃d aliud q̃ꝫ de
eiꝰ dubitatiõe ſolidamur/Ex enim
reſurrectionẽ dñicaꝫ tarde credide‑
rũt/non tam illoꝝ infirmitas q̃ꝫ nr̃a
(vt ita dicam) futura firmitas fuit.
Plꝰ eniꝫ nobis Thome infidelitas
ad fidẽ q̃ꝫ fides diſcipuloꝝ credẽtiũ
ꝓfuit q̃a dũ ille ad fidẽ palpando re
ducitꝰ/mẽs nr̃a om̃i dubitatiõe poſt
poſita ſolidatꝰ. Diſcipuluꝫ q̃ppe dñs
poſt reſurrectionẽ ſuã dubitare pmi
ſit nec tñ in dubitatione deſeruit/vt
dũ i magiſtro ſua vulnera palparet
carnis in nobis vulnera ſanaret in‑
firmitatꝫ/ꝛ dũ dubitando vulneꝝ ci
catrices tetigit/a noſtro pectore du‑
bietatis vulnus amputauit. Ad inſi
nuandã q̃qꝫ veritateꝫ dñice reſurre‑
ctionis notandũ nobis eſt q̃d lucas
ſubũgat dicens. Et cõueſcẽs pcepit Act. j.
eis ab hieroſolimis ne diſcederent.
Et poſt pauca. Uidentibus illis ele‑
uatꝰ eſt: ꝛ nubes ſuſcepit eũ ab oculꝭ
coꝝ. Notate verba: ſignate myſteria/
ꝯueſcẽs eleuatꝰ eſt. Comedit ꝛ aſcẽ‑
dit/vt videlicꝫ p effectũ comeſtionis
veritas pateſceret carnis. In veteri iiij. Re. j.
aũt teſtamẽto cognouimꝰ q̃ helyas
in celum aereũ q̃d terre eſt primũ ſit
raptus ꝛ ſubleuatꝰ/vt in ſecretã quã
dã terre regionẽ repente ꝺuceretꝰ vbi
in magna iam carnis ꝛ ſpũs quiete
viueret/q̃uſqꝫ ad finẽ mũdi redeat ꝛ
mortis debitũ ſoluat/ille em̃ mortem
diſtulit nõ euaſit/Redẽptoꝛ aũt no
ſter q̃a nõ diſtulit ſuperauit/cãqꝫ re‑
ſurgẽdo ꝯſũpſit. ꝛ reſurrectiõis ſue
gloriam aſcẽdendo declarauit. No‑
tanduꝫ q̃qꝫ eſt q̃ helyas in curru le‑
gitꝰ aſcẽdiſſe/vt videlicꝫ apte demõ‑
ſtraretꝰ: q̃a homo purus auxilio indi
gebat alieno. Per angelos q̃ppe illa
facta ꝛ oſtẽſa ſũt adiumẽta/q̃a neqꝫ
ad celũ q̃dem aereũ p ſe aſcẽdere po‑
terat/quẽ nature ſue infirmitas gra
uabat. Redẽptoꝛ aũt noſter non cur
ru/nõ angelis ſubleuatꝰ legitur/q̃m
is q̃ fecerat oĩa nimiruꝫ ſup oĩa ſua
ꝟtute ferebatꝰ. Illo eteniꝫ reuertebatꝰ
vbi erat/ꝛ inde redibat vbi remane‑
bat: q̃a cũ p humanitateꝫ aſcenderet
in celũ/per diuinitatẽ ſuã ꝛ terrã pa
riter cõtinebat ꝛ celum. Sicut auteꝫ
ioſeph a fratribꝰ venditꝰ venditionẽ
redemptoris nr̃i figurauit/ſic enoch
tranſlatus/ꝛ ad celum aereuꝫ helyas
ſubleuatꝰ aſcẽſionẽ dñicaꝫ deſigna
uit. Aſcẽſionis ergo ſue dñs precũ‑

A

elos ⁊ teſtes habuit/vnū ante legem
aliū ſub lege/vt quādoq; veniret ipſe
q̄ veraciṫ celos poſſet penetrare. vn-
de ⁊ ordo ipſe in eoꝝ q̄q; vtrorumq;
ſubleuatione ꝑ quedā incremēta di-
ſtinguunṫ. Nam enoch ⁊ ꝑ coitū ge-
nit⁹ ⁊ ꝑ coitū generās trāſlat⁹: hely-
as vero ꝑ coitū genitus ſ; non iam ꝑ
coitū generās ad celū ſubuect⁹ eſſe
memoraṫ: vt veniret poſtmodū qui
neq; ꝑ coitū generās neq; per coitū
generat⁹. nec trāſlat⁹ nec ſubuectus
celū ethereū ſua virtute penetraret.
q̄ nobis in ſe credētibꝫ carnis quoq;
mūdiciam largireṫ: ⁊ ſub eo ꝑ incre-
mēta tēpoꝝ vt⁹ caſtitatꝫ excreſceret

¶ In homelia ſuꝑ Euāgeliū. Recū-
bētibꝫ de ſolēnitate angeloꝝ ⁊ hoīm
in dn̄ica aſcēſione. Capitulum. ij.

Actuū. j. Cumq; intuerenṫ in celū euntē
illū/ecce duo viri aſtiterunt iu-
xta illos i veſtibus albis. Querēdū
nobis eſt quid nā ſit ꝙ nato dn̄o ap-
paruerūt angeli/ ⁊ tamē nō legūtur
in veſtibus albis apparuiſſe: aſcēdē-
te aūt dn̄o miſſi angeli in albis legū-
tur veſtibꝫ apparuiſſe. In albis q̄p-
pe veſtibꝫ/gaudiū ⁊ ſolēnitas mentꝫ
oſtēdiṫ. Quid eſt ḡ ꝙ nato dn̄o non
in albis veſtibꝫ/aſcendente aūt dn̄o
in albis veſtibꝫ apparent: niſi ꝙ ma-
gna tūc ſolēnitas āgelis facta eſt cū
celū de⁹ hō penetrauit? Quia naſcē-
te dn̄o videbaṫ diuinitas hūiliata.
aſcēdente vo dn̄o eſt humanitas ex-
altata. Albe etenī veſtes exaltationi
magis ꝯgruūt q̄ꝫ humiliationi. In
aſſūptiōe ḡ ei⁹ angeli in albis veſtibꝫ
videri debuerunt/q̄a q̄ in natiuitate
ſua apparuit de⁹ hūilis in aſcēſione
ſua oſtēſus eſt hō ſublimis. Sꝫ h̄ no-
bis magnopere ſr̄es in aſcēſiōe dn̄i pē-
ſandū eſt: q̄a deletū eſt cyrographū
dānationis nr̄e/mutata eſt ſententia
corruptiōis nr̄e. Illa eīn natura cui
dictū eſt terra es ⁊ in terrā ibis: cum
dn̄o aſcēdente in celū iuit. Pro hac
ipſa nāq; carnis nr̄e ſubleuatiōe. ꝑ fi-
guraꝫ beat⁹ iob dn̄m auē vocat. Qꝛ
eīn aſcēſiōis ei⁹ myſteriū iudeā non
intelligere cōſpexit/d̄ infidelitate ei⁹
ſententiā ꝓtulit dicēs. Semitā igno-
rauit auis. Auis eīn recte appellat⁹
eſt dn̄s: q̄a corp⁹ carneū ad ethera li- Iob. xxviij.
brauit. Cui⁹ auis ſemitā ignorauit
q̄ſquis eū ad celū aſcēdiſſe nō credi-
dit. Dn̄m ḡ noſtrū ſr̄es chariſſimi ad
celos aſcēdiſſe ſcim⁹ ⁊ credim⁹/⁊ q̄d
intuētibꝫ in celū euntē illū duo ange-
li aſſiſtentes iuxta illos in veſtibꝫ al-
bis dixerit audiuim⁹. (Viri inq̄ūt) Actuū. j.
galilei quid ſtatis aſpicientes in celū?
Hic ieſus q̄ aſſūpt⁹ eſt a vobis in ce-
lū/ſic veniet quēadmodū vidiſtis eū
euntē in celū/ Nō oportet vt illuc ſe-
q̄mur corde vbi eum aſcēdiſſe credi-
m⁹ corpore. Deſideria terrena fugia-
m⁹. Nihil nos iā delectet in infimis
q̄ patrē habem⁹ in celis. Et h̄ nobis
eſt magnopere ꝑpēdēdū: q̄a is q̄ placi-
d⁹ aſcēdit ṫribilis redibit/⁊ q̄cq̄d no-
bis cū māſuetudine p̄cepit hoc a no-
bis cū diſtrictiōe exiget. Nemo igiṫ
indulta pn̄ie tēpora ꝑuipēdat/nemo
curā ſui dū valꝫ ageṙ negligat. q̄a re-
dēptor noſter tāto tūc in iudicio di-
ſtrictior veniet q̄ꝫto nobis ante iudi-
ciū magnā ꝓrogauit patientiā. Hec
itaq; vobiſcū ſr̄es agite: hec in mēte
ſedula cogitatiōe v̄ſate. Quāuis ad-
huc rerū ꝑturbationibꝫ fluctuet ani-
m⁹ iā tñ ſpei nr̄e anchoraꝫ in eterna
pr̄ia figite/intētionē mentꝫ in v̄a lu-
ce ſolidate. Hec ḡ ſeruemus in medi-

tatiōe q̄ dn̄m credim⁹ ad celū aſcē-
diſſe/ ⁊ ſi adhuc hic tenemur infirmi-
tate corporis/ ſeq̄mur tn̄ eū paſſib⁹

In moralib⁹ libro .ix. (amoris
De iuda traditore. Capitulū .iij.

Ubi .ſ. DE iuda traditore p̄ beatum pe
trum aplm dicit̄. Hic poſſedit
agrū de mercede iniq̄tatis. Nequaq̄
emptū p̄cio ſanguinis agrū figuli poſ
ſidere iudas potuit/ q̄ reatū triginta
argēteis traditiōis crimē criminoſi
ore in ſe p̄tinus morte mlctauit. Sz
poſſedit dictū eſt poſſideri fecit/

De ſcatiōe vndenarij nūeri. Ca. (iiij
ET cecidit ſors ſup mathiā/
Actuū .j. et annumerat⁹ eſt cū vndecim
aplis. Oīe pctm̄ vndenariū eſt: q̄a
dū p̄uerſa agit p̄cepti decalogū tran
ſit. Et q̄a in cilicio pctm̄ plāgit̄/ hinc
eſt q̄ in tabernaculo vela cilicina vn
decim fiunt/ Hinc p̄ vndecimū pſal
mū dr̄. Saluū me fac dn̄e qm̄ defe-
Pſ .xj. cit ſāct⁹. Hinc petrus in vndenario
nūero remanere aplos metuēs ma-
thiā duodecimū ſorte miſſa req̄ſiuit
Niſi em̄ ſignari culpā p̄ vndenariū
cerneret: īplere nūez aploz tā feſtine
duodenario non curaret.

Moralium libro .v. De aduentu
ſpiritus ſancti. Capitulu .v.
FActū eſt repēte de celo ſonus/
Act .ij. tanq̄ aduenīētis ſpūs vehemē
tis. Spūs ſāct⁹ de p̄re p̄cedēs ⁊ d̄ eo
qđ eſt filij accipiens/ nr̄e tenuit̄ noti-
cie infirmitatē infūdit̄. Qui tn̄ ſuper
aplos veniēs p̄ exteriorē ſonū tanq̄
p̄ vehementē ſpm̄ demōſtrat̄ cū dr̄.
Cū ꝯplerent̄ dies pēthecoſtes erāt
oēs diſcipuli pariter in eodē loco/ et
fact⁹ eſt repēte de celo ſon⁹ tanq̄ ad
uenīētis ſpūs vehemētis. Sanct⁹ em̄
ſpūs cū ſe noticie hūane infirmitatis

inſinuat: ⁊ ſonitu vehemētis ſpūs ⁊
voce lenis aure exp̄mit̄/ ſicut in libro
bti iob dr̄. Et vocē q̄ſi lenis aure au Job .iiij.
re audiui. Quid em̄ p̄ vocē lenis au
re niſi cognitio ſancti ſpūs deſignat̄:
Sāct⁹ itaq̄ ſpūs veniēs/ lenis eſt/ et
vehemēs. Lenis: q̄a noticiā ſuā q̄ti-
n⁹ cognoſci vtcūq̄ valeat nr̄is ſeſi-
b⁹ tēperat. Vehemens/ q̄a q̄tūlibet
hāc tēperet/ aduētu tn̄ ſuo infirmita
tē nr̄e cecitatē illuminādo p̄turbat.
Illuſtratiōe ei ſua nos leuit̄ tāgit. Sz
inopiam noſtrā immaniter cōcutit.

Moralium libro .xxxv. De ſigni-
ficatione ſeptenarij ſeu octonarij nu
meri. Capitulū ſextū.

ET repleuit totā domū vbi erāt
ſedētes. In ſcriptura ſacra per Act .ij.
ſeptenariū numerum aliquādo vni-
uerſitas p̄ſentis huius temporis qđ
ſeptem dieb⁹ agitur: per octonariū
vero numerum vita perpetua deſi-
gnatur/ quā ſua nobis dominus re-
ſurrectione patefecit/ cū dominico
ſcz die reſurrexit. Propter hūc ergo
ſeptenariū numerum tēporalia octo
nariū vero eterna ſignātem ſup cen-
tū viginti fideles in cenaculo reſidē-
tes ſpūs ſāct⁹ effuſus eſt. Per ſeptē
quippe ⁊ octo quindecim cōponunt̄
Etſi ab vno vſq̄ ad quindecim nu-
merādo paulati p̄ incremēta ꝯſurgi
m⁹ vſq̄ ad centeſimū ⁊ viceſimū nu
mez p̄uenim⁹. Qua. ſ. effuſiōe ſācti
ſpūs didicerūt vi ⁊ tēporalia tolerā-
do trāſirēt ⁊ et̄na inhiāter appeterēt

Moraliū libro .xlviij. De modo
diuine locutionis. Capitulum .vij.
ET apparuerūt illis diſp̄tite lin-
Ubi .ſ. gue tanq̄ ignis/ ſeditq̄ ſupra
ſingulos eoz. Sciedū eſt qm̄ aut p̄
ſemetipm̄ loquit̄ dn̄s: aut p̄ creatu-

rā angelicā eius ad nos ꝟba forman
tur. Sed cū per ſemetipm̄ loquit̄: ſo
la nobis vi interne aſpiratiōis apit̄.
Cum per ſemetipꝫ loquit̄ de ꝟbo eiꝰ
ſine ꝟbis ac ſyllabis cor docet̄: quia
virtꝰ eius in intima quadaꝫ ſubleua
tiōe cogſcit̄: ad quā mēs plena ſuſpē
dit̄/vacua grauat̄. Pōdꝰ em̄ qddā eſt
qd oēm aiaꝫ quā replet leuet. Lumē
incorporeū eſt. qd ⁊ interiora repleat
⁊ repleta exterius circūſcribat. Sine
ſtrepitu ſ̄mo ē: q ⁊ auditū apit/ ⁊ hēe
ſonitū neſcit. Qd em̄ de aduētu ſc̄ti
ſpūs ſcptū eſt. Factꝰ eſt repēte de ce
lo ſonꝰ tanq̄ aduenientis ſpūs vehe
mētis: ⁊ repleuit totā domū vbi erāt
ſedētes: ⁊ apparuert illis diſptite lin
gue tāq̄ ignis: ſeditq; ſupra ſingl'os
coꝝ. per ignē qdeꝫ dn̄s apparuit: ſed
per ſemetipm̄ locutōeꝫ interiꝰ fecit. ⁊
neq; ignis deꝰ/neq; ille ſonitꝰ fuit: ſꝫ
per h̄ qd exteriꝰ exhibuit exp̄ſſit h̄ qd
interiꝰ geſſit. Nā em̄ diſcipl'os ⁊ zelo
ſuccēſos/ ⁊ ꝟbo eruditos intꝰ reddi-
dit/ foris linguas igneas oſtēdit. In
ſignificatiōe igit̄ admota ſr̄ elemēta
vt ignē ⁊ ſonitū ſentirent corpa: igni
ꝟo inuiſibili ⁊ voce ſine ſonitu doce-
rent̄ corda. Foris g̃ fuit ignis q appa
Act. viij. ruit/ſed intꝰ q ſciam dedit. Et cū re-
gine candacis eunuchꝰ currui preſi
dēs iter carpet: ⁊ Eſaiā i manibꝫ nō
intelligēs hēet: i corde nimiꝝ philip
po dixerat ſpūs/adiūge te ad currū.
Et cū ad euocādū Petrū timentes
deū milites Corneliꝰ miſiſſꝫ: in mēte
pculdubio ab ſpū Petrus audiuit.
Actu. x. Ecce viri tres querūt te: ſurge itaq;
deſcende ⁊ vade cū eis. Spiritui em̄
dei quaſi qdam nobis ꝟba dicere/eſt
occulta vi ea que agēda ſunt intima-
re: ⁊ cor hominis ignaꝝ nō adhibito
ſtrepitu ⁊ tarditate ſermonis peritū
repēte de abſcōditis reddere.

¶ De effuſiōe ⁊ gr̄a ſc̄ti ſpūs. In ho
melia ſup Si qs diligit me. Ca. xiiij.

Et repleti ſunt oēs ſpū ſc̄tō: ⁊ ce Act. ij.
perūt loq varijs linguis prout
ſpūſſc̄tūs dabat eloq ill'. Audiſtis fra
tres q₂ ſpūſſc̄tūs ſup diſcipl'os in ig-
neis linguis apparuit oimq; ligua-
rū ſciētiā dedit: qd ſcꝫ h̄ miracl'o deſi
gnans/niſi qd ſc̄tā eccia eodē ſpū re-
pleta oim gētiū erat voce locutura.
Qui ꝟo ꝯ deū turrim edificare cona
ti ſūt/cōionem vniꝰ lingue pdidert.
In his aūt q deū hūilit̄ metuebant:
lingue oēs vnite ſūt. Hic g̃ hūilitas
meruit virtutē: illic ſupbia ꝯfuſionē.
Sed qrēdū nobis eſt/ cur ſpūſſc̄tūs
pr̄i ⁊ filio coeternꝰ in igne apparuit:
cur in igne ſiml' ⁊ linguis: cur aliqn̄
in colūba/ aliqn̄ ꝟo in igne mōſtrat̄:
cur ſup vnigenitū filiuꝫ apparuit in
ſpecie colūbe: ⁊ ſup diſcipl'os in igne:
ita vt neq; ſup dn̄m veniret in igne:
neq; ſup diſcipl'os mōſtraret̄ in colū
ba. Per qttuor itaq; hec q ꝓpoſuimꝰ
ſoluēdo redeamꝰ. Patri nāq; ⁊ filio
coeternus ſpūs in igne monſtratur:
quia corporeꝰ ⁊ ineffabilis atq; inui-
ſibilis ignis eſt deus: quādo atteſtan Heb. xij.
te Paulo. Deus noſter ignis conſu
mens eſt. Deꝰ quippe ignis dicit̄: qa
per hūc peccatoꝝ rubigo ꝯſumitur. Luce. xij.
De h̄ igne ꝟitas dr̄. Ignem veni mit
tere in terrā: ⁊ quid volo niſi vt arde-
at: Terra em̄ vocata ſunt corda ter-
rena: que dum ſemp infimas in ſe co
gitatiōes congerūt/a malignis ſpiri-
tibus cōculcant̄. Sed ignem dn̄s in
terraꝫ mittit/ cū afflatu ſancti ſpiritꝰ
cor carnaliū inflammat. Terra itaq;
accendit̄; cū cor carnale in ſuis pra-

nis cogitationib⁹ frigidu̅ relinq̅t co̅
cupiſcentias p̄ſentis ſeculi: ⁊ ardet p̄
amore̅ dei. Bene ergo in igne appa-
ruit ſpu̅s: quia ab omni corde q̄d re-
plet torporem frigoris excutit: ⁊ h̄ in
deſiderio ſue eternitatis acce̅dit. In
igneis aute̅ linguis monſtratus eſt:
quia iſdez ſpu̅s coetern⁹ eſt filio: ⁊ ha
bet cognatione̅ maximaz lingua cu̅
verbo. Verbu̅ quippe patr̄ eſt fili⁹:
⁊ q̄a vna eſt ſpu̅s ⁊ verbi ſubſtantia:
iſde̅ ſpu̅s mo̅ſtrari debuit in lingua.
Vel certe q̄a p̄ lingua̅ p̄cedit verbu̅:
in linguis apparuit ſpu̅s. ⁊ q̄ſq̄s ſan
cto ſpu̅ tangit̄ dei verbu̅: id eſt vnige
nitu̅ filiu̅ co̅fitet̄. Et negare dei ver
bum no̅ valet: q̄a iam ſancti ſpu̅s lin
guaz h̄z. Vel certe in linguis igneis
ſpu̅s apparuit: q̄z oe̅s quos repleue-
rit ardentes pariter ⁊ loq̄ntes facit.
Linguas igneas doctores habe̅t: q̄z
dum deu̅ amando p̄dicant/corda au
dientiu̅ inflamma̅t. Na̅ ⁊ ocioſus eſt
ſermo doctoris/ ſi p̄bere no̅ valet in-
cendiu̅ amoris. Hoc doctrine incen-
Lu.xxiiij. dium ab ip̄o veritatis ore co̅ceperant/
qui dicebāt. Nonne cor noſtr̄ arde̅s
erat in nobis dum loqueret̄ in via/ ⁊
aperiret nobis ſc̄pturas? Ex audito
quippe ſ̄mone/anim⁹ inardeſcit/ tor
poris frig⁹ recedit: fit mens in ſup̄no
deſiderio anxia: a co̅cupiſcentiis ter-
renis aliena. amor verus qui ha̅c re-
pleuerit in fletib⁹ cruciat? Sed dum
tali ardore cruciat̄/ ip̄is ſuis crucia-
tibus paſcit̄. Audire ei libet p̄cepta
celeſtia: ⁊ quot ma̅datis inſtruit̄/ q̄ſi
tot facib⁹ inflammat̄. Et q̄ torpebat
Deuter. xxxiij. prius per deſideria/poſtmodu̅ ardet
per verba. Una̅ bene per Moyſen d̄r.
In dextera eius ignea lex. Siniſtra
quippe reprobi qui ad ſiniſtram po-
ne̅di ſunt: dextera vero dei appellan
tur electi. In dextera igitur dei lex e̅
ignea: quia electi dei ma̅data celeſtia
nequaq̄ frigido corde audiu̅t: ſed ad
hec amoris intimi facib⁹ inardeſcu̅t.
Sermo ad aure̅ ducit̄: ⁊ mens eoru̅
ſibimet irata ex interne dulcedinis
flamma concremat̄. In colu̅ba vero
ſpu̅s ⁊ in igne mo̅ſtratus eſt. q̄a oe̅s
quos repleuerit/ſimplices ⁊ arden-
tes facit. Simplices puritate/arden
tes emulatione. Neq̄ etem̄ placeret
deo aut ſimplicitas ſine zelo/ aut zel⁹
ſine ſimplicitate. Hinc ip̄a veritas d̄t.
Eſtote prude̅tes ſicut ſ̄pe̅tes: ⁊ ſim- Matt.x.
plices ſicut colu̅be. Qua in re notan
duz eſt q̄ diſcip̄los ſuos nec de colu̅-
ba ſine ſerpe̅te/nec de ſerpe̅te ſine co
lumba voluit dn̄s admonere: quati-
nus ⁊ columbe ſimplicitatez aſtutia
ſerpe̅tis acce̅deret: ⁊ ſerpe̅tis aſtutia̅
colu̅be ſimplicitas te̅peraret. Hinc
Paul⁹ ait. Nolite pueri effici ſenſib⁹ j. Corin.
Ecce prudentia̅ ſerpe̅tis audiuim⁹: xiiij.
nunc de ſimplicitate colu̅be monea-
mur. ſ̄z malicia paruuli eſtote. Hinc
de beato Job d̄r. Erat vir ſimplex ⁊ Job.j.
rectus. Que eſt autem rectitudo ſine
ſimplicitate: aut que ſimplicitas ſine
rectitudine? Quia ergo ⁊ rectitudine̅
docet iſte ſpiritus ⁊ ſimplicitate̅/ ⁊ in
igne mo̅ſtrari debuit ⁊ in columba:
quatin⁹ omne cor q̄d eius gr̄a ta̅gi-
tur/ ⁊ ma̅ſuetudinis lenitate tra̅quil
lum ⁊ zelo iuſticie fiat accenſum. Ad
extremu̅ p̄o quere̅duz eſt: cur in ip̄o
rede̅ptore n̄ro mediatore dei ⁊ homi
nu̅ per columba̅ apparuit: in diſcipu
lis vero per igne̅. Certe vnigenitus
filius iudex eſt generis hu̅ani. Sed
quis eius iuſtitia̅ ferret/ſi p̄uſq̄ nos
per manſuetudine̅ colligeret: culpas

noſtras per zelū rectitudinis exami-
nare voluiſſet: Homo ergo ꝑ homi
nibꝫ factus/ mitē ſe hominibꝫ ꝓbuit.
Noluit peccatores ferire/ſed collige-
re. Prius voluit māſuete corrigere:
vt haberet quos poſtmoduꝫ in iudi-
cio ſaluaret. In colūba ergo ſuꝑ euꝫ
apparere ſpūs debuit: qui nō venie-
bat vt pctā iam per zelū percuteret:
ſed adhuc ꝑ māſuetudinē toleraret.
At cōtra ſuper diſciplos in igne de-
buit ſpūſſanctus demōſtrari: vt qui
erant ſimplr homīes/ ⁊ ideo pctōres
cos ꝯtra ſemetipos ſpiritalis feruor
accēderet: ⁊ peccāta que deus ꝑ mā-
ſuetudinē parceret/ipſi in ſe per peni
tentiā punirēt. Nec ipſi quippe pote
rant eſſe ſine pctō qui celeſti adhere-
bāt magiſterio: Joanne atteſtante q̄
j.Joan.j. ait. Si dixerimꝰ quia peccatū nō ha
bemꝰ/ noſipſos ſeducimꝰ: ⁊ vitas in
nobis nō eſt. In igne ḡ venit in ho-
mines: in colūba vo appꝛuit in dn̄o:
quia pctā noſtra q̄ pie dn̄s per man
ſuetudinē tolerat/nos per zelū recti-
tudinis debemꝰ caute cōſpicere: ⁊ ar
dore ſemꝑ penitētie cremare. Igitur
per colūbam ſpūs in redēptore mon
ſtratus eſt: per ignē vero in hoībus:
quia q̄nto nobis nr̄i iudicis facta eſt
ſeueritas tēperata: tāto erga ſe debꝫ
fieri noſtra infirmitas accēſa. Quat
tuor itaqꝫ ꝓpoſitionū expleta ratione
penſemꝰ fratres chariſſimi p̄dicato-
res nr̄os quales ſpūſſanctus reppe-
rit q̄les fecit. Certe q̄ in vno cōclaui
pro iudeoꝝ metu reſidebāt: natiuita
tis ſue ſinguli linguā nouerant: ⁊ tn̄
nec ea ipſa lingua quā nouerāt apte
chriſtū loqui p̄ſumebāt. Venit ſpūs
⁊ in ore eos ꝑ diuerſitatē linguaꝝ do
cuit; in mēte vo ex auctoritate robo-
rauit. Ceperūt ⁊ in aliena xp̄um elo
qui: q̄ de illo p̄us ⁊ in ſua lingua loq̄
metuebāt. Preterea cōſideremꝰ poſt
incarnationē vnigeniti filij: qualis ſit
ſolēnitas de aduētu ſpūſſancti. Si-
cut em̄ illa/ita quoqꝫ ⁊ hec eſt hono-
rabilis. In illa q̄ppe deus in ſe ꝑma-
nens ſemetip̄m creauit hoīez: in iſta
vo hoīes veniētē deſuꝑ ſuſceperūt
deū. In illa deꝰ naturaliter factus ē
homo/in iſta homīes facti ſunt ꝑ ad-
optionē dij. Si ergo remanere car-
nales in morte nolumꝰ/hūc frēs cha
riſſimi viuificantē ſpiritū amemus.
Sed q̄a caro ſpiritū neſcit/ dicat for
taſſe carnali cogitatiōe apd̄ ſe aliq̄s.
Quomodo diligere valeo quē igno
ro: Sed cū videre deū nō poſſumꝰ/
habemꝰ aliq̄d qd̄ agamus: vnde iter
fiat quo ad eū noſtre intelligētie ocu
lus veniat. Certe quem in ſe videre
nullo modo valemꝰ/ hunc in ſeruis
ſuis videre iam poſſumꝰ. Quos dū
mira ꝯſpicimꝰ agere/ certū nobis ſit
in coꝝ mentibꝫ deū habitare. Deum
igitur ac proximū integra mente di-
ligamꝰ. Nec em̄ deus ve ſine proxi-
mo: nec ꝓximus vere diligitur ſine
deo. Hinc eſt q̄ ijſdem ſpirituſſanctꝰ
ſecūdo legit̄ diſcipulis datus/ prius
a dn̄o in terra degente; poſtmodum
a dn̄o celo p̄ſidente. In terra quippe
vt diligat̄ proximꝰ/e celo vero vt di-
ligatur deus. Sed cur p̄us in terra/
poſtmodū e celo: niſi q̄ patenter dat̄
intelligi: quia iuxta Joānis vocem. j.Jo.iiij.
Qui fratrē non diligit quem videt:
deuꝫ quē nō videt q̄modo poteſt di-
ligere: Diligamus ergo proximū fra
tres: amemꝰ eū qui iuxta nos eſt: vt
peruenire valeamus ad amorē illius
qui ſuper nos eſt.

¶ Moralium libro. xxiiij. Qꝫ per vi-
nũ ſpũſſcti feruoꝛ accipit. Ca. ix.

Cum diſcipli dñi loquerent va-
Act. ij. riijs linguis: quidã de iudeis ir-
ridentes dicebant: quia muſto pleni
ſũt iſti. In muſto ſancti ſpũs feruoꝛ
accipit. de quo in euangelio dñs dr.
Vinũ nouũ in vtres nouos. et quo
Mar. ij. dũ repente replerent apoſtoli dũ lin
Luc. v. guis omibꝫ loquerent a iudeis neſci-
entibus/ſed tamẽ vere atteſtãtibꝫ di
Actu. ij. ctum eſt. Hi muſto pleni ſunt.

¶ In paſtoꝛali. caplo. lviij. De edifi-
catio bone opationis. Cap. x.

Nota Qui bona necdũ inchoant: non
ſunt eis pus edificanda que ſa-
lubriter diligãt: ſed deſtruẽda ea in
quibꝫ ſemetipſos nequiter verſant.
Hinc eſt ꝙ Petrus pus euertit vt
poſtmodũ conſtruat: cũ nequaqꝫ iu-
deos monebat qd iã facerent: ſed his
Ibi. ij. que fecerant increpabat dicẽs. Ieſuz
nazarenũ virum approbatũ a deo in
vobis virtutibꝫ ꝛ pdigijs ꝛ ſignis que
fecit per illũ deus in medio veſtri ſi-
cut vos ſcitis: hunc definito cõſilio
ꝛ pſcientia dei traditum per manus
iniquoꝛũ affligẽtes interemiſtis: quẽ
deus ſuſcitauit ſolutis doloribꝫ in-
ferni: vt videlicꝫ crudelitatis ſue co-
gnitione diſtricti edificationẽ ſancte
predicatiõis quãto anxius quererẽt/
tanto vtiliter audirẽt. Qui ꝛ ilico re-
Ibidem. ſponderũt. Quid ergo faciem⁹ viri
fratres: quibꝫ mox dr. Agite pniam
ꝛ baptizet vnuſquiſqꝫ veſtruꝫ. Que
edificatiõis vba pfecto cõtemnerẽt:
niſi pri⁹ ſalubrẽ ruinã ſue deſtructio-
nis inueniſſent. Hinc eſt ꝙ Saulus
cũ ſup eum celit⁹ lux emiſſa reſplen
duit: nõ iam qd recte deberet facere/
ſed qd praue feciſſet audiuit. Nã cũ
proſtrat⁹ requireret dicẽs. Quis es Act. ix.
dñe/ptinus reſpondet. Ego ſuꝫ Ie-
ſus nazarenus/quẽ tu pſequeris. Et
cum repẽte ſubiũgeret: Dñe/qd me
vis facere/ilico adiungit. Surgens
ingredere ciuitatẽ: ꝛ ibi dicet quid te
opoꝛteat facere. Ecce de celo dñs lo-
quẽs/pſecutoꝛis ſui facta coꝛripuit:
nec tamẽ ilico q̃ eſſent faciẽda mon-
ſtrauit. Ecce elatiõis ei⁹ fabrica iam
tota coꝛruerat: ꝛ poſt ruinã ſuaꝫ hu-
milis edificari querebat. Et cum ſu-
perbia deſtruit/edificatõis tamẽ ver
ba retinent: vt videlicꝫ pſecutoꝛ im-
manis diu deſtruct⁹ iaceret: ꝛ tanto
poſt in bonis ſolidi⁹ ſurgeret/ quãto
prius fundit⁹ euerſus a pſtino erro-
re cecidiſſet. Qui ergo nulla adhuc
agere bona ceperũt/a rigiditate ſue
prauitatis antea manu coꝛrectionis
euertendi ſunt: vt ad ſtatuꝫ opatiõis
recte poſtmodũ erigantur.

¶ In paſtoꝛali caplo. liiij. De ſatiſfa-
ctione penitentiũ. Cap. xi.

Penitẽtiã agite. Pctõres q ad- Act. ij.
miſſa deſerũt/nec tñ plãgũt: nõ
iam ſibi relaxatas eſtimare debẽt cul-
pas: qꝛ ſi agẽdo nõ multiplicãt/nul-
lis tñ mũdant. Neqꝫ eñi qui cõtume-
lias irrogat ſi ſolũmodo tacuerit ſa-
tiſfecit: cũ pfecto neceſſe ſit vt verba
pmiſſe ſupbie verbis ſubiuncte hu-
militatꝫ impugnet. Ita ꝛ cũ deo de-
linquim⁹ nequaqꝫ ſatiſfacimus ſi ab
iniquitate ceſſamus; niſi voluptates
quoqꝫ qs dilexim⁹/ecõtrario lamen-
tis appoſitꝫ inſequamur. Hinc Pau-
lus ait. Et hec qdẽ fuiſtis: ſed abluti
eſtis/ſꝫ ſctificati eſtis. Nimirꝫ ei illos i. Co. vi.
emẽdatioꝛ vita ſctificat/qs p pniam
abluẽs afflictio fletuũ mũdat. Hinc
Petr⁹ cũ qſdã territos maloꝝ ſuoꝝ

ↄſideratione conſpiceret/admonuit
dicens. Penitentiā agite/ꝛ baptize/
tur vnuſqſqꝫ vſtm. Dicturus eñ ba
ptiſma pmiſit penitentie lamēta/ vt
pus aqua ſe ſue afflictionis infunde
rēt. ꝛ poſtmodū ſacramento baptiſ/
matis lauarēt. Qua igit mente qui
trāſactas culpas flere negligūt ſecu/
ri viuunt de venia/ qñ ipe ſummus
paſtoꝛ eccleſie huic etiā ſacramento
penitentiā addendā credidit qđ pec/
cata pꝛincipaliter extinguit. Nō aūt
deus noſtris cruciatibus paſcit: ſed
delictoꝝ moꝛbis medicamētis ↄtra
rijs medet: vt q voluptatibus dele/
ctati ab eo diſceſſimus: fletibꝰ ama/
ricati redeamus: ꝛ q p illicita deflue
do cecidimus/ etiaꝫ a licitis noſmet/
ipſos reſtringendo ſurgamus.

In homelia. ix. ſuper Ezech.

Duobus aūt modis homines a
deo recedūt/ ꝛ duobus modis a deo
apoſtate fiunt. Nam vnuſqſqꝫ a con
ditoꝛe ſuo aut fide recedit: aut ope.
Sicut ergo q a fide recedit apoſta/
ta eſt/ ita qui ad peruerſum opus qđ
deſeruerat redit ab omnipotēte deo
apoſtata abſqꝫ vlla dubitatiōe depu
tabitur: etiā ſi fidē tenere videat. Fi/
Jaco. ij. des eñ nihil valet ſine operibus.

In Ezechielis homel. v. De oſten
tatione miraculoꝝ operumqꝫ bono
rum. Capitulū. xij.

SAncti viri coraꝫ infidelibus vt
eos ad fidem trahant miracula
faciunt: ſed ſibimetipſis que fecerint
non aſcribentes. hec omnipotentis
dei virtuti tribuūt/ ꝛ auctoꝛi ſuo glo
riā ꝛ laudē reddūt per queꝫ ſe poſſe
talia ſciunt/ ſicut Petrus cū ſanato
homie q claudꝰ ex vtero matris fue/
rat ſignū fecit. Nā cū oēs q cogno/
ſcerent valde mirarent/ dixit. Quid
miramini in hoc/ aut nos qđ intue/ Act. iij.
mini quaſi nrā virtute aut pietate fe
cerimus hūc ambulare? Deꝰ Abra/
hā/ deus yſaac: ꝛ deus Jacob. deus
patruꝫ noſtroꝝ glorificauit filiū ſuū
ꝛ pauloposſt. In fide nominis eius
hūc quē vidiſtis ꝛ noſtis cōfirmauit
nomē eius. Signū quippe faciens
intuentiuꝫ oculos miraculi lumine
pſtrinxit/ ſed humilitatem cuſtodiēs
laudē auctoꝛi reddidit. De omni ve
ro bono quod faciūt idcirco viri ſā/
cti ſemper laudem creatoꝛi reddunt
vt vera ſtabilitate pſiſtāt in ea virtu
te quam accipiunt.

De Auctoritate apſloꝛum. Mo/
ralium libro. xvij. Cap. xiij.

OBedire opoꝛtet deo: magis q̄ Act. v.
hoibus. De ſancto ſpū q ſup
diſcipulos venit acceperūt ipi orna/
mēta virtutis: quos imenſa poſſede
rat ante feditas timoꝛis. Scimꝰ eñ
ꝙ ille apſloꝛum pꝛimus ante acceptā
huiꝰ ſpūs grām: quotiens dū moꝛt
timuit: vitā negauit. Qui non penis
non afflictionibꝰ: nō terribili poteſta
te cuiuſqꝫ: ſed viꝰ mancipij ſola eſt
interrogatione pꝛoſtratꝰ. Et quideꝫ
mancipium ne ſeruus firmioꝛ terribi/
lis demōſtraret ancilla eſt inqrente
tēptatus. Rurſuſqꝫ vt talis ſeruus i/
firmitas etiā officij ſui deiectione vi
leſceret/ nō ab ancilla tñmodo/ ſꝫ ab
oſtiaria ancilla eſt reqſitus. Ecce q̄
vilis eſt ad temptādū pſona reqſita
vt aperte pꝛoderet q̄ntum eum timo
ris infirmitas poſſideret/ qui nec añ
voceꝫ oſtiarie ancille ſubſiſteret. Sꝫ
iam hic paulo ante timidus: qualis
poſt aduentum ſpūs extiterit videa
mus. Certe Luca teſte didicimꝰ: cō

tra ſacerdotes ⁊ ꝓ̄ncipes quāta dn̄s
auctoritate ꝑ̄dicauit. Nā cum facto
miraculo q̄ſtio fuiſſ; exorta/⁊ ſacer-
dotum ꝓ̄ncipes ſeniores ac ſcribe in
apl'orum ꝑſecutiōe ꝯcurrerēt/eos in
medio ſtatuētes in qua ꝟtute mira-
culū fecerint ꝑcūctari curauerunt.
Act.iiij. Quib; replet⁹ ſpū ſācto petr⁹ dixit.
Principes ꝑpl'i ⁊ ſeniores ſi nos ho-
die dijudicamur in bn̄facto hoīs in-
firmi in q̄ iſte ſalu⁹ fact⁹ eſt/notū ſit
oīb; vobis ⁊ oī plebi iſrael/q̄a in nō-
mie Jeſu xp̄i nazareni quē crucifixi
ſt; quē de⁹ ſuſcitauit a mortuis:in h̄
iſte aſtat coram vobis ſaluus. Cūq;
erga hec ꝑſequētiū furor excreſceret
eoſq; ſacerdotes ac ꝓ̄ncipes Jeſum
Actuū.v ꝑ̄dicare ꝓhiberēt/ꝯtra irā ꝓ̄ncipum
qua auctoritate Petr⁹ excreuerit in
dicat̄ cū illic ꝑtin⁹ ſubdit̄. Petr⁹ ꝟo
⁊ apl'i dixerunt. Obedire oꝑtet deo
magis q̄̄ hoīb;. S; cū auctoritatē ꝑ̄-
Act.iiij. dicātiū reſiſtētiū ꝓcepta nō ꝑ̄meret
ad flagella ꝑuenit̄. Naz ſubdit̄. Tūc
ꝓ̄ncipes ſacerdotū ceſis denūciaue-
rūt ne loq̄rent̄ in nomine Jeſu/⁊ di-
miſerūt eos. S; q̄a ꝟtutē apl'oꝝ ꝑ̄-
Actuū.v mere nec flagella valuerunt:pariter
oſtendit̄ cū ſubinfert̄. Et illi q̄dem
ibāt gaudētes a cōſpectu cōcilij/quo
niā digni habiti ſūt ꝓ noīe ieſu cōtu
meliā pati. Mox etiā poſt flagelloꝝ
gaudia q̄d agerēt indicat̄. Omi aūt
die in tēplo ⁊ circa domos nō ceſſa-
bāt docētes ⁊ euāgelizātes ieſū xp̄m
Ecce ille pauloante timidus/iā lin-
guis loquit̄/choruſcat miraculis in-
fidelitatē ſacerdotū ⁊ ꝓ̄ncipū libera
voce increpat/ad ꝑ̄dicādū ieſum ex
emplū auctoritatis ceteris ꝑ̄ſtat. Ne
in nomine ei⁹ loq̄ debeat verberib;
ꝓhibet̄/nec tn̄ cōpeſcit̄. Cōtēnit fla-

gella cedentiū q̄ pauloante reḡrētiū
ꝟba timuerat/⁊ q̄ vires ancille reqſi
t⁹ expauit/vires ꝓ̄ncipū celſus ꝑ̄mit.
Sancti em̄ iam ſpūs ꝟtute ſolidat⁹
hui⁹ mūdi altitudines libertat; cal-
ce deꝓ̄mebat/vt in imo eſſe cerneret
q̄cq̄d cōtra creatoris grām altū time
ret. Hec ſūt ornamenta diſcipuloꝝ/
hec ſūt dona ſpūs q̄ diuerſis mani-
feſtari ꝟtutibus ſolēt. q̄s occulte di
ſpēſatiōis mūere diuiſas paul⁹ enu j.Co.xij.
merat dicēs. Alij q̄dez ꝑ ſpm̄ datur
ſermo ſapiētie alij ſermo ſcientie ſm̄
eūdem ſpm̄/alteri fides in eodē ſpū/
alij gratia ſanitatū in vno ſpū/alij ꝓ-
phetia/alij diſcretio ſpirituū/alij ge-
nera linguaꝝ/alij interp̄tatio ſermo
nū. Que mox generali diffinitiōe cō
cludēs ait. Hec aūt oīa opat̄ vn⁹
atq; idē ſpūs/ diuidēs ſingulis ꝓut
vult. Predicatores ḡ ſancti niſi pro
miſſa paracliti dona ꝑcipe ret nullo
fortitudinis decore claruiſſent;ſ; q̄a
ſācti ſūt apoſtoli ꝟtutū grā decorati
vite ꝑ̄dicatio ꝯ̄ infideliū corda ꝯua-
Moraliū libro.vij.⁊.xxviij. (luit.
Vn̄ nullis ꝯtra veritatē poteſtati
b; parcūt/ſ; q̄s attolli ꝑ elationē cō-
ſpiciunt ꝑ ſācti ſpūs auctoritatem ꝑ̄
mūt. Hinc eſt q̄ petrus cū eū ſacer
dotes ⁊ ꝓ̄ncipes etiā ꝑ flagella ſcuiē-
tes in nomine ieſu loq̄ ꝓhiberēt cuz
magna ꝑtin⁹ auctoritate reſpōdit di
cēs. Si iuſtū eſt i ꝯſpectu dī vos po Act.iiij.
tius audire q̄̄ deuz iudicate. Nō em̄
poſſum⁹ q̄ vidim⁹ ⁊ audiuim⁹ non
loq̄. Hinc eſt q̄ paul⁹ cū reſidentem
cōtra veritatē ſacedotū principē cer
neret/eumq; miniſter illi⁹ alapa per-
cuſſiſſet nō maledictū ꝑturbatus in
tulit/ſed replet⁹ ſpū libera voce pro-
phetauit dicēs. Percutiet te de⁹ pa

Act. xxiij rięs dealbate. Et tu ſedens iudicas
me ſm legē/⁊ cōtra legē iubes me ꝑ-
cuti. Hinc eſt ꝙ ſtephanꝰ cōtra vim
ꝑſequentiū auctoritatē vocis erige-
re nec moritur ꝰ expauit dicens. Du
Act. vij. ra ceruice ⁊ incircūciſi corde ⁊ auri-
bꝫ: vos ſemꝑ ſpūi ſctō reſtitiſtꝭ: ſicut
ꝑres veſtri. Sed qꝛ ſācti viri ad ver
ba tāte altitudinis zelo veritatꝭ/non
aūt vitio elatiōis exiliūt/ipi patenter
indicāt: q̄ factis dictiſqꝫ alijs ⁊ ꝯtra
humilitate pollcāt/et erga eos quos
redarguūt ꝯtra caritate ferueāt ma-
nifeſtant. Supbia q̄ppe odiū gn̄at/
hūilitas amorē. verba itaqꝫ q̄ amor
exaſperat ꝑfecto ex fōte humilitatis
manāt. Quomō ḡ ſtephanꝰ increpa
tionē ꝑferre potuit ꝑ elationē/q̄ pro
eiſdeꝫ q̄s increpauerat ad deteriora
creſcētibus ſeqꝫ lapidātibꝫ flexis ge-
nibꝫ orauit dicēs. Dn̄e ne ſtatuas il-
Ibidem. lis hoc petm̄. Quomō paulꝰ cōtra
gentꝭ ſue ſacerdotē ⁊ principē aſperi
tatꝭ v̄ba ſupbiēs intulit q̄ hūilitate
ſe etiā diſcipuloꝝ ſeruitio ſubſternit
dicēs/nō eīm noſmetipos p̄dicamꝰ:
ſꝫ ieſū xp̄m dn̄m nr̄m/nos aūt ſuos
veſtros ꝑ xp̄m. Quomō petrꝰ ꝑ ela-
tionē principibꝫ reſtitit quoꝝ errori
cōpatiēs: reatū velut excuſat dicēs/
ſcio qꝛ ꝑ ignorantiam feciſtis ſicut ⁊
ꝑncipes vr̄i. Deus q̄ p̄nūciauit ꝑ os
oīm ꝓphetaꝝ pati xp̄m ſuū impleuit
ſic. Quos ad vitā miſericorditer tra
hit dicēs: Penitemini igit ⁊ ꝯuerti-
Act. iij. mini/vt deleant pctā vr̄a. Petrus ḡ
flagellatꝰ a principibꝫ ppl'i cuꝫ ideir-
co ſe relaxari ꝯſpiceret vt a p̄dicatio
ne ceſſaret: cū ꝓhiberet loq̄ i poſteꝝ
nequaq̄ ſaltim in p̄ſens ceſſit: nam
rn̄dit ꝓtinꝰ dicēs. Obedire oportet
Actuū. v deo magis q̄ hominibꝫ. Et rurſus.
Nō enīꝫ poſſumꝰ que vidimus ⁊ au
diuimꝰ n̄ loq̄. Poſtq̄ āt libertatē vo
cis auctoritatē ꝑncipuꝫ p̄ſſit/poſtea
ꝑ humilitatē cordis de nō circūcidē
dis gētibus pauli cōſilium audiuit.
Sic eīm ſemetip̄m ꝯtra aduerſarios
ex auctoritate curabat erigere vt tn̄
ſibimetip̄i nō crederet in his q̄ nō re
cte ſentiret/vt ⁊ libertate fortitudi-
nis tumentes ꝑtāte excederet ⁊ hu
militate māſuetudinis obedientia in
recto ꝯſilio etiā minoribꝫ fratribꝫ ex-
hiberet/⁊ mō ꝑ ſemetipꝫ alijs/modo
⁊ ſibimetipi cū alijs obuiaret. In fa
ctis igit petri quoddaꝫ an̄ nr̄os ocu
los auctoritatꝭ ⁊ humilitatꝭ exēpluꝫ
ponit vt nihil aduerſitatꝭ metuētes
reſiſtētes deo poteſtates ſeculi/etiaꝫ
cū corporis laceratiōe cōtēnamus. ⁊
in his etiā q̄ inter fideles poſiti ſenſe
rimus/nequaq̄ nos ceteris p̄ponā-
mus nec nr̄a cōſilia magis eligētes
nobis potius q̄ alijs credamus.

¶ De ſctō Stephano. In Ezechie-
lis homelia. vj. ſcđe partis. Ca. xiiij.

Beatus martyr Stephanꝰ pro
creatoris ſui nomine tētus ⁊ in
medio ꝑſecutoꝝ deductꝰ impterri-
ritꝰ ſtetit/fiducialiter docuit/⁊ ex ze-
lo v̄itatis ꝑſecutores ſuos fortiter in
crepauit dicēs. Vos ſemꝑ ſpūi ſan Act. vij.
cto reſtitiſtis. Cumqꝫ illi ad lapides
currerēt/⁊ eū lapidibꝫ necarēt/flexo
genu pro eiſdem ꝑſecutoribꝫ orauit
dicēs. Dn̄e ne ſtatuas illis hoc pec-
catū. Que itaqꝫ iſta v̄tus eſt ſic zelo
feruere vt eis a quibꝫ tenebat ꝑfidie
ſue impperia fiducialiter diceret: et
ſic diligere/vt in morte quoqꝫ ꝓ eis
a quibꝫ moriebatur oraret. Sic q̄p-
pe ex zelo inferbuit/ac ſi māſuetudi-
nis nihil haberet: ⁊ ſic manſuetus in
coꝝ dilectiōe ꝑſtitit: ac ſi contra eos
feruoris nil habuiſſet. Pn̄ſenſꝰ inter

hec vbi noſtre ꝯſciētie reatus iacet. Quis eñ nr̄m ſi ſaltē verbi ꝯtume∕ liā a primo accipit/nō ſtatim ꝯtume liā reddit:nō fundiṫꝰ ꝯmouet:nō ad odiū erūpit:non p̄ceptū dilectionis obliuiſcit? Sed hoc beatꝰ Stepha∕ nus ex omnipotentꝫ dei gr̄a potuit. Qui cuꝫ eſſet plenus ſpū ſctō inten∕
Ubi.ſ. dēs in celū vidit gl̄iam dei ⁊ Jeſum ſtātē a dextris dei ⁊ ait. Ecce video celos aptos:⁊ Jeſū ſtanteꝫ a dextris

In homelia ō die aſceſiōis. (dei.
Cōſiderandū ꝟo nobis eſt qd eſt
Nota. qđ marcus ait/ſedet a dextris dei et Stephanus dicit. Uideo celos ap∕ tos ⁊ filiū hominis ſtanteꝫ a dextris dei. Quid eſt ꝙ hūc Marcus ſeden tē/Stephanꝰ ꝟo ſtantē ſe videre te∕ ſtaṫ? Sꝫ ſcitis fr̄es qꝛ ſedere iudicā∕ tis eſt:ſtare ꝟo pugnantꝫ vel adiuuā tis. Qꝛ igiṫ redēptor noſter aſſūptꝰ in celū ⁊ nunc oīa iudicat:⁊ ad extre mū iudex oīm veniet:hūc poſt aſſū∕ ptionem Marcus ſedere deſcribit/ qꝛ poſt aſcēſionis ſue gl̄iam iudex i fine mundi videbiṫ. Stephanus ꝟo in laboris certamine poſitꝰ ſtantē vi dit:quē adiutorē habuit:qm̄ vt iſte i terra pſecutorꝫ infidelitatē/vinceret p illo ō celo illiꝰ gl̄ia pugnauit

Moralium lib. xxix. ⁊ in homelia ſuper Simile eſt regnū celorꝫ homi ni patrifamilias q exijt. Ex nec p̄ſu∕ mere ō nobis/nec alios iudicare de∕ beamus.

Capitulum. xv.

Ibidem. Et teſtes depoſuerūt veſtimen ta ſua ſecus pedes adoleſcentis q vocabaṫ Saulus/⁊ lapidabāt ſte∕ phanuꝫ. Nemo ſe fratres de ope/ne∕ mo de tēpore extollat/nemo ſe alicui de opibus ſuis p̄ferat/qꝛ de his q̄s cernimꝰ adhuc p culpā frigidos:quan tos opatores iuſtitie ⁊ defenſores fi∕ dei recte dn̄s ſit facturus ignorat. Multos q̄dem frigidos intra ſan∕ ctam eccl̄iam fratres chariſſimi cer∕ nimꝰ/ſed eos nec imitari nec deſpe∕ rare debemus. Quid enim ſit hodie aſpicimꝰ/ſed quid cras futurus ſit vnuſquiſqꝫ neſcimꝰ. Plerūqꝫ ⁊ qui poſt nos venire cerniṫ p agilitatem operis boni nos antecedit. ⁊ vix eū cras ſeqmur:quem hodie p̄ire vide∕ bamur. Certe cuꝫ ſtephanus p fide moreret/ſaulꝰ veſtimēta lapidantiū ſeruabat. Qui m ꝰ manibꝫ ipe lapida∕ uit q ad lapidandum om̄es exertes reddidit/attamen eundem ipſum in ſancta eccleſia laboribus anteceſſit. quē pſequēdo martyrē fecit. O qua lē hunc militē ad dieꝫ belli pugneqꝫ preparatū velut theſauruꝫ abſcondi tū omnipotēs deus habuit/queꝫ in vita frigida inter prauorꝫ vitā repo∕ ſituꝫ iam tunc electū ſuum latenter diu intra ſue preſciētie ſinū texit. O ad q̄rta aduerſariorū pectora ferien∕ da hūc propugnatorē ſuū cū voluit ad mediū produxit/per cuius verba ac redargutiōes tot ſibi reſiſtentia cor da pſtrauit. Nemo itaqꝫ de ſuis ope ribus extollatur/nemo deſperet eos q̄s adhuc frigidos videt/qꝛ q ſint futuri ſerui dei inter prauos videre ⁊ diſcernere non valet. Quis eñ cre deret ꝙ p apl'atus gratiā lapidatuꝫ ſtephanū ille precederet/qui in mor∕ te eiꝰ oīm lapidantiū veſtimēta ſer∕ uaret? Si ergo ad iſta dona vel oc∕ culta iudicia recurrimus:nullos de ſperantes oīno:nec illis nos in corde nr̄o preferimus quibus pro tempore p̄lati ſumꝰ/qꝛ ⁊ ſi iā videmus q̄tuꝫ preceſſimus:neſcimus q̄tum dum

currere ceperint precedamur. Duo
itaqȝ ſūt q̄ ſollicite pēſare debemus.
Primū eſt vt de ſe q̄ſqȝ minime pre
ſumat: q̄a ⁊ ſi iā ad fidē vocatus eſt
vtrū ꝑenni regno ſit dignus. neſcit.
Secundū vero eſt/ vt vnuſq̄ſqȝ pri
mū quē fortaſſe iacere in vitijs cōſpi
cit/ deſpicere nō audeat quia diuine
miſericordie diuitias ignorat.

¶ De ſymone mago In homelia ſu
per euangeliū Miſit ieſus. xij. diſci
pulos. Capitulū. xvj.

Onceſſa poteſtate p̄dicationis
cōceſſis ꝟtutū miraculis/ redē
Matt. x. ptor noſter diſcipulis ſuis ait. Gra
tis accepiſtis: gratis date. Preſciebat
nōnullos hoc ipſū donū ſpūs in vſuȝ
negotiatiōis inflectere/ ⁊ miraculoꝝ
ſigna ad obſequiū auaricie declina
re. Hinc eſt ꝙ cū vidiſſet ſymon ma
gus q̄a ꝑ impoſitionē apl̄orū dareꝰ
ſpūs ſāctꝰ/ obtulit eis pecuniā dicēs
Act. viij. Date ⁊ mihi hāc poteſtatē vt cuicū
qȝ impoſuero manꝰ accipiat ſpirituȝ
ſāctū. Per impoſitionē q̄ppe manꝰ
edita miracula concupiſcēs ꝑcipere
donū ſpūs voluit/ ſcȝ vt deteriꝰ ven
deret quod male cōparaſſet. Cū iu
Eſa. xxxiij. ſtū virū deſcriberet ꝓpheta ait. Qui
excutit manꝰ ſuas ab omī munere.
Nō dicit q̄ excutit manus ſuas de
munere ſȝ adiūxit ab omī/ q̄a aliud
eſt munꝰ ab obſeq̄o/ aliud munus a
manu: aliud munꝰ a lingua. Munꝰ
q̄ppe ab obſeq̄o eſt ſubiectio indebi
te ipenſa Munꝰ a manu pecunia ē.
Munꝰ a lingua: fauor. Ille igiꝰ ab
omni munere munus excutit q̄ in di
uinis reb; non ſolū nullā pecuniam
ſȝ etiā humanā grām nō req̄rit/ q̄ ſa
cros ordines: ꝓ humana grā nō lar
giꝰ, neqȝ de eadē largitate laudis vi
lā retributionē q̄rit/ q̄ de nullo impē
ſo ſanctitatis officio nūmuȝ fauoris
expetit/ q̄ ipoſitionē manꝰ qua ſpūs
ſāctus accipiꝰ ad vite merituȝ nō ad

¶ Moraliū lib. iiij. (ꝑmiū tribuit.
ō maledictiōe ꝓferēda. Cap. xvij.

Pecunia tua tecuȝ ſit in ꝑditio Act. viij.
nē. Cū ſancti viri maledictiōis
ſententiā ꝓferunt/ nō ad hāc ex voto
vltiōis/ ſed ex iuſticia examinis erū
pūt. Intus em̄ ſubtile dei iudicium
aſpiciūt: mala foris exſurgētia quia
maledicto debeāt ferire cognoſcūt/ ⁊
eo in maledicto nō peccāt q̄ ab int̄no
iudicio nō diſcordāt. Hinc eſt ꝙ pe
trus in offerentē ſibi pecuniā ſymo
nē ſententiaȝ maledictionis intorſit
dicēs. Pecūia tua tecū ſit in ꝑditio
nē. Qui em̄ nō ait eſt ſed ſit: nō indi
catiuo ſȝ optatiuo mō ſe hoc dixiſſe
ſignauit. Hinc Helyas duobus q̄n
quagenarijs ad ſe venientibus dixit iiij. Re. j
Si hō dei ſum: deſcēdat ignis de ce
lo ⁊ cōſumat vos. Quoꝝ vtrorūqȝ
ſentētia q̄ta veritatis ratiōe ꝯualuit:
terminꝰ cauſe monſtrauit. Nā ⁊ ſy
mō eterna perditiōe interijt: ⁊ duos
quinquagenarios deſuꝑ veniēs flā
ma ꝯſūpſit. Virtus ergo ſubſequēs
teſtificaꝰ qua mēte maledictionis ſe
tentia ꝓmiꝰ. Cū em̄ ⁊ maledicētis in
nocētia ꝑmanet: ⁊ tn̄ eū q̄ malediciꝰ
vſqȝ ad īteritū maledictio abſorbet/
ex vtriuſqȝ partis fine colligiꝰ q̄a ab
vno ⁊ intimo iudice: in reū ſētentia
ſumpta iaculatur.

¶ De cōuerſione ſancti Pauli apl̄i
Moraliū li. xxxj. ⁊ xxxiij. Ca. xviij.

Beato iob a dn̄o dicitꝰ. Nunq̄d Iob. xxxix.
volet rinoceros ſeruire tibi/
aut morabiꝰ ad p̄ſepe tuū? Nūq̄d al
ligabis rinocerotē ad arādum loro

tuo. Rinoceros iſte q̄ etiā monoce-
ros grecis exemplarib⁹ noiat̄ indo-
mite oino nature eſt/ita vt ſi qñ ca-
pt⁹ fuerit teneri nullaten⁹ poſſit/im
patiēs qppe (vt fert̄) ilico morit̄. Tā-
te quoqꝫ fortitudinis eſſe dr̄ vt nul-
la venatiū ꝟtute capiat̄: ſꝫ ſicut hi aſ
ſerūt q̄ deſcribendis naturis anima
liū inueſtigatione laborioſa ſudaue-
rūt: ꝟgo ei puella ꝓponit̄ q̄ī venienti
ſinū aperit/in q̄ ille om̄i ferocitate
poſtpoſita caput deponit/ꝛ ſic ab eis
a q̄b⁹ capi querit̄ repente velut ener-
uis inuenit̄. Buxei q̄qꝫ coloris eſſe
deſcribit̄. Qui etiā cū elefantis qñ
certamē aggredit̄ eo cornu quod in
nare ſingulariter geſtat ventrem ad-
uerſantiū ferire ꝓhibet̄/vt cum ea q̄
molliora ſūt vulnerat: impugnātes
ſe facile ſternat. Eius ꝟo nomē lati-
na lingua interp̄tatū ſonat in nare
cornu. Et q̄d aliud in nare niſi fatui-
tas/q̄d in cornu niſi elatio deſignat̄:
Et q̄uis ꝑ hūc rinocerotam ſcꝫ vni
cornē cōmuniter ille iudeoꝝ popul⁹
poſſit intelligi de q̄b⁹ paſſionē ſuam
ps.xxi. dñs ꝓpheta canēte ꝓnūcians ait. Li
bera me ď ore leonis ꝛ a cornib⁹ vni
cornū humilitatē. Tot qppe in illa
gente vnicornes vel certe rinoceros
extiterūt quot cōtra p̄dicamēta veri
tatꝭ. de legis oꝑib⁹ ſingulari ꝛ fatua
elatiōe cōfiſi ſūt. ille tñ ſpecialiter ex
hoc populo ꝛ prius in ſuꝑbia/ꝛ poſt
modū p̄cipuus teſtis in humilitate
nobis ad mediū paul⁹ ducat̄. Qui
dū cōtra deū ſe quaſi de cuſtodia le-
gis neſciēs extulit: cornu in nare ge-
ſtauit. Vñ ꝛ hoc ip̄e naris cornu per
humilitatē poſtmodū inclinās dicit
i.Ti.i. Qui prius fui blaſphem⁹ ꝛ ꝑſecutor
ꝛ cōtumelioſus: ſꝫ miſericordiā con-
ſecut⁹ ſum/q̄a ignorās feci. In na re
cornu geſtabat/q̄ placiturū ſe deo ď
crudelitate cōfidebat: ſicut ip̄e poſt-
modū ſemetip̄m redarguens dicit.
Et ꝓficiebā in iudaiſmo ſupra mul-
tos coetaneos meos in genere meo:
abūdātı⁹ emulator exiſtēs paterna-
rū meaꝝ traditionū. Huius aūt ri-
nocerotꝭ fortitudinē omnis venator
extimuit/q̄a ſaulı̄ ſeuitiā vnuſq̄ſqꝫ p̄
dicator expauit. Scriptū naqꝫ eſt.
Saul⁹ adhuc ſpirās minaꝝ ꝛ cedis
in diſcipulos dñi acceſſit ad p̄ncipē Actuū.ix
ſacerdotū. ꝛ petijt ab eo ep̄las in da-
maſcum ad ſynagogas. vt ſi q̄s inue
niſſet hui⁹ vie viros ac mulieres vin
ctos ꝑduceret hieruſalē. Cum flat⁹
nare reddēdus trahitur/inſpiratio-
vocat̄. Et illud ſepe ꝑ odorē nare de
p̄hendim⁹ quod oculis nō videm⁹/
Rinoceros ḡ iſte nare geſtabat cor-
nu q̄ ꝑcuteret/q̄a minaꝝ ꝛ cedis ſpi
rās poſtq̄ꝫ p̄ntes infecerat abſētes
q̄rebat. Sꝫ ecce oīs ante illū vena-
tor abſcōdit̄/omis homo id eſt ratio
nale ſapiēs opiniōe timoris ei⁹ effu-
gat̄. Beato igit̄ iob ſācte eccl'ie typū
tenēti/dicit̄. Nū volet rinoceros ſer iob.xxxix.
uire tibi: Ac ſi apte de beato paulo
dicat̄. Nūquid ſaulū quē ſuꝑbire in
nece fideliū ſtulta ſua elatiōe cōſyde
ras ſub iura tue p̄dicatiōis inclinas
ſubaudis vt ego. q̄ ꝛ cōtra me illum
ſingulari cornu extolli cōſpicio/ꝛ tñ
mihi cū voluero ꝓtinus ſubdo: Ve
ḡ hūc rinocerotā capiat: ſinū ſuū vir
go/id eſt ſecretū ſuū ip̄a ꝑ ſe inuiolā-
ta in carne ďi ſapiētia expādit. Scri-
ptū qppe eſt/q̄ cū damaſcū ꝑgeret
ſubito circūfulſit illū die media lux
de celo: ꝛ vox facta eſt dicēs. Saule
ſaule q̄d me ꝑſeq̄ris: Durū eſt tibi cō Actuū.ix

tra ſtimuluꝫ calcitrare. Qui ꝓſtratꝰ
in terra reſpōdit. Quis es dñe? Cui
ille. Ego ſū ieſus nazarenꝰ quē tu ꝑ
ſequeris. Et tremēs ac ſtupēs dixit
Dñe quid me vis facere? Et dñs ad
eū. Surge ꝛ ingredere ciuitatē/ꝛ ibi
dicet̃ tibi qd te oporteat facere. Vir
go nimiꝝ rinoceroti ſinum ſuū ape
ruit/cū ſaulo incorrupta dei ſapien-
tia incarnationis ſue myſterium de
celo loquēdo patefecit. Et fortitudi
neꝫ ſuā rinoceros ꝑdidit/qa ꝓſtratꝰ
humi om̄e quod ſupbum tumebat
amiſit. Intueri libet/vbi eſt ille ꝑſecu
tor/vbi lupꝰ rapax. Ecce in ouē iam
ꝯſus eſt: q ꝑcunctat̃ paſtoris ſemitā
quā ſequat̃. Et notandū ꝙ cū dice-
ret qs es dñe/nō ei a dño reſpōdet̃/
ego ꝑncipiū: ego ꝟbū an̄ ſcl'a. ego ſuꝫ
vnigenitꝰ pr̄is. Qr em̄ ſaulus incar-
natū deū credere cōtēpſit/ꝛ eius hu
manitatꝫ infirma deſpexit/de celo h̄
qd ꝯtēpſerat audiuit. Ego ſuꝫ ieſus
nazarenꝰ/quē tu ꝑſequeris. Ac ſi di
ceret. Hoc a me audi de ſupioribꝰ/
qd in me deſpicis d̄ inferioribꝰ. Au-
ctorē celi veniſſe in terra deſpicis/ex
terra ğ hoiem cognoſce d̄ celo: vt tā-
to in me amplꝰ ſacramēta infirmi-
tatꝫ metuas q̄rto ꝛ hec ꝑducta in ce-
leſtibꝰ ad excellētiā ptātꝫ ꝓbas. Pro-
ſternēs igit̃ te neq̄q̄ tibi hec aſtruo
ꝙ āte ſecula deꝰ ſuꝫ/ſꝫ illud a me au-
dis: qd d̄ me credere d̄dignarꝫ. Poſt
q̄ꝫ em̄ dixit ieſus adhuc in expſſione
terre inhabitationis ſubdidit naza-
renꝰ: velut ſi aptiꝰ diceret̃. Humili-
tatꝫ meę iſirma ſuſcipe. ꝛ tue ſupbie
¶ In paſtorali ca. (duriciā amitte.
lviii De inſtructiōe penitētiū. ca. xix.

Ibidem. Surgens ingredere ciuitatem.
Notandū eſt aūt in hac pauli ꝓ
ſtratiōe. qm̄ q nulla adhuc agere bo
na ceperūt a rigiditate prius ſue pra
uitatꝫ manu correctōis euertēdi ſūt
vt ad ſtatū opatiōis recte poſtmodū
erigant̃/qa ꝛ idcirco altū ſilue lignū
ſuccidimꝰ/vt hoc in edificiū tegmine
ſubleuemꝰ/ſꝫ tn̄ in fabrica nō repen-
te ponit̃/vt nimirū ꝓus vitioſa viri-
ditas eiꝰ exſiccet̃/ cuiꝰ q plꝰ in iſimꝫ
humor excoquit̃/eo ſolidiꝰ ad ſūma
leuat̃. Hinc eſt ꝙ ſaulꝰ cū ſup eū celi
tꝰ lux emiſſa reſplēduit/nō iā qd re
cte deberet facere ſꝫ qd praue feciſſꝫ
audiuit. Nā cū ꝓſtratus reqreret di
cēs. Quis es dñe ꝓtinꝰ rn̄det. Ego
ſuꝫ ieſus nazarenꝰ/queꝫ tu ꝑſeqris.
Et cū ſpēre ſubiūgeret. Dñe qd me
iubes facere: ilico adiūgit̃. Surgēs
ingredere ciuitatē/ꝛ ibi dicet̃ tibi qd
te oporteat facere. Ecce de celo dñs
loquēs ꝑſecutorꝫ ſui facta corripuit/
nec tn̄ ilico q eſſent faciēda mōſtra-
uit. Ecce elatiōis eiꝰ fabrica iā tota
corruerat/ꝛ poſt ruinā ſuā hūilis edi
ficari q̄rebat. Et cū ſupbia deſtruit̃
edificatiōis tn̄ ꝟba retinent̃/vt vide
licet ꝑſecutor imanis diu deſtructꝰ
iaceret/ꝛ tāto poſt in bonis ſolidius
ſurgeret/quāto ꝓus fūditꝰ euerſus
ab errore priſtino cecidiſſet.

¶ In homelia. ix. ſup Ezechielem.

Paulus igit̃ dū damaſcū ꝑgeret
ſupbꝰ redēptoris voce iacuit ꝓſtra-
tus/ꝛ q ꝑdicator futurus erat nō tn̄
mox vt ꝑdicaret qd viderat audiuit
ſꝫ ei iacēti dr̄. Surge ꝛ ingredere ci-
uitatē: ꝛ ibi dicet̃ tibi qd te oporteat
facere. Iacēs igit̃ hoc ſolum audire
potuit vt ſurgēs diſceret qd audiret
ſurgēs ꝟo hoc didicit vt q cognoue
rat ꝑdicaret. Iacēti dr̄ vt ſurgat/ſtā
ti ꝑcipit̃/vt ad ꝑdicationē ꝓficiſci de

beat. Sic q̄ꝗ nobis in infirmitatis
ꝯfuſiōe iacētib⁹ ꝓberi nō debꝫ aucto
ritas p̄dicatiōis: ſꝫ cū iā in bono ope
ſurgim⁹ cū iā recti ſtare cepim⁹ di
gnū eſt vt ad lucrādos alios in p̄di-
catiōe mitti debeam⁹. Querēdū p̄te
rea nobis eſt. paul⁹ ⁊ Ezechiel in fa-
ciē cadūt/⁊ d̄ pſecutorib⁹ dn̄i ſcriptū
Jo.xviij. eſt/ Abierūt retrorſū/⁊ ceciderūt in t̄
rā. Quid eſt hoc ꝙ electi in facieꝫ et
rep̄bi retrorſuꝫ cadūt/niſi ꝙ om̄is q̄
poſt ſe cadit vbi ꝓculdubio cadit nō
videt/q̄ vero an̄ ceciderit ibi cecidit
vbi vidit. Iniq̄ ḡ q̄a in inuiſibilibus
cadūt poſt ſe cadere dicunt̄/qm̄ ibi
corruunt vbi q̄d eos tūc ſequat̄ mō
videre non p̄nt. Juſti v̄o q̄a in iſtis
viſibilib⁹ ſe ſpōte deijciūt vt in inuiſi
bilib⁹ erigant̄/q̄ſi in faciē cadunt/q̄a
timore ꝯpūcti vidētes humiliant̄.

Moralium libro. xxxi. De crude-
litate ſauli. Capitulū. xx.

Act.ix. Erat aūt q̄dā diſcipul⁹ dama-
ſci nomine ananias/⁊ dixit ad
illū in viſu dn̄s. Anania. At ille ait.
Ecce ego dn̄e. ⁊ dn̄s ad illū. Surge
⁊ vade in vicū q̄ vocat̄ rect⁹. ⁊ q̄re in
domo iude ſaulū noīe tharſenſeꝫ: ec-
ce em̄ orat. Cōſiderem⁹ f̄res ſauluꝫ
q̄s fuerit. cū ab ip̄a adoleſcētia lapi-
dantiū adiutor exiſteret/cum alia ec
cleſie loca vaſtaret/⁊ acceptis ep̄lis
vaſtāda alia peteret/cū mors ei fide
liū nulla ſufficeret: ſꝫ ſemꝑ ad alioꝝ
interitū alijs extinctꝭ anhelaret. ⁊ ꝑ-
fecto cognoſcim⁹/q̄a null⁹ tūc fide-
liū crederet q̄ð ad iugū diuine formi-
dinis viꝫ tāte elatiōis inclinaret. Ūn̄
⁊ ananias voce dn̄ica hunc ⁊ poſtq̄ꝫ
ꝯuerſū audiuit/extimuit dicēs. Do-
Ubi.ſ. mine audiui a multis de viro h̄ q̄ꝫta
mala fecerit ſc̄tis tuis in hierl'm.

Moraliū lib. ix. Q̄ de⁹ p̄ctā ipu-
nita nō deſerat. Capitulū. xxi.

Dixit aūt ad eū dn̄s. Uade qm̄
vas electiōis mihi ē iſte. vt por
tet nomē meū corā gētib⁹ ⁊ regib⁹ ⁊
filijs iſrael. Ego em̄ oſtendā illi q̄ꝫta
oꝑteat eū ꝓ noīe meo pati. Cū btūs
iob ad dn̄m dicat. Uerebar oīa oꝑa Job.ix.
mea ſciēs ꝙ nō parceres delinquēti
q̄s ab et̄na morte eripit̄: ſi delinq̄nti
nō parcit̄: An penitēti de⁹ parcit/et
delinquēti nō parcit: Nā cū delicta
plāgim⁹/neq̄ꝫq̄ꝫ iā delinquētes ſum⁹
Sꝫ q̄d ꝙ petr⁹ cū negat reſpicit̄: ⁊ re
dēptoris negati reſpectu ad lachry-
mas vocat̄: Quid ꝙ paul⁹ cū redē
ptoris nomē in terra conaret̄ extin-
guere: ei⁹ v̄ba d̄ celo meruit audire:
Sꝫ tn̄ in vtroq̄ꝫ culpa punita ē qm̄
d̄ petro teſte euāgelio ſcriptū eſt. Re
cordat⁹ petrus v̄bi ieſu q̄ð dixerat.
Egreſſ⁹ foras fleuit amare. De pau Matth.
lo q̄ꝫ hec eadē q̄ hūc vocauit v̄itas xxvi.
dicit. Ego oſtendā ei q̄ꝫta eū oporte
at ꝓ noīe meo pati. Delinquēti ḡ do- Actuū.ix.
min⁹ neq̄ꝫq̄ꝫ parcit: q̄a delictū ſine vl
tiōe nō deſerit. Aut en̄ ip̄e h̄ hō in ſe
penitēs punit/aut h̄ de⁹ cū hoīe vin
dicans ꝑcutit: Neq̄ꝫq̄ꝫ igit̄ p̄ctm̄ par
cit̄/q̄a nullaten⁹ ſine vindicta laxat̄.

Moraliū libro. xxxiij. De defen-
ſione peccatorum. Capitulum. xxij.

Abijt aūt ananias ⁊ introiuit in
domū/⁊ ip̄onēs ei man⁹ dixit. Ubi.ſ.
Saule fr̄/dn̄s miſit me ieſus q̄ appa
ruit tibi i via q̄ veniebas/vt videas
⁊ impLearis ſpū ſc̄tō. Et ꝯfeſtiꝫ ceci de
rūt ab oculis ei⁹ tāq̄ꝫ ſquame/⁊ viſū
recepit. Et ſurgēs baptizat⁹ ē. Quiſ
q̄s dū corripit̄ p̄ctm̄ ſuuꝫ magis ex-
cuſare d̄fēdēdo appetit q̄ꝫ deſlere/q̄-
ſi ſquamis tegit̄ duꝫ a ſc̄tis p̄dica-
torib⁹ gladio verbi iaculat̄. Sed vas

mas habz: ⁊ idcirco ad eius p̄cordia
tráſcũdi viá verbi ſagitta nõ habet.
Duricia em̄ carnali repellit̃: ne ſpiri-
talis ei gladi⁹ infigat̃. Carnali ſapi-
entia ꝯ̃ deuz Saul⁹ obduruerat: qñ
cor eius nulla p̄dicatiõis euangelice
ſagitta penetrabat. Sed poſtq̄z forti
celit⁹ increpatiõe iaculat⁹/⁊ ſuperno
reſpectu cecat⁹ eſt: lumẽ q̄ppe vt acci
peret amiſit/ad ananiá veniẽs illumi
natur. In q̄ illuminatione qꝛ defen-
ſionũ ſuarũ duricia caruit/ bñ de eo
Actu. ix. ſcriptũ eſt. Ceciderũt q̄ſi ſquame ab
ocul' ei⁹. Carnalis videlꝫ integumẽ-
ti illũ duricia p̄ſſerat: ⁊ idcirco radi-
os veri lumis nõ videbat. Sꝫ poſt-
q̄z ſupbe repugnatões ei⁹ victe ſunt/
defenſionuꝫ ſquame ceciderũt. Que
quidẽ ſub Ananie manib⁹ ab oculis
ceciderũt corꝑis: ſed ante iá ſub dñi-
ca increpatiõe ceciderãt ab ocul' cor-
dis. Cũ em̄ alte invectiõis iaculo cõ
foſſus iaceret/ hũili iam ⁊ penetrato
corde reqrebat dicẽs: Dñe quid me
vis facere? Repulſis vicꝫ ſquamis iá
ad cordis viſcera veritatis ſagitta ꝑ-
uenerat: qñ depoſita elatione ſupbie/
eũ quẽ impugnauerat dñm ꝯfitens
⁊ quid ageret neſciẽs requirebat.

Moraliũ libro. xxxi. Itẽ de cõuer
ſione Pauli. Cap. xxiij.

Ubi. s. SAulus aũt multomagis conua
leſcebat ⁊ cõfundebat iudeos q̄
habitabant Damaſci: affirmãs ⁊ do-
cens qm̄ hic eſt xp̄s. Paul⁹ igit̃ dum
ſublato oculoꝝ lumie manu ad Ana
niam ducit̃/ patet iam rhinocer⁹ iſte
quib⁹ loris dei aſtringit̃: qꝛ videlicet
vno in tẽpore cecitate/baptiſmate/p̄-
dicatiõe ligat̃. Qui etiá ad dei p̄ſepe
Gal. ij. morat⁹ eſt/qꝛ ruminare v̄ba euãgelij
dedignat⁹ nõ eſt. Ait em̄. Aſcẽdi hie
roſolymá cũ barnaba aſſũpto ⁊ Tito
aſcẽdi aũt ſm̄ reuelatiõeꝫ: ⁊ ꝯtuli cũ
illis euangeliũ. ⁊ q̄ pri⁹ ieiun⁹ audie-
rat/ durũ eſt tibi ꝯ̃ ſtimulũ calcitrare:
mira poſtmodũ v̄tute p̄ſidẽtis pieſ-
ſus: ex v̄bi pabulo vires obtinuit/ et
ſupbie calcẽ amiſit. Loris quoqꝫ dei
nõ tm̄ a feritate reſtringit̃: ſed qđ ma
gis ſit mirabile ad arãdũ ligat̃: vt nõ
ſolũ hoies crudelitatis eoꝝ nõ impe
tat/ſed etiá eoꝝ refectioni v̄tutẽs ara-
trum p̄dicatiõis trahat. Ipſe q̄ppe d̄
euãgelizãtib⁹ q̄ſi de arantib⁹ d̄t. De- j. Cor. ix.
bet em̄ in ſpe q̄ arat arare: ⁊ qui tri-
turat in ſpe fruct⁹ ꝑcipiẽdi. Qui igi
tur tremenda p̄us fidelib⁹ irrogaue-
rat: ⁊ ꝓ fide poſtmodũ flagella liben-
ter portat: q̄ ſcriptis etiá epiſtolis hu
milis ⁊ deſpect⁹ p̄dicat: qđ dudũ ter-
ribilis ĩpugnabat: ꝑfecto bñ ligatus
ſub aratro deſudat ad ſegetẽ: q̄ fue-
rat in cãpo male liber a timore. Re-
pente q̄ppe cõmutat⁹ ab hoſte p̄dica
tor efficit̃: ⁊ in cũctis mũdi ꝑtib⁹ re-
dẽptoris ſui nomẽ inſinuat. Suppli
cia ꝓ v̄itate tolerat/ pati ſe q̄ irroga-
uerat exultat. Alios blãdimentis vo
cat/alios ad fidem terrorib⁹ reuocat:
iſtis regnũ pollicet̃ celeſtis p̄rie/ illis
minat̃ ignes gehẽne. Hos ꝑ auctori
tatẽ corrigit/ illos ad viá rectitudis
per hũilitatẽ trahit: atqꝫ in om̄i late-
re ad manũ ſe ſui rectoris inclinat: et
tanta arte dei areá cõgregat: quanta
illaꝫ pri⁹ elatiõe v̄ẽtilabat. Sꝫ neqꝫ h̃
abhorret a Paulo q̄ rhinoceros hu
rei coloris d̄r: ⁊ elephantoꝝ ventres
cornu ferire ꝓhibet̃. Quid em̄ per co
loreꝫ hureũ/ niſi abſtinẽtie pallor ex-
primit̃? Cui ipſe ſe tenacit̃ adherere j. Co. ix.
teſtat̃ dicẽs. Caſtigo corpus meũ: ⁊
ſeruituti ſubijcio. Qui diuine legis

eruditiõe ꝑdit⁹ dũ alioꝝ ingluuiem
redarguit/ cornu elephãtes in vẽtrẽ
ferit. In ventrẽ q̃ppe elephãtes ꝑcuſ
Philip. iij. ſerat cũ dicebat. Multi ambulãt q̃s
ſepe dicebã vobis: nũc aũt ⁊ flens di
co inimicos crucis xp̃i: q̃rũ finis in-
teritus: quoꝝ de⁹ vẽter eſt/ ⁊ gl'ia in
ꝯfuſione ipſoꝝ. Et rurſuꝫ. Huiuſmo
di xp̃o dño nõ ſeruiũt/ſed ſuo vẽtri.
Cornu ſuo igit̃ rhinoceros iſte nõ tã
hoĩes ſed beſtias ꝑcutit: qñ Paul⁹ il
la doctrine ſue fortitudine nequaq̃
perimẽdos humiles impetit/ ſed ſu-
perbos vẽtris cultores occidit.

In dialogo lib. ij. ca. iij. Qua de cã
electi loca ſua mutãt. Ca. xxiij.

Actuum ix. Et ij. Cor. xi. Cum cõplerent̃ aũt dies multi/
ꝯſiliũ fecerũt iudei vt eũ inficere
rent. Note aũt facte ſunt inſidie eoꝝ
Paulo. Cuſtodiebãt aũt portas die
ac nocte: vt eũ interficerẽt. Accipien
tes ṽo diſcipuli ei⁹ nocte ꝑ murũ di-
miſerũt eum ſubmittẽtes in ſporta.
Sepe agit̃ in anĩo perfectoꝝ: qḋ ſilẽ
tio pṫereundũ nõ eſt: q꞉ cũ laborem
ſuũ ſine fructu eſſe ꝯſiderant/in locũ
Philip. j. aliũ ad laborẽ cũ fructu migrãt. Vñ
iſte q̃q꞉ egregius p̃dicator q̃ diſſolui
cupit ⁊ cũ xp̃o eſſe. cui viuere xp̃s ẽ/
⁊ mori lucrũ. q̃ certamina paſſionuꝫ
nõ ſolũ ip̃e appetit/ſed ad toleranda
hec ⁊ alios accẽdit/ Damaſci perſecu
tionẽ paſſus vt potuiſſꝫ euadere mu
rum/funẽ/ſportãq꞉ q̃ſiuit: ſeq꞉ laten-
ter deponi voluit. Nunq̇d nã pauluꝫ
mortẽ dicimus timuiſſe: quã ſe ip̃e ꝓ
Ieſu amore teſtat̃ appetere? Sed cũ
in eodẽ loco miorẽ ſibi fructũ adeſſe
ꝯſpiceret: ⁊ grauẽ laborẽ/ad laborem
ſe alibi cũ fructu ſeruauit. Fortis eñ
preliator dei teneri intra clauſtra no
luit/certaminis cãpum q̃ſiuit.

Moraliũ lib. xi. Qualr̃ ſpũſſan-
ctus imutat q̃s repleuerit. Ca. xxv.

Erat aũt Paul⁹ cũ diſcipul' in- Actu. ix.
trans ⁊ exiẽs in hierl'm/⁊ fidu-
cialiter agẽs in noĩe dñi. loq̇bat̃ q̃q꞉
gẽtib꞉/⁊ diſputabat cũ grecis: illi aũt
q̃rebãt eũ occidere. Si cor pctõris q̃
in malicia ſua manet ĩmobilis/ ſpũſ-
ſancti gr̃a ſupno munere infuſa teti-
gerit: mox peccatricis mẽtis duricia
a ſue immobilitatꝫ obſtinatiõe ꝑmu
tat̃: ⁊ pctõr roxe diuini muneris infu
ſus poſt libenter iniurias tolerat/ q̃s
pri⁹ demẽter irrogabat. Poſt etiam
ſua tribuit/qui pri⁹ aliena rapiebat.
poſt carnẽ abſtinẽdo cruciat/ q̃ pri⁹
ſatietate carnis ꝑ mortifera turpitu-
dinũ oblectamenta defluebat. Poſt
etiã ꝑſecutores diligit/q̃ pri⁹ diligere
etiã ſe amãtes nolebat. Libet in hu-
ius rei exẽplo vnũ e multꝫ ad mediũ
Paulũ vocare: q̃ cũ acceptis ꝯ̃ xp̃m
epiſtol' damaſcũ ꝑgeret ſancti ſpũs
gr̃a in itinere infuſus/ ab illa ſua ꝓti
nus crudelitate mutat⁹ ẽ: ⁊ poſtmo
dũ plagas ꝓ xp̃o accepit: q̃s veniebat
inferre xp̃ianis. Et q̃ pri⁹ carnalr̃ vi
uens in mortẽ conabat̃ ſctõs dei tra
dere/ gaudet poſtmodũ ꝓ vita ſctõꝝ
vitã ſue carnis ĩmolare. Et qui ꝑus
fuit blaſphemus ⁊ ꝑſecutor/humilis
poſt fact⁹ eſt piuſq꞉ p̃dicator. Et qui
lucrũ maximũ putauit ſe in diſcipu-
lis xp̃m occidere/iam vitã ſuã xp̃um
eſtimat ⁊ mori lucꝝ. Mẽs igit̃ pauli
mox vt ſpũſſci gr̃aꝫ accepit: ſtatũ ſue
immobilitatꝫ ⁊ crudelitatꝫ imutauit

In dialogo libro. iiij. Caplo. xvij.

¶ In ei⁹ aũt ꝯuerſiõe poſſum⁹ ꝑpẽ-
dere q꞉ mai⁹ eſt miraculũ p̃dicatõis
ṽbo ⁊ orõnis ſolatio pctõrẽ ꝯuertere
q̃ꝫ carne mortuũ reſuſcitare. In iſto

eſt reſuſcitat̃ caro iterũ moritura; in illo vero anĩa in etnũ victura. Lazarũ qppe quẽ iã fetentẽ fuiſſe credimus carne dñs ſuſcitauit. Paulũ vero reſuſcitauit mẽte. Et qdem poſt reſurrectionẽ carnis de Lazari vtutib9 taceturː nã poſt reſurrectõez anie cape nr̃a infirmitas nõ valet qnta in ſacro eloqo d Pauli vtutib9 dicũt̃. Ex illius p̃dicatione crudeliſſime natiões ad pietatẽ mollia ↄuerſe ſunt viſcera ꝙ mori cupit p fratrib9 i qꝝ pri9 morte gaudebat. ꝙ plen9 omni ſcripture ſciẽtia nihil ſe ſcire iudicat/ niſi xp̃m ieſum ⁊ hũc crucifixũ. Q, p xp̃o virgis libẽter cedit̃/quẽ gladijs inſeqbatur. Q, apoſtolat9 honore ſublimis eſt: ſed tñ ſpõte fit puul9 in medio diſciplo꞉ꝝ. Q, ad celi t̃tij ſecreta ducit̃: ⁊ tñ mẽtis oculũ p cõpaſſionẽ reflectit ad diſponẽdũ cubile ↄiugatorũ

j. Co. vij. dicẽs. Uxori vir debitũ reddat: ſilr̃ ⁊ vxor viro. Q, admiſcet̃ in ↄtẽplatione cetib9 angelorũ: ⁊ tñ non aſpernat̃ cogitare ⁊ diſponere facta carnaliũ. Q, gaudet infirmitatib9 ſibiqꝫ in cõtumelijs placꝫ/ ꝙ ei viuere chriſt9 eſt ⁊ mori lucrũ. Q, totũ iam extra carnẽ eſt/ ⁊ tñ ipm qd viuit in carne. Ecce qualr̃ viuit qui ab inferno mẽtis ad vitã pietatis redijt. Min9 eſt ḡ quẽpiã in carne ſuſcitari: niſi forte cũ per viuificationẽ carnis ad vitam reducitur mẽtis: vt hoc ei agat̃ per miraculum exteri9/ quatin9 cõuerſus intus viuificetur.

¶ Moraliũ lib. xxiij. De requie bone opationis. Cap. xxvi.

Actu. ix. ENea ſanct te dñs Jeſus. Jn ſcriptura ſacra aliqñ p ſtratum repauſatio in bonis opib9 deſignatur. Un̄ Petrus dt aplus. Enea ſanct te dñs Jeſus xp̃us/ ſurge ⁊ ſterne tibi. Quid eſt dicere ſurge/ niſi mala que ppetraſti derelinque: Et qd ẽ dicere ſterne tibi/ niſi mercedis cauſas in qbus reqeſcere debeas opare: vt ⁊ deſerat ſurgẽdo qd fecit/ ⁊ iueniat ſternendo qd fecerit: Qd vtrũqꝫ breuiter ꝓpheta cõprehẽdit dicens. Declina a malo ⁊ fac bonũ. Declinare quippe a malo/ eſt ab eo ꝙ iacuit ſurgere. bonũ vero facere eſt mercedis opa in qbus reqeſcere debeat p̃parare. q enĩ declinat mala/ ſed bona adhuc nõ facit: ſurrexit qdeꝫ ab eo ꝙ iacuit: ſꝫ vbi requieſcere debeat necdum ſtrauit. Ps. xxxvi.

¶ De Tabita per aplm̃ reſuſcitata: Et de miraculis faciendis. Jn dialogo. libro. ij. Caplm. xxvij.

QUi deuota mẽte deo adherẽt oſcũ reꝝ neceſſitas expoſcit exhibere ſigna duob9 modis ſolẽt: vt miraqueqꝫ aliqñ ex prece faciant/ aliqñ ex ptãte. Cũ ei Johẽs dicat. Quotquot aũt receperũt eũ/ dedit eis poteſtatẽ filios dei fieri. Qui filij dei ex ptãte ſunt/ qd mirũ ſi ſigna facere ex ptãte valeant. Qz enĩ vtroqꝫ mõ miracula exhibeãt teſtat̃ Petr9/ q Tabitã mortuã orãdo ſuſcitauit. Ananiam vero ⁊ Saphyrã mẽtiẽtes morti increpãdo tradidit. Neqꝫ ei oraſſe in eoꝝ extinctiõe legit̃: ſed ſolũmodo culpã quam ppetrauerãt increpaſſe. Cõſtat ergo/ qꝛ aliqñ hec ex ptãte/ aliqñ vero exhibẽt ex poſtulatiõe: dum et iſtis vitaꝫ increpando abſtulit: et illi reddidit orando. Joan. ij.

¶ Jn Ezechielis homelia. vij. ſecunde partis. De Cornelio cẽturione ⁊ profectu fidei. Caplm. xxviij.

Actu. x. UIr qdã erat in ceſarea nomie Corneli9/ religioſus ac timẽs

deū. Neqꝫ ex ꝟtutib⁹ venit̃ ad fidē:
ſ꜒ ꝑ fidē ꝑtingit̃ ad ꝟtutes. Corneli⁹
eīn centurio cui⁹ el'yne añ baptiſmū
angelo teſte laudare ſt: nō ex opib⁹ ve
nit ad fidē: ſ꜒ ex fide venit ad opa. nā
Ibidem. ei ꝑ angeluꝫ dr̃. Orōnes tue ꝛ el'yne
aſcēdert i ꝯſpectu dei. Si ei deo ꝟoꝛ
añ baptiſmū nō crediderat / quē ora-
bat? Ul' quō ops de⁹ exaudierat ſi nō
ab ipo in bonis ꝑfici petebat? Scie-
bat igit̃ creatorē oiꝫ deū: ſ꜒ qꝛ ei⁹ ops
de⁹ fili⁹ incarnat⁹ ēēt igrabat. Neqꝫ
eīn poterat bōa agere niſi crediſſ꜒.
Heb.xi. Scptuꝫ qppe ē. Sine fide ipoſſibile
eſt placere do. Fidē ḡ hꝫ cui⁹ orōnes
ꝛ el'yne placere pñt. Bona aūt actiōe
ꝓmeruit vt deum ꝑfecte cogſceret / ꝛ
incarnationis ei⁹ myſteriū crederet:
quatin⁹ ad ſacramēta baptiſmat꜒ ꝑ-
ueniret. Per fidē ḡ venit ad opatōeꝫ
ſed ꝑ opa eſt ſolidat⁹ in fide.

In Ezech. hom. ix. vñ. ſ. c. xxix.

Actu.x. Et nūc mitte viros in ioppen et
accerſi Simonē q̃ cognoiat̃ pe
trus: hic dicet tibi / q̃d te opteat face-
re. Nec fides ſine opib⁹ / nec opa ſine
fide adiuuāt: niſi forᵗaſſe ꝓ fide perci
piēda fiāt: ſicut Corneli⁹ añ ꝓ bonis
opib⁹ meruit audiri q̃ꝫ fidelis exiſte-
ret. Qua ex re colligit̃ qꝛ bōa opa ꝓ
fide ꝑcipiēda faciebat. nā cui ab an-
gelo dr̃. Orōnes tue ꝛ el'yne aſcēde-
runt in mēoriā in ꝯſpectu dei: ꝛ mox
ꝑ eadē aſcēſione ꝑcipit̃ vt ad ſimonē
mittat: q̃ ei veniēs ꝑdicare debeat: cō
ſtat qꝛ h̃ petijt vnde meruit exaudiri.

Moralium libro. xxx. ꝛ. xxxiij. De
apl'oꝝ ꝑdicatione. Ca. xxx.

Ibidem. Aſcēdit Petrus in ſuptora vt
oraret circa horā ſextā: ꝛ cū eſu
riret voluit guſtare. Parantib⁹ aūt
ei cecidit ſuꝑ eū mētis exceſſus: ꝛ vi
dit celū aptū ꝛ deſcēdēs vas q̃ddam
velut linteū magnū q̃tuor initijs ſū-
mitti d̃ celo in t̃rā: in q̃ erāt oia q̃dru
pedia ꝛ ſerpētia terre ꝛ volatilia celi.
Apl'i recte catuli ſancte eccie vocari
pñt: qꝛ in eccia editi aduerſantē mun
dū ore rapuerūt. Iſti catuli necdū ꝑ⁹
paſſionē dñi ſcti ſpūs infuſiōe ſolida
ti clauſis forib⁹ q̃ſi in q̃buſdā abdit꜒
ſpecub⁹ ſuis rapturi mūdū cubabāt
vt aiaꝝ predā poſtmodū ꝯſumētes
diriperēt vt culpā nr̃am interficerent:
oēmqꝫ i nobis pcti vitā necarēt. Ho
rum ꝑmo illi eſuriēti catulo: ſed iam
valēti oſtēſa ꝑ linteū gētilitate: quaſi
mōſtrata ꝑda dr̃: macta ꝛ manduca.
Sub typo fortis mlieris Salomon Actu.x.
de ſctā eccia dt. Syndonē fecit ꝛ vē-
didit. Quid ſignat̃ linteo ſyndonis /
niſi ſubtilis interio ſctē ꝑdicationis? Prouer.
In q̃ molliter q̃ſcit̃: qꝛ mens in illa xxxi.
fideliū ſpe ſupna refouet̃. Vñ ꝛ Pe-
tro aialia in linteo demonſtrant̃: q̃a
petōꝝ anime miſericordit̃ aggrega-
te in blanda fidei q̃ete ꝯtinent̃. Hāc
ergo ſyndonē eccl'ia fecit ꝛ vendidit:
qꝛ fidē quā credēdo texuerat loq̃ndo
dedit: ꝛ ab infidelib⁹ vitā recte cōuer
ſationis accepit.

Moraliuꝫ libro. xiiij. ꝛ. xviij. ꝛ. xl.
Unde ſupra. Capituluꝫ. xxxi.

Actu.x. Et facta ē vox ad petrū. Surge
petre occide ꝛ māduca. Sācta
eccl'ia male viuētes in vitijs interficit
ore ſctē ꝑdicatōis. Sācti q̃ppe apl'i ꝛ
paſtores alij in eccl'ie corpe q̃ſi dētes
idcirco ſt̃ poſiti vt vitā carnaliū cor-
reptōe mordeāt: cāqꝫ a ſue duricia ꝑ-
tinacie ꝯfringāt. vñ ꝛ apl'oꝝ ꝛ paſtoꝝ
ꝑmo q̃ſi dēti i eccl'e corpe poſito oſtē
ſis in figura gētib⁹ dr̃: macta ꝛ mādu
ca. Qd̃ eīn mactat̃ / a vita occidit̃: id

uo qđ comedit/in comedentiũ corpe
cõmutat. Macta ğ ⁊ manduca dr:
ideſt vetuſtatẽ eoꝝ contere/⁊ a pctõ
eas in qđ viuũt interfice:⁊ a ſeipis i
corpus eccľie videlicȝ in tua illas mẽ

In ezechielis home. (bra ꝯuerte.
Ubi. s. prima De ꝓphetia. Cap. xxxij.

Et ecce viri a cornelio miſſi inq
rentes domũ ſymonis aſteterũt
ad ianuã. Aliqñ ꝓphetie ſpũs in pſẽ
ti ex pte tãgit:⁊ ex parte nõ tãgit/qđ
petri apľi teſtat hyſtoria cuȝ a corne-
Ibidem; lio milites miſſi ſũt ei ꝑ ſpm̃ nũciati/
ſcriptũ qppe eſt. Dixit ſpũs ei. Ecce
viri tres qrũt te. Ad q̃s ille deſcẽdit/
⁊ reqrẽs dixit. Que cã eſt ꝓpter quã
veniſtis: In cuiꝰ verbis oſtendit q̃a
eandẽ cãm ꝑ ſpm̃ nõ audierat quã a
militib reqrebat. In pñti ğ mentem
petri ſpũs ⁊ ex pte tetigit:⁊ ex parte
nõ tetigit:q̃a ⁊ adeſſe milites dixit ⁊
ꝓ qua cauſa venerant tacuit.

De ꝯuerſatione platoꝝ. Moraliũ
Ubi. s. libro. xxj. ⁊. xxvj. Capitulũ. xxxiij.

Factum eſt cũ introiſſet petrus
obuius venit ei corneliꝰ/⁊ pro-
cidens ad pedes eiꝰ adorauit. Bona
eſt ordine ſuo potẽtia/ſȝ cauta regen
tiũ indiget vita. Bñ igit hanc exercet
q̃ ſcit ꝑ illã ſup culpas erigi:ſcit cuȝ
illa ceteris eq̃litate cõponi. Beati ita-
qȝ viri q̃ pſũt cũ deeſt vitiũ qđ corri
gat nõ de excellẽtia ptãtis:ſȝ de cõdi
tionis equalitate gaudẽt ⁊ nõ ſoluȝ
a ſubiectis metui:ſȝ etiã pluſq̃ȝ neceſ
ſe eſt refugiũt honorari. Neqȝ eñ le-
ue ſe ꝑpeti dãnũ hũilitatis credũt/ſi
ab eis ꝓ merito fortaſſe ordinis plu-
ris eſtiment. Cũ ğ potẽtie tpalis mi
niſteriũ ſuſcipit ſũma cura vigilãdũ
eſt vt ſciat q̃ſqȝ ⁊ eq̃leȝ ſe cũ illa cete-
ris cernere/⁊ tñ ſe peccãtib zelo vlti

onis pferre. Quã diſcretionẽ pleniꝰ
cognoſcimus ſi pmi paſtoris exẽpla
cernamus. Petrus eñ auctore deo
eccľie pncipatũ tenẽs a bñ agẽte cor
nelio ⁊ ſe hũiliter ei pſternẽte imode
ratiꝰ venerari refugiens honorẽ ſup
ſe ſibi oblatũ recuſauit/⁊ ad eq̃litate
ꝯditiõis ſue citiꝰ recurrẽs ſe illius ſi
milẽ recognouit dicẽs. Surge ne fe Ibidem;
ceris/⁊ ego ipſe hõ ſum. Quis eñ ne
ſciat ꝙ hõ cõditori ſuo debeat ⁊ non
homini pſterni: Qm̃ igit hũiliari ſi-
bi pluſq̃ȝ debuit primuȝ vidit/ne vl-
tra humanitatiſ metas mẽs intume-
ſceret ſe hominẽ eſſe recognouit/q̃tĩ
nus illati ſibi honoris elationẽ fran
geret ex ꝯſiderata eq̃litate ꝯditionis.
Sȝ cũ ananie ⁊ ſaphyre culpã repe-
rit/mox q̃nta potẽtia ſup ceteros ex-
creuiſſȝ oñdit. Verbo eñ eoꝝ vitã ꝑ
culit quã ſpũ pſcrutãte dephendit/⁊
ſũmũ ſe intra eccľiaȝ ẽ pctã recoluit/
ꝙ honore ſibi vehemẽter impẽſo co
rã bñ agẽtibus fratrib nõ agnouit.
Illic ꝯmunionẽ eq̃litatiſ meruit ſan-
ctitas actiõis/hic zeliꝰ vltiõis ius ap
peruit ptãtiſ. Paulus bñ agẽtib fra
trib platũ ſe eſſe neſciebat cum dice ij. Cor. j.
ret. Nõ q̃a dñamur fidei vře:ſȝ adiu
tores ſumus gaudij vři. Atqȝ illico
ſubiunxit. Fidẽ eñ ſtatiſ. Ac ſi diceret
Nõ nõ dñamur fidei vře/q̃a fide ſta
tiſ. Eq̃les ei vobis ſumꝰ/vbi vos ſta
re cognoſcimꝰ. Quaſi platũ ſe frib j. Theſ. ij.
eſſe neſciebat cũ diceret. Facti ſumꝰ ij. Cor. iiij.
pũuli in medio vřm. Et rurſus. Nos
aũt ſuos vros ꝑ ieſũ xpm. Sȝ cũ cul-
paȝ q̃ corrigi debuiſſet inuenit/illico j. Cor. iiij.
magiſtrũ ſe eẽ recoluit dicẽs. Quid
vultis:in vga veniã advos: Sũmꝰ ita
qȝ locꝰ bñ regit:cum is q̃ pẽſt vitijs
potiꝰ q̃ȝ fratrib dñatur. Vitijs eñ

ſe debent rectores erigere quoꝝ ⁊ cā
ꝑſerunt: ⁊ ꝑ diſciplinā cl'pas iure po
teſtatis ferire: ſ; ꝑ hūilitatē cuſtodiā
eq̄les ſe ipſis fr̄ibꝰ q̄ corrigunt agno-
ſcere: ⁊ coſdē tacita ſibi cogitatiōe ꝑ-
ferre. Illoꝝ nanq; ꝑ eos vitia vigore
diſcipline feriunt: in his vo q̄ ipſi cō-
mittūt/ne vbi q̄dē ab aliq̄ inuectiōe
lacerant. Tāto ḡ apud dn̄z ſunt obli
gatiores/q̄nto inulte peccāt apud ho
mines. Diſciplina vo p̄latoꝝ ſubdi-
tos tāto diuio iudicio liberiores red
dit/q̄nto hic eorū culpas ſine vindi-
cta nō deſerit. Seruāda eſt itaq; ⁊ in
corde hūilitas/⁊ ī ope diſciplina. In-
ter hec aūt ſollerter intuēdū: ne dum
immoderatiꝰ cuſtodit virtꝰ hūilitatē
ſoluant iura regiminis. ⁊ dū p̄latꝰ plꝰ
ſe q̄ꝫ decet deijcit/ſubditoꝝ vitā ſtrin
gere ſub diſcipline vinculis nō poſſit
Teneamꝰ ergo exteriꝰ qđ ꝓ alioꝝ vti-
litate ſuſcepimꝰ/teneamꝰ interiꝰ qđ
de nr̄a eſtimatiōe ſentimꝰ. Sz tn̄ de-
cēter q̄buſdā erūpētibꝰ ſignis tales
nos apđ nos eſſe ipi etiā q̄ nobis cō-
miſſi ſt̄ nō ignorēt: vt ⁊ de auctorita-
te nr̄a qđ formidēt videāt: ⁊ đ humi-
litate qđ imitent agnoſcāt. Seruata
aūt auctoritate regiminis ad cor no
ſtrum ſine ceſſatiōe redeamꝰ: ⁊ ꝯſide
remꝰ aſſidue ꝙ ſumꝰ equal'r cū cete
Nota ris cōditi: nō ꝙ tpaliter ceteris p̄lati.
¶ Moraliū libro.xxviij. De poteſta
te apoſtoloꝝ. Capitulū.xxxiiij.
Actu.x. NOn eſt ꝑſonaꝝ acceptor deus.
Cūcti ap'li eccl'ie oſtia' exiſtūt:
Joã.xx. tū voce redēptoris ſui audiūt. Acci
pite' ſpm̄ſanctū: quoꝝ remiſeritis pec
cata remittunt eis:' ⁊ quoꝝ retinueri
tis retēta ſunt. Ac ſi illis apte dice-
retur. 'Per vos ingrediēt ad me hi
quibꝰ voſmetipſos pādit; ⁊ repellen

tur q̄bꝰ obſeratis. Nec imerito oſtia
vocant: q2 ⁊ ingreſſu; fidelibꝰ apiūt/
⁊ rurſu; ſeſe ꝑfidis ne ingrediant op
ponūt. 'Pēſemꝰ q̄le oſtiū eccl'e petrꝰ
extitit: q̄ inueſtigātē fidē corneliū re-
cepit/ꝑcio q̄rentē miracl'a Simonē
reppulit illi dicens. In vitate cōperi
q̄m nō eſt ꝑſonaꝝ acceptor deꝰ ſecre
ta regni benigne apuit. huic inq̄ens.
'Pecunia tua tecū ſit in ꝑditōe; per Act.viij.
diſtricte damnatōis ſn̄iam aule cele-
ſtis aditum clauſit.
¶ De paulo in lyſtris lapidato. Mo
raliū libro.xxxi. Cap.xxxv.
VIr ſctūs ⁊ fortē p̄dicator dn̄i q̄
maiore ꝑſecutōe p̄mit eo ad p̄-
dicādaz vitatē acriꝰ inſtigat. ⁊ cum
patiēter ꝑſecutores tolerat/ardenter
ad ſe auditores trahere feſtinat. Ui-
deamꝰ paulū zelo ſcti ſpūs inflāma-
tū q̄uo ꝑſecutoꝝ minas mīme formi
dat: q̄uo int ſupplicia poſitꝰ pctōres
ad ſe trahere feſtinat: ſicut ſcptu; eſt: Act.xiiij
Superuenerūt autē quidā ab anthio-
chia ⁊ yconio iudei: ⁊ ꝑſuaſis tur-
bis lapidātes 'Paulū traxerūt extra
ciuitatem eſtimātes eum mortuum
eſſe. Circūdantibꝰ aūt eum diſcipu-
lis ſurgēs intrauit in ciuitatē: ⁊ po-
ſtera die ꝓfectꝰ ē cū barnaba in der-
ben. Cūq; euāgelizaſſent ciuitati illi
⁊ docuiſſent m̄ltos: reuerſi ſt̄ lyſtrā ⁊
yconiū ⁊ antiochiā ꝯfirmātes aīas
diſcipuloꝝ. 'Perpēdamꝰ ergo q̄ hūc
p̄dicatorē poſſēt mīme ꝯpeſcere: q̄n
cū ab intētiōe ſua nō vali; mors ipſa
ꝓhibere: Ecce lapidibus obruit: nec
tn̄ a vitatis ſmone remouet. Occidi
pōt/ſuꝑari nō pōt. Uelut extinctꝰ ex-
tra vrbē ꝓijcit: ſed intra vrbē die alio
illeſus p̄dicator inuenit. O q̄ꝫ fortis
huic viro ineſt īfirmitas; o q̄ꝫ victrix

pena: o ꝗ̄ dn̄atrix patiētia. Ad agē-
duꝫ repulſione ꝓuocat̄: ad p̄dicandā
ſalutē plagis erigit̄: ad ꝯpellendā la-
boris laſſitudinē pena refouet̄. Nul-
la ergo hunc aduerſitas ſugare pōt:
quem pena fouet.

¶ Q, Paul⁹ Timotheū circūcidit.
Moraliū lib. xxviij. Ca. xxxvi.

In vna eadēq; ꝟtute diſcretiōeꝫ
deſerim⁹: ſi hāc ⁊ aliqn̄ agere/ et
aliqn̄ poſtponere neſciamus. Nō em̄
res eadē ſꝑ eſt virt⁹: q̄ꝛ ꝑ momēta tē-
poꝝ ſepe merita mutantur actionū.
Vn̄ fit vt cū q̄d bn̄ agimus/ plerūq;
meli⁹ ab ei⁹ actiōe ceſſem⁹: ⁊ laudabi-
lius ad tp̄s deſerat/ q̄ꝺ in ſuo tp̄e lau-
dabilit̄ mens tenebat. Nā ſi ꝓ noſtris
bōis minimis q̄bꝫ actis ꝓficim⁹/ nec
tn̄ intermiſſis interim⁹ maiora laborū
mala ꝓxis iminēt neceſſario nos vir-
tutū augmēta ſeponim⁹: ne infirmi-
oribꝫ ꝓxis fidei detrimēta generem⁹
ne tāto iā q̄ꝺ agim⁹ virt⁹ nō ſit/ q̄nto
ꝑ occaſionē ſui in alienis cordibꝫ fun-
damēta ꝟtutū deſtruit. Quāuis di-
ſtrictiōis bn̄ nobis Paul⁹ oñdit: q̄ ⁊
gētiles ad libertatē fidei veniētes cir-
cūcidi ꝓhibuit: ⁊ tn̄ lyſtris atq; ycho-
niā trāſiēs/ ip̄e Timotheū q̄ gētili pa-
tre fuerat edit⁹ circūcidit. Vidēs em̄
ꝙ niſi ſe mādata lr̄e ſeruare oñderet/
iudeoꝝ rabiē etiā in his q̄ ſibi tūc co-
mites aderāt excitaret/ affectiōis ſue
vim poſtpoſuit: ⁊ ſine damno fidei ſe
ſuoſq; a ꝑſecutiōis imanitate cuſto-
diuit. Fecit q̄ꝺ fieri fidei amore ꝓhi-
buit: ſꝫ ad fidi retorſit miſteriū: q̄ꝺ q̄-
ſi nō fidelr̄ fecit. Plerūq; em̄ virtus
cū idiſcrete tenet̄ amittit̄: cū diſcrete
intermittit̄/ pl⁹ tenet̄. Sed alta ꝯſidera-
tiōe op⁹ eſt/ ne fortaſſe nequaq̄ꝫ cōis
boni ꝯſilio/ ſꝫ timore ꝓprio vł cuiuſli-
bet ambitiōis ſtudio a ꝟtutis exerci-
tatiōe ceſſet̄. Q̄ꝺ nimiꝝ cū agit̄ iam
nō diſpēſationi/ ſed culpe ſeruit̄.

¶ Q, apl̄i vetant̄ in Aſia p̄dicare.
In Ezechielis homelia. xij. Et in ho-
melia Dixit Ieſus. xij. Cap. xxxvij.

Propt̄ malos auditores bonis
p̄mo doctoribꝫ tollit̄: ſicut pau-
lo dr̄. Feſtina ⁊ exi de hierlm̄: qm̄ nō
recipiēt teſtimoniū de me: ⁊ ſicut vo-
lentibꝫ apl̄is p̄dicare in Aſia ſeptum
eſt: q̄ꝛ ꝓhibuit eos ſp̄ūſſctūs. Cū em̄
apl̄i p̄dicare gētibꝫ i Aſia voluiſſent
per ſpm̄ ꝓhibiti eſſe memorant̄: ⁊ tn̄
ip̄e ſp̄ūs q̄ prius p̄dicationē ꝓhibuit/
hāc aſianoꝝ cordibꝫ poſtmodū infu-
dit. Nā diu eſt ꝙ aſia cūcta iā credi-
dit. Idcirco ḡ pri⁹ ꝓhibuit/ q̄ꝺ poſt-
modū fecit: q̄ꝛ tūc i illa erāt q̄ ſaluan-
di nō erāt: tūc in illa erāt q̄ needū re-
parari mererent̄ ad vitā. Sꝫ tn̄ vti-
liter eis p̄dicatōis officiū ſubtrahit̄:
ne grauí⁹ de ꝯtempta p̄dicatione iu-
dicari mererent̄. Subtili ergo occul-
toq; iudicio a quorūdam auribꝫ p̄di-
catio ſancta ſubtrahit̄: qui ſuſcitari
per gratiam non merentur.

¶ In Ezechielis homelia. xi. De p̄-
latis ⁊ ſubditis. Cap. xxxviij.

Mūnd⁹ ſum a ſanguie omniū.
Multuꝫ ſibi cōnexa ſunt ptā Actu. xx.
ſubditoꝝ ⁊ p̄poſitoꝝ: qm̄ vbi ſubie-
ctus ex ſua culpa morit̄/ ibi is q̄ p̄eſt
qm̄ tacuit reus mortꝪ tenet̄. Penſa-
te ergo fratres chariſſimi p̄ſate: q̄a
⁊ ꝙ nos digni paſtores nō ſum⁹/ etiā
ex veſtra culpa eſt q̄bꝫ tales p̄lati ſu-
mus. Et ſi qn̄ vos ad iniq̄tatem de-
fluitis/ etiā ex noſtro reatu eſt: quos
obſiſtentes ⁊ reclamantes in prauis
deſiderijs nō habetis. Nobis ergo ⁊
nobis parcitis/ ſi a prauo ope ceſſa-

tis. Uobis ⁊ nobis parcimꝰ/ qñ h̄ qd
diſplicet nō tacemus. q̄ꝫ liber a com⸗
miſſoꝝ ſibi ſanguine fuerat ꝑdicator
Actu.xx. egregiꝰ: qui dicebat. Mundꝰ ſum a
ſanguine omniū: non em̄ ſubterfugi
quominꝰ annūciarē omne ꝯſiliū dei
vobis. Si em̄ nō annūciaſſet/ mun⸗
dus a ſanguine nō fuiſſꝫ. Sed quibꝫ
omne cōſiliū dei annūciare ſtuduit/
ab eoꝝ ſanguine mūdꝰ fuit. In qua
voce ⁊ nos ꝯuenimur/ nos ꝯſtringi⸗
mur: nos rei eſſe oſtēdimur: q̄ ſacer⸗
dotes vocamur: qui ſuꝑ ea mala que
ꝓpria habemꝰ/ alienas quoqꝫ mortes
addimꝰ: qꝛ totoccidimꝰ/ q̄t ad mor⸗
tem ire quotidie tepidi ⁊ tacētes vi⸗
demꝰ: ⁊ rei de ſubiectoꝝ morte aiarū
ꝯſtringimur/ q̄ ſempꝰ viuere potuiſ⸗
ſent ſi v̄ba correptiōis audiſſent.

¶ De vera obedientia. Moralium libro.xxxv. Capitulū.xxxix.

Act.xxi. Utrum cuius hec zona eſt/ ſic al
ligabūt in hieruſalē. Quia nō⸗
nunq̄ꝫ nobis huiꝰ mundi iubent̄ ad⸗
uerſa/ ſciēdum ſummopere eſt/ ꝙ ſi tūc
aliq̄d de ſuo non habeat: minima eſt
obediētia. Nam cum huiꝰ mūdi de⸗
ſpectus precipit̄: cū probra adipiſci
⁊ cōtumelie iubent̄: niſi hec ex ſemet⸗
ip̄o animꝰ appetat/ obediētie ſibi me⸗
ritū minuit: qui ad ea que in hac vi⸗
ta deſpecta ſunt inuitus nolenſqꝫ de⸗
ſcendit. Ad detrimentū quippe obe⸗
dientia ducit̄: cū mentē ad ſuſcipien
da huiꝰ ſeculi probra nequaq̄ꝫ ex ali⸗
qua parte etiā ſua vota comitantur.
Debet igit̄ obediētia in aduerſis ex
ſuo aliq̄d habere: quatinꝰ tāto ſit glo
rioſior/ quāto diuino ordini iūgitur
etiā ex deſiderio. Sed hoc pōdꝰ vir⸗
tutis melius oſtendimꝰ: ſi factū bea⸗
ti Pauli memoremꝰ. Paulus diui⸗
nitus fuerat vt hieroſolymā aſcēdere
debuiſſet admonitꝰ: ſicut ip̄e Gala⸗
this dicit. Deinde poſt annos quat⸗
tuordecim iterꝫ aſcendi hieroſolymā
aſſumpto Barnaba ⁊ Tyto: aſcendi
autē ſm̄ reuelationē. Iſqꝫ cū in iti⸗
nere ꝓphetā Agabū reperiſſet: quāta
ſe aduerſitas in hieroſolymis mane⸗
ret audiuit. Scriptū q̄ ꝓpe eſt/ ꝙ iſdē
Agabꝰ zonam Pauli ſuis pedibꝰ in⸗
ferens dixit. Uirū cuius hec zona eſt Ubi.s.
ſic alligabūt in hieruſalē. A Paulo
autē ꝓtinus reſpondet̄. Ego nō ſolū
alligari/ ſed ⁊ mori in hieruſalē para⸗
tus ſuꝫ ꝓ noīe Jeſu. neqꝫ em̄ precio⸗
ſiorem facio animā meā q̄ꝫ me. Pre⸗
ceptione igit̄ reuelationis hieroſoly⸗
mā pergens cognoſcit aduerſa: ⁊ tñ
hec libēter appetit: audit que timeat:
ſed ad hec ardētior anhelat. Paulꝰ
itaqꝫ deo aſpera ⁊ dura diſponēte ſe
ſtuduit ad ḡuiora ꝑparare: ⁊ ad ad⸗
uerſa etiā ex ſuo voto ducit̄: quia ma
loꝝ imminentiū cognitionē percipit
ſed deuotione ſpūs etiam ad acriora
ferueſcit. Precunte ergo beati Pau
li infracta virtute inſtituimur: vt ſi
palmā obedientie veraciter apprehē
dere nitimur/ aduerſis huius ſeculi
etiam ex deuotione militemus.

¶ De diſſenſione maloꝝ/ ⁊ de reſur⸗ rectione. Moraliū lib.xxxiiij. Et in paſtorali.caplo.xlvij. Cap.xl.

De ſpe ⁊ reſurrectiōe mortuoꝝ
iudicoꝝ. Sicut ꝑnicioſum eſt/
ſi vnitas deſit bonis: ita ꝑnicioſiꝰ ſi
nō deſit malis. Reproborum quippe
vnitas bonorum vitam: tanto duriꝰ
prepedit/ quanto ſe ei per collectionē
durior opponit. Unde ꝑdicator egre
gius graui phariſeoꝝ ſaduceoꝝq̄ꝫ

perſecutiõe dep̄hensus eoꝝ vnitatē
perniciosam ſibi Paulus fore cõſpi
ciēs inť ſemetip̄os diuidere ſtuduit:
Actuum xxiij quos ꝯtra ſe vnitos grauiter vidit: ⁊
clamauit dicēs. Viri frēs ego pha⸗
riſeus ſuꝫ filiꝰ phariſeoꝝ: de ſpe ⁊ re⸗
ſurrectiõe mortuorum ego iudicor.
Qua nimiꝝ voce ꝑcuſſa ptinꝰ cõtra
ſe viciſſim audientiū diſſiluit turba.
Dūqꝫ ſaducei ſpem reſurrectionēqꝫ
mortuoꝝ eſſe denegarēt: quā phari
ſei iuxta ſacri eloquij p̄cepta crederēt
facta ē in ꝑſecutoꝝ vnanimitate diſ⸗
ſentio. Cūqꝫ in duas ꝑtes tumultu⸗
antiū mľtitudo diuiditur / paulo via
ereptiõis aperiť. Quē eñi turba ꝑſe
quentiū vnita ꝯſtrinxerat diuiſa la⸗
xabat: ⁊ diuiſa turba Paulus illeſus
exijt: q̄ hūc vnita ꝓus imaniter p̄meſ⸗
ſit. Eripiunť etem̄ iuſti dū diuidun
tur iniuſti / ⁊ ad ꝑfectū vota ꝑueniūt
electoꝝ: dum ꝑ diſcordiā ꝯfundūtur
agmina reproboꝝ.

¶ In homelia ſuper euangeliū Cū
eſſet ſero.

¶ Sed qꝛ ſunt nõnulli qui de reſur⸗
rectiõe carnis incerti ſunt: quā (vt p̄⸗
dictū eſt) ſaduceis denegantibꝫ pha⸗
riſei credūt: ⁊ tūc rectius docemꝰ / ſi
etiā cordiū nr̄oꝝ qõnibꝫ occľtꝫ occur
rimꝰ: pauca nobis ð ip̄a reſurrectio⸗
nis fide loquēda ſunt. Multi etem̄
ſicut nos aliqñ fuimꝰ dum carnē in
putredinē / oſſaqꝫ in puluerē redigi ꝑ
ſepulchra ꝯſpiciūt / reparari ex puluere
carnē ⁊ oſſa diffidūt: ſicqꝫ apud ſe q̄⸗
ſi ratiocinātes dicūť. Quādo ex pul
uere homo reduciť / qñ agiť vt cinis
animeť? Quibꝫ breuiť rñdemꝰ: quia
lõge minꝰ eſt deo reparare qð fuit / q̄ꝫ
creaſſe qð nõ fuit. Aut qd miꝝ ſi ho
minē ex puluere reficit / q̄ ſimľ oĩa
ex nihilo creauit? Mirabiliꝰ nanqꝫ
eſt celum ⁊ terrā ex nullis exiſtentibꝫ
ꝯdidiſſe / q̄ꝫ ip̄m ex terra reparare. Sed
cinis attēdiť / ⁊ in carnē redire poſſe
deſperať: ⁊ diuine virtꝰ opatiõis cõ
p̄hēdi q̄ſi ex rõne queriť. qui. ſ. hec
idcirco in ſuis cogitationibꝫ dicunt;
qꝛ eis quotidiana dei miracľa ex aſſi
duitate viluerūt. Nā ecce in vno gra
no paruiſſimi ſeminis latet tota que
naſcitura eſt arboris moles. Conſti⸗
tuamꝰ eñi añ ocľos cuiuſlibet arbo⸗
ris mirā magnitudinē: cogitemꝰ vn⸗
de oriēdo cepit q̄ ad tantā molē cre⸗
ſcēdo ꝑuenit. Inuenimꝰ ꝓculdubio
eius originē paruiſſimū ſemē. Con
ſideremꝰ nunc vbi in illo paruo gra
no ſeminis latet fortitudo ligni / aſpe
ritas corticis / ſaporis / odoriſqꝫ ma⸗
gnitudo / vbertas fructuū / viriditas
folioꝝ. Cõtrectatū nāqꝫ ſeminis gra
num nõ eſt validū / vnde ḡ ꝓceſſit li⸗
gni duricia? Nõ eſt aſpeꝝ vnde aſpe⸗
ritas corticis erupit? Non eſt ſaporū /
vnde ſapor in fructibꝫ? Olfactum ni
hil redolet / vnde odor in fructibꝫ fra
grat? Nihil in ſe viride oſtendit: vnde
viriditas folioꝝ exiuit? Cuncta ergo
in ſemie ſimul latēt: que tñ nõ ſimľ ex
ſemine ꝓdeūt. Ex ſemine q̄ppe ꝓdu⸗
citur radix: ex radice ꝓduciť virgul⸗
tuꝫ: ex virgulto fructꝰ oriť: ex fructu
etiaꝫ ꝓduciť ſemē. Addamꝰ ergo q̄a
⁊ ſemē latet in ſemine. Quid igiť mi
rum ſi oſſa / neruos / carnē / capilloſqꝫ
reducat ex puluere: qui lignū / fructꝰ /
folia: in magna mole arboris ex par⸗
uo quotidie ſemie reſtaurat? Cum ḡ
dubitās animꝰ de reſurrectõis potē
tia rõnē querit: eaꝝ reꝝ q̄ſtiões ei in⸗
ferende ſunt / q̄ ⁊ inceſſanť fiunt: ⁊ tñ
rõne cõp̄hēdi nequaq̄ꝫ pñt. vt duꝫ

nõ valz ex viſiõe rei penetrare quod
ɔſpicit ꝺ ꝓmiſſiõe diuine potẽtie cre
dat quod audit/ auxiliãte mediatore
dei ⁊ hominũ dño nr̃o Jeſu chriſto:
q̃ ⁊ reſurrectionis gloriã in ſuo iam
corꝑe factã oſtẽdit: ⁊ in ſuis mẽbris
futurã ꝓmiſit: q̃ viuit ⁊ regnat cum
deo pr̃e in vnitate ſpũs ſancti deus
Per om̃ia ſecula ſeculorũ Amen.

Expliciũt exceptiones ꝺ actibus
Apoſtolorũ/

Incipiunt exce-
ptiões ꝺ ep̃la beati Jacobi apoſtoli.

De diuina natura que ſibi inhe-
rentes reddit immutabiles. Mora
liũ Libro. xij. Capitulum. j.

Jaco. j.

OMne da
tũ optimũ ⁊ om̃e
donũ ꝑfectũ deſcẽ
dit a patre luminũ
apud quem nõ eſt
trãſmutatio. Omnes ſancti ꝑ natu-
rã in ſemetipſis habẽt mutabilitatẽ
ꝓpriam ſꝫ diũ imutabilitati ſtudioſe
ſemꝑ inherere deſiderãt inherendo
agũt vt imutabiles fiant. Cumq̃ ad
hãc affectu toto ſe tenẽt/ quadoq̃ ac
cipiũt vt ſuper ſemetipſos ducti vin
cãt hoc quod in ſemetipſis mutabi-
les extiterũt. Quid em̃ mutabilitas
niſi mors q̃dam eſt: q̃ dum rem q̃li-
bet in aliud imutat q̃ſi occidit quod
fuerat vt incipiat eſſe quod nõ erat.
Et de auctore omniũ ſcriptum eſt.
Qui ſolꝰ habet immutabilitatẽ: q̃a
videlicꝫ in ſemetipſo ſolus eſt immu-
tabilis: de quo ꝑ Jacobum dicitur.
Omne datũ optimũ ⁊ om̃e donum
ꝑfectũ deſurſũ eſt deſcendẽs a patre
luminũ/ apud quẽ nõ eſt tranſmuta-
tio/ nec viciſſitudinis obumbratio.
Ipſa eñ mutabilitas vmbra eſt/ q̃ q̃
ſi obſcuraret lucẽ/ ſi hanc ꝑ aliquas
viciſſitudines ꝑmutaret. Sed quia
in deo mutabilitas non venit/ nulla
eius lumẽ vmbra viciſſitudinis in-
De Circũſpectiõe in ca (tercidit-
uẽdis malis. Moraliũ. Libro. xix.
Capitulum. ij.

Quicunq̃ totã legẽ ſeruauerit/ Jaco. ij.
offẽdat aũt in vno factꝰ ẽ oĩm
reus. Veſtimẽto eñ veſtimur: ex om
ni parte circũdamur. Ille ergo iuſti
tia ſicut veſtimento ſe bñ veſtit. q̃ ſe
vndiq̃ bono opere ꝓtegit/ ⁊ nullam
partem actionis ſue pc̃tõ nudã relin
quit. Naꝫ q̃ in alijs actionibꝰ iuſtus
eſt: in alijs iniuſtus/ quaſi hoc latus
cooperuit illud nudauit: nec iam bo
na ſũt opera q̃ ſubortis alijs prauis
operibꝰ inq̃nant̃. Hinc eniꝫ ꝑ Salo
monẽ dicit̃. Qui in vno offẽdit/ mul Eccl'ſ. ix
ta bona perdet. Hinc Jacobꝰ dicit.
Quicunq̃ totã legẽ ſeruauerit/ offẽ- Jaco. ij.
dat aũt in vno: factus eſt omniũ reꝰ.
Quã videlicꝫ ſententiã ſuam ipſe dili
gẽter expoſuit: cũ ſubiũxit. Qui em̃
dixit. Non mechaberis/ dixit. ⁊ nõ oc
cides. Qđ ſi ñ mechaberis/ occidas
aũt/ factus es trãſgreſſor legis. Cor
dis igit̃ oculis circumquaq̃ porre-
ctis/ vndiq̃ nobis adhibẽda cuſto-
dia eſt/ ne mercedẽ quã ꝑ has actio
nes colligimus ꝑ alias amittamus:
q̃a bona prodeſſe nequeũt: ſi non ca-
uent̃ mala que ſubripiunt.

Qđ dilectio noſtra exhibenda eſt
plus opere q̃ꝫ ſermone. Moralium
Libro. xxj. Capitulũ. iij.

SUnt nonnulli qui cũ ab egenis

C

fratrib⁹ fuerint neceſſaria poſtulata
nō eos cū poſſūt ſtudēt reb⁹ fulcire:
ſ3 blandis tantū ſermonib⁹ fouere:
Abi.g. q̄s vehemēter Jacobi p̄dicatio ſan-
cta reprehendit dicēs. Si aūt frater
aut ſoror nudi ſūt ⁊ indigēt victu q̄-
tidiano/dicat aūt aliq̄s ex vobis illis
ite i pace ⁊ calefacimini ⁊ ſaturami-
ni/nō dederit3 aūt eis que neceſſaria
ſūt corpori:quid ꝓderit vobis? Nō
Joānes q̄q3 apoſtolus ammonet di-
j.Jo.iij. cēs. Filioli nō diligam⁹ verbo neq3
lingua/ſ3 opere ⁊ veritate. Dilectio
itaq3 noſtra ſemꝑ exhibenda eſt ⁊ ve
Nota. neratiōe ſermōis/⁊ miniſterio largi-
tat3. Sūt vero nōnulli qui pietat3 ſue
viſcera tendere vſq3 ad incognitos
neſciūt:ſ3 ſolis q̄s ꝑ aſſiduitatē noti-
tie didicerunt miſerent̄:apud q̄s ni-
miꝝ plus familiaritas q̄3 natura va
let:dū q̄buſdam neceſſaria nō q̄a ho
mines/ſ3 q̄a noti ſūt largiunt̄. Sed
Nota. apud piā3 mentē plus natura valet
q̄3 noticia. Nā ⁊ vnū q̄ſq3 q̄ indiget
eo ip̄o q̄ hō eſt ei iā incognitus nō eſt

De Veris ⁊ falſis fidelibus.
Moralium Libro.xvij. Et in home
lia ſuper euāgeliū. Cum eſſet ſero.
Capitulum.iiij.

Ille vere credit/q̄ exercet operā
do quod credit. Quo contra de
Titū.j. his q̄ fidē nomine ten⁹ retinēt Pau-
lus dicit. Confitent̄ ſe noſſe deū3/fa-
j.Joā.ij. ctis aūt negant. Hinc ꝑ Joannē di
cit̄. Qui dicit ſe noſſe deū ⁊ mādata
eius non cuſtodit/mendax eſt. Hinc
Jaco.ij. Jacob⁹ ait. Fides ſine operib⁹ mor-
tua eſt. Hinc ad beatū Job de antiq̄
hoſte generis humani dominus di
Job.xl. cit. Abſorbebit fluuiū ⁊ non mirabi
tur:⁊ habet fiduciā q̄ influat iorda-
nis in os eius. Quis eſt enī ꝑ fluuiū
deſignatus/niſi generis humani flu
xus? Nō videlic3 genus ab ortu ad
fine3 defluit ⁊ quaſi aque more vſq3
ad cōpetentē terminum ex carnis li
quore percurrit. Quid per iordane3
niſi baptizatorꝝ forma ſignat̄? Quia
enī in iordane flumine ip̄e auctor re
dēptionis noſtre baptizari dignat⁹
eſt:recte nomine iordanis corꝝ multi
tudo exp̄mit̄ q̄ intra ſacramētū bap-
tiſmat3 tenent̄. Antiqu⁹ igit̄ hoſtis
generis humani fluuiū abſorbuit:q̄
niā ab origine mundi vſq3 ad redem
ptoris aduentum vix paucis electis
euadentib⁹ in ventrē ſue malitie ge-
n⁹ humanū traxit. De q̄ recte dr̄. Ab
ſorbebit fluuiū ⁊ nō mirabit̄. q̄a pro
magno non habet cum infideles ra-
pit. S3 graue eſt valde quod ſubdit̄
⁊ habet fiducia3 q̄ influat iordanis
in os eius/quia poſtq̄3 infideles q̄ſ
q3 a mundi origine rapuit/adhuc ſe
poſſe ſuſcipere etiam fideles pre-
ſumit. Nam ore peſtifere perſuaſio-
nis eos q̄tidie deuorat/in quibus a
confeſſione fidei reproba vita diſcor
dat. Qui ergo ea q̄ recta ſunt de cō-
ditore per fidem intelligit ſed tamen
opera fidei tenere contēnit/incredu-
litatis redarguitur/ q̄m ab eo q̄d ſe
oſtendit credere viuendo reprobat̄.

De Sapientia. In paſtorali capi
tulo.xlvj. Cap.v.

Que deſurſum eſt ſapientia pri- Jaco.iij.
mum pudica eſt. Sepe dū q̄ſ-
dam ſcientia maior erigit a ceterorꝝ
ſocietate diſiungit/ ⁊ quaſi quo pl⁹
ſapiunt eo a concordie virtute deſi-
piſcunt. Quibus recte per Jacobu3
dicitur. Q̄ ſi zelum amarum habe
tis ⁊ contentiones ſunt in cordibus

veſtris/nolite gloriari ⁊ mendaces eſ
ſe aduerſuꝫ veritatē. Non eſt iſta ſa-
pientia deſurſum deſcendēs: ſꝫ terre
na animalis diabolica. Que aūt de
ſurſū eſt ſapientia/ p̄mū quidem pu-
dica eſt/deinde pacifica: Pudica vi-
delicet quia caſte intelligit/ pacifica
vero/quia per elationem ſe minime
a proximorum ſocietate diſiungit.

¶ De veris pauperibꝰ. Moralium
Jac. iiij. Libro. xxj. Capitulū. vj.

PEtitis ⁊ nō accipitis/eo q̄ ma
le petatꝭ. In ſcriptura ſacra di-
ci pauperes humiles ſolent/quia illi
ſunt veraciter pauperes/ qui nō ſūt
Mat. v. inflati ſuperbie ſpiritu/quos aperte
ṽitas exprimit cuꝫ dicit. Beati pau-
peres ſpiritu. Et proculdubio opor
tet vt eis incunctanter detur quicq̄d
ab eis cum humilitate requiritur id
eſt qđ non ex deſiderio/ſed ex neceſſi
tate poſtulatur. Nam valde ſupbire
eſt extra metas inopie aliq̄d deſide-
Jac. iiij. rare: vñ ⁊ ſupbe petētibꝰ Jacobi vo
ce dicitur: Petitis ⁊ non accipitꝭ eo
q̄ male petatis: vt in cōcupiſcentijs
veſtris inſinuatis.

¶ De breuitate huius vite. Mora-
liū libro. vij. Capitulum. vij.

SAncti viri q̄a breuitatem huiꝰ
vite indeſinenter aſpiciunt: qua
ſi quotidie morientes viuunt/⁊ tāto
ſe ſolidius manſuris preparant q̄ꝫto
⁊ nulla eſſe trāſitoria ſemp ex fine pē
ſant. Hinc quippe pſalmiſta veloci
curſu fugere vitam peccatoris aſpi-
Ps. xxxvj ciens ait. Puſillū adhuc ⁊ non erit
Ps. c peccator. Hinc iteruꝫ dicit. Homo
Eſa. xl. ſicut fenuꝫ dies eius. Hinc Eſaias
ait. Omnis caro fenum/⁊ gloria eiꝰ
ſicut flos feni. Hinc mentes p̄ſumē
tiū iacobus corripit dicens. Que eſt
vita veſtra? Vapor eſt ad modicum Jac. iiij.
parēs. Immēſū q̄ppe eſt qđ ſine ter-
mino ſequit᷑: ⁊ parū eſt quicq̄d finit᷑.
Lōgum nobis videri non debet qđ
curſu ad occaſū ſui tēporis tēdit v t
nō ſit/ qđ dum p momēta ducit᷑ ipa
hec momēta ſua q̄ deſerūt ip̄ellūt/⁊
vñ teneri cernit᷑ inđ agit᷑ ne teneat᷑.

¶ De ↄtemptu mundi admonitio.
In homelia ſup Erūt ſigna. ca. viij.

QVicunq̄ꝫ voluerit amicus eſ- Ubi. s.
ſe ſeculi huius/inimicꝰ dei cō-
ſtituetur. Qui deū diligunt ex mūdi
percuſſionibus/⁊ ex eius fine gaude
re debent atq̄ꝫ hilareſcere/quia vide
licet eum quem amāt mox inueniūt
dum tranſit is quē non amauerunt
Abſit em̄ vt fidelis q̄ſq̄ꝫ qui deuꝫ vi-
dere deſiderat/de mūdi p̄cuſſionibꝰ
lugeat/quē finiri eiſdeꝫ ſuis p̄cuſſio-
nibꝰ non ignorat. Qui ergo appin-
quāte mūdi fine non gaudet amicū
ſe illius eſſe teſtatur/⁊ per hoc inimi
cus dei eſſe ↄuincit᷑. Optandum eſt
aūt amicis dei citius đ hoc mundo
p̄gere/⁊ ad gaudia celeſtis p̄ſie quā
diligunt breuiore via p̄uenire. Qui
bus em̄ malis non mundus vrget᷑?
Que nos triſtitia que aduerſitas nō
anguſtat. Quid eſt vita mortalis ni
ſi via? Et q̄le ſit frēs mei p̄pendite in
labore vie laceſſere/⁊ tñ eandē viam
nolle finire. Calcari fratres mūdus
debet ac deſpici/qui in annis priori-
bus velut in iuuētute viguit: ad pro
pagandā humani generis p̄lem ro-
buſtꝰ fuit: ſalute corpoꝝ viridꝭ. opu-
lētia rerum pinguis. At nūc iſta ſua
ſenectute dep̄mitur: ⁊ quaſi ad vici-
nam mortē moleſtijs creſcētibus vr
getur. Nolite ergo fratres mei dili-
gere quē videtis diu ſtare nō poſſe:

Precepta apl'ica in animo ponite: q̄bꝰ
1. Jo. ij. nos admonet dicēs. Nolite diligere
mundū neq̃ ea q̄ in mūdo ſꝰ. q2 ſi q̄s
diligit mūdū nō ē charitas p̄ris i eo
In homelia ſup̄ Si quis venit ad
me. Relinquat igiꝰ oia q̄ p̄t: q̄
aūt relinq̄re omia nō p̄t/ lauet lachry
mis maculas pctōꝝ/ elemoſynis ter⸗
gat/ ſacris hoſtijs expiet. Singl'arꝰ
nāq3 ad abſolutiōe3 nr̄am oblata cū
lachrymis ⁊ benignitate mētis ſacri
altaris hoſtia ſuffragaꝰ: q̄m is q̄ in ſe
ſurgēs a mortuis iam nō moriꝰ/ ad⸗
huc per hāc in ſuo myſterio p̄ nobis
iterꝝ patiꝰ. Nā quotiens hoſtiā ei ſue
paſſiōis offerimus: totiens nobis ad
abſolutionē nr̄am paſſionē illiꝰ repa
ramꝰ. Nolite ḡ frēs mei poſſidere p̄
deſideriū; q̄ adhuc minime reliq̄ſtis p̄
vſu3. Spem in ſolo redēptore figite:
ad eternā patriā mēte trāſite. Si eni̅
in hoc mūdo nihil amādo poſſidet3:
etiā poſſidēdo cūcta reliq̄ſtis.

De admonendis pctōribus. Moralium libro. xix. Capl'm. ix.

Qui cōuerti fecerit pctōrē ab er
Jaco. v. rore vie ſue ſaluabit aīam eius
a morte: ⁊ operit multitudinē pctōꝝ
Beatꝰ Job dixit. Bñdictio perituri
Job. xxix ſup̄ me veniebat. Bñdictio q̄ppe pe⸗
rituri ſup̄ eū venit q̄ pctōris interitū
preueniēs cū ſanctis exhortatōibꝰ a
culpe fouea reducit. Si eni̅ magne
mercedis eſt eripere carne3 a morte
q̄n̄q3 perituram: multo maioris ē me⸗
riti liberare animā a morte in celeſti
patria ſine fine victuram.

Expliciunt exceptiōes de Epiſtola Jacobi apoſtoli.

Incipiunt exceptiones de Ep'la Petri apl'i p̄ma.

Q, quedam viriditas mentis ſit ſpes eterne hereditatis. Moralium libro. xxx. Capitulū p̄mū.

AReni cor
da hominū q̄ in huiꝰ
ſeculi ſpe gitura plan
tata fiduciā eternita⸗
tis nō habēt. Virent
aūt q̄ illi hereditati inherēt de q̄ Pe⸗
trus apl's dī. Bñdictꝰ deꝰ ⁊ paꝰ dn̄i 1. Pe. i.
nr̄i Jeſu: q̄ ſ̄m magnā miſcdia3 ſuā
regenerauit nos in ſpem vite p̄ reſur
rectionē Jeſu xp̄i ex mortuis/ in here
ditatē incorruptibile3 ⁊ incōtamina⸗
tam ⁊ īmarceſſibilē ꝯſeruatā in celis
Tāto eni̅ veriꝰ quiſq3 virētes ſꝰ. q̄nto
in hereditatis immarceſſibilis forte
cogitatiōis radicē figūt. Quiſq̄s ita⸗
q3 intrinſecꝰ arere formidat: arentia
extrinſecꝰ huiꝰ mūdi deſideria fugi⸗
at: ⁊ et̄nā patriā a p̄petens/ in interna
cordis plantatione vireſcat.

Q, angeli deum ſemper vident: ⁊ videre deſiderant. Moralium libro xviij. Capitulū ſecundum.

Quoniā de deo per p̄mū eccl'ie
p̄dicatorē dī: In quē deſiderāt 1. Pe. i.
angeli p̄ſpicere. Sūt nōnulli qui ne⸗
quaq̄3 deū videre vl' āgelos ſuſpican
tur: ⁊ tn̄ dictū per veritatis ſniam ſci⸗
mus. Angeli eoꝝ ſemp̄ vidēt faciem
p̄ris mei q̄ in celis eſt. Nunq̄d ḡ aliḋ
veritas/ aliḋ p̄dicator inſinuat veri⸗
tatis? Sed ſi ſentētia vtraq3 ꝯferꝰ: q̄a
ſibi nequaq̄3 diſcordet cognoſcitur.
Deū q̄ppe angeli ⁊ vidēt ⁊ videre de⸗
ſiderāt/ ⁊ intueri ſitiūt ⁊ intuenꝰ. Si
eni̅ ſic videre deſiderāt vt effectu ſui
deſiderij minime p̄fruanꝰ: deſideriū
ſine fructu anxietatē hab3 ⁊ anxietas
penā. Beati v'o angeli ab omi̅ pena

anxietatis longe ſunt: q2 nunq̃ ſimul
pena z beatitudo ꝯueniũt. Rurſum
cum eos dicim⁹ dei viſione ſatiari:
Ps.xvi. quoniã z pſalmiſta dt. Satiabor dũ
manifeſtabit᷑ glia tua/ꝯſiderandũ no
bis eſt/q̃a ſatietatẽ ſolet faſtidiũ ſub-
ſequi. Ut ergo recte ſibi vtraq3 cõue
niant/dicat vitas: q̃a ſemp̱ vidẽt. di
cat p̄dicator egregi⁹: quia ſp̱ videre
deſiderãt. Ne em̃ ſit in deſiderio an-
xietas/deſiderãtes ſatiant᷑: ne aũt ſit
in ſatietate faſtidiũ/ ſatiati deſiderãt.
Et deſiderãt igit᷑ ſine labore: q̃a deſi-
deriũ ſatietas comitat᷑/z ſatiant᷑ ſine
faſtidio. quoniã ipſa ſatietas ex deſi-
derio ſemper accendit᷑.

De luxuria refrenanda. Moraliũ
libro. x. z. xi. Cap. iij.

Malum luxurie aut cogitatiõe
ꝑpetrat᷑/aut ope. Per Moy-
ſen ꝟo luxuria ꝑpetrata/ per auctorẽ
vero mũdicie luxuria damnat᷑ cogi-
tata. Hinc eſt em̃ ꝙ diſcipulis p̄m⁹
i. Pe. j. eccl'ie paſtor dt. Propt᷑ qd̃ ſuccincti
lumbos mẽtis veſtre ſobrij z ꝑfecti
ſperate in eam: q̃ offert᷑ vobis grãm.
Lumbos em̃ carnis ſuccingere/ eſt
luxuriam ab effectu refrenare. Lum
bos ꝟo mẽtis ſuccingere/eſt hãc etiã
a cogitatione reſtringere.

De patiẽtia in iniurijs ꝑferendis.
Moralium lib. iij. Cap. iiij.

Sancti viri cũ ꝑſecutiones foris
intuſq3 patiunt᷑: non ſolũ in dei
iniurijs minime excedunt/ſed neq3 ꝯ
i. Pe. iiij ip̃os aduerſarios contumelioſa ꝟba
iaculant᷑. Quod dux bonoꝝ recte pe
trus admonet dicẽs. Nemo veſtruz
patiat᷑ quaſi homicida/ aut fur/ aut
maledicus. Maledicus em̃ patitur
qui paſſionis ſue tẽpore in ſui ſaltez
iniuria perſecutoris effrenatur

Qualiter quiſq3 gratiã quam ha-
bet/alijs impartiri debeat. Moraliũ
libro. xxviij. Et in homelia. vij. ſuper
Ezechielem. Capitulum. v.

Unuſquiſq3 ꝟtutes quas acce-
pit debet alijs impartiri: et bo-
num qd̃ alter habet/alteri debet im-
pẽdere: vt qui terrenã ſubſtantiã ac-
cepit/indigentis ꝓximi inopiã ſuble
uet. Qui doctrine grã plen⁹ eſt igno
rantis ꝓximi tenebras ꝟbo ſue p̄di-
catõis illuſtret. Qui tꝑali ptãte ſub-
nixus eſt/oppꝛ̃ſſos a violẽtis releuet.
Qui ꝓphetie ſpũ plen⁹ eſt/ a vita ꝓxi
mi mala imminẽtia bona ſuadendo
declinet: qui gratiã curatõis accepit
interceſſione ſua ſalutẽ infirmantiũ
pie z humilit᷑ impẽdat. Qui a terre-
nis actibus liber ſoli deo vacare me-
ruit/ ꝓ delinquentibꝫ ꝓximis exoret.
Fit aũt ſepe vt q̃ terrena ſubſtãtia ni
mis occupat᷑ oroni nõ q̃tum debet
inuigilet. z fit plerũq3 vt is q̃ ad exo-
randũ dñm cũctis mũdi oneribꝫ ex-
utus vacat/ ſuſtentationẽ mũdi non
habeat. Diues igit᷑ alimentũ z veſti-
mẽtũ pauperi porrigat: z paup̱ ora-
tionẽ ſuã ante diuitis impẽdat. Ali⁹
mihi verbũ p̄dicatiõis exhibet. et lu
mine veritatꝭ ex corde meo ignoran-
tie tenebras expellit. Ego autẽ illi q2
fortaſſe a mũdi hui⁹ potẽte opprimi
tur ſolatiũ mee defenſionis/ impar-
tior: z hunc de violẽtis manibꝫ euel-
lo. Unñ bene p̄m⁹ paſtor admonet di Ubi. s.
cẽs. Eſtote prudẽtes z vigilate i ora-
tionibꝫ añ oĩa mutuã in vobiſmet-
ipſis charitatẽ cõtinuã habẽtes: quia
charitas operit multitudinẽ pctõꝝ:
hoſpitales inuicẽ ſine murmuratio-
nibꝫ. Unuſq̃ſq3 ſicut accepit grã3 in
alterutrũ illam amminiſtrãtes. Sic

enim creator noſter ac diſpoſitor cū-
cta moderat᷑: vt dū ſingula queqꝫ ſūt
omniū interpoſita quadā charitatis
neceſſitate fiant omnia ſingulorū: ⁊
vnuſquiſqꝫ ſic qđ nō accepit in alte-
ro poſſideat: vt ipſe alteri poſſidendū
Gal.v. qđ accepit humilit᷑ impēdat. Hinc ꝑ
Paulū dr̄. Per charitatē ſeruite in-
uicem. Tūc eñ nos charitas a iugo
culpe liberos reddit: cū viciſſim nos
noſtro ſeruitio ꝑ amorē ſubijcit: cū et
aliena bona nr̄a credim⁹: ⁊ nr̄a alijs
quaſi ſua offerētes exhibem⁹. Quia
eñ bona noſtra nō a nobis ſunt/ ſed
ab eo hec capimus a quo factū eſt vt
eſſem⁹: tāto nobis ea nō debem⁹ reti
nere ꝓpria/ q̄nto nobis ea cōſpicim⁹
ab auctore noſtro ad cōmunē vtilita
tem data. Unī recte Petr⁹ apoſtol⁹
in exhortatiōe hui⁹ rei ſubdit dicēs.
Sicut boni diſpenſatores multifor-
mis gr̄e dei. Tūc nanqꝫ bene multi-
formis gratia dei diſpenſat᷑/ q̄n acce-
ptum donū ⁊ ei qui h̄ nō habꝫ credit᷑
q̄n ꝓpter eū cui impendit᷑ datū puta-
j.Pe.iiij tur. Unī Petrus adiecit. Si quis lo
quitur quaſi ſmones dei. Si q̄s mi-
niſtrat tāqꝫ ex virtute quā ammini-
ſtrat de⁹. Ac ſi aperte dicat. Humi-
liter impēdere bonū primis: qꝛ ſcitꝫ
vobis nō a vobis eſſe quod habetis.

¶ De his q̄ verbū dei adminiſtrant.
In paſtorali.caplo.xlviij. Ca.vi.

Q Uicūqꝫ verba dei nō loquun-
tur humilit᷑ ꝯſiderare debent
qđ per primū paſtorē ſcriptū eſt. Si
Ubi.s. quis loquit᷑ quaſi ſmones dei. Qui
ergo vba que pferūt ex ꝓprijs nō ha-
bent/ cur quaſi de ꝓprijs tumēt? Ite-
ij.Cor.ij. rum ſcriptū eſt. Sicut ex deo coram
deo in chriſto loqmur. Ex deo enim
coram deo loqtur/ qui predicationis
verbū q̄m a deo accepit intelligit: et
placere per illud deo nō hominib⁹ q̄-
rit. Rurſus ſcriptū eſt. Abominatio
dñi eſt omis arrogans. quia videli- Puer.
cet dū in verbo dei gl'iam ꝓpriam q̄-
rit/ ius datis inuadit: cūqꝫ laudi ſue
poſtponere nequaqꝫ metuit/ a q̄ hoc
ipſm quod laudat᷑ accepit.

¶ De his qui nihil hic patiunt᷑ pro
deo ꝙ durius iudicādi ſint. Mora-
lium libro.ix. Capitulum.vij.

T Empus eſt vt incipiat iudiciū
a domo dei. Ex electo: um vita j.Pe.
nunc et labore cognoſcere poſſum⁹
ſi emendari dum tēpus eſt nolum⁹:
quāta poſt aniaduerſione feriamur.
Electos quippe dei cernimus ⁊ pia
agere ⁊ crudelia mlta tolerare. Ele-
ctoꝝ quippe eſt hic ꝯteri vt ad pmia
debeāt eterne hereditatis erudiri. Ele
ctoꝝ eſt hic flagella ꝑcipere: quib⁹ ſer
uatur de eternitate gaudere. Hinc ad
Joānē dicit᷑. Ego quos amo arguo Apoc.
⁊ caſtigo. Hinc Petrus ait. Temp⁹
eſt vt incipiat iudicium a domo dei.
Ubi mox ammirādo ſubiunxit. Si
aūt primū a nobis/ quis finis eoꝝ
qui nō credūt dei euangelio? Hinc ꝫ
colligit᷑ diſtrictus iudex quāta feriat
illic diſtrictiōe quos reprobat: ſi hic
ſic cruciat quos amat.

¶ De plaris qui ſubditis corporalia
procurare negligūt. In paſtorali.ca
pitulo.xviij. Cap.viij.

N Onnulli curā gregis ſuſcipiūt
qui cū curare corporalia ſubdi-
tis negligūt/ ſubditoꝝ neceſſitatib⁹
minime ꝯcurrunt. Quoꝝ nimirū p̄-
dicatio plerūqꝫ deſpicit᷑/ qꝛ dum de-
linquentiū facta corripiūt: ſed tamē
eis neceſſaria p̄ſentis vite nō tribuūt
nequaqꝫ libēter audiunt᷑. Regentis

etenī coꝛ doctrine ſmo nō penetrat:
ſi hūc apud ei⁹ animū man⁹ miſcdie
nō cōmēdat. Vñ prim⁹ paſtoꝛ ſolli-
j. Pe. v. cite admonet dicens. Seniores q̄ in
vobis ſunt obſecro cōſenioꝛ ꝛ teſtis
xp̄i paſſionū: q̄ ꝛ ei⁹ q̄ in futuro reue
landa eſt glīe cōicatoꝛ: paſcite qui in
vobis eſt gregē dei. Qui in hoc loco
paſſionē cordis an coꝛpis ſuaderet/
aguit cū ſubiūxit. Prouidētes nō co
actos/ſed ſpōtanee ſm deū: neqꝫ tur-
pis lucri grā/ſꝫ volūtarie. Quibꝫ pfe
cto verbis paſtoꝛibꝫ p̄caueť ne dum
ſubiectoꝝ inopiā ſatiāt/ſe mucrone
ambitōis occidāt. ne cū ꝑ eos carnis
ſubſidijs reficiunť/ ipſi remaneant a
celeſti pane ieiuni. Hāc paſtoꝝ ſolli
j. Tim. v. citudinē Paul⁹ excitat dicens. Qui
ſuoꝝ ꝛ maxime domeſticoꝝ curam
nō hꝫ/fidē negauit: ꝛ eſt infideli dete
rioꝛ. Vñ rectoꝛi neceſſe eſt vt interio-
ra poſſit infūdere innoxia cogitatio-
ne exterioꝛa prouidere. Sic itaqꝫ pa
ſtores erga interioꝛa ſubditoꝝ ſuoꝝ
ſtudia feruēāt: quatin⁹ in eis exterio-
ris q̄qꝫ vite ꝓuidentiā nō relinquāt.
Nā q̄ſi iure (vt diximus) a ꝑcipiēda p̄
dicatiōe gregis anim⁹ frangiť: ſi exte
rioꝝ cura ſubſidij a paſtoꝛe negligať
Expliciunt exceptiōes de Epiſto
la Petri apoſtoli p̄ma.

Incipiunt exce

ptiones ex opuſculis beati Gregoꝛij
pape De Ep̄la apl̄i Petri ſecūda.

j. Pe. j. De abſtinētibꝫ in paſto
rali. caplō. xliiij. Cap. j.

Miniſtrate
in ſciētia abſtinentiam;
in abſtinētia autē patientiā. Abſtinē
tes debēt ſollicite ꝯſiderare: ne cum
gule vitiū fugiūt/acrioꝛa his vitia q̄-
ſi ex v̄tute generenť: ne cū carnē ma
cerant/ad impatientiā ſpūs erūpant.
Vñ Petr⁹ admonet dicēs. Mini-
ſtrate in fide v̄ra v̄tutē: in virtute au
tem ſcientiā: in ſciētia aūt abſtinētiā:
in abſtinētia aūt patientiā. Mentes
enī abſtinentiū plerūqꝫ in patientia
a ſinu trāquillitatis excutit: ꝛ ideo cū
dixiſſet. In ſciētia autē abſtinentiā:
ꝓtin⁹ vigilāter adiūxit dicēs: in ab-
ſtinentia autē patientiā. Deeſſe q̄ppe
abſtinentibꝫ patiētiā ꝓuidit: q̄ eis vt
adeſſet admonuit: q2 nulla virt⁹ ē qꝫ
qꝫ caro vinciť ſi ſpūs ab ira ſugať.
Q. ꝓphete ꝛ vetus teſtamentū ſit
noſtre fidei fundamentū. In home-
lia q̄rta p̄me partis. ꝛ in homelia. iij.
ſcđe ꝑtis ſuꝑ Ezechielē Cap. ij.
Habemus firmioꝛē ꝓpheticū ſer
monē. In ꝯſtructiōe tabernacu ij. Pe. j.
li vt argētee colūne interi⁹ immobi-
les ſtarēt /erei paxilli exterius fixi fu
nes quibꝫ ligarenť cōtinebāt: q2 vi-
delicet tanq̄ꝫ paxilli patres teſtamēti
veteris ꝛ ꝓphete ante tp̄us ſctē ecclē:
id eſt exteri⁹ fixi fuerūt: qui colūnas
interius in ea ſtantes: id eſt ſctōs apo
ſtolos ꝛ p̄dicatores funibꝫ v̄boꝛum
ſuoꝛuꝫ in ſoliditate fidei ſtringerēt
atqꝫ ligarent. quia dū celeſtia myſte-
ria vētura p̄dicant/ hec poſtq̄ꝫ oſten
ſa ſunt omnibꝫ credibilia fecerunt: ꝛ
ꝑ eoꝝ p̄dicationē apoſtoli ſancti do-
minice incarnatiōis myſteriū firmiť
ꝛ perfecte crediderūt. Unde recte q̄-
qꝫ ipſe primus apoſtoloꝝ magna ſcꝫ
veri tabernaculi colūna loquiť dicēs
Habemus firmioꝛē ꝓpheticum ſer-
monē cui bñfacitis intēdētes quaſi

lucerne lucēti in caliginoſo loco. In
quib9 v̄bis indicat ꝗuis ad alta ſur
rexerit ex cacumie/ vbi religata perſi
ſtat in fide: Scriptura aūt ꝓpbetici
ſermonis in tenebris vite p̄ſentis fa
Ps.cxviij cta eſt nobis lucerna ⁊ lumē itineris
vñ pſalmiſta dicit. Lucerna pedib9
meis v̄bum tuū dñe: ⁊ lumē ſemitis
meis. Que tñ lucerna ꝓpbetici ſer
monis iā ꝗdem intelligētibus lucet:
ſ3 adhuc nō intelligētib9 coopta alle
goriarū obſcuritatib9 ꝑmanet. vnde
Ps.xvij. etiam p pſalmiſtaz de eiſdem dictis
ꝓpbetaruz dicit̄. Tenebroſa aqua in
nubibus aeris/ q̄a videlicz occulta ē
ſcientia in prophetis.

De appellatiōe inferni. Moraliuz
libro. viij. ⁊. xiij. Capitulum. iij.

ij. Pe. ij. DEus peccantib9 angelis nō pe
percit. Quantū ad ſublimitatē
celi huius aeris ſpaciū nō immerito
poteſt infern9 dici. Vñ cuz apoſtate
angeli a celeſtib9 ſedibus in hoc cali
ginoſo aere ſūt demerſi Petr9 apo
ſtolus dicit. Deus peccātibus ange
lis nō pepercit/ ſ3 carceribus caligi
nis inferni intrudēs tradidit in iudi
cio cruciandos reſeruari. Quātum
igit̄ ad celſitudinē celi aer iſte caligi
noſus infernus eſt ſicut etiā tantuz
ad eiuſdem aeris altitudinē terra q̄
inferius iacet/ ⁊ infernus intelligi et
profundus poteſt. Malignus itaq3
ſpūs de ſuperiorib9 in hec inferiora
deiectus/ ne ad celeſtia euolare p̄ua
leat pene ſue pōdere coartat̄: et hic q̄
ſi in carcere aſtringit̄/ q̄a tentare bo
nos ꝗtū deſiderat ꝓhibetur/ vt ⁊ im
plere mala q̄ appetit nequeat/ ſub ma
diſtrictione anguſtatur.

Q ille ꝑfecte bonus eſt q̄ ⁊ inter
malos bon9 eſt. Moral' lib. j. Ca. iiij.

ASpectu ⁊ auditu iuſtus erat.
Non eſt valde laudabile bonū Ubi.ſ.
eſſe cū bonis/ ſed bonū eſſe cū malis
Sicut eniz grauioris eſt culpe inter
bonos bonū nō eſſe/ ita immēſi eſt p̄
conij bonū etiā inter malos extitiſſe
Hinc Petrus magnis loth laudib9
extulit: q̄a bonuz inter reꝓbos inue
nit dicēs. Et iuſtū loth oppreſſum a
nefandorum iniuria conuerſatione Ibidem.
eruit. Aſpectu eniz et auditu iuſtus
erat: habitās apud eos qui de die in
diem animā iuſti iniq̄s operib9 cru
ciabāt. Qui nimirū cruciari nō poſ
ſet/ niſi praua ꝓpinquorum opera et
audiret ⁊ cerneret. Et tamē aſpectu
⁊ auditu iuſtus dicit̄/ quoniā iniquo
rum vita non delectādo iuſti aures
atq3 oculos/ ſed feriendo tangebāt.
Hinc Paul9 diſcipulis ait. In me
dio nationis praue ⁊ peruerſe inter Phil.ij.
quos lucetis ſicut luminaria in mū
do. Hinc angelo pergami eccleſie di
cit̄. Scio vbi habitas vbi ſedes eſt Apoc.ij.
ſathane: ⁊ tenes nomē meū/ ⁊ nō ne
gaſti fidē meā Hinc ſancta eccleſia
ſponſi voce laudat̄ cum ei in amoris
cantico dicit̄. Sicut lilium inter ſpi Cant.ij.
nas/ ſic amica mea inter filias Bene
ergo iuſtus loth inter iniquos vixiſ
ſe dicit̄/ vt iuxta ſponſi p̄conū inter
ſpinas liliū creuiſſe monſtretur.

Q multum proſit ad illuminatio
nem cordis infirmitas corporis. In
paſtorali capitulo. xxxvj. Cap. v.

MAgna ſalus eſt cordis mole
ſtia corporis/ q̄ ad cognitionē
ſui mentē reuocat/ ⁊ quā pleruq3 ſa
lus abijcit infirmitatis memoria re
format/ vt anim9 q̄ extra ſe in elatio
nē ducitur/ cui ſit cōditioni ſubdit9
ex percuſſa quā ſuſtinet carne memo

ret. Quã recte ꝑ balaam/(ſi tñ vocez
dei ſubſeq̄ obediẽdo voluiſſet) in ip⸗
ſa ei⁹ itineris retardatione ſignatur.
Balaam nãq; ꝑuenire ad ꝓpoſitum
tendit/ſed ei⁹ votum animal cui pre
ſedit ꝓpedit. Prohibitione q̄ppe im
morata aſina angelum vidit quẽ hu
mana mẽs nõ vidit/q̄a plerũq; caro
ꝑ moleſtias tarda flagello ſuo menti
deũ indicat: quẽ mẽs ipa carni preſi
dens nõ videbat/ita vt anxietatẽ ſpi
ritus in hoc mũdo ꝓficere cupientis
velut iter tendẽtis impediat donec
ei inuiſibilẽ q̄ ſibi obuiat innoteſcat
Pe.ij.ij. Un̄ ⁊ bene ꝑ petrũ dicit̃. Correptio
nẽ habuit ſue veſanie ſubiugale mu
tũ/quod in hominis voce loquẽs ꝓ⸗
hibuit ꝓphete inſipientiã. Inſan⁹ q̄p
pe homo a ſubiugali muto corripit̃:
qñ elata mens humilitatis bonum
quod tenere debeat ab afflicta carne
memorat̃. Sz hui⁹ correptionis do⸗
nũ idcirco balaam non obtinuit. q̄a
ad maledicendum pergens vocem
non mentem mutauit.

De exẽplo humilitatis in petro ⁊
auctoritatꝫ in paulo. Mora.li.xxix.
Et in paſtorali capitulo.xix. Ca.vj.

Qui vult ꝑua agere/⁊ tñ ad hec
ceteros tacere ipẽ ſibimet teſtꝫ
eſt q̄a pl⁹ v̄itate ſe appetit diligi: q̄ꝫ
ↄtra ſe nõ velit defendi. Nemo q̄ppe
eſt q̄ ita viuat/vt aliq̃tinus nõ delin
quat. Ille ḡ ſe ipo ampli⁹ veritatẽ de
ſiderat amari/q̄ ſibi a nullo vult con
tra veritatem parci. Licet em̄ q̄daꝫ
iuſta ⁊ recta vt ſunt ꝓſpiciam⁹/q̄daꝫ
tñ vt videnda ſũt non videm⁹ aliud
ſicut eſt cõprehendim⁹/⁊ aliud igno
ram⁹. Petr⁹ tãto fidei tãto miracu⸗
loꝝ fulgore claruerat/⁊ tñ conuerſis
gentib⁹ dũ circũciſionis pondus ipo
neret q̄d recte diceret neſciebat. Ne
ḡ ſibi cõtra veritatẽ parci noluit. in⸗
crepationẽ pauli libenter accepit.

In homelia.vj. ſcđe partis ſuper
Ezechielem.

Paulus q̄ppe q̄ ſe legi mortuum
ꝑ legẽ dicit/q̄a vt in xp̄o crederet h
ei lex ipa p̄dicauit/magno fidei ſuc⸗
cẽſus ardore p̄cepta legis teneri car
naliter noluit/circuncisionẽ in genti
b⁹ fieri vitauit. Et cũ petr⁹ ap̄l's ſer⸗
uari adhuc in circũciſione legis con
ſuetudinẽ vellet/in faciẽ reſtitit/cũq;
hac in re fuiſſe rep̄henſibilẽ dicit/et
hoc ei⁹ ſtudiũ diſcipulis loquẽs nõ
ſolũ culpã/ſꝫ q̄d mai⁹ eſt hypocriſim
ideſt ſimulationẽ noiat dicẽs. Cum
veniſſet petr⁹ antiochiã in faciẽ ei re Gal.ij.
ſtiti: q̄a rep̄hẽſibilis erat. Et paulo⸗
poſt. Et ſimulatiõi ei⁹ cõſenſerũt ce⸗
teri iudei. Idẽ v̄o ap̄loꝝ prim⁹ cũ
multa diſcipulos admoneret/⁊ a q̄⸗
buſdã detrahi pauli ſcriptis cogno⸗
ſceret dixit. Sicut chariſſimus fr̄ no⸗ Eph.vj.
ſter paul⁹ ſm̄ datã ſibi ſapientiã ſcri
pſit vobis loquẽs in eis de his in q̄⸗
b⁹ ſũt q̄dã difficilia itellectu/q̄ indo⸗
cti ⁊ inſtabiles deprauãt/ſicut ⁊ cete
ras ſcripturas ad ſuã ipſoꝝ p̄dicati⸗
onẽ. Ecce paul⁹ in ep̄lis ſuis ſcribit
petrũ rep̄henſibilẽ/ecce petr⁹ in epi⸗
ſtolis ſuis aſſerit paulũ in his q̄ ſcri⸗
pſerat ammirandũ. Certe em̄ niſi le
giſſet petr⁹ pauli ep̄l'as nõ laudaſſet
Si aũt legit/q̄a illic ipẽ rep̄hẽſibilis
diceret̃ inuenit. Amic⁹ ḡ v̄itatꝫ lau
dauit etiã q̄ rep̄henſus eſt: atq; ei et
ipm̄ placuit: q̄a in his non placuerat
q̄ aliter q̄ꝫ debuerat ſẽſit. ſeq; etiã iu⸗
niori fratri ad cõſenſũ dedit/atq; in
eadẽ re fact⁹ eſt ſecutor minoris ſui/
vt etiã in h̄ p̄iret/q̄tin⁹ q̄ prim⁹ erat

in apl'oꝝ culmine eſſet pͥm⁹ ꝛ in hũi-litate. Pẽſate ğ frẽs chariſſimi in q̄ mentis vtice ſtetit q̄ illas epl'as lau-dauit in q̄b⁹ ſe ſcriptũ vituperabilẽ in-uenit. Que illa tãta eſſe mãſuetudo potuit. q̄ animi ſoliditas ꝛ impertur-batio cogitatõis? Ecce a minore ſuo rephendit᷑/ꝛ rephendi nõ dedignat᷑. Nõ ad memoriã reuocat ꝙ pͥm⁹ in apl'atu vocat⁹ eſt/nõ ꝙ claues regni celeſtis accepit. Nõ ꝙ petã q̄cũq; in terra ſolueret eſſẽt ſoluta in celo Nõ ꝙ in mari pedib⁹ ãbulauit. Nõ ꝙ pa-raliticos i ieſu noie iubẽdo erexerat. Non ꝙ egros corporis ſui vmbra ſa-nauerat Nõ ꝙ mẽtiẽtes vbo occide-rat. Nõ ꝙ mortuos oratione ſuſcita-bat. Ne igit᷑ increpationis vba dedi-gnaret᷑ audire õnia dona q̄ accepe-rat q̄ſi a memoria reppulit: vt vnũ fortiter humilitatis donum teneret. Quis rogo nrm̃ ſi vel extremũ ali-quod ſignũ feciſſet a minore frẽ incre-pat⁹ increpatiõis vba patient᷑ audi-ret? Nil eni ſigni fecimus/ꝛ ſiq̄s nos fortaſſe de actiõe nr̃a rephẽdit ſtatiꝫ intumeſcim⁹. Magnos q̄ſdã nos taciti cogitamus/virtutes nobis ad animũ deducim⁹ etiã q̄s ñ habem⁹ At cõtra petr⁹ cũ vtutib⁹ humilis i rephẽſiõe pmãſit Sꝫ ſunt nõnulli q̄ nõ petrũ apoſtoloꝝ pncipẽ/ſꝫ quen-dã illo noie q̄ a Paulo eſt rephẽſus accipiũt. Qui ſi pauli apl'i ſtudioſi⁹ vba legiſſẽt/iſta nõ dicerẽt. Dictur⁹

Gal. ij. etenĩ paul⁹ cũ veniſſet Petr⁹ antio-chiã in faciẽ reſtiti/vt de q̄ petro loq̄-ret᷑ oſtẽderet: in ipo ſue narrationis

Ubi. s. initio pmiſit dicẽs. Creditũ ẽ mihi euãgeliũ pputiũ/ſicut petro circũciſi-onis. Qui eni operatus eſt petro in apl'atu circũciſiõis: opat⁹ eſt ꝛ mihi inter gentes. Patꝫ ğ de q̄ petro pau-lus loquit᷑ que ꝛ apoſtolũ noiat ꝛ p̄ fuiſſe euãgelio circũciſionis narrat. Et fuerũt q̄dã q̄ ſcõã petri epl'am i q̄ epl'e pauli ſũt laudate dicerẽt eĩ⁹ nõ fuiſſe. Sꝫ ſi eiuſdẽ epl'e pẽſare v-ba voluiſſẽt lõge aliter ſẽtire potuiſ-ſẽt. In ea ſcriptũ q̄ppe eſt voce dela- ij. Pe.

pſa ad eũ huiuſcemodi a magnifica glia/hic eſt fili⁹ me⁹ dilect⁹ in q̄ mi-hi ↄplacui. Atq; ſubiungit᷑. Et hãc vocẽ nos audiuim⁹ cũ eſſem⁹ cũ ip-ſo in mõte ſctõ. Legãt itaq; euange-liũ/ꝛ ptin⁹ agnoſcent/q̄a cũ vox iſta de celo venit Petr⁹ apl's cũ deo in (mõte ſtetit.

Moralium libro. x.

Caritas aũt in petro ꝛ minis ter-rentiũ principũ fortiter reſtitit/et in circũciſiõe ſubmouẽda minoꝝ ver-ba patiẽter audiuit. Caritas etiã in paulo man⁹ pſequẽtiũ humiliter p-tulit/ꝛ tñ in circũciſionis negocio lõ-ge ſe impares pores ſenſu audenter (increpauit.

Explicit exceptio nes ꝺ Epl'a Petri ſecunda.

Incipiunt exce-ptiões ex opuſculis bti Gregorij pa-pe de Epl'a beati Joãnis apl'i pma.

Qꝫ in hac vita nemo poſſit eẽ abſ-q; petõ. Moralium lib. xviij. Cap. ſ.

Homines iuſti q̄uis in hac vita ex magna iu-ſticie claritate re-ſplendeãt/nequa-q̄ꝫ tñ ad purum ſordibus peccatorũ careãt Joãne apoſtolo atteſtãte q̄ di-xit. Si dixerim⁹ q̄a petm̃ ñ habem⁹ i. Joh. i.

ipſi nos ſeducim⁹ ꝛ veritas i nobis

non eſt. Affirmat quoqꝫ Jacobus q̄
Jaco .iij. aſtruit dicēs. In multis em̄ offēdi-
ps. cxlij. m⁹ oēs. Propheta em̄ deprecat̄ di-
cēs. Ne intres in iudiciū cū ſeruo tuo
q̄a nō iuſtificabit̄ in ꝯſpectu tuo oīs
viuēs. Hoīes etiā iuſti q̄ꝫdiu in hac
carne corruptibili mortal̄r viuūt iu
ſti q̄dē eſſe poſſūt/ſed cōtagio culpe
Sap. ix. oīno carere non poſſūt/q̄a corp⁹ qd̄
corrūpit̄ aggrauat aīam/ꝫ deprimit
terrena inhabitatio ſenſuꝫ multa co
¶ Ut pfectoꝝ lachrymas (gitātē.
ꝫ vtutes imitemur. In homelia .vij.
ſup Ezechielem. Capitulū .ij.
i. Joh .ij. Aduocatū habem⁹ apud prēm
Jeſum xp̄m iuſtuꝫ. Neceſſe ē vt
nos q̄ paruuli adhuc ſum⁹/pfectorū
ſemp ꝫ vtutes ꝫ lachrimas ante nr̄e
mētꝫ oculos ponam⁹. Imitemur q̄
in illis aſpicim⁹: vt dū ceperim⁹ per
incrementa creſcere poſſim⁹ ab illo
diſtricto examine mala q̄ fecim⁹ ve-
lare. In aſſiduis em̄ fletib⁹ in q̄tidia
na nr̄a penitētia habem⁹ ſacerdotē
Ibi .ij. in celis q̄ interpellat ꝑ nobis: de quo
ꝑ Joāne dr̄. Si qs peccauerit aduo
catū habem⁹ apud patrē ieſuꝫ xp̄m
iuſtū: ꝫ ipe eſt ꝓpiciatio pro peccatis
nr̄is. Ecce exultat anim⁹ cū aduoca-
ti nr̄i potentiā audim⁹/ſed exultatio
nē nr̄am iterū remordet timor: q̄a ip
ſe q̄ nobis aduocat⁹ ē dr̄ iuſt⁹. Nos
em̄ iniuſticie cauſas habem⁹. iuſtus
vero aduocat⁹ iniuſtas cauſas nul-
lomō ſuſcipit nec vba dare ꝓ iniuſti
cia cōuenit. Quid igit̄ agimus cha
riſſimi fratres mei? Si hoc occurrit
Prouer. animo q̄d agam⁹? Mala q̄ fecimus
xviij. ꝫ deſeram⁹ ꝫ accuſem⁹. Scriptum
eſt. Juſt⁹ in pncipio accuſator ē ſui.
Quilib; em̄ pctōr cōuerſus in fleti-
b⁹ iā eſſe iuſt⁹ inchoat: cū ceperit ac-

cuſare qd̄ fecit. Cur eniꝫ iuſt⁹ nō ſit
q̄ cōtra ſuā iniuſticiā iā ꝑ lachrimas
ſeuit? Juſt⁹ igit̄ aduocat⁹ nr̄ iuſtos
nos defēdet in iudicio/q̄a noſmetip-
ſos ꝫ cognoſcim⁹ ꝫ accuſam⁹ iniu-
ſtos. Nō ḡ in fletib⁹: nō in nr̄is actib⁹/
ſꝫ i aduocati nr̄i allegatiōe ꝯfidam⁹.
¶ Ex vera fides nō vbis ſꝫ opib⁹ cōꝓ
bat̄. In homelia ſup euāgelium Re
cumbentibus. Capitulum .iij.
Vera fides eſt q̄ in hoc qd̄ vbis
dicit morib⁹ nō ꝯtradicit. Hic
eſt ꝙ de q̄buſdā falſis fidelib⁹ paul⁹
dicit. Qui ꝯfitent̄ ſe noſſe deū/factis
Titū. i. aūt negāt. Hinc ioānes ait. Qui di-
i. Joh .ij. cit ſe noſſe deū ꝫ mādata ei⁹ nō cuſto
dit/mēdax eſt. Qd̄ cū ita ſit/fidei nr̄e
vitatē in vite nr̄e ꝯſideratione debe
m⁹ agnoſcere. Tūc em̄ veraciter fide-
les ſum⁹ ſi qd̄ verbis ꝓmittim⁹ opi-
bus ꝯplem⁹. In die q̄ppe baptiſma-
tis oīb⁹ nos antiqui hoſtis opib⁹ et
oīb⁹ pōpis abrenūciare ꝓmiſimus.
Itaqꝫ vnuſq̄ſqꝫ vr̄ꝫ ad ꝯſiderationē
ſua mentꝫ oclos reducat: ꝫ ſi ſeruat
poſt baptiſmū qd̄ āte baptiſmū ſpo-
pōdit cert⁹ iā q̄a fidelis eſt gaudeat.
Sed ecce qd̄ ꝓmiſit minime ſeruauit
ad exercēda praua opa/ad cōcupiſcē
das mūdi pōpas dilapſus ē. Videa
mus ſi iā ſcit plāgere quod errauit.
Apud miſericordē naqꝫ iudicē nec
ille fallax habebit̄ q̄ ad vitatē reuer-
tit̄/etiā poſtq̄ꝫ mentit̄: q̄a op⁹ de⁹ dū
libēt̄ nr̄am penitētiā ſuſcipit/ipe ſuo
iudicio hoc qd̄ errauim⁹ abſcondit.
¶ Ex ſimil̄ ſe nō capiūt in hoīe amor
dei ꝫ cupiditas ſcli. Moraliū libro.
xviij. Et in homelia .v. ſcōe partis
ſuper Ezechielem. Capitulum .iiij.
Nolite diligere mūdū. Eſſe ſi-
ne delectatione aīa neq̄q̄ pōt

Nam aut infimis delectaꝛ aut ſūmis.
Et q̄nto altiori ſtudio exerceꝛ ad ſū-
ma: tāto maiori faſtidio torpeſcit ad
infima. q̄ntoqꜫ acriori cura iardeſcit
ad infima/ tanto torpore dānabili fri
geſcit a ſummis. vtraqꜫ eni͂ ſimul et
equalr̄ amari nō pn̄t. Vn̄ Joannes
apl̄s ſciēs inꝛ ſpinas amoꝝ ſeclariū
ſupne charitatꝫ meſſem germiare nō
poſſe: ꝑuſqꜫ eṫni amoris ſemiā ꝓferat
de cordib᷒ audientiū ſctā ꝟbi manu
ſeclariū amoꝝ ſpinas eradicat dicēs
Nolite diligere mūdū neqꜫ ea que in
mūdo ſunt. Qui mox rōnē ſubdidit
quare. qꜫ ſi ꝗs diligit mūdū/ nō ē cha
ritas patris in eo. Ac ſi aperte dicat.
Vtriqꜫ ſe amores in vno nō capiūt:
nec in eo ſeges ſupne charitatꝫ pullu
lat: in quo illaꝫ ſpine infime delecta-
tionis necāt. Qui eandē rōnē ꝓtin᷒
ſubdit: ꝛ ipās ex hac infima delecta-
tiōe naſcētes enumerat ꝑūctiōes di-
i. Joã. ij. cens. Qꜫ omē qd̄ in mūdo eſt concu
piſcētia carnis eſt/ ꝛ ꝯcupiſcētia ocu
loꝝ/ ꝛ ſuꝑbia vite. Ideo eni͂ hīc ali-
quid oēs ꝛ vltra qꜫ neceſſe eſt concu-
piſcūt vt habēdo ſuꝑbiant: ꝛ qꜫ hoc
ali᷒ nō habꝫ ſe in cogitatiōib᷒ extol-
lant. Qui igitur terrenaꝝ reꝝ amore
vinciꝛ/ in deo nullaten᷒ delectaꝛ. Ne-
Mat. vj. mo eni͂ pt̄ duob᷒ dn̄is ſuire: qꜫ nō va
ꝛ Lu. xvi. let ſimlr̄ trāſitoria ꝛ eṫna diligere. Si
eni͂ eternitatē diligim᷒/ cūcta tꝑalia
in vſu non in affectu poſſidem᷒

De mēbris antichriſti. Moraliū
libro. xxix. Capitulum. v.

Nunc antixp̄i multi facti ſunt.
Surgēte antixp̄o iniquoꝝ ca-
i. Joã. ij. pite in ſctē eccl̄ie ꝑſecutiōe multi qui
nūc ore ſunt pij ꝛ corde ſūt impij: pu-
blicata malicia corruent: ꝛ fidē quā
ſpecieten᷒ tenuerāt ꝑdent. Nemo au

tem idcirco ſe a tali occaſu extraneū
credat: qꜫ ad illi᷒ tentatiōis ꝓcellam
ſe ꝑuenire nō exiſtimat. O quāti ten
tationis illi᷒ tēpora nō viderūt: et tn̄
in ei᷒ tētatiōis ꝓcella verſanꝛ. Cayn
tp̄s antixp̄i nō vidit: ꝛ tn̄ mēbrū anti
chriſti ꝑ meritū fuit. Judas ſeuitiā
ꝑſecutiōis illius ignorauit: ꝛ tn̄ iuri
crudelitatꝫ ei᷒ auaricia ſuadēte ſuc-
cubuit. Simō diuiſus lōge ab anti-
chriſti tp̄ib᷒ extitit: ꝛ tn̄ ei᷒ ſe ſuꝑbie
miraculoꝝ potētiā ꝑuerſe appetēdo
ꝯiunxit. Sic iniquū corp᷒ ſuo capi-
ti iungiꝛ: ꝛ cū in cognitiōe ſe neſciat:
ei tn̄ praua actiōe copulaꝛ. Vn̄ fit vt
in ſuis oꝑatorib᷒ ipe iniquoꝝ auctor
antichriſt᷒ iam appareat/ q̄ necdū ve-
nit. Hinc Joānes ait. Filioli nouiſſi- Ibidem.
ma hora eſt: ꝛ ſicut audiſtis qꜫ anti-
chriſtus venit: nūc antixp̄i mlti facti
ſunt: vnde ſcim᷒ qꜫ nouiſſima hora ē.
Nunc q̄ppe antixp̄i multi facti ſunt:
qꜫ oēs iniq̄ iam eius mēbra ſunt:
que ſcꜫ ꝑuerſe edita caput ſuū male
viuēdo ꝑuenerūt. Inꝛ hec igiꝛ neceſ
ſe eſt vt vnuſquiſqꜫ noſtrū ad cordis
ſui ſecretū redeat: ꝛ actiōis ſue dam
na ꝑtimeſcat: ne meritꝫ exigentib᷒ ꝑ
diſtrictam iuſticiā iudicioꝝ dei in ta
lium hominū numerū currat.

De efficaci gr̄a ſpūſſancti. In ho-
mel. ſup Si ꝗs diligit me. Ca. vi.

Vnctio eius docet nos de oib᷒.
Niſi ſpūs ſanct᷒ cordi adſit au Vbi. ſ.
dientis: ocioſus ſmo eſt doctoris. Ne-
mo ergo docenti homini tribuat qd̄
ex ore docētis intelligit: qꜫ niſi ſit in-
tus q̄ doceat/ lingua doctoris exteri᷒
in vanū laborat. Ecce vnā loquētis
vocem omnes pariter auditis: nec
tamē pariter ſenſū audite vocis ꝑci-
pitis. Cū ergo nō ſit vox diſpar/ cur

in cordib⁹ veſtris diſpar eſt vocis in-
telligētia: niſi q̄a per hoc qđ vox lo-
quētis cōmunit admonet/ eſt magi-
ſter interior qui de vocis intelligētia
quoſdā ſpecialiter docet. De hac igit
vnctiōe ſancti ſpūs per Joannē dr̄.
Sicut vnctio ei⁹ docet nos de om-
nib⁹. Per vocē ergo non inſtruit/ q̄n
mens per ſpm̄ſanctū nō vngit. Liber
oclos fidei in virtute opificis huius
attollere/ ſparſimq3 patres teſtamēti
noui ac veterꝫ ꝯſiderare. Ecce aper-
tis eiſdē oculis fidei/ Dauid/ Amos
Danielē/ Petrū/ Paulū/ Mathēū
intueor: ꝛ ſctūs iſte ſpūs q̄lis ſit arti-
fex cōſiderare volo: ſed in ipa mea cō
ſideratōe deficio. Implet nāq3 cytha
riſtā puerꝝ/ ꝛ pſalmiſtā facit. Implet
paſtorē armētariū ſycomoros velli-
cantē ꝓphetā facit. Implet abſtinē-
tē puerū/ ꝛ iudicē ſenū facit. Implet
piſcatorē/ ꝛ p̄dicatorē facit. Implet
perſecutorē/ ꝛ doctorē gentiū facit.
publicanū/ ꝛ euāgeliſtā facit. O q̄lis
eſt artifex iſte ſpūs. Nulla ad diſcen-
dum mora agit/ in om̄e qđ voluerit
mox vt tetigerit mentē docet: ſolūq3
tetigiſſe docuiſſe eſt. Nam humanū
animū ſubito vt illuſtrat imutat: ab-
negat hūc repēte qđ erat: exhibet re-
pente qđ nō erat.

¶ De immutatiōe electorū in ſpeciē
diuine claritatꝫ. Moraliū lib. xviij.
Et in homel. ij. ſup Ezech. Cap. vij.

I. Joā. iij. Scim⁹ q̄m cum apparuerit ſiles
dei erim⁹. Sācti omēs vt ad ſan
ctitatis virtutē ſurgere valeāt/ ad ſi-
militudinē mediatoris dei ꝛ hoīum
Jeſu xp̄i tendūt. Sācti etenim non
eſſent ſi hui⁹ hoīs ſilitudinē non ha-
berent. In tātū vo ꝗſq3 ſctūs ad ſimi-
litudinē huius hoīs ducit: inq̄ꝫtum
vitā ſui redēptoris imitat. Poſt hāc
aūt ſilitudinē que nūc morib⁹ tenet/
q̄ꝗq3 ad ſilitudinē glorie ꝑuenietur.
Hinc etēm Joannes dr̄. Chariſſimi
nūc filij dei ſum⁹: ꝛ nōdū appuit q̄d
erim⁹. Scim⁹ q̄m cū appuerit/ ſimi-
les ei erim⁹. Qui mox vnde hoc fieri
valeat adiūgit dicēs. Quoniā vide-
bim⁹ eū ſicuti eſt. Eſſe etēm dei eſt
eternū hūc atq3 incōmutabilē ꝑma-
nere. Nā om̄e qđ mutat/ deſinit eſſe
qđ fuit: ꝛ incipit eſſe qđ nō fuit. Dei
vo eſt eſſe/ diſſimiliter nūq̄ꝫ eſſe. Vn̄
ad Moyſen dr̄. Ego ſum q̄ ſum. Et
dices filijs iſrl̄: q̄ eſt miſit me ad vos.
Jacob⁹ q̄q3 ait. Apđ quē nō eſt trāſ-
mutatio/ nec viciſſitudis obumbra-
tio. Itaq3 ꝑ Joānē dr̄: ſiles ei erim⁹:
q̄m videbim⁹ eū ſicuti eſt: q2 ꝑ h̄ qđ
aſpicim⁹ ei⁹ eſſentiā nature a muta-
bilitate nr̄a liberati figimur in eter-
nitate. Immutabimur q̄ppe in ipſo
quē videbim⁹: q2 morte carebim⁹ vi-
dendo vitā: mutabilitatē noſtrā trāſ-
cendem⁹ vidēdo imutabilitatē: cor-
ruptiōe nulla tenebimur vidēdo in-
corruptionē. Erit aūt tunc ſilitudo
hoīs etiā in corꝑib⁹ nr̄is. Hinc enim
per Paulū dr̄. Noſtra ꝯuerſatio in
celis ē: vnde etiā ſaluatorē expecta-
mus dn̄m nr̄m ieſū xp̄m q̄ reforma
bit corpus hūilitatis noſtre ꝯfigura-
tū corpori claritatis ſue. Erūt g̃ tūc
electoꝝ corda claritati dn̄ici corporꝫ
ꝯfigurata. que ꝛ ſi equalitatē glie ei⁹
nō habēt ꝑ naturā/ ſilitudinē tn̄ con
figuratiōis eius habebūt ꝑ grām: q2
vtiq3 ſilitudo vite ei⁹ nunc in morib⁹
trahit electoꝝ/ ꝛ in reſurrectōe ſeque
tur ſilitudo eternitatis in mēte: q̄m
videbim⁹ eū ſicuti ē. Ad h̄ q̄ppe ſan
cti omēs ad illa gaudia eterna perue:

Margin notes (right): Ubi. ſ. — Exo. iij. — Jaco. j. — j. Joā. iij. — Phil. iij.

nient vt eſſe deo ſiſes poſſint: ⁊ tamē
Ps. xxx/iiij. ſcriptū eſt. Dñe qs ſiſis tibi? Et iterū
Aut quis ſiſis erit deo int̄ filios dei?
Unde ergo ſiſes/ ⁊ vnde nō ſiſes: ni-
ſi q: ⁊ ſiſes erūt ad imaginē: ⁊ tñ non
erunt ſiſes ad equalitatē. Aſpiciēdo
quippe ad eternitatē dei fit eis vt ſint
eterni: ⁊ dū viſionis eius donū per-
piunt/ ex perceptione btitudinis imitā
tur qd vident. Et ſiſes ergo ſunt/ qa
beati ſunt. ⁊ tñ creatori ſiſes nō ſunt
qa creatura ſunt. Et hñt itaq̄ quan
dam dei ſiſitudinē/ q: non hñt finē: ⁊
tñ incircūſcripti eq̄litatē nō hñt: qa
circūſcriptionē habet.

De differētia quā in oratiōe patit̄ mala cōſciētia. Moralium libro. x. et. xviij. Capitulum. viij.

Sciendū eſt q̄ q̄ſquis a preceptis
dominicis diſcordat opere: q̄ties ea
audit corde ſuo reprehendit̄ atq̄ con-
fundit̄: q: id qd nō fecerit memorat̄.
nā in quo ſe erraſſe cōſiderat/ ipa ſe la
tenter cōſciētia accuſat. Mens etiaz
ab ſpei fiducia protin⁹ frangit̄: ſi in-
tenta precib⁹ necdū deuicte culpe me-
moria mordet̄. Diffidit nāq̄ ſe poſſe
accipe qd appetit: que pfecto remini-
ſcitur nolle ſe adhuc facere qd diui-
nitus audiuit. Hinc p Joānem dr̄.
1. Jo. iij. Si cor nr̄m nō reprehēderit nos/ fidu
ciam habem⁹ ad deū: ⁊ q̄cq̄d petieri-
mus ab eo accipiem⁹. Hinc Salo-
Prouer. xviij. mon ait. Qui auertit oclos ſuos ne
audiat legē: oratio eius erit execrabi
lis. Cor q̄ppe nos in petitiōe reprehen
dit: cū reſiſtere ſe preceptis ei⁹ quē po-
ſtulat meminit. Et oratio fit execra-
bilis: cū a cēſura legis auertit̄: qa di-
gnum pfecto eſt vt ab ei⁹ bñficijs ſit
quiſq̄ extrane⁹: cui⁹ nimirū iuſſioni-
bus nō vult eſſe ſubiect⁹. Qua in re

hoc eſt ſalubre remediū: vt cū ſe mēs
ex mēoria culpe reprehēdit: h̄ prius in
orōne defleat qd errauit q̄tin⁹ er-
roris macula cū fletib⁹ tergit̄ in peti-
tiōe ſua cordis facies ab auctore mū
da videat̄: ⁊ tūc ſicut Joānes dr̄. Fi- j. Joā. iij.
duciā hñtes ad deū q̄cq̄d petierim⁹
ab eo accipiem⁹. Si enī id qd precepit
facim⁹/ id quod petim⁹ obtinebim⁹.
Tūc q̄ppe iuxta Joānis vocē cor fi-
duciā in orōne accipit: cum ſibi vite
prauitas nulla cōtradicit. Ualde nanq̄
apud dnm vtraq̄ hec ſibi neceſſario
cōgruūt: vt ⁊ oratiōe operatio/ ⁊ opera-
tione fulciatur oratio.

Qualit̄ in hac vita deus videri ab hominib⁹ poſſit vel nō videri. Moraliū libro. xviij. Capitulum. ix.

Deum nemo vidit vnq̄. Cum j. Joā. iiij.
teſtamēti veteris pr̄es intueor/
multos hoꝝ teſte ipa ſacre elocutio-
nis hiſtoria deū vidiſſe cognoſco. Ui
dit quippe Jacob dnm: qui ait. Uidi
dnm facie ad faciem: ⁊ ſalua facta eſt
aīa mea. Uidit Moyſes dnm: de q̄ Ge. xxxij.
ſcriptū eſt. Loquebat̄ dns ad Moy- Exodi.
ſen facie ad faciē: ſicut loqui ſolet hō xxxiij.
ad amicū ſuū. Ecce teſtamēti veteꝝ
pr̄es/ deum ſe vidiſſe teſtati ſunt: ⁊ tñ
Joannes ait. Deū nemo vidit vnq̄.
Quid eſt h̄/ niſi q̄ patēter dat̄ intelli
gi: q: q̄diu hic mortalr̄ viuit̄/ videri
per quaſdaz imagines de⁹ pōt: ſed p
ipam nature ſue ſpeciē nō pōt: vt aīa
grā ſpūs afflata p figuras quaſdam
deū videat. ſed ad ipaz vim ei⁹ eſſen
tie nō ptingat. Hinc eſt enī q̄ Jacob
q̄ ſe deū vidiſſe teſtat̄/ hunc nō niſi in
angelo vidit. Hinc eſt q̄ Moyſes q̄
cū deo facie ad faciē loq̄bat̄ ſicut hō
ſolet loq̄ cū amico ſuo: et in ipa v̄ba
ſue locutiōis dr̄. Si inueni grām in Ibidem.

ꝯſpectu tuo: oſtẽde mihi temetipſum
manifeſte: vt videam te. Certe eñ ſi
de⁹ nõ erat cũ quo loquebat/ oſtẽde
mihi deũ diceret/ ⁊ nõ oſtẽde temet-
ipſum. Si aũt ⁊ deus erat cũ quo fa-
cie ad faciẽ loquebat/ cur ſe petebat
videre quẽ videbat. Sed ex hac ei⁹
petitõe colligit: quia eũ ſitiebat ꝑ in-
circũſcptẽ nature ſue claritatẽ cerne
re quẽ iã cepat ꝑ quaſdã imagies vi-
dere: vt ſicut ſupna eſſentia mẽtis ei⁹
oculis adeſſet: quatin⁹ ei ad eternita
tis viſionẽ nulla imago creata corpo
raliter ineſſet. Et viderũt ꝙ patres
veteris teſtamẽti dñm: ⁊ tñ iuxta Jo
annis vocẽ deũ nemo vidit vnq̃: qa
in hac mortali carne ꝯſiſtentibꝫ ⁊ vi-
deri potuit per quaſdaȝ circũſcptas
imagines: ⁊ videri nõ põt per incir-
cũſcriptũ lumẽ eternitatis. Sin ve-
ro a quibuſdã poteſt in hac adhuc cor-
ruptibili carne viuentibꝫ/ ſed tamen
ineſtimabili vtute creſcentibꝫ quodã
ꝯtemplatiõis acumine eterna dei cla
ritas videri. hoc quoq̃ a beati Joan
nis ſentẽtia nõ abhorret/ q̃ ait. Deuȝ
nemo vidit vnq̃: quoniã q̃ſquis ſa-
pientiã que deus eſt videt/ huic vite
fũdit⁹ morit: ne iam eius amore te-
neat. Nullus q̃ppe eũ videt qui ad-
huc carnaliter viuit: qa nemo p̃t am
plecti deũ ſimul ⁊ ſeculũ. Qui enim
deũ videt: eo ipſo morit quo vel intẽ
tione cordis/ vel affectu opis ab hu-
ius vite delectationibꝫ tota mente ſe-
paratur. Vñ ad eundẽ q̃q̃ Moyſen Vbi.s.
dicit. Non enim videbit me hõ ⁊ vi-
uet. Ac ſi aperte diceret. Nullus vn-
q̃ deum videt ſpiritaliter/ ⁊ mundo
viuit carnaliter.

¶ De duobꝫ pceptis charitatȝ. Mo
ralium lib. vij. Capitulum. x.

Qui nõ diligit fratrẽ ſuũ quem j. Jo. iiij.
videt/ deũ quẽ non videt quõ
põt diligere? Duo ſunt pcepta chari
tatis: dei videlȝ amor: ⁊ ꝓximi. Per
amorẽ dei amor ꝓximi gignit: et per
amorẽ ꝓximi dei amor nutrit. Naȝ q̃
deũ amare negligit/ pfecto diligere
proximũ neſcit. Et tũc pleni⁹ in dei
dilectiõe pficim⁹: ſi i eiuſdẽ dilectio-
nis gremio ꝓus ꝓximi charitate la-
ctamur. Quia eñ amor dei amoreȝ
ꝓximi generat: dictur⁹ per legẽ dñs
diliges ꝓximũ p̃miſit dicẽs. Diliges Deut. vi.
dñm deũ tuum: vt ſcilicȝ in terra pe-
ctoris noſtri ꝓus amoris ſui radicẽ
figeret: quatin⁹ per ramos poſtmo-
dũ dilectio fraterna germinaret. Et
rurſuȝ quia amor dei et ꝓximi amo-
re coaleſcit: teſtat Joãnes qui incre-
pat dicẽs. Qui nõ diligit fratrẽ ſuuȝ
quẽ videt/ deũ quẽ nõ videt quõ po-
teſt diligere? Que tamẽ diuina dile-
ctio per timorẽ naſcit: ſed in affectuȝ
creſcendo permutatur.

¶ De innumeris operibꝫ charitatis
Moraliũ libro. x. Capl'm. xi.

Charitas ad cũcta vtutũ facta
dilatat: que a duobꝫ q̃dem p̃-
ceptis incipit: ſed ſe ad innumera ex-
tendit. Cui⁹ nanq̃ charitatis initiũ
dilectio dei eſt/ ac dilectio ꝓximi. De
qua dilectiõe Joãnes dt. Et hoc mã j. Jo. iiij.
datum habem⁹ a deo: vt qui diligit
deũ/ diligat ⁊ fratrẽ ſuũ. Sed dei di
lectio ꝑ tria diſtinguit: quia ex toto
corde/ ex tota aĩa: ⁊ ex tota fortitudi
ne diligi ꝯditor iubet. Qua in re no-
tandũ eſt q̄ diuin⁹ ſermo cum deuȝ
diligi pcipit: non ſolũ narrat ex quo/
ſed etiã informat ex quãto: cũ ſubiun
git/ ex toto: vt videlicet qui perfecte
deo placere deſiderat/ ſibi de ſe nihil re

ſinquat. Proximi autē dilectio ad duo precepta deriuat̃/cū ⁊ per quendam iuſtū dr̃/qđ ab alio tibi odis fieri/vide ne tu alteri facias: ⁊ p̱ ſemet-

Mat. vij ipſam veritas dicit. Que vultis vt faciãt vobis homines/ita ⁊ vos facite illis. Quibꝰ duobꝰ ſcꝫ vtriuſqꝫ teſtamēti mandatis p̱ vnū malicia cōpeſcitur/per aliud benignitas prerogatur/vt malū quod pati nō vult quiſqꝫ non faciens ceſſet a nocendi ope/ ⁊ rurſum bonum quod ſibi fieri appetit impendens erga vtilitatē proximi ſe exerceat ex benignitate. Sed hec nimirū duo/dum ſollicita intentione cogitant̃: cor ad innumera virtutū miniſteria tenditur/ne vel ad inferenda que non debet deſideria inquieta mens ferueat/vel erga exhibēda q̄ debet ocio reſoluta torpeſcat. Nam cū cauet alteri facere quod nequaq̄ vult ab altero ipſa tolerare ſollicita ſe intentiōe circūſpicit/ne ſuperbia eleuet: ⁊ vſqꝫ ad deſpectum proximi animū deijciēs exaltet/ne ambicio cogitationem laniet/cumqꝫ hanc ad aliena appetēda dilatat anguſtet ne cor luxuria polluat/⁊ ſubiectū deſiderijs per illicita corrumpat: ne ira exaſperet/⁊ vſqꝫ ad proferendaꝫ cōtumeliā inflammet/ne immoderate linguam loquacitas ꝑtrahat: eamqꝫ vſqꝫ ad laſciuiã obtrectationis extēdat/ne odiū malicia excitet/⁊ os vſqꝫ ad iaculum maledictionis irritet. Et rurſum cū cogitat vt ea alteri faciat que ipſa ſibi fieri ex altero expectat/penſat nimirū vt malis bona/vt bonis meliora reſpōdeat/vt erga ꝓcaces mãſuetudinē longanimitatis exhibeat: vt malicie peſte lãguentibꝰ gratiã benignitatis impendat/vt diſcordes pacem vniet: vt concordes ad cōcupiſcentiam vere pacis accingat/vt indigētibꝰ neceſſaria tribuat vt errãtibus viã rectitudinis oſtendat/vt afflictos verbo ⁊ compaſſiōe mulceat/vt accenſos in huiꝰ mundi deſiderijs increpatiōe reſtringat/vt minas potentiū ratiocinatione mitiget: vt oppreſſorum anguſtias q̄ta ꝓualet ope leuet/vt foris reſiſtentibꝰ opponat patientiã/vt intus ſuperbientibus exhibeat cū patientia diſciplinã: vt erga errata ſubditorū ſic manſuetudo zelum tēperet quatinꝰ a iuſticie ſtudio non eneruet: ſic ad vltionē zelus ferueat: ne tñ pietatis limitē feruendo trãſcendat/vt ingratos beneficijs ad amorē ꝓuocet: vt gratos quoſqꝫ miniſterijs in amore ſeruet/vt ꝓximorū mala cum corrigere nō valet taceat/⁊ cū corrigi loquendo poſſūt ſilentiū cōſenſū eſſe ꝑtimeſcãt/vt ſic ea q̄ tacet toleret/ ne tñ in animo virus doloris occultet. vt ſic maliuolis munus benignitatis exhibeat/ne tñ per grãm a iure rectitudinis excedat/vt cuncta ꝓximis que ꝓualet impēdat: ſed hec impendendo nō tumeat: vt ſic in bonis q̄ exhibet tumoris p̄cipitiū paueat: ne tñ a boni exercitio torpeſcat/ vt ſic q̄ poſſidet tribuat/quatinꝰ q̄ta ſit largitas remunerantis attēdat/ne cū terrena largit̃ ſuaꝫ pluſq̄ꝫ neceſſe eſt inopiam cogitet: ⁊ in oblatione muneris hilaritatis lumen triſticia obſcuret. Caritas igit̃ ſi mentē plene ceperit/hãc ad innumera opa multiformiter accēdit.

In homelia. ix. ſcđe partis ſup̱ Ezechielē. Et in homelia ſuper Euangelium Si quis diligit me.

¶ Eſt itaqꝫ in dilectione dei neceſſa-

rio tenẽda fides ⁊ vita/in dilectione
vero ꝓximi debet ſũmopere patiẽtia
⁊ benignitas cuſtodiri. Eſt em̄ in di
Heb.xi. lectione dei neceſſaria fides et vita/
q̄a videlicz ſcriptũ eſt. Sine fide im
Jaco.ij. poſſibile eſt placere deo. Et rurſum
ſcriptũ eſt: Fides ſine opib⁹ mortua
eſt. Probatio ergo dilectionis: exhi
j.Joã.ij. bitio eſt opis. Hinc ioannes in ep̄l'a
ſua dicit. Qui dicit q̄a diligo deũ. et
mãdata ei⁹ nõ cuſtodit/ mendax eſt.
Vere em̄ diligim⁹ ſi ad mãdata ei⁹
nos a noſtris voluptatib⁹ coartam⁹.
Nam q̄ adhuc ꝑ illicita deſideria de
fluit: ꝑfecto deum non amat/q̄a ei in
ſua voluptate ↄtradicit. Eſt ãt in di
lectione ꝓximi nobis patientia ⁊ be
nignitas cõſeruãda: q̄a de eadẽ dile
j.Co.xiij. ctiõe ſcriptũ eſt. Caritas patiẽs eſt:
benigna eſt. Patiẽs ſcz/vt illata a ꝓ
ximis mala equanimiter portet. Be
nigna aũt vt ſua bona ꝓximis deſi
derabiliter impendat.

De Impenitẽtia. Moralium Li
bro.xvj. Capitulum.xij.

Peccatuz illud vſqz ad inferos
ducit̃ qđ ante finem vite ꝑſentiſ
per correptionẽ ⁊ penitentiã nõ emẽ
j.Joã.iij. datur/de quo videlicet pctõ ꝑ Joan
nẽ dicit̃. Eſt pctm̄ ad mortẽ/nõ pro
illo dico vt roget quis. Peccatũ nã
qz ad mortẽ eſt pctm̄ vſqz ad mortẽ
q̄a ſcz pctm̄ quod hic nõ corrigitur/
eius venia fruſtra poſtulat̃.

¶ In homelia nona ſecunde partis
ſuper Ezechielem.

¶ Hoc aũt inter pctm̄ ⁊ delictũ di
ſtat/ꝙ pctm̄ eſt mala facere: delictuz
vero bona derelinquere q̄ ſũmope
ſũt tenẽda. Vel certe peccatuz eſt in
opere: delictum in cogitatione.

Expliciunt exceptiones de epiſto
la Joannis prima.

Incipiunt exce
ptiones d̾ tertia beati Joãnis ep̄l'a.

¶ Qualiter contra linguas detrahẽ
tiũ ꝑparari debemus. In homelia.
ix. ſuꝑ Ezechielẽ. Cap.j.

Diotre iij. Joh.
ca. vnico.
pes ñ recipit nos
Magna indiget
inq̄ſitione/cuz re
cti viã operis te
nem⁹. Aliena ſemꝑ debem⁹ derogan
tiũ verba deſpicere: aut certe aliquã
do cõpeſcere. De qua re ſciendũ eſt/
q̄a linguas detrahẽtiũ ſicut nr̄o ſtu
dio nõ debem⁹ excitare ne ipi ꝑeant
ita ꝑ ſuã maliciaz excitatas debem⁹
equanimiter tolerare vt nobis meri
tũ creſcat/aliq̄ñ aũt cõpeſcere ne dũ
de nobis mala diſſeminãt coꝝ q̄ au
dire nos ad bona poterãt innocẽtiuz
corda corrũpãt. Hinc eſt em̄ ꝙ Joã
nes obtrectatoris ſui linguaz redar
guit dicens. Is q̄ amat ꝑmatũ gere
re in eis diotrepes non recipit nos.
Propter hoc ſi venero cõmoneam
opa ei⁹ q̄ facit verbis malignis gar
riẽs in nos. Hinc paul⁹ de detrahẽ
tib⁹ corinthijs loquit̃ dicẽs. Epiſto
le inquit graues ſunt ⁊ fortes. ꝑſen ij.Cor.x.
tia aũt corporis infirma ⁊ ſermo cõ
tẽptibilis. Hec cogitet q̄ eiuſmodi ẽ
q̄a q̄les ſum⁹ v̾bo ꝑ ep̄lam abſẽtes
tales ſum⁹ ꝑſentes in opere. Hi em̄
quoruz vita in exemplo imitationis
eſt poſita debẽt ſi poſſũt detrahẽtiũ
ſibi verba cõpeſcere/ne ꝑdicationez
eoꝝ nõ audiant q̄ audire poterãt: et
in prauis morib⁹ remanentes: hñ vi

here ↄtēnāt. Et hac in re ſubtilit inq
ſitiōe neceſſe eſt vt ſemetipm anim⁹
inueſtiget/ne fortaſſe laudis gliaȝ q̄
rat ⁊ animaruȝ lucra ſe q̄rere nr̄a co
gitatio ſimulet. Sepe em̄ ſui nomi-
nis laude anim⁹ paſcit/⁊ q̄ſi ſub ob-
tētu lucroꝝ ſpūalium cū de ſe bona
dici ↄgnouerit letat. Et ſepe ſue glo
rie defenſiōe cōtra detrahētes iraſci
tur/⁊ fingit ſibimet qḋ hoc ex eorum
zelo faciat q̄ruȝ corda a bono fenore
detrahentis ſermo perturbat. Illi
ergo debēt magnope curare ne con
tra coꝝ opinionē detrahētiuȝ verba
p̄ualeant/q̄ ſuaȝ cōſcientiā ſubtiliter
diſcutiētes ſe in ea inueniūt de amo
re priuate glorie nihil habere.

De ſuſtentandis pauperibus. in
homelia ſuper euangeliū Anno de-
cimoquinto. Cap. ij.

Ri. Joã. j. Nos ḡ ſuſcipere debemus eiuſ-
modi vt coopatores ſim⁹ ꝟitat-
ꝭ. Seculares viri intra ſctām eccle-
ſiā q̄uis ſpiritaliū ꝟtutū dona non
habeāt/dū tn̄ ſāctos viros donis ſpi
ritalibꝫ plenos ſua largitate ſuſtētāt
in ſp̄ualibꝫ coꝝ donis cooperatores
fiūt: hoc ante dei oculos exhibentes
ꝙ adiuuāt. Hinc ē em̄ ꝙ de q̄buſdā
pegrinātibꝫ fratribꝫ gaio ꝑ Joannē
d̄. Pro noīe em̄ xp̄i ꝑfecti ſūt/nihil
accipiētes a gētilibꝫ. Nos ḡ debem⁹
ſuſcipere eiuſmodi/vt coopatores ſi
m⁹ veritatis. Qui em̄ ſpiritalia do-
na habētibꝫ/temporalia ſubſidia tri
buūt/in ipſis donis ſpiritalibꝫ coopa-
tor exiſtit. Nā cū pauci ſint q̄ ſpūalia
dona ꝑcipiāt ⁊ multi q̄ rebꝫ tēporali-
bus abundēt/ꝑ hoc ſe diuites pau-
peꝝ ꝟtutibꝫ inſerūt qḋ eiſdē ſanctis
pauperibꝫ d̄ ſuis diuitijs ſolaciant.
Expliciunt exceptiones de tertia
Joānis epiſtola.

Incipiunt exce
ptiones ex opuſculis beati Gregorij
pape de libro apocalypſis beati Joa
nis apoſtoli ⁊ euāgeliſte.

Q ꝑ ſeptenariū numerū vniuer-
ſalis deſignat eccleſia. Cap. j.

Apoca- Apoca. j.
lypſis Jeſu Chri
ſti quaȝ dedit illi
deus palā facere
ſ̄uis ſuis q̄ opor-
tet fieri cito ⁊ ſignificauit mittens ꝑ
angelū ſuū ſeruo ſuo Joanni/qui te
ſtimoniuȝ ꝑhibuit verbo dei/⁊ teſti-
moniū Jeſu chriſti quecunq̄ vidit.
Beatus q̄ legit ⁊ q̄ audit verba pro
phetie huius/⁊ ſeruat ea q̄ in ea ſcri-
pta ſūt. Tēpus em̄ prope eſt. Joan-
nes ſeptē eccleſijs q̄ ſūt in aſia. Gra-
tia vobis ⁊ pax ab eo qui eſt/⁊ q̄ erat
⁊ q̄ venturus eſt.

Moralium libro. xvij. ⁊ xxxv.

Septenario nūero ſolet vniuer-
ſitas deſignari. vnde Joannes
in hac Apocalypſi ſeptē eccleſijs ſcri
bit. Sed ꝑ eas q̄d aliud q̄ꝫ vniuerſa-
lē eccleſiā intelligi voluit? Que nimi
rū vniuerſalis eccleſia vt plena ſepti
formis grē ſpiritu ſignaret. Heliſe⁹ iiij. Reg.
ſuꝑ puerū mortuū ſepties oſcitaſſe iiij.
deſcribit. Suꝑ extinctū q̄ppe popu
lū dn̄s veniēs q̄ſi ſepties oſcitat/qm̄
ei dona ſpūs ſeptiformis gratie miſe
ricorditer aſpirat. Septeȝ igit eccle-
ſijs ſcribit apoſtol⁹ Joānes/vt vnaȝ
catholicā ſeptiformis gratie plenam
ſpiritu deſignaret. Et de dn̄o nouі-
m⁹ dixiſſe ſalomonē. Sapientia edi

Puer.ix. ficauit ſibi domū:excidit colūnas ſe
ptē. Qui vt ſe id de ſeptem eccleſijs
dixiſſe innoteſceret:ſecut⁹ etiā ſacra
mēta ipſe diligenter inſeruit dicens.
Iſidoru. Immolauit victimas:miſcuit vinū
⁊ poſuit menſā. Per ſeptē quippe co-
lūnas om̄es eccleſias/nō incōueniē-
ter accipim⁹:q̄ vnā catholicā faciūt
toto terrarū orbe diffuſam.

¶ De reſtringenda a cogitatione lu
Apoca.j. xuria caritatis amore. Cap.ij.

Ego Joannes fui in inſula que
appellatur pathmos/ꝓpter verbū
dei ⁊ teſtimoniū Jeſu chriſti. Fui in
ſpū in dn̄ica die ⁊ audiui poſt me vo
cē magnā tanq̄ȝ tube dicentē. Quod vi
des ſcribe in libro:⁊ mitte ſeptem ec-
cleſijs q̄ ſūt in aſia/ epheſo/⁊ ſmirne/
⁊ pergamo:⁊ thyathire:⁊ ſardis/⁊ phi
ladelphie/⁊ laodicie. Et cōuerſus ſū
vt viderē vocē q̄ loq̄bat̄ mecū. Et
cōuerſus vidi ſeptē cādelabra aurea:
⁊ in medio ſeptē cādelabroꝝ aureoꝝ
ſimilē filio hominis veſtitū podere
⁊ precinctū ad mamillas zona aurea.

¶ Moralium libro.xxj.⁊.xxxiiij.

Malum luxurie aut cogitatione
perpetratur. Per moyſen vero luxu-
ria perpetrata. per auctorē vero mundi-
cie luxuria dānat̄ cogitata:ſicut ipſe
dicit. Scriptū eſt/ Nō adulterabis.
Mat.xix Ego autē dico vobis quia om̄is qui
viderit mulierē ad cōcupiſcēdū eā
iā mechatus eſt eā in corde ſuo. Re-
dēptor quippe noſter veniēs legis pce
pta trāſcendit ⁊ ab electis ſuis nō ſo
lū luxuriā carnis/ſȝ etiā cordis ab-
ſcidit. iuſſitq̄ȝ nō tātū lūbos carnis
ſuccingere/id eſt luxuriā ab affectu
refrenare/ſed etiā lumbos mentis p̄-
cepit ſuccingere id eſt hanc etiā a co
gitatione reſtringere. Hinc eſt q᷑ an
gelus qui Joannem in patmos inſu
la relegatū alloquitur:aurea zona
ſuper mammillas cinctus eſſe perhi
betur. Solet enim nomine auri plerū
q̄ȝ caritas intimari. Quia ergo te-
ſtamenti noui mundicia etiam cor-
dis luxuriam refrenat/angelus qui
in eo apparuit in pectore cinctus ve
nit. Quem bene aurea zona reſtrin-
git/quia quiſquis ſuperne patrie ci-
uis eſt:non iam timore ſupplicij/ſed
amore caritatis immundiciam deſe
rit. Uel ideo ad mammillas zona au
rea cinctus Joanni angelus appa-
ruit/quia ſupernorū ciuiū pectora
dum penali iā nequaq̄ȝ timori ſub-
iecta ſunt/⁊ a ſe viciſſim nulla ſciſſio
ne ſoluuntur/ex ſola caritate cōſtrin
gunt̄. zonam quippe aureā circa mā
millas habere eſt/cūctos mutabiliū
cogitationum motus/per ſolius iā
amoris vincula reſtringere.

¶ Qd per angelos predicatores deſi
gnatur. Moralium Libro.xxxiiij.
Capitulum.iij.

Et angelo pergami eccleſie ſcri Apoc.ij.
be. Sepe ſcriptura ſacra predi
catores eccleſie pro eo q᷑ gloriā pa-
trie celeſtis anunciant/ angeloꝝ no-
mine ſolet deſignare. Hinc eſt q᷑ Jo
annes ſeptem eccleſijs ſcribēs ange-
lis eccl'iarum loquitur.i.predicatori
bus populoꝝ. Hinc ꝓpheta ait. An-
geli pacis amare flebunt. Eſa.xxx iij

¶ De remuneratione bonoꝝ operū
⁊ vltione malorum. Moralium li-
bro.xxj. Capitulum.iiij.

Scio vbi habitas/ vbi ſedes eſt Appoc.ij
ſathane. Sic domin⁹ de⁹ vias
oim̄ examinatione ſubtili cōſiderat
vt in vnoquoq̄ȝ noſtrum:nec ea que
remuneret bona pretereat/nec ma

la q̄ videlicet diſplicent ſine increpa
tiōe derelinquat. Hinc eſt ꝙ angelū
ꝑgami eccleſie ⁊ in q̄buſdā dn̄s lau
dat: ⁊ in q̄buſdam redarguit dicēs.
Scio vbi habitas: vbi ſedes ē ſatha
ne ⁊ tenes nomē meū ⁊ nō negaſti fi
deꝫ meā. Et paulo pꝰ. Sꝫ habeo ad
uerſuꝫ te pauca/ q̄a habes illic tenen-
tes doctrinaꝫ balaam. Hinc angelo
Apo.ij. tyathire dicit̄. Noui opa tua/ ⁊ cari-
tatē ⁊ fidē/ ⁊ miniſteriū/ ⁊ patientiaꝫ
tuā ⁊ opa tua nouiſſima plura p̄ori-
bꝫ ſed habeo aduerſū te pauca/ q̄a ꝑ
mittis mulierē Jezabel: q̄ ſe dicit ꝓ-
phetē docere ⁊ ſeducere ſuos meos
⁊ fornicari ⁊ mādučare idolotitum.
Ecce bona memorat: nec tñ reſecan
da mala ſine penitētia relaxat: q̄a ſcꝫ
ſic ſingulorꝫ vias conſiderat/ ſic greſ
ſus enumerās pēſat/ vt examine ſub
tili ꝑpē dat vel q̄ſtū ad bona q̄ſqꝫ ꝓ-
ficiat: vł q̄ſtū ad mala deuiās ſuis ꝑ
fectibꝫ cōtradicat. Incrementuꝫ q̄ꝓ-
pe meritorū quod bone vite ſtudijs
auget̄/ plerūqꝫ mali admixtiōe tetra
bit̄/ ⁊ bonū q̄d animus oꝑando con
ſtruit/ hoc alia ꝑpetrādo ꝑuertit.

¶ Ex mēbra antixp̄i eſſe cōprobant̄ qui eum male viuendo preueniunt. Moralium. lib. xxix. Cap. v.

Ubi.ſ. Habes illic tenētes doctrinā ba-
laam. Cain ꝗ Judas ⁊ Simō
⁊ alij multi lōge ab antixp̄i tēporibꝫ
extiterūt/ ⁊ tñ ſe ei ꝑuerſe viuēdo cō
iunxerūt. Sic iniquū corpꝰ ſuo ca-
piti/ ſic mēbris mēbra iungunt̄/ ⁊ cū
in cognitiōe ſe neſciūt tñ praua ſibi
actiōe copulant̄. Neqꝫ eñ ꝑgamus
balaam libros aut v̄ba cognouerat/
⁊ tñ eius nequitiā ſequēs ſupne vo-
cē increpationis audiebat. Habes il
lic tenētes doctrinā balaam/ qui do
cebat balach mittere ſcādalū corā fi
lijs iſrael edere ⁊ fornicari. Tyathi-
re q̄qꝫ eccleſiam ab hiezabel ꝓtinꝰ
⁊ tēpora ⁊ loca diuidebāt/ ſꝫ q̄a cam
par vite reatꝰ aſtrinxerat ineſſe ei hie
zabel dicit̄ atqꝫ ꝑuerſis oꝑibꝫ inſiſte
re/ angelo atteſtāte q̄ ait. Habeo ad-
uerſū te aliqua/ q̄a ꝑmittis mulierēꝫ
hieſabel q̄ ſe dicit ꝓphetē docere ⁊ ſe
ducere ſuos meos/ ⁊ fornicari ⁊ mā
ducare de idolotitis. Ecce q̄a reperi
ri poterāt q̄ hiezabel vitā actione re-
proba ſecuti ſūt hieſabel illic inuēta
memorat̄/ q̄a videlicꝫ prauū corpus
ꝯiuncti mores vnū faciūt etiā ſi hoc
loca vel tēpora ſcindūt. Un̄ fit vt in
ꝑuerſis ſuis imitatoribꝫ ⁊ iniquꝰ q̄ſ
qꝫ maneat/ q̄ iā p̄terijt: ⁊ in ſuis oꝑa
toribꝫ ipē iniquorū auctor iaꝫ appa-
reat q̄ nec dū venit. Hinc Joannes j.Joi.ij.
ait. Nūc ātixp̄i multi facti ſūt/ q̄a in-
q̄ oēs iā mēbra eius ſūt/ q̄ ſcꝫ ꝑuerſe
edita caput ſuū male viuēdo p̄ueniūt.

¶ De cognitiōe dei. Moralium libro. xix. Capitulum. vj.

Uidere ꝑfecte coeternā dei ſapi
entiā: hoc eſt q̄d habere. Unde
ad Joannē de munere vincētiꝫ dicit̄.
Dabo tibi calculū cādidum/ ⁊ in cal Apo.ij.
culo nomen nouū ſcriptū/ q̄d nemo
ſcit niſi q̄ accipit. In hac eñ vita ſci-
re aliquid vel videre poſſumꝰ etiam
q̄d non accepimꝰ. Habere vero no-
men nouum in calculo ſcriptum id
eſt in eterno p̄mio notitiaꝫ dei hūanis
mētibꝫ inuſitatū eſt. Quā nō p̄ōt ſci
re niſi q̄ hanc etiā acceperit habere.

¶ Mēs hūana ſemꝑ ad ima re labitur/ niſi ſtudioſe ad ſūma conet̄/ In paſtorali capitulo. lviij: Cap. vij.

Ubi inchoata bona minime cō
ſumāt/ cauta circūſpectiōe de-

bet ꝯſiderare/q̄a dū ꝓpoſita nō per‑
ficiūt/etiā q̄ fuerant cepta ꝯuellunt.
Si em̄ qḋ videt̄ gerendū ſollicita in
tētione nō creſcit: etiaꝫ quod fuerat
bene geſtū decreſcit. Hinc ſardis ec
Apoc. iij. cleſie ab angelo dicit̄. Eſto vigilans
ꝛ cōfirma cetera q̄ moritura erāt/nō
em̄ inueni opa tua plena coram deo
meo. Qꝛ igit̄ plena corā deo eiꝰ opa
inuēta nō fuerāt moritura reliqua q̄
etiā erāt geſta p̄dicabat Si ei quod
mortuū in nobis eſt ad vitam nō ac
cēdit̄: hoc etiam extinguit̄. qḋ q̄ſi ad
huc viuum tenet̄/ In hoc q̄ppe mū‑
do humana anima q̄ſi more nauis
ꝯtra fluminis ictū cōſcendētis vno i
loco nequaq̄ꝫ ſtare pmittit̄/q̄niaꝫ ad
ima relabit̄/niſi ad ſūma conet̄. Si
ḡ incboata bona fortis operantiꝫ ma
nus ad pfectionem nō ſubleuat: ipſa
opandi remiſſio cōtra hoc quod opa
Prouer. xviij. tuꝫ eſt pugnat. Hinc eſt qḋ per ſalo‑
monē dicit̄. Qui mollis et diſſolutꝰ
eſt in opere ſuo/frater eſt ſua opa diſ
ſipātis Quia videlicꝫ q̄ cepta bona
diſtricte nō exequit̄: diſſolutiōe negli
gētie manū deſtruentis imitatur.
¶ Qꝫ boni rectores colūne eccleſie
vocant̄. Moraliū lib. xviij. Cap. viij.

Summi p̄dicatores eccleſie ſup
quos in celeſtibus creſcēs vni‑
uerſa ſpiritualis fabrice ſtructura
ſurgit colūne vocant̄: ſicut hec apo‑
Apoc. iij. calipſis ioānis teſtat̄ dicēs. Qui vi‑
cerit/faciam illuꝫ colūnam in ꝯtēplo
dei mei. Quiſq̄s em̄ in dei opere re‑
cta itētiōe firmat̄/colūna in ſtructu
ra fabrice ſp̄ualis erigit̄/vt i h̄ tēplo
qḋ eſt eccl̄ia poſitus/ꝛ vtilitati ſit et
decori. De huiuſmodi colūnis loq̄‑
Gal. ij. tur apoſtolꝰ dicēs. Petrus ꝛ Jaco
bꝫ ꝛ Joānes q̄ videbant̄ colūne eſſe
dextras dederūt mihi.
¶ Qꝫ noxius ſit tepor in eis qui cō‑
uerſi ſunt ad eum. In paſtorali capi
tulo. lviij. Capitulum. ix. Apoc. iij.

Utinam frigidus eſſes aut cali
dus Qui bona incipiunt nec
ea pficiūt debēt ppēdere qḋ tolerabi
lius potuiſſet eſſe rectā viam non ar
ripere/q̄ꝫ poſt arreptā poſt tergū re‑
dire. Niſi ei retro reſpicerēt/erga ce
ptū ſtudiū nullo torpore languerēt.
Audiāt ergo q̄ ḋ ſcriptū eſt. Utinaꝫ
frigidus eſſes aut calidus. Sꝫ quia
tepidꝰ es ꝛ nec frigidꝰ nec calidꝰ/in‑
cipiā te euomere ex ore meo. Calidꝰ
q̄ppe eſt q̄ bona ſtudia ꝛ arripit ꝛ cō
ſūmat. Frigidus ṽo eſt/q̄ cōſummā
da nec incboat. Et ſicut a frigore p
teporē tranſit̄ in calorē/ita a calore p
teporeꝫ redit̄ ad frigus Quiſq̄s igit̄
amiſſo infidelitatiꝫ frigore/ſꝫ nequa‑
q̄ꝫ tepore ſuperato creſcit vt feruеat:
pculdubio calore deſꝑato duꝫ in no‑
uo tepore demorat̄ agit vt frigeſcat
Sꝫ ſicut ante teporeꝫ frigus eſt ſub
ſpe/ita poſt frigus tepor in deſꝑatio
ne. Qui em̄ adhuc eſt in pctis fidu‑
ciā nō amittit cōuerſionis. Qui ṽo
poſt cōuerſionē tepuit/ſpeꝫ q̄ potuit
eſſe de pctōre ſubtraxit. Aut calidꝰ
ergo q̄ſq̄ꝫ aut frigidꝰ eſſe q̄rit̄ ne te‑
pidꝰ euomat̄/vt vel aut needū con‑
uerſus adhuc de ſe ſpeꝫ ꝯuerſiōis p̄‑
beat/aut iā cōuerſus in ṽtutibꝫ inar
deſcat/ne euomat̄ tepidꝰ q̄ a calore
quē ꝓpoſuit torpore ad noxiū frigus
¶ Qꝫ pauperes ſint q̄ ṽtu‑ (redit.
tibꝫ carēt. Moraliū li. xxxiiij. Ca. x.

Dicis q̄ꝛ diues ſum. Egeſtas re Ubi ſ.
proboꝝ ꝓprie dr̄/q̄ dū vitijs re‑
plent̄ ṽtutū diuitijs vacuant̄. Qui‑
bꝫ ſepe ꝯtingit vt pelatiōis dementiā

ſubleuati dū ruine ſue dāna nō con
ſiderant eſſe ſe etiā a bonis actibꝫ in
opes nō agnoſcāt. Unde voce angeli p̄
dicatori laodicie dr̄. Dicis q̄ diues
ſum ⁊ locupletatꝰ ⁊ nullīꝰ egeo/⁊ ne
ſcis q̄a tu es miſer ⁊ pauper ⁊ cecus
⁊ nudus. Quaſi diuitē ſe aſſerit qui
ſe ꝑ arrogantiā extollit:ſed pauꝑ ce
cus et nudꝰ arguit̄. Pauꝑ vtiq̄ꝫ.q̄a
vͥtutū diuitias nō habet. Cecus:q̄a
nec paupꝑtatē quā patit̄ videt. Nu
dꝰ q̄a p̄mā ſtolā ꝑdidit/ſed peius q̄a
ſe nec perdidiſſe cognoſcit.

¶ Qꝫ ꝑ obediētiā acq̄rit̄ ſapientia.
Moraliū libro.iiij. Capitulū.xi.

Ubi. s. Suadeo tibi emere a me auruꝫ
ignitū. Per aurū ſapiētia intel
Prouer. xxi. ligit̄/de qua ꝑ ſalomonē dr̄. Theſau
rus deſiderabilis/ requieſcit in ore ſa
pientiſ. Auꝝ nāq̄ꝫ ſapientiam vidit/
quā theſauꝝ vocauit. Que recte au
ri appellatione ſignat̄:q̄a ſicut auro
temporalia/ita ſapiētia bona eterna
mercant̄. Qꝫ igit̄ aliq̄n ꝑ auꝝ ſapiē
tia intelligit̄/p̄dicatori laodicie ab ā
Apoc.iij. gelo dr̄. Suadeo tibi emere a me au
rū ignitū. Auꝝ q̄ppe emimus:cū ac
cepturi ſapientiā p̄us obediētiā pre
bemꝰ/Ad quē videlicꝫ nos ꝯtractū
q̄dam ſapiēs excitat. Cōcupiſcis ſa
pientiaꝫ ſerua mandata:⁊ dominus
prebebit illam tibi.

¶ Qꝫ ꝑ bona opa cecitas cordis ſa
nari debeat. In paſtorali capitulo.
vndecimo. Capitulum.xij.

Ubi. s. Collirio inunge oculos tuos vt
videas. Lippus eſt cuius inge
niū ad cognitionē veritatꝭ emicat/ſꝫ
tñ hoc vite carnalis operatio praua
obſcurat ſenſū natura exacuit/ſꝫ cō
uerſationis prauitas cōfundit. Cui
bene ꝑ angelū dicit̄. Collirio inunge
oculos tuos vt videas. Collirio q̄p
pe vt videamꝰ oculos inungimꝰ:cū
ad cognoſcendaꝫ veri luminis clari
tatē intellectus noſtri acieꝫ medica
mine bone opationis adiuuamꝰ.

¶ De flagello diuine percuſſionis.
Moralium lib.xviij. Cap.xiij.

Omnis diuia ꝑcuſſio aut pur
gatio in nobis eſt vite preſentꝭ
aut initiū pene ſequentis. De his q̄
ex flagello ꝓficiūt. dn̄s ip̄e voce an Ubi. s.
geli ad Joannē ait: Ego q̄s amo re
darguo ⁊ caſtigo. Sicut alibi dicit̄. Heb.xij.
Quem diligit deꝰ caſtigat:flagellat
oēm filiū quē recipit. Ecōtra de fla
gello dānationis per Hieremiā dn̄s
dicit duꝫ incorrigibiliter delinquen
tes populos vidit q̄s nō iam ſub di
ſciplina filios:ſed ſub diſtricta ꝑcuſ Hiere.xx.
ſione hoſtes intuet̄. Plaga inimici
ꝑcuſſi te /caſtigatione crudeli. Hos
enī dānant flagella ⁊ nō liberāt. his
flagella ab hac vita incohoāt. vnde ꝑ
moyſen dn̄s dicit. Ignis exarſit ab
ira mea:⁊ ardebit vſq̄ꝫ ad inferos d
orſum. Quantū ad p̄ſentē etenī per Deu.xxxij.
cuſſionē ſpectat recte dicit̄. Ignis ex
arſit ab ira mea. Quantum vo ad dāna
tionē eternā/apte mox ſubdit̄. Et ar
debit vſq̄ꝫ ad inferos deorſum. licet
a q̄buſdā dici ſoleat illud q̄d iuxta ſe
ptuaginta interp̄tes in naum ꝓphetā
ſcriptū eſt. Nō iudicabit deus bis in
idip̄ꝫ. Qui tñ hoc quod ꝑ hieremiaꝫ
ꝓphetam de iniq̄s dicit̄ nō attendūt.
⁊ duplici cōtritione cōtere eos/⁊ id Jud.v.
q̄d alibi ſcriptū eſt. Jeſus populum
de terra egypti ſaluās/ſecūdo eos q̄
nō crediderūt ꝑdidit. Quibꝫ tñ ſi cō
ſenſū p̄bemꝰ quālibet culpā bis feri
ri non poſſe hoc ex p̄ctō ꝑcuſſis ⁊ in
p̄ctō ſuo morietibꝫ debet eſtimari/q̄

niaʒ coꝝ ꝑcuſſio hic cepta illic ꝑficiť
vt incorreptis vnū flagelluʒ ſit ꝙ tē⸗
poraliter incipit: ſʒ in eternis ſuppli
cijs cōſūmať / q̄tinus eis q̄ oīno cor⸗
rigi renuūt / iā p̄ſentiū flagelloꝝ per⸗
cuſſio / ſequētiū ſit initiū tormentoꝝ.
Unde hoc ſemꝑ electi p̄uident vt ante
ad iuſticiā redeant q̄ȝ ſeſe ira iudicis
inextinguibiliť accēdat: ne vltimo fla
gello deꝑhenſi ſimul eis finiať vita
cū culpa. Flagellū namq̄ȝ tūc diluet
culpā / cū mutauerit vitā. Nam cui⁹
mores nō mutat / nō expiat actiones

De ſeſſiōibꝫ ſanctoꝝ cū xp̄o iudi⸗
cantiū. Moralium lib. xxvj. ca. xiiij.

Sancti viri q̄ nunc iuſte ⁊ irrep⸗
hēnſibiliter viuunt in futuro iu
dicādi potētiā nāciſcunť. Hinc lao⸗
Apoc. iij. dicenſi eccleſie dn̄s dicit. Qui vice⸗
rit dabo ei ſedere mecum in throno
meo. ſicut ⁊ ego vici ⁊ ſedi cuʒ patre
meo in throno eius. Uincēs dn̄s in
throno cū p̄re ſediſſe ſe aſſerit / q̄a p⁹
paſſiōis certamina / poſt reſurrectio
nis palmaʒ clarius ſe oībꝫ ꝙ p̄rāti
p̄ris eſſet equalis indicauit / eiq̄ȝ ſe n̄
diſparem calcato mortis aculeo in⸗
notuit. Unde ⁊ marie necdū ſe credēti
patri ſimilē dicit. Noli me tangere /
Joā. xx. nōdum em̄ aſcendi ad patrem meuʒ.
Nobis em̄ in throno filij ſedere eſt /
ex eiuſdē filij poteſtate iudicare. Qz
em̄ iudicij p̄ncipatū ex eius v̄tute ꝑ
cipimus / velut in eius throno reſide
m⁹. Nec abhorret a v̄o ꝙ alibi ſuper
duodecim thronos ſeſſuros teſtať eſ
ſe diſcipulos: hic autē in throno ſuo
perhibet eſſe ſeſſuros. Per thronos
q̄ppe duodecim vniuerſale iudiciū:
ꝑ thronū v̄o filij ſingulare culmē iu
diciarie poteſtatis oſtēdiť. Hoc ergo
duodecim thronis qđ vno throno fi

lij d̄ſignať / q̄a veʒ vniuerſale iudiciū
ex nr̄i mediatoris interuētiōe ꝑcipiť

De ſignificationibꝫ q̄ttuor ania⸗
lium. Moralium lib. xxxj. Ca. xv.

Et ecce ſedes poſita erat in celo
⁊ ſupra ſedē ſedens. Et in me⸗
dio ſedis ⁊ in circuitu ſedis q̄tuor a⸗ Apo. iiij.
nimalia plena oculis an̄ ⁊ r̄tro. Eze
chiel ꝓpheta dum ſub animaliū ſpe⸗
cie q̄ttuor euangeliſtas ſe vidiſſe de
ſcriberet: in eis ſibi hominis / leonis /
bouis / ⁊ aquile faciem apparuiſſe te
ſtať. Cui nimiꝝ ꝓphetice ſn̄ie ip̄e Jo
annes q̄q̄ȝ in hac reuelatiōe ſua non
diſſonat dicēs. Aial p̄mū ſimile leo⸗
ni ſcđm animal ſimile vitulo: tertiuʒ Ibidem.
animal habēs faciē q̄ſi hoīs: quartū
anial ſimile aq̄le volāti. Hec q̄ttuor
animalia ſingula ad vnūquēq̄ȝ euan
geliſtā recte ꝯueniūt / dū alius hūane
natiuitatis ordinē / alius ꝑ mūdi ſacri
ficij mactationē quaſi vituli morteʒ /
ali⁹ p̄tātis fortitudineʒ q̄ſi leonis cla⸗
morē inſinuat / ali⁹ natiuitatē v̄bi in
tuēs q̄ſi ſolē ortuʒ aq̄la aſpectat. In
ſcp̄tura q̄ppe ſacra aliq̄n aq̄le voca⸗
bulo vel ſubtilis ſācroꝝ intelligētia
⁊ ſublimis coꝝ ꝯtēplatio figurať / vľ
incarnat⁹ dn̄s ima celeriter trāſuo⸗
lans / ⁊ mox ſūma repetēs deſignať.
Per quartū igiť aial. i. aq̄lā q̄ cūcta
rū auiū viſū acie ſupat / ita vt ſolis ra
di⁹ fixos in ſe ei⁹ oculos nulla lucis
ſue choruſcatiōe reuerberās claudat
Joānes ſignificať / q̄ volando terraʒ
deſeruit: q̄a ꝑ ſubtilē intelligentiā in
t̄na myſteria v̄bū videndo penetra⸗
uit. Poſſūt p̄terea hec q̄ttuor aialia
ip̄m ſuū caput cui⁹ ſūt mēbra ſigna
re. Ip̄e nāq̄ȝ hō eſt: q̄a naturā noſtrā
veraciter ſuſcepit / ⁊ vitul⁹ q̄a patiē⸗
ter pro nobis occubuit: ⁊ leo q̄a ꝑ di

diuinitatis fortitudinē ſuſcepte mortꝭ
vinculū rupit: ⁊ ad extremū aq̄la: qm̄
ad celū de q̄ venerat redijt. Hō igiť
naſcēdo / vitul⁹ moriēdo / leo reſurgē
do / aq̄la ad celos aſcēdēdo vocat⁹ ē.

¶ Moraliū libro. xxxix.

Poſſunt etiaꝫ ſancti ꝑ hec aīalia
deſignari: qm̄ ⁊ ali⁹ cūcta rōnabiliť
agēdo fit hō: ali⁹ in paſſionib⁹ fortis
aduerſa mūdi nō timēdo fit leo: ali⁹
per abſtinētiā ſemetipm̄ viuā hoſtiā
offerēdo fit vitul⁹: alius ſe in alta ra-
piēdo ꝯtēplatiōis volatu fit aquila.

De circūſpectione ſanctoꝝ. Mo-
raliū libro. xix. Cap. xvi.

Apo. iiij. Et q̄ttuor aīalia ſinglꝰa eorū ha-
bebāt alas ſenas: ⁊ in circuitu ⁊
int⁹ plena ſunt oculis. Oēs ſcti foris
ſe intuſq̄ʒ circūſpiciūt: ⁊ vľ repḃēden
dos ſe exteri⁹ vľ iniq̄s ſe interi⁹ vide-
ri inuiſibiliť timēt. Hinc ē ꝙ aīalia
que ꝑ Joānē videnť in circuitu ⁊ in-
tus plena oculꝭ eē memoranť. Quiſ-
quis em̄ exteriora ſua honeſte diſpo-
nit / ſed interiora negligit: in circūitu
oculos hꝫ / ſed int⁹ nō habet. Sancti
vo oēs q̄ ⁊ exteriora ſua circūſpici-
unt vt bona de ſe exempla fratrib⁹ p̄-
beant / ⁊ interiora ſua vigilāter atten
dūt: q̄ ſeſe irreprobabiles interni iu
dicis obtutibus parāt: ⁊ in circūitu
oculos ⁊ int⁹ habere ꝓhibenť.

De ſancta trinitate in vna deitate
In homelia quarta ſecūde partis ſu
per Ezechielē. Cap. xvij.

Ibidem. Et requiem nō hēbant die ac no-
cte dicētia / ſanct⁹ / ſcťūs / ſanct⁹:
dn̄s deus omp̄s / q̄ eſt ⁊ q̄ vētur⁹ eſt.
Cōſiderādū eſt ꝙ vna fides fuit ve-
terū ac nouoꝝ patrū / ⁊ oīpotētē deū
trinitatē eſſe crediderit. Ecce nanq̄ʒ
Joānes in reuelatiōe ſua dt. Quat-
tuor aīalia in celo clamantia / ſcťūs /
ſcťūs / ſcťūs: dn̄s de⁹ op̄s. Vt em̄ ꝑſo
naꝝ trinitas mōſtrareť / tertio ſanct⁹
dr̄. Sꝫ vt vna eſſe ſubā trinitatis ap
pareat: nō dn̄i dij / ſed dn̄s eē ꝓhibeť.
Hō Dauid q̄q̄ʒ ſiliť ſentiēs ait. Bn̄- Ps. lxvi.
dicat nos de⁹ deus nr̄ bn̄dicat nos
de⁹. Qui cū tertio dixiſſꝫ deū / vt vnū
hūc eſſe oñderet / ſubdidit: ⁊ metuāt
eū oēs fines terre. Paul⁹ q̄q̄ʒ loquiť
dicēs. Qm̄ ex ipſo ⁊ ꝑ ipm̄ ⁊ in ipſo Rom. xi.
ſunt oīa. Ex ipō / vicꝫ ex p̄re. ꝑ ipm̄ / ꝑ
filiū: in ipō aūt / in ſpū ſancto. Que ꝑ
ipm̄ dixiſſet / manifeſtās adiūxit. Ipi
glīa in ſecula ſeculoꝝ. Amē. Qui em̄
nō dixit ipſis / ſꝫ ipſi: dicēdo ter ipm̄:
diſtinxit ꝑſonas: ⁊ ſubiūgēdo ipi glo
ria: nō diuiſit ſubſtantiā.

Moralˀ. lib. xxij. Qꝫ attribuēdum
ſit grē dei q̄cq̄d boni agim⁹. Ca. xviij

Et cū darent illa q̄ttuor aīalia Apo. iiij.
gliam ⁊ honorē ⁊ bn̄dictōēꝫ ſe-
dēti ſuꝑ thronū viuēti in ſeclˀa ſecu-
loꝝ. ꝓcidebāt viginti q̄ttuor ſeniores
an̄ ſedentē in throno: ⁊ adorabāt vi-
uentē in ſeclˀa ſecloꝝ: ⁊ mittebāt coro
nas ſuas ante thronū dei. Sācti vi-
ri q̄cquid boni in ſe ꝯſpiciūt immorta-
lis grē donū eſſe cognoſcunt: eiq̄ʒ de
accepto munere debitores fiunt: q̄ ⁊
ꝑueniēdo dedit eis bonū velle qꝺ no
luerāt: ⁊ ſubſeq̄ndo ꝯceſſit bonū poſ-
ſe qꝺ voluīt. Vn̄ bene ꝑ Joānē diciť.
Adorauerūt viuentē in ſeclˀa ſeclˀorū
mittētes coronas ſuas an̄ thronum
dei. Coronas nāq̄ʒ ſuas an̄ thronū
dn̄i mittere / eſt certaminū ſuorū vi-
ctorias nō ſibi tribuere / ſꝫ auctori vi
ad illū referāt gliam laudis a quo ſe
ſciūt vires accepiſſe certaminis. Au
ctoris em̄ ſui grām negare cōuinciť:
q̄ſquis ſibi tribuit qꝺ oꝑať. Et deuꝫ

negat/cuiꝰ deſpecta gr̃a ſibi vires bo
ni oꝑis arrogat. Omne aũt pctm̃ qḋ ex
infirmitate ē/ſpem neqꝙ̃ ꝑdit: qm̃ a
ſuꝑno iudice veniã reqrit. ꝑſumptio
ꝰo virtutũ ꝓprie tãto grauiꝰ eſt in de-
ſperatiõe/qñto longiꝰ ab humilitate.
Cũqꝫ vires ſibi tribuit oꝑis/ ad ad-
iutoriũ nõ recurrit auctoris. Fitqꝫ vt
eo grauius peccator pereat ꝙ̃ ⁊ ipum
hoc ꝙ peccator eſt ignorat.

Qualiter ſcriptura ſacra fortes ſa
tiat/⁊ paruulos nutrit. In homelia
nona ſuꝑ Ezech. Cap. xix.

Apoc. v. Et vidi in dextera ſedẽtis ſuper
thronũ librũ ſcriptũ intus ⁊ fo
ris/ſignatũ ſigillis ſeptẽ. Per libruꝫ
ꝙ̄ ē in dextera ſedẽtiũ ſuꝑ thronũ ſcri-
pture ſacre pagine ſignanṫ:ꝙ ꝓfũdita
te ſniaꝝ ſic claudũṫ: vt nõ facile ſen-
ſu oim̃ penetrenṫ. Qui liber ſacri elo
quij intꝰ ſcriptꝰ eſt ꝑ allegoriã/ foris
per hyſtoriã. Intꝰ per ſpũalẽ intelle-
ctũ/foris ꝰo ꝑ ſenſuꝫ lr̃e ſimplicẽ ad-
huc infirmãtibꝫ ꝯgruenṫ. Intꝰ qm̃
inuiſibilia ꝓmittit: forꝫ qꝛ viſibilia ꝓ-
ceptoꝝ ſuoruꝫ rectitudine diſponit.
Intꝰ q̃a celeſtia pollicetṫ: foris aũt qꝛ
terrena ⁊ ꝯtẽptibilia qualr̃ ſint vl̃ in
vſu habẽda/vel ex deſiderio fugiẽda
ꝑcipit. Alia nãqꝫ de ſecretis celeſtibꝫ
loquiṫ/alia ꝰo in exterioribꝫ actiõibꝫ
iubet. Et ea q̃dẽ ꝙ̄ foris ꝑcipit patẽt:
ſꝫ illa ꝙ̄ ꝺ̄ internis narrat plane deꝑ
hẽdi neq̃unt. Ea em̃ ꝙ̄ de natura di-
uinitatꝭ vl̃ de et̃nis gaudijs narrat/
nobis adhuc neſcientibꝫ: ſolis angel̃
in ſecreto ſunt cognita. De qbꝫ tñ oc
cultis partẽ per ſpũalem intelligẽtiã
ſentimꝰ/iam ſcti ſpũs pignꝰ accepi-
mus: qm̃ hec ⁊ plene necdũ cognoui-
mus/⁊ tñ medullitꝰ amamꝰ. ⁊ in mul
tis ſpũalibꝫ ſenſibꝫ q̃s iam cognoui-
mus veritatis pabulo veſcimur. Di
cat ergo ꝙ̄ erat ſcriptꝰ intus ⁊ foris:
qm̃ in ſacro eloq̃o ⁊ dictis occultiori-
bus atqꝫ ſublimioribꝫ fortes ſatianṫ:
et preceptis apertioribꝫ nos paruuli
nutrimur.

Q ſolus redẽptor potuit aperire
myſteria ſacre ſcp̃ture Ca. xx.

Apoc. v. Et vidi angelũ fortẽ ꝑdicãtem
voce magna. Quis ē dignus
aperire librũ/ ⁊ ſoluere ſignacl̃a eius?
Et nemo poterat neqꝫ in celo/ neqꝫ
in terra/neqꝫ ſubtꝰ terrã: apire librũ/
neqꝫ reſpicere illũ. Et ego flebã mul
tum: quia nemo dignus inuẽtus eſt
aperire librum.

In dialogo libro. iiij.

Hũc librum ſignatũ ſeptẽ ſigillis/
poſtmodũ ꝑ leonẽ de tribu Iuda ḋt
ioãnes apiri. In ꝙ̄ vicꝫ libro q̃d aliꝰ
ꝙ̃ ſacra ſcp̃tura ſignaṫ? Quã ſolꝰ re-
dẽptor nr̃ aperuit. ꝙ̄ homo factꝰ mo-
riendo/ reſurgẽdo/ aſcẽdẽdo cuncta
myſteria ꝙ̄ in ea fuerãt clauſa patefe-
cit. Et nullꝰ in celo/ qꝛ neqꝫ angelꝰ.
Nullꝰ in terra/ qꝛ neqꝫ hõ viuens in
corꝑe. Nullꝰ ſubter terrã dignꝰ inuẽ
tus eſt: qꝛ neqꝫ anie corꝑe exute ape-
rire nobis ꝑter dñm ſacri eloquij ſe-
creta potuerũt. Preterea cũ ad ſoluen
duꝫ librũ nullꝰ ſubtꝰ terrã inuentus
eſſe dignꝰ dr̃: q̃d obſtet nõ video: vt
ſub terra infernꝰ eſſe credatur.

Itẽ de aꝑtiõe libri ſeptẽqꝫ ſigillo-
rũ ꝑ redẽptorẽ nr̃m. Ca. xxi.

Et vnus ꝺ̄ ſenioribꝫ dixit mihi. Ubi. s.
Ne fleueris. Ecce vicit leo ꝺ̄ tri
bu iuda radix dauid aperire libruꝫ ⁊
ſeptẽ ſignacula eius. Sacre ſcp̃ture
ꝓfunditas eſt quaſi puteus: quã no-
bis ad irrigationẽ mẽtis ꝓbuit om-
nipotẽs deus. Et vt ad intelligentiã

ſcripturaꝝ perueniremꝰ facta eſt no
bis via humilitas paſſionis vnigeni
ti per quā nobis apertū eſt hoc quod
prius latēter ſcpture ſacre fluenta lo
quebanť. Niſi eñ vnigenitꝰ dei filiꝰ
incarnatꝰ/tētatus/apphenſus/ cola
phis ceſus: ſputꝫ illitꝰ ⁊ crucifixus ac
mortuꝰ fuiſſet: nobis huiꝰ putei id
eſt ſacre ſcpture ꝓfūditas nō pateret.
Quid ergo fidelib humilitas paſſiōis
eius fctā eſt/niſi clauis apertiōis per
quā myſterioꝝ dei puteū inuenimꝰ:
vt aquā ſciētie de ꝓfundo biberemꝰ:
Incarnationē quippe/paſſionē/mor
tem/reſurrectionē: ⁊ aſcēſionē illius
ſacri eloquij pagine loquūť. Que qa
facta cognouimꝰ/ iam nūc intelligi
mus audita. Hec aūt ꝑus legi pote
rant: ſed qꝛ nondū euenerāt/intelligi
nō valebāt. Vñ ⁊ per Joānē dř. Vi
cit leo de tribu iuda aperire librū: et
ſoluere ſeptē ſignacula eiꝰ. Ipe eñ li
brum aperuit/ ⁊ ſignacula eiꝰ ſoluit:
qui naſcendo/moriēdo/reſurgēdo et
ad celos aſcēdēdo ſcripture ſacre no
bis archana patefecit.

¶ Cur per agnū aut leonē vł ſerpē
tem dñs figurať. Cap. xxij.

Et vidi ⁊ ecce in medio throni ⁊
quattuor aialiū: ⁊ in medio ſe
niorum agnū ſtantē tanq̄ occiſum.
Et venit ⁊ accepit de dextera ſedētis
in throno librū. Et cū apuiſſet libꝝ/
quattuor aialia ⁊ viginti q̄ttuor ſe
niores ceciderūt corā agno: ⁊ canta
bāt cāticū nouū dicētes. Dignus es
dñe accipe librū ⁊ aperire ſignacula
eius qm̄ occiſus es: ⁊ redemiſti nos
deo noſtro in ſanguine tuo.

¶ Moralium libro. xxx.

¶ Nemo iudicet indignū incarnatū
dñm poſſe per agnū figurari; dū cō
ſtet omnib qꝛ per ſignificationē q̄n
dam in ſcptura ſacra ⁊ vermis ⁊ ſca
rabeus ponať ſicut ſcptum eſt. Ego Ps. xxi.
aūt ſum vmis ⁊ nō hō. Et ſicut apd
ſeptuaginta interp̄tes per ꝓhetam
dř. Scarabeꝰ de ligno clamauit. Cū
ergo noiatis reb tam abiectis ⁊ vili
bus figurať: qđ de illo contumelioſe
dř/ de quo cōſtat qꝛ ꝓprie nil dicatur:
Vocať itaqꝫ agnꝰ/ſed ꝓpter innocen
tiam. vocať leo/ſed ꝓpter potentiam.
Aliqñ etiā ſerpēti cōparať/ſed ꝓpť
mortē vel ſapientiā. Atqꝫ ideo ꝑ hec
oīa dici figuraliť pōt: qꝛ de his om
nib credi aliqđ eſſentialiť nō pt. Si
eñ vnū hoꝝ quodlibet eſſentialiť ex
iſteret: alteꝝ iam dici nō poſſet. Nā ſi
agnꝰ ꝓprie diceret: leo tā vocari nō po
terat. Si leo ꝓprie diceret: ſerpēte ſi
gnari non poſſꝫ. Sed hec in illo om
nia dicimꝰ/tāto latius in figura/q̄n
to longius ab eſſentia.

¶ De qualitate diuine ⁊ angelice lo
cutionis adinuicē. Cap. xxiij.

Et vidi ⁊ audiui vocē angeloꝝ
mltoꝝ in circuitu throni ⁊ ani
maliū ⁊ ſenioꝝ: ⁊ erat numerꝰ eoꝝ
milia miliū voce magna dicētiū. Di
gnus eſt agnꝰ qui occiſus eſt accipe
virtutē/ ⁊ diuinitatē/ ⁊ ſapiētiam/et
fortitudinē: ⁊ honorem ⁊ gloriam et
benedictionem.

¶ Moralium libro ſecūdo.

Aliter loquiť deus ad angelos
aliter angeli ad deū. Deꝰ ange
lis loquiť cum eis volūtas eius inti
ma videndo manifeſtať. Angeli au
tem loquunť dño: cū per hoc qđ ſup
ſemetipos reſpiciunt/in motū admi
rationis ſurgūt. Loquunť ad deū Apoc. v.
ſicut per Joānem diciť. Dignus eſt
agnus qui occiſus eſt accipere vtu

tem ꝛ diuinitatē ꝛ ſapiētiā. Vox nā-
q; angeloꝝ eſt in laude cōditoris: ipa
admiratio intime cōtēplatiōis. Vir-
tutis diuine miracl'a obſtupuiſſe di
xiſſe eſt: qm̄ excitatꝰ cum reuerentia
motus cordis magnus eſt ad aures
incircumſcripti ſpūs clamor vocis.
Que vox ſe quaſi ꝑ diſtincta v̄ba ex-
plicat/dum ſeſe per innumeros mo-
dos admiratiōis format

Quomodo deus ad aīas ſancto-
rum vel eoꝝ anime ad deū loquan-
tur. Capitulum.xxiiij

Apoc.vi. Et cum aperuiſſet ſigillū quin-
tū/vidi ſubtus altare animas
interfectoꝝ propt' verbū dei: ꝛ propt'
teſtimoniū qđ habebāt: ꝛ clamabant
voce magna dicentes Vſq; quo dn̄e
ſanctꝰ ꝛ verus nō iudicas: ꝛ non vin
dicas ſanguinē noſtrū de his qui ha
bitant in terra? Moraliū lib.ij.

Aliter deus ad animas ſanctorū:
aliter anime ſanctoꝝ loquunt' ad de-
um. Quid eſt em̄ aīas vindicte pe-
titionem dicere/niſi diē extremi iudi
cij/ꝛ reſurrectionē extinctoꝝ corpoꝝ
deſiderare? Magnꝰ quippe clamor
earum/magnū eſt deſideriū. Tanto
enim quiſq; minꝰ clamat/ q̄nto minꝰ
deſiderat: ꝛ tanto maiorē vocē in au
res incircūſcripti ſpūs exp̄mit/ quā-
to ſe in eius deſideriū plenius fun-
dit. Animarū igitur verba ipſa ſunt
deſideria. Nam ſi deſideriū ſermo
Ps.x. non eſſet/ ꝓpheta non diceret. Deſi-
derium cordis eorum audiuit auris
tua. Sed cum aliter moueri ſoleat
mens que petit aliter que petit': ꝛ ſan
ctorū anime ita in interni ſecreti ſi-
nu deo adhereant / vt inherendo re-
quieſcant: quomodo dicūtur petere
quas ab interna volūtate cōſtat nul

latenus diſcrepare? Quomodo dicū
tur petere: quas ꝛ voluntatē dei cer-
tum eſt/ ꝛ ea que futura ſunt non ig-
norare? Sed in ipſo poſite/ab ipō ali
quid petere dicūtur: non quo quicq;
deſiderent quod ab eius quē cernūt/
volūtate diſcordat/ſed quo mente ar
dentius inherēt/ eo etiam de ipō ac-
cipiant: vt ab ipō petant/ quod eum
facere velle nouerūt. De ipſo ergo bi
bunt qđ ab ipō ſitiūt: ꝛ modo nobis
adhuc incōprehenſibili in hoc quod
petēdo eſuriūt/ꝑficiēdo ſatiant'. Diſ-
cordarent igitur a volūtate condito
ris: ſi que vident eū velle nō peterēt:
eiq; minus inhererēt/ſi volentē dare
deſiderio pigriori pulſarent.

Q, ſancti poſt reſurrectionē cor-
poris ꝛ anime gaudio perfruentur.
Moralium libro primo/ et.xxxv.
Capitulum.xxv.

Et date ſunt illis ſingule ſtole al Apo.vi.
be. Joānes q̄ in reuelatiōe ſua
ante reſurrectionē corpoꝝ clamātes
ſanctoꝝ animas vidit: eas accepiſſe
ſtolas ſingl'as aſſerit. Ante reſurre-
ctionē quippe ſancti ſtolas ſingulas
accepiſſe dicunt': quia ſola adhuc ani
marū ꝛ mentis beatitudine ꝑfruun-
tur. In fine vero mūdi binas acce-
pturi ſunt: quia cū mentis beatitudi
ne etiam carnis gloriā poſſidebunt:
ꝛ cum animaꝝ perfecto gaudio/ etiā
corpoꝝ incorruptione veſtient'. Vn- Eſai.lxi.
de bene per prophetā dicit'. In terra
ſua duplicia poſſidebūt. Sācti q̄ppe
in terra viuentiū duplicia poſſidēt:
quia nimirū beatitudine mentis ſi-
mul ꝛ corporis gaudent: ꝛ nō ſolum
animaꝝ gaudiū/ſed etiam beatitu-
dinem habebunt corpoꝝ.

Item de modo diuine locutionis
ad animas ſanctoꝝ. Cap. xxvj.
Apoc. vj E T dictum eſt illis vt requieſceret
tempus adhuc modicū: donec
impleret numerus conſeruorum et
fratrum eorum/
Moralium libro ſecundo.
Deſiderantibꝫ animabꝫ requieſci
te adhuc modicuꝫ dicere eſt inter ar
dorē deſiderij ex ipa pſciētia ſolaciū
cōſolationis aſpirare/vt ⁊ animarū
vox ſit hoc quod amantes deſiderēt
⁊ reſpondentis dei ſermo ſit hoc qđ
eas retributionis certitudine inter
deſideria cōfirmat. Reſpōdere ergo
eius eſt vt collectionem fratrum ex
pectare debeāt coꝝ mētibꝫ libenter
expectandi moras infundere/ vt cuꝫ
carnis reſurrectionem appetūt/etiā
ex colligēdorū augmēto fratrū gra
Q, per ſolē pdicationis (tulent.
claritas deſignet. Capitulum. xxvij.
Ubi. ſ. E T cum aperuiſſet ſigillū ſextuꝫ
ecce terremotus factus eſt ma
gnus/⁊ ſol factus eſt niger tanq̄ ſac
cus cilicinus. Moralium libro. ix.
Aliquando in ſacro eloquio ſolis
nomine pdicatoris claritas deſigna
tur. In extremo qppe tēpore ſol qua
ſi ſaccus cilicin⁹ oſtendit/qa fulgēs
vita predicantium an̄ reproboꝝ ocu
los aſpa ⁊ deſpecta monſtrat.
De victoria martyꝝ. Cap. xxviij.
P Oſt hec vidi turbam magnam
Apo. vij. quam dinumerare nemo pote
rat ex omībꝫ gētibꝫ/ tribubus/⁊ lin
guis ⁊ populis ſtātes an̄ thronuꝫ et
in cōſpectu agni/amicti ſtolis albis:
⁊ palme in manibꝫ eorum.
In Ezechielis homelia quinta ſe
cunde partis.
Quid p palmas niſi premia victo
rie deſignat? Ipſe qppe dari vincētī
bꝫ ſolēt. Illos itaqꝫ qui in certamine
martyrij antiquū hoſtē vicerāt:⁊ vi
ctores in patria gaudebāt. palmas i
manibꝫ habere eſt victorias in opa
tiōe tenuiſſe. Cui⁹ opatiōis palma
ibi retribuet vbi iam ſine certamine
De ſecreta cordis hu (gaudet.
mani qete Moraliuꝫ lib. xxx. Et in
homelia ſcđa ſecūde partꝫ ſup Eze
chielem: Capitulum. xxix.
E T cū aperuiſſet ſigillū ſeptimū
factū eſt ſilentium in celo quaſi Apo. viij.
media hora. Nihil prodeſt ſolitudo
corporis ſi ſolitudo defuerit mentis.
Qui eni corpore remot⁹ viuit. ſꝫ tu
multibus cōuerſatiōis hūane terre
noꝝ deſiderioꝝ cogitatiōe ſe inſerit/
nō eſt in ſolitudine. Si vero pmat
aliqs corporaliter popularibus tur
bis:⁊ tn̄ nullos curaꝝ ſeculariuꝫ tu
mult⁹ in corde patiat/ nō eſt in vrbe
Itaqꝫ bn̄ ꝯuerſātibꝫ primū ſolitudo
mentꝫ tribuit/vt exurgentē intrinſe
c⁹ ſtrepitū terrenoꝝ deſiderioꝝ pre
māt/ vt ebullientes ad infima curas
cordis p ſupni gr̄am reſtringāt amo
ris: omneſqꝫ mot⁹ importune ſe offe
rētiū leuiū cogitationū q̄ſi q̄ſdā cir
uolātes muſcas ab oculis mentꝫ abi
gāt manu grauitatꝫ/et q̄ddā ſibi cuꝫ
dn̄o intra ſe ſecretū q̄rant vbi cū illo
exteriore ceſſāte ſtrepitu p interna deſi
deria ſilēter loquant. De hoc ſecreto
cordis dictū eſt. Factū eſt ſilētiuꝫ in
celo q̄ſi media hora. Celū qppe ē ani
ma iuſti/ſicut p pphetā dn̄s dic. Ce
lū mihi ſedes eſt. Et celi enarrāt glo Eſa. lxvj
riaꝫ dei. Anima itaqꝫ iuſti dū ad eterna Ps. xviij.
ſublimia p ſubleuationeꝫ ꝯtēplatio
nis intendit ſurgētes ab infimis co
gitationibꝫ tumult⁹ premit:⁊ intra

ſe deo q̄ddam ſilētiū facit. Cū ḡ q̄es
ɔtēplatiue vite agit̃/in mēte ſilentiū
ſit in celo: q2 terrenoꝝ actuū ſtrepit⁹
deſcit a cogitatiōe: vt ad ſecretū inti-
mū aurē anim⁹ apponat. Sꝫ q2 h̄ ſi-
lentiū ɔtēplatōis/ꝛ hec q̄es mētis in
hac vita nō p̄t eē pfecta: neq̄q̄ꝫ hora
integra factū in celo ſilētiuꝫ dr̄: ſꝫ q̄ſi
media: vt nec media plene ſentiat̃ cū
p̄mitit̃/q̄ſi: q2 mox vt ſe anim⁹ ſuble
uare cepit/ ꝛ q̄etis intime lumine p-
fundi: redeūte motu cogitationū ſtu
pid⁹ de ſemetip̄o ɔfūdit̃/ ꝛ ɔfuſus ce
cat̃. Voleti q̄ppe aīo cogitationū tu-
multuoſi ſe ſtrepit⁹ ingerūt: ꝛ iā ſub-
limib⁹ intēdentē/ rurſuꝫ ad reſpicien
da terrena cordis oculū violēter tra

Sap. ix. hūt. Vn̄ ſcp̄tū ē. Corp⁹ qđ corrūpit̃
Nota aggrauat aīaꝫ: ꝛ dep̄mit terrena inhabi
tatio ſenſuꝫ m̄lta cogitantē. Bn̄ ḡ ſa
crū h̄ ſilētiū nō integra ſed media ho
ra deſcribit̃: q̄m hic ɔtēplatio neq̄q̄ꝫ
perficit̃: q̄ꝫuis ardēter inchoet̃.

De poteſtate ꝛ p̄dicatiōe antixp̄i.
Moraliū lib. xxxiij. Ca. xxx.

Apoc. ix. Et vidi equos in viſiōe: ꝛ capita
eoꝝ erāt tāq̄ꝫ capita leonum: et
tertia ps hoim occiſa ē de igne ꝛ ſul-
phure ꝛ fumo: q̄ p̄cedebāt ex ore ip̄o-
rū. Ptās em̄ equoꝝ in ore ipoꝝ ē: et
in caudis eoꝝ. Antixp̄s veniēs ip̄as
etiā ſūmas hui⁹ ſecl'i ptātes obtine-
bit: q̄ duplici ſeuiens errore conabit̃
ad ſe corda hoīꝫ/ꝛ miſſis p̄dicatorib⁹
trahere: ꝛ cōmotis ptātib⁹ inclinare.
Predicatio q̄deꝫ miſtroꝝ eius facile
deſpici ab auditorib⁹ poterit: ſed hāc
an̄ hūana iudicia adiūct⁹ poteſtatuꝫ
ſeculariū terror exaltabit. Nā q̄s illi
apperēt loq̄ndo ſeducere/ multi potē
tū ſtudebūt ſeuiēdo ꝛ affligēdo ter-
rere. Quale itaq̄ꝫ illō pſecutiōis tp̄s
apparebit q̄n ad ꝑuertēdā fideliū pi-
etatē aliq̄ verbis ſeuiunt/aliq̄ gladijs:
Quis em̄ etiā in firm⁹ antiq̄ p̄dica
tores nō deſpiceret/ ſi non eos p cir-
cuitū poteſtatū ſecl'ariū terror muni
ret: ſꝫ duplici ɔ̄ illos calliditate aget̃:
q2 qđ eis ab alijs v̄bis blandiētib⁹ di
cet̃/ h̄ ab alijs gladijs feriētib⁹ impa-
bit̃. q̄ vtroꝝq̄ꝫ actio. i. potētiū atq̄ꝫ lo
quaciū in apocalypſi Joānis breui ē
ſnia ɔp̄hēſa q̄ dr̄. Ptās equoꝝ in ore Ibidem.
ipſoꝝ/ ꝛ in caudis erat. Equi noīe p̄
dicatores in ſacra ſcp̄tura aliq̄n intelli-
git̃. In ore itaq̄ꝫ doctoꝝ ſcia: in cau-
da v̄o ſecl'ariū potētia figurat̃. Per
caudā q̄ppe q̄ retro ē hui⁹ ſecl'i poſt-
ponēda tpalitas deſignat̃. de q̄ Pau
lus apl's dr̄. Vnū aūt q̄ retro oblit⁹ Phil. iij.
ad ea q̄ an̄ ſunt extēt⁹. Retro eſt em̄
om̄e qđ trāſit: an̄ v̄o ē om̄e qđ veni-
ens ꝑmanet. Iſtꝫ igit̃ equis: id ē ne-
quiſſimis p̄dicatorib⁹ vbiq̄ꝫ carnali
impulſu currētib⁹ in ore ꝛ in cauda
ptās eſt: q2 ipſi q̄deꝫ ꝑuerſa ſuadēdo
p̄dicant: ſed tpalib⁹ ptātib⁹ fulti p ea
ſe q̄ retro ſūt exaltāt. Et q̄m ipſi appa-
rere deſpicabiles pñt ab iniq̄s audi-
toribus ſuis p eos ſibi reuerētiā exi-
gūt q̄rū p̄ſocinijs fulciunt̃. Multis
q̄ppe terrorib⁹ aget̃: vt in ꝑuerſis eo-
rum p̄dicatiōib⁹: ꝛ ſi nō v̄itatis ſnia/
certe tpalis potētia timeat̃.

Item de apertione libri. In dialo
go. libro. iiij. Capitulum. xxxi.

Et vidi aliū angelū deſcēdētem Apoc. x.
de celo amictū nube: ꝛ iris in ca
pite ei⁹: ꝛ hēbat in manu ſua librum
aptū. Iſte liber q̄ hic aptus videri le
git̃ paulo ſupi⁹ ſignat⁹ ſigillis ſeptē Apoc. v.
videt̃. De q̄ etiā brō Joāni dr̄. Ecce
vicit leo de tribu iuda radix David
apire libruꝫ, in q̄ vicꝫ libro q̄d aliō q̄ꝫ

ſacra ſcptura ſignat. Quã ſolꝰ redẽ-
ptoꝛ nr̃ aperuit/qui hõ factꝰ morien
do/reſurgẽdo/aſcẽdẽdo cũcta myſte
ria q̃ in ea fuerãt clauſa patefecit.

De trãſitu tꝑis ⁊ defectu impioꝝ.
Moraliũ lib. iiij. Ca. xxxij.

Apoc. x. Et leuauit angelꝰ manũ ſuã in
celũ/⁊ iurauit ꝑ viuentẽ in ſecu
la ſeculoꝝ: q꞉ tp̃s nõ erit amplꝰ. Tẽ
pus nr̃e mutabilitatis ita qñq꞉ trãſi-
tuꝝ eſt vt penitꝰ nõ ſit: angelo hic in
Ibidem. ſacro eloq̃o atteſtãte q̃ ait. Per viuẽ
tem in ſecl'a: q꞉ tp̃s iã nõ erit. Nã ⁊ ſi
ꝓpheta dr̃. Erit tp̃s coꝝ in eternũ: q꞉ ꝑ
momẽta tp̃us deficit noĩe tp̃is corũ
defectũ vocauit: oſtẽdẽs ꝙ ſine fine
omĩmodo defectu deficiũt hi q̃ a vi-
ſionis intime ꝯſolatiõe ſeparant.

Q, ſcptura ſacra cibꝰ ſit in obſcu-
ris ſententijs/⁊ potus in aptis. In ho
melia. x. ſuꝑ Ezech. Ca. xxxiij.

Ubi. ſ. Et abij ad angelũ dicens ei: vt
daret mihi librũ/⁊ dixit mihi:
Accipe librũ ⁊ deuora illũ. Scptura
ſacra cibꝰ ⁊ potꝰ eſt. vñ etiã per ꝓphe
Amos. viij. tam aliũ dñs minat. Mittã famẽ in
terrã: nõ famẽ panis neq꞉ ſitim aque
ſed audiẽdi verbũ dñi. Qui ĝ ſubtra
cto ſuo eloq̃o fame ac ſiti nos dr̃ atte
ri: q꞉ eiꝰ vba ⁊ cibꝰ nr̃ ⁊ potꝰ ſint de-
mõſtrat. Sed notãdũ eſt ꝙ aliqñ ci-
bus/aliqñ ſunt potꝰ. In rebꝰ eñ ob-
ſcurioribꝰ q̃ nequnt intelligi niſi ex-
ponant ſcptura ſacra cibꝰ ẽ. q꞉ q̇cq̇d
exponit vt intelligat q̃ſi mãditur vt
glutiat. In rebꝰ aũt aptioribꝰ potus
eſt: potũ eñ nõ mãdendo glutimus.
Apertiora ĝ mãdata bibimꝰ: q꞉ etiã
nõ expoſita intelligere valemꝰ. Pro
eo aũt ꝙ Joãnes obſcura mlt'a ⁊ ꝑ-
plexa auditurꝰ eſt: neq̃q̃ ei de ſacro li
bro dr̃. Bibe/ſꝫ deuora ⁊ comede, ac

ſi diceret. Pertracta ⁊ intelligẽdo
prius mande ⁊ tunc degluti.

De ſtudio ⁊ meditatiõe ⁊ cuſtodia
verbi dei. Caplm. xxxiij.

Et accepi librũ de manu ange-
li/⁊ deuoraui illũ: ⁊ erat in oꝛe Apoc. x.
meo dulce tanq̃ꝫ mel.

In homelia. x. ſuꝑ Ezech. ⁊ ſuper
euangelium Una ſabbati.

Librũ deuoramꝰ cũ vba vite cũ
auiditate ſumimꝰ. In q̃ deuoratiõis
vbo q̃d aliud q̃ꝫ torpor negligẽtie no
ſtre reꝑhendit: q̃ vba dñi atq꞉ myſte
ria ⁊ ꝑ noſmetipos nõ req̃rimꝰ/⁊ di
cta ab alijs audimꝰ inuiti. Librum ĝ
deuoramꝰ ⁊ comedimꝰ/dũ vbũ dei
legimꝰ. Multi aũt legũt/⁊ ab ipa le-
ctione ieiuni ſũt. Multi vocẽ pdica
tiõis audiũt: ſed poſt vocẽ vacui ⁊ ie-
iuni recedũt: q꞉ ⁊ ſi mẽte intellectũ
ſacri eloquij ꝑcipiũt obliuiſcẽdo ⁊ nõ
ꝑuãdo q̃ audierint: hec in cordis vi-
ſceribꝰ nõ reponũt. Legũt aũt ⁊ ieiu
ni a lectiõe nõ ſunt q̃ intelligũt ⁊ ſer-
uant ea in q̃bꝰ laborãt. Sepe ei quoſ-
dam vidimꝰ tota ſe mẽte ad ſacre le-
ctionis ſtudiũ ꝯtuliſſe: atq꞉ inter ver
ba dñica recognoſcẽtes in quãtũ de-
liq̃rint/ſemetipos in lachrymis ma-
cerare/meroꝛe cõtinuo afficere: in nul
lis huiꝰ mũdi ꝓſperitatibꝰ delectari:
ita vt eis vita p̃ſens oneri ⁊ lux ipſa
faſtidiũ fieret: vix ad colloquẽdũ cõ-
munia admittere: atq꞉ a rigoꝛe diſci
pline animũ difficile relaxare: p amo
re ꝯditoris luctu ſolũmodo ⁊ ſilẽtio
gaudere. Hi ſanctũ librũ deuorant ⁊
comedũt ⁊ ieiuni non ſunt: q꞉ p̃cepta
vite que ſenſus capere potuit/memo
ria non amiſit. ſed hec collectꝰ in deo
animꝰ legendo ſp ⁊ recolẽdo ſuauit.
Et fit plerunq꞉ vt tales q̃q꞉ ex done

gratie celeſtis/etiā verbū doctrine p-
cipiāt: atq; de vitatis pabulo qḋ ipi
dulcit intrinſec⁹ ruminant ⁊ pximos
ſuauit paſcant. De quoꝝ pfecto ore
pdicatio tanto audientibꝰ dulcis eſt/
quāto coꝝ actio ꝯtraria ſuis predica
tionibꝰ nō eſt: quia de ꝓpria vita ſu-
munt qḋ per linguā primo cōferunt.
Vñ recte dicit/⁊ deuoraui illū: ⁊ erat
in ore meo dulce tanq̄ mel. Liber q̄
comedit ⁊ deuorat dulcis in ore ſicut
mel fact⁹ eſt: q̄a ipſi ſciunt de omīpo
tente dño ſuauit loqui: q̄ didicerint
hūc in cordis ſui ſecreto veracit ama-
re. In eius q̄ppe ore ſcriptura ſacra
dulcis eſt: cui⁹ vite viſcera mandatis
illius replent: quoniā et ei ſuauis eſt
ad loquendū/cui interi⁹ impreſſa fu
erit ad viuendū. Nā ſmo dei dulce-
dinē nō hab;/quē vita reproba intra
ꝯſcientiam remordet. Unde neceſſe
eſt vt qui verbū dei loquit/prius ſtu
deat ſcire qualit viuat: vt poſt ex vi-
ta colligat/que ⁊ qualit dicat. Ad p̄-
dicandū nanq; plus ꝯſcientia ſancti
amoris edificat/q̄ exercitatio ſmo-
nis: quoniā amando celeſtia intra ſe-
metipſū pdicator legit quō pſuadeat:
vt deſpici debeāt terrena. Qui enim
vitā ſuam interius pēſat/ ⁊ exemplo
ſuo foris ammonēdo alios edificat:
quaſi in corde lingue calamū tingit:
in eo qḋ manu verbi primis exteri⁹
ſcribit. Inde admirabilis pdicator
cū multa diſcipulis exhortando di-
xit: quia nullā intra ſemetipm de cō-
ſcientia ꝯtrarietatē pertulit ſecurus
adiunxit. Si qua vtus / ſi qua laus Phil. iiij.
diſcipline hec cogitate/ que ⁊ didici-
ſtis ⁊ accepiſtis ⁊ audiſtis ⁊ vidiſtis
in me. Hec agite et deus pacis erit
vobiſcum.

¶ Quid in nobis agat memoria et
meditatio verbi dei. In homelia. x.
ſup Ezechielē. Cap. xxxv.

Et cū deuoraſſem libꝝ/amarica Apoc. x.
tus eſt vēter me⁹. In ſacro elo
quio nōnūq; vēter p mēte poni ꝯſue
uit. vñ Hieremias dt. Ventrem meū Hier. iiij.
doleo. Ventrē q̄ppe doluit q̄ mētis
afflictioē ſenſit. Hinc etiā veritas ait.
Qui credit in me/flumia d vētre ei⁹ Jo. vij.
fluēt aq̄ viue. Ex eiꝰ d mēte fideliū
ſctē pdicatōes defluūt: q̄ſi de ventre
credētiū aque viue flumia decurrūt
Sed q̄rendū eſt cū ſupi⁹ de libro quē
acceperat ſcptum ſit: ⁊ erat in ore meo
tāq; mel dulce: qua rōne poſtmodū
dr. ⁊ cū deuoraſſem librū amaricat⁹
eſt vēter me⁹. Mir q̄ppe eſt valde ſi
dulcedo ſimul cōueniat ⁊ amaritudo.
Sz ſciēdū eſt: q̄a cui ſmo dei in ore
cordis dulcis eſſe cepit: hui⁹ pculdu-
bio ꝯ ſemetipſū anim⁹ amareſcit. quo
eni in illo ſubtilit diſcit qualr ſe rep-
hēdere debeat: eo ſe duri⁹ p amaritu
dinē pnie caſtigat. q̄ tāto magis ſibi
diſplicet/ q̄nto ampli⁹ in ſacro libro
de omīpotente deo videt qḋ amet.

¶ Qua de cauſa eloquia diuina di-
ſcere debeam⁹. In homelia. x. ſuper
Ezechielem. Caplm. xxxvi.

Et dixit mihi angel⁹. Oportet te Apoc. x.
iterū pphetare ppłis ⁊ gentibꝰ: ⁊
linguis ⁊ regibꝰ mltis. In vbis ſacri
eloquij iſte dz ſtudij nři ordo ſeruari:
vt hec ideo cognoſcam⁹ quatin⁹ de
iniq̄tate nřa cōpūcti cognoſcētes ma
la q̄ fecim⁹: vitem⁹ ne alia faciam⁹. ⁊
cū iam ex magno vſu lachrymaꝝ de
pctōꝝ remiſſiōe cepit eſſe fiducia per
verba dei que intelligim⁹/ad vitam
q̄q; ⁊ alios trahām⁹. Ad h̄ ei intelli-

gẽda ſunt: vt ⁊ nobis ꝓmiſit/⁊ intẽ-
tiõe ſpẽali alijs ↄferant. Vñ bñ poſt-
q̃ꝫ angelus dixit btõ Joãni. accipe li
brũ ⁊ deuora illũ/paulopoſt ſubdidit
Oportet te ꝓphetare pplis ⁊ gẽtibꝫ ⁊ lin
guis ⁊ regibꝫ multꝭ. Ac ſi ei de ſacro
cibo diceret Comede ⁊ paſce/ſatiare
⁊ eructa: accipe ⁊ ſparge: ↄfortare et

¶ De abiectiõe reprobor (labora.
⁊ vocatione elector. Moraliũ libro.
xxviij. Et in homelia pma ſcõe par-
tis ſup Ezechielẽ. Cap. xxxvij.

Apoc. xi. Et datꝰ eſt mihi calamꝰ ſilis vir-
ge dicẽs. Surge ⁊ metire tem
plum dei ⁊ altare: ⁊ adorãtes in eo/
atriũ aũt qđ ẽ foris tẽplũ eijce foras:
⁊ ne metiaris eũ/ qm̃ datũ eſt gẽtibꝫ.
In carne dñs ad eccl'iaꝫ veniẽs men
ſuras eidẽ eccl'ie poſuit: ⁊ fines eiuſ-
deꝫ eccl'e occulti iudicij ſubtilitate di
ſtinxit: intra q̃s alij vocati retinent/
alij ne accedãt arcent. Sacra ſcptu-
ra calamꝰ mẽſure ẽ: qꝛ i ſacro dei elo
quio qđ nobis ↄſcptũ eſt eſſe diſpẽſa
tiões eiꝰ agnoſcimꝰ. Nã p incõprehẽ
ſibile eiꝰ iudiciuꝫ in collectiõe hoim:
alios a ſuis iniq̃tatibꝫ educit/alios in
ſua iniq̃tate derelinq̃t: alt intra mẽſu
rã elector mittit/ ⁊ alt foris relinq̃t:
vt nullo mõ ad elector nũer ptinere
merear. Scõ q̇ppe euãgelio teſte di
dicimꝰ ꝙ cuidã dicẽti. mgr̃ ſequar te
q̃cũqꝫ ieris: eiuſdẽ mgr̃i voce rñſum
Matth. viij. eſt. Vulpes foueas hñt et volucres
celi nidos/ filiꝰ aũt hoĩs nõ hꝫ vbi ca
Luce. ix. put reclinet. Alij dicẽti. Dñe pmitte
me pmũ ire ⁊ ſepelire prẽꝫ meũ: eiuſ-
deꝫ mgr̃i voce rñſuꝫ ẽ. Sine vt mor
tui ſepeliãt mortuos ſuos/tu aũt ſeq̃-
re: ⁊ annũcia regnũ dei. Ecce aliꝰ ſe-
cuturũ ſe pmittit ⁊ repellit: aliꝰ rela-
xandũ ſe poſtulat/⁊ retinet. Ille non
ſuſcipit/iſte nec ad hore momẽtũ ab
obſeq̃o relaxat. Predicatores q̃ꝫ ſcti
agẽte ſpũ in alias ptes mũdi vocabã
tur vt irent/ ab alijs vo ptibꝫ arcebã
tur ne accederẽt. Paulꝰ nãqꝫ aplus
cũ macedonie pdicare negligeret/ p
viſũ appruit illi vir macedo q̃ diceret
Trãſiẽs in macedoniã adiuua nos. j. Corin. xvi.
At ↄ ſicut ſcptũ eſt/tentabãt apli ire
bithyniã: ⁊ nõ pmiſit eos ſpũs Jeſu Act. xvi.
Dũ g̃ pdicatores ſcti ⁊ vocãt ad ma
cedoniã vbi fortaſſe pgere nõ cogita-
bãt: ⁊ ab Aſia phibent vbi pgere de-
ſiderabãt: iſte occultar menſurar ca
lamꝰ illuc ductꝰ eſt/hinc reductꝰ. Jl
lic tẽdit vt macedonia intra ſcẽ ec-
cleſie ſpacia colligat: hinc abſtrahit
vt extra fines fidei aſia relinguatur.
Erãt q̇ppe tũc in ea q̃ colligẽdi non
erãt: qꝫ iuxta meritũ ſuũ pdirꝭ iam
nũc aſia intra mẽſuras eccl'ie deo lar
giẽte ſuſcepta eſt. Jntra has g̃ mẽſu
ras ſt oẽs electi/extra has oẽs repro-
bi: etiã ſi intra fidei limitẽ eẽ videat.
Vñ bñ ſcõ Joãni dr̃. Atriũ qđ foris Apoc. xi.
tẽplũ eſt foras eijce/ ⁊ ne metiarꝭ eũ.
Quid em̃ atriũ aliđ q̃ꝫ latitudinẽ ſi-
gnificat vite pñtis? Et recte forꝭ tem
plũ ſt q̃ deſignãt p atriũ. atqꝫ iõ me- Mat. vij.
tiẽdi nõ ſt qm̃ anguſta ẽ porta q̃ du-
cit ad vitã: ⁊ latitudo vite prauor nõ
admittitur ad mẽſuras ⁊ regl'as ec-
¶ Q, per ſolẽ diuia claritas (cto.
per lunã vo figuret rpalitatis muta-
bilitas. Mor. lib. xxxiiij. Ca. xxxviij.
Et apertũ eſt tẽplũ dñi in celo ⁊ vi
ſa eſt archa teſtamẽti eiꝰ in tem Apoc. xi.
plo: ⁊ ſignũ magnũ apparuit in celo:
mlier amicta ſole/ ⁊ luna ſub pedibꝰ
eiꝰ. Jn ſcptura ſacra cũ ſol figura-
ponit aliq̃n p eũ dñs deſignat: ſicut
ſapiẽtie libro ↄbibet: ꝙ oẽs impij in

Sap.v. extremi die iudicij cognita ſua dam
natione dicturi ſűt. Errauim⁹ a via
ũitatis ⁊ lumẽ iuſticie nõ lucit nobis/
⁊ ſol nõ ortus eſt nobis. Ac ſi apte
dicãt. Interni nobis luminis radi⁹
nõ refulſit. Vñ ⁊ Joãnes ait. Mu
lier amicta ſole/⁊ luna ſub pedibus
ei⁹. In ſole eñ illuſtratio ũitatis/in
luna vo que mẽſtruis ſupplectionib⁹
deficit mutabilitas tẽporalitatis acci
pit. Sancta aũt eccleſia q̃a ſupni lu
minis ſplẽdore ꝓtegit/q̃ſi ſole veſtit
Quia vo cuncta tẽporalia deſpicit/
lunam ſub pedib⁹ premit.

¶ Et ſtellarũ noĩe illi deſignant̃ q̃s
dyabolus de celeſti cõuerſatione ad
terrena detrahit/ Moraliũ lib.iiij.
et.xxxij. Capitulum.xxxix.

Apo.xv. Et viſum eſt aliud ſignũ in celo
⁊ ecce draco magnus rufus ha
bens capita ſeptẽ: ⁊ cornua decẽ ⁊ in
capitibus ſuis ſeptẽ diademata/et
cauda ei⁹ trahebat tertiã partẽ ſtel
larum celi/⁊ miſit eas in terrã. Hoc de
antixpo ſub draconis ſpecie dr̃. Ce
lũ eñ eſt eccleſia/q̃ in hac nocte vite
pñtis dũ innumeras in ſe ſanctorũ
ũtutes continet radiantib⁹ deſup ſi
derib⁹ fulget. In ſcriptura q̃ppe ſa
cra ſtellarum noĩe aliq̃n ſctõꝝ iuſticia q̃
in hui⁹ vite tñbris lucet/aliq̃n vero
hypocritarum fictio demõſtrat̃ q̃ bona
q̃ faciũt ad ꝑcipiẽdas laudes hoĩb⁹
Phil.ij. oſtendunt. Si eñ recte viuentes ſtelle
nõ eſſẽt: neq̃q̃ Paul⁹ diſcipulis di
ceret: In medio natiõis praue ⁊ per
uerſe inter q̃s lucetis/ ſicut lumina
ria in mũdo. Rurſũ ſi inter eos q̃ re
cte videñt agere q̃dã de actiõe ſua re
tributionẽ fauoris hũani nõ q̃rerẽt/
nequaq̃ ſtellas Joãnes ruere a cele
ſtib⁹ videret dicẽs. Miſit draco cau

dã: ⁊ traxit tertiã partẽ ſtellarum/⁊ mi
ſit eas in terrã. Illa q̃ppe ſathane ex
tremitas ꝑ audaciã aſſũpti hoĩs ere
cta q̃ſdã q̃s velut electos dei in eccle
ſia inuenit obtinẽdo reprobos oſtẽdit/
⁊ extrema ꝑſuaſiõe antixpi q̃dã q̃ vi
dent̃ lucere rapient̃. Stellas nãq̃ i
terrã trahere eſt eos q̃ videñt ſtudio
vite celeſtis inherere/ex amore terre
no iniq̃tate apti erroris inuoluere.
Stellas d̃ celo in terrã cadere eſt re
licta nonnullis ſpe celeſtiũ illo duce
ad ambitũ glorie ſecularis inhiare.

¶ Q. ſcriptura ſacra aliq̃n futurũ
ꝑ ꝓterito. ⁊ preteritũ ꝑ futuro ponit
Moralium. lib. xxxiij. Cap. xl.

Et draco ſtetit ante mulierẽ q̃ Apoc.xij
erat paritura vt cũ peperiſſet fi
liũ ei⁹ deuoraret. Scriptura ſacra
ita nonnũq̃ tẽpus ꝓteritũ futurã q̃
ꝑmiſcet/ vt aliq̃n futuro ꝑ preterito/
aliq̃n vo vtat̃ ꝓterito ꝑ futuro. Fu
turo nam q̃ ꝓ preterito vtit̃/cũ Joã
ni mulier paritura maſculũ q̃ regat
gentes in virga ferrea demonſtrat̃.
Quod q̃a incarnato dñõ veniẽte iã
tũc factũ fuerat/res geſtã nũciatur
Rurſũ ꝓterito vtit̃ ꝑ futuro/ſicut ꝑ
pſalmiſtã dñs loq̃t̃ dicẽs. Foderũt
man⁹ meas ⁊ pedes meos/dinume Ps. xxj.
rauerũt oĩa oſſa mea. Quib⁹ vide
licet ũbis ſpẽs dñice paſſionis q̃ſi iam
trãſacta deſcribit̃/ ſed tñ adhuc lon
ge poſt futura nunciatur.

¶ De priuatis angelorũ nominib⁹
In homelia ſup Euãgeliũ. Acceſſe
runt ad Jeſum. Capitulum.xlj.

Et factũ eſt preliũ magnũ in ce
lo michael ⁊ angeli eius ꝓliabã Apo.xij.
tur cũ dracone. Et draco pugnabat
⁊ angeli ei⁹/⁊ nõ valuerũt/neq̃ loc⁹
inuẽt⁹ eſt eorum amplius in celo. Et ꝑ

iect⁹ eſt draco ille magn⁹ ſerpēs an
tiqu⁹ q̄ vocat̄ dyabol⁹ ꝛ ſatbanas q̄
ſeducit vniuerſū orbē ꝓiect⁹ eſt in
terrā/ꝛ angeli ei⁹ cū illo miſſi ſūt.
Celeſtis p̄rie ſpūs idcirco priua-
tis noib⁹ cēſent̄/vt ſignet̄ ꝑ vocabu-
la etiā in opatiōe q̄d valeāt/vt cū ad
nos aliq̄d miniſtraturi veniūt apud
nos etiā nomē a miniſterijs trahāt
Michael nāqꝫ q̄s vt de⁹. Raphael
vo d̄r medicina dei. Et q̄tiens mire
virtutis aliq̄d agit̄/Michael mitti per
hibet̄/vt ex ipo actu ꝛ nomine det̄ in
telligi/q̄a nullus pōt facere quod fa
cere preualet deus. Vn̄ ꝛ ille hoſtis
Eſa.xiiij. antiqu⁹ q̄ eſſe deo ꝑ ſupbiā ſimilis
cōcupiuit dicēs. In celū aſcendam:
ſup aſtra celi exaltabo ſoliū meū:ſi-
milis ero altiſſimo. dū in fine mundi
in ſua virtute relinquet̄ extremo iudi
cio perimendus/cū Michael archā
gelo p̄liaturus eſſe ꝓhibet̄/vt q̄ ſe ad
dei ſimilitudinē ſupbus extulerat ꝑ
Michaelē pempt⁹ diſcat.q̄a ad dei
ſimilitudinem ꝑ ſupbiā nullus exur
gat. Raphael q̄q₃ interp̄tat̄ (vt dixi-
mus) medicina dei/q̄a vez dū Tho-
bie oculos q̄ſi ꝑ officiū curatiōis te
tigit/cecitatꝫ eius tn̄bras terſit. Qui
ergo ad curandū mittit̄:dignum vi-
delicꝫ fuit vt dei medicina vocaret̄.
Qualiter diabolus accuſat nos.
Apoca.j. Moralium libro.ij. Cap.xlij.
Et audiui vocē magnā in celo
dicentē: Nunc facta eſt ſalus et
virtus ꝛ regnū dei noſtri ꝛ poteſtas
xp̄i ei⁹/q̄a ꝓiect⁹ eſt accuſator fratrū
noſtroꝝ q̄ accuſabat illos an̄ conſpe
ctū dn̄i die ac nocte/Aſtutus aduer
ſari⁹ cū ſctīn quēlibꝫ vir̄ inter ꝓſpe-
ra bene egiſſe conſiderat/reprobare
apud iudicem per aduerſa feſtinat,
Scriptura vero ſacra ſepe diē p̄ro
ſperis/noctem vero ꝑ aduerſis po
nere ꝯſueuit. In die ergo ꝛ in nocte
accuſare nō deſinit/q̄a modo nos in
ꝓſperis/modo in aduerſis accuſabi
les oſtēdere ꝯtendit. In die accuſat:
cum ꝓſperis male nos vti inſinuat.
In nocte accuſat/cū i aduerſis nos
nō habere patientiā demonſtrat.
Q, diabol⁹ circa finē mundi cru
delior apparebit. Moralium libro.
xxxiiij. Capitulū.xliij. Apo.xij.
Ve terre ꝛ mari/q̄a deſcēdit dia
bolus ad vos habēs iram ma
gnā ſciēs ꝙ modicū temp⁹ habet.
Antiqu⁹ hoſtis extrema mūdi atro
cius tēptatur⁹ aggrediet̄/q̄a tāto fit
feruentior ad ſeuitiā/q̄nto ſe vicinio
rē ſentit ad penā. Cōſiderat q̄ppe ꝙ
iuxta ſit vt licentiā amittat nequiſſi-
me libertatis:q̄m a temptādi licētia
abſtractus eternis incēdijs religabi
tur. Et q̄ntū breuitate tēporis angu
ſtat̄:tantū multiplicitate crudelitatꝫ
expandit̄/habēs irā magnā ſciēs ꝙ
modicū tēpus habet/ſicut de illo vo
ce angelica Joāni dicit̄. Tūc ergo in
magne ire feruorē ſe dilatat ne q̄ in
beatitudine ſtare nō potuit/in dāna
tiōis ſue foueā cū paucis ruat. Tūc
q̄cquid neq̄ter valuerit callidus ex
rit.tūc ſupbie ceruicē alti⁹ erigit ꝛ ꝑ
dānatū illū quē geſtat hoiem: oīe
q̄d tēporalit̄ p̄ualet nequiter oſtēdi
De ſimulatione antixp̄i ꝛ p̄dicat
torum eius. Moralium lib.xxxiij.
Capitulum.xliiij.
Et vidi altā beſtiā aſcēdentē de Apoc.xiij.
terra.ꝛ hēbat cornua duo ſimi
lia agni:ꝛ loquebat̄ ſicut draco/ꝛ po
teſtatē p̄oris beſtie ōnē faciebat i cō
ſpectu ei⁹/ꝛ fec̄ ſigna magna.vt etiā

facerent ignē de celo deſcēdere in ter/
rā in ↄſpectu hoim. Predicatores ā
tixpi ſanctitatē ſibi ſpēm arrogabūt/
ſed tñ opa iniqtatis exercebunt clari
erūt p iuſtitie ſimulationē/ſed obſcu
ri p neqtie perpetrationē. Horū igit
ſimulationis malitiā Joānes breui
deſcriptione cōphendit. Priorē qp/
pe beſtiā id eſt antixpm ſuperiori iā
deſcriptione narrauerat: poſtquam
etiam hec alia beſtia aſcēdiſſe dr. Qr
poſt eū multitudo pdicatorū illi⁹ ex
terrena poteſtate gloriat. De trā qp
pe aſcēdere eſt/terrena gloria ſupbi
re. Qui habet duo cornua agni ſimi
lia/qa p hypocriſim ſāctitatē eā quā
in ſe veraciter dñs habuit ſibi ſingu
larē ineſſe ⁊ ſapiētiā mentit ⁊ vitam.
Sʒ qa ſub agni ſpē auditoribꝫ rep/
bis ſerpentiū virus infundit/recte
illic ſubdit: ⁊ loqbat vt draco. Iſta g
beſtia .i. pdicantiū multitudo ſi apte
vt draco loqret agno ſimilis nō ap/
pareret/ſʒ aſſūpſit agni ſpēm vt dra
conis exerceat opationē. Illo tpe cō
plebit/qđ veritatē ore p euāgeliū dr.
Mar. xiij. Exurgēt pſeudo xpi ⁊ pſeudo pphe
te/⁊ dabunt ſigna magna ⁊ pdigia:
ita vt in errorē inducant ſi fieri pōt
etiā electi. Electi nāqʒ dū eorū ſigna
ↄſpiciēt: dū ↄtēnentes vitā tāta mi/
niſtrorū ātixpi miracula phorreſcēt
qđdā dubietatē nubilū in corde pa/
tient: qa dū ſe p pdigia illorū malitia
eleuat: in iſtis aliqten⁹ viſus certior
caligat. Ex pdicatorū igit antixpi ſi/
gnis ⁊ pdigiis mēdacibꝫ ad momen
tū dubietas in bonis mētibꝫ gnabit
⁊ in electorū cordibꝫ ↄſpectis terribi/
libus ſignis obſcura cogitatio ↄglo/
babit. Tūc vnaqqʒ electorū oia cogi
tationū ſuorū imper⁹ qſi ſpumas vn
darū in olla feruētiū ſuſtinebit: qs et
ignis zeli cōmouebit ⁊ ipa tēporalis
oppſſio more olle intrinſec⁹ clauſas
tenebit. Vñ cū Joannes hui⁹ beſtie
ſigna narraret adiūxit/ita vt ignē fa Ibidem.
ceret de celo deſcēdere. Ignē qppe
de celo deſcendere eſt de celeſtibus
electorū animis ſancti zeli flammas

De ſingulari virginū (emanare.
gaudio ⁊ incorruptiōe. Cap. xlv. Apo. xiiij.

Vidi ſupra ſyon agnū ſtantē: et
cū eo centū quadraginta quat
tuor milia. Et cantabāt qſi canticū
nouū: ⁊ nemo poterat dicere cāticū
niſi illa centū quadraginta quattuor
milia In paſtorali capitulo .liij.

Hoc de virginibus petm carnis
ignorantibꝫ p Joānem dr. Singula
riter qppe canticū agni cātare eſt/cū
eo in ppetuo p cunctis fidelibus etiā
de carnis icorruptiōe gaudere. Qs
tñ electi ceteri cāticū audire poſſūt
licet dicere nequeunt: quia per cari/
tatē quidem in illorum celſitudine le
ti ſunt: qui ad eorum premia non
aſſurgant. De hac incorruptione et
carnis integritate per ſemetipſam ve Mat. xix.
ritas dicit. Non omnes capiunt ver
bum hoc. Qs eo innotuit ſummum
quo denegauit omniū/⁊ dum predi/
cit quia difficile capitur/ audientibꝫ
innuit ceptum cum qua cautela te/
neatur.

De iudicio dei. Moralium libro
xxxiij. Capitulum. xlvj. Apo. xiiij.

Vidi nubem cādidam: ⁊ ſupra
nubem ſedentē ſimilē filio ho/
minis: habentē in capite ſuo coronā
aureā: ⁊ in manu ſua falcem acutam
Ptās diuini iudicij qa intra ſe oia i/
cidēdo ↄplectit/falcē appellatiōe ſigt

In falce em̄ quicq̄d inciditur/ quaq̄ uerſū flectat̄ intus cadit. Et q̄a prās ſupni iudicij nullaten⁹ euitat̄/intra ipām q̄ppe ſum⁹ q̄libet fugere conemur/recte cū vētur⁹ iudex oſtendit̄/ falcē tenere phibet̄/q̄a cū potēter ad om̄ia obuiat incidendo circū dat.

¶ De ſignificatiōe ſolis ⁊ ruina fortiū. Moralium lib. xxxiij. Ca. l. lvij.

Apo. xvj Et quartus angelus effudit fialā ſuā in ſolē: ⁊ datū eſt illi eſtu affligere hoīes ⁊ igne. Solis nomīe ſapiētiū intellect⁹ exp̄mit̄. Fialā vez in ſole effūdere eſt: pſecutiōis ſupplicia viris ſapiētie ſplendore fulgētib⁹ irrogare. Et datuz eſt illi vt eſtu afficeret hoīes ⁊ igne/ q̄a dū ſapiētes viri cruciatib⁹ victi male agēdi errore tāgunt̄: illoꝝ exēplo pſuaſi infirmi q̄ q̄z tēporalib⁹ deſiderijs inardeſcunt.

Nota. Ruine nāq̄z fortiū/augmēta preſtāt pditionibus infirmorū. Nā ſole acumē ſapientiū deſignat̄/p cōparationez q̄q̄z a ſalomone dicit̄. Sapiēs vt ſol

Eccli. xxvij pmanet. ſtultus vt luna mutatur.

¶ De termino vite nr̄e/cur nobis incognit⁹ ſit/⁊ q̄liter incautos decipit. In hom. ſup Sint lūbi vr̄i. ca. xlviij.

Apo. xvj Ecce venio ſic̄ fur. Ad excutiendā mentis nr̄e deſidiam/ ⁊ vt anim⁹ ad ſuā ſuſcitet̄ cuſtodiam/p ſimilitudinē dn̄s in euāgelio loquit̄ dicēs. Hoc aūt ſcitote q̄m ſi ſciret pat̄

Mat. xxiiij. ⁊ Lu. xij. familias q̄ hora fur ventur⁹ eſſet/ vigilaret vtiq̄z ⁊ n̄ fineret pfodi domū ſuā. Ex qua p̄miſſa ſimilitudine etiā exhortatio ſubinfert̄ cuz d̄r. Et vos eſtote parati/q̄a qua hora non putatis/filius hominis veniet. Neſciente em̄ patrefamilias fur domū pfodit: q̄a dū a ſui cuſtodia ſp̄us dormit/im puiſa mors veniēs nr̄e carnis habitaculū irrūpit/⁊ eū quē dn̄m dom⁹ inuenerit dormientē necat/ q̄a cū ventura dāna ſp̄us minime p̄uidet hūc mors ad ſuppliciuz neſciētem rapit. Furi aūt reſiſteret ſi vigilaret: q̄a aduentū iudicis q̄ occulte animā rapit p̄cauens ei penitendo occurreret ne impenitēs piret. Horam ꝟo vltimā dn̄s nr̄ idcirco nobis voluit eſſe incognitā. vt ſemp poſſit eſſe ſuſpecta: vt dū illā p̄uidere nō poſſum⁹ ad illā ſine intermiſſione p̄paremur. Quia ḡ ⁊ vēture mortꝫ temp⁹ ignoram⁹: ⁊ poſt mortē opari nō poſſum⁹/ſupeſt vt an̄ mortē tempora indulta rapiamus: Sic em̄ ſic mors ipa cū venerit vincit̄/ſi priuſq̄z veniat ſemp ti

¶ De ſollicita vite nr̄e cuſto (meat̄. dia. In homelia ſup euāgeliū Sint lumbi veſtri p̄cincti. Ca. xlix. Apo. xvj.

Beatus q̄ vigilat. Vigilat q̄ ad aſpectum veri luminis mentis oculos aptos tenet. Vigilat q̄ ſeruat operando q̄d credit. Vigilat q̄ a ſe torporis ⁊ negligētie tenebras repellit. Hinc etenim Paul⁹ dicit. Euigila j. Cor. xv te iuſti/⁊ nolite peccare. Hic rurſus ait. Hora eſt iā nos de ſōno ſurgere: Ro. xiij. Moralium lib. xij. ⁊ xvj. Cap. l.

Et cuſtodit veſtimenta ſua ne nud⁹ ambulet. Sicut corpus cooperiūt veſtimēta/ſic animam bona ptegūt opa. Veſtē innocētie pri m⁹ hō hn̄ ꝯdit⁹ accepit: male ſuaſus a ſerpēte pdidit: Et q̄a ꝯceſſa prius i paradiſo veſte innocētie nudamur cōtra hāc nuditatē dicit̄. Beat⁹ qui cuſtodit veſtimēta ſua: ne nud⁹ ambulet. Veſtimēta q̄ppe cuſtodimus cū innocētie p̄cepta ſeruam⁹ in mente/vt cū nos iudicij culpa nudat ad amiſſā redeūtes innocētiā penitētie.

operiat.

Moralium libro. iij. Cap. lj.

Apo. 3. ET videat turpitudinē ei⁹. Tur
pitudo noſtra tūc cernit̄/cū vi
ta reꝓbenſibilis an̄ iuſtoꝝ oculos
in iudicio nequaq̄ ſubſequēt̄ boni
operis tegmine velat̄. Apud deum
eni nr̄a nos opa q̄ſi veſtimēta tegūt.

De ordine eterni ſupplicij. Mo
ralium libro. ix. Cap. lij.

apo. xviij QVantū glorificauit ſe babylō:
⁊ in delicijs fuit/tantū date illi
tormentū. Nequaq̄ omnipotēs de⁹
q̄ mala bn̄ punit inordinata eſſe vllo
modo vel tormēta ꝑmittit: q̄niam ip
ſa q̄q̄ ſupplicia q̄ ex lāce iuſtitie pro
deūt inferri ſine ordine nequaq̄ poſ
ſūt. Quomō namq̄ in ſupplicijs or
do nō erit dū dānatum quēq̄ iuxta
moduz criminis ⁊ retributio ſequet̄
vltionis/ſicut ſupra dictuz eſt in dā
natiōe babylonis: Si igit̄ iuxta mo
dū culpe pena diſtinguit̄/conſtat ni
mirꝫ q̄ in ſupplicijs ordo ſeruat̄.

De refectione eterni conuiuij. In
homelia ſuper euangelium. Mani
feſtauit ſe Jeſus. ⁊ ſuꝑ euangelium.
Homo quidā fecit cenā magnaz. et
ſuper euangeliū Simile eſt regnum
celorum homini q̄ fecit nuptias filio
ſuo. Capitulum. liij.

Apo. xix. BEati q̄ ad cenaz nuptiaꝝ agni
vocati ſūt. Per hāc cenam nu
ptiaꝝ agni eternum ⁊ vltimuz cōui
uiū deſignat̄ ad quod q̄ſq̄s ſemel in
trauerit/vlterius nō exibit. Idcirco
aūt hoc vltimū cōuiuiū dei nō pran
dium/ſed cena vocat̄/quia poſt pran
diū cena poſt cenā vero cōuiuiū nul
lū reſtat. Et q̄a eternū dei cōuiuiuz
nobis in extremo preparabit̄ rectuz
fuit vt hoc nō prandiū/ſed cena voca
retur. Idcirco ergo Joānes non ad
prandiū/ſꝫ ad cenā vocatos narrat/
q̄a nimirꝫ in fine diei conuiuiū cena
eſt. Qui ergo finito p̄ſentis vite tp̄e
ad refectionē ſuꝑne contemplatiōis
veniūt nō ad agni prandiū: ſed ad ce
nā vocant̄. Illo igit̄ vltimo cōuiuio
de p̄ſētia vitatis epulabant̄/q̄ nūc ꝑ
fectiouis ſtudio terrena tranſcēdūt
q̄s mūdi huius amor non ligat/qui
bꝫ ⁊ ſi vtcūq̄ ꝑ temptamenta obſtre
pit/cepta tn̄ eoꝝ deſideria nō retūdit
Illos tūc interna refectio reparabit
q̄ nūc pleni ſeptiformi gr̄a in amore
ſpūs anhelāt: Huius ḡ fratres ſpū
repleri p̄ſentia deſiderem⁹/q̄a ſi hoc
ſpū pleni fuerim⁹: ad illud cōuiuiuz
ꝑuenire valebim⁹. Quiſq̄s nāq̄ ille
eſt quē nūc ſpūs ſctūs nō reparat/ꝑ
fecto ab illa et̄ni ꝯuiuij refectiōe/ieiu

De exercitu ſanctoꝝ mar (nat.
tyꝝ. Moralium libro. xxij. Ca. liiij.

ET vidi celū aptum/⁊ ecce equ⁹
albus/⁊ q̄ ſedebat ſuꝑ eum vo Apoc. xix
cabatur fidelis ⁊ verax. Et veſtitus
erat veſtem aſperſā ſāguine/⁊ voca
bat̄ nomē ei⁹ verbū dei. Et exercit⁹
q̄ ſunt in celo ſequebant̄ eū in equis
albis. Multitudinē ſanctoꝝ que in
hoc martyrij bello ſudauerat/exerci
tuz recte vocat. Qui idcirco in eq̄s
albis ſedere referunt̄: q̄a nimirꝫ eoꝝ
corpora ⁊ luce iuſtitie ⁊ caſtimōie cā
dore claruerūt. Equus q̄ppe eſt vni
cuiq̄ anime corpus ſuū/qđ videlicꝫ
nouit ab illicitis cōtinentie freno re
ſtringere/⁊ rurſū caritatis impulſu
in exercitatione boni oꝑis relaxare.

Ex per incarnationez ſuam Xp̄s
mundo innotuit. In homelia prima
ſecūde partis ſuꝑ Ezech. Cap. lv.

ET habebat in veſtimento ſuo/
⁊ in femore ſcriptuz. Rex regū
⁊ dn̄s dominantiū. Veſtimētū dn̄i

Jeſu xpi eſt corpus qđ ſūpſit ex vgi-
ne/nec tñ aliud eius veſtimētū eſt:at
q3 aliud ipſe. Nā nrm q̄q3 veſtimētu3
caro đr/ſed tñ ipi nos noſtra ſumus
caro qua veſtimur. Hoc autē veſti
mentū illi⁹ lōge añ Eſaias aſpiciēs
per crucē paſſiōis ſāguine cruētatū/
Eſa.lxi.ij. dixit. Quare rubrū eſt indumētum
tuū/ꝛ veſtimēta tua quaſi calcātium
in torculari: Per femur vo ꝓpaga-
tio carnis eſt. Quia ḡ p propagatio
nē generis humani. ſicut generatio-
nū ordines Mattheo vl' luca narrā
tibꝫ deſcribunt in hoc mūdo venit ex
virgine ꝛ p incarnationis ſue myſte-
riū:q̄a rex eſſet ꝛ dñs cunctis vbiq3
gētibus indicauit:in veſtimento et
in femore ſcriptū habuit. Rex regu3
ꝛ dñs dominantiū. Vñ em̄ in mūdo
innotuit ibi de ſe/lectionis ſcientiam
infixit.

De damnatione diaboli. Mora-
lium libro quarto ꝛ.xviij.ꝛ.xxxij.ꝛ x
xxiij. Capitulum.lvj.

Apo .xx. Vidi angelū deſcendētem de ce
lo habentē clauē abyſſi ꝛ cathe
nā magnā in manu ſua ꝛ apphēdit
draconē ſerpentē antiquū/q̄ eſt dia-
bolus ꝛ ſathanas ꝛ ligauit eū per an
nos mille ꝛ miſit in abyſſum/ꝛ clau-
ſit ꝛ ſignauit ſup illu3. vt nō ſeducat
ampli⁹ gētes/donec cōſumenť mille
anni/ꝛ poſt hec opt3 illū ſolui modi-
co tpe. Antiqu⁹ hoſtis ꝛ draco ꝛ ſer-
pens vocať. Draco diciť/q̄a nos ad
nocēdi maliciam inflāmat/ꝛ malicio
ſe nobis nocere appetit. Serpēs đr/
q̄a ſemper inſidias molliter infundit
Abyſſum vo corda hoim vocat:q̄ et
p lapſū fluida:ꝛ p duplicitatē ſūt ca-
liginē tn̄broſa. Antiqu⁹ itaq3 ſerpēs
cathena ligat⁹ in abyſſum mittiť:q̄a
religat⁹ a bonoꝝ cordibꝫ apud repꝛ̄
boꝝ mētes recluſus eis atroci⁹ dñā
tur:ꝛ potētia diue diſpēſatiōis aſtri
giť ne inq̄ntū nocere volet effrenetur
vt q̄ruis p eos occulte ſeuiat ad vio-
lētas tñ rapinas ſupbie non erūpat.
Jlle igiť apoſtata angel⁹ q̄ ita cōdit⁹
fuerat vt angeloꝝ ceteris legionibꝫ
emineret ita ſupbiēdo ſuccubuit/vt
nūc ſtantiū angeloꝝ ditioni ſubſtra
t⁹ ſit/q̄tin⁹ vel nūc ad vtilitatē nrām
eis miniſtrātibꝫ religat⁹ lateat:vl' p⁹
ad ꝓbationem nrām eis relaxantibꝫ
totis ſe ſuis ↄtra nos viribꝫ ſolutus
exerceat. Electi itaq3 angeloꝝ ſpūs
ſupbū apoſtatā nūc in abyſſi puteu3
clauſū ↄp̄mūt/q̄ hūiles hūc ſeq̄ nolu
erūt/ipſiſq3 adminiſtrātibꝫ diſponiť/
vt intentione3 apti certaminis q̄nq3
deſtruēdus funditꝰ reuoceť.

De morte ꝛ reſurrectione anime.
Moraliū libro.xiiij. Capitulu3.lvij. Apoc.xx
Beatus ꝛ ſctūs q̄ hab3 partem
in reſurrectione prima. Mors
pctm̄ eſt/qđ ab interiore vita animā
occidit Jlle itaq3 poſt in carne feliciť
reſurgit q̄ in hac vita politus a men
tis ſue ſurrexerit morte.

De ſignificatiōe millenarij nume
ri. Moraliū libro.ix. Capitulū.lviij. Ubi.s.
Et in his ſcđa mors non habet
ptātē3 ſ3 erūt ſacerdotes dei et
xpi/ꝛ regnabūt cū eo mille ānis. Jn
ſcriptura ſacra millenari⁹ nūerus p
vniuerſitate ſolet intelligi. Hinc ete- ps.ciiij.
ni3 pſalmiſta ait. Uerbi qđ mādauit
in mille gñationes:cū ꝓfecto conſtet
q̄ ab ipo mūdi exordio vſq3 ad redē
ptoris aduentū p euāgeliſtā non am
pli⁹ q̄3 ſeptuaginta ꝛ ſeptē ꝓgenies
numerenť. Quid igiť in millenario
nūero niſi ad ꝓferendū nouā ſobole3

pfecta vniuerſitas pſcite gnãtiõis ex
pmif. Hinc ꝗ p Joãnez dr/ ꝛ regna-
bũt cũ eo mille annis/ q̃a vcꝫ regnuꝫ
ſacte eccl'ie vniuerſitatꝫ pfectiõe ſoli-
De apta dyaboli malicia in dat.
tpe antixpi. Mora. xviij. xix. ꝛ. xxxij.

Capitulum. lix.

Apoc. xx Et poſtq̃ꝫ cõſumati fuerint mil
le anni ſoluef ſathanas de car-
cere ſuo/ et exibit et ſeducet gentes.
Millenario nũero nõ q̃ttitatẽ tẽpo-
ris/ ſꝫ vniuerſitatẽ qua regnat eccl'ia
deſignauit/ ꝛ ipo nũero vniuerſuꝫ p
pfectiõe ſua hoc q̃ttũlibet ſit ſctẽ ec-
cleſie tps expreſſit. Quo pacto dra-
co de puteo abyſſi educef/ q̃a dyabo-
lica malicia q̃ in iniquoꝛuꝫ ſubdolis
occultaf coꝛdibꝫ tũc reuelabif: ꝛ qꝺ
modo pre timoꝛe tegif tũc cõtra ec-
cleſiã publice de iniquoꝝ oꝛe oẽ ſer-
pentinũ virꝰ aperief. Nũc em̃ abſcõ-
dit ſe ſub blãdiẽte lingua ſeuiẽs con
ſcia/ ꝛ malicia calliditatis q̃ſi q̃dã ſe
tegit abyſſo ſimulatiõis. In fine vo
mũdi antiquꝰ hoſtis vas ꝓpriũ illuꝫ
pditũ hoiem ingredief/ q̃ ſpãliter ã-
tixps nũcupef/ q̃ mẽſuras hoim trã
ſcẽdẽs mõ honoꝛis ſclaris culmine:
mõ ſignis ꝛ pdigijs ficte ſãctitatꝫ in
tumoꝛe potẽtie eleuari permittetur
Spũs em̃ in illo erit/ q̃ in ſublimibꝫ
cõditꝰ potẽtiaꝫ nature ſue nõ pdidit
vl' deiectꝰ. Cuiꝰ vtꝰ idcirco nũc mi-
nime oñdif. q̃a diſpẽſatiõe diuie foꝛ-
titudinis a bonoꝝ coꝛdibꝫ religaf/ ꝛ
ab electꝫ angeloꝝ ſpiritibꝫ nũc in ab
yſſi puteo ideſt in repboꝝ mẽtibꝫ re-
cluſus pmif. Tẽpoꝛe vo antixpi de
abyſſi puteo ideſt de iniquoꝝ coꝛdi-
bus nũc occulte ſeuiẽtibꝫ educꝰ pro
cedet/ ꝛ tũc accepta poteſtate contra
eccl'iam in vim apte pſecutiõis erũ-
pet: ſicut p ſemetipſam veritas dicit. Matth. xxiiij.
Erit tũc tribulatio magna q̃lis non
fuit ab initio mũdi vſq̃ꝫ mõ neq̃ꝫ fiet.
Tunc em̃ antiquꝰ hoſtis ſuis viribꝫ
traditꝰ pauco q̃dẽ in tpe ſꝫ in multa
ꝯ nos laxabif vtute: ſicut ſup̃ dictuꝫ
eſt: pꝰ hec optꝫ illũ ſolui modico tpe
Quẽ q̃ttuis ſeuicia ad crudelitatẽ di
latet/ ſupna tñ mĩa breuitate dieruꝫ
anguſtabit ſicut ipſa vitas ait. Niſi Ibidem.
breuiati fuiſſẽt dies illi/ nõ fieret ſal
ua ois caro. Qr em̃ ꝛ ſupbos nos ꝛ
infirmos dñs cõſpicit dies q̃s ſingu
lariter malos intulit/ miſericoꝛditer
breuiatos dicit. pfecto vt ꝛ ſupbiam
terreat de temporis aduerſitate/ ꝛ in
firmitatẽ refoueat de breuitate.

Moralium lib. xxix. ꝛ. xxxij.

Supba itaq̃ꝫ ãtixpi celſitudo ſup
repbas mẽtes hoim faſtu gl'ie ſingu
laris erigef/ ita vt hõ pctõr ꝛ tñ hõ ꝯ
ſpiciẽs eſtimari deũ ſe ſup hoies mẽ
tiaf/ vñ Paulꝰ apoſtolꝰ dic. Ita vt i ij. Theſ. ij.
templo dei ſedeat/ oñdẽs ſe tanq̃ꝫ ſit
deꝰ. Sꝫ hec eiꝰ ſupbia diſtricti iudi
cis erit aduẽtu feriẽda/ ſicut ſcriptũ
eſt. Quem dñs Jeſus interficiet ſpũ j. Theſ. ij.
oris ſui/ ꝛ deſtruet illuſtratiõe aduẽ-
tꝰ ſui. De hoc q̃q̃ꝫ pdito homine per
Danielẽ dr. Cõtra pncipẽ principuꝫ
ꝯſurget: ꝛ ſine manu contererf. Sine Dañ. viij.
manu. ſ. cõteref/ q̃a nõ angeloꝝ bello
nõ ſãctoꝝ certamine/ ſed per aduen-
tum iudicis ſolo oris ſpiritu eterna
morte ferief. Joannes quoq̃ꝫ in hac
reuelatiõe ſua ſubſequitur dicens.
Et deſcendit ignis a deo de celo: et Apoc. xx.
deuoꝛauit eos/ antixpm videlicet et
eius miniſtros ꝛ predicatoꝛes.

Q aperte videbitur ab electis
diabolus in die iudicij. Moralium
libro. xxxij.

Capitulum. lx.

Ubi.ſ. ET diabol⁹ q̄ ſeducebat eos miſ
ſus eſt in ſtagnū ignis ꝛ ſulphu
ris: vbi ꝛ beſtia ꝛ pſeudo prophete: ꝛ
cruciabunt̄ die ac nocte in ſecl'a ſecu
loꝝ amē. Eterno q̄ppe iudice terribi
liter apparēte aſtātibꝰ legionibꝰ an-
geloꝝ aſſiſtēte cūcto miſterio celeſtiū
poteſtatū: ꝛ electꝭ oībꝰ ad h̄ ſpectacu
luꝫ deductꝭ: iſta belua crudelis ꝛ for-
tis in mediū captiua deducet̄: ꝛ cum
ſuo corp̄e .i. cū reprobis oībꝰ et̄ne ge
Matth. xxv. henne incēdijs mācipabit̄ cū dicet̄:
Diſcedite a me maledicti in ignē eter
nū: q̄ parat⁹ eſt diabolo ꝛ angelis ei⁹.
O q̄le erit illō ſpectaculū q̄n hec im
maniſſima belua electoꝝ ocl'is oſten
det̄: q̄ h̄ belli tēp̄e nimis illos terrere
potuerat ſi videret̄. Sꝫ occl'to ac mi
ro dei ꝯſilio agit̄: vt ꝛ nūc p̄ ei⁹ grām
a pugnātibꝰ nō viſa vincat̄: ꝛ tunc a
letꝭ victoribꝰ iā captiua videat̄. Tūc
aūt iuſti diuino adiutorio q̄ātū debi-
tores ſunt/ pleni⁹ recognoſcūt q̄n tā
fortē beſtiā viderint quā nūc infirmi
vicerūt: ꝛ in hoſtis ſui immanitate cō-
ſpiciūt q̄ātum debeāt grē defenſoris
ſui. redeūt em̄ de h̄ p̄lio tunc milites
nr̄i virtutū trophea referētes: ꝛ rece
ptis corp̄ibꝰ cū iam in illo iudicio re-
gni celeſtis introitū ſortiunt̄ p̄us im
maniſſimas vires hui⁹ antiq̄ ſerpen
tis aſpiciūt ne vile eſtimēt qđ euaſerīt.
Uiſa v̄o mors ei⁹ tūc gaudiū exhi-
bet: cui⁹ tolerata vita nūc iuſtis q̄ti-
die in cruciatibꝰ bellū mouet.

¶ Q, vita iuſtoꝝ q̄ſi liber ꝛ ſpeculū ſit aīaꝝ. Moraliū lib. xxiiij. Ca. lxi.

Apo. xx. ET vidi thronū magnū cādidū
ꝛ ſedentē ſup̄ eū: a cui⁹ ꝯſpectu
fugit terra ꝛ celuꝫ. Et vidi mortuos
magnos ꝛ puſillos ſtātes in ꝯſpectu
throni/ ꝛ libri ap̄ti ſunt. Et alius li-
ber apertus eſt qui eſt vite: ꝛ iudica
ti ſunt mortui ex his que ſcp̄ta erant
in libris ſc̄m op̄a ipoꝝ. Iuſtoꝝ debet
vitā cōſpicere/ qui ſuam vult ſubtilit̄
dep̄hendere. Quia lectio eſt vita bo-
noꝝ. Unū nō īmerito. Hi ideꝫ iuſti in
ſacro eloquio libri nominant̄/ ſicut a Ubi.ſ.
Joāne dr̄. Libri ap̄ti ſunt: ꝛ ali⁹ liber
ap̄tus eſt/ q̄ eſt vite. Liber nāq̄ vite
eſt ipſa viſio iudicis aduenietis: in q̄
quaſi ſcp̄tū eſt/ om̄e mādatū: q2 quiſ-
quis eū viderit/ mox teſte ꝯſcientia:
quicq̄d nō fecit intelligit. Libri etiaꝫ
ap̄ti referunt̄: q2 iuſtoꝝ tūc vita con
ſpicit̄: in quibꝰ mandata celeſtia op̄e
ſic exp̄ſſa cernunt̄. Et iudicati ſunt
mortui ex his q̄ ſcp̄ta erant in libris:
q̄m in oſtēſa vita iuſtoꝝ q̄ſi in expan
ſione libroꝝ: legūt bonū qđ agere ipi
noluerūt/ atq; damnant̄ ex compara
tione eoꝝ qui fecerūt. Ne ergo vnuſ-
quiſq; tūc vidēs eos qđ nō fecit de-
fleat/ nūc in eis qđ imitet̄ attēdat. Il-
loꝝ videlicꝫ ſpēs quaſi q̄dam forma
nobis imitāda p̄ponit̄. Qui em̄ ple-
niſſime intelligere appetit q̄lis eſt: ta
les nimirꝫ debet ꝯſpicere q̄lis nō eſt:
vt ex bonoꝝ forma metiat̄: q̄ātū ipſe
deſerto bono deformis ē. Ex his q̄p
pe q̄bꝰ pleniſſime bona aſſunt p̄pen-
dūt recte q̄ ſibi min⁹ ſūt: ꝛ in illorum
pulchritudīe ꝯſpicit feditatē ſuā quā
in ſe ipo p̄peti p̄t/ ꝛ ſentire nō poteſt.

¶ De renouatiōe celi ꝛ terre q̄lit̄ fieri debeat. Moral'. lib. xvij. Ca. lxij.

ET vidi celū nouū ꝛ terram no- Apo. xxi.
uam: p̄mū ēm celū ꝛ p̄ma ter-
ra abijt. Queri pōt cū per Salomo-
nem dr̄. Generatio p̄terit ꝛ genera- Eccles. i.
tio aduenit: terra v̄o ineternū ſtat cū
beat? Joānes celū ꝛ terrā abijſſe aſſe-
rat. Quod tā facile diſcutim⁹: ſi ter-

ra ꝛ celũ vel qualit̃ trãſeat/vel quali-
ter maneat diſtinguamus. Utraqꝫ
nãqꝫ hec per eã quã nunc hñt imagi
nem trãſeunt: ſed tñ per eſſentiã ſine
fine ſubſiſtũt. Hinc nanqꝫ ꝑ Paulũ
j.Co.vij dr̃. Preterit eñ figura huiꝰ mũdi.
Hinc per ſemetipam veritas dt̃. Celũ
Luc.xxi. ꝛ terra tranſibũt/ vba autẽ mea non
trãſient. Hinc ad Joannẽ angelica
Apo.xxi. voce dr̃. Erit celum nouũ ꝛ terra no
ua. Que q̃dem nõ alia ꝯdenda ſunt:
ſed hec ipa renouant̃. Celũ igitur ꝛ
terra ꝛ tranſit ꝛ erit; q̃nĩã ab ea quaꝫ
nũc habet ſpecie/per ignẽ tergitur: ꝛ
tñ in ſua ſemꝑ natura ſeruat̃. Unde
Ps.ci. per pſalmiſtã dr̃. Mutabis ea ꝛ mu
tabunt̃. Quã quidẽ vltimã cõmuta-
tionẽ ſuã ipſis nobis tũc viciſſitudi-
nibꝫ nũciant: quibꝫ noſtrĩ vſibꝫ inde-
ſinẽter alternãt: Nã terra a ſua ſpecie
hyemali ariditate deficit/ hũoꝛe ver-
nali viridеſcit. Celũ quotidie caligi-
ne noctis obducit̃/ ꝛ diurna clarita-
te renouat̃. Hinc ergo hinc fidelis
quiſqꝫ colligat ꝛ interire hec: ꝛ tñ per
renouationẽ refici: que cõſtat nũc aſ-
ſidue velut ex defectu reparari.

¶ De ſumma claritate atqꝫ ſcientia ſanctoꝛum in eterna beatitudine habenda. Capitulum.lxiij.

Apo.xxi. Et venit vnus de ſeptẽ angelis
ꝛ ſuſtulit me in ſpiritu in mon-
tem magnũ ꝛ altũ. ꝛ oſtendit mihi ci
uitatẽ ſanctã hierlm̃ deſcendentẽ de
celo habentẽ claritatẽ dei: ꝛ habebat
murũ magnũ ꝛ altũ habens portas
duodecim. Et erat ſtructura muri
eius ex lapide iaſpide: ipa vo ciuitas
aurũ mundũ ſilẽ vitro mundo.

¶ Moꝛalium libꝛo.xviij. c.xxxiij.

¶ Appellatiõe auri in ſacro eloquio
aliquñ ſplẽdoꝛ ſuperne ciuitatis acci-
pit̃. Aurũ nanqꝫ ex q̃ ciuitas illa con
ſtat ſimile vitro dr̃: vt per aurũ clara:
ꝛ per vitrũ perſpicua deſignet̃. Au-
ri q̃ppe metallũ nouimꝰ potioꝛi me-
tallo oĩbus claritate fulgere. Uitri
vero natura eſt: vt extrinſecꝰ viſu pu
ra/intrinſecꝰ perſpicuitate perluceat.
In alio metallo quicq̃d intrinſecꝰ cõ
tinetur abſcondit̃: in vitro vo q̃libet
liquoꝛ qualis ꝯtinet̃ interiꝰ/ talis ex-
terius demonſtrat̃: ꝛ (vt ita dixerim)
omnis liquoꝛ in vaſculo vitreo clarꝰ
patet. Quid igit̃ aliud in auro vl̃ vi-
tro accipimꝰ/niſi illã ſupnam patriã/
illaꝫ beatoꝝ ciuiũ ſocietatẽ: quoꝛum
coꝛda ſibi inuicẽ ꝛ claritate fulgent/
ꝛ puritate trãſlucent: Quia eñ om-
nes ſancti in eterna beatitudĩe ſum-
ma claritate fulgebunt/inſtructa au
ro dicit̃. Et quoniã ipa coꝝ claritas
ſibi viciſſim in alternis coꝛdibꝫ patꝫ:
ꝛ cũ vniuſcuiuſqꝫ vultus attẽditur/
ſimul ꝛ cõſcientia penetrat̃: hoc ipm
aurũ ſimile vitro mundo eſſe memo
ratur. Ibi quippe vniuſcuiuſqꝫ men
tem ab alteriꝰ oculis membroꝝ coꝛ-
pulentia non abſcondet/ ſed patebit.
Animꝰ patebit coꝛpoꝛalibꝫ ocul̃: ipa
etiam armonia coꝛpis. Sicqꝫ vnuſ-
quiſqꝫ tunc erit ꝯſpicabilis alteri/ ſi-
cut nũc nõ poteſt eſſe ꝯſpicabilis ſibi
Nunc aũt coꝛda noſtra q̃diu in hac
vita ſumꝰ: quia ab altero in alterum
videri nõ poſſunt nõ intra vitrea/ſed
intra lutea vaſcula cõcludunt̃. Cui
ſcilicꝫ luto per paſſionẽ mentis inhe-
rere ꝓpheta foꝛmidabat cum diceret.
Eripe me ð luto vt nõ inhereã. Qð ps.lxviij
nimirum habitaculũ coꝛpoꝛeũ Pau
lus domuꝫ terreſtrẽ nominat dicẽs.
Scimus qꝛ ſi terreſtris domus no-
ſtra huiꝰ habitatõis diſſoluat̃: ꝙ edi-

ficationē ex deo habem⁹ domū non
manu factā eternā in celis. In hac
itaqꝫ terreſtri domo et corruptibili
carne quouſqꝫ viuim⁹: ip̄m (vt ita di
cam) corruptiōis noſtre parietē men
tis oculo nullaten⁹ penetram⁹: ⁊ vi
ciſſim cogitatiōes nr̄as ⁊ occulta in
alterutrū videre nō poſſum⁹. Unde
rurſum per eundē Paulum dicit.
j. Cor. ij. Quis ſcit hominū q̄ ſunt hominis/ ni
ſi ſp̄us hominis q̄ in ip̄o eſt? Et rur
j. Co. iiij. ſum. Nolite ante tp̄s iudicare donec
veniat dn̄s: qui ⁊ illuminabit abſcō
dita tenebrarū: ⁊ manifeſtabit cōſilia
cordiū. Illa itaqꝫ ciuitas in qua oēs
ſancti tāta claritate fulgēt/ tāta per
ſpicuitate trāſlucēt: que ſua viciſſim
corda manifeſtat ſingulis/ ex auro di
citur ſimili vitro mūdo: vt deſignet
auro clara vitro perſpicua.

¶ Q, humilitas hominum nature
quandoqꝫ adequabit angelorū. In
homelia ſecūda ſecūde partis ſuper
Ezechielem. Capitulum. lxiiij.

LOngitudo ⁊ latitudo ⁊ altitu
do ciuitatis eq̄lia ſunt. Et men
ſus eſt angel⁹ muros eius menſura
hois q̄ eſt angeli. Nā ciuitas ſctā hie
ruſalē quā inhabitat de⁹ ex angelica
ſimul ⁊ hūana natura pficitur ꝑ h̄ ꝙ
angelica creatura ſurſū eſt: ⁊ huma
na adhuc deorſum p̄ot ꝑ latitudinē
⁊ altitudinē ciuitatis hec vtraqꝫ cre
atura ſignari: qm̄ iſta adhuc in imis
degit: illa vero in ſublimib⁹ ꝑmanet.
Sed latitudo ⁊ altitudo eq̄lia ſunt:
qm̄ humilitas hominū ad equalita
tem quoqꝫ perducet angelorū. Unde
Matth. ſcriptū eſt. Non nubēt neqꝫ nubent:
xxij. ſed erūt ſicut angeli dei in celo. Uñ
Apo. xxi. etiam per Joannē dr̄. Menſura ho
minis q̄ eſt angeli; qa vſqꝫ ad illā al
titudinē glorie homo ꝑducit: in quā
ſe ſolidatos angeli letant. Latitudo
ergo ciuitatis tāta eſt quāta ⁊ altitu
do: quoniā electi quiqꝫ qui modo la
borant in imis/ qn̄qꝫ nō erunt ineq̄
les illis ſpiritib⁹ beatiſſimis.

¶ Quare angeli poſt incarnationē
ab hominib⁹ nolūt adorari. Mora
lium lib. xxvij Capitulum. lxv.

ET ego Joānes qui audiui ⁊ vi
di hec/ poſtqꝫ audiſſem ⁊ vidiſ Apo. xix
ſem/ cecidi ad pedes angeli qui mihi
hec oſtēdebat vt adorarē: ⁊ dixit mi
hi. Uide ne feceris: cōſeruus tu⁹ ſum
et fratrū tuorū ꝓphetarū: ⁊ eorū qui ſer
uant v̄ba libri hui⁹/ deū adora. An
te incarnationē dn̄i in teſtamēto ve
teri adoraſſe homo angelū legit: nec
tn̄ adorare ꝓhibet: ſed poſt mediato
ris aduētū cū ſe Joānes adorando
angelo ꝓſtrauiſſet ꝓhibet. Quid eſt
hoc ꝙ p̄us equanimit concedebant
adorari/ poſt ab hoīe angeli recuſant
niſi ꝙ p̄us hoīē carnalib⁹ corrupti
onib⁹ deditū/ nec ab eiſdē carnalib⁹
corruptionib⁹ redēptū quo abiectio
rem nouerāt iuſti⁹ ꝯtēnebāt? Poſt
modum v̄o humanā naturā eo iam
ſubſtratā h̄re nō poterāt: quo hāc in
auctore ſuo etiā ſup ſemetipſos du
ctam videbāt. Neqꝫ em̄ debebat iam
in mēbris ſubiecta deſpici: q̄ in ipſo
membrorum capite meruit prelata
venerari.

¶ De reuelatione myſteriorū ſcriptu
re ſacre. Et d̄ Enoch ⁊ Helia. Mo
ralium lib. ix. Capitulū. xvi.

ET dixit mihi. Ne ſignaueris ver Apocal.
ba ꝓphetie libri hui⁹: tēpus em̄ xxij.
ꝓpe ē. Uergēte mūdi fine ſuperna ſcie
tia ꝓficit: ⁊ cū tēpe largius excreſcit.
Hinc nanqꝫ ꝑ Danielē dr̄. Pertrāſi

būt plurimi: ꝛ mľtiplex erit ſcientia.
Dan. xij. Hinc Joanni in p̄ori p̄te reuelatiōis
angel⁹ dr̄. Signa q̄ locuta ſūt ſeptē
Apoc. x. tonitrua. Cui tn̄ in eiuſdē reuelatio-
nis termino p̄cepit dicēs. Ne ſigna-
Ibidem. ueris vba ꝓphetie hui⁹. Pars q̄ppe
xxij. reuelationis anterior ſignari p̄cipit/
termin⁹ ꝓhibet: q2 q̄cq̄d in ſctē eccl'ie
initijs latuit/ finis quotidie oſtēdit.
Signare aūt dr̄ q̄ſi ſignacl'o claude-
Job. ix. re. Vn̄ p̄ beatū Job dr̄ de dn̄o q̄ ſtel-
las claudit q̄ſi ſub ſignaculo. Sicut
celoꝝ vl' nubiū noīe celeſtis vita p̄di
cantiū ſignat̄ q̄ ſup̄ arentē terrā hu-
mani pectoris ſctē p̄dicatōis imbres
fundūt: de q̄bꝫ per pſalmiſtā dr̄. Celi
ps. xviij. enarrāt gl'iam dei: ſic ſtellaꝝ clarita-
te etiā ipſi p̄dicatores figurant̄: quia
dū recta petōribꝫ p̄dicant/ tenebras
noſtre noctis illuſtrāt. Vn̄ ꝛ ſubtra-
Hier. iij. ctis p̄dicatoribꝫ per ꝓphetā dr̄. Pro-
hibite ſūt ſtille pluuiaꝝ. Si aūt p̄di-
cationis ſmo pluuia nō eſſꝫ/ Moy-
ſes minime dixiſſꝫ. Expectet̄ ſicut plu-
uia eloquiū meū: ꝛ nequaq̄ꝫ p̄ Eſaiā
veritas diceret. Mādabo nubibꝫ ne
pluant ſup̄ eaꝫ imbrē. Dn̄s ḡ q̄ſi ſub
ſignaculo ſtellas claudit: q2 duꝫ p̄di-
catores ſuos p̄ ſilentiuꝫ intra ſemet-
ip̄os retinet cecis iniquoꝝ ſenſibꝫ ce-
leſte lumē abſcōdit. Pēſandū vo eſt
q2 idcirco aliquid ſub ſigillo claudi-
mus: vt hoc cū tp̄us cōgruit/ ad me-
dium ꝓferamus. Hinc eſt q̄ duo illi
eximij p̄dicatores Enoch ꝛ Helyas
dilata morte ſubtracti ſunt: vt ad p̄-
dicationis vſum in fine reuocent̄: de
quibꝫ p̄ Joannē dr̄. Et dabo duob⁹
Apoc. xi. teſtibꝫ meis: ꝛ ꝓphetabūt diebꝫ mille
ducētis ſexaginta amicti ſaccis. Hi
ſunt due oliue ꝛ duo cādelabra in cō
ſpectu dn̄i terre ſtantes. Hi hn̄t po-
teſtatem claudēdi celū: ne pluat die-
bus ꝓphetie ipſorum. Quoꝝ vnum
in euangelio p̄ ſemetip̄am vitas pol
licetur dicēs. Helyas venturus eſt/ et
reſtituet om̄ia.

Moralium libro. xx.

Nam etſi ad celū raptus helyas eſſe
ꝓhibet̄/ mortē tamē diſtulit nō eua-
ſit. Veniet autē reſtitur⁹ om̄ia: quo-
niam ad hoc nimiꝫ huic mūdo reſti
tuetur: vt ꝛ munera p̄dicationis im-
pleat/ ꝛ carnis debitū ſoluat: ſicut de
ambobꝫ. ideſt de Enoch ꝛ Helya Jo
annes ſubdidit dicēs. Et cū finierit
teſtimoniū ſuū: beſtia que aſcēdet de
abyſſo faciet aduerſus illos belluꝫ: ꝛ
vincet illos/ et occidit illos. Enoch
igit̄ ꝛ Helyas q̄ſi ſub ſignacl'o ſtelle
clauſe ſi̇t: q̄ ꝛ nūc occl'tāt̄ ne ap̄peant:
ꝛ poſt vt ꝓdeſſe valeāt apparebūt.

De his q̄ de malo in peius cadūt.
Moral. lib. xxv Capitulū. lxvij.

Qui nocet noceat adhuc: ꝛ q̄ in Apo. xxij
ſordibus eſt ſordeſcat adhuc.
Cū omp̄s deus ad pn̄iam tp̄s indul
get: ꝛ humana malicia ad vſum ſue
iniquitatis intorquet: nimiꝫ iuſto iu
dicio augeri culpa p̄mittit̄: vt ad fe-
riendū altius q̄nq̄ꝫ cumulet̄. Hinc d̄
quibuſdā Paulus apl'us dr̄. Ut im- j. Theſ. ij.
pleant pctā ſua ſp̄. Hinc Dauid ait. ps. lxviij.
Appone iniquitatē ſup̄ iniquitatem
ipſoꝝ: ꝛ nō intrent in iuſticia tua.

Moralium libro. v.

Quia eni̅ (ſicut ſcp̄tū eſt) dn̄s pa-
tiēs redditor eſt/ ſepe diu tolerat q̄s
in ꝑpetuū dānat: vt ꝛ iuſtoꝝ mundi⁹
vita purget̄: ꝛ vt ꝯſiderātibꝫ inſinuet
ad quod eos iudiciū ſeruat: Nōnūq̄ꝫ
vo cōcite p̄cutit: ꝛ eoꝝ interitu inno
centiū corda cōfirmās innocētū pu-
ſillanimitati ꝯſolando ꝯcurrit/ ꝛ etiā

oſtendit qm̄ multa mala nõ deſerit.
Si em̄ nũc oẽs mala agentes ꝑcuteret: extremũ iã iudiciũ q̃b; exhiberet
Si aũt oĩno nullũ ꝑcuteret: q̃s deũ res humanas curare crederet?

De his q̃ pre nimia hũilitate refugiũt predicare. In homelia ſecunda ſcðe ꝑtis ſup Ezechielẽ. Et in paſtorali capitulo .xlix. Capitulũ .lxviij.

Apo.xxij Et ſponſus ⁊ ſponſa dicunt veni: ⁊ q̃ audit dicat veni. Oẽs q̃ cũ predicare digne valeãt pre nimia tñ ⁊ imoderata hũilitate formidantes refugiũt. Diuinas cõtra ſe ſentẽtias terribiliter audiãt: q̃tin⁹ ab eoꝝ cordib; timorem timor expellat. Audiãt q̃ talentũ q̃ erogare noluit cum ſñia damnationis amiſit. Audiãt q̃ Paul⁹ eo ſe a primoꝝ ſãguine mũdũ credidit/q̃ feriendis eoꝝ vitijs
Act.xx. nõ pepercit dicẽs. Cõteſtor vos hodierna die: q̃a mũdus ſũ a ſãguine oĩm/nõ em̄ ſubterfugi q̃min⁹ ãnunciarẽ vobis oẽ ꝯſiliũ dei. Audiãt q̃ Eſayas q̃ a v̄bi miniſterio tacuit/illuſtrat⁹ ſuꝑno lumine magna voce
Eſa.vj. penitẽtie ſe ip̄e repħẽdit dicens. Ve mihi q̃a tacui. Audiãt q̃ dauid hoc deo pro munere obtulit: q̃ p̄dicationis grã; quã acceperat nõ abſcõdit
Ps.xxxix. dicẽs. Ecce labia mea non ꝓhibebo dñe tu cognouiſti/iuſticiã tuã nõ abſcõdi in corde meo/v̄itatẽ tuã ⁊ ſalutare tuũ dixi. Audiant q̃ ſpõſi colloquio ad ſpõſã dr̃. Que habitas in ortis
Can.viij amici auſcultãt. fac me audire vocẽ tuã. Eccl'ia q̃ppe in ortis habitat/que ad viriditatẽ intimã exculta plantaria v̄tutũ ſeruat. Cui⁹ voce amicos auſcultare eſt electos q̃ſq; v̄bũ p̄dicatiõis illius deſiderare. Quã vez vocẽ ſpõſus audire deſiderat: q̃nia; ad p̄dicatiõẽ; ei⁹ ꝑ electoꝝ ſuoꝝ animas anhelat. Voce q̃q; angeli Joãnẽs admonet̃ dicẽns. Qui audit dicat veni. Cui em̄ iã vox dei vocãtis efficit̃ in corde: neceſſe eſt vt primo ꝑ p̄dicatiõis officiũ erũpat in vocẽ/et idcirco aliũ vocet/qm̄ ip̄e iã vocat⁹ eſt. Nimiꝝ em̄ cui ſe vox interna inſinuat illuc etiã clamãdo alios q̃ ipſe rapit̃ deb; trahere/ne clauſas fores ẽt vocat⁹ inueniat ſi vocãti vacuus

De incarnatiõe/paſſiõe/ (appinq̃t. ac reſurrectiõe atq; aſcẽſione redemptoris/nouiſſimaq; oĩ; reſurrectiõe. Capitulum .lxix.

Ego ieſus miſi angelũ meũ teſtificari vobis hec i eccl'ſijs. Ego ſum radix ⁊ gen⁹ dauid/ſtella ſplẽdida ⁊ matutina. Moraliũ lib .xiiij.

Cõditor ⁊ redẽptor nr̃ poſtq̃ oĩa creauit/vt nos d̃ captiuitate redimeret inter nos d̃ ſtirpe dauid incarnat⁹ apparuit/ſuaq; paſſiõe nos a ꝑpetua morte liberauit. Qui flagellat⁹/d̃riſus: palmis ceſus /corona ſpinea coronat⁹/ſputis illit⁹ /crucifix⁹/mortuus ⁊ ſepult⁹/tertia die reſurrexit/ ⁊ reſurrectionẽ quã in ſe factã oñdit q̃a capitis ſui gl'iã; ſequũt̃ mẽbra nobis futurã ꝓmiſit: Moraliũ li .xxix.

Qui natus ex v̄gine velut lucifer inter tñbras nr̃e noctis appãruit: qm̄ obſcuritate fugata pcti/nobis eternum mane nunciauit. Luciferꝝ v̄o ſe inno tuit: q̃a diluculo de morte ſurrexit/et fulgore ſui luminis mortalitatis nr̃e tetrã caliginẽ p̄ſſit. Vñ & ꝑ Joannẽ dicitur: ſtella ſplendida ⁊ matutina. Viu⁹ q̃ppe apparẽs poſt mortẽ matutina nobis ſtella fact⁹ eſt/q̃a dũ in ſemetip̄m exẽplũ nobis reſurrectionis prebuit q̃ lux ſequat̃ indicauit.

De corporū reſurrectiōe.

In homel'. viij. ſcõe ptis ſup Eze
chielē.
Primꝰ em̄ nobis eterne
p̄ꝛie gliam in ſua reſurrectiōe mon-
ſtrauit: q̄ ſurgēs a mortuis iam non
Rom. vi. moꝛit: ꝛ mors ei vltra nō dn̄abit/ no-
biſqꝫ exēplum dedit: vt ea fieri in die
vltimo de nr̄a carne credamꝰ: q̄ fa-
cta de carne illiꝰ in die reſurrectiōis
cognouimꝰ. Sꝫ qꝛ ſmo nobis ꝺ car
nis reſurrectiōe ſe itulit: triſte nimis
ꝛ lugubꝛe eſt valde ꝙ q̄ſdā in eccl'ia
ſtare: ꝛ de carnis reſurrectiōe cogno
ſcimꝰ dubitare. Hāc aūt antiq̄ p̄res
venturā eſſe certiſſime crediderūt: etiā
cū nullū adhuc eiuſdē reſurrectiōis
exemplū tenerēt. Qua igit dānatiōe
digni ſunt/ q̄ ꝛ exēplū iā dn̄ice reſur
rectiōis acceperūt: ꝛ tn̄ adhuc de re-
ſurrectiōe diffidūt. Pignꝰ tenēt: ꝛ fi
deꝫ nō hn̄t: eccl'iam replent. ſed q̄a de
reſurrectiōe ſua dubitāt/ mēte vacua
Job. xix. ſtant. De hac ꝑ beatū Job dr̄. Scio
ꝙ redēptoꝛ meꝰ viuit: ꝛ in nouiſſimo
die de terra ſurrecturꝰ ſum. ꝛ rurſuꝫ
circumdaboꝛ pelle mea: ꝛ in carne
mea videbo deū/ quē viſurꝰ ſum ego
ipſe: ꝛ oculi mei cōſpecturi ſūt. Hinc
Ps. ciij. pſalmiſta ait. Aufer ſpm̄ eoꝝ ꝛ defi-
cient: ꝛ in puluerē ſuuꝫ reuertentur.
Moxqꝫ de carnis reſurrectiōe ſub-
Ibidem. iungit. Emitte ſpm̄ tuū ꝛ creabunt:
ꝛ renouabis faciē terre. Hīc ꝑ Eze-
Ezechie. chielē ꝓphetā dr̄. Oſſa arida audite
xxxvij. verbuꝫ dn̄i. Hec dr̄ dn̄s oſſib' his.
Ibidem. Ecce ego intromittā in vos ſpm̄ et
viuetis: ꝛ dabo ſuper vos neruos: ꝛ
ſuccreſcere faciā ſup vos carnes: ꝛ ſu
perextendā in vobis cutē: ꝛ dabo vo
bis ſpm̄ ꝛ viuetis. Hinc eſt ꝙ ꝓpheta
alius reſurrectiōe dn̄i gen' hūanum
Osee. vi. vidit in finē ſuſcitari/ atqꝫ ait. Viuifi
cabit nos poſt duos dies: i die tertia
ſuſcitabit nos: ꝛ viuemꝰ in cōſpectu
eiꝰ. Hinc eſt ꝙ cū ꝺ ſemetipō dn̄s lo
queret/ adiunxit. Nolite mirari h': qꝛ
venit hoꝛa in q̄ oēs q̄ in monumen Joan. v.
tis ſūt audiēt vocē eiꝰ: ꝛ ꝓcedēt q̄ bo-
na egerūt in reſurrectionē vite: q̄ vo
mala egerūt/ in reſurrectiōeꝫ iudicij.
Hinc Paulꝰ ait. Si em̄ credimꝰ ꝙ
Jeſus mortuus eſt ꝛ reſurrexit: ita ꝛ j. Theſſa.
deꝰ eos q̄ dormierūt ꝑ Jeſum addu iiij.
cet cū eo. Qui rurſus ait. Primitie
dormiētiū xp̄s. Si em̄ nos a mortis j. Corin.
ſomno nō ſurgimꝰ/ q̄uo reſurrectōeꝫ xv.
dn̄icaꝫ ꝑmitias habemꝰ: Ecce vete-
res ac noui p̄res vno ſibi ſpū de car-
nis reſurrectiōe ꝯcoꝛdant: ecce ipa ꝑ
ſe vitas ꝑus voce docuit/ qꝺ ꝺ reſur
rectiōe carnis poſtmodū ope demō-
ſtrauit: ꝛ tn̄ adhuc quoꝝūdā infirmi-
tas fidē nō hꝫ/ etiā in domo fidei ſtās
Sꝫ mirari ſolēt qualr caro reuiuiſce
re poſſit ex puluere. Mirent igit am
plitudinē celi molē terre abyſſos aq̄-
rum/ oīa q̄ in mūdo ſunt: ipſos qꝫ an-
gelos creatos ex nihilo. Minꝰ ē val
de aliq̄d ex aliq̄ facere/ q̄ꝫ oīa ex nihi-
lo feciſſe. Ipa nobis elemēta: ipſe re-
rum ſpēs: reſurrectiōis imaginē p̄di
cant. Sol em̄ q̄tidie nr̄is oculis mo
ritur/ q̄tidie reſurgit. Stelle qꝫ ma-
tutinis hoꝛis nobis occidūt: veſpere
reſurgūt. Arbuſta tp̄ib' eſtiuis ple-
na folijs ꝛ frugib' videmꝰ: q̄ hyema-
li tp̄e nuda folijs/ floꝛib' ac fructib' ꝛ
quaſi arida remanēt: ſꝫ vernali ſole re-
deūte cū humoꝛ a radice ſurrexerit/
ſuo iteruꝫ decoꝛe veſtiunt. Cur ḡ de
hoīb' diffidit/ qꝺ in lignis fieri vide-
tur: Sꝫ ſepe puluerē putreſcēt carnis
nis aſpiciūt ꝛ dicūt. Vnde oſſa ꝛ me-
dul'le: vnde caro ꝛ capilli poterunt h'
reparari: Hec itaqꝫ reqrētes parua ſe-

mina ingentiū arboꝝ videāt: atq; ſi
pñt dicāt: vbi latet in eis tāta moles
roboꝛis/tāta diuerſitas ramoꝝ/tāta
mltitudo ꝛ viriditas folioꝝ: tāta ſpe
cies floꝛum/tāta vbertas ſapoꝝ atq;
odoꝛ fructuū. Nūquid nam ſemina
arboꝝ odoꝛē vel ſapoꝛē hñt: quē ipe
poſt arboꝛes in ſuis fructibꝰ ꝓferūt?
Si ergo ex ſemine arboꝛis qḋ videri
nō pōt ꝓduci pōt: cur de puluere car
nis hūane diffidit: q: ex eo reparari
foꝛma valeat/q̄ nō videt? Sepe autē
obijcere inanē queſtiūculā ſolēt qua
dicūt. Carnē hoīs lupꝰ comedit: lu/
pū leo deuoꝛauit: leo moꝛiēs ad pul/
uerē redijt. Cū puluis ille ſuſcitabit/
qūo caro hoīs a lupi ꝛ leonis carne
diuidet? Quibꝰ q̄d rñdere debemus
niſi vt ꝓus cogitēt qualr in hūc mū
duz venerint: ꝛ tūc inueniēt qualr re
ſurgāt? Certe tu homo q̄ loq̄ris: ali/
qñ in matris vtero ſpuma ſanguinis
fuiſti. Ibi q̄ppe ex patris ſemīe ꝛ ma
tris ſanguine paruꝰ ac liquidꝰ globꝰ
eras. Dic rogo ſi noſti qualr ille hu/
moꝛ ſemis in oſſibꝰ duruit/ qualr in
medullis liquidꝰ remanſit: qualr in
neruis ſolidatꝰ eſt/ qualr in carnibꝰ
creuit: qualr in cute extēſus eſt: q̄lr
in capillis atq; vnguibꝰ diſtinctꝰ eſt:
ita vt nec capilli molliores carnibꝰ: ꝛ
vngues eſſent teneriores oſſibꝰ/ car/
nibꝰ duriores? Si igit tot ꝛ tanta ex
vno ſemine/ꝛ per ſpēm diſtincta ſūt:
ꝛ tñ in foꝛma remanēt ↄiuncta: quid
miꝝ ſi poſſit oīpotēs deꝰ in illa re/
ſurrectione moꝛtuoꝝ carnē hoīs di/
ſtinguere a carne beſtiaꝝ: vt vnꝰ idē
q; puluis ꝛ non reſurgat inq̄tū pul/
uis lupi ꝛ leonis eſt: ꝛ tñ reſurgat in/
q̄tum puluis eſt hominis. Uide itaq;
homo qualr ad vitā veniſti; ne qñ du
bites ad vitā qualr redeas. Cur aūt
rōne vis cōpꝛehēdere qūo redeas: q
ignoꝛas qūo veniſti. Da potētiā cre
atoꝛi tuo: q cōpꝛehēdere nō vales ꝑ
temetipō. Certe eñ q: tu ex terra fa
ctus es/terra vo ex nihilo: tu es crea
tus ex nihilo. Ne ergo de carnis tue
reſurrectiōe deſperes/ꝑpende prudē
ter: quia minus eſt deo reparare quod
erat/q; feciſſe qḋ nō erat. Sed nō po
tes reſurrectiōis effectū rōne cōpꝛe/
hēdere. Perpēde q; multa ſunt que
non intelligis qualr ſunt: ꝛ tamē eſſe
nō dubitas. Dic rogo ſi noſti gyrum
celi/terre cardines/ aquarū abyſſos:
vbi vniunt/vbi ſuſpēſi ſunt? Scimꝰ
autē: q̄a qḋ ex nihilo factū eſt/ pēdet
in nihili. Sed ſi eſt aliq̄d quod dr ni/
hiluz/iam nihilū nō eſt. Si aūt nihil
eſt nihilū/ nuſq; mūdi moles depen/
det: nec eſt vbi ſit qḋ creatū eſt vt ſit.
Quomodo ḡ nuſq; eſt/qḋ nouimus
quia eſt? Sed hec foꝛtaſſe ad te mlta
ſunt/ad temetipm hō reuertere? Cer
te ex ſpū es creatus ꝛ limo: vno inui
ſibili/altero viſibili: vno ſenſibili/ al/
tero inſenſibili. Qūo ḡ ꝑmiſceri po/
tuit in te ſpūs ꝛ limꝰ: atq; ex diuerſo
fieri res nō diuerſa: ita vt in tāta con
uenientia miſceret ſpūs ꝛ limꝰ: vt cū
caro atterit/ ſpūs marceat: ꝛ cū ſpiri
tus affligit/caro ↄtabeſcat? Sed foꝛ
ſitan necdū ꝓuales diſcutere temet/
ipm. Perpēde ergo ſi vales qūo ru/
bꝛum mare virga diuiſuz eſt: qūo pe
tre duricia percuſſione virge vndas
emanauit: qūo virga Aarō ſicca floꝛ
ruit/ qūo ex eius genere veniēs vgo
cōcepit/ qūo ꝛ in partu vgo ꝑmālit:
qūo quatriduanꝰ moꝛtuus iuſſione
ſuſcitatꝰ/ligatus manibꝰ ꝛ pedibꝰ de
ſepulchꝛo exijt. quē poſtmoduz ſolui

dn̄s per diſcipulos iuſſit: qūo idem
redēptor nr̄ in carne atq; oſſib9 reſur
gens/clauſis oſtijs ad diſcipulos in-
trauit. Ecce hec inueſtigare non va-
les/ ⁊ tn̄ credis. Cur ergo de reſurre-
ctionis gl'ia diſputādo ⁊ diſcutiēdo
dubitas: q̄ tam multa myſteria ſine
diſcuſſiōe credidiſti? Qui tn̄ ſi reſur-
rectionē carnis nō credis/ om̄ia ſine
cauſa credidiſti: q2 ⁊ in hoc angeloꝝ
ſpectaculo videris quidez velociter
currere: ſed poſtq̄ cursuz ꝑegeris ne
brauiu; accipias/auerſaris. Vn̄ per
j.Cor.ix. Paulū dr̄. Sic currite vt cōprehen
datis. Qui rurſus ait. Si in hac vi-
j.Co.xv. ta in chriſto tm̄ ſperātes sum9: miſe-
rabiliores ſum9 omnib9 hoib9. Diui
ne aūt virtutis myſteria q̄ cōprehen
di nō pn̄t: nō intellectu ſunt diſcutiē-
da/ ſed fide venerāda. Sciēdū itaq;
nobis eſt: q2 quicq̄d rōne hois cōpre
hēdi pōt/ mir; eſſe iam nō pōt. Sz ſo
la eſt rō in miraculis potētia facien-
tis. Ecce duz de reſurrectiōe carnis
loquimur/ in ea tractāda paululum
immorati ſumus.

In homelia quarta ſecūde partis
ſuper Ezechielem.

¶ Conſiderare aūt libet qui nos ſu
mus q̄ iſta tractam9. Certe exigēti-
bus venim9: certe prēs nr̄i lignoruz
ac lapidū cultores fuerūt. Vn̄ igitur
hoc nobis vt tam ꝓfunda myſteria
ſcripturarū memorem9? Agamus g
gr̄as vni qui cūcta que d̄ eo in ſacro
eloquio ſcripta ſunt/ opere impleuit:
vt que intelligi audita nō potuerūt/
viſa panderent̄. Ibi q̄ppe incarnatio
ibi paſſio/ ibi mors/ ibi reſurrectio:
ibi continet̄ illius aſcēſio. Sed quis
noſtrum hec audita crederet/ niſi fa
cta cognouiſſet? Signatum ergo li-
brū ſicut in hac Joannis apocalypſi
legit̄: quem aperire ⁊ legere null9 po
terat/ leo de tribu Juda aperuit: qm̄
om̄ia eius nobis myſteria in ſua paſ
ſione ac reſurrectiōe patefecit. Et ꝓ
hoc q̄ infirmitatis noſtre mala per-
tulit/ ſue nobis potentie ⁊ claritatis
bona mōſtrauit. Caro em̄ fact9 eſt:
vt nos ſpiritales faceret. Benigne
inclinat9 eſt vt eleuaret. Exijt vt in-
troduceret. Viſibilis apparuit vt in-
uiſibilia mōſtraret. Flagella pertulit
vt ſanaret. Obprobria ⁊ irriſiones
ſuſtinuit: vt ab obprobrio eterno li-
beraret. Mortuus eſt vt viuificaret
Agamus ergo gratias viuificanti ⁊
mortuo: ⁊ ideo amplius viuificanti
quia mortuo: qui per h̄ q̄ infirmat9
mala noſtra ſuſtinuit/ nos q̄ creatu-
ra illius ſumus/ ad fortitudinis ſue
gloriā perduxit. In qua viuit ⁊ re-
gnat cū prē in vnitate ſpūſſancti de9
Per omnia ſecula ſeclorum. Amen.

¶ Expliciūt exceptiones ex opuſcu
lis beati Gregorij pape ſuper nouuz
teſtamentū/ Impreſſe Argētine per
Joannem knoblouch. Anno
dn̄i. M. D. xvj.
die. xxviij.
Julij.

Sup

dñs per diſcipulos
redéptoꝛ nř in carn
gens/clauſis oſtijs
trauit. Ecce hec inu
les/ ⁊ tñ credis. Cu
ctionis glia diſput
dubitas: ꝗ tam mu
diſcuſſiõe credidiſti
rectionẽ carnis nõ c
cauſa credidiſti: qꝛ
ſpectaculo videris
currere: ſed poſtꝗꝫ
brauiuꝫ accipias/ au
j.Coꝛ.ix. Paulũ dr̃. Sic cu
daris. Qui rurſus
j.Co.xv. ta in chꝛiſto tm̃ ſpe
rabilioꝛes ſum⁹ om
ne aũt virtutis my
di nõ pñt: nõ intelle
da/ ſed fide venerã
nobis eſt: qꝛ quicq
hẽdi põt/ mirꝫ eſſe
la eſt rõ in miracul
tis. Ecce duꝫ de re
loquimur/ in ea tra
immoꝛati ſumus.
In homelia qua
ſuper Ezechielem.
¶ Conſiderare aũ
mus ꝗ iſta tractan
bus venim⁹: certe
ac lapidũ cultoꝛes
hoc nobis vt tam
ſcripturarũ memo
gras vni qui cũct
eloquio ſcripta ſu
vt que intelligi au
viſa panderent̃. Ib
ibi paſſio/ ibi moꝛ
ibi contineť illius
noſtrum hec audi
cia cognouiſſet:

Lx.

pocalypſi
e null⁹ po
eruit: qm̃
in ſua paſ
ecit. Et p
mala per-
claritatis
fact⁹ eſt:
Benigne
.xvij. vt in-
ruit vt in-
la pertulit
rriſiones
eterno li-
iuificaret
iificanti ⁊
iuificanti
infirmat⁹
ꝗ creatu-
udinis ſue
iuit ⁊ re-
ſancti de⁹
n. Amen.

er opuſcu
per nouuꝫ
gẽtine per-
Anno
.